

ตอนที่ 1203 เขตวิญญานชำระ

ข่าวการปรากฏตัวของกระสวยเจาะสมุทรได้แพร่ไปทั่วทั้งทะเลมรกตอย่างรวดเร็ว และแพร่ไปยังทุกหนทุกแห่งของแดนวิญญานสวรรค์

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยถึงกับหวั่นไหวเมื่อได้ยินข่าวนี้ สำนักขนาดใหญ่จำนวนไม่น้อยได้ส่งศิษย์ของตนไปยังปาปะการัง สำหรับบรรดาสำนักรและแคว้นเจ้าลัทธิแล้ว ส่วนใหญ่ก็จะมีความคิดเห็นไปต่างๆ นานา แต่ว่ามีสำนักบางแห่งที่ไม่ให้ความสนใจ และไม่ส่งยอดฝีมือของตนไปที่ปาปะการัง

“กระสวยเจาะสมุทรนะกระสวยเจาะสมุทร เรืออเวจีที่สามารถไปยังเขตวิญญานชำระ ไม่ได้ปรากฏตัวมาหลายยุคแล้ว การปรากฏตัวอีกครั้งในวันนี้มันบ่งบอกถึงสิ่งใดกันแน่ะ หรือจะบ่งบอกว่าปริศนาบางอย่างจะถูกเปิดเผยออกมาอย่างนั้นรี?” เจ้าสำนักของสำนักเจ้าลัทธิที่หวั่นไหวและส่งยอดฝีมือของตนออกไปถึงกับพึมพำออกมา

แต่ก็มีแคว้นเจ้าลัทธิที่แข็งแกร่งบางแห่งที่ไม่สนใจ และระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสสายหน้ากล่าวว่ “การปรากฏตัวของ

กระสวยเจาะสมุทรแล้วเป็นอย่างไร ไปเขตวิญญานชำระได้แล้ว
อย่างไร? ที่สุดแล้วก็คงเหนื่อยเปล่า ที่ตรงนั้นได้กลายเป็นเศษซาก
ปรักหักพังไปแล้ว”

“แต่ลึกกันว่าราชันเซียนกู่ฉุนขณะยังอยู่ในวัยเยาว์เคย
ไปที่เขตวิญญานชำระมาก่อน และได้สิ่งมหัศจรรย์ที่สุดยอดมา
ค้นพบต้นกำเนิดของวิญญานเทพ” ยอดฝีมือในสำนักกล่าวด้วยความ
ความอยากรู้อยากเห็น

ระดับปราชญ์อาวุโสหัวเราะแล้วกล่าวว่า “นั่นมันเป็น
เรื่องที่เกิดขึ้นมานานแล้ว มันเป็นยุคไร้อารยธรรมโน่น ไม่ว่า
ราชันเซียนกู่ฉุนจะไปพบเจอสิ่งมหัศจรรย์ที่นั่นจริงหรือไม่ก็เป็น
เรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว หลังจากราชันเซียนกู่ฉุน กระสวยเจาะสมุทรก็
เคยปรากฏตัวออกมาหลายครั้งในหลายยุคต่อมา แต่ไม่เคยได้ยิน
ว่ามีใครได้อะไรจากที่ตรงนั้นอีกเลย ที่ตรงนั้นเป็นเพียงซาก
ปรักหักพังที่ถูกทอดทิ้งแห่งหนึ่งเท่านั้น ไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่อีกแล้ว”

แม้ว่าจะมีผู้ยิ่งใหญ่ส่วนหนึ่งบอกว่าภายในเขต
วิญญานชำระไม่มีอะไรอยู่แล้ว และยิ่งไม่มีสิ่งมหัศจรรย์อะไรที่
แต่ยังคงมีสำนักต่างๆ จำนวนมากที่ส่งยอดฝีมือของตนออกไป
เพื่อต้องการสืบดูให้แน่ชัดว่าภายในเขตวิญญานชำระมีอะไรอยู่
กันแน่

ความจริงแล้ว หลังจากที่เรื่องราวเกี่ยวกับกระสวยเจาะสมุทรได้ถูกแพร่กระจายออกไปแล้ว ได้มีสายสำนักราชันเขียนที่ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เป็นอันมาก โดยเฉพาะสายสำนักราชันเขียนของวิญญานเทพยิ่งให้ความสำคัญมากเป็นพิเศษ พวกเขาต่างส่งยอดฝีมือของตนออกมา แต่ว่าบรรดา ยอดฝีมือที่ส่งออกมา ล้วนแล้วแต่ไม่ทำตัวให้เป็นที่น่าสนใจ และส่วนใหญ่ก็จะไม่เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงออกมา เพื่อเข้าไปสืบหาข้อเท็จจริงภายในเขตวิญญานชำระ

ความจริงแล้ว เผ่าวิญญานเทพมีความสนใจต่อเขตวิญญานชำระอย่างแรงกล้า เนื่องจากเคยมีปรัชญาเมธีของเผ่าวิญญานเทพคาดเดาว่าเขตวิญญานชำระมีความเกี่ยวข้องกับเผ่าวิญญานเทพของพวกเขาอย่างลึกซึ้ง กระทั่งมีผู้กล่าวว่า อาจจะเกี่ยวพันถึงต้นกำเนิดของเผ่าวิญญานเทพของพวกเขา

หลังจากการปรากฏตัวของกระสวยเจาะสมุทร และเชื่อมต่อไปถึงเขตวิญญานชำระ แต่ละยุคสมัยที่ผ่านมา เผ่าวิญญานเทพก็จะส่งคนไปศึกษาค้นคว้าความลับเกี่ยวกับเขตวิญญานชำระทุกยุค แต่ไม่เคยมีใครรู้ได้ว่าในเขตวิญญานชำระมีสิ่งใดอยู่ในนั้นกันแน่

ด้วยสาเหตุนี้เอง ผู้คนจำนวนมากในยุคหลังต่างเข้าใจว่าเขตวิญญานชำระเป็นเพียงสถานที่ที่ถูกทิ้งร้างเท่านั้น หรือไม่ก็เป็นสนามรบตีกำบรรพ์ที่ถูกทิ้งร้าง

ไม่ว่าจะอย่างไรก็มีผู้คนที่ให้ความสนใจต่อกระสวยเจาะสมุทรที่อยู่บริเวณป่าปะการังมากขึ้นเรื่อยๆ โดยที่กระสวยเจาะสมุทรได้เคลื่อนที่ไปตามร่องน้ำทะเลอย่างช้าๆ รวมทั้งยังมีการลอยตัวขึ้นอย่างช้าๆ อีกด้วย

จากการลอยตัวและเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างช้าๆ ของกระสวยเจาะสมุทร ตัวของกระสวยเจาะสมุทรเองก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น บนลำเรือของกระสวยเจาะสมุทรได้สลักประตูเอาไว้สี่บาน เมื่อกระสวยเจาะสมุทรมีการเคลื่อนที่และลอยตัว หนึ่งในสี่ประตูปรากฏสว่างขึ้นมาอย่างช้าๆ เหมือนว่ากระสวยเจาะสมุทรได้ดูดเอาพลังจากหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุด และทำให้ประตูหนึ่งในสี่บานสามารถเปิดออกได้อย่างนั้น

แต่ขั้นตอนระหว่างที่ประตูบานนี้สว่างขึ้นเป็นไปอย่างเชื่องช้ามาก ลวดลายเต๋าแต่ละเส้นจะค่อยๆ สว่างขึ้นมาทีละเส้นๆ เหมือนว่ากำลังปลดผนึกประตูออกทีละชั้นๆ อย่างนั้น

“ประตูจะเปิดแล้ว เมื่อไรที่มันสว่างทั่วทั้งบานก็หมายถึง ประตูสำเร็จเป็นรูปเป็นร่าง ขอเพียงผ่านประตูบานนี้ไปก็สามารถไปถึงยังเขตวิญญานชำระได้” หลังจากทีระดับปราชญ์อาวุโสคนหนึ่ง ได้มาถึงและเห็นภาพนี้แล้วจึงพิมพ์ออกมา

หลังจากผ่านไปหลายวัน ในที่สุดประตูบานนี้ก็สว่างทั่วทั้งบาน ลวดลายเต่าทั้งหมดและตราสัญลักษณ์ต่างๆ ได้ถักทอเข้าด้วยกัน เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น ประตูบานนี้ก็กลับกลายเป็นประตูมิติขึ้นมา

“สำเร็จแล้ว ประตูมิติเป็นรูปเป็นร่างแล้ว พวกเราไปยังเขตวิญญานชำระได้แล้ว” หลังจากที่ได้เห็นประตูกลายเป็นประตูมิติขึ้นมา บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ให้ความสนใจอยู่กับกระสวยเจาะสมุทรต่างรู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที

“พวกเราเข้าไปกัน” ระดับปราชญ์อาวุโสคนหนึ่ง นำหน้าเข้าไปด้วยตนเอง พลันที่ก้าวเท้าเข้าประตูมิติร่างของเขาก็หายไปภายในประตูมิติทันที ลูกศิษย์ที่ภายใต้สำนักของเขาทยอยกันติดตามเข้าไปในประตูมิติ เข้าไปยังเขตวิญญานชำระ

“ไป พวกเราก็เข้าไป ไม่แน่มันพวกเราอาจจะเป็น
ราชันเซียนกู่ฉุนคนที่สอง ได้รับสุดยอดสิ่งอัศจรรย์” ผู้บำเพ็ญตน
จำนวนมากต่างทยอยกันตามปราชญ์อาวุโสผู้นั้นเข้าไปในประต
มิติ พริบตาเดียวก็หายไปสิ้น

ความจริงแล้ว ผู้บำเพ็ญตนที่มายังที่นี่ส่วนใหญ่ล้วน
แล้วแต่ไม่เคยไปเขตวิญญาณชำระทั้งนั้น พวกเขาไม่รู้แม้กระทั่ง
ว่าในเขตวิญญาณชำระมีอะไรอยู่บ้าง แต่คำเล่าลือที่ว่าราชัน
เซียนกู่ฉุนในวัยเยาว์เคยได้สิ่งมหัศจรรย์ยิ่งในนั้น ดังนั้นผู้บำเพ็ญ
ตนทุกคนจึงไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ไม่สนใจว่าข้างในจะมีอะไร ขอให้
ได้เข้าไปก่อนก็แล้วกัน

หลังจากที่ผู้คนจำนวนมากได้เข้าไปภายในเขต
วิญญาณชำระกันแล้ว หลี่ชีย่จึงได้นำพาถึงฉีเหวินและเย่
เดินทางมาถึง

“กระสวยเจาะสมุทรเหมือนกับที่อยู่ในตำนานเลย”
หลังจากที่ได้มาถึงหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุด เย่และฉีเหวิ
นต่างรู้สึกหัวงันไหวเมื่อได้เห็นกระสวยเจาะสมุทรกับตา

เวลานี้ เย่เถาะและเถิงฉีเหวินอดที่จะสบตากันไม่ได้
จิตสำนึกบอกพวกเขาว่าการปรากฏตัวของกระสวยเจาะสมุทร
จะต้องเกี่ยวข้องกับหลี่ซีเย่และบรรพบุรุษมารณลามเกาะแน่นนอน

ส่วนที่ว่ามันเกี่ยวข้องกันอย่างไรนั้น เมื่อหลี่ซีเย่ไม่พูด
พวกเขาก็ไม่กล้าถามรายละเอียดของเรื่องราว

มองดูประตูของกระสวยเจาะสมุทรที่ได้กลายเป็นประตู
มิติไป เย่เถาะอดถามไม่ได้ว่า “นี่ก็คือประตูนี้ที่เชื่อมต่อไปยังเขต
วิญญาณชำระที่อยู่ในตำนานรึ?”

“ถูกต้อง” หลี่ซีเย่พยักหน้า กล่าวว่า “นี่คือหนทาง
เดียวเท่านั้น หากไม่มีมันจะไม่สามารถไปยังเขตวิญญาณชำระได้
ตลอดกาล”

“ได้ยืนยันว่าเขตวิญญาณชำระสัมพันธ์กับเผ่าวิญญาณ
เทพของพวกเขาเป็นอันมาก” เถิงฉีเหวินอดที่จะพูดกับเย่เถาะไม่ได้
เถิงฉีเหวินมีชาติกำเนิดเป็นเผ่าพฤษภษา จึงให้ความสนใจต่อเขต
วิญญาณชำระไม่มากนัก

“ไม่รู้สิ” เย่เถถึงกับเกาหัวแกรกๆ ยิ้มกล่าวว่า “นี่มันเป็นเพียงตำนานเท่านั้น เหมือนดังเช่นราชันเซียนกู่ฉุนอย่างนั้น ทุกคนต่างก็บอกว่าราชันเซียนกู่ฉุนได้พบเจอกับสิ่งมหัศจรรย์ในเขตวิญญานชำระขณะอายุน้อย แต่เท็จจริงเป็นอย่างไรนั้นไม่มีใครรู้ ผ่านมาพันล้านปีแล้วละ นอกจากราชันเซียนกู่ฉุนที่เคยได้รับสิ่งมหัศจรรย์แล้ว ดูเหมือนจะไม่มีใครเคยได้ของวิเศษอะไรอีกเลย”

“ถ้าหากปฐมปรมาจารย์ของเจ้าได้ยินคำพูดเช่นนี้ ไม่น่าจะเพนกระบานเจ้าจนเบะก็ได้ล่ะ” หลี่ซีเย่มองดูเย่เถที่หนึ่ง กล่าวว่า “คนอื่นได้ของวิเศษอะไรหรือไม่ซ้ำไม่ชัดเจนนัก แต่ปฐมบรรพบุรุษของเจ้าราชันเซียนหวู่โก้วได้ของวิเศษที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งขึ้นหนึ่งจากข้างในนั้น”

“เป็นความจริงหรือ...” เย่เถตะลึงนิดหนึ่ง เวลานี้เขาได้นึกถึงเรื่องราวที่ลือกันอยู่ภายในสำนัก เขารู้สึกหวั่นไหวกระทั่งพูดติดอ่าง “หรือ หรือ หรือว่า สิ่ง สิ่ง สิ่งนั้นของพวกเราได้มาจากเขตวิญญานชำระจริงหรือไม่?”

“ถูกต้อง” หลี่ซีเย่มองดูกระสวยเจาะสมุทร ไม่สิ ควรจะเรียกว่าเรืออิสระ กล่าวว่า “ราชันเซียนหวู่โก้วที่เป็นปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้า หลังจากได้เป็นราชันเซียนแล้ว เคยไปยังเขตวิญญานชำระด้วยตนเองมาครั้งหนึ่ง และได้รับของที่สุดยอดมาก

มาชิ้นหนึ่ง เพียงแต่ผู้คนในยุคหลังไม่มีใครล่วงรู้ถึงเรื่องนี้ ตรงกันข้ามเรื่องที่ราชันเซียนกู่ฉุนได้พบกับสิ่งมหัศจรรย์เมื่อครั้งอายุน้อยกลับลือกันเป็นร่ำเป็นพันล้านยุค”

เถิงฉีเหวินอดที่จะถามด้วยความสงสัยไม่ได้ “ราชันเซียนหวู่โก้วไปได้อะไรมาจากในนั้น?”

เย่เถิงถึงกับต้องเกาหัว รู้สึกฉงน กล่าวว่า “รายละเอียดข้าเองก็ไม่ชัดเจนนัก เพียงแต่ว่าเคยได้ยืมบรรพบุรุษภายในสำนักพูดถึง บางทีอาจเป็นน้ำพุพิสุทธิ์” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เย่เถิงถึงกับมองไปที่หลี่ซีเย เขาเองก็อยากได้คำตอบจากหลี่ซีเยเหมือนกัน

สำหรับปัญหาข้อนี้หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่งแต่ไม่พูดอะไร จ้องมองไปยังกระสวยเจาะสมุทรอย่างเดียว

“กระสวยเจาะสมุทรมีประตูอยู่สี่บาน” เมื่อเห็นหลี่ซีเยไม่พูดอะไร เถิงฉีเหวินก็จ้องมองตามไปยังกระสวยเจาะสมุทรอดถามขึ้นมาไม่ได้ว่า “เวลานี้ในจำนวนประตูทั้งสี่บานมีเพียงบานเดียวเท่านั้นที่กลายเป็นประตูมิติ ประตูอีกสามบานจะกลายเป็นประตูมิติตามบานแรกนั้นหรือไม่?”

“มันจะกลายเป็นประตุมิติหรือไม่สำคัญ” หลี่ซียเย สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ทุกประตูเท่ากับเปิดโลกอีกโลกหนึ่งให้กับ เจ้า รู้แค่นี้ก็เพียงพอแล้วละ”

“ประตูอีกสามบานก็เปิดได้อย่างนั้นรี?” เกิงฉีเหวิน รู้สึกหวั่นไหวในใจ พิมพ์ว่า “ตามบันทึกที่มีอยู่ในสำนัก ดูเหมือนว่าจะไปได้แค่เขตวิญญูณชำระเท่านั้น”

“เรื่องของฟ้าดินมีเรื่องราวมากมายที่ผู้คนไม่รู้”

“ประตูที่เหลืออีกสามบานเคยเปิดหรือไม่?” เย่ถู่ก็ถาม ขึ้นขณะมองไปที่กระสวยเจาะสมุทร “ทั้งหมดเชื่อมต่อไปยังที่ใดบ้าง?”

เย่ถู่และเกิงฉีเหวินต่างรู้สึกแปลกใจ ตลอดเวลาที่ผ่านมาไม่เคยมีใครล่วงรู้ถึงประวัติความเป็นมาของกระสวยเจาะสมุทร ตลอดเวลาที่ผ่านมาไม่เคยมีใครรู้ว่ากระสวยเจาะสมุทรได้ซ่อนความลับอะไรเอาไว้

“ไม่เคยเปิดมาก่อน” หลี่ซียเยมองดูกระสวยเจาะสมุทร กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ส่วนที่ว่ามันเชื่อมต่อไปยังที่ใดนั้น เกรงว่าคง

ไม่มีใครบอกได้ชัดเจน มีเพียงรอให้ถึงวันที่มันเปิดออกมา ผู้คนใน
หล้าอาจจะได้รู้ หรือบางทีวันนั้นอาจไม่มีวันมาถึงตลอดไป”

หลี่ซีเยยอมเข้าใจ การที่เปิดประตูอีกสามบานของ
กระสวยเจาะสมุทรได้หรือไม่ นั่นใช่จะเป็นเรื่องง่ายดาย ความจริง
จะต้องอาศัยจังหวะโอกาสที่สุกงอมจริงๆ ประตูอีกสามบานที่เหลื
อจะเปิดออกได้ หากวันนั้นมาถึงจริง ทุกอย่างก็คงเปลี่ยนแปลงไม่
เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว...

“ไปเถอะ พวกเราเข้าไปด้านในกัน หลังจากได้สิ่งของ
ที่ต้องการแล้ว ข้ายังต้องไปพบกับบรรพบุรุษวาฬของเจ้านะ”

ไม่เพียงเยอูเท่านั้น แม้แต่เถิงฉีเหวินก็รู้สึกใจเต้นตุ้ม
ตามเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย เนื่องจากบรรพบุรุษวาฬของไตร
นิกายพิสุทธ์เป็นสิ่งลึกลับตลอดมา มีเรื่องราวตำนานเกี่ยวกับมัน
มากมาย แต่มีน้อยคนนักที่ได้พบกับบรรพบุรุษวาฬ อย่างน้อยที่สุด
พวกเขาก็ไม่มีคุณสมบัติที่จะได้พบ

หลี่ซีเยก้าวข้ามประตูมิติไป เยอูกับเถิงฉีเหวินรีบเร่ง
ตามเข้าไปเช่นกัน

หลังจากผ่านเข้าประตูมิติไปแล้ว โลกอีกโลกหนึ่งก็ได้ปรากฏตรงหน้าของพวกเขา เป็นโลกที่เต็มไปด้วยซากปรักหักพัง เป็นโลกที่ไม่รู้ว่าได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นมา

ณ ที่ตรงนี้ ภูเขาแต่ละลูกหากไม่ใช่หักโค่นลงมาก็คือถูกพินจนขาด ที่ตรงนี้พื้นดินแตกร้าว คงไว้ซึ่งบาดแผลที่ตื้นตื้นระหนกยิ่ง ที่ตรงนี้น้ำในแม่น้ำถูกเผาจนแห้ง กลายเป็นทะเลทราย

เดิมทีเคยมีภูเขาขนาดยักษ์จำนวนมากที่ถูกดึงขึ้นมาแขวนเอาไว้บนท้องฟ้า ได้ถูกทำลายทิ้ง ทำให้ภูเขาขนาดยักษ์จำนวนมากเหมือนดั่งดวงดาวที่ตกลงสู่พื้นดินอย่างนั้น

ทอดสายตามองไปยังพื้นดินแห่งนี้ สามารถจินตนาการได้ว่าสถานที่ตรงนี้เคยเกิดการเปลี่ยนแปลงที่น่ากลัวมาก เป็นไปได้ว่าจะเกิดภัยธรรมชาติ และมีความเป็นไปได้ที่ที่ตรงนี้ได้เกิดศึกสงครามที่สะเทือนฟ้าขึ้น!

ตอนที่ 1204 โลกใต้ล้าธาร

ทั้งเถิงฉีเหวินและเย่เถุต่างก็รู้สึกแปลกๆ เมื่อเหยียบบนพื้นดินของเขตวิญญานชำระ ความรู้สึกที่ว่าเป็นอย่างไรนั้น พวกเขาบอกไม่ถูก สรุปก็คือการได้มายืนอยู่บนพื้นดินที่ชำระเช่นนี้แล้ว พวกเขาารู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างที่สะกิดใจของพวกเขา อย่างนั้น เป็นอารมณ์ความรู้สึกที่บอกไม่ถูก

ความรู้สึกที่ว่าจะเป็นความยินดีหรือความทุกข์ระทม พวกเขาไม่สามารถบอกได้อย่างชัดเจน ท่ามกลางความงุนงงนี้ ระคนความรู้สึกที่เศร้าอาดูร โดยเฉพาะเย่เถุ ดูเหมือนความรู้สึกที่เศร้าอาดูรนี้ไม่สามารถสลัดออกไปได้อย่างนั้น

“มันเป็นสัญชาตญาณ มันไปสะกิดสัญชาตญาณของพวกเจ้าเข้า” ขณะที่เถิงฉีเหวินและเย่เถุอยู่ระหว่างบอกไม่ถูกว่ามันคือความรู้สึกเช่นใด หลี่ชีย่ได้พูดขึ้นมาด้วยท่าทีเฉยเมย จากนั้นมองดูเย่เถุที่หนึ่ง กล่าวว่า “เจ้าคือเผ่าวิญญานเทพ สิ่งนี้จึงส่งผลกระทบแรงต่อเจ้าเป็นพิเศษ”

“สถานที่แห่งนี้เกี่ยวพันกับเผ่าวิญญานเทพของพวกเราจริงหรือไม่?”

แม้ว่าพวกเขาจะเพิ่งเคยมาที่เขตวิญญานเขต
วิญญานชำระเป็นครั้งแรก แต่ก่อนหน้านั้นเยอเคยได้ยินผู้อาวุโส
คุยกันถึงเรื่องของเขตวิญญานชำระ เคยมีปรัชญาเมธีของเผ่า
วิญญานเทพพวกเขาคาดเดาว่าเขตวิญญานชำระมี
ความสัมพันธ์กับเผ่าวิญญานเทพของพวกเขา ด้วยเหตุนี้เอง ทุก
ยุคสมัยที่ผ่านมา ยอดฝีมือของเผ่าวิญญานเทพล้วนแล้วแต่มาทำ
การสำรวจในเขตวิญญานชำระ รวมทั้งไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเขา
เขาด้วย เพียงแต่ทุกคนล้วนแล้วแต่กลับไปมือเปล่า

หลี่ชีย่เพียงยิ้มให้ปัญหาของเยอโดยไม่มีคำตอบใดๆ
หลี่ชีย่เงยหน้ามองไปยังที่ที่ห่างไกลออกไป กล่าวว่า “พวกเราไป
กันเถอะ พวกเราต้องไปสถานที่แห่งหนึ่ง” กล่าวพลาangk้าวเท้าเดิน
นำไปทันที

เยอและเถิงฉีเหวินสบตากันและกัน จากนั้นเร่งฝีเท้า
ตามหลี่ชีย่ไป

พวกของหลี่ชีย่ถือว่ามีมาก่อนข้างช้ากว่าคนอื่นๆ
ขณะที่พวกเขาเดินอยู่ในเขตวิญญานชำระนั้น พวกเขาพบเห็น
ผู้คนที่มาจากที่ต่างๆ ทั่วทุกสารทิศ

บรรดาผู้บำเพ็ญตบะที่มาจากทั่วทุกสารทิศต่างกระหาย
อยากจะได้ของวิเศษ หรือพานพบกับโชคมหัศจรรย์จากเขต
วิญญานชำระ

ด้วยเหตุนี้เอง จึงสามารถพบเห็นการขุดลึกลงไปใต้
พื้นดินอยู่ทั่วไป หรือไม่ก็อาศัยจิตเทพสำรวจกวาดไปทั่วอาณา
บริเวณ บ้างปีนขึ้นไปบนผาขาด บ้างดำลึกลงไปใต้พื้นดิน เพื่อ
ต้องการให้ได้โชคมหัศจรรย์...

สืบเนื่องจากตำนานเรื่องของราชันเซียนกู่ฉุน แม้จะ
เข้าใจเป็นอย่างดีว่าการเดินทางมาที่เขตวิญญานชำระในครั้ง
นี้อาจจะไม่ได้อะไรกลับไปเลย แต่ยังคงไม่อาจทำให้ความสนใจและ
ความกระตือรือร้นในเรื่องนี้ลดน้อยถอยลงไป ทุกคนต่างฝันว่า
ตัวเองอาจจะได้เป็นราชันเซียนกู่ฉุนคนที่สอง

ผู้บำเพ็ญตบะบางคนได้ทำการขุดค้นยอดเขาแล้วยอด
เขาเล่า เรียกได้ว่าขุดพื้นที่ไปจนทั่วยังคงไม่ได้อะไรเลยแม้แต่น้อย
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องโชคมหัศจรรย์ ทำให้ผู้บำเพ็ญตบะอดที่จะบ่น
ว่า “เขตวิญญานชำระเป็นสถานที่ที่ถูกหึงร้างจริงๆ ไม่มีอะไรเลย”

“โชคมหัศจรรย์ไหนเลยจะพบเห็นได้ง่ายปานนั้น ถ้าหากมันพานพบได้ง่ายขนาดนั้นละก็คงไม่เรียกว่าเป็นโชคมหัศจรรย์แล้วละ” พรรคพวกของเขาจึงพูดปดลอบว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่าราชันเซียนกู่ฉุนมีกี่คน? มีเพียงคนเดียว! ราชันเซียนคนแรกของเก้าแดน ราชันเซียนองค์แรก! ถ้าหากโชคมหัศจรรย์สามารถพานพบได้ง่ายดายปานนั้น ยังจะมีการพูดถึงราชันเซียนคนแรกของเก้าแดนทำไม!”

หลังจากได้ยินคำพูดของพรรคพวกแล้ว ผู้บำเพ็ญตนผู้นี้พลันมีกำลังวังชาขึ้นมา ตั้งหน้าตั้งตาขุดหาโชคมหัศจรรย์และของวิเศษต่อไป

เนื่องด้วยตำนานของราชันเซียนกู่ฉุน ทำให้เหล่าผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากค้นหาซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่ยอมละทิ้ง ในสายตาของหลายคนมองว่าราชันเซียนกู่ฉุนนั้นดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด ราชันเซียนคนแรกของเก้าแดน ความภาคภูมิใจของเผ่าวิญญานเทพ

ในความรู้สึกของผู้คนจำนวนมากมองว่าการที่ราชันเซียนกู่ฉุนสามารถกลายเป็นราชันเซียนคนแรกของเก้าแดน มีความเป็นไปได้สูงมากกว่าจะเกี่ยวพันกับการที่เขาได้พานพบกับโชคมหัศจรรย์จากเขตวิญญานชำระ

“เขตวิญญานชำระคือสถานที่ที่ถูกทิ้งร้าง หรือว่าสถานที่ซ่อนความลับเอาไว้กันนะ?” เมื่อเยธูเห็นผู้คนจำนวนมากที่กำลังค้นหาของล้ำค่า และโชคมหัศจรรย์อยู่ แต่ที่ไม่มีใครพบเจออะไรเลยแม้แต่ชิ้นเดียว จึงอดเอ่ยถามหลี่ซีเย่ไม่ได้

แม้ว่าหลี่ซีเย่จะเคยบอกว่าปฐมบรรพบุรุษของพวกเขา ราชันเซียนหวู่โก้วเคยได้สิ่งที่ดีที่สุดยอดมากจากที่ตรงนี้ แต่ทว่านอกเหนือจากตำนานบรรพบุรุษของพวกเขาและราชันเซียนกู่ฉุนแล้ว ผู้คนในยุคหลังไม่เคยได้ยืนยันว่ามีใครได้รับสิ่งใดจากที่ตรงนี้ กระทั่งเศษเหล็กสักชิ้นก็ไม่เคยได้

“ใครบอกว่าดินแดนลึกลับอะไรสักแห่งจะต้องมีของวิเศษ หรือโชคมหัศจรรย์แน่นอน?” หลี่ซีเย่มองดูเยธูที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “หรือว่าคนรุ่นก่อนจะต้องทำการฝังสมบัติวิเศษ หรือโชคมหัศจรรย์อะไรเอาไว้ ณ ที่ตรงนี้ให้ได้ เพื่อให้ชนรุ่นหลังมาค้นหาอย่างนั้นรึ?”

“แต่ว่า แต่ว่า ตามตำนานเล่าว่า ราชันเซียนกู่ฉุนมาได้โชคมหัศจรรย์จากที่ตรงนี้จริงๆ” เยธูทำท่าลั่นเลินดหนึ่งก่อนเอ่ยขึ้นมา

หลี่ซิเย่หัวเราะลั่นขึ้นมา กล่าวว่า “นั่นมันราชันเซียนกู่
คุณ ก็เหมือนดั่งที่คนอื่นๆ นั้นพูดเอาไว้ เจ้ารู้หรือไม่ว่านับแต่อดีตกาล
เป็นต้นมา มีราชันเซียนกู่คุณกี่องค์? มีเพียงคนเดียวเท่านั้นเองแห
ละ ราชันเซียนองค์แรกแห่งเก้าแดน”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่ซีไปที่หัวของตนเอง
กล่าวว่า “อยู่ตรงนี้ จะมีของอะไร มีของวิเศษเช่นไร กระทั่งมีโชค
มหัศจรรย์อย่างไรล้วนไม่สำคัญทั้งนั้น สำคัญอยู่ที่ตรงนี้ หากเจ้า
อาศัยสติปัญญาและมีความตื่นตัวก็จะได้รับผล แต่หากว่าเจ้าไม่
สามารถอาศัยสติปัญญาและมีความตื่นตัว ที่ตรงนี้ไม่มีอะไรจะต้อง
ไปอาลัยอาวรณ์ เหมือนที่บางคนได้พูดเอาไว้ ที่ตรงนี้เป็นเพียง
ดินแดนที่ถูกทิ้งร้าง”

“แต่ว่าคุณชายเคยบอกว่าปฐุมบรรพบุรุษของพวกเรา
ก็เคยได้สิ่งของจากในนี้” เย่ถูกล่าวออกมาด้วยความลังเล

“เพราะอะไรราชันเซียนหวู่โก้วได้มา ขณะที่ผู้อื่น
ไม่ได้?” หลี่ซิเย่ยิ้มหนึ่งกล่าวว่า “พื้นที่ตรงนี้ไม่เหมือนกับที่อื่นๆ
และไม่เหมือนกับสิบสองสุสาน ยกตัวอย่างสิบสองสุสานก็แล้วกัน
ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่าเป็นพื้นดินแห่งสมบัติ แต่ถ้า

หากคิดเช่นนั้นกับที่ตรงนี้ล่ะก็ เท่ากับคิดผิดอย่างมหันต์เลย
ทีเดียว”

เถิงฉีเหวินและเย่เถอเอ่ยกถามด้วยความสงสัยว่า “แล้วที่
ตรงนี้มันคือที่แบบไหนกันแน่?”

สำหรับคำถามนี้ หลี่ซีเย่มองไปยังที่ที่ห่างไกลและนั่ง
เงิบบอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ในห้วงเวลาที่
เนิ่นนานมาแล้ว มันได้แบกรับเผ่าพันธุ์หนึ่งเอาไว้ ไม่เพียงแต่
สถานที่แห่งนี้เท่านั้น แต่เป็นทั้งลำเรือ หรือที่พวกเจ้าเรียกว่า
กระสวยเจาะสมุทรนั่นเอง มันได้แบกรับความหวังนับไม่ถ้วนเอาไว้”

“แบกรับความหวังนับไม่ถ้วนเอาไว้” เถิงฉีเหวินถึงกับ
พึมพำออกมา หลี่ซีเย่แค่พูดไปคำๆ เดียวอย่างนั้นเอง แต่กลับทำ
ให้เขาหวนนึกถึงบางสิ่งอย่างไร้ขีดจำกัด

“ถ้าหากเจ้าสามารถอาศัยสติปัญญาและมีความตื่นรู้
กับคำๆ นี้ได้อย่างแท้จริงล่ะก็ เจ้าก็คือราชันเซียนกู่จุนองค์ที่สอง
แล้ว” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวออกมาเมื่อเห็นเถิงฉีเหวินพยายามจะรู้แจ้งถึง
ความหมายของคำๆ นี้อย่างละเอียด

เถิงฉีเหวินหัวเราะเลือนๆ กล่าวว่า “อาจารย์ลื้อซ่าเล่นแล้วละ ซ้าเป็นเผ่าพฤษกา เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นราชันเซียน”

“ที่เจ้าพูดมาก็ถูก แต่หากเจ้าสามารถอาศัยสติปัญญาและตื่นรู้กับคำๆ นี้ได้อย่างแท้จริงละก็ แม้เจ้าจะเป็นเผ่าพฤษกา แต่ก็ทำให้เจ้าได้รับประโยชน์ไปชั่วชีวิต”

เถิงฉีเหวินหัวเราะเลือนๆ สายหน้ากล่าวว่า “อาจารย์ให้เกียรติข้ามากเกินไปเสียแล้ว ก็เหมือนที่ทุกคนพูดเอาไว้ว่านับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา ราชันเซียนกู่ฉุนมีกี่องค์? ก็มีแค่องค์เดียวเท่านั้นเอง แม้ว่าสติปัญญาของข้าจะไม่เลวนัก แต่เมื่อเปรียบกับเหล่าราชันแล้ว ข้าก็เป็นเพียงมดปลวกทั่วๆ ไปเท่านั้น ข้อนี้ข้าเองยังรู้ตัวเองดี”

ที่เถิงฉีเหวินพูดมานั้นเป็นเรื่องจริง การที่เขาสามารถเป็นผู้สืบทอดของเมืองเกาวัลย์ฟ้าได้ย่อมไม่ด้อยไปกว่าผู้อื่น เขาเองก็หาใช่คนที่ดูถูกตัวเอง แต่หากจะต้องเทียบกับเหล่าราชันแล้ว เขายอมรับว่ายังห่างชั้นอีกมาก

หลี่ซิเย่พาพวกของเถิงฉีเหวินเดินไปนานมาก ในที่สุดก็ได้มาถึงบริเวณไต้ น้ำตกแห่งหนึ่ง น้ำตกที่พุ่งลงมาจากด้านบน

ของภูเขาสูง น้ำตกที่แตกกระจายเหมือนดั่งตกลงมาจากฟ้า
อย่างนั้น

หลังจากที่น้ำตกได้ตกลงมาแล้ว กระแสน้ำก็ได้ไหลไป
ตามภูมิประเทศไปเรื่อยๆ เพียงแต่เมื่อน้ำไหลมาถึงที่ตรงนี้แล้ว ได้
ถูกแยกออกเป็นลำธารขนาดเล็กเป็นสายๆ โดยน้ำจากลำธารได้
ไหลต่อไปยังที่ห่างไกลออกไป

หลี่ซีเย่ได้เลือกเอาลำธารสายหนึ่ง เขาพาเถิงฉีเหวิน
และเย่เถินลงไปในลำธารนั้น เพียงชั่วพริบตาเดียวพวกเขาก็ได้
ดำลงไปใต้ลำธารแห่งนี้

เวลานี้ หลี่ซีเย่ได้หยิบเอาหอยทะเลออกมาตัวหนึ่ง มัน
คือหอยทะเลที่หลี่ซีเย่จับเอามาจากหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุด
นั่นเอง หลี่ซีเย่ปล่อยมันลงไปใต้น้ำ กล่าวว่า “ไปเถอะ เจ้าสามารถ
หาทางกลับไปได้อยู่แล้ว”

กล่าวจบ เขาหันหลังกลับไปบอกต่อเย่เถินและเถิงฉีเหวิน
ทั้งสองคนว่า “ตามมาติดๆ ละ อย่าให้พลาด พวกเจ้าก้าวเดินตาม
รอยเท้าของข้าห้ามผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย

ท่าที่เข้มงวดจริงจังของหลี่ชีย่ทำให้เย่เถวและเถิงฉีเหวิน และเย่เถวทั้งสองรู้สึกสะท้อนภายในใจ ต่างพยักหน้ารับทราบอย่างไม่กล้าประมาท

ในขณะนี้ หอยทะเลตัวนั้นเริ่มเคลื่อนที่แล้ว มันเคลื่อนที่กระดุกกระดิกบนพื้นไต้ลำธาร ไช่มุกสีทองเม็ดนั้นของ หอยทะเลได้เปล่งประกายสีทองออกมา เหมือนว่าประกายสีทองนี้เป็นตัวนำทางให้กับมันอย่างนั้น

ระหว่างที่หอยเคลื่อนที่กระดุกกระดิกบนพื้นนั้น มันได้ทิ้งร่องรอยต่างๆ เอาไว้บนพื้น หลี่ชีย่ก้าวตามรอยนั้นไปที่ละก้าวๆ อย่างรอบคอบ และระมัดระวังที่สุดโดยไม่ประมาทแม้แต่น้อย เนื่องจากก้าวผิดไปเพียงก้าวเดียวก็เท่ากับต้องเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่

เถิงฉีเหวินและเย่เถวที่ก้าวเดินตามหลังหลี่ชีย่ยังไม่กล้าประมาท พวกเขาเดินตามด้วยความกลัวจนตัวสั่นงันวุก ระมัดระวังอย่างที่สุด ก้าวตามรอยเท้าของหลี่ชีย่โดยไม่ให้ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย

ตอนแรก เถิงฉีเหวินและเย่เถวไม่ได้รู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติ พวกเขาก้าวเดินด้วยความระมัดระวังภายใต้ลำธารไป

เรื่อยๆ ในลักษณะเช่นนี้ น้ำของลำธารที่ไหลผ่านตัวพวกเขาไป
ปลาบู่ที่ว่ายน้ำเฉียดตัวพวกเขาไป

แต่หลังจากเดินไปได้ชั่วครู่ใหญ่ ทันใดนั้นพวกเขา
เหมือนเกิดเป็นภาพจินตนาการขึ้นมา ทันใดนั้นพวกเขาได้ก้าว
เดินอยู่บนเส้นทางสมัยโบราณ ไม่ได้เดินอยู่ท่ามกลางพื้นของลำ
ธารอีกต่อไป

เส้นทางโบราณเส้นนี้ตรงไปยังความว่างเปล่าที่อยู่บน
ท้องฟ้า พวกเขาที่เดินไปตามเส้นทางโบราณเหมือนกำลังจะขึ้นสู่
สวรรค์เพื่อรับการแต่งตั้งเป็นเทพอย่างนั้น แต่ในเวลานี้เอง พวกเขา
ได้พบเห็นภาพที่น่ากลัวขึ้นมาแล้ว

ท่ามกลางความว่างเปล่านี้ พวกเขาได้เห็นเรือรบสมัย
โบราณขนาดยักษ์แต่ละลำที่มีขนาดใหญ่โตจนไม่น่าเชื่อ มันทอด
ยาวอยู่ท่ามกลางท้องฟ้าที่ว่างเปล่า แลดูเหมือนเป็นดวงดาวขนาด
ยักษ์แต่ละดวงอย่างนั้น เหมือนว่าเรือรบโบราณแต่ละลำสามารถ
แบกรับพื้นดินที่กว้างไกลเป็นหนึ่งล้านล้านลิได้

แต่ว่าเรือรบโบราณแต่ละลำที่เห็นมันชำรุดเสียหายจน
ไม่มีชิ้นดีไปแล้ว บางลำถูกผ่ากลางลำ บางลำถูกทำลายจนเป็นรู

โหลวขนาดใหญ่ บางลำถูกจับฉีกแยกออกเป็นสองท่อน กระทงมี
บางลำถูกทำลายจนไม่เหลือเค้าโครงเดิมอีกเลย...

ทันใดนั้นเอง เย่ญและเถิงฉีเหวินเหมือนเห็นห้องฟ้าที่
ว่างเปล่านี้ยังคงมีเศษชิ้นส่วนจำนวนมากนับไม่ถ้วนที่ลอยล่องอยู่ ใน
จำนวนเศษชิ้นส่วนนี้ยังมีทั้งดาบหัก กระบี่ที่ชำรุดร้าว ขวานที่
แหลกไป...

ทว่าทันใดนั้นเอง สิ่งที่ย่ญและเถิงฉีเหวินเห็นยังไม่
เพียงเท่านี้ พวกเขาเหมือนเห็นโครงกระดูกอีกด้วย โครงกระดูก
บางส่วนมีขนาดใหญ่มาก เหมือนเป็นโครงกระดูกของอสูรร้ายที่
ใหญ่โตมากอย่างนั้น กระทงโครงกระดูกบางส่วนยังส่งประกายสี
ทองออกมาอีกด้วย...

ตอนที่ 1205 ความลับของหินแกะสลัก

ถึงฉีเหวินและเย่เถวเมื่อได้เห็นภาพประหลาดเช่นนี้ก็รู้สึก
หวั่นไหวอย่างรุนแรง นาทีนี่พวกเขา还不知道ว่าสิ่งที่เห็นเป็นจริงหรือ
เท็จ พวกเขาแยกแยะไม่ออกว่าตัวเองอยู่ ณ ที่ใด หรือเป็นเพียง
มโนภาพเท่านั้น

“ควบคุมจิตใจให้มั่น มิฉะนั้นแล้วจะไม่สามารถกลับมาได้
ตลอดกาล” เวลานี้เสียงของหลี่ชียเอ่ได้ดังขึ้นในทะเลแห่งความรู้
ของพวกเขา เหมือนถูกตีแสกหน้า เหมือนถูกกรอกเอาความรู้เข้า
มา ทำให้พวกเขาตื่นขึ้นทันที

เวลานี้เอง หลังจากที่พวกเขาได้สติกลับมาแล้วจึง
พบว่าพวกเขายังคงเดินอยู่ใต้ลำธารเหมือนเดิม โดยมีน้ำจากลำ
ธารที่ไหลผ่านตัวไปอย่างเงียบๆ บุปปลาก็ยังคงแหวกว่ายกันอยู่ ทุก
อย่างดูเหมือนไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

ถึงฉีเหวินและเย่เถวเดินตามหลังหลี่ชียเอ่อยู่ใต้ลำธารไป
เรื่อยๆ พวกเขาไม่รู้ว่าได้เดินอยู่เป็นเวลานานเท่าไรแล้ว และไม่รู้ว่า
จะเดินไปที่ใด

ในที่สุด หลี่ชีย่ได้พาพวกเขาเดินขึ้นสู่ผิวน้ำ ขณะที่พวกเขาเดินขึ้นมาจากลำธารนั้น ปรางค์กลมเอื่อยๆ ที่พัดเข้ามาทันใดนั้น พวกเขา รู้สึกว่าตัวเองได้มาอยู่ท่ามกลางที่ราบลุ่ม เป็นที่ราบลุ่มที่กว้างขวางมาก

แต่การเดินอยู่ ณ ที่ตรงนี้ ไม่ว่าจะเป็นถึงฉิวหรือว่าเยอ พวกเขาต่างก็ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าแท้จริงแล้วตัวเองเดินอยู่ท่ามกลางทุ่งกว้างจริงหรือไม่ พวกเขาแยกแยะไม่ถูกว่ามันคือความจริงหรือภาพจินตนาการ

โชคดีที่พวกเขาเดินไปได้ไม่ไกลเท่าไรนัก พวกเขา ก็ได้เดินเข้าไปยังพื้นที่ที่เต็มไปด้วยเศษซากหินปรักหักพัง จะเห็นได้ว่าบริเวณนี้เต็มไปด้วยเศษหินมากมายกระจัดกระจายอยู่บนพื้น แต่ว่าหากสังเกตดูให้ดีก็จะพบว่ามันหาใช่เพียงเศษหินธรรมดาเท่านั้น แต่เป็นเศษหินที่เกิดจากรูปปั้นแกะสลักแตกหักและร่วงหล่นลงมาจนกระจายเต็มพื้นดิน

บริเวณที่เต็มไปด้วยเศษหินนี้กว้างใหญ่มาก จากการก้าวเดินลึกเข้าไปข้างในทำให้ถึงฉิวและเยอมองเห็นรูปปั้นที่แตกหักเสียหายอยู่บ้าง โดยที่รูปปั้นเหล่านี้ได้รับความเสียหายมากจนไม่สามารถรู้ได้ว่าก่อนที่จะเสียหายขนาดนี้พวกมันมีลักษณะหน้าตาเป็นเช่นใด

เย่ญและเถิงฉีเหวินเมื่อได้เห็นรูปปั้นแกะสลักเหล่านี้
เสียหายอย่างหนักเช่นนี้แล้ว ยากที่จะจินตนาการว่าได้เกิด
เหตุการณ์อะไรขึ้นที่ตรงนี้กันแน่

ในที่สุด พวกเขาได้เห็นรูปปั้นที่ยังคงสมบูรณ์อยู่หนึ่ง
ตัว หลังจากก้าวเดินไปจนถึงสวนลึกของกองเศษซากปรักหักพัง
รูปปั้นตัวนี้มีขนาดที่สูงมาก สูงราวสิบกว่าจ้าว สภาพของรูปปั้นหิน
ตัวนี้เก่าแก่โบราณมากไม่รู้ว่าได้ยืนอยู่ตรงนี้นานมากเท่าใดแล้ว
ท่ามกลางการกัดเซาะของกาลเวลา หัวหิ้งตัวของรูปปั้นจึงออกเป็น
สีขาว

เมื่อสังเกตดูให้ดี สามารถมองออกว่ารูปปั้นตัวนี้เป็น
สตรี เรือนร่างสูงโปร่ง เสื้อผ้าพลิ้วไสว เป็นลักษณะพิเศษที่บ่งบอก
ถึงความเป็นสตรีเพศของรูปปั้นตัวนี้

แต่ว่ารายละเอียดของรูปปั้นเป็นอย่างไร หน้าตาของ
มันเป็นเช่นใดกลับไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน เนื่องจากรูป
ปั้นนี้ค่อนข้างเลือนลาง และลักษณะของรูปปั้นดูเหมือนจะแกะสลัก
ด้วยหิมะ เมื่อเวลาผ่านไปนานวันเข้า มันย่อมต้องมีการหลอม

ละลาย เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้รูปหน้าและลายเส้นต่างๆ ดูเลือนลาง ทำให้ไม่สามารถมองเห็นรูปลักษณะของมันได้ชัดเจน

เย่เถุและเถิงฉีเหวินมองดูรูปปั้นแกะสลักที่อยู่ตรงหน้า พวกเขาไม่รู้ว่าที่รูปปั้นมีลักษณะที่เลือนลางเช่นนี้เป็นเพราะ กาลเวลาทำให้มันกลายเป็นเช่นนี้ หรือว่าเดิมที่มันก็มีลักษณะที่ เลือนลางอยู่แล้ว และหรือบางทีอาจมีเหตุการณ์บางอย่างเกิด ขึ้นกับมัน

หลี่ชียะยืนอยู่หน้ารูปปั้นโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา เหมือนว่าเขาได้มองดูรูปปั้นนี้จนเหม่อลอยไปแล้วอย่างนั้น และ เหม่อลอย จ้องมองรูปปั้นโดยไม่กระพริบตาอยู่อย่างนั้นนานมากๆ

เย่เถุและเถิงฉีเหวินอดที่จ้องมองรูปปั้นแกะสลักนี้ไม่ได้ แต่พวกเขาดูไม่ออกว่ารูปปั้นแกะสลักนี้มีสิ่งใดที่ทำให้คนต้อง หลงใหล พวกเขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดรูปปั้นแกะสลักนี้ถึงได้ทำให้หลี่ ชียะลุ่มหลงได้ขนาดนี้ แต่ว่าพวกเขาไม่กล้ารบกวนหลี่ชียะ

“พวกเจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม” หลังจากเวลาผ่านไป นานมาก หลี่ชียะหันกลับไปมองดูเย่เถุและเถิงฉีเหวินและเอ่ยถาม ขึ้นมา

เย่ญและเถิงฉีเหวินต่างงุนงกับคำพูดของหลี่ซีเย พวกเขาต้องหัวเราะเจื่อนๆ ภายในใจ คำพูดคำนี้สมควรให้พวกเขาเป็นฝ่ายถามหลี่ซีเยจึงจะถูก เป็นหลี่ซีเยที่มองดูรูปปั้นแกะสลักจนเหม่อลอยไม่ใช่พวกเขา แต่หลี่ซีเยกลับเป็นฝ่ายถามพวกเขาว่าไม่ใช่นะใช่ไหม

เย่ญส่ายหน้าและกล่าวว่า “ไม่เป็นไร”

หลี่ซีเยเพียงแต่ยิ้มๆ เมื่อมองดูเย่ญและเถิงฉีเหวิน โดยไม่ได้พูดอะไรมากความ

“อาจารย์ ที่เห็นเมื่อครูเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องเท็จ?”
เวลานี้เถิงฉีเหวินได้เอ่ยถามขึ้น

“เจ้าหมายถึงอะไรล่ะ?”

เถิงฉีเหวินตะลึงนิดหนึ่ง ทันใดนั้น เขารู้สึกเหมือนว่าที่หลี่ซีเยพูดนั้นเหมือนไปกันคนละทางสองทาง คล้ายกับว่าที่พวกเขาสองคนพูดมานั้นเป็นการตอบไม่ตรงคำถามอย่างนั้น

“ก็เรื่องที่เราได้เห็นใต้ลำธารนั้น” แม้ว่าถึงฉันทิเหวินจะรู้สึกแปลกๆ แต่ก็ยังคงกล่าวออกไป

หลี่ซีเย่มองหน้าเขาทีหนึ่ง กล่าวว่า “อ้อ เจ้าหมายถึงเรื่องนั้นหรือหรือ จะเป็นจริงหรือเป็นเท็จก็ต้องดูที่ใจของเจ้าแล้ว เมื่อเจ้าถือเอาสิ่งที่ไม่ดำรงอยู่จริงเป็นเรื่องจริงจัง ความไม่จริงนั้นก็ดูสมจริงยิ่งกว่าของจริงเสียอีก ขณะเดียวกัน เจ้ามองว่าสิ่งที่ดำรงอยู่จริงเป็นเรื่องเท็จ สิ่งที่เป็นเท็จนั้นจะดูสมจริงยิ่งกว่าของจริงเสียอีก”

ครั้นถึงฉันทิเหวินและเย่เถู่ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วถึงกับงงเป็นไก่ตาแตก

หลี่ซีเย่ไม่สนใจถึงฉันทิเหวินกับเย่เถู่อีกต่อไป ล้วงเอาชามหยกออกมาใบหนึ่ง บ่นพึมพำๆ เบาๆ เหมือนทำพิธีอะไรสักอย่าง ที่ดูจะสลับซับซ้อนและประหลาดมาก พิธีกรรมแบบนี้ดูเก่าแก่โบราณมาก ซึ่งถึงฉันทิเหวินเองก็ดูไม่รู้ว่าหลี่ซีเย่ต้องการสื่อถึงอะไร

หลังจากที่หลี่ชีย่บ่นพึมพำๆ เบาๆ จนกระทั่งเสร็จสิ้นพิธีกรรมแล้ว เขาใช้สองมือทูนขามหยกใบหนึ่งให้สูงขึ้นไปอยู่เหนือศีรษะ

ในเวลาตัวเอง ได้ยินเหมือนเสียงน้ำไหลดังขึ้น เห็นเป็นน้ำสองสายที่เล็กมากค่อยๆ ไหลรินลงไป ในขามหยกใบนั้นที่หลี่ชีย่ยกทูนเอาไว้เหนือศีรษะนั้น

“รูปปั้นแกะสลักหลังน้ำตาแล้ว” เย่เถวและเถิงฉีเหวินรีบแหงนหน้าขึ้นดูเมื่อได้เห็นภาพนี้ เย่เถวต้องพึมพำออกมาเมื่อมองเห็นตาของรูปปั้นแกะสลักกำลังหลังน้ำตาอยู่

ในใจของเย่เถวและเถิงฉีเหวินเกิดความหวั่นไหวขึ้นมาพร้อมๆ กัน เมื่อได้เห็นการหลังน้ำตาของรูปปั้นแกะสลัก ทันใดนั้นพวกเขาเกิดมโนภาพขึ้นมา พวกเขา รู้สึกว่านี่ไม่ใช่รูปปั้นแกะสลัก แต่เป็นคนเป็นๆ ที่ถูกสะกดและผนึกเอาไว้อยู่ข้างใน

ในเวลาตัวเอง พวกเขา ก็ไม่รู้เหมือนกันว่า สรุปลงแล้วสิ่งนี้คือรูปปั้นแกะสลักหรือเป็นคนเป็นๆ กันแน่

เมื่อขามหยกของหลี่ซีเยรองน้ำจนเต็ม น้ำตาก็หยุดไหลเช่นกัน หลี่ซีเยจัดแจงเก็บน้ำตาขามนี้เอาไว้อย่างระมัดระวัง

“คุณชาย นี่มันคืออะไร?” เย่เถอดที่จะถามขึ้นมาไม่ได้ เมื่อเห็นหลี่ซีเยเก็บน้ำตาขามนี้ขึ้นอย่างระมัดระวัง

หลี่ซีเยมองดูรูปปั้นแกะสลัก กล่าวว่า “น้ำตาอาณาประชาราษฎร์ เป็นน้ำตาของราษฎร สามารถนำมากระตุ้นความกระหายที่จะมีชีวิตของสรรพชีวิต หรือน้ำตาที่สงสารเห็นอกเห็นใจต่อชีวิต”

หลี่ซีเยมาเอาน้ำตาจากที่นี่เพื่อใช้สำหรับต่ออายุชีพให้กับต้นนกยูง

หลี่ซีเยมองดูรูปปั้นแกะสลักที่หนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า “พวกเราไปกันเถอะ สิ่งสมควรได้ก็ได้มาแล้ว สิ่งที่ไม่สมควรได้ก็ฝืนไม่ได้” กล่าวจบหันหลังเดินไปทันที

เย่เถอดและเถิงฉีเหวินรีบเร่งติดตามหลี่ซีเยก้าวเดินออกจากพื้นที่ที่เคลื่อนไปด้วยหิน

“เสียดายนะ” ครั้นออกมาจากพื้นที่ที่เคลื่อนไปด้วยหินแล้ว หลี่ชีย่ที่เดินอยู่ข้างหน้ากล่าวว่า “ข้าเข้าใจว่าการพาพวกเจ้ามาที่นี่อาจทำให้พวกเจ้าได้เห็นบางสิ่งบางอย่าง หรืออาจมีวาสนาบ้าง แต่ดูไปแล้ว พวกเจ้ายังคงไม่มีโชควาสนาเช่นนั้น”

“ได้รับโชควาสนา?” คำพูดของหลี่ชีย่สร้างความหวั่นไหวให้กับเย่เถวและเถิงฉีเหวิน พวกเขายังเข้าใจว่าหลี่ชีย่ที่มาที่นี่เพียงเพราะต้องการได้นำตาอาณาประชาราษฎร์เท่านั้นเอง

“ถูกต้อง มันคือโชควาสนา” หลี่ชีย่ที่เดินอยู่ข้างหน้ากล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ถ้าหากพวกเจ้ามีโชควาสนาละก็อย่างไรเสียก็ต้องมองเห็นอะไรบางอย่าง โดยเฉพาะกับรูปปั้นแกะสลักนั้น เสียดายที่พวกเจ้ามองไม่เห็นอะไรเลย จึงพูดได้แต่เพียง พวกเจ้าไม่มีโชควาสนา”

ทั้งเย่เถวและเถิงฉีเหวินถึงกับสะดุ้งภายในใจ พวกเขาทั้งสองสบตากันและกัน ในเวลานี้เองพวกเขาจึงเข้าใจแล้วว่าก่อนหน้านี้เหตุใดหลี่ชีย่จึงได้พูดจาเหมือนไปกันคนละทางกับพวกเขา

เมื่อนึกถึงตรงนี้ ทั้งเย่ญและเถิงฉีเหวินต่างรีบหันหลัง
กลับไปดู แต่พื้นที่ที่เต็มไปด้วยเศษหินนั้นได้หายไปเสียแล้ว
แม้กระทั่งทุ่งหญ้าก็หายไปด้วย เหลือไว้เพียงความว่างเปล่าเท่า
นั่นเอง

เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันเช่นนี้ทำเอาเย
ญและเถิงฉีเหวินรู้สึกตกใจอย่างมาก ตั้งแต่ต้นจนจบ พวกเขาทั้ง
สองต่างไม่รู้ว่าตนเองนั้นอยู่ท่ามกลางความว่างเปล่า มาถึงตอนนี้
พวกเขายังคงไม่อยากจะเชื่อสายตาตนเอง ไม่รู้ว่าสิ่งที่ได้เห็นนั้น
เป็นความจริงหรือความเท็จ

“ไม่ต้องมองแล้วละ เมื่อพลาดโอกาสไปแล้วถึงดิ่งตัน
อย่างไรก็ไร้ผล” หลี่ชีย่ที่เดินอยู่ข้างหน้ากล่าวเฉยเมยออกมา

เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ เย่ญและเถิงฉีเหวินทั้งสองคน
ต่างรู้สึกเสียใจลึกๆ ภายในใจ พวกเขาไม่คิดเลยว่าตัวเองจะพลาด
โอกาสที่จะได้รับโชควาสนาไป และพวกเขาไม่นึกเลยว่าโชค
วาสนาจะอยู่ข้างกายตนเองเช่นนี้

เย่ญอดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาว่า “ในนั้นมีโชควาสนา
เช่นใดกันหรือ?”

“คนแต่ละคนไม่เหมือนกัน โชควาสนาที่จะได้ก็แตกต่างกันไป เรื่องเช่นนี้ฝืนกันไม่ได้ เมื่อไม่ได้รับโชควาสนา แสดงว่าพวกเจ้ายังไม่ถึงขั้นนั้น” หลี่ซีเยกล่าวพลางหันหัวกลับไปมองดูเย่เถูทีหนึ่ง กล่าวว่า “แต่ว่าการมาอยู่ที่ตรงนี้ โอกาสของเผ่าวิญญานเทพจะมีมากกว่าคนอื่น”

เมื่อเย่เถูได้ยินเช่นนี้แล้วให้รู้สึกหวั่นไหวภายในใจ จิตสำนึกของเขาพลันรับรู้ถึงอะไรบางอย่าง ถึงกับร้องเสียงหลงออกมาว่า “ตามความหมายของคุณชาย ราชันเซียนกู่ฉุนขณะอายุยังน้อยเคยมาที่นี่?”

หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่งกับคำพูดนี้ โดยไม่ได้ตอบอะไรออกมา

ทั้งเย่เถูและเถิงฉีเหวินต่างรู้สึกเสียใจ จะอย่างไรเสีย โชควาสนาที่พบเห็นได้ยากถูกพวกเขาปล่อยผ่านไปอย่างน่าเสียดาย

“ไม่จำเป็นต้องเสียใจหรอกนะ เรื่องเช่นนี้ฝืนกันไม่ได้ ไซ้ว่าใครก็สามารถกลายเป็นราชันเซียนกู่จุนได้ เรื่องเช่นนี้ทุกอย่างสวรรค์ได้ลิขิตเอาไว้แล้ว”

เย่เถวและเถิงฉีเหวินทำได้เพียงทอดถอนใจออกมา การที่หลี่ซีเย่พาพวกเขาไปยังสถานที่แห่งนี้นับว่าเป็นบุญคุณอันยิ่งใหญ่แล้ว เมื่อไม่สามารถได้รับโชควาสนาเช่นนี้ บอกได้เพียงตนเองนั้นยังก้าวไปไม่ถึงระดับนั้น

“สำหรับฉีเหวิน สิ่งที่ควรถ่ายทอดให้กับเจ้าข้าก็ได้ ถ่ายทอดให้แล้ว นับว่าให้คำตอบกับเมืองเถาวัลย์ฟ้า ให้กับตาเต๋าทานตะวันของพวกเขาเจ้าได้แล้ว” หลี่ซีเย่ที่เดินอยู่ข้างหน้ากล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “สำหรับเย่เถวั้น หลายวันมานี้เจ้าได้เหนื่อยเพื่อเข้ามามาก ในเมื่อการจะมาถึงที่นี่สักครั้งมันไม่ถายนัก จ้งข้าก็จะคิดหาของสักสิ่งหนึ่งให้กับเจ้าก็แล้วกัน”

“การทำงานรับใช้คุณชายเป็นงานในหน้าที่ของข้าเหนื่อยอยู่แล้ว หากว่าข้าเหนื่อยห้ำการรับใช้ไม่ดี เจ้านิกายคงจะเลาะกระดูกข้าเหนื่อยออกเป็นชิ้นๆ แน่ ไหนเลยจะกล้าเรียกร้องสิ่งใดจากคุณชาย” เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ เย่เถวไม่กล้าบุ่มบ่าม รีบกล่าวตอบขึ้นมา

หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ กล่าวว่า “เรื่องนั้นก็สวนเรื่องนั้น ข้าจะไม่ให้คนที่ทำงานให้กับข้าต้องเหนื่อยเปล่า อีกอย่างเมื่อมาถึงตรงนี้แล้วถึงไม่เอาก็เท่ากับทิ้งมันไปเฉยๆ ข้าก็แค่หยิบยืมเอาของๆ คนอื่นมาให้กับเจ้าเท่านั้นเอง”

เมื่อหลี่ซีเยพูดเช่นนี้ เย่เถ๋ได้แต่เกาหัวไม่รู้ว่าควรจะกล่าวสิ่งใดอีก

การที่หลี่ซีเยจะหาของสิ่งหนึ่งให้กับเย่เถ๋นั้น เถิงฉีเหวินไม่มีความเห็นแต่อย่างใด เขาไม่คิดว่าเป็นการลำเอียงของหลี่ซีเย เนื่องจากสิ่งที่หลี่ซีเยได้ถ่ายทอดให้กับเขานั้น มันเพียงพอที่จะทำให้เขาได้ประโยชน์มากไปชั่วชีวิตแล้ว

บทที่ 1206 บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์

ขณะที่กระสวยเจาะสมุทรเลียบไปตามร่องน้ำของหุบเขา ทะเลลึกไม่มีสิ้นสุด มันได้ไหลขึ้นมาอย่างช้าๆ เมื่อไหลพ้นน้ำแล้วก็ค่อยๆ จมลงอย่างช้าๆ เหมือนว่ามันลอยขึ้นเหนือน้ำแล้วก็ต้องกลับคืนสู่หุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดอีกครั้ง เพียงแต่ขั้นตอนนี้ เป็นไปอย่างเชื่องช้าเท่านั้นเอง

คล้ายดังหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดมีพลังอะไรบางอย่าง ที่คอยดูดกระสวยเจาะสมุทรเอาไว้ กั้นไม่ให้กระสวยเจาะสมุทรไปจากทะเล กั้นไม่ให้กระสวยเจาะสมุทรเบี่ยงเบนออกนอกเส้นทางที่เป็นแนวร่องน้ำของหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุด

หลายวันมานี้ ยอดฝีมือจากแคว้นเจ้าลัทธิต่างๆ ได้รูด มากันเป็นจำนวนมาก หลังจากที่ยอดฝีมือเหล่านี้เข้าไป ภายในเขตวิญญานชำระแล้ว ล้วนแล้วแต่ทำตัวไม่ให้เป็นจุดเด่น โดยเฉพาะสำนักที่เป็นของเผ่าวิญญานเทพ เป็นต้นว่า ไตรนิกาย พิสุทธิ์ ที่พวกเขาไปยังเขตวิญญานชำระไม่ได้มาด้วยจุดประสงค์ เพื่อแย่งชิงของวิเศษ และไม่ได้มาด้วยเรื่องขงสิ่งมหัศจรรย์ที่ไม่มี ความแน่นอน พวกเขาเพียงต้องการไขปริศนาบางอย่างเท่านั้นเอง ดังนั้น ยอดฝีมือของสำนักเหล่านี้เมื่อมาถึงเขตวิญญาน

ชำระแล้ว จึงปฏิบัติภารกิจที่เงียบเชียบมาก กระทั่งไม่ต้องการให้ผู้อื่น
รับรู้เรื่องของพวกเขา

แน่นอนที่สุด ประเภทมาอย่างเอิกเกริกก็มีเหมือนกัน
เป็นต้นว่าองศ์ชายของทะเลกว้างไพศาล! พลันที่องศ์ชายแห่งทะเล
กว้างไพศาลเหยียบย่างเข้าสู่เขตวิญญานชำระก็ได้ประกาศด้วย
คำพูดที่ขลุ่ยโสภาออกใจว่า “เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ชื่อหลี่ชียเอฉงใสหัว
ออกมา บังอาจเป็นศัตรูกับเผ่าทะเลกว้างไพศาลของข้า คอยดูองศ์
ชายอย่างข้าจะเนียนเนื้อของเจ้าออกมากินสดๆ ทีละชิ้นๆ!”

ผู้คนจำนวนไม่น้อยต่างพาตัวเองให้ออกห่าง หลังการ
มาถึงขององศ์ชายทะเลกว้างไพศาล โดยเฉพาะเมื่อเขาได้ลั่นวาจา
ออกมาว่าจะจับหลี่ชียเอฉงกินสดๆ ทำให้หลายคนรู้สึกสะท้านภายใน
ใจ ทุกคนต่างรู้ดีว่าเผ่าทะเลกว้างไพศาลมักจะทำได้ตามที่ลั่นวาจา
เอาไว้เสมอ

การมาขององศ์ชายทะเลกว้างไพศาลไม่ได้เหมือนเช่น
คนอื่นๆ ที่นำปากกองทัพมาเป็นหมื่นพัน ข้างกายของเขามีเพียงผู้
เฒ่าสืบทอดคนที่ติดตามมาเท่านั้น ทั้งหมดเป็นยอดฝีมือทั้งสิ้น
ทั้งหมดสามารถกลายร่างเป็นมนุษย์ได้สมบูรณ์แบบ ผู้เฒ่าทุกคน
ล้วนแล้วแต่แฝงกลิ่นอายที่น่ากลัวออกมา สำหรับองศ์ชายทะเล

กว้างไพศาลนั้น พลังมปราณของเขายิ่งดูจะมีชีวิตชีวาและ
แข็งแกร่งยิ่งกว่าเสียอีก

สำหรับเผ่าทะเลกว้างไพศาลแล้ว โดยปกติต้องสำเร็จ
ถึงระดับจอมทิพย์จึงสามารถกลายร่างเป็นมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์
แบบ!

หลังจากที่องค์ชายทะเลกว้างไพศาลมาถึง และระบุว่า
จะต้องจับหลี่ซีเย่มากินสดๆ ให้ได้ มีคนถึงกับกระซิบว่า "คราวนี้หลี่
ซีเย่คงต้องจบสิ้นกันแล้วละ องค์ชายทะเลกว้างไพศาลมาด้วย
ตนเอง นี่เท่ากับเป็นศัตรูกับเผ่าทะเลกว้างไพศาลทั้งหมด และเป็น
การบ่งชี้ว่าไม่ว่าใครก็ช่วยเหลืออะไรเขาไม่ได้ จะมีใครกันเล่าที่
ยินดีทำเพื่อเผ่าพันธมิตรมนุษย์คนหนึ่งแล้วเป็นศัตรูกับเผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลทั้งหมดละ"

องค์ชายทะเลกว้างไพศาลต่างจากโหวทะเลกว้าง
ไพศาล เพราะโหวทะเลกว้างไพศาลเป็นเพียงระดับอ่องของแคว้นๆ
หนึ่งของเผ่าทะเลกว้างไพศาลเท่านั้น แม้ว่าต่างก็คือเผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลเหมือนกัน แต่ฐานะขององค์ชายทะเลกว้างไพศาลสูงส่ง
มากกว่าโหวทะเลกว้างไพศาลหลายเท่าตัว

องค์ชายทะเลกว้างไพศาลเป็นบุตรคนโตของเผ่าทะเลกว้างไพศาล มีฐานะที่สูงส่งมาก จำนวนของปลาทะเลกว้างไพศาลมีมากถึงหนึ่งล้านล้านตัว เผ่าทะเลกว้างไพศาลเคยคุยว่าพวกเขามิจักรวรรดินับล้านจักรวรรดิในแดนวิญญานสวรรค์ แม้ว่าจำนวนที่ว่าจะเกินจริงไปมาก แต่จักรวรรดิเผ่าทะเลกว้างไพศาลในแดนวิญญานสวรรค์อย่างน้อยก็มีหลายพันจักรวรรดิ!

หัวหน้าเผ่าทะเลกว้างไพศาลจะมีฐานะที่สูงส่งมากในเผ่าทะเลกว้างไพศาล กระทั่งสามารถสั่งการปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนหนึ่งล้านล้านตัวของแดนวิญญานสวรรค์ และบัญชาการจักรวรรดินับล้านของปลาทะเลกว้างไพศาลได้

ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่าองค์ชายทะเลกว้างไพศาลมีฐานะเช่นใดแล้ว มาวันนี้ องค์ชายทะเลกว้างไพศาลออกหน้าด้วยตนเอง เพื่อแก้แค้นให้กับปลาทะเลกว้างไพศาลที่ตายไป เป็นการบ่งชี้ว่าเผ่าทะเลกว้างไพศาลต้องการเป็นศัตรูกับल्लीชีเย

ยิ่งไปกว่านั้น ฐานะขององค์ชายทะเลกว้างไพศาลก็หาใช่ย่อย เล่าลือกันว่าเขาอยู่ในระดับปราชญ์ที่สุดยอดมาก ถือว่าเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของแดนวิญญานสวรรค์

มีผู้กล่าวว่า แม้ว่ากำลังขององค์ชายทะเลกว้างไพศาล จะไม่เท่าสุดยอดดาวรุ่งเช่นเงินไห่เสินหวาง หรือเจอไห่เทียนฉือ (โอรสสวรรค์บังฟ้า) แต่ก็นับว่ามีชื่อเสียงโด่งดังในบรรดากลุ่มคน รุ่นใหม่ของแดนวิญญานสวรรค์เหมือนกัน

เวลานี้ องค์ชายทะเลกว้างไพศาลได้ประกาศว่าจะจับห ลีชีเย่กิ้นสดๆ ทำให้ทุกคนรู้ว่าเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์คนที่ชื่อหลี่ ชีเย่คงต้องตายอย่างแน่นอนแล้ว ทั้งยังจะต้องตายอย่างอนาถมาก อีกด้วย

บริเวณสถานที่แห่งหนึ่งภายในเขตวิญญานชำระดูมี ผู้คนไปห้อมล้อมอยู่เป็นจำนวนมาก หลายคนมาอยู่ที่ตรงนี้เป็น เวลานานโดยไม่มีทีท่าว่าจะไปจาก อีกทั้งผู้ที่มาอยู่ ณ บริเวณนี้ยัง เป็นยอดฝีมือจำนวนมากไม่น้อยอีกด้วย

ความจริงแล้ว สถานที่แห่งนี้แลดูไปก็ไม่มีอะไรที่โดดเด่นเป็นพิเศษ ที่ตรงนี้มีหลุมอยู่หลุมหนึ่ง ดูจากลักษณะของมัน แล้วมีส่วนคล้ายกับเป็นบ่อน้ำที่ถูกทิ้งร้างเอาไว้ ยกเว้นจุดนี้แล้วก็ ไม่มีส่วนอื่นที่น่าสะดุดตาอีกเลย

ความจริงแล้ว ด้วยลักษณะของสถานที่เช่นนี้ กลับทำให้ผู้คนมารั้งอยู่ตรงนี้โดยไม่ยอมจากไปไหน นอกจากบรรดาอดฝีมือจำนวนมากที่มาจากสำนักต่างๆ แล้ว ยังมีอดฝีมือที่มีชื่อเสียงโด่งดังก็มารวมอยู่ที่นี่ เป็นต้นว่าเหยียนหยางหลง นักพรตหลินน้อย เป็นต้น พวกเขาต่างก็มาอยู่ที่นี่นานมาแล้วโดยไม่ยอมจากไปไหน

นอกจากพวกเหยียนหยางหลงแล้ว ยังมีรุ่นอาวุโสจำนวนหนึ่งก็มาอยู่ที่นี่ด้วย เพียงแต่บรรดาผู้อาวุโสเหล่านี้ต่างปิดบังฐานะของตนเอง หลังจากที่พวกเขามาถึงแล้วก็ไม่เคยห่างจากที่นี่แม้เพียงก้าวเดียว คอยสังเกตที่ตรงนี้อยู่ตลอดเวลา

ถึงแม้ว่าบรรดาผู้อาวุโสเหล่านี้จะปิดบังฐานะของตนเองก็ตาม แต่ทว่าผู้คนจำนวนมากไม่น้อยก็พอจะเดาออกว่า ผู้ยิ่งใหญ่ระดับอาวุโสเหล่านี้อาจเป็นเผ่าวิญญูณเทพ กระทั่งอาจมีชาติกำเนิดมาจากไตรนิกายพิสุทธิเหล่านั้น

ด้วยเหตุที่มีระดับผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้ให้ความสนใจต่อสถานที่แห่งนี้เป็นอย่างมาก จึงทำให้มีผู้คนจำนวนมากให้ความสนใจในสถานที่แห่งนี้ แน่นอน แม้ว่าจะมีผู้ที่ให้ความสนใจต่อสถานที่แห่งนี้มากก็จริง แต่ก็ไม่กล้ากระทำการบุ่มบ่าม จากการมีผู้ที่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งปิดบังฐานะที่แท้จริงเอาไว้ด้วยตรงนี้

สถานที่แห่งนี้ถูกผู้คนขนานนามว่าบ่อน้ำที่ถูกทิ้งร้าง กระทั่งมีคำเล่าลือว่าเดิมทีสถานที่แห่งนี้เคยเป็นบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์มาก่อน เคยมีน้ำทิพย์ไหลออกมาจากบ่อแห่งนี้ แต่ต่อมาด้วยสาเหตุอันใดไม่ทราบ บ่อน้ำแห่งนี้ได้แห้งขอดลง และไม่มีน้ำทิพย์ไหลออกมาอีกเลย

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม มีคำเล่าลือกันว่าทุกครั้งที่ กระสวยเจาะสมุทรปรากฏตัวขึ้น ก็จะมีผู้ยิ่งใหญ่ของเผ่าวิญญาณ เทพมาทำการศึกษาค้นคว้าบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ หวังจะใช้บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้เป็นข้ออ้างในการไขปริศนาบางอย่างเกี่ยวกับเขต วิญญาณชำระ

ลือกันว่าผู้ที่ให้ความสนใจต่อบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ มากเป็นพิเศษก็คือ ไตรนิกายพิสุทธิ์แล้วละ มีบันทึกกล่าวเอาไว้ว่า ทุกครั้งที่เขตวิญญาณชำระเสียหายปรากฏตัว ไตรนิกายพิสุทธิ์ก็จะมีระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดยอดมากมาทำการสำรวจด้วยตนเองทุกครั้งไป

ด้วยเหตุนี้หลายคนจึงคาดเดาว่าบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ที่ปิดบังฐานะตนเองและรังอยู่ที่นี้ก็คือผู้ยิ่งใหญ่ที่มาจากไตรนิกายพิสุทธินั่นเอง

ในส่วนของกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังเช่นเหยียนหยางหลงและนักพรตหลินน้อยก็อยู่ที่นี้โดยไม่ยอมจากไปไหนเช่นกัน พวกเขากระหังต้องการรอยจนกว่าจะมีน้ำทิพย์ไหลออกมาจากบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์นี้อีกครั้งหนึ่ง

เนื่องจากพวกเขามีชาติกำเนิดมาจากสำนักขนาดใหญ่ ในบันทึกของสำนักได้จดบันทึกเอาไว้ว่า ถ้าหากจะกล่าวถึงเขตวิญญูณารุดมีสถานที่ใดที่คู่ควรแก่การให้ความสนใจเป็นพิเศษล่ะก็ บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ก็คือหนึ่งในนั้นอย่างแน่นอน

โดยเฉพาะนักพรตหลินน้อยแล้ว เขาให้ความสนใจบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์นี้มากเป็นพิเศษ เนื่องจากมีตำนานเล่าว่า น้ำทิพย์ศักดิ์สิทธิ์ที่ไหลออกมาจากบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้มีประโยชน์ต่อผู้ที่ฝึกกายพิสุทธิต่างเช่นพวกเขาอย่างยิ่ง

หลังจากที่เหยียนหยางหลงและนักพรตหลินน้อยมาถึงบริเวณที่เป็นบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์แล้ว พวกเขาได้ทำการสำรวจบ่อน้ำ

แห่งนี้แต่ก็ไม่พบอะไร เพราะบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ได้แห้งสนิท
ไม่ได้มีน้ำทิพย์ดังในตำนานเลย

แต่เมื่อเห็นว่าบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ที่ปิดบังฐานะตนเองไม่
ยอมจากไป ยังคงอยู่กันที่นี้ต่อไปเพื่อทำการสำรวจและศึกษาบ่อ
น้ำศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ ทั้งเหยียนหยางหลงและนักพรตหลินน้อยก็ไม่
อยากไปจากเช่นกัน ภายในใจลึกๆ ของพวกเขาคาดหวังให้ผู้
ยิ่งใหญ่เหล่านี้สามารถสำรวจจนพบเบาะแสอะไร ไม่นานนักพวกเขา
อาจจะได้ประโยชน์จากการติดตามบรรดาผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ก็เป็นได้

“เจ้าคนโหดที่กินเอ็นมังกมาแล้ว” เวลาตัวเอง “ไม่รู้ว่า
ใครได้ร้องออกมาและทำให้ฝูงชนเกิดความวุ่นวายขึ้น

หลายคนทยอยกันมองดู เห็นหลี่ซีเยเดินเข้ามาอย่าง
ช้าๆ ข้างกายยังมีเด็กสองคนติดตามมาด้วย

การมาถึงของหลี่ซีเยไม่เพียงดึงดูดสายตาของเหยียน
หยางหลงและนักพรตหลินน้อยเท่านั้น แม้แต่บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ที่
ปิดบังฐานะตนเองก็ให้ความสนใจในตัว of หลี่ซีเย

ผู้คนเป็นจำนวนมากต่างทยอยหลีกเป็นทางให้กับการมาของหลี่ซีเย ที่เป็นเช่นนี้ใช้ว่าเป็นเพราะผู้ที่อยู่ในบริเวณนั้นเกรงกลัวต่อหลี่ซีเย แต่เป็นเพราะองค์ชายทะเลกว้างไพศาลได้ประกาศเอาไว้ว่าจะจับหลี่ซีเยกินสดๆ ให้ได้ เวลานี้หลายคนจึงมองว่าหลี่ซีเยคือเทพเจ้าแห่งโรคห่า ใครอยู่ใกล้ก็จะต้องโชคร้าย

“ช่างบ้าบิ่นเหลือเกิน ถึงกับกินเอ็นมังกกรต่อหน้าธารกำนัล” หลายคนมองดูเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ไม่สะดุดตาอะไรตรงหน้า และเข้าใจว่าหลี่ซีเยจะต้องกลายเป็นอาหารขององค์ชายทะเลกว้างไพศาล ถูกจับฉีกร่างจนและไม่มีชิ้นดี แต่ว่าผู้คนจำนวนมากไม่น้อยยังคงรู้สึกเลื่อมใสในตัวเขายิ่งนัก

ทอดสายตามองออกไปใต้หล้า จะมีสักกี่คนที่กล้ากินเอ็นมังกกรต่อหน้าธารกำนัลเช่นนี้ จะมีสักกี่คนที่กล้าท้าทายต่อปลาทะเลกว้างไพศาลเช่นนี้ ความอหังการ ความมโหฬารเช่นนี้ เป็นที่นับถือของผู้คนจำนวนมากไม่น้อยเลยทีเดียวโดยแท้

ดวงตาทั้งสองของนักพรตหลินน้อยส่งประกายนำเกรงขามออกมาแวบหนึ่ง เมื่อเห็นหลี่ซีเยก้าวเดินเข้ามา ในใจของเขาแค้นจนอยากให้หลี่ซีเยตายไปโดยไวให้มันรู้แล้วรู้รอดไป แต่หลังจากที่เห็นหลี่ซีเยสังหารกงซุนเซียนเอ่อแล้ว เขาก็เกิดความ

หวาดหวั่นขึ้นมาในใจ ไม่ชัดเจนในกำลังของหลี่ซีเย จึงไม่กล้า
บุ่มบ่ามลงมือต่อหลี่ซีเย

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม นครพตหลินน้อยได้เรียกศิษย์
ของตนผู้หนึ่งมาสั่งการไปอย่างลับๆ ให้ไปแจ้งข่าวต่อองค์ชายทะเล
กว้างไพศาล ขอเพียงองค์ชายทะเลกว้างไพศาลมาถึง เจ้าหนูผู้นี้
จะต้องตายแน่นอน!

เมื่อหลี่ซีเยมาถึงบริเวณนี้แล้ว เขาซื้อร้านจะไปมอง
หน้าคนอื่นๆ แม้เพียงครั้งเดียว โดยที่สายตาของเขาไปตกอยู่ที่
บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายที่ปิดบังฐานะตนเหล่านั้น หัวเราะและ
กล่าวว่า “ทุกคนล้วนแล้วแต่มาดูว่าว่าจะมีน้ำทิพย์พิสุทธ์หรือไม่
สินะ เรื่องบางอย่างไม่ควรโลภมากเกินไป”

บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายที่ปิดบังฐานะตนเองไม่ได้
กล่าวตอบ พวกเขาเพียงยืนสงบนิ่งอยู่ตรงนั้น

หลี่ซีเยยิ้มชนิดหนึ่ง ซื้อร้านจะพูดมากความอีก กระโดด
ลงไปใบบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ มองดูอย่างละเอียด

บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่ว่าเป็นเพียงหลุมที่บุ่มลึกลงไปเท่านั้น ถ้าหากคิดจะค้นหาอะไรบางอย่างที่ดูไม่ธรรมดาจากที่ๆ ดูธรรมดาแห่งนี้ละก็ หนึ่งเดียวนั้นก็คือผนังข้างบ่อที่เหมือนจะงูออกมาอยู่นิดหนึ่ง ดูไปแล้วคล้ายๆ จะเป็นฉงอวยปากของเหยี่ยวอย่างนั้น นอกเหนือจากสิ่งนี้ก็ไม่เห็นจะมีสิ่งใดที่ผิดปกติอีกแล้ว

ความจริง ก่อนที่หลี่ชียเอ่จะมาถึงก็มีคนจำนวนมากกระโดดลงไปสำรวจในบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์โดยละเอียดมาแล้ว กระทั่งเคยมีผู้ใช้จิตเทพทำการสำรวจพื้นที่แห่งนี้มาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็ไม่พบสิ่งผิดปกติใดๆ เลย

เหยียนหยางหลงที่ยืนอยู่บนบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์หัวเราะอย่างเยือกเย็นเมื่อเห็นหลี่ชียเอ่กระโดดลงไป ในบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ และทำการสำรวจโดยรอบ กล่าวว่ “ปรัชญาเมธีจำนวนเท่าไรที่เคยอาศัยวิชาเทพศาสตสองมาสำรวจก็ยังไม่พบสิ่งใด อาศัยเพียงตาเปล่าก็มองเห็นความลึกซึ่งพิสดารได้ มันเป็นการละเมอเพื่อฝันของคนสติไม่ดีโดยแท้”

เหยียนหยางหลงไม่เคยมีความแค้นเคืองกับหลี่ชียเอ่มาก่อน เดิมทีนิกายสุริยาอันเป็นชาติกำเนิดของเขาไม่มีความจำเป็นต้องไปถือสาหาความกับเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์เช่นนี้

เพียงแต่เขาไม่สบอารมณ์กับท่าที่หยิ่งโสของหลี่ชี่เย่ ไม่สบ
อารมณ์กับท่าที่ที่ท่าตัวอยู่สูงเด่นเช่นนี้ของหลี่ชี่เย่

ในสายตาของเหยียนหยางหลงมองว่า อาจารย์ของ
เขาราชาสूरียาคือผู้ที่มีกายเขี้ยวไร้ซึ่งผู้ต่อกรยังไม่ทำด้วยโสเช่นนี้
ไม่ได้ทำตัวอยู่เหนือผู้คนเช่นนี้ แคเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่ง
เท่านั้น อาศัยอะไรถึงบังอาจทำด้วยโสและอยู่สูงเด่นเช่นนี้นับเป็น
ตัวอะไร!

บทที่ 1207 น้ำทิพย์พิสุทธิ์

ในเวลานี้ หลี่ชียเอ่ที่เดินวนบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์มารอบหนึ่งได้หันกลับมาเหลือบมองเหยียนหยางหลงที่หนึ่ง ยิ้มชนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ไม่ต้องเอาปรัชญาเมธีของเผ่าวิญญาณเทพมาจับตัวเองให้ดูเด่นขึ้นหรอก วิชาเทพศาสดสองของตนมองอะไรไม่ออกก็รับมาตรงๆ เถอะน่า ก็คนมันโง่ ทุกคนยอมเข้าใจได้อยู่แล้ว ไม่ได้มีใครเขาหัวเราะเยาะสักหน่อย”

เหยียนหยางหลงพลันไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ไหน เมื่อถูกหลี่ชียเอ่เยาะเย้ยต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้ ชั่วดีอย่างไรเขาก็เป็นคนที่มีหน้ามีตา อาจารย์ของเขาราชาสุริยันคือผู้ที่สยบทั่วทั้งทะเลมรกต

“เจ้าคนไม่รู้จักชั่วดี วาจาโอหังมาก” จากการที่เหยียนหยางหลงได้เห็นหลี่ชียเอ่สังหารกงซุนเซียนเอ๋อกับตา รู้ว่าฝีมือของหลี่ชียเอ่ไม่ธรรมดา แต่ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้เขาจะยอมอ่อนข้อให้ไม่ได้ กล่าวว่า “อาศัยเจ้านะหรือ สามารถมองอะไรออก? ได้แค่เป็นที่ขบขันไปทั่วหล้าเท่านั้น คนไม่รู้จักประมาณตน”

“อย่างนั้นรี?” หลีชีเยหัวเราะทีหนึ่ง เอ่ยคำออกมาด้วยความเหนื่อยหน่ายว่า “ดูท่าทางของเจ้าคงเป็นประเภทคิดว่าตัวเองอยู่เหนือกว่าคนอื่นนะสิ ถ้าหากข้าสามารถทำอะไรกับบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์จันมีอะไรขึ้นมาล่ะก็ เจ้าคงไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ไหนสินะ”

“ถ้าหากเจ้าสามารถทำให้น้ำทิพย์ไหลออกมา ข้าจะไม่พูดมาก ความจะกัดกินดินของบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ให้หมดเลย!”
เวลานี้เหยียนหยางหลงไม่รู้ว่าไปบันดาลอารมณ์โกรธมาจากไหน กล่าวออกมาอย่างน่าเกรงขาม

เวลานี้ นักพรตหลินน้อยที่ยิมอยู่กับเหยียนหยางหลงก็หัวเราะขำขำออกมา กล่าวว่า “พี่เหยียนหลง นี่ท่านไม่เท่ากับไปทำให้คนอื่นเขาต้องลำบากใจรี? อาศัยแค่เจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งก็สามารถทำให้น้ำทิพย์ออกมาได้ มิใช่เป็นนิยายพันหนึ่งราตรีรี มันเป็นไปได้ได้อยู่แล้ว? ”

ในขณะนี้ ผู้บำเพ็ญตนส่วนใหญ่อีกจะหลบไปยืนอยู่ข้างๆ ไม่ว่าจะใครก็ตามก็ไม่อยากจะทำเรื่องใส่ตัว สำหรับบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ที่ปิดบังฐานะตนเองก็จะมีท่าทีพร้อมดูเรื่องสนุกๆ อย่างนั้น

หลี่ซีเยเหลือบมองเหยียนหยางหลงที่หนึ่ง เผยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า “อย่าลืมคำพูดของตนเอง อย่าลืมกินดินบริเวณนี้ให้มันเกลี้ยงล่ะ”

“เจ้า...” เมื่อถูกหลี่ซีเยหยามถึงเพียงนี้ สีหน้าของเหยียนหยางหลงดูไม่จืดเอาเสียเลย สองตาส่งประกายที่ดุดันน่ากลัวออกมา ปณิธานการฆ่าแวนผ่านตาไป

หลี่ซีเยชี้คร้านจะไปสนใจกับเขาอีกต่อไป ล้วงถ้วยหยกใบหนึ่งออกมาวางไว้ตรงหน้า จากนั้นค่อยๆ นั่งลงไป จากนั้นหลับตาพักผ่อนกายา

เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากอดที่จะกลั่นลมหายใจเอาไว้ และเพ่งมองอย่างไม่ละสายตาเอาไว้ หลายคนที่เห็นหลี่ซีเยมีความมั่นใจถึงเพียงนี้ พวกเขาก็ต้องการดูว่าหลี่ซีเยสามารถทำให้น้ำทิพย์ไหลออกมาได้จริงหรือไม่

ความจริงแล้ว ยังมีผู้คนจำนวนมากที่ได้คิดสระตะเอาไว้ในใจแล้วว่า หากหลี่ซีเยสามารถทำให้น้ำทิพย์ไหลออกมาล่ะก็ พวกเขามีเท่ากับสามารถขอแบ่งปันได้บ้าง

สำหรับการพนันระหว่างเหยียนหยางหลงกับหลี่ชียเอั้น พวกเขาไม่ได้ให้ความสนใจมากนัก เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ไม่มีใครต้องการไปยุ่งเกี่ยวกับนิกายสุรียาหรือกนะ

แม้แต่เถิงฉีเหวินและเย่ถู่ยังอดที่จะกลั่นลมหายใจ เอาไว้ พวกเขาสองคนก็ต้องการเห็นเหมือนกันว่า หลี่ชียเอ่จะสร้าง สิ่งมหัศจรรย์ขึ้นมาได้อย่างไร พวกเขาต่างมีความเชื่อมั่นในตัว ของหลี่ชียเอ่ โดยเฉพาะเถิงฉีเหวินเขามั่นใจว่าหลี่ชียเอ่จะต้องทำให้น้ำทิพย์ไหลออกมาได้อย่างแน่นอน

เวลาผ่านไปอย่างช้า ๆ แต่บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ยังคงเงียบ ไม่มี การเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้น

ครั้นเหยียนหยางหลงมองเห็นภาพนี้แล้ว จึงได้หัวเราะ และกล่าวน่าเกรงขามออกมา "ถ้าหากทำเช่นนี้แล้วสามารถทำให้น้ำทิพย์ไหลออกมาได้ละก็ ในเขตวิญญานชำระดูเสียหายคงเต็มไปด้วยของวิเศษเสียทุกทีแล้วละ หึ หึ ออย่ามัวแสดงละครอยู่ตรงนั้นอีกเลย ยอมแพ้เสียแต่ตอนนี้ยังทัน เห็นแก่ที่เจ้าอายุยังน้อยเข้าเป็นผู้ อาวุโสกว่ายอมใจกว้างพอไม่ถือสาหาความกับเจ้ามากมายนัก แค่ คุกเข่าโขกศีรษะดังๆ ให้เข้าสามครั้งก็พอ..."

คำพูดของเหยียนหยางหลงพูดยังไม่ทันจบ ได้ยินเสียงน้ำไหลดังขึ้นมา ทันใดนั้น ใต้พื้นดินของบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์พลันปรากฏเหมือนน้ำพุที่ดันออกมา และน้ำพุสายนี้พุ่งขึ้นมาดุจมังกรพ่นน้ำอย่างนั้น และมันก็ได้ตกลงไปในถ้วยหยกของหลี่ชีย่พอดี

เมื่อน้ำทิพย์นี้ได้ตกลงไปในถ้วยหยกก็บังเกิดเสียงคล้ายดังกลิ้งลูกแก้วบนจานอย่างนั้น เสียงนั้นดังกังวานอย่างชัดเจน แค่ได้ยินเสียงเช่นนี้ก็ให้ความรู้สึกว่ามันจะต้องเป็นของวิเศษอย่างแน่นอน

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เกือบจะล้นถ้วยหยกแล้วเวลานี้น้ำพุนั้นก็พลันหายไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เวลานี้น้ำทิพย์ที่อยู่ภายในถ้วยได้มีไอหมอกลอยขึ้นมาเหมือนดั่งเป็นกลิ่นอายเซียน ขณะที่มันค่อยๆ ลอยตัวขึ้นมานั้นก็คล้ายดั่งดอกบัวดอกหนึ่งที่กำลังเบ่งบานเต็มที่ โดยที่ดอกบัวดอกนี้มีลักษณะเหมือนถูกแกะสลักขึ้นมาจากหยกชั้นเลิศอย่างนั้นมีความงดงามยิ่งนัก เป็นที่ประทับใจผู้คนยิ่ง ทำให้ผู้พบเห็นรู้สึกหัวใจเต้นตุบตามขึ้นมา

ในเวลานี้บังเกิดความเจ็บสงบทั่วทั้งอาณาบริเวณ ทุกคนต่างจ้องมองด้วยความรู้สึกไม่อยากจะเชื่อ ทุกคนล้วนแล้วแต่ไม่คาดคิดว่าบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกทิ้งร้างนี้จะมีน้ำทิพย์ได้จริงๆ

“น้ำทิพย์พิสุทธิ์...” ในขณะที่ บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ที่ปิดบังฐานะของตนเองเมื่อได้เห็นน้ำทิพย์ที่อยู่ในถ้ำหยกของหลี่ซีเยแล้ว มีผู้ร้องออกมาด้วยความตระหนก

หลี่ซีเยมองหน้าพวกเขาแวบหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “สิ่งใดสมควรจะมีไว้ครอบครอง พวกเจ้าก็มีแล้ว หากขึ้นยังคงโลกมากต่อไปอีก เกรงว่าสวรรค์โจรคงทนดูต่อไปไม่ไหวแล้วล่ะ หรือว่าพวกเจ้ายังคิดจะขุดที่ตรงนี้ให้ทั่วหรือไง”

ผู้เฒ่าผู้นี้ตะลึงนิดหนึ่ง เขาไม่พูดไม่จา แต่โค้งตัวคารวะต่อหลี่ซีเย จากนั้นยืนไปข้างๆ อย่างสงบ

เมื่อเย่เถิงที่แปลงเป็นเด็กน้อยได้เห็นภาพนี้แล้ว พลันรู้สึกสะดุ้งในใจ เขาเข้าใจได้ทันทีว่าผู้ยิ่งใหญ่ที่ปิดบังฐานะตนเองนั้นเป็นผู้ใดแล้ว

เวลานี้ หลีซีเยได้ยื่นถ้วยที่มีน้ำทิพย์อยู่เต็มแก้วให้กับเย่เถว กล่าวว่ “น้ำทิพย์นี้เหมาะสมกับเจ้า แม้ว่ามันจะมีปริมาณไม่เท่ากับบ่อน้ำพิสุทธิ์ที่มีอยู่จำนวนมหาศาล แต่ชั่วดีอย่างไรมันก็มาจากบ่อน้ำต้นกำเนิด น้ำทิพย์พิสุทธิ์นี้จะมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อเจ้า”

จิตใจของเย่เถวรู้สึกหวั่นไหว ไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเขา ก็มีน้ำพุพิสุทธิ์อยู่ แต่น้ำพุพิสุทธิ์นั้นมีเพียงระดับบรรพบุรุษไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้เห็น ส่วนศิษย์ธรรมดาอื่นๆ ไม่มีสิทธิ์ได้เห็นอยู่แล้ว

เย่เถวรับถ้วยหยกเอาไว้ และคารวะต่อหลีซีเย ความซาบซึ้งนั้นไม่อาจแสดงออกได้ด้วยคำพูดใดๆ

“พี่ร่วมลัทธิ...” เวล่านี้ นักพรตหลินน้อยทำท่าออบน้อมอย่างยิ่งคารวะต่อเย่เถว กล่าวว่ “นายของข้าคือเจ้าแห่งสมุทร เลียงกิเลส ท่านมีความต้องการน้ำทิพย์พิสุทธิ์สักถ้วยอย่างไรบ่ด่วน ไม่ทราบว่พี่ท่านจะขายน้ำทิพย์พิสุทธิ์ถ้วยนี้หรือไม่...”

นักพรตหลินน้อยไม่กล้าไปขอต่อหลีซีเย กลับไปร้องขอต่อเย่เถว เนื่องเพราะน้ำทิพย์พิสุทธิ์นี้มีประโยชน์ยิ่งต่อกายพิสุทธิ์

ของสมุทรเลี้ยงกิเลสมากนัก จึงไม่แปลกที่นักพรตหลินน้อยต้องแสดงท่าทีนอบน้อมเป็นอันมากออกมา

นักพรตหลินน้อยได้ยกเอาชื่อของนักพรตหลินที่เป็นเจ้าสำนักสมุทรเลี้ยงกิเลสมาอ้าง เพื่อขอซื้อน้ำทิพย์พิสุทธ์ถ้วยนี้

“รำคาญ จะไปไหนก็ไป ไป...” เย่ยังไม่ทันตอบ หลี่ชี่เย่เหลือบมองที่หนึ่งด้วยท่าทีน่าเกรงขาม กล่าวว่า “ทำตัวเป็นศัตรูกับข้า ยังคิดจะมาทำการซื้อขายกับข้าอย่างนั้นรี ใสหัวไป!”

สำหรับหลี่ชี่เย่นั้น ผู้ที่ทำตัวเป็นศัตรูกับตนเขาจะไม่ไว้หน้าอยู่แล้ว การที่เขาไม่ลงมือเด็ดเอาหัวออกมาก็นับว่าเขาเมตตามากพอแล้ว

“เจ้า...” สีหน้าของนักพรตหลินน้อยปั่นยากถึงขีดสุด เมื่อถูกหลี่ชี่เย่กล่าวตำหนิต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้

มาคราวนี้แม้เข้าจะบันดาลโทสะอย่างมากจนตัวสั่นเทา แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะเป็นการหาเรื่องให้ต้องอับอายเองเนื่องด้วยสำหรับเขาแล้ว น้ำทิพย์พิสุทธ์ถ้วยนั้นเข้ายวนใจ

เหลือเกิน แม้เขาจะรู้ดีว่าจะต้องจบลงด้วยการถูกเหยียดหยาม แต่ก็ยังคงอดที่จะเอ่ยปากกับเยอูไม่ได้

หลี่ซีเย่ไม่สนใจต่อนักพรตน้อยหลิน เขาจ้องมองดูเหยียนหยางหลงและกล่าวอย่างเหนียวแน่นว่า “เวลานี้เจ้าควรจะกัดทะเขดินที่อยู่ในบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ให้หมดได้แล้วหรือยัง”

ภายใต้การเข้าใกล้ของหลี่ซีเย่ ทำให้เหยียนหยางหลงต้องถอยหลังไปหนึ่งก้าว สีหน้าเวลานี้ของเขาดูไม่จืด รู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

ก่อนหน้านี้เขาพูดเลยเถิดเกินไป เวลานี้หลี่ซีเย่สามารถทำให้น้ำทิพย์พิสุทธิ์ออกมาได้จริง แต่หากจะให้เขาต้องทะเขดินในบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ต่อหน้าผู้คนใต้หล้าเช่นนี้ มันเป็นเรื่องที่เขาไม่สามารถทำได้!

ถ้าหากเขาต้องกัดทะเขดินตรงนี้ให้หมดจริง ต่อจากนี้เขาก็คงไม่มีที่ยืนอีกต่อไป เป็นการเสียหายอย่างร้ายแรง ทั้งยังเสื่อมเสียถึงหน้าของราชาสุริยาซึ่งเป็นอาจารย์ของเขา อีกทั้งยังเสื่อมเสียถึงนิกายสุริยาของเขาอีกด้วย

“ทำไมรี กล้าคุยโตแต่ไม่กล้าทำตามรี?”

“เจ้า เจ้า เจ้ามันโชคดีมาก การได้น้ำทิพย์พิสุทธิ์ถือเป็นเรื่องมหัศจรรย์...” เหยียนหยางหลงไม่ต้องการไปแตะกินดินของบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ จึงพยายามนอกเรื่อง

“ลูกผู้ชายพูดแล้วก็ต้องทำได้ รีบไปแตะกินดินเสีย!” หลี่ซีเยจ้องมองเขาด้วยท่าทีเย็นชา

ขณะนี้ผู้คนที่อยู่บริเวณนั้นล้วนแล้วแต่กลั่นลมหายใจเอาไว้ ไม่มีใครต้องการไปแปดเปื้อนน้ำคร่ำเช่นนี้ ขอเป็นผู้ชมก็แล้วกัน

“เจ้าหนู เจ้า เจ้าจะชมแหงกันมากเกินไปแล้วนะ!” หน้าของเหยียนหยางหลงเวลานี้แดงก่ำ ไม่ง่ายนักกว่าจะพูดคำนี้ออกมาได้ กล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “เจ้าจงใจจะลบหลู่นิกายสุริยาของข้า จงใจลบหลู่ราชาสุริยาอาจารย์ของข้า...”

ในขณะนี้ เหยียนหยางหลงหาทางลงไม่ได้ จึงต้องยัดข้อหาให้กับหลี่ซีเย ทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่ด้วยการดึงเอานิกายของตน และอาจารย์ของตนเข้ามารวม

“ถ้าหากนิกายสุริยาของเจ้ามีแต่คนขี้ขลาดเช่นเจ้า แม้แต่สิ่งที่ตัวเองเป็นคนพูดออกมาก็ทำไม่ได้ ข้าลบหลู่นิกายสุริยาของเจ้าแล้วอย่างไร?” หลี่ชียะนั้นต้องการทำเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่ ใจจะขาดอยู่แล้ว จึงกล่าวอย่างอารมณ์ดีว่า “การที่อาจารย์ของเจ้า ราชาสุริยาสามารถสั่งสอนศิษย์ที่ขี้ขลาดเช่นเจ้าออกมาได้ ข้าว่า อาจารย์ของเจ้าก็เป็นแค่ไอ้ขี้ขลาดคนหนึ่งเท่านั้น”

พลันที่หลี่ชียะกล่าวคำๆ นี้ออกมา ทุกคนถึงกับใจหายใจคว่ำ ถึงกับตำว่าราชาสุริยาต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้ ช่างพาลไร้เหตุผลสิ้นดี กระทั่งเรียกได้ว่าเป็นการหาเรื่องตาย

คราวนี้เหยียนหยางหลงเหมือนหลุดพ้นจากความอึดอัดได้แล้ว วินาทีนี้ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าการที่หลี่ชียะหยามนิกายสุริยา หยามราชาสุริยาอาจารย์ของเขา โทษนั้นสมควรตาย!

“เจ้าเดรัจฉานน้อย บังอาจลบหลู่อาจารย์ของข้า สมควรตายหมื่นครั้ง!” เหยียนหยางหลงตวาดด้วยเสียงอันดัง ความโกรธแค้นแน่นอูรา กล่าวเสียงน่าเกรงขามว่า “ผู้ใดลบหลู่ราชาสุริยาอาจารย์ของข้า ข้าไม่มีละเว้น!”

“พื้หยางหลง เจ้าเดรัจฉานน้อยที่ไม่รู้จักคำว่าตาย บังอาจกล้ำลบลู่ราชาสุริยา เท่ากับเป็นศัตรูกับนิกายสุริยา ทั้งหมด และเป็นศัตรูกับเผ่าวิญญูณเทพทั้งหมด เดรัจฉานน้อย เช่นนี้สมควรสับให้เป็นหมื่นๆ ชั้!” นักพรตหลินน้อยอยากจะลาก เอาศัตรูออกมาให้หลี่ซีเย่มากที่สุด

หลี่ซีเยเองตั้งใจจะทำเรื่องให้กลายเป็นเรื่องใหญ่เป็น ทุนเดิมอยู่แล้ว วิธีการของนักพรตหลินน้อยและเหยียนหยางหลงจึง เท่ากับไปเข้าทางของหลี่ซีเยเข้าอย่างจัง เขาเผยรอยยิ้มออกมาชั้ นิ้วไปที่นักพรตหลินน้อยและเหยียนหยางหลง ยิ้มกล่าวว่า “นี่นะ หรือยอดคนของเผ่าวิญญูณเทพ? ด้วยมาตรฐานเพียงเท่านี้ก็ นับเป็นยอดคนได้ เช่นนั้นแล้ว เผ่าวิญญูณเทพยังหน้าด้าน พอที่จะเรียกตัวเองว่าเป็นลูกรักของสวรรค์ได้อย่างนั้นรึ? ขยะเยี่ยง นี้ในสายตาของข้าเทียบไม่ได้กระทั่งมดปลวก สำหรับราชาสุริยา หรือสมุหฺรเลียงกิเลสอะไรนั้น ในสายตาของข้ามันไร้สาระยิ่งกว่า ผายลมสุนัขเสียอีก”

คำพูดของหลี่ซีเยปล้นทำให้สีหน้าของนักพรตหลิน น้อยและเหยียนหยางหลงแดงกำ ดูไม่จี๊ดถึงขีดสุด จริ่งอยู่พวกเขา ต้องการให้เรื่องนี้พั่วพันไปถึงนิกาย แต่กลับกลายเป็นว่าหลี่ซีเยถือ โอกาสลบลู่ นิกายของพวกเขาต่อหน้าธารกำนัลมากมาย พวกเขา ย่อมไม่สามารถกล้ำกลืนความอัปยศเช่นนี้ได้

“ว้าจ้อโห้หังมาก เจ้าคนไม่รู้จ้กค้ำว่าตาย...” เวล่านี้เอง
เสียงที่นำเกรงขามเสียงหนึ่งดังขึ้น!

บทที่ 1208 สังหารศัตรูอย่างง่ายดาย

เวลานี้ ชายหนุ่มผู้หนึ่งเห็นฟ้ามาถึง ลมปราณของชายหนุ่มผู้
นี้มีพลังลมปราณพวยพุ่งออกมาทั้งตัว ด้วยประกายที่รุนแรง พลัง
อำนาจที่คุกคามต่อผู้คน ท่วงท่าดุจมังกรท่าทีดุจพยัคฆ์ ดวงตาคู่
นั้นของเขา सदสองประกายนำเกรงขามไปทุกทิศทุกทาง ท่าทางที่
หยิ่งยโส ดุดันและเย่อหยิ่ง

ด้านหลังของชายหนุ่มมีผู้เฒ่าจำนวนหนึ่งติดตามมา
ด้วย ผู้เฒ่าเหล่านี้ต่างแผ่ลมปราณที่นำกลัวออกมา ล้วนแล้วแต่
เป็นยอดฝีมือทั้งสิ้น

“องค์ชายทะเลกว้างไพศาลมาแล้ว” มีคนร้องออกมา
ด้วยความตกใจ เมื่อเห็นชายหนุ่มผู้นี้ ผู้คนจำนวนไม่น้อยทยอย
กันหลบเป็นทางและรู้สึกสะท้านภายในใจ

องค์ชายทะเลกว้างไพศาล เป็นบุตรคนโตของหัวหน้า
เผ่าทะเลกว้างไพศาล และคือผู้สืบทอดในอนาคต ทุกหนทุกแห่ง
ล้วนปรากฏชื่อของเขาอยู่

การมาถึงขององค์ชายทะเลกว้างไพศาลทำให้ทั้งนักพรตหลินน้อยและเหยียนหยางหลงแอบยินดีอยู่ในใจ เรื่องนี้สำหรับพวกเขาแล้ว นับว่าเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ในขอบฟ้า เมื่อมีองค์ชายทะเลกว้างไพศาลแล้ว เจ้าหลี่ชี่เย่ที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์คิดจะไม่ตายก็คงยาก

องค์ชายทะเลกว้างไพศาลร่อนลงที่ข้างบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ด้วยท่าทีที่หยิ่งโส ก็มองดูหลี่ชี่เย่กล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามว่า “เจ้าก็คือหลี่ชี่เย่คนนั้นสินะ เจ้าคิดจะตายแบบไหนดีล่ะ”

หลี่ชี่เย่หัวเราะออกมา และกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ข้าคิดจะตายแบบไหนนะหรือ? เอ เรื่องนี้ข้ายังไม่เคยคิดมาก่อน แต่ว่าเจ้าจะตายอย่างไรนั้นข้าได้คิดเอาไว้แล้วล่ะ”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชี่เย่มองดูองค์ชายกว้างไพศาล หัวเราะและกล่าวว่า “หากเป็นปกติที่ผ่านมา ข้าจะฉีกเจ้าออกมา กินเอ็นมังกกรของเจ้าเสีย แต่วันนี้ข้าไม่มีอารมณ์ วันนี้ข้าจะเด็ดหัวเจ้าออกมาแล้วให้ลูกน้องของเจ้านำกลับไป ให้เขาไปบอกเผ่าทะเลกว้างไพศาลของเจ้า บอกพ่อของเจ้า ที่ตรงไหนหากมีข้าอยู่ โลกใบนี้กว้างใหญ่แค่ไหน เผ่าทะเลกว้างไพศาลของพวกเจ้าก็ให้ใส่หัวไปให้ไกลเท่านั้น มิฉะนั้นแล้วหากให้ข้าพบเห็นสักก็ พบตัวหนึ่งฆ่าตัวหนึ่ง พบสองตัวฆ่ามันทั้งคู่!”

คำพูดของหลี่ซีเยทำเอาหลายคนใจหายใจคว่ำ หลายคนมองหน้ากันและกัน วาจาเนียโสจนสุดจะบรรยาย นี่ไม่เพียงแค่ว่า เป็นศัตรูกับเผ่าทะเลกว้างไพศาลเท่านั้น แต่เป็นการประกาศสงครามกับเผ่าทะเลกว้างไพศาลทั้งหมด

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า พบเห็นหนึ่งสังหารหนึ่ง พบสองสังหารคู่!” องค์ชายทะเลกว้างไพศาลถึงกับหัวเราะลั่นออกมาเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ “อาศัยเจ้าเพียงคนเดียวนะหรือ? ฮ่า ฮ่า ต่อให้เผ่าพันธมิตรมนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์ทั้งหมดก็ไม่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะเป็นศัตรูกับเผ่าทะเลกว้างไพศาลของพวกเรา หากเผ่าทะเลกว้างไพศาลของข้าจะทำลายเผ่าพันธมิตรมนุษย์ของพวกเจ้าก็ใช่จะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้! คงมีสักวันที่เผ่าทะเลกว้างไพศาลของพวกเรา จะเอาเผ่าพันธมิตรมนุษย์อย่างพวกเจ้ามาเป็นอาหาร...”

“อย่างนั้นรี...” หลี่ซีเยหัวเราะทีหนึ่ง พลันที่กล่าวขาดคำ ก้าวเท้าเข้าหาองค์ชายทะเลกว้างไพศาล ขณะที่ผู้อยู่ข้างกายขององค์ชายทะเลกว้างไพศาลตวาดเสียงอันดังออกมา “ผู้เยาว์อย่าทำอวดดี มารับความตายเสียเถอะ!”

สิ้นเสียงร้องทวาด บรรดาผู้เฒ่าที่อยู่ข้างกายองค์ชายทะเลกว้างไฟศาลต่างพุ่งเข้าหาหลี่ชียเอ พวกเขาลงมือโดยไม่ปราณี พลันลงมือก็อาศัยประกายไฟฟ้าพุ่งเข้าหาหลี่ชียเอ พวกเขา ล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือทั้งสิ้น ประกายไฟฟ้าของพวกเขาย่อมมีความแข็งแกร่งรุนแรงมากกว่าปลาทะเลกว้างไฟศาลอื่นๆ ไม่รู้เท่าไร ประกายไฟแต่ละสายล้วนแล้วแต่เสมือนดังคลื่นทะเลที่บ้าคลั่งพุ่งเข้าหาหลี่ชียเอ หวังจะอาศัยพลังไฟฟ้าทำให้ร่างของหลี่ชียเอไหม้เกรียม

“อาวุโสทั้งหลาย พวกเราจะช่วยท่านอีกแรง ช่วยเผาทะเลกว้างไฟศาลของพวกท่านฆ่าพวกมันเสีย!” เวลาในเสี้ยววินาทีนี้เอง เหยียนหยางหลงและนักพรตหลินน้อยต่างสบตากันและกันที่หนึ่ง พวกเขาพลันลงมือทันที แต่ว่าคนที่พวกเขาบุกเข้าไปสังหารไม่ใช่หลี่ชียเอ แต่เป็นเถิงฉีเหวินและเย่เถุ

โดยนักพรตหลินน้อยพุ่งเข้าไปที่เย่เถุ ขณะที่เหยียนหยางหลงลงมือกับเถิงฉีเหวิน การที่พวกเขาทำเช่นนี้ด้วยการบอกว่าจะช่วยเผาทะเลกว้างไฟศาล แท้จริงแล้วทำเพื่อตัวเองทั้งสิ้น โดยเฉพาะนักพรตหลินน้อยเขาต้องการน้ำทิพย์พิสุทธ์ที่อยู่ในมือของเย่เถุ

สีหน้าของเยอูแปรเปลี่ยนอย่างมากเมื่อเห็นนักพรต
หลินน้อยพุ่งเข้ามาหาตน แม้ว่าเขาจะเป็นหัวหน้าตึกของนิกาย
พิสุทธิ แต่เมื่อเปรียบกับนักพรตหลินน้อยแล้วเขาไม่มีความ
ได้เปรียบเลย ยิ่งไปกว่านั้น นักพรตหลินน้อยยังได้ฝึกกายพิสุทธิ
อีกด้วย

เมื่อเยอูเห็นนักพรตหลินน้อยพุ่งเข้ามาหมายสังหาร
ตน พลันเสกเอาของวิเศษของตนออกมา สำแดงวิชาที่ตนมี
ปรากฏเป็นสัญลักษณ์ต่างๆ ออกมาเป็นวงๆ คล้ายเต้านิลอย่างนั้น
สัญลักษณ์ขนาดยักษ์ก็เหมือนกระดองเต่าที่คอยปกป้องการโจมตี
จากนักพรตหลินน้อย

แต่ได้ยินเสียง “แว้งค์” ร่างกายของนักพรตหลินน้อย
ปรากฏเป็นประกายขึ้นมา แลดูบริสุทธิ์และสูงส่ง ซึ่งเป็นผลจากการ
ฝึกกายพิสุทธิของเขา เมื่อวิชากายนี้ถูกสำแดงขึ้นมา หมื่นวิชามี
กล้ากราย พลันสามารถก้าวข้ามของวิเศษของเยอู ทะลุผ่านวิชา
และแนวป้องกันของเยอูไปได้ มือข้างหนึ่งของเขายื่นไปคว้าตัวเยอู
หมายจะจับเป็นเยอู

ในเวลาเดียวกัน เหยียนหยางหลงนั้นแผ่พลังความร้อน
ออกมาพันลี้ จากการที่เขาได้ฝึกกายสุริยามา เมื่อก้าวเท้าเข้าหา

เถิงฉีเหวินจึงมีลักษณะของเพลิงที่แผดเผาอย่างรุนแรง หวังอาศัย
สิ่งนี้เผ่าพลาญเถิงฉีเหวินให้วอดวาย

ทักษะยุทธของเถิงฉีเหวินเหนือกว่าเหยียนหยางหลง
อยู่มาก เขาส่งเสียงฮีพร้อมกับฉากหลบไปไกลพันลี้ พาดัวออก
ห่างจากพลังความร้อนไปไกลมาก สำหรับเขาแล้วการที่เขาจะลง
มือสังหารเหยียนหยางหลงนั้นไซ้จะเป็นเรื่องยาก เพียงแต่เขาต้อง
คำนึงว่าสมควรเป็นศัตรูกับนิกายสุริยาหรือไม่!

แต่เหยียนหยางหลงไม่รู้จักกาลเทศะ คำรามเสียงยาว
ออกมา พาร่างที่คล้ายดั่งเป็นมังกรยักษ์ที่มีไฟรุนแรงพุ่งเข้าหาเพื่อ
สังหารเถิงฉีเหวิน

“เจ้าคนที่ไม่รู้จักคำว่าตาย!” ทันใดนั้น สายตาของหลี่
ซিয়ে่ส่งประกายที่นากล้าออกมา เขาไม่มองผู้เฒ่าเผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลจำนวนกว่าสิบคน “ตูม” ปราบกฏเป็นดวงตรามิติโบราณ
ขึ้นมา ไม่ว่าบรรดาผู้เฒ่าของเผ่าทะเลกว้างไพศาลจะมีความ
แข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม พลังไฟฟ้าที่ดุจดั่งคลื่นทะเลยักษ์ที่ธาโถม
เข้ามาปล้นถุกดวงตรามิติโบราณกลืนกินเอาไว้ทั้งหมด เหมือนว่
มันยังมีปริมาณน้อยเกินไปไม่พอยาไส้ด้วยซ้ำ

ในขณะที่เดียวกัน หลี่ชียเอ่ไม่ได้ตามสังหารองค์ชายทะเล
กว้างไพศาล แต่มือที่ปัดออกไปพลันปรากฏเป็นตราประทับ
ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา เสียงดังโครม ตราประทับศักดิ์สิทธิ์นั้นพุ่งเข้าสยบ
นักพรตหลินน้อยในทันที

สีหน้านักพรตหลินน้อยเปลี่ยนไป ทำการสำแดง
อานุภาพกายพิสูทธิ์ของตนจนถึงขีดสุด เหมือนดอกบัวที่เป่งบาน
เต็มทีดอกหนึ่ง เพื่อต้องการอาศัยกายพิสูทธิ์ของตนฉีกหลุดออก
จากการสยบลงมาของตราประทับศักดิ์สิทธิ์

“ปัง” อย่างไม่รู้ก็ตาม ไม่ว่ากายพิสูทธิ์ของนักพรตหลิน
น้อยจะสำแดงไปถึงระดับใดก็ตาม แต่ยังคงไม่สามารถหลบให้พ้น
จากการสยบลงมาของตราประทับศักดิ์สิทธิ์ จากเสียงดังสนั่นที่
เกิดขึ้น ร่างของนักพรตหลินน้อยถูกสยบอยู่ใต้ตราประทับ
ศักดิ์สิทธิ์จนเลือดกระจาย

ทันใดนั้น หลี่ชียเอ่ได้ทำนิ้วดีดออกไปทีหนึ่ง ปรากฏ
เสียงดัง “ตึง” ลำแสงที่ดังคมธนูพุ่งเข้าหาตัวของเหยียนหยางหลงที่
กำลังพุ่งเข้าหาเถิงฉีเหวิน

“อ้ากก...” เหยียนหยางหลงไม่สามารถหลบหลีกไปได้
อยู่แล้ว ร่างของเขากำลังถูกตรึงเอาไว้กับพื้นดิน

“เปรียะ เปรียะ...” วินาทีนี้เอง ดวงตรามิติโบราณที่
กลืนกินพลังสายฟ้าทั้งหมดแล้วนั้น ได้ส่งกระแสไฟฟ้าที่มีพลัง
มากกว่ากลับออกไป “เปรียะ” บรรดาผู้เฒ่าของเผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลกว่าสิบคนล้วนแล้วแต่ถูกกระแสไฟฟ้ากระแทกจนปลิว
ออกไป เมื่อร่างของพวกเขากระทบกับพื้นดิน ทั้งหมดกลายเป็น
ร่างที่ถูกเผาไหม้จนควันขึ้น สามารถได้กลิ่นเหม็นไหม้ ทั้งหมด
นอนแน่นิ่งอยู่กับพื้นไม่สามารถกระดิกตัวได้ ไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย

ทั้งหมดเกิดขึ้นในชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น อีกทั้ง
เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว กระทั่งมีผู้คนยังไม่ทันได้เห็นว่า
มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่!

สีหน้าขององค์ชายทะเลกว้างไพศาลแปรเปลี่ยนอย่าง
มาก เขาร้องด้วยเสียงอันดัง “เจ้าเดรัจฉานน้อย ตายเสียเถอะ!”
ทันใดนั้น พลังไฟฟ้าของเขาได้กลับกลายเป็นดาบยาวเล่มหนึ่ง
พลันที่เขาตัดดาบยาวที่หนึ่งเหมือนหนึ่งได้กลายเป็นวังน้ำวน
กระแสไฟฟ้านาดยักษ์ขึ้นมา และดึงเอาหลี่ชียู่เข้าไปอยู่ใน
วังวนนั้น

วังน้ำวนกระแสไฟฟ้าขนาดยักษ์ได้ส่งเสียงดังตุมตาม ไม่ขาดสาย แม้แต่พื้นดินยังต้องสั่นไหว ทำให้สีหน้าของผู้คน จำนวนมากต้องเปลี่ยนไปกับพลังเช่นนี้ องค์กรชายทะเลกว้างไพศาล ได้ฝึกการควบคุมกระแสไฟฟ้าของตนจนถึงแก่นแท้แล้ว มีการรำ ลือกันว่าองค์กรชายทะเลกว้างไพศาลได้ก้าวสู่ระดับปราชญ์มาเป็น เวลานานแล้ว ดูท่าน่าจะเป็นความจริง

ดูจากการลงมือขององค์กรชายทะเลกว้างไพศาล ทุกคน ต่างรับรู้ได้ทันทีว่าหากแม่ไม้ไม่ได้อยู่ในระดับปราชญ์ก็คงใกล้เคียง แล้วละ

สำหรับวังน้ำวนกระแสไฟฟ้านั้น หลี่ชียะกลับไม่โยติ เสียด้วยซ้ำ หนึ่งฝ่ามือที่ซัดออกไปอย่างนั้น "ปัง" วังน้ำวน กระแสไฟฟ้าพลันถูกทำลาย ขณะที่พลังฝ่ามือนี้ยังไม่สิ้นสุดเพียง เท่านั้น ยังคงซัดเข้าไปบนตัวขององค์กรชายทะเลกว้างไพศาล เนื่องจากฝ่ามืองดงกล่าวนี้รวดเร็วเหลือเกินจนผู้คนไม่สามารถเห็น ได้อย่างชัดเจน องค์กรชายทะเลกว้างไพศาลไม่มีโอกาสแม้จะหลบ เลี่ยง

“ปัง...” ร่างขององค์ชายทะเลกว้างไพศาลปลิวไปตามแรงกระแทกไปนอนแน่นิ่งอยู่กับพื้น เลือดสดๆ ไหลนองเต็มพื้นจนแดงฉาน

ทุกคนต่างรู้สึกตระหนกอย่างยิ่งกับภาพที่เห็น มีคนร้องเสียงแหลมดังออกมาว่า “ระดับปราชญ์...”

เวลานี้จิตสำนึกของผู้คนจำนวนมากพลันรับรู้ได้ทันทีว่าเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อยู่ตรงหน้าคือระดับปราชญ์ และเป็นระดับปราชญ์ที่แท้จริง แตกต่างจากองค์ชายทะเลกว้างไพศาลที่บอกทุกคนว่าเป็นระดับปราชญ์ แท้จริงแล้วเพียงแค่ก้าวเท้าข้างหนึ่งสู่ระดับปราชญ์เท่านั้นเอง

มีเพียงระดับปราชญ์ที่แท้จริงเท่านั้น จึงสามารถอาศัยหนึ่งฝ่ามือซัดจนองค์ชายทะเลกว้างไพศาลที่อยู่ใกล้ระดับปราชญ์เช่นนี้ลอยออกไปตามแรงได้

ในเวลานี้ ทิวทัศน์บริเวณแลดูเงียบสงบยิ่งนัก หลายคนรู้สึกสะท้อนภายในใจ และผู้คนจำนวนมากไม่น้อยหันมาสบตากันและกัน ต่างรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ ระดับปราชญ์กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าพันธุ์มนุษย์ได้กำเนิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

ความจริงแล้ว ไม่ว่าจะเป็ดยุคสมัยใดก็ตาม หากมีกลุ่มคนรุ่นใหม่คนใดก้าวสู่ระดับปราชญ์ได้ คนผู้นั้นจะต้องเป็นดาวรุ่งคนหนึ่ง ต่อให้ไม่สามารถสยบไต้หล้า ก็ต้องมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่ว

แต่ก่อนหน้านี้ไม่มีใครเคยได้ยินชื่อของหลี่ซิเย่มาก่อน ยิ่งไปกว่านั้น เผ่าพันธุ์มนุษย์พบเห็นได้ยากในแดนวิญญานสวรรค์อยู่แล้ว หากมีกลุ่มคนรุ่นใหม่บรรลุถึงระดับปราชญ์ล่ะก็ คงโด่งดังทั่วหล้าไปแล้ว

ในขณะนี้ หลายคนจ้องมองดูหลี่ซิเย่ โดยเฉพาะผู้ที่มีทักษะยุทธอ่อนต่างรู้สึกกระตือรือร้นในใจ และแอบรู้สึกงอแงตัวเองนั้น โชคดีที่ไม่ได้มีอะไรขัดแย้งกับหลี่ซิเย่ มิฉะนั้นแล้ว คงถูกระดับปราชญ์จับเชือดเหมือนปลาที่อยู่บนเขียงอย่างนั้น!

เวลานี้ หลี่ซิเย่ค่อยๆ หันหลังกลับมา เดินไปที่นักพรตหลินน้อยที่ถูกสยบเอาไว้ไต้ตราประทับศักดิ์สิทธิ์นั้น ร่างกายของเขาได้ปริแตกเลือดไหลย้อมพื้นดินจนแดงฉาน นักพรตหลินน้อยพยายามดิ้นรนภายใต้ตราประทับศักดิ์สิทธิ์ที่สยบอยู่ พยายามสำแดงกายพิสูทธิ์ของตน แต่ไม่มีการตอบสนองใดๆ เกิดขึ้น เขาถูกสยบเอาไว้อย่างสิ้นเชิง

หลี่ซีเยมองดูเขาด้วยท่าทีน่าเกรงขาม กล่าวว่่า “ก่อนหน้าที่ไม่เอาชีวิตเจ้านั้น ข้าเพียงต้องการให้เจ้าได้ตายอย่างชัดแจ้ง ให้เจ้ารู้ว่าตัวเองนั้นตายอย่างไร”

สีหน้าของนักพรตหลินน้อยเวลานี้ขาวซีด เขาร้องออกมาด้วยน้ำเสียงที่แข็งนอกอ่อนในว่่า “นาย นาย นายของข้าคือผู้สุดยอดไร้เทียมทานของสมุทรเฉียงกิเลส...”

อย่างไรก็ตาม เขากล่าวยังไม่ทันจบคำ ได้ยินเสียง “คร้ากก” ดังขึ้น หลี่ซีเยยกเท้าเหยียบลงบนหัวของเขาจนแหลกละเอียด เสียชีวิตในทันที

หลายคนรู้สึกระทึกภายในใจเมื่อได้ยินเสียงกระดูกที่แตกหัก การตายด้วยการถูกคนอื่นเหยียบจนหัวแหลกละเอียดเช่นนี้ดูจะไม่เป็นธรรมดาเหลือเกิน

หลี่ซีเยเดินเข้าไปหาเหยียนหยางหลง ยิ้มชนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่่า “คนอย่างข้าเป็นคนที่มิเมตตาเสมอ ถ้าหากเวลานี้เจ้ายอมแหะกินดินให้หมด ข้ายังพอจะไว้ชีวิตเจ้าได้”

บทที่ 1209 มอบสิทธิ์

เหยียนหยางหลงถูกตรึงเอาไว้กับพื้นด้วยคาถาอาคม
คิดจะขยับเขยื้อนตัวก็ทำไม่ได้ แม้ว่าเขาพยายามดิ้นรนอย่าง
สุดกำลังแต่ก็ไร้ประโยชน์

เหยียนหยางหลงคิดอาศัยกายสุริยาของตนมาเผา
ทำลายคาถาอาคม แต่ไม่ว่ากายสุริยาของเขาจะสำแดงอำนาจ
อย่างไรก็ทำลายคาถาอาคมนี้ไม่ได้ กระทั่งเรียกได้ว่าได้ทำการเผา
ผลาญจนดินที่อยู่รอบๆ บริเวณนั้นหลอมละลายไปแล้ว แต่ยังคงทำ
อะไรคาถาอาคมนั้นไม่ได้แม้เพียงน้อยนิด

สำหรับคำพูดของหลี่ซีเย่ เหยียนหยางหลงร้องด้วย
เสียงอันทรงออกมา กล่าวว่า “เจ้าคนแซ่หลี่ เก่งจริงก็ฆ่าข้าเสียสิ มัว
เยาะเย้ยข้าเช่นนี้นับเป็นความสามารถอะไรอย่างนั้นรี! ต่อให้ข้า
ต้องตายก็ไม่ไปแตะกินดินอยู่แล้ว!”

นับว่าเหยียนหยางหลงนั้นแข็งแกร่งมาก แม้ใกล้จะ
ตายอยู่แล้วยังคงไม่อ่อนข้อให้ ปากยังคงแข็งมาก

“ในเมื่อเจ้าพูดเช่นนี้ ข้าก็จะสงเคราะห์เจ้าก็แล้วกัน”
หลี่ชียะยิ้มกล่าวอย่างเอ้อระเหย

“มาเลย แน่จริงก็ฆ่าข้าเสียสิ ไม่อย่างนั้นแล้วเจ้าก็คือ
เจ้าชาติชั่ว!” เหยียนหยางหลงเวลานี้คำรามเสียงดังออกมา พลัง
แก่นสุริยาปะทุออกมาทั่วตัว ร่างของเขาก็เปรียบเสมือนหนึ่งเป็น
ภูเขไฟขนาดยักษ์ที่กำลังปะทุ ผู้คนไม่สามารถเข้าไปใกล้ได้

ในเวลานี้ เหยียนหยางหลงยังคิดจะอาศัยกายสุริยา
ของตนมาป้องกันชีวิตของตน ขอเพียงหลี่ชียะไม่สามารถทำลายกาย
สุริยาของเขา ก็ฆ่าเขาให้ตายไม่ได้

หลายคนรู้สึกตกใจกับภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แม้เห
ยียนหยางหลงจะถูกตรึงเอาไว้กับพื้นแล้ว แต่ยังคงมีพลังที่น่ากลัว
ได้ถึงเพียงนี้ กายเซียนย่อมเป็นกายเซียน ไม่สามารถเปรียบเปรย
กันได้

มีรีที่หลี่ชียะจะดูไม่ออกว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ เพียง
ยิ้มนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ก็แค่รอดอ้างตนต่อหน้าผู้รู้เท่านั้นเอง
อาศัยกายสุริยาเพียงเท่านี้คิดจะรอดชีวิตไปได้หรือ ในเมื่อเจ้า

อาศัยกายสุริยาในการรักษาชีวิต จันดีละ คนอย่างข้าชมชอบ
ทำลายความหวังของคนอื่นที่สุด”

พลันที่หลี่ชียเอกล่าวขาดคำ ฝ่ามือที่กดสยบไปอย่าง
นั้น แม้ว่าอานุภาพของกายสุริยาของเหยียนหยางหลงจะทรงพลัง
เพียงใด เมื่อต้องมาอยู่ภายใต้การสยบด้วยฝ่ามือของหลี่ชียเอแล้ว
พลังแก่นของกายสุริยาที่ปะทุดุจดังภูเขาไฟระเบิดของเหยียนหยาง
หลงก็คล้ายตั้งเป็นเพียงแสงเทียนที่มอดไหม้จวนจะหมดเล่มแล้ว
อย่างนั้น และแล้วกายสุริยาของเขาก็ดับลง เพลิงแก่นสุริยาถูกสยบ
ลงโดยพลัน

ภาพเช่นนี้นับว่าสร้างความหวั่นไหวเป็นอย่างยิ่ง เพียง
พริบตาเดียวเท่านั้นก็ทำลายกายเข็ญไปได้ ช่างเป็นวิธีการที่พาล
เหลือเกิน และเป็นวิชาที่สุดโหดร้ายอะไรอย่างนั้น

“ไม่...” เหยียนหยางหลงไม่นึกไม่ฝันเลยว่ากายสุริยา
ของตนเมื่อเผชิญกับหลี่ชียเอจะไม่ได้ความขนาดนี้ เสียตาย เวลานี้
แม้เขาจะนึกเสียใจแต่ก็สายเป็นเสียแล้ว ภายใต้การสยบนี้ตัวเขาก็
เหมือนกับพลังแก่นสุริยาพลันกลายเป็นเถ้าธุลีไป

เวลานี้ นาทีนี่ดูจะเจียบสงบไปทั่วทั้งบริเวณ ทุกคนต่าง
รู้สึกสะท้อนภายในใจ ทุกคนต่างเข้าใจแล้วว่าเจ้าหนูเผ่าพันธุ์
มนุษย์ผู้นี้ที่อยู่ตรงหน้าต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าจอมโหดอย่างแน่นอน
เขาไม่เคยเกรงกลัวต่อผู้ใดเลย เขาหาญกล้าพอที่จะสังหารนักพรต
น้อยของนักพรตหลิน และศิษย์ของราชาสุริยาต่อหน้าผู้คนใต้หล้า
ไปตามลำดับ ย่อมเป็นการบ่งชี้ว่าเขานั้นพาลและบ้าบิ่น เขาไม่
สนใจกับการที่ต้องเป็นศัตรูกับนักพรตหลินและราชาสุริยาที่เป็น
สุดยอดดาวรุ่งแห่งยุคเลย!

หลังจากที่สังหารเหยียนหยางหลงไปแล้ว หลี่ชียเอจึง
ค่อยๆ เดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าองค์ชายทะเลกว้างไพศาล ในเวลานี้
ร่างขององค์ชายทะเลกว้างไพศาลแต่กร้าวเหมือนตั้งเครื่องเคลือบ
ที่ร้าวเป็นพันเป็นหมื่นชิ้น เพียงเอานิ้วแตะเบาๆ ก็คงหลุดร่วงเต็ม
พื้นแล้ว

องค์ชายทะเลกว้างไพศาลนอนอยู่ท่ามกลางกองเลือด
โดยที่ไม่สามารถขยับร่างกายได้ เมื่อเห็นหลี่ชียเอแล้วเขายังคง
แสดงความดูร้ายออกมา กล่าวน่าเกรงขามว่า "ชนะเป็นเจ้าแพ้เป็น
โจร ต้องโทษที่ข้าฝึกวิชาไม่ได้ดี จะฆ่าจะแกงสุดแล้วแต่เจ้า เผ่า
ทะเลกว้างไพศาลต้องแก้แค้นให้ข้าแน่นอน คงมีสักวัน ที่เผ่าทะเล
กว้างไพศาลของข้าจะเลือดล้างเจ้าเก้าชั่วโคตร!"

แม้ว่าใกล้จะตายอยู่แล้ว องค์กรชายทะเลกว้างไพศาล
ยังคงไม่ทิ้งนิสัยเดิมของปลาทะเลกว้างไพศาลที่มีความโหดร้าย
ทารุณ ยังคงดุร้ายยิ่งนัก

“แน่นอน ข้าจะรอเผ่าทะเลกว้างไพศาลของพวกเขาเจ้ามา
แก้แค้น ข้าจะรอวันนั้น วันที่ข้าอาศัยเลือดของเผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลนับล้านล้านมาย้อมทะเลมรกตให้กลายเป็นสีแดง” หลีซีเย
ยิ้มอย่างอ่อนโยน ลงมือรวดเร็วและสวยงาม พลันตัดเอาหัวของ
องค์กรชายทะเลกว้างไพศาลออกมา

หัวที่ถูกตัดออกมายังคงเบ็งตาจ้องเขม็งอย่างนั้น ต่อให้
ต้องตาย เขาก็จะใช้ดวงตาคู่นั้นจับจ้องไปที่ศัตรูอย่างเหี้ยมโหด

“เปรียะ...” เสียงหนึ่งดังขึ้นมา เวลานี้เห็นหลีซีเยกางนิ้ว
ออกห้านิ้ว สายไฟถูกส่งออกจากนิ้วของเขา ผู้เฒ่ากว่าสิบคนที่
นอนอยู่กับพื้นยังไม่ตาย แต่เมื่อไฟฟ้าที่พวยพุ่งออกมาจากนิ้ว ทำ
ให้ถูกไฟฟ้าเผาจนเหลือเพียงเก้าธูลีกองหนึ่งเท่านั้น แต่เหลือรอด
เอาไว้เพียงคนเดียวเท่านั้น

เมื่อผู้เฒ่าหนึ่งเดียวที่รอดตายลุกขึ้นมาโดยที่สติแทบ
ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หลีซีเยได้ใช้กล่องไม้กล่องหนึ่งบรรจุหัวของ

องค์ชายทะเลกว้างไพศาลเสียเรียบร้อย ยื่นให้กับผู้เฒ่าผู้นี้ ยิ้ม
กล่าวเฉยเมยว่า “เอาหัวนี้กลับไปให้เผ่าทะเลกว้างไพศาล มอบ
ให้กับหัวหน้าเผ่าของพวกเขา บอกรายละเอียดและเผ่าทะเลกว้างไพศาล
ทั้งหมดว่า อย่าได้มาหาเรื่องข้า อย่ามายุ่งกับข้า มิฉะนั้นล่ะก็ จุ
ดลบก็น่าเหมือนลูกชายของเขาอย่างนั้น ถ้าหากวันหน้าปลาทะเล
กว้างไพศาลกล้ามาปรากฏต่อหน้าข้า เห็นตัวหนึ่งข้าจะฆ่าตัว
หนึ่ง!”

ผู้เฒ่าเผ่าทะเลกว้างไพศาลผู้นี้โกรธจนตัวสั่น หน้าตา
ของเขาบิดเบี้ยว สุดท้ายพูดด้วยน้ำเสียงดุร้ายว่า “ข้าจะบอกต่อ
โดยไม่ให้ตกหล่นแม้แต่คำเดียว!” กล่าวจบนำเอากล่องบรรจุหัว
ขององค์ชายทะเลกว้างไพศาลจากไป

ทุกคนล้วนแล้วแต่อึ้งกับคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย เพราะ
การพูดเช่นนี้ผลที่ได้จะตรงกันข้าม ปลาทะเลกว้างไพศาลเป็นพวก
โหด และชอบเอาชนะด้วยความโหดร้าย พฤติกรรมของหลี่ซีเย
ย่อมเป็นการสร้างความโกรธแค้นให้กับเผ่าทะเลกว้างไพศาล
ทั้งหมด ถึงเวลานั้น เกรงว่าคงมีปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนหนึ่ง
ล้วนล้วนตัวที่ต้องการแลกชีวิตกับหลี่ซีเย!

ขณะที่ทุกคนกำลังอยู่ในอารมณ์ตะลึงและอึ้งนั้น หลีซีเยตบมือและยิ้มกล่าวกับเถิงฉีเหวินและเย่เถวว่า “เอาล่ะ พวกเราไปกันเถอะ ที่นี่ไม่มีเรื่องอะไรเกี่ยวกับพวกเราแล้วล่ะ”

เย่เถวและเถิงฉีเหวินไม่กล่าวมากความ ติดตามหลีซีเยจากไปทันที

เดินไปได้ไม่ไกล หลีซีเยหันหัวกลับมาองดูบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ที่ปิดบังฐานะตนเอง แล้วยิ้มกล่าวว่า “มาจากไหนก็ให้กลับไปที่นั่นเถอะ กระสวยเจาะสมุทรหาใช้สถานที่ที่พวกเจ้าสามารถบรรลุได้ แม้แต่ปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้าขณะมีชีวิตอยู่ก็ไม่กล้าบอกว่าสามารถบรรลุได้”

บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ที่ปิดบังฐานะตนเองต่างนิ่งเงียบไม่พูดอะไร พวกเขาไม่ได้กล่าวตอบโตคำพูดของหลีซีเย

พวกของหลีซีเยได้เดินทางออกจากเขตวิญญานชำระ ออกจากกระสวยเจาะสมุทร หลีซีเยหันไปมองดูกระสวยเจาะสมุทรที่ยังคงเคลื่อนที่ไปอย่างช้าๆ

หลี่ซีเยมองดูเรืออิสระที่ผู้คนเรียกว่ากระสวยเจาะสมุทร
นั้นแล้ว ต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ บางทีอาจมีสักวันกรรมัง

“เมื่อกระสวยเจาะสมุทรจมดิ่งลงไปใ้ในหุบเขาลึกไม่มี
สิ้นสุดแล้ว เขตวิญญานชำระก็จะถูกปิดลงใช่หรือไม่?” เย่เถอเอ๋ย
ขึ้นขณะมองดูกระสวยเจาะสมุทร

หลี่ซีเยพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ใช่แล้ว บางที การ
ปรากฏตัวของกระสวยเจาะสมุทรอีกครั้งคงไม่มีกำหนด หรือบางที
ยามที่มันปรากฏตัวอีกครั้ง สภาพของฟ้าดินแห่งนี้ก็ได้เปลี่ยนโฉม
ไปแล้ว” พุดจบหันหลังเดินไปทันที

เมื่อพวกของหลี่ซีเยเพิ่งเดินทางกลับถึงยังหาดทราย
ตื้นนั้น มีศิษย์ของนิกายพิสุทธิผู้หนึ่งได้รออยู่ก่อนแล้ว ครั้นเย่เถอ
ได้รับแจ้งข่าวเขากล่าวกับหลี่ซีเยด้วยความดีใจว่า “คุณชาย ทาง
นิกายมีข่าวส่งมาแล้ว บรรพบุรุษวาฬรอคุณชายอยู่”

“ดี ข้าจะไปเดี๋ยวนี้” หลี่ซีเยพยักหน้า จากนั้น เขาตบ
ป่าของเย่เถอและเถิงฉีเหวิน ยิ้มกล่าวว่า “ได้เวลาที่ข้าต้องไปแล้ว
หมั่นฝึกฝนให้ดีๆ เอะ บางทีอาจมีวันที่ได้พบกันอีก”

เย็บและถึงฉีเหวินต่างคารวะต่อหลี่ซีเย สำหรับพวกเขาแล้ว การที่ได้ติดตามหลี่ซีเยในระยะเวลาสั้นๆ นี้ ทำให้พวกเขาได้รับประโยชน์ไม่น้อยเลยทีเดียว กระทั่งเรียกได้ว่าได้รับประโยชน์ไปชั่วชีวิต

ทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา ทะเลมรกตที่กว้างขวางจนยากที่จะจินตนาการ ความลึกของทะเลยากจะคาดคะเน ท่ามกลางทะเลที่ไร้ขอบเขตเช่นนี้ มีสรรพสิ่งมีชีวิตจำนวนมากที่อาศัยอยู่ และมีสัตว์ประเสริฐสุดคาดคิดจำนวนมากที่อาศัยอยู่ใต้ทะเลแห่งนี้

ท่ามกลางบริเวณที่รกร้างห่างไกลของทะเลมรกต ณ ที่ตรงนี้ เป็นทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา เนื่องจากบริเวณนี้อยู่ห่างจากศูนย์กลางทะเลมรกตมากเกินไป นอกเหนือจากกุ้งหอยปูปลาที่อาศัยอยู่บริเวณนี้แล้ว มีผู้บำเพ็ญตนและเผ่าพันธุ์ต่างๆ จำนวนน้อยมากที่มาถึงบริเวณนี้

ใต้ทะเลแห่งนี้ประกอบด้วยภูเขาแต่ละลูกที่ลอยล่องทอดสายตามองออกไปเหมือนจะมองไม่เห็นที่สิ้นสุดของภูเขาเหล่านี้

อาณาเขตทะเลบริเวณนี้มีเกาะแก่งจำนวนมากกระจัด
กระจายอยู่ทั่วไป แต่ว่าเกาะแก่งเหล่านี้กลับไม่มีผู้คนอาศัยอยู่

สถานที่แห่งนี้ก็คือสถานที่ที่บรรพบุรุษวาฬของนิกาย
พิสุทธินำมาอาศัยเป็นที่หลับไหล แนนอนที่สุด มันเป็นเพียงที่ที่
ใช้ในการหลับไหลเพียงชั่วคราวเท่านั้น เมื่อมันตื่นขึ้นมาอีก
ครั้งหนึ่งก็จะแหวกว่ายไปทุกหนทุกแห่ง สำรวจตรวจตราทั่วทั้งทะเล
มรกต ทะเลร่องน้ำลึก และทะเลปีศาจมังกร!

ตามตำนานเล่าว่า บรรพบุรุษวาฬคือวาฬยักษ์ที่ราชัน
เซียนหวู่โกว ปฐมบรรพบุรุษไตรนิกายพิสุทธิทิ้งเอาไว้ให้ ซึ่งวาฬ
ยักษ์ตัวนี้มีสายเลือดมังกรแท้จริงไว้ในครอบครอง มันไม่ได้มีการ
เบิกปัญญามาโดยตลอด คงลักษณะของวาฬตลอดมา!

สำหรับบรรพบุรุษวาฬของไตรนิกายพิสุทธินั้น ใน
แง่มุมหนึ่งนั้นหมายถึงพื้นที่บรรพชนของไตรนิกายพิสุทธิ เป็น
พื้นที่บรรพชนเคลื่อนที่แห่งหนึ่ง!

เนื่องจากมีธาตุแท้ภายในจำนวนมากของไตรนิกาย
พิสุทธิที่เก็บเอาไว้ในบรรพบุรุษวาฬ ไม่ว่าจะ เป็นของวิเศษหรือ
เคล็ดวิชา จะมีสำเนาชุดหนึ่งที่เก็บเอาไว้ภายในบรรพบุรุษวาฬ

หรืออาจกล่าวได้ว่าหากวันใดวันหนึ่งในอนาคต ไตรนิกายพิสุทธิต้องพบเจอกับศัตรูที่กล้าแข็ง ทำให้ไตรนิกายพิสุทธิต้องถูกทำลายจนสิ้น แต่ขอเพียงบรรพบุรุษวาฬยังคงอยู่ เช่นนั้นแล้ว ไตรนิกายพิสุทธิยังคงสามารถผงาดขึ้นมาอีกครั้ง เว้นแต่มีผู้ที่เป็นระดับสุดยอดจัดการทำลายบรรพบุรุษวาฬเสียในคราวเดียวกัน ด้วย หากไม่แล้วเชื้อไฟของไตรนิกายพิสุทธิก็ยังคงสามารถสืบสานต่อไปเรื่อยๆ

แต่การที่จะทำลายบรรพบุรุษวาฬนั้นใช่จะเป็นเรื่องง่าย เว้นแต่ราชันเขียนลงมือเองอย่างเต็มกำลัง มิฉะนั้นแล้ว ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพก็สังหารบรรพบุรุษวาฬไม่ได้

ยิ่งไปกว่านั้น การที่บรรพบุรุษวาฬจะไปหรือทำอะไรที่ไหนเป็นความลับตลอดมา อย่าว่าแต่บุคคลภายนอกเลย ต่อให้คนของไตรนิกายพิสุทธิ ผู้ที่สามารถรู้ถึงความลับนี้ก็มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

บรรพบุรุษวาฬจะทำการแหวกว่ายอยู่ท่ามกลางใต้ทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขต โดยไม่สามารถคาดคะเนถึงเส้นทางของมันได้ อย่างไรก็ตามหลังจากผ่านการว่ายเวียนมาเป็น

ระยะเวลาที่ยาวนานแล้ว บรรพบุรุษวาฬก็จะจมดิ่งสู่ใต้ทะเลส่วนที่ลึกที่สุด เพื่อฝังตัวและเข้าสู่การหลับใหล ทำให้ผู้อื่นไม่สามารถค้นพบได้

ครั้งหลี่ซีเยมาถึงอาณาบริเวณทะเลแห่งนี้ ปรากฏว่ามีผู้เฒ่าผู้หนึ่งรออยู่บนเกาะแห่งหนึ่งอยู่ก่อนแล้ว ผู้เฒ่าผู้นี้ผมเผ้าหนวดเคราเป็นสีขาวทั้งหมด อายุอยู่ในช่วงแก่หง่อม ไม่รู้ว่ามีอายุอยู่มานานมานานเท่าไรแล้ว

แม้ว่าผู้เฒ่าผู้นี้จะมี อายุแก่หง่อม ไม่รู้ว่ามีอายุอยู่มานานมานานเท่าไรแล้วก็ตาม แต่ทว่ายังคงมีลมปราณที่แข็งแกร่งทรงพลังยิ่ง เป็นระดับจักรพรรดิเทพที่แข็งแกร่งและน่ากลัวคนหนึ่ง

“ท่านคงเป็นคุณชายหลี่แล้ว” หลังจากหลี่ซีเยมาถึง ผู้เฒ่าผู้นี้ประสานหมัดคารวะและยิ้มกล่าวออกมา

หลี่ซีเยเผยให้เห็นรอยยิ้มและพยักหน้า มองดูผู้เฒ่าผู้นี้แล้วกล่าวว่า “การอยู่เคียงข้างบรรพบุรุษวาฬ นับว่าได้ประโยชน์ไม่น้อยเลย คงอยู่มาสองยุคสมัยแล้วสินะ”

พจน์ที่หลี่ซีย่พูดคำๆ นี้ออกไป ทำให้ผู้เฒ่าผู้แก่ถึงกับ
ชนลุก ฐานะของเขาเป็นความลับมาโดยตลอด แม้แต่คนในไตร
นิกายพิสุทธินี้ก็มีน้อยคนที่รู้

เวลานี้ หลี่ซีย่พจน์เอ่ยปากก็บอกได้แล้วว่าเขามีอายุ
มาสองยุคสมัยแล้ว จะไม่สร้างความสะท้านขึ้นภายในใจของเขาได้
อย่างไร

บทที่ 1210 บรรพบุรุษวาฬ

ผู้เฒ่าผู้นี้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ประสานหมัดคารวะ กล่าววา
"สายตาคูณชายแหลมคมยิ่งนัก เลื่อมใส เลื่อมใส เชิญคุณชาย
ด้านใน"

หลี่ซีย่พยักหน้า ก้าวเท้าลงไปใต้น้ำทะเล จับปล้นก็
จมดิ่งลงใต้ทะเลโดยมีผู้เฒ่าเคียงข้าง หลังจากที่พวกเขาดำดิ่งลง
ใต้ทะเลแล้วก็ได้หยุดอยู่ตรงหน้ายอดเขาลูกหนึ่ง

"คร้าก..." ในเวลานี้เอง ได้ยินเสียงแตกหักดังขึ้น ยอด
เขาลูกที่อยู่ห่างจากพวกเขาไม่ไกลนักเริ่มปริแตกออกมา สุดท้าย
เขาทั้งลูกก็แตกออกเป็นชิ้นๆ เศษหินทยอยกันตกลงมาทำให้พวก
ปลาต่างๆ ที่อยู่บริเวณโดยรอบต้องว่ายหนีไปอย่างรวดเร็วด้วย
ความตกใจ

หลังจากที่ภูเขาลูกนี้ได้แตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
จนหมดสิ้นไปแล้ว ทันใดนั้น ปราณแสงสว่างที่สองประกายจนทั่ว
ทั้งบริเวณใต้พื้นทะเลตรงนั้นจนสว่างไสว กลับกลายเป็นโลกที่
สวยงามยิ่งอีกโลกหนึ่งขึ้นมา แวววาวและดูลึกลับ เหมือนว่ามันคือ
ประตูมิติที่สามารถเชื่อมต่อไปยังโลกอีกโลกหนึ่งได้

หากจะมองดูให้ละเอียดก็จะพบว่า นี่มันหาใช่ประตูละเอียดอะไรทั้งสิ้น แต่มันคือดวงตาดวงหนึ่ง ดวงตาดวงหนึ่งที่ใหญ่โตจนไม่สามารถจินตนาการได้ เป็นดวงตาดวงหนึ่งที่ถูกลูกเขมือบปิดบังเอาไว้

เมื่อดวงตานี้ลืมตาขึ้นมา ปรากฏลำแสงที่ตกไปอยู่บนตัวของหลี่ซีเย ด้วยประกายตาที่ใหญ่ยักษ์นี้ส่องจนตัวของหลี่ซีเยสว่างไปทั่วทั้งตัว

"ตุ้ม... ตุ้ม... ตุ้ม..." จากนั้น พื้นดินสั่นสะเทือน ทั่วทั้งบริเวณขึ้นเป็นระลอก เหมือนว่าทะเลกำลังจะถูกพลิกกลับอย่างนั้น คลื่นทะเลที่พุ่งพล่านและถาโถมที่พุ่งขึ้นไปยังท้องฟ้า เหมือนว่ามีอะไรบางอย่างกำลังจะตื่นขึ้นมา สามารถดึงเอาดวงดาวที่อยู่บนท้องฟ้าลงมาได้อย่างนั้น

ในเวลาตัวเอง ภูเขาแต่ละลูกที่อยู่บริเวณทะเลแห่งนี้ได้พังทลายลง เกาะแก่งต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ผิวน้ำก็แตกร้าวและพังทลายจมลงสู่ก้นทะเล

“ทำไมถึงเป็นเช่นนี้ไปได้...” แม้แต่ผู้เตมาผู้นี้ก็รู้สึก ตกใจอย่างมาก เขามองดูภาพเหตุการณ์ที่อยู่ตรงหน้าอย่างไม่น่าเชื่อ กล่าวว่ “นี่ นี่ นี่มันเป็นไปได้อย่างไร บรรพบุรุษวาฬถึงกับตื่นขึ้นมาเร็วกว่าปกติ”

“ตุม...” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ก่อเกิดคลื่นยักษ์สูงนับ ล้านจั้งที่ซัดขึ้นไปยังท้องฟ้า เป็นภาพที่สุดอลังการยิ่งนัก ปรากฏ เป็นวาฬยักษ์ตัวหนึ่งที่ค่อยๆ โผล่ขึ้นเหนือน้ำทะเล พลันทำให้น้ำทะเลบริเวณนี้พลุ่งพล่านผันผวนอย่างหนัก สร้างความหวั่นไหวกัน ผู้คนยิ่งนัก

ปลาวาฬที่ใหญ่โตยิ่งตัวหนึ่งปรากฏตัวขึ้นมา ดุจดัง ผืนดินผืนหนึ่งปรากฏท่ามกลางน้ำทะเลอย่างนั้น หอดสายตามอง ออกไปเหมือนว่ามองไม่เห็นที่สิ้นสุดอย่างนั้น ความยาวของตัวมัน เหมือนเป็นเทือกเขาที่ขึ้นลงอยู่บนทะเล

นี่ก็คือบรรพบุรุษวาฬของไตรนิกายพิสุทธิ์ ที่คนใน แดนวิญญานสวรรค์น้อยคนนักมีโอกาสดูได้เห็นตัวจริงของมัน ลือกันว่า บรรพบุรุษวาฬมีสายเลือดมังกรที่แท้จริง แต่ไม่เคยมีการ เบิกปัญญา จึงไม่สามารถกลายเป็นมังกรแท้จริงได้

ในเวลานี้ หลี่ซีเยยืนอยู่บนส่วนหัวของบรรพบุรุษวาฬ ขนาดที่ใหญ่โตของหัววาฬสุดจะจินตนาการได้ ยามที่มันลอยตัว อยู่เหนือพื้นน้ำก็เหมือนเป็นเกาะๆ หนึ่งในที่มีขนาดกว้างใหญ่เป็นพัน ลี้

หลี่ซีเยตบที่หัวของบรรพบุรุษวาฬ ต้องทอดถอนใจ ออกมาว่า “ทะเลเหนือที่ลึกและกว้างใหญ่ไพศาลกำเนิดมัจฉา มี นามว่าคุณ ขนาดความใหญ่โตของมันไม่รู้ว่ากินพื้นที่ไปกี่ล้านลี้...”

ครั้นได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย บรรพบุรุษวาฬได้ส่งเสียง ร้องอันดังออกมา เสียงนั้นดังก้องไปทั่วฟ้าดิน สะเทือนถึงบนชั้นฟ้า สะกดจิตวิญญาณของผู้คน

“ตุ้ม...” จากเสียงที่ดังกึกก้อง บรรพบุรุษวาฬได้พ่นน้ำ ขนาดใหญ่ที่สูงทะลุท้องฟ้า ทะลวงยังสุริยันออกมา ดูจากท่าทีของ บรรพบุรุษวาฬแล้วเหมือนตั้งใจเป็นอย่างยิ่ง

“นี่ นี่ นี่คือผู้ควบคุมวาฬที่แท้จริง...” ผู้เฒ่าถึงกับงุนงง อ้าปากตาก้าง

ในเวลานี้ ผู้เฒ่าผู้นี้ต้องมองดูหลี่ชียเอ่ที่อยู่ตรงหน้าด้วยความรู้สึกไม่น่าเชื่อ เขาไม่นึกไม่ฝันเลยว่าหลี่ชียเอ่เพียงจะมีโอกาสได้พบกับบรรพบุรุษวาฬของไตรนิกายพิสุทธิ์ ก็สามารถกลายเป็นผู้ควบคุมวาฬ ช่างเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ

“หรือว่านี่คือลิขิตของสวรรค์ เป็นสวรรค์ที่กำหนดผู้นำให้กับพวกเราอย่างนั้นรึ?” เวลานี้ผู้เฒ่าถึงกับพึมพำออกมาด้วยจิตใจเหม่อลอย

จะโทษที่ผู้เฒ่าตื่นเต้นหัวน้ไหวเช่นนี้ก็ไม่ถูก แม้ว่าระดับบรรพบุรุษหลายคนที่ประจำอยู่ ณ ที่ตรงนี้ถูกเรียกว่าเป็นผู้ควบคุมวาฬ แต่ความจริงแล้วพวกเขาหาใช่ผู้ควบคุมวาฬที่แท้จริงที่ถูกต้องควรบอกว่าเป็นผู้ติดตามวาฬมากกว่า

เนื่องจากผู้ควบคุมวาฬที่แท้จริงจะต้องบงการบรรพบุรุษวาฬของพวกเขาได้ ขณะที่พวกเขาไม่มีกำลังพอที่จะควบคุมสั่งการบรรพบุรุษวาฬของพวกเขาได้ บรรพบุรุษวาฬแข็งแกร่งกว่าพวกเขาเสียอีก พวกเขาจึงไม่สามารถควบคุมบรรพบุรุษวาฬได้เลย เว้นแต่ต้องได้รับการยอมรับจากบรรพบุรุษวาฬให้เป็นนายได้ จึงสามารถได้ชื่อว่าเป็นผู้ควบคุมวาฬที่แท้จริง

แจกเช่นผู้เฒ่าหลายคนที่อยู่ ณ ที่นี้ พวกเขาเป็นได้แค่ผู้ติดตามบรรพบุรุษวาฬเท่านั้น บรรพบุรุษวาฬว่ายไปไหนพวกเขาก็ติดตามไปถึงที่นั่น พวกเขาไม่มีกำลังเพียงพอที่จะไปบงการทิศทางหรือเส้นทางการเดินทางของบรรพบุรุษวาฬได้เลย

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ผู้เฒ่าได้สติกลับมา จึงคุกเข่าลงหมอบกราบกับพื้นด้วยความตื่นตันใจ ไม่อาจซ่อนเร้นความตื่นเต้นเต็ใจเอาไว้ได้ กล่าวว่า "สวรรคมีตา ได้กำหนดผู้ที่จะเป็นเจ้าให้กับพวกเราแล้ว คุณชายคือผู้ควบคุมวาฬของไตรนิกายพิสุทธิ์ การกลับมาเป็นเอกภาพอีกครั้งของไตรนิกายพิสุทธิ์มีหวังแล้ว"

"สวรรคมีตา?" หลีชีเยหัวเราะออกมากับคำพูดของผู้เฒ่า สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า "ตาสุนัขของสวรรคโจระไม่เคยมีอยู่แล้ว จะมากำหนดผู้เป็นเจ้าให้กับไตรนิกายพิสุทธิ์พวกเราได้ อย่างไรก็ตาม"

"ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม คุณชายก็คือผู้ควบคุมบรรพบุรุษวาฬของพวกเรา" ผู้เฒ่ายังคงตื่นตันใจและตื่นเต้นไม่หาย กล่าวว่า "นี่คือบุญของไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเรา..."

“จะเป็นผู้ควบคุมวาพาก็ดี หรือไม่ใช่ว่าผู้ควบคุมวาพาก็ช่าง” หลี่ชียเอ๋โบกมือแล้วกล่าวว่า “การมาครั้งนี้ของข้าเพียงเพื่อต้องการนำทิพย์พิสูทธิ์จากบ่อน้ำพุพิสูทธิ์เท่านั้น”

“ว...” พลันที่หลี่ชียเอ๋พูดขาดคำ บรรพบุรุษวาพได้ร้องเสียงห่มต่ำออกมา จากนั้น “แว้งค์” ปราณประตูเปิดออกมา เป็นประตูที่เชื่อมไปภายในตัวของบรรพบุรุษวาพ

“เชิญคุณชายด้านใน” ผู้เฒ่ากล่าวกับหลี่ชียเอ๋ด้วยท่าทีตื่นเต้นดีใจเป็นอย่างยิ่ง

หลี่ชียเอ๋มึนตึ๊งหนึ่ง ก้าวเท้าเข้าประตูนั้นไป พลันถูกส่งต่อเข้าไปภายในตัวของบรรพบุรุษวาพ โดยมีผู้เฒ่าติดตามเข้าไปด้วย

ภายในตัวบรรพบุรุษวาพปรากฏภาพที่เหลือเชื่อขึ้นมา ในนั้นกลับมีตำหนักแต่ละหลังปราศจากเสาตาตรงหน้า อีกทั้งตำหนักแต่ละหลังยังถูกสร้างขึ้นโดยอ้อมไปตามภูเขา

ใครจะคาดคิดว่าภายในกายของบรรพบุรุษวาพถึงกลับยังมีภูเขา และมีลักษณะเป็นโลกอีกโลกหนึ่งอย่างนั้น ณ ที่

ตรงนี้มีภูเขาที่สูงตระหง่าน มีน้ำตกที่ตกลงมาจากภูเขาสูง ใครก็ตาม
ตามหากรูปร่างที่นี้คือภายในร่างของบรรพบุรุษวาฬก็ต้องบอกว่าไม่
น่าเชื่อ

หลิขีเยและผู้เฒ่าเข้าไปภายในตำหนักแห่งหนึ่ง
ภายในตำหนักเป็นที่ว่างที่กว้างขวางใหญ่โตมาก โดยที่ตำหนักที่มี
พื้นที่กว้างใหญ่นี้กลับไม่มีสิ่งใดอยู่เลย เว้นแต่บ่อน้ำขนาดใหญ่
เท่านั้น

บ่อน้ำนี้มีขนาดใหญ่โตมโหฬารมาก กว้างนับร้อยลิ
ตรงกลางของบ่อน้ำมีน้ำพุที่พุ่งขึ้นมา โดยน้ำพุที่พุ่งขึ้นมาประดุจ
ดังมีพลังชีวิตที่ทรงพลังยิ่งนัก

บ่อน้ำขนาดใหญ่เช่นนี้มีน้ำบ่อที่สงบนิ่ง แต่ยามที่ก้าว
เท้าเข้าไปพลันทำให้รู้สึกเหมือนตัวเบาหวิว น้ำในบ่อได้ทำการ
ชำระล้างสิ้นเจ็ดอารมณ์ความรู้สึกและหกปรารถนาของมนุษย์
ปุถุชน ทำให้บังเกิดเป็นกลิ่นอายเซียนขึ้นรอบกาย จากนั้นปรากฏ
วงแหวนศักดิ์สิทธิ์แต่ละวงขึ้นมา ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าพร้อมจะสละ
กายเนื้อเพื่อบรรลุเป็นเซียนได้ทุกขณะ

“ไม่มีสำนักใดในเก้าแดนที่มีน้ำพุพิสุทธิ์มากเท่ากับ ไตรนิกายพิสุทธิ์แล้ว” หลี่ชี่เย่มองดูน้ำบ่อที่อยู่ตรงหน้า กล่าวด้วยท่าที่เฉยเมยว่า “ครั้งนั้น ราชันเซียนหวู่โกวได้ทิ้งธาตุแท้ภายในอย่างเพียงพอเอาไว้ให้กับพวกเจ้า ไม่อย่างนั้นละก็จะเป็นไปไม่ได้ที่ ไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเจ้าจะให้กำเนิดกายเซียนชั้นสมบูรณ์ได้ถึงสองคน และคิดค้นสร้างขึ้นมามากสองเคล็ดกายเซียน”

“ที่ ไตรนิกายพิสุทธิ์มีวันนี้ได้ ล้วนแล้วแต่อาศัยบารมีของบรรพบุรุษ” ผู้เฒ่าก็อดที่จะยอมรับในจุดนี้ เพราะที่หลี่ชี่เย่พูดมานั้นคือเรื่องจริง

สำหรับ ไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเขาแล้ว พวกเขามีทรัพยากรอย่างเพียงพอ ขอเพียงมีศิษย์ที่มีพรสวรรค์ และจิตแห่งเต๋าที่แข็งแกร่งเพียงพอ ไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเขาจะมีกำลังเพียงพอที่จะบ่มฝึกให้บุคคลผู้นั้นประสบความสำเร็จได้

ยกตัวอย่างน้ำพุพิสุทธิ์ บรรดาศิษย์ของ ไตรนิกายพิสุทธิ์ที่มีพรสวรรค์เพียงพอ ล้วนแล้วแต่มีโอกาสเปลี่ยนเป็นคนใหม่ เมื่อผ่านการชุบตัวจากน้ำพุพิสุทธิ์แล้วจะทำให้บุคคลผู้นั้นสามารถฝึกวิชาก้าวหน้าอย่างรวดเร็วตั้งเสื่อติดปีก

ดังนั้นสำหรับไตรนิกายพิสุทธิ์แล้ว สิ่งที่ขาดแคลนคือ
บุคคลากร แต่ไม่ขาดทรัพยากร

หลี่ชีเย่นำเอาน้ำเต้าวิเศษออกมาดูเดาน้ำทิพย์พิสุทธิ์
ไปเป็นจำนวนมาก กล่าวสำหรับไตรนิกายพิสุทธิ์แล้ว น้ำทิพย์
พิสุทธิ์มีค่ายิ่งนัก อย่าวว่าแต่ศิษย์ของไตรนิกายพิสุทธิ์เลย แม้แต่
ระดับบรรพบุรุษของไตรนิกายพิสุทธิ์ก็ไม่สามารถมานำเอาน้ำทิพย์
พิสุทธิ์ไปจากที่นี่โดยง่ายตาย เว้นแต่กรณีที่ไม่ปกติ มิฉะนั้นแล้ว
หากเป็นเหตุการณ์ปกติทั่วไปจะไม่ได้รับอนุญาตให้นำเอาน้ำทิพย์
พิสุทธิ์ออกไปจากบรรพบุรุษวาฬไปได้

แต่การมาเอาน้ำทิพย์พิสุทธิ์ครั้งนี้ของหลี่ชีเย่ บรรดาผู้
เฒ่าไม่ได้คัดค้าน เนื่องจากหลี่ชีเย่สามารถคว้าเอาเมฆพิสุทธิ์มา
ได้ ตามคำสั่งของบรรพชน หลี่ชีเย่มีสิทธิ์ที่จะนำเอาน้ำทิพย์พิสุทธิ์
ไปได้ ยิ่งไปกว่านั้น เวลานี้หลี่ชีเย่คือผู้ควบคุมบรรพบุรุษวาฬ เขา
จึงมีอำนาจที่สูงมาก การจะนำเอาน้ำทิพย์พิสุทธิ์ไปย้อมทำได้อยู่
แล้ว

หลังจากที่หลี่ชีเย่ได้นำน้ำทิพย์พิสุทธิ์เพียงพอแล้ว หัน
หลังจะไปจากในทันที ทว่าเขาเพิ่งก้าวออกจากตำหนัก ปรากฏว่า
บริเวณหน้าประตูของตำหนักได้มีผู้เฒ่าหลายคนคุกเข่าก้มกราบ
อยู่ตรงนั้น

ผู้เฒ่าเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ประจำอยู่กับบรรพบุรุษวาฬในฐานะผู้ติดตามบรรพบุรุษวาฬ เวลานี้พวกเขาต่างคุกเข่าและก้มกราบอยู่ตรงนั้นด้วยความศรัทธา

“นี่พวกเจ้าจะทำอะไร?” หลี่ซีเยมองหน้าพวกเขาที่หนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่า “ข้าไม่ใช่ผู้ควบคุมวาฬของพวกเจ้า ทุกคนลุกขึ้นมาเถอะ”

“ขอให้คุณชายรั้งอยู่ที่นี้ ไตรนิกายพิสุทธ์ต้องการให้คุณชายมาเป็นผู้นำ มีเพียงคุณชาย ไตรนิกายพิสุทธ์ของพวกเราจึงจะสามารถกลับสู่ดั้งเดิม” ผู้เฒ่าหลายคนคุกเข่าก้มกราบอยู่ตรงนั้น ผู้เฒ่าคนก่อนหน้านั้นได้เอ่ยขึ้น

หลี่ซีเยอดหัวเราะไม่ได้เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ เขาสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ข้าก็บอกไปแล้ว ข้าไม่ใช่ผู้ควบคุมวาฬของพวกเจ้า สำหรับไตรนิกายพิสุทธ์แล้ว ข้าเป็นเพียงแขกที่ผ่านมาเท่านั้น พวกเจ้าไม่จำเป็นต้องไปให้ความสนใจ ไม่ต้องใส่ใจ”

“แต่ว่าบรรพบุรุษวาฬได้เลือกคุณชายเป็นผู้ควบคุมวาฬ” ผู้เฒ่าเร่งรีบอธิบายว่า “บางทีคุณชายอาจไม่รู้ว่าผู้ควบคุม

วาพานั้นมีความหมายใดต่อไตรนิกายพิสุทธิ พันล้านปีที่ผ่านมา
ปรัชญาเมธีจำนวนไม่น้อยของไตรนิกายพิสุทธิต่างกระหาย
ต้องการเป็นผู้ควบคุมวาพ...”

หลี่ซิเย่โบกมือเบาๆ กล่าวว่า “ข้ารู้ ผู้ควบคุมวาพานั้น
บงบอกถึงสิ่งใด ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาไม่อยู่ในโลกแล้ว ผู้ที่
สำเร็จกายเขียนชั้นสมบุรณ์ทั้งสองอีกสองคนก็ไม่อยู่ในโลกแล้ว ผู้
ควบคุมวาพาก็คือสัญลักษณ์ของการเป็นผู้นำสูงสุดของไตรนิกาย
พิสุทธิ! สามารถบัญชาการไตรนิกายพิสุทธิของพวกเขา สามารถ
ทำการปรับเปลี่ยนรวมไตรนิกายพิสุทธิของพวกเขา! ทำให้ไตร
นิกายพิสุทธิของพวกเขากลับไปรวมเป็นหนึ่งอีกครั้งหนึ่ง”

“คุณชายกล่าวได้ถูกต้อง” ผู้เฒ่าผู้นี้รีบกล่าวว่า “ขอ
เพียงคุณชายรั้งอยู่ในไตรนิกายพิสุทธิ ต่อไปศิษย์ทั้งหมดของไตร
นิกายพิสุทธิก็จะฟังคำบัญชาของคุณชาย ทรัพยากรทุกอย่างของ
ไตรนิกายพิสุทธิสุดแล้วแต่คุณชายจะจัดการ...”

“ข้าเข้าใจ” หลี่ซิเย่กล่าวด้วยท่าทีที่ไม่สนใจว่า
“สำหรับหลายคนการเป็นผู้ควบคุมวาพานั้นถือเป็นเกียรติยศ
สูงสุด เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจสูงสุด เป็นสิ่งที่ปรัชญาเมธีของ
ไตรนิกายพิสุทธิจำนวนไม่น้อยกระหายอยากได้มันตลอดมา”

บทที่ 1211 เริ่มแผนการ

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยหยุดนิดหนึ่ง มองดูบรรดาผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้า สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “จะเป็นผู้ควบคุมวาฬก็ดี ไตรนิกายพิสุทธ์ก็กลับรวมเป็นหนึ่งก็ช่าง ทั้งหมดล้วนไม่เกี่ยวข้องอะไรกับข้า ข้าเป็นเพียงแขกที่เดินผ่านมา เป็นแขกที่เดินผ่านมาบริเวณนี้เท่านั้น สำหรับไตรนิกายพิสุทธ์ของพวกเขาแล้ว ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง”

“แต่ว่าคุณชายคือผู้ที่บรรพบุรุษวาฬเลือกให้เป็นผู้ควบคุมวาฬ” ผู้เฒ่าผู้นี้รีบกล่าวว่า “นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา ผู้ที่สามารถได้รับการยอมรับจากบรรพบุรุษวาฬมีอยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น การที่บรรพบุรุษวาฬเลือกคุณชายเป็นผู้ควบคุมวาฬ มันคือพระประสงค์ของปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเราราชันเซียนหวู่โ้ว...

หลี่ซีเยโบกมือกล่าวตัดบทผู้เฒ่าผู้นี้ “เอาละ ในใจของข้าเข้าใจเรื่องเหล่านี้ดีกว่าพวกเขา และไม่ต้องเอาเราราชันเซียนหวู่โ้วมาเป็นข้ออ้าง ยังคงเป็นคำๆ นั้น จงจำให้ดี ข้าคือแขกผู้เดินทางผ่านมา เป็นเพียงผู้เดินทางผ่านมาที่ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง ไม่สามารถนำพาสิ่งใดให้กับไตรนิกายพิสุทธ์ได้ และไตรนิกายพิสุทธ์

ของพวกเขาเจ้าก็ไม่ต้องคาดหวังอะไรในตัวข้า” กล่าวจบ หันหลังจากไปทันที

เหล่าผู้เฒ่ารู้สึกจนด้วยเกล้าอย่างยิ่ง พวกเขาได้แต่เดินตามหลี่ชียเอ เพื่อส่งหลี่ชียเอจากไป

เมื่อออกมาจากภายในร่างของบรรพบุรุษวาฬแล้ว หลี่ชียเอยืนดูบรรพบุรุษวาฬที่ใหญ่โตมโหฬาร ได้แต่ทอดถอนใจ ภายในใจเบาๆ อดที่จะเอื้อมมือไปลูบไล้บรรพบุรุษวาฬเบาๆ ไม่ได้ พึมพำว่า “หากมีวาสนา อนาคตต้องได้พบกันอีก”

“ว...” บรรพบุรุษวาฬร้องเสียงห่มต่ำออกมา สีระชะขนาดใหญ่ของมันถูไถอยู่กับฝ่ามือของหลี่ชียเอเบาๆ

ผู้เฒ่าทั้งหลายเมื่อเห็นภาพของบรรพบุรุษวาฬที่สนิทสนมกับหลี่ชียเอถึงเพียงนี้ พวกเขาแทบไม่อยากจะเชื่อ เกรงว่านอกจากราชันเซียนหวูโก้วแล้ว คงไม่มีใครสนิทสนมกับบรรพบุรุษวาฬได้ถึงเพียงนี้

หลี่ซีเยตบเบาๆ บนหัวของบรรพบุรุษวาฬที่หนึ่ง หลี่ซีเยเป็นผู้มอบวาฬตัวนี้ให้กับราชันเซียนหวู่โก้วขณะที่ตัวมันยังเล็กอยู่ ซึ่งต่อมามันได้ติดตามราชันเซียนหวู่โก้วมาโดยตลอด

สุดท้าย หลี่ซีเยได้มองดูบรรดาผู้เฒ่าที่หนึ่ง กล่าวว่า "ส่งกันพันลี้ก็ต้องจากกันอยู่ดี ทุกคนกลับกันไปเถอะ บรรพบุรุษวาฬจะเริ่มการเดินทางอีกครั้งแล้ว"

"คุณชายไม่ลองคิดทบทวนอีกครั้ง วันหน้าหากคุณชายคิดจะกลับมาที่ไตรนิกายพิสุทธ์ ศิษย์ทั้งหมดของไตรนิกายพิสุทธ์พร้อมฟังคำบัญชาของคุณชายทุกเวลา" ผู้เฒ่าผู้นี้ยังคงไม่เลิกล้มความตั้งใจ กล่าวต่อหลี่ซีเยในที่สุด

หลี่ซีเยเพียงยิ้มบาง มือชี้ไปที่หนึ่งแล้วเปิดประตูมิติออกมา ก้าวข้ามอาณาจักรและหายไปภายในพริบตาเดียว

หลี่ซีเยกลับไปถึงยังเขตนกยูงได้พบกับช่งฉวินหยู ช่งฉวินหยูเมื่อเห็นหลี่ซีเยจึงรายงานว่ "คุณชาย สิ่งที่จะต้องเตรียมพร้อมได้เตรียมพร้อมหมดแล้ว ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตนกยูงได้เคลื่อนย้ายออกไปแล้ว ไม่ทราบว่าคุณชายจะลงมือเมื่อใด"

หลี่ชีย่ย์มึนิดหนึ่ง เอ่ยอย่างช้าๆ ว่า “เร็วๆ นี้แหละ ทุกอย่างพร้อมสรรพ ขาดแต่สิ่งสำคัญเพียงอย่างเดียวเท่านั้น”

“สิ่งสำคัญที่คุณชายพูดหมายถึงสิ่งใด?”

“ชีวิต มีเพียงอาศัยสิ่งที่มีค่ามากที่สุดสิ่งนี้จึงสามารถต่ออายุชัยได้” หลี่ชีย่ยกกล่าวเฉยเมย “วันนี้อีกไม่นานก็จะมาถึงแล้วล่ะ”

เมื่อช่วงฉวิ้นหยูได้ยินคำพูดเช่นนี้จากหลี่ชีย่ย์ ทำให้ภายในใจของนางถึงกับหวั่นไหวยิ่งนัก นางนึกถึงเรื่องที่น่ากลัวเรื่องหนึ่ง ถึงกับมีสีหน้าที่ขาวซีด รู้สึกเสียวสันหลังวาบ มองดูหลี่ชีย่ย์แล้วเอ่ยขึ้นมาว่า “อย่าง อยู่นี้จะเหมาะ?”

หลี่ชีย่ย์เพียงมองหน้านางด้วยท่าทีเหนียวหนาย กล่าว ว่า “สาวน้อย หรือเจ้าคิดว่าในหล้ามีของได้เปล่าอย่างนั้น? ในหล้าไม่เคยมีสิ่งที่ได้มาโดยไม่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน! แต่เดิมการยืดอายุชัยก็เป็นเรื่องที่ฝืนลิขิตสวรรค์อยู่แล้ว มันเป็นการต่อต้านสวรรค์โจร หรือเจ้าคิดว่าเรื่องเช่นนี้แค่ทำลวกๆ ก็สามารถทำได้สำเร็จ?”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่หลับตาลงสองข้าง กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ในเมื่อเจ้าคิดจะต่ออายุขัยให้กับต้นนกยูงก็ ควรต้องมีสำนึกถึงเรื่องนี้! หากเจ้าไม่มีแม้กระทั่งสำนึกเช่นนี้ จะพูด ทำไม่ว่าต้องการยืดอายุขัย พูดทำไม่ว่าจะสร้างความสุขให้กับมวล มนุษย์”

“เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้ไม่ฝืนธรรมชาติรึ?” ขงฉวินหยู่ลังเล นิดหนึ่ง แต่ก็อดที่จะเอ่ยถามไม่ได้

“ฝืนธรรมชาติ?” หลี่ซิเย่ถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “อะไรที่เรียกว่าฝืนธรรมชาติ? ในสายตาของสวรรค์โจรมันไม่มีคำว่าธรรมชาติอยู่แล้ว อีกอย่างสิ่งที่ผู้บำเพ็ญตนกระทำมีเรื่องไหน บ้างที่ไม่ฝืนธรรมชาติ การต่อต้านสวรรค์ การแย่งชิงกับสวรรค์ เพื่อขัดขืนชะตาฟ้า! นับตั้งแต่วันที่ผู้บำเพ็ญตนก้าวเดินสู่เส้นทาง สายนี้เป็นต้นมา ก็ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าฝืนธรรมชาติ ถูกลิขิต เอาไว้แล้วว่ากระทำการฝืนลิขิตสวรรค์”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่มองดูขงฉวินหยู่ที่หนึ่ง กล่าวหาว่า “แทนที่เจ้าจะไปมัวกังวลว่าฝืนธรรมชาติหรือไม่ เจ้าสมควรถามหาโทษในธรรมของตนเองว่ารับได้หรือไม่ สามารถก้าว

ข้ามอุปสรรคนั้นได้หรือไม่ สามารถนอนหลับตาได้สนิทยามคำคืนหรือไม่”

จากนั้นหลี่ซิเย่ได้ชี้ไปที่อกของตน กล่าวว่า “นี่จึงจะเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของผู้บำเพ็ญตน นี่จึงจะเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้บำเพ็ญตนสามารถก้าวเดินไปถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างราบรื่น! สำหรับสวรรค์โจรนั้น มันเป็นเพียงนางแพศยาเท่านั้น คนเราฆ่าได้และมโนธรรมฆ่าไม่ได้ ไม่มียกเว้นแม้กระทั่งสวรรค์โจร!”

เวลานี้ ช่งฉวินหยุดถึงกับนิ่งเงียบ สิ่งที่นางสามารถจินตนาการได้คือภาพของนรกอเวจี เป็นภัยพิบัติที่น่ากลัวยิ่งนัก

“ถ้าหากเจ้าจะกลับลำเวลานี้ยังทัน สำหรับข้าเรื่องน้อยลงเรื่องหนึ่งดีกว่าเพิ่มขึ้นเรื่องหนึ่ง” หลี่ซิเย่ยิ้มกล่าว “แผนการยิ่งใหญ่ได้มีการวางเอาไว้เรียบร้อยแล้ว จะดำเนินการต่อหรือไม่อยู่ที่การตัดสินใจของเจ้า”

ในที่สุด ช่งฉวินหยุดสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวด้วยท่าทีที่หนักแน่นจริงจังว่า “ในเมื่อก้าวเดินมาถึงตรงนี้แล้ว ยังจะมี

เหตุผลใดต้องถอยหลังอีก! เพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้ว ข้าแบกรับการ
สาปแช่งได้ทุกอย่าง”

“เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นที่ของข้าเถอะ” หลีซีเยยิ้มชนิด
หนึ่ง กล่าวว่่า “ถ้าหากให้คนอื่นรู้ข้าสะก็ เกรงว่าจะมหันตภัยจะมา
เยือนหุบเขาสุกใสแล้ว”

“เรื่องนี้...” ช่งฉวินหยุมองดูหลีซีเยแล้วกล่าวว่า “เรื่อง
นี้เป็นความคิดของข้า ข้าให้คุณชายต้องมาแบกรับคำสาปแช่ง
เกรงว่าพันล้านปีก็ยากจะลบล้างออกไปได้”

“แบกรับคำสาปแช่ง?” หลีซีเยหัวเราะลั่นออกมา กับ
คำพูดเช่นนี้ “คำสาปแช่งนับเป็นอะไร เจ้าวางใจเถอะ แม้ว่าข้าจะ
เป็นคนโหดคนหนึ่ง โหดร้ายไร้ความปราณี แต่ใครสมควรตาย
ใครไม่สมควรตาย ข้ารู้ดีกว่าเจ้าเสียอีก”

“เพื่อความสุขของมวลมนุษยชาติ คุณชายต้องแบก
รับคำสาปแช่งอยู่เพียงผู้เดียว การกระทำของคุณชายคือผู้
ช่วยชีวิตของมนุษย์”

“ผู้ช่วยชีวิต?” หลีชีเย่ล้องมองไปยังที่ที่ห่างไกลออกไป พันล้านปีที่ผ่านมา เขาจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองมีฉายามากมายเท่าไร แม้ว่าเคยมีผู้คนให้ฉายาเขาว่าเป็นผู้คุ้มครองเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่ที่มีมากกว่าคือคำก่นด่า ฆาตกร มือมืดที่มองไม่เห็น จอมมารฆ่าคน ... พันล้านปีที่ผ่านมา เขาแบกรับคำก่นด่าสาปแช่งมานับไม่ถ้วน เขาไม่ได้ให้ความสนใจว่าใครจะด่าว่าเขาอย่างไรโดยสิ้นเชิงแล้ว

“เริ่มกันได้แล้ว ฉากเด็ดกำลังจะปรากฏแล้ว หลังจากปิดฉากลงแล้วก็ได้เวลาที่ข้าจะต้องจากไปเสียที” หลีชีเย่กล่าวท่าที่เฉยเมย

ช่วงฉวิ้นหยุดพักหน้ารับทราบเงียบๆ จากนั้นได้กล่าวกับหลีชีเย่ว่า “มีข่าวคราวเกี่ยวกับคนที่คุณชายต้องการตามหาแล้วละ นางได้ข้ามทะเลมรกตไปยังทะเลปีศาจมังกรแล้ว นางไปที่สำนักๆ หนึ่ง ทราบมาว่าสำนักนั้นมีความเกี่ยวพันอย่างมากกับสำนักอมตะ และมีบางคนเข้าใจว่าพวกเขาเป็นหนึ่งในสำนักสาขาที่แยกตัวออกมา”

“สำนักอมตะ” หลีชีเย่หรีตาลงสองข้างที่หนึ่ง มองเห็นประกายตาที่กระพริบที่หนึ่ง

“แต่ว่าสำนักอมตะได้เสื่อมโทรมลงเป็นเวลานานมากแล้ว อาจกล่าวได้ว่าสายนี้เกือบจะสูญพันธุ์ไปแล้ว ต่อให้ยังคงมีศิษย์หลงเหลืออยู่เกรงว่าคงมีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น”

“ข้ารู้ หลังจากที่ราชันเซียนไม่มีวันตายเสียชีวิต ทุกสิ่งทุกอย่างของพวกเขา ก็ถูกลิขิตเอาไว้แล้ว” หลี่ชียู่กล่าวเฉยเมยออกมา

สำนักอมตะ เป็นสำนักที่ถูกก่อตั้งขึ้นโดยราชันเซียนไม่มีวันตาย ในแดนวิญญานสวรรค์มีคำเล่าลือเกี่ยวกับสำนักอมตะต่างๆ นานา กระทั่งผู้คนในทุกยุคสมัยที่ผ่านมา ยังคงเชื่อว่าสำนักอมตะยังมีเคล็ดวิชาอมตะของราชันเซียนไม่มีวันตายอยู่ในครอบครอง ด้วยเหตุนี้เอง จึงมีผู้ที่เฝ้าตามหาความลับของสำนักอมตะตลอดมา

ไม่ว่าใครก็ตาม ล้วนแล้วแต่คาดหวังว่าตัวเองนั้นจะไม่มีวันตาย แต่ทุกคนรู้ดีว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ทว่านับแต่อดีตที่ผ่านมา มีตำนานที่เล่าลือว่าราชันเซียนไม่มีวันตายมีเคล็ดวิชาอมตะในครอบครอง ส่งผลให้ราชันเซียนไม่มีวันตายสามารถฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า ดังนั้นจึงมีผู้คนจำนวนมากที่ต้องการเคล็ดวิชาอมตะเช่นนี้ เพื่อให้ตนเองสามารถมีชีวิตอยู่ได้อีกชาติหนึ่ง

แต่ว่าอดีตที่ผ่านมา จะมีสักกี่คนที่เคยเห็นเคล็ดวิชา
อมตะ ไม่มีใครรู้ว่าเคล็ดวิชาอมตะของราชันเซียนไม่มีวันตายเป็น
อย่างไร

หลายวันต่อมา พื้นที่เขตนกยูงได้เกิดปรากฏการณ์
ประหลาดขึ้นบ่อยครั้ง เริ่มจากปรากฏประกายโลหิตที่พุ่งขึ้นสู่
ท้องฟ้า ลมปราณที่ไม่สิ้นสุดพวยพุ่งขึ้นมา เสมือนหนึ่งเป็นคลื่น
ยักษ์ที่บ้าคลั่งอย่างนั้น ต่อจากนั้น เกิดแผ่นดินสั่นไหวขึ้นที่เขต
นกยูง เหมือนว่ากำลังจะเกิดแผ่นดินไหวขึ้น จากนั้นพื้นดินของ
เขตนกยูงก็ปรากฏเป็นรอยแยก รอยแยกแต่ละสายที่แตกกระแหง
ขึ้นมาเหมือนดังเขตนกยูงจะถึงกาลอวสานอย่างนั้น

ปรากฏการณ์ประหลาดขึ้นถี่ยิบในเขตนกยูงในช่วง
หลายวันที่ผ่านมา ทำให้เป็นที่สนใจของผู้บำเพ็ญตนและสำนัก
ต่างๆ จำนวนไม่น้อย

เพียงแค่วันนี้วัน ปรากฏข่าวลือขึ้นมาว่าหนึ่งสะพัดไป
ทั่วทั้งทะเลมรกต กระทั่งค่อยๆ แพร่ไปยังทุกพื้นที่ภายในแดน
วิญญานสวรรค์

“ต้นนกยูงกำลังจะแห้งตายแล้ว” ชาวลือนี่ถูกปล่อย
ออกไปก่อนเพื่อน และไม่มีใครรู้ว่าชาวนี้อาจมาจากที่ใด แต่มันได้แพร่
สะพัดไปทั่วทั้งทะเลมรกตภายในระยะเวลาอันสั้น

หลังจากที่ชาวนี้ออกไป พลันทำให้ทั่วทั้ง
ทะเลมรกตเดือดปุดๆ ขึ้นมา ผู้บำเพ็ญตนและสำนักต่างๆ จำนวน
มากล้วนแล้วแต่หารือกันถึงเรื่องนี้

ไม่ว่ากับผู้ใดที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ การดำรงอยู่
เฉกเช่นปรมาจารย์พุกษานั้นหากวันหนึ่งจะต้องแห้งตายไปจริงๆ
ย่อมเป็นข่าวที่สะเทือนฟ้าดินอย่างแน่นอน

มีสำนักใหญ่ที่ได้ยินข่าวนี้แล้วไม่ค่อยอยากจะทำ
เป็นเรื่องจริง จึงเร่งส่งศิษย์ของตนไปที่เขตนกยูง เมื่อบรรดาศิษย์
เหล่านี้มาเห็นเหตุการณ์ประหลาดต่างๆ เหล่านี้แล้ว จึงรีบกลับไป
รายงานต่อสำนักของตน

“เห็นท่าต้นนกยูงคงต้องแห้งตายแล้วจริงๆ” หลังจาก
ได้รับการยืนยันแล้ว เจ้าสำนักของแคว้นเจ้าลัทธิอดพิมพ์ออกมา
ไม่ได้

แต่ก็มีผู้อาวุโสกล่าวว่า “เมื่อนับดูแล้ว นับว่าถึงเวลาที่ต้นนกกยุงควรจะสิ้นอายุขัยได้แล้ว จากการที่ปรมาจารย์พฤกษาได้กลับสู่พื้นปฐพีมาเป็นเวลานานถึงเพียงนี้แล้ว สมควรแก่เวลาที่จะต้องถึงที่สุดของอายุขัยแล้ว”

“วันนี้มาถึงเร็วเกินไปแล้วกรรมัง การแห่งเจตตายของต้นนกกยุงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่มันจะต้องพังทลายลงเดี๋ยวนี้เลยดูจะรวดเร็วเกินไป นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ ถึงทำให้ต้นนกกยุงแห่งตายได้เร็วถึงเพียงนี้ได้?” และก็มีผู้ยิ่งใหญ่ที่รู้สึกแปลกใจตัดสินใจไปดูด้วยตนเองสักครั้งหนึ่ง

ข่าวเกี่ยวกับการแห่งตายของต้นนกกยุงที่แพร่ออกมา มีผู้ที่รู้สึกเศร้าเสียใจกับเรื่องนี้ แต่ส่วนใหญกลับรู้สึกคึกคักมีชีวิตชีวาขึ้น สำหรับผู้บำเพ็ญตนทั่วหล้า และสำนักจ๋านวนนับไม่ถ้วนแล้ว การแห่งตายของต้นพฤกษาจารย์ต้นหนึ่งย่อมหมาถึงงานเลี้ยงยิ่งใหญ่กำลังจะเกิดขึ้น ไม่ว่าใครก็ตามก็ใครอยากได้รับส่วนแบ่งจากงานเลี้ยงนี้บ้าง!

ตอนที่ 1212 ก่อนเกิดพายุฝนฟ้าคะนอง

การแห่งตายของต้นนกยูง เป็นการบ่งบอกว่าต้นนกยูงจะตายทุกสิ่งที่มีอยู่ในตัวกลับคืนสู่ธรรมชาติ เมื่อถึงเวลานั้น เวลาที่ต้นนกยูงแห่งตายก็จะมีของวิเศษมากมาย และพลังแก่นฟ้าดินจำนวนมหาศาลถูกทิ้งออกมา

เรื่องเช่นนี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญตนคนใด หรือกับสำนักหนึ่งสำนักใดก็ตาม มันก็คืองานเลี้ยงยิ่งใหญ่ งานหนึ่ง หากสามารถคว้าเอาสุดยอดของวิเศษเอาไว้ได้ก็ย่อมได้รับประโยชน์ไปชั่วชีวิต กระทั่งร่ำรวยมหาศาลภายในชั่วข้ามคืน ฟืนคืนชีพขึ้นมาใหม่ในทันทีจากที่หายใจรวยริน และมีโอกาสมุ่งสู่เส้นทางการเป็นยอดฝีมือไร้เทียมทานนับจากนี้เป็นต้นไป

เรื่องเช่นนี้ไซ้จะไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ในอดีตที่ผ่านมา ยามที่มีพฤษกาจารย์แห่งตายนั้น เคยมีคนที่ได้แก่นรากแก้วของต้นพฤษกาจารย์ ทำให้เขาสามารถหลอมสร้างเป็นสุดยอดอาวุธไร้ผู้ต่อกรได้เป็นผลสำเร็จ และสามารถก้าวสู่ระดับจักรพรรดิเทพได้ในที่สุด

ดังนั้นจึงมีผู้บ้ำเพ็ญตนจากทะเลมรกตกระทั้งทั่วหั้ง
แดนวิญญานสวรรคค์เมื่อได้รับทราบข่าวนี้ ก็รู้สึกคึกคักขึ้นมา
ผู้คนจำนวนมากล้นแล้วแต่ต้องการไปยังเขตนกยุงกันหั้งสิ้น

“ต้นนกยุงกำลังจะแห้งตาย รู้สึกมาถึงเร็วไปหน่อยนะ
ข้ายังเข้าใจว่ามันยังสามารถยึนหยัดได้อีกหนึ่งถึงสองยุค” ยอด
ฝีมื้อรุ่นอาวุโสรู้สึกเหนือความคาดคิดเมื่อได้ยึนข่าวนี้ และรู้สึก
ล้งเลเล็กน้อย

แม้ว่าผู้บ้ำเพ็ญและสำนักต่างๆ จำนวนมากต่างนั่งกัน
ไม่ติดเมื่อได้ยึนข่าวเรื่องต้นนกยุงกำลังจะแห้งตาย แต่ผู้ยั้งใหญ่รุ่น
อาวุโสที่มากประสบการณ์กลับไม่รีบร้อน เนื่องจากอาศัย
ประสบการณ์มาคำนวณดูแล้ว คาดว่าต่อให้ต้นนกยุงกำลังจะแห้ง
ตาย ด้วยความแข็งแกร่งของพฤษกาจารย์แล้ว ต่อให้กำลังไกล้จะ
แห้งตายมันยังสามารถยึนหยัดได้หลายสิบปี หรือแม้กระทั่งนับร้อย
ปี

ขอเพียงพฤษกาจารย์ยังคงมีชีวิตอยู่ ไม่ว่าใครก็ไม่
กล้าไปจ้องเอาของล้ำค่าเหล่านั้น ไม่ว่าใครก็ไม่กล้าลงมือต่อ
พฤษกาจารย์ ต่อให้มันไกล้จะแห้งตายก็ตามที

แต่หลังจากนั้นอีกไม่นานนัก บรรดาผู้ยิ่งใหญ่รุ่น
อาวุโสที่มีที่ท่าไม่รีบร้อนเหล่านั้นก็เกิดอาการนั่งไม่ติด

เมื่อมีข่าวจากที่ใดไม่ทราบออกมาจากทะเลมรกต
หลังจากนั้นไม่นาน โดยเนื้อข่าวนี้บอกว่า "พื้นดินของเขตนกยูง
เริ่มแตกกระแหง อาจจะเป็นครึ่งเดือนหรืออย่างมากหกเดือน ต้น
นกยูงจะก้าวสู่หนทางแห่งความตายอย่างแน่นอน"

เมื่อได้ยินข่าวเช่นนี้อีก บรรดารุ่นอาวุโสพลันนั่งไม่
ติดกันทันที แม้ว่าจะยังมีหลายคนที่ไม่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ไม่ว่าใคร
ก็ไม่ต้องการพลาดงานเลี้ยงยิ่งใหญ่ไป จึงทยอยกันเดินทางมุ่งสู่
เขตนกยูงกัน เพื่อต้องการไปดูให้เห็นกับตาว่าเป็นจริงอย่างที่ลือ
กันไป

ในเวลานี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากได้รุดไปที่
เขตนกยูง ไปดูว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทุกคนคาดหวังจะได้รับส่วนแบ่ง
จากงานเลี้ยงยิ่งใหญ่งานนี้

ท่ามกลางสำนักของผู้บำเพ็ญตนที่เดินทางไปยังเขต
นำยุงนั้น ประกอบด้วยเผ่าวิญญานเทพ เผ่าพฤษกา เผ่าปีศาจ
ทะเล แลดูคึกคักยิ่งนัก โดยเฉพาะบรรดาสำนักรที่ตั้งอยู่ค่อนข้าง

ใกล้กับเขตนกยูงนับว่าได้เปรียบกว่า พวกเขามาถึงเขตนกยูงเป็นกลุ่มแรก

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตนกยูงได้มีการอพยพไปนานแล้ว ทำให้เขตนกยูงที่เดิมเงียบเหงาว่างเวงกลับคึกคักขึ้นมาจากการเดินทางมาของเหล่าผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้

ในเวลานี้ ภายในเขตนกยูงสามารถพบเห็นผู้บำเพ็ญตนสารพัดรูปแบบ มีประเภททั้งตัวเต็มไปด้ายกิ่งก้านสาขาของเผ่าพฤษชา มีกายเป็นมนุษย์แต่มีขาที่เป็นปูจากเผ่าปีศาจทะเล และยังมีเผ่าวิญญานที่มีหน้าตาต่างดงาม และหล่อเหลา ขณะเดียวกันก็สามารถพบเห็นผู้บำเพ็ญตนที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้บ้างราวคนสองคนในบางครั้ง

ข่าวกำลังจะแห้งตายของพฤษชาจารย์แพร่ออกไป ทำให้เผ่าต่างๆ ล้วนแล้วแต่ตื่นเต้นดีใจ ด้วยหวังจะได้รับส่วนแบ่งจากงานเลี้ยงครั้งยิ่งใหญ่ มีเพียงเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่รู้สึกจิตตกและเศร้าเสียใจ

สำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์จำนวนมากของแดนวิญญานสวรรค์แล้ว ต้นนกยูงทำให้ทุกคนต้องระลึกถึง ได้ทำบุญคุณให้กับ

เผ่าพันธุ์มนุษย์จำนวนมาก เขตนกยูงเคยเป็นผืนดินผืนที่สอง
สำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์ และเป็นบ้านในใจ
ของเผ่าพันธุ์มนุษย์จำนวนมาก

มาถึงวันนี้ เมื่อต้นนกยูงกำลังจะแห้งตาย นั้นยอมเป็น
การบ่งชี้ว่าเขตนกยูงจะไม่คงอยู่อีกต่อไป นับจากนี้ไปเกรงว่า
เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์จะต้องสูญเสียชีวิตที่พึงพิง
ขนาดใหญ่ไป จะต้องสูญเสียชีวิตบ้านหลังใหญ่ไป

เมื่อข่าวเรื่องต้นนกยูงกำลังจะแห้งตายถูกแพร่ออกไป
แม้ว่าจะมีเผ่าพันธุ์มนุษย์ต้องการทำอะไรเพื่อต้นนกยูงบ้าง แต่ก็สุด
ความสามารถของพวกเขา พวกเขาไม่สามารถทำอะไรให้กับต้น
นกยูงได้อยู่แล้ว ต่อให้เป็นยอดฝีมือที่เยี่ยมยอดมากก็ทำอะไรเพื่อ
ต้นนกยูงไม่ได้

การที่พฤษชาจารย์ก้าวเดินจนถึงจุดสิ้นสุดของอายุขัย
แล้ว มันเป็นสถานการณ์ที่ไม่สามารถกอบกู้คืนมาได้อยู่แล้ว หาก
จะกู้สถานการณ์กลับมามีเพียงทางเดียวเท่านั้น คือการต่ออายุขัย
ให้กับพฤษชาจารย์

แต่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เอาเสียเลย เพราะเรื่อง
เช่นนี้ต่อให้เป็นยอดฝีมือที่เยี่ยมยอดก็ทำไม่ได้ ความยากง่ายใน
การต่ออายุช่วยให้กับพญกษัตริย์นั้นเกรงว่าคงไม่ด้อยไปกว่าการ
ต่ออายุช่วยให้กับราชันเซียน เป็นเรื่องที่ไม่สามารถทำสำเร็จได้อยู่
แล้ว

เมื่อบรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเดินทางมาถึงเขต
นกยุง เห็นพื้นดินของเขตนกยุงมีรอยร้าวอยู่จำนวนมากไม่น้อย น้ำ
ทะเลได้พวยพุ่งขึ้นมาจากรอยร้าวนั้นและรดลงไปบนพื้นดินของ
เขตนกยุง ส่งผลให้ต้นไม้ต้นหญ้าดอกไม้เริ่มเฉาและเป็นสีเหลือง
พร้อมแห้งเฉาตายได้ทุกเมื่อ

อย่างไร พื้นที่เขตนกยุงเกิดการสั่นสะเทือนหลายครั้ง
ในวันเดียว เหมือนว่ามันพร้อมที่จะสั่นสะเทือนจนแตกร้าวได้ทุก
ขณะอย่างนั้น

“ดูท่าเขตนกยุงคงจะยืนหยัดต่อไปไม่ไหวแล้วจริงๆ
เวลานี้พื้นดินของเขตนกยุงก็เริ่มแตกร้าวแล้ว คงอีกไม่นานทั่วทั้ง
เขตนกยุงคงจะพังทลายลง เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ต่อให้เขตนกยุงไม่
กลายเป็นเถ้าธุลีไปก็ต้องแตกไม่มีชั้นดีแน่นอน” เดิมทีบรรดาผู้
ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสยังไม่ค่อยจะเชื่อสักเท่าไร แต่หลังจากเดินทางมา

เห็นสภาพเช่นนี้แล้ว พวกเขาเชื่ออย่างสนิทใจว่าต้นนกกุงกำลังจะ
แห้งตายแล้ว

“ดูท่าประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตนกกุงก็รู้ว่าต้นนกกุง
จะแห้งเฉาตาย ถึงกับอพยพไปก่อนพวกเราก้าวหนึ่ง” มียอดฝีมือที่
เห็นทั่วทั้งเขตนกกุงปลอดผู้คนเหลือแต่บ้านช่องที่ว่างเปล่า รู้สึก
เหนือความคาดคิดอยู่เช่นกัน

แน่นอนที่สุดว่ามีผู้บำเพ็ญตนเฝ้าพันธมุนษย์ได้รับรุด
มายังเขตนกกุง พวกเขาต่างเข้าคั้นหามนุษย์ที่เฝือว่ายังคง
หลงเหลืออยู่ภายในเขตนกกุง

สำหรับผู้บำเพ็ญตนเฝ้าพันธมุนษย์แล้ว การที่ต้น
นกกุงกำลังจะแห้งเฉาตายและเขตนกกุงกำลังจะล่มสลาย เป็นเวลา
ที่สมควรจะต้องรวมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน กอดคอกันให้แน่น ขอ
เพียงภายในเขตนกกุงยังคงมีเฝ้าพันธมุนษย์ที่ยังไม่ได้อพยพ
ออกไป ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญตนหรือมนษย์ปุถุชนธรรมดาก็ตาม
ในฐานะที่เป็นเฝ้าพันธมุนษย์ด้วยกัน สมควรช่วยเหลือพวกเขาให้
อพยพออกจากเขตนกกุง ช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายนี้
เฝ้าพันธมุนษย์สมควรพึงพาอาศัยซึ่งกันและกัน

ปฏิบัติการของหุบเขาสุกใสทำได้ดีมาก ผู้บำเพ็ญตน
เผ่าพันธุ์มนุษย์ได้ทำการตรวจค้นไปทั่วทุกแห่งภายในเขตนกยูง
ไม่พบว่ามิมีประชาชนผู้อาศัยในเขตนกยูงตกค้างอยู่ ทำให้บรรดาผู้
บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ทยอยกันรู้สึกโล่งอก

วันเวลาที่ผ่านไปแต่ละวัน สถานการณ์ของเขตนกยูงดู
จะแย่ลงทุกวัน จำนวนครั้งที่เกิดการสั่นสะเทือนดูจะเพิ่มความถี่
มากขึ้นทุกที รอยแตกร้าวที่เกิดกับพื้นดินของเขตนกยูงเพิ่มมาก
ขึ้นทุกขณะ ในเวลานี้ น้ำทะเลที่พวยพุ่งขึ้นมาและไหลลงไปในหุบ
เขามืออยู่ไม่น้อย

“พวกเราล่าถอยออกไป ไปเฝ้าอยู่ด้านนอก” เจ้า
สำนักที่ยกกำลังมาเพื่อหวังส่วนแบ่งกับเขาบ้างเมื่อเห็นสภาพเช่นนี้
จึงสั่งการให้ศิษย์ภายในสำนักถอนตัวออกจากเขตนกยูง หนีไป
เฝ้าคุมเชิงอยู่ในทะเลแทน

ผู้บำเพ็ญตนและสำนักต่างๆ ที่อยู่ในเขตนกยูง ครั้น
เห็นพื้นดินเกิดการสั่นสะเทือนถี่มากขึ้นทุกที ต่างทยอยกันอพยพ
ออกจากเขตนกยูง แล้วไปปักหลักอยู่บริเวณทะเลที่อยู่นอกบริเวณ
พื้นที่ของเขตนกยูง เฝ้ารอคอยเวลาที่ต้นนกยูงจะแห้งตาย

ระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่มีประสบการณ์ล้วนแล้วแต่รู้ว่ายามที่
ต้นนกยูงกำลังจะเฉาตายนั้น หัวหึ่งเขตนกยูงก็จะพังทลายกระทั่ง
กลายเป็นเถ้าธุลีไป เมื่อถึงเวลานั้น ยากที่จะจินตนาการถึงพลัง
การทำลายนั้นได้

พฤษภาจารย์นั้นเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะเทียบเคียงกับ
ราชันเซียน ลองคิดดู จังหวะที่ราชันเซียนมรณะนั้นอานุภาพการ
ทำลายล้างนั้นจะมีความน่ากลัวเพียงใด อานุภาพการทำลายจะมี
ความพาลเท่าใด

หากแม้ใครผู้ใดกล้ารั้งอยู่ที่เขตนกยูงอีก เกรงว่า
วินาทีที่ต้นนกยูงแห่งเฉาตายนั้น จะถูกพลังนั้นฉีกร่างจนกลายเป็น
เถ้าธุลีไป ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่จะได้ส่วนแบ่งจากเหตุการณ์นี้เลย

มีผู้บำเพ็ญตนเฝ้าดูอยู่บนท้องทะเลนอกเขตนกยูงอยู่
เป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังมีสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ มากันเป็นจำนวน
มากเช่นกัน บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่เฝ้าดูอยู่บนท้องทะเลต่างมากัน
ในรูปแบบแตกต่างกันไป บางสำนักที่มีความยิ่งใหญ่และแข็งแกร่ง
ได้นำเอาเรือขนาดยักษ์จอดอยู่บนท้องฟ้าของทะเลใกล้กับเขตนกยูง
เป็นการยึดเอาชัยภูมิที่เหมาะสมที่สุดเอาไว้

เผ่าพฤษกาที่แหงรากลงไปใต้ทะเล ก่อเกิดเป็นต้นไม้ขนาดยักษ์ขึ้นมา สร้างเป็นโครงข่ายที่ได้เปรียบที่สุดในการแย่งชิงขอเพียงวินาทีที่ต้นนกกยงแห่งตาย พวกเขาก็จะพลิกแผ่นดินขึ้นและแย่งชิงทรัพยากรที่มีค่ามากที่สุดเอาไว้

เผ่าปีศาจทะเลจะมากันเป็นฝูงว่ายเวียนอยู่ในทะเล เมื่อพบชัยภูมิที่เหมาะสมก็จะยึดครองในทันที...

ทว่าผู้บำเพ็ญตนที่มาเฝ้าดูอยู่ ณ บริเวณพื้นที่ที่เป็นทะเลได้เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ แรกเริ่มทีเดียวจะมีเพียงผู้บำเพ็ญตนที่มาจากทะเลมรกต แต่จากวันเวลาที่ผ่านไป ผู้บำเพ็ญตนที่อยู่นอกทะเลมรกตก็มาสมทบด้วย

ไม่ว่าใครก็ไม่ต้องการพลาดโอกาสนี้ไป การแห่งเจตายของต้นนกกยงเป็นเรื่องใหญ่สะท้อนฟ้าดินเป็นอันมาก แม้กระทั่งผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ห่างไกลจากทะเลมรกตมากก็เดินทางมาเช่นกัน

บนท้องทะเลบริเวณนี้ได้ปรากฏผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์อยู่เหมือนกัน การมาของพวกเขาดูจะสืบสนอยู่ในที่ ไม่รู้ว่าตนเองสมควรจะทำอะไร มาเพราะต้องการได้เห็นเขตนกยงเป็นครั้ง

สุดท้าย หรือมาเพื่อต้องการแย่งชิงสมบัติวิเศษ และมาเพื่อส่งต้น
นกยูง...

ขณะที่ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากจากสำนักต่างๆ กำลัง
เฝ้าดูอยู่ที่ห้องทะเลบริเวณนี้อยู่ นั่น ปราภฏผู้บำเพ็ญตนหนุ่ม
เฝ้าพันธมิตรมนุษย์คนหนึ่ง ดูไปแล้วหน้าตาของผู้บำเพ็ญตนผู้นี้ก็ออก
จะธรรมดา กระทั่งมีลมปราณที่อ่อนด้อย ดูไม่เหมือนเป็นยอดฝีมือ
คนหนึ่ง

หลังจากที่ผู้บำเพ็ญตนผู้นี้ได้ปราภฏตัวออกมา ก็ได้
ทำการขีดเส้นตีวงขนาดใหญ่ขึ้นมา โดยที่รัศมีของวงกลมนี้ได้กิน
พื้นที่ของทะเลที่กว้างขวางยิ่งเอาไว้ โดยจุดศูนย์กลางของวงกลมนี้
ก็คือเขตนกยูง

สำหรับบรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากนับไม่ถ้วนที่เฝ้าดู
อยู่ ณ ห้องทะเลแห่งนี้ ล้วนแล้วแต่ถูกวางอยู่ในรัศมีของวงกลมวงนี้
มีเพียงผู้บำเพ็ญตนส่วนน้อยที่อยู่นอกรัศมีของวงกลมใหญ่วงนี้

หลายคนรู้สึกสงสัยเมื่อเห็นผู้บำเพ็ญตนหนุ่มเฝ้าพันธมิตร
มนุษย์คนนี้ว่าเขาต้องการทำอะไรกันแน่

จากนั้น ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้ทำการปักป้าย
ไปรอบๆ วงกลมวงนี้ โดยบนป้ายได้เขียนอักษรเอาไว้ว่า “เขต
อันตราย กรุณาอย่าล່วงล่า มิฉะนั้นจะต้องตาย”

ผู้บำเพ็ญจำนวนมากที่เฝ้าดูอยู่บนห้อง ทะเลแห่งนี้ต่าง
มองหน้ากันและกัน เมื่อเห็นผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้ปักป้าย
ที่มีข้อความลักษณะเช่นนี้ไปทั่ว

ทุกคนต่างไม่เข้าใจถึงจุดประสงค์ของเจ้าหนูเผ่าพันธุ์
มนุษย์ผู้นี้ว่าต้องการทำอะไร ต้องการเตือนด้วยความหวังดี หรือ
ต้องการเตือนทุกคน?

“นี่ เจ้าคิดจะทำอะไร?” ครั้นเห็นเจ้าหนูผู้นี้ทำการปัก
ป้ายเอาไว้เป็นจำนวนมากจึงมีผู้บำเพ็ญตนอดที่จะเอ่ยถามไม่ได้

แน่นอน เจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้ก็คือหลี่ชียั่นเอง
หลี่ชียี่แสดงท่าทีอดทนอดกลั้นกับคำถามเช่นนี้ และมีท่าทางที่ดูจะ
เข้ากับผู้คนได้ง่ายเป็นพิเศษ เขาเผยรอยยิ้มออกมากล่าวว่า “ก็แค่
ต้องการเตือนทุกคน บริเวณนี้อันตรายมาก จะส่งผลให้ผู้คน
จำนวนมากต้องตาย เพื่อความปลอดภัยของทุกคน ยังคงยืนอยู่

นอกวงกลมจะดีว่า” ครั้นเอยถึงตรงนี้แล้ว เขาเพยรอยยิ้มที่สงบ
ออกมา

รอยยิ้มที่สงบของหลี่ชีย่ดูเหมือนแฝงความเขินอาย
ซึ่งหากมีผู้ที่รู้จักกับหลี่ชีย่แล้วจะต้องไม่เชื่อสายตาตนเองอย่าง
แน่นอนกับลักษณะการยิ้มเช่นนี้

บทที่ 1213 เผ่าอสรพิษพฤษกา

บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างสบตากันและกันเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ของหลี่ซีเย พวกเขาไม่รู้ว่าชายหนุ่มเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้ที่อยู่ตรงหน้าคือคนเซ่อซ่า ที่ไม่เคยเห็นสังคมภายนอกหรือว่าเป็นชายหนุ่มที่มีความใสซื่อบริสุทธิ์จริงๆ คนหนึ่งกันแน่

ในโลกของผู้บำเพ็ญตนเป็นโลกของปลาใหญ่กินปลาเล็ก ไม่มีใครสนใจความเป็นความตายของผู้อื่น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะไปหวังโยแทนคนอื่นในการเตือนถึงเรื่องอันตราย

“อันตราย?” มีผู้บำเพ็ญตนอดหัวเราะออกมาไม่ได้กล่าวว่า “เจ้าหนู เจ้าคงไม่ใช่เพิ่งก้าวเข้าสู่ยุทธภพกรรมัง การเป็นผู้บำเพ็ญตนมีรีจะไม่อันตราย”

ผู้บำเพ็ญตนคนอื่นๆ ก็หัวเราะขึ้นมา รู้สึกว่าเจ้าหนูคนนี้จะมึนทึบที่เซ่อซ่าไม่เข้าใจสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ ทุกคนที่มาที่นี่ก็เพื่อต้องการแย่งชิงสมบัติล้ำค่า ส่วนเรื่องอันตรายนั้นทุกคนต่างก็รู้อยู่แก่ใจอยู่แล้ว

“ข้าแค่มีหน้าที่เตือนทุกๆ คนเท่านั้นเอง” หลี่ซีเย่ยิ้ม ด้วยท่าทีดูสงบนิ่ง กล่าวว่า “ข้าเพียงเสนอแนะให้ทุกคนยืนอยู่นอกวงกลมจะดีที่สุด อย่างไรก็ตามนี่ก็เป็นที่มีปัญหา และจะมีมหันตภัยร้ายแรงเกิดขึ้น หากยืนอยู่ในวงกลมเกรงว่าจะต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย”

พลันที่หลี่ซีเย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา ผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยรู้สึกไม่สบายอารมณ์ทันที บางคนหน้าดำคร่ำเครียด กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “เจ้าหนูโง่เขลา เจ้าพ่ลามอะไรของเจ้า พวกเรามาเพื่อทรัพย์สมบัติ จะมีภัยร้ายแรงมาจากไหนกัน”

แม้ว่าทุกคนต่างก็เข้าใจดี โลกของผู้บำเพ็ญตนมีรีจะปราศจากอันตราย แต่รู้ก็สวนเรื่องรู้ ชอบหรือไม่ชอบได้ยินเรื่องทำนองนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ทุกคนที่มาที่นี่ก็เพื่อหวังจะร่ำรวยจากลาภลอย เวลานี้ลาภลอยยังมาไม่ถึง หลี่ซีเย่กลับบอกว่าเป็นมหันตภัย คำพูดที่ไม่เป็นมงคลเช่นนี้ย่อมสร้างความไม่สบายใจให้กับผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากอยู่แล้ว

“ยอมมีภัยร้ายแรงอย่างแน่นอน” หลีชีเย่กล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “อาศัยความเห็นส่วนตัวของข้า ที่ตรงนี้จะต้องเลือดนองเป็นธาร เลือดสดๆ จะต้องยอมทะเลมรกดจนกลายเป็นสีแดงศพเป็นหมื่นพันต้องทับถมกันจนเต็มพื้นที่ทะเลแห่งนี้ สรรพชีวิตจำนวนมากไม่ถ่วงต้องตายอนาค มันจะเป็นวันที่สิ้นสะเทือนแดนวิญญานสวรรค์จะต้องสิ้นเหา ด้วยเหตุนี้เองข้าจึงกล่าวเตือนทุกคน”

ด้วยท่าทีดูหนักแน่นจริงจังของหลีชีเย่ พลันทำให้ผู้คนทั้งหมดที่อยู่รอบๆ มีสีหน้าดำคล้ำขึ้นมาทันที คำพูดนี้ช่างอัปมงคลยิ่งนัก ทำให้ผู้คนจำนวนมากต่างจ้องมองหลีชีเย่ด้วยสายตาที่โกรธเคืองในเวลาอัน

อย่างไรหลีชีเย่ในขณะนี้ก็เหมือนกับเจ้าเซอซ่าคนหนึ่ง อย่างนั้น ยังคงมีท่าทีจริงจัง ดูใสซื่ออย่างยิ่ง เขาจ้องมองดูทุกคนแล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “ข้าขอเตือนทุกคนให้ยืนอยู่นอกวงกลมจะดีกว่า หากจะต้องมาตายอนาคอยู่ตรงนี้ละก็มันไม่คุ้มกันเลยนะ”

หลายคนแทบจะต้องกระอักเลือดออกมากับคำพูดเช่นนี้ของหลีชีเย่ ยังไม่ทันได้ของวิเศษก็ได้ยินคำพูดเช่นนี้จากเจ้าเซอซ่าเสียแล้ว มันช่างเป็นอะไรที่ช่วยเหลือเกิน

“ภัยร้ายอะไรของเจ้า พุดเพื่อเจ้า!” เสียงที่ฟังดูน่าเกรงขามดังขึ้นมา เป็นชายวัยกลางคนผู้หนึ่งที่มีรูปร่างกำยำ มีผ้าคลุมสีทองด้านหลัง ดวงตาของเขาเป็นตาดำคู่ ขณะที่กระพริบตาจะปรากฏประกายที่นากล้าออกมา

ด้านหลังของชายหนุ่มผู้นี้มีศิษย์ยืนอยู่ไม่น้อย ดูจากลักษณะแล้วล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีฝีมือไม่เบาทีเดียว พลันที่พบเห็นก็รู้ได้ทันทีว่ามีชาติกำเนิดมาจากสำนักขนาดใหญ่

ชายหนุ่มผู้นี้คือรองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่ พวกเขามีอิทธิพลอยู่ไม่น้อยในบริเวณนี้ การที่เขานำพาศิษย์ในสำนักมาที่นี่ก็เพื่อสมบัติวิเศษ เมื่อได้ฟังคำอันไม่เป็นมงคลของหลี่ซีเยแล้ว ย่อมรู้สึกไม่สบอารมณ์เป็นธรรมดา

“นี่หาใช่เป็นการพุดเพื่อเจ้า” หลี่ซีเยมองดูรองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่ผู้นี้แล้วกล่าวว่า “อาศัยฝีมือของท่าน เกรงว่าขณะที่ภัยร้ายมาเยือน แม้แต่วินาทีเดียวก็ต้านเอาไว้ไม่ได้ เกรงว่าคงกลายเป็นเถ้าธุลีไปภายในพริบตาเดียว”

คำพูดของหลี่ซีเยพลันทำให้สีหน้าของรองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่ดูไม่จืดเลยทีเดียว เขาอยู่ในฐานะของรองหัวหน้าพรรคขนาดใหญ่ ไม่ว่าจะป็นอำนาจบารมี หรือด้านชื่อเสียงก็ไม่อาจมีผู้ใดมาดูแลกันได้ ต่อให้เขาเทียบไม่ได้กับบุคคลระดับปราชญ์เหล่านั้นก็ตาม แต่ก็ป็นระดับเจ้าถิ่นคนหนึ่ง ถือว่ามีบทบาทเป็นที่น่าหวั่นเกรงอยู่เหมือนกัน

อย่างไรก็ตาม มาวันนี้กลับถูกลบหลู่โดยเจ้าหนูเผ่าพันธมิตรมนุษย์คนหนึ่ง ป็นเสื่อมเสียเกียรติอย่างยิ่งสำหรับเขา

“ปัง” รองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่โกรธจัด หนึ่งฝ่ามือพลันซัดป้ายที่หลี่ซีเยปักเอาไว้จนแหลกละเอียด กล่าวน่าเกรงขามว่า “ภัยร้ายอย่างนั้นริ ข้านี้แหละจะรอคอยการมาของภัยร้ายนั้น”

หลี่ซีเยเพียงมองด้วยท่าทีน่าเกรงขามแวนหนึ่ง เมื่อป้ายที่ปักเอาไว้ถูกรองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่ซัดจนแหลกละเอียดไป กล่าวว่ “แน่นอน ภัยร้ายต้องมาเยือนอย่างแน่นอน ถึงเวลานั้น เสียงร้องของเจ้าจะดังก้องไปทั่วฟ้าดิน เมื่อถึงเวลานั้น เจ้าเรียกหาสวรรค์สวรรค์ไม่ชานรับ ร้องหาปฐพีปฐพีไม่ตอบสนอง”

รองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่โกธจนตัวสั้น สีหน้าดูไม่
ฉืดถึงขีดสุด

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกอึ้ง
ไม่รู้ว่าเจ้าหน้าที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้โง่จริงหรือแกล้งโง่กันแน่ ถึงกับ
หาญกล้าโต้กลับรองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่เช่นนี้ เท่ากับเป็นการ
จงใจทำให้ผู้อื่นหาทางลงไม่ได้ อย่างนั้นรี?

“เหอะ เหอะ เหอะ ผู้เยาว์เผ่าพันธุ์มนุษย์จากไหนกัน
ถึงกับกล้าปล่อยข่าวลือทำให้ผู้คนหวาดกลัว หลอกลวงผู้คนอยู่
ตรงนี้ คิดจะทำให้ผู้อื่นตกใจหนีไป เผ่าพันธุ์มนุษย์พวกเจ้าจะได้ฮุบ
เอาสมบัติของต้นนกยูงไปเพียงผู้เดียว นะสิ”

ลักษณะของผู้เฒ่าผู้นี้ดูคล้ายกับเป็นงูพิษตัวหนึ่งที่พัน
อยู่กับต้นไม้เล็กๆ ตัวหนึ่ง แต่ความจริงแล้วมันคืองูกับต้นไม้ในร่าง
เดียวกัน โดยที่งูกับต้นไม้ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ มีเพียง
ส่วนหัวที่เป็นมนุษย์

นี่คือเผ่าอสรพิษพฤษชา เป็นเผ่าย่อยที่แยกออกมา
จากเผ่าพฤษชา เพียงแต่ผู้เฒ่าผู้นี้ยังคงรักษารูปลักษณ์ดั้งเดิม
เอาไว้ ไม่ได้ฝึกจนกลายเป็นร่างมนุษย์โดยสมบูรณ์

ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้เป็นระดับผู้อาวุโสของเผ่า
อสรพิษพฤษกา เขาหัวเราะด้วยเสียงน่ากลัว ตามความเห็นของเขา
เขาระงว่า การที่หลี่ชียเอมาหลอกลวงผู้คนที่นี้น่าจะมีเจตนาอื่น
แอบแฝง

เมื่อระดับผู้อาวุโสเผ่าอสรพิษพฤษกากล่าวเช่นนี้ ผู้คน
จำนวนไม่น้อยรู้สึกตะลึงนิดหนึ่งในตอนแรก หลังจากนั้นก็มีผู้
บ่าเพ็ญตนส่วนหนึ่งารู้สึกว่าคำพูดของ ผู้อาวุโสเผ่าอสรพิษ
พฤษกาที่พูดมานั้นก็มีเหตุผล มิเช่นนั้น เจ้าหนูเผ่าพันธมิตรมนุษย์ผู้
นี้ จะใจดีมาเตือนทุกคนเพื่ออะไร เขาระงว่าเขาคงมีเจตนาอื่นแอบแฝง
อย่างแน่นอน

ดังนั้นในเวลานี้จึงมีหลายคนที่ยอมดูหลี่ชียเอด้วย
สายตาแปรเปลี่ยนไป

“ที่แท้ก็เที่ยวหลอกลวงผู้คนนั่นเอง หวังจะทำให้ทุกคน
หวาดกลัว” ในเวลานี้ รองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่กล่าวน่าเขาระง
ขามออกมา “บอกมา ใครใช้ให้เจ้ามา จงสารภาพเสียแต่โดยดี
มิฉะนั้นละก็คงไม่พ้นต้องเจ็บตัวแน่”

“ทำดีไม่ได้ดี ในเมื่อเจ้าต้องการรณหาที่ตาย นั่นมันก็
เรื่องของเจ้า” หลีชีเย่เพียงจ้องมองหน้าเขาอย่างเย็นชา กล่าวว่
“ข้าเพียงเตือนทุกคนว่าทางที่ดียืนอยู่นอกรัศมีวงกลมจะดีกว่า
มิฉะนั้นแล้วก็ต้องรับผิดชอบเอง สิ่งที่ข้าควรทำก็ได้ทำไปแล้ว จะ
เป็นหรือตายก็ขึ้นอยู่กับโชควาสนาของพวกเขาเจ้าเองแล้ว” กล่าวจบ
หันหลังจากไปทันที

“เจ้าผู้เยาว์ หยุดอยู่ตรงนั้น!” รongหัวหน้าพรรคนิล
เนตรคูไม่สามารถยอมรับความอัปยศได้ ร้องเสียงอันดังออกมา
พร้อมกับมือที่ยื่นคว่ำออกไปยังหลีชีเย่

แต่หลีชีเย่หลบมือของrongหัวหน้าพรรคนิลเนตรคูไป
ได้อย่างง่ายดาย หลีชีเย่หันหลังกลับมา จ้องมองดูrongหัวหน้า
พรรคนิลเนตรคู

“เหอะ ดูท่ายังมีฝีมืออยู่บ้าง” รongหัวหน้าพรรคนิลเนตร
คูหัวเราะน่าเกรงขาม กล่าวว่ “รีบแจ้งชื่อมา ภายใต้อำมือข้าไม่มี
วิญญาณที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม และรีบสารภาพมาว่ใครบงการเจ้า
หาไม่แล้วการลงทัณฑ์พร้อมแล้วสำหรับเจ้า!”

“หลี่ซียเอ” หลี่ซียเอเพียงจ้องมองหน้ารองหัวหน้าพรรค
นิลเนตรคู่แสบหนึ่งด้วยท่าทีเหนียวหนาย กล่าวว่่า “ก่อนที่ข้าจะ
โกรธ รีบไสหัวไปเสีย”

สำหรับชื่อของหลี่ซียเอเน้้น ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกไม่
คุ้น แต่ก็ม่มีคนที่เคยได้ยิน ผู้บ่่าเพ็ญตนของทะเลมรกตผู้หนึ่งร้อง
เสียงตกใจออกมาว่่า “เขาก็คือหลี่ซียเอคนเน้้นเน้้นเอง คนโหดที่กล้า
กินเอ็นม้งกรคนเน้้น”

ผู้บ่่าเพ็ญตนที่เคยได้ยินชื่อของหลี่ซียเอมาก่อนถึงกับ
จ้องมองเจ้าหนูที่อยู่ตรงหน้าคนเน้้นด้วยความรู้สึกเหนือความคาดคิด
พวกเขาต่างไม่นึกว่่าเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ดูธรรมดาๆ ตรงหน้า
จะเป็นคนโหดที่กินเอ็นม้งกร สำหรับคนที่เคยได้ยินชื่อแต่ไม่เคย
เห็นตัวจริง ต่างเข้าใจว่่าหลี่ซียเอจะต้องเป็นคนทีโหดร้ายและพาล
อย่างยิ่ง

จะอย่างไรเสียการกินเอ็นม้งกรเท่ากับเป็นการยั่วยุต่อ
ปลาเผ่าทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับหนึ่งล้านล้านตัว มีเพียงคนที่
โหดร้ายและอันธพาลเท่านั้นจึงสามารถทำเรื่องเช่นเน้้นได้ ทว่่าหลี่
ซียเอที่ดูธรรมดาๆ ไม่สะดุดตาตรงหน้าไม่เห็นจะสัมพันธ์กับค่ว่า
โหดร้ายและอันธพาลตรงไหน

“เจ้าก็คือหลี่ชีย่คนนั้น...” เวลาที่รองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่อดที่จะจ้องมองเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อยู่ตรงหน้าด้วยความลึกลับ เขาเองเคยได้ยินชื่อเสียงด้านความโหดของหลี่ชีย่มาเหมือนกัน คนที่หาญกล้ากินเอ็นมังกอร์กี้คงไม่ใช่คนดีอะไรหนักหนา

“ในเมื่อรู้ก็ดีแล้ว หากรู้จักกาลเทศะก็อย่ามายุ่งกับข้า”

“เหอะ เหอะ เหอะ วาจาสามหาวนัก ที่ตรงนี้ไม่ใช่ถิ่นของเจ้า หาใช่เจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์เช่นเจ้าที่จะมาออกคำสั่ง” ระดับผู้อาวุโสของเผ่าอสรพิษพฤษกษาหัวเราะอย่างมีเลศนัย เหมือนต้องการโหมไฟให้ลุกโชนขึ้น

เมื่อผู้อาวุโสของเผ่าอสรพิษพฤษกษาศพุดเช่นนี้ ทำให้รองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่อดที่จะยืดอกขึ้นมาไม่ได้ กล่าวน่าเกรงขามว่า “ผู้อาวุโสกล่าวได้ถูกต้อง ที่ตรงนี้เป็นที่ของทุกคนทั่วหล้า อาศัยเจ้าที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่ง มีคุณสมบัติอะไรมาทำกำเรบเสิบสาน มีสิทธิ์อะไรมาสั่งให้ผู้อื่นต้องยืนอยู่นอกรัศมีวงกลมนั้น ต้องมีลับลมคมในอย่างแน่นอน”

ชั่วตัวอย่างไรเขาก็เป็นถึงรองหัวหน้าพรรคของพรรคขนาดใหญ่ หากเขาไม่พูดอะไรที่ทำให้ดูดีล่ะก็ แล้วเขาจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ทั้งยังเป็นการเสื่อมเสียต่อพรรคนิลเนตรคู่อีกด้วย

“ไสหัวไป...” หลี่ซิเย่ชี้คร้านจะพูดกับเขาอีกต่อไป กล่าวนาเกรงขามว่า “ไสหัวไปให้พ้นเดี๋ยวนี้ หาไม่แล้ว ภัยร้ายยังไม่หันมาซ้ำจะจัดการฆ่าเจ้าเสียก่อน!”

พลันที่หลี่ซิเย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา หลายคนต้องสบตากันและกัน เวลานี้ทุกคนจึงรู้สึกว่่าเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่แลดูธรรมดาๆ ตรงหน้านับว่าโหดสมชื่อ ถึงกับหาญกล้าตวาดใส่ผู้ที่มีฐานะเป็นถึงระดับหัวหน้าพรรค นับว่าโหดและพาลยิ่งนัก

พลันที่รองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่ได้ยินคำกล่าวคำนี้ ย่อมไม่สามารถถอดกลืนต่อไปได้อีก เมื่อถูกผู้เยาว์ตวาดใส่ต่อหน้าผู้คนทั่วหล้าเช่นนี้ เขายังจะกล้ากลืนฝืนทนต่อไปได้อีกหรือ?

“เจ้าหนู วันนี้ ข้านี้แหละจะเนียนเจ้าเป็นๆ อย่างนี้แหละ!” รองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่พลันช้ดดาบยาวออกมา หน้าตาดูน่าเกลียดน่ากลัว กล่าวด้วยท่าทีน่าครั่นคร้ามออกมา

ขาดคำ รongหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่ปล้นลงมือ ดาบยาวในมือที่มแทงออกไป อาศัยความไวจุดดาวตกพุ่งเข้าไปที่อกของหลี่ซีเย หวังจะปลิดชีพหลี่ซีเยในจังหวะเดียว

หลี่ซีเยเลิกหันงตาทีหนึ่ง เห็นประกายดาทีน่ากลัวแวบหนึ่ง ก่อนทีดาบยาวจะทีมแทงเข้าใส่หน้าอกของเขานั้ เขากางนิ้วทั้งห้าออก "แวงค์" ฉับพลันนั้น ประกายทีไร่สิ้นสุดพวยพุ่งออกมา เพลิงแก่นสุริยันปริมาณมหาศาลถูกปล่อยออกมา ช่องว่างระหว่างนิ้วทั้งห้าเหมือนพระอาทิตย์แก้วดวงทีค่อยๆ โผล่ขึ้นมา การโผล่ขึ้นมาของดวงอาทิตย์แก้วดวงปล้นเผาผลาญสิ้นทุกสิ่งอย่าง

ทันใดนั้น ดาบยาวของrongหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่ก็ถูกเผาจนหลอมเป็นของเหลว "อ้ากก" ร่างของrongหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่ถูกเผาผลาญจนมลายหายไปใพริบตา ไม่เหลือแม้แต่เก้วธลี

แม้ว่าrongหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่จะมีฝีมือทีไม่เลวนัก แต่ผู้บ่าเพ็ญตนทีไม่ถึงระดับปราชญ์ เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ซีเยแล้ว มีสภาพไม่เท่ามดปลวกเสียด้วยซ้ำ

หมัดสุรียัน หนึ่งในเพลงหมัดหมื่นสังฆธรรม เมื่อสำแดง
หมัดนี้ออกไปสามารถเผาผลาญสิ้นเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ย่อมไม่
ต้องพูดถึงเครื่องห้าหน้าพรรคของพรรคหนึ่งเท่านั้น

ตอนที่ 1214 ขำขันเรื่องหนึ่ง

ในเวลานี้ เจียบกริบไปทั่วทั้งอาณาบริเวณ ไม่มีใครคาดคิดเลยว่าแค่เพียงกระบวนท่าเดียวเท่านั้นก็จัดการเพารองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่เสียจนไม่เหลือทิ้งเอาไว้กระทั่งเก้ากระดุก

บางคนรู้สึกใจหายใจคว่ำ ผู้คนจำนวนไม่น้อยจึงสำนึกได้ว่า เจ้าหนูที่แลดูสุดแสนจะธรรมดาๆ ไม่มีพิษไม่มีภัยตรงหน้าแท้จริงแล้วคือจอมโหดคนหนึ่ง

“เป็นผู้ชายที่กล้ากินเอ็นมังกจริงจัง” ผู้บำเพ็ญตบหนิงมองดูหลี่ซีเยแล้วต่างอดที่จะเลื่อมใสไม่ได้ พึมพำออกมาว่า “ต้องคนโหดแบบนี้แหละนับเป็นบุรุษที่แท้จริง”

หลายคนมองดูหลี่ซีเยด้วยท่าทีที่เปลี่ยนไป พวกเขาเข้าใจแล้วว่าเจ้าหนูผู้นี้ไม่เพียงเป็นดาวมฤตยูเท่านั้น ยังเป็นดาวช่วยอีกด้วย ไม่ว่าจะไปถึงไหนก็จะสร้างศัตรูขึ้นมามากมาย ปลาทะเลกว้างไพศาล สมุทรเลียงกิเลส นิกายสุริยา เวลานี้ก็เป็นศัตรูกับพรรคนิลเนตรคู่อีก

เจ้าหนูคนนี้เรียกได้ว่าไปถึงไหนมีการฆ่ากันตายถึงตรงนั้น มีศัตรูอยู่ทั่วหล้า สำหรับเจ้าหนูคนนี้แล้วเรื่องตายอนาถเป็นเรื่องที่จะต้องเกิดขึ้นซ้ำหรือเร็วเท่านั้น

“ช่างเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ลงมือโหดเหี้ยมคนหนึ่ง” ในเวลานี้ระดับผู้อาวุโสของอสรพิษพฤษภักษาถึงกับหัวเราะขำร้ายออกมา กล่าวว่า “อี หรือเจ้าคิดจะสังหารทุกคนที่อยู่ตรงนี้เพื่อจะได้ฮุบเอาสมบัติต้นนกกุ้งทั้งหมดเอาไว้คนเดียวอย่างนั้นรี? แผนชั่วร้ายของเจ้าไม่มีวันสำเร็จหรอกนะ ผู้กล้าจากทั่วหล้าจะต้องมาแย่งที่นี้อย่างไม่ขาดสาย...”

“เพี้ยะ...” เสียงอุกตบหน้าที่ตั้งกังวานยิ่งดังขึ้น ระดับผู้อาวุโสของอสรพิษพฤษภักษาพูดยังไม่ทันจบ ฝ่ามือของหลี่ชีย่พลันตบเข้าไปที่หน้าของเขาอย่างแรง กระทั่งหัวของเขายังผิดรูปผิดร่างไป เขี้ยวพิษอุกตบเสียวรงออกมาทั้งปาก

เดิมทีระดับผู้อาวุโสของอสรพิษพฤษภักษาคิดจะจุดไฟโกรธแค้นให้โหมลุกขึ้นมา ด้วยการดึงเอาทุกคนเข้ามาร่วมด้วย เพื่อปลุกหลี่ชีย่ให้กลายเป็นศัตรูของทุกคน ไม่นึกเลยว่าเขาพูดยังไม่ทันจบ หลี่ชีย่ก็อาศัยหนึ่งฝ่ามือเลาะเอาฟันของเขาออกมาทั้งหมด

“เจ้าเดรัจฉานน้อย...” ระดับผู้อาวุโสของอสรพิษ
พฤษาพลันโกรธแค้นอย่างมาก เมื่อถูกตบจนฟันร่วงหมดปาก
คำรามเสียงดัง อ้าปากฟันควันพิษปริมาณมหาศาลออกมา
ฉับพลันนั้น ควันพิษที่คล้ายดั่งพายุไต้ฝุ่นที่เข้าไปหุ้มตัวหลี่ชียเอ
เอาไว้ หมายถึงละลายร่างของหลี่ชียเอให้กลายเป็นของเหลว

พิษที่ระดับผู้อาวุโสของอสรพิษพฤษาฟันออกมานั้น
มีพิษร้ายกาจยิ่งนัก แค่หยดลงไปใต้น้ำทะเลเล็กน้อยก็ทำให้กุ้งหอย
ปูปลาหงายท้องตายเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน

อย่างไรก็ตาม หลี่ชียเอกลับไม่ใส่ใจกับหมอกพิษห่อหุ้ม
ตัวเอาไว้ นิ้วทั้งห้าที่กางออก มีความศักดิ์สิทธิ์และสูงส่งบริสุทธิ์
คล้ายดั่งดอกบัวเขียนดอกหนึ่งที่เป่งบานออกมา สามารถกรองทุก
อย่างให้สะอาดบริสุทธิ์ได้

หมัดพิสุทธิ์หนึ่งในวิชาหมัดหมื่นสังฆกรรมพลันถูก
สำแดงออกมา สามารถหลบหลีกทุกวิชาและแปลงทุกอย่างให้กลับ
กลายเป็นสะอาดบริสุทธิ์

ได้ยินเสียง "จืด... จืด... จืด..." ดังขึ้น ภายใต้หมัดหมื่น
สัจธรรมหมอกพิษไม่ได้มีความหมายอะไรเลย ทันใดนั้นหมัดหมื่น
สัจธรรมของหลี่ชีย่ก็ทะลุผ่านสิ่งมีพิษ ตรงเข้าคว้าตัวระดับผู้
อาวุโสสรพิษพฤษา

สีหน้าของระดับผู้อาวุโสสรพิษพฤษาแปรเปลี่ยนไป
และตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นหันหลังออกวิ่งหนีทันที ถึงแม้ระดับผู้
อาวุโสสรพิษพฤษาจะมีความว่องไวเพียงใดก็ตาม แต่เร็วกว่า
หมัดเซียนเหินของหลี่ชีย่ไปได้รี ระดับผู้อาวุโสสรพิษพฤษาจึง
ถูกมือของหลี่ชีย่จับเอาตัวไว้ได้

"อ้ากก..." ทันใดนั้น เสียงร้องอันน่าเวทนาดังก้องไป
ทั่วพื้นทะเล ได้ยินเสียงบางสิ่งที่ถูกฉีกขาดดัง "แคว่ก" งูที่พันอยู่
กับต้นไม้บนตัวของระดับผู้อาวุโสสรพิษพฤษาถูกฉีกออกมาจน
เลือดสดๆ กระจาย

สำหรับเผ่าสรพิษพฤษาแล้ว หากว่าเขาอยู่ใน
ลักษณะที่เป็นรูปลักษณดั้งเดิม เมื่องูและต้นไม้ถูกทำให้แยกออก
จากกันละก็ มันจะต้องตายทันที ดังนั้นระดับผู้อาวุโสสรพิษ
พฤษาจึงช้กกระตุกทีหนึ่งแล้วก็ขาดใจตายในทันที

“ยังไม่ถึงระดับปราชญ์ด้วยซ้ำ บังอาจมาเต้นแร้งเต้นกาต่อหน้าข้า แค่มดปลวกเท่านั้น” หลี่ซีย่จัดการโยนศพระดับผู้อาวุโสสรรพพิษพฤษาลงไปในทะเลอย่างไม่ไยดี

เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่มีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป เจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้ที่อยู่ตรงหน้าช่างโหดเหี้ยมเหลือเกินนี้ไม่ใช่แค่ชาวลือเท่านั้น เพราะตัวจริงก็โหดเหี้ยมเช่นนี้จริงๆ

แม้แต่ผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสเมื่อมองเห็นหลี่ซีย่แล้ว ยังต้องมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป

เวลานี้ หลี่ซีย่มองดูศิษย์ของรองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่แสบหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีน่าเกรงขามว่า “กลับไปบอกพรรคนิลเนตรคู่ของพวกเจ้า โลกนี้กว้างไกลแค่ไหนก็จงไสหัวไปให้ไกลเท่านั้น มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าพบเจอคนหนึ่งจะสังหารคนหนึ่ง! ไสหัวไป”

บรรดาศิษย์ที่ยืนเซออยู่เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีย่แล้ว เหมือนได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระอย่างนั้น ไม่กล้ารั้งอยู่แม่น้ำทีเดียว หันหลังวิ่งหนีหายไปทันที

หลี่ซีเยมองหน้าทุกคนแวบหนึ่ง หันหลังเดินเข้าไป
ภายในเขตนกยูงทันที

หลายคนต่างจดจ้องให้ความสนใจเมื่อเห็นหลี่ซีเยเข้าไป
ภายในเขตนกยูง ทุกคนต่างรู้สึกประหลาดใจกับการปรากฏตัว
ที่นี่ของหลี่ซีเย

แต่ผู้คนส่วนใหญ่ไม่กล้าไปยุ่งกับหลี่ซีเย เมื่อเห็นเขา
สังหารทั้งรองหัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่และระดับผู้อาวุโสสรรพวิชา
พฤษภษาในพริบตา ทุกคนเข้าใจดีว่าเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อยู่
ตรงหน้าผู้นี้ต้องเป็นคนโหดอย่างแน่นอน เวลาที่เขาฆ่าคนนั้น
โหดเหี้ยมอำมหิตมาก หากไม่ใช่ระดับปราชญ์แล้วละก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้
ของเขาอยู่แล้ว หากไม่มีธาตุแท้ภายในที่เพียงพอแล้วไปยุ่งกับเขา
เท่ากับเป็นการรณหาที่ตายเอง

หลังจากที่หลี่ซีเยเหยียบย่างเข้าไปภายในเขตนกยูง
แล้ว ได้ตรงไปยังยอดเขาสูงจนถึงใต้ต้นนกยูง เวลานี้เขาได้เสกเอา
เตาหมื่นเตาเหวะออกมา และทำการควบคุมไฟที่อยู่ภายในเตานั้น

“ตุ้ม” ไฟที่อยู่ภายในเตาได้พวยพุ่งออกมา เวลาที่เตาหมื่นเตาเหาะของหลี่ซีเยเปรียบเหมือนเป็นน้ำพุอย่างนั้น ไฟที่พวยพุ่งออกมาได้ไหลไปตามพื้นดิน

แต่ที่น่าแปลก ไฟจากเตาหมื่นเตาเหาะที่พวยพุ่งและไหลไปตามพื้นดินนั้น กลับไม่ได้เผาผลาญกระทั่งต้นหญ้าแม้เพียงต้นเดียว เห็นเตาไฟที่ระยิบระยับส่งประกายสว่างไสว แต่กลับมีสภาพเหมือนน้ำที่ไหลนองไปทั่วพื้นดินและทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น แต่ว่าท่ามกลางไฟที่โหมลุกไหม้รุนแรงนี้กลับไม่มีต้นไม้อะไรๆ ได้รับอันตรายทั้งสิ้น นับเป็นเรื่องที่อัศจรรย์ยิ่งนัก “ฝีมือเคล็ดวิชาควบคุมเพลิงที่สุดยอดมาก” ครั้นเห็นไฟจากเตาที่ไหลนองไปตามพื้นดินเช่นนี้ แม้จะไม่ใช้คนที่อยู่ในวงการ เมื่อมองเห็นลักษณะของไฟที่ไม่ทำร้ายต้นไม้อะไรๆเช่นนี้แล้ว ก็สามารถรับรู้ได้ว่าจะต้องเป็นคนที่ฝีมือการควบคุมเพลิงอยู่ในระดับสุดยอดมาก

ไฟที่พวยพุ่งออกมาจากเตาหมื่นเตาเหาะนั้นทั้งรุนแรงและรวดเร็วเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เหมือนหนึ่งเป็นน้ำพุขนาดยักษ์อย่างนั้น ความจริงแล้ว หากจะบอกว่าเป็นการปะทุของภูเขาไฟลูกหนึ่งก็ไม่นับว่าเกินเลย

แต่มันไม่ได้เหมือนดังการระเบิดของภูเขาไฟที่มาพร้อมกับพลังการทำลาย ตรงกันข้าม ไฟที่พวยพุ่งออกมาปริมาณมหาศาลนั้นกลับให้ความรู้สึกถึงความเย็นสบาย เหมือนดังเป็นน้ำที่ไหลมาจากบนภูเขาอย่างนั้น

ภายในเวลาอันสั้น ไฟจากเตาก็คล้ายดังมีชีวิตอย่างนั้น มันไหลไปตามสันเขา ช้ำมไปยังหุบเขา ไหลไปตามที่ราบ ภายในเวลาไม่นานนัก ปริมาณไฟมหาศาลก็ไหลท่วมไปทั่วทุกพื้นที่ของเขตนกยูงทั้งหมด

จากนั้น ไฟจากเตาก็เหมือนสายน้ำไหลลงไปในทะเล มันลอยอยู่บนผิวน้ำ มันไม่เพียงคล้ายกับสายน้ำ แต่ยังเหมือนเป็นสิ่งที่มีความมีชีวิตมากกว่า มันลอยอยู่บนพื้นผิวทะเล คล้ายต้องการหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับน้ำทะเลอย่างนั้น

จากการที่ไฟจากเตาได้ปกคลุมไปทั่วทั้งผิวน้ำทะเลแล้วนั้น ในขณะนี้ ไฟจากเตาหมื่นเตาหะวะได้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ปรางค์ของเหลวไหลลั่งออกมาจากเตาหมื่นเตาหะวะ โดยที่ของเหลวเหล่านี้แผงไว้ซึ่งประกายไฟ ท่ามกลางประกายไฟ จะมีหลักกฎเกณฑ์ขนาดเล็กเท่าเส้นผมรินไหลอยู่ภายใน เหมือนว่าหลักกฎเกณฑ์เหล่านี้มีชีวิต สามารถนำพาให้ของเหลวเหล่านี้ไหลไปตามพื้นที่ในเขตนกยูงแล้วไหลลงไปในทะเล

จากการที่ไฟที่คล้ายตั้งเป็นของเหลวนี้อาจไหลไปตามพื้นที่ทุกพื้นที่ของเขตนกยูง และไหลลงไปยังทะเล หลายคนได้กลิ่นหอมจางๆ ซึ่งกลิ่นหอมเช่นนี้ทำให้เกิดความรู้สึกที่บอกไม่ถูก เหมือนว่ามันปรับพลังลมปราณของคนให้สมดุลได้

ผู้ที่เฝ้าดูอยู่ ณ บริเวณพื้นที่ทะเลแห่งนี้มีจำนวนไม่น้อยที่จับตามองดูหลี่ชียเอ๋อยู่ เมื่อเห็นภาพที่เกิดขึ้นตรงหน้าแล้วหลายคนรู้สึกแปลกใจ “ไม่รู้ว่าหลี่ชียเอ๋กำลังทำอะไรกันแน่

ในที่สุด มีผู้ที่อดรนทนไม่ไหวจึงร้องถามหลี่ชียเอ๋จากระยะห่างไกลว่า “สหายหลี่ ขอถามหน่อยว่าท่านกำลังทำอะไรอยู่รึ?”

หลี่ชียเอ๋ยังคงควบคุมเตาหมื่นเตาเหาะอยู่ ตอบด้วยท่าที่เอ๋อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ไม่ได้ทำอะไร ตันนกยูงกำลังจะหมดอายุขัยและก้าวเดินไปสู่ความตาย ข้าต่ออายุให้กับมัน เพื่อให้มันมีชีวิตต่อไปได้อีก”

“ต่ออายุให้กับตันนกยูง?” ผู้บ่าเพ็ญตนที่เอ๋อถามหลี่ชียเอ๋ได้ยिनคำตอบเช่นนี้แล้วถึงกับตาทั้งสองเบิกโพลง เขาเข้าใจว่า

ตัวเองฟังผิด อดที่จะถามอีกครั้งเพื่อความแน่ใจไม่ได้ว่า “ต้องการต่ออายุให้กับต้นนกยูงจริงหรือ?”

“แล้วทำไมจะไม่ได้?” หลี่ชีย่เพียงเหลือบมองเขาอย่างเย็นชา แล้วไม่สนใจเขาอีกเลย ทำการควบคุมไฟจากเตาหมื่นเตาเหาะให้มันไหลท่วมไปทั่วทุกพื้นที่ต่อไป

“ต่ออายุช่วยให้กับต้นนกยูง?” หลายคนที่ได้ยินคำกล่าวนี้แล้วต้องจ้องมองไปที่หลี่ชีย่ กระทั่งมีบางคนจ้องมองในลักษณะเหมือนมองดูคน โง่อย่างนั้น

กระทั่งมีหมอโอสถที่อยู่ในเหตุการณ์อดที่จะกล่าวขึ้นมาไม่ได้ว่า “ต่อให้เจ้าเป็นหมอโอสถ เจารู้หรือไม่ว่าการต่ออายุช่วยให้กับต้นนกยูงนั้นบ่งบอกถึงสิ่งใด? การต่ออายุช่วยให้กับต้นนกยูงไม่เพียงเป็นการฝืนลิขิตสวรรค์แล้ว กระทั่งกล่าวได้ว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ความยากตรงส่วนนี้เกือบจะเท่ากับต่ออายุช่วยให้กับราชันเซียนเลยทีเดียวนะ อย่าว่าแต่เจ้าเลย ต่อให้เป็นราชันโอสถก็ไม่สามารถทำได้”

หลี่ซีเยมองดูเขาแวบหนึ่ง ชี้อร้านจะพูดอะไรอีก ทำ
การควบคุมไฟที่อยู่ในเตาต่อไป ให้ไฟนั้นค่อยๆ ซึมผ่านเข้าไปยัง
เขตนกยูงและโนทะเล

“เหอะ วาจาโอหังมาก” กษัตราเผ่าวิญญาณเทพ
หัวเราะน่าเกรงขามออกมา กล่าวว่า “การต่ออายุชีพให้กับต้น
นกยูงมันคือเรื่องไร้สาระของคนปัญญาอ่อน ต่อให้ราชันโอสถมา
ด้วยตัวเองก็เป็นเรื่องที่ไม่อาจทำได้สำเร็จ!”

หลี่ซีเยไม่ได้ให้ความสนใจกับคำพูดเช่นนี้ ซ้ำยังไม่
สนใจอยากจะทำตอบโต้ด้วย ยังคงควบคุมไฟจากเตาต่อไป

แต่คำพูดของหลี่ซีเยกลับทำให้บรรดาผู้บำเพ็ญตน
เผ่าพันธุ์มนุษย์ถึงกับคึกคักมีชีวิตชีวาขึ้นมา ทันใดนั้นเหมือนดัง
มองเห็นความหวังอย่างนั้น อดเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้ว่า “สหาย เป็น
เช่นนี้จริงหรือ? สามารถต่ออายุชีพให้กับต้นนกยูงได้จริงรึ?”

สำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้ว สิ่งที่พวกเขาคาดหวังมาก
ที่สุดก็คือต้นนกยูงอย่าได้ก้าวสู่หนทางแห่งความตาย ถ้าหากต้น
นกยูงแห่งตาย เผ่าพันธุ์มนุษย์ก็จะสูญเสียดินที่เขตนกยูงไปโดย
สิ้นเชิง

“แนนอน” หลีซีเย่เพียงกล่าวตอบเฉยเมย

“เหอะ คำพูดที่หลอกลวงชาวบ้านช่างมันไปเหอะ” มี
เฝ้าปีศาจทะเลกล่าววว่า “คำพูดแบบนี้ใครเชื่อก็ปัญญาอ่อนแล้วละ
ใครๆ ก็รู้ว่าพันล้านปีที่ผ่านมาไม่มีใครเคยต่ออายุชั้ยให้กับพฤษกา
จารย์มาบ้าง? ไม่เคยมี มันเป็นเรื่องที่ไม่สามารถทำให้สำเร็จอยู่แล้ว
ตามความเห็นของข้า เหอะ นี่อาจเป็นวิชาพรางตาก็ไม่แน่ ที่ว่าทำ
การต่ออายุให้กับต้นนกกยงนั้นเป็นเพียงตัวหลอกล่อเท่านั้น ไม่แน่
ว่าเป็นการวางแผนชั่วร้ายอย่างลับๆ”

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดที่มาอยู่ที่นี้ พวกเขา
มาด้วยเรื่องอะไรกัน? แนนอน เพื่อแย่งชิงสมบัติล้ำค่าอยู่แล้ว กล่าว
ได้ว่าทุกคนที่มารอคอยอยู่ ณ ตรงนี้ ก็เพื่อรอเวลาที่ต้นนกกยงแห่ง
ตาย รอการมาถึงของวันนี้

เวลานี้ หลีซีเย่กลับบอกว่าต้องการต่ออายุชั้ยให้กับต้น
นกกยง เป็นคำพูดที่ไม่มีใครต้องการได้ยิน หลีซีเย่ทำเช่นนี้มีเท่ากับ
เป็นการขั้ดลาภของคนทุกคนรึ? เป็นการประกาศความเป็นศัตรู
กับทุกๆ คนที่อยู่ในเหตุการณ์

“นั่นสิ ฮี ต่ออายุช่วยให้กับต้นนกยูง มันคือค่าเพื่อเจ้อ
ของคนปัญญาอ่อนซัดๆ ความจริงมีเป้าหมายอะไรบางอย่างที่ซ่อน
เร้นอยู่นะสิ” ผู้คนจำนวนไม่น้อยเริ่มคล้อยตาม

ตอนที่ 1215 อ่องวิหคสุริยัน

เมื่อได้ยินคำพูดของคนเหล่านั้น ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ ที่ถูกจุดประกายแห่งความหวังขึ้นมา ก็อดจะหวั่นไหวไม่ได้ พวกเขาต่างรู้สึกว่าการต่ออายุชีพให้กับต้นนกยูงโดยพื้นฐานแล้วเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ไม่ว่าจะอย่างไรพันล้านปีที่ผ่านมา ยังไม่เคยมีใครทำได้สำเร็จมาก่อน

หลี่ชีย่ซี้คร้านจะไปสนใจต่อคำพูดเช่นนี้ เขาเพียงมองดูผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่มีอยู่ไม่มากที่หนึ่ง กล่าวอย่างเฉยเมยว่า "ที่ตรงนี้เป็นสถานที่แห่งความขัดแย้ง ต้องมีภัยพิบัติใหญ่หลวงมาเยือนแน่นอน เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว เลือดสดๆ ที่ไหลนองย้อมทะเลมรกตให้เป็นสีแดงฉาน กองกระดูกกองสุ่มเต็มร่องน้ำทะเล ธิบๆ ออกไปจากที่นี่เสีย มาทางไหนก็ให้กลับไปทางนั้นเถอะ"

ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มนี้ที่มีจำนวนอยู่ไม่มากต่างมองตากันและกันกับคำพูดเช่นนี้ ในกลุ่มของพวกเขา มีบางคนรู้สึกลังเลนิดหนึ่ง และมีเพียงหนึ่งถึงสองคน ที่ไปจากที่ตรงนี้แล้ว นอกเหนือจากนั้นยังคงรั้งอยู่ที่นี้เช่นเดิม

สำหรับพวกเขาแล้ว คำพูดของหลี่ชีย่ไม่ค่อยจะมีพลังพอที่จะทำให้พวกเขาจำนนได้ พวกเขาไม่ค่อยเชื่อในคำพูดของหลี่ชีย่สักเท่าไร

“เหอะ เหอะ เหอะ แค่นั้เยาว์เฝ้าพันธุ่มนุษย์คนหนึ่ง บังอาจกล่าววาจาเพื่อแจ้อเป็นการใหญ่ที่นี้ กล้าปล่อยขาวลือชมขวัญผู้คน “ไม่รู้จักคำว่าตาย” เวลาที่นี้เอง เสียงที่น่าครันคร้ามเสียงหนึ่งดังขึ้น

เสียงน้ำดังซ่าซ่าดังขึ้น น้ำทะเลถูกผ่าแยกออกเป็นทางปรากฏผู้เฒ่าผู้หนึ่งที่เดินขึ้นมาจากทะเล ด้านหลังของเขาติดตามด้วยขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งบุนและบู้หลายสิบคน ทุกคนต่างมีพลังลมปราณที่แข็งแกร่ง แลดูฝีมือไม่เบาทีเดียว

ผู้เฒ่าผู้นี้มีกระดองเต่าขนาดใหญ่อยู่ด้านหลัง ใ่วหนดทรงปรกข้างปาก แลดูเหมือนปีศาจเต่าตัวหนึ่งจริงๆ

แม้จะกล่าวว่า ผู้เฒ่าผู้นี้มีรูปลักษณ์ที่แลดูตลกมากเหมือนเป็นปีศาจเต่าจริงๆ แต่ดวงตาที่มีลักษณะคล้ายดังเมล็ดถั่วเขียวคู้้นั้นกับส่งประกายนากล้าระยิบระยับออกมา พลันเห็นก็รู้ได้

ทันทีว่าเขาต้องเป็นผู้ที่น่ากลัวและโหดเหี้ยม และต้องเป็นผู้ที่จิตใจ
เหี้ยมโหดลงมือไร้ปราณีอย่างแน่นอน

“อัศวินมหาเสนาบดีเต๋า...” มีบางคนร้องออกมาด้วยความ
ความตกใจเมื่อเห็นผู้เฒ่าผู้นี้ พิมพ์ว่า “สมุทรเลี้ยงกิเลสก็มาโยง
เกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยแล้วสิ”

บรรดายอดฝีมือจำนวนมากไม่น้อยที่เฝ้ารออยู่ ณ ห้อง
ทะเลแห่งนี้ต่างรับรู้ถึงความกดดัน เมื่อเห็นผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้า
นำพายอดฝีมือกว่าสิบคนมาด้วย

บรรดาผู้บำเพ็ญตนและสำนักต่างๆ จำนวนมากต่างมี
จุดประสงค์เพื่อแย่งชิงสมบัติวิเศษเมื่อยามที่ต้นนกกุงแห่งตาย ก่อน
หน้านั้นแม้ว่าจะมีสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากไม่น้อยที่ปรากฏตัวขึ้น แต่
สำนักระดับเช่นสมุทรเลี้ยงกิเลสยังไม่เคยปรากฏ

เวลานี้กระทั่งอัศวินมหาเสนาบดีเต๋าของสมุทรเลี้ยงกิเลส
ยังมาด้วย แล้วสำนักอื่นๆ เช่นเกาะสุวรรณ กับไตรนิกายพิสุทธิ์
เกรงว่าคงต้องมาขอส่วนแบ่งตรงนี้ด้วยเช่นกัน

ถ้าหากว่าสำนักแจกเช่นเกาะสุวรรณ และไตรนิกาย พิสุทธิกี้เข้าร่วมในการนี้ด้วยละก็ เกรงว่าสำนักเจ้าลัทธิอื่นๆ คิดจะ ขอส่วนแบ่งเพียงเศษเสี้ยวก็คงไม่่ง่ายนัก ส่วนสำนักขนาดเล็กและ บรรดาผู้บำเพ็ญตนไว้สังกัดคงได้แต่ยืนดู ไม่มีสิทธิ์ที่จะได้แย่งชิง สมบัติล้ำค่ากับเขาอยู่แล้ว

อัครมหาเสนาบดีเต่าคืออัครมหาเสนาบดีของสมุทร เลียงกิเลส เป็นขุนพลใต้บังคับบัญชาของนักพรตหลิน เรียกได้ว่าเป็นแขนซ้ายแขนขวาของนักพรตหลินเลยทีเดียว เขาเคยทำงาน ใหญ่ให้กับนักพรตหลินมา ขณะเดียวกัน ทักษะยุทธของอัครมหา เสนาบดีเต่าก็มีความแข็งแกร่งมากเช่นกัน เขาอยู่ในระดับปราชญ์ เยื่อนภพ มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นอันมาก

“มันก็แค่ตะพาบตัวหนึ่งเท่านั้น อย่าได้มาจู้จี้กวนใจไม่ หยุดข้างหูข้า มิฉะนั้นละก็ ข้าจะจับเจ้าตุนเป็นน้ำแกงตะพาบเสีย” หลี่ซิเย่มองดูอัครมหาเสนาบดีเต่าด้วยท่าที่เหนียวหนำแนบหนึ่ง กล่าวด้วยท่าที่เฉยเมยออกมา

พลันที่หลี่ซิเย่กล่าวคำๆ นี้ออกไป พลันทำให้สีหน้า ของอัครมหาเสนาบดีเต่าดูปั่นยากสุดๆ ร่างเดิมของเขาเป็นเต่าที่ สำเร็จมรรคผล นับว่าเป็นปีศาจมีระดับ แต่เขาเกลียดคนอื่นเรียก เขาว่าเป็นตะพาบมากที่สุด

“เจ้าเดรัจฉานน้อย เจ้าสังหารเด็กรับใช้ข้างกายนายของข้า เวลานี้ก็กล่าววาทะยามสมุทรเลียงกิเลสของข้า โทษสมควรตายหมื่นครั้ง ไม่ว่าเจ้าจะมีชาติกำเนิดมาจากสำนักใดก็ตาม ยากจะหลีกเลี่ยงหนีความตายไปได้พ้น!” อัครมหาเสนาบดีเต่าชี้หน้าหลีซีเย่ร้องทวาดเสียงดังออกมาว่า “หากเจ้าต้องการตายอย่างสบายให้รีบๆ คุกเข่าลงให้จับเสี้ยแต่โดยดี หากไม่แล้ว ข้าจะฉีกเนื้อเจ้าออกมาทีละชิ้นๆ แก้วแค้นให้กับเด็กรับใช้ที่ตายไป”

“ไ้เท้าอัครมหาเสนาบดี เจ้าเดรัจฉานน้อยไว้ให้ข้าเอง...” พลันที่อัครมหาเสนาบดีเต่ากล่าวขาดคำ เสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้นมองเห็นเมฆสีแดงบนท้องฟ้าเหมือนดังเปลวเพลิงที่โหมลุกไหม้ไปทั่วทั้งท้องฟ้าอย่างนั้น

พร้อมกับเสียงคำรามเสียงยาวเห็นคนผู้หนึ่งเห็นฟ้ามาถึง ตามด้วยคลื่นความร้อนที่ร้อนระอุ ดุจต้องการเคี้ยวน้ำทะเลให้เดือดพล่านอย่างนั้น

ขณะที่คนผู้นี้เหยียบอย่างลงบนเขตนกยุงนั้น คลื่นความร้อนที่นำกลัวได้ทำการแผดเผาพื้นดินแห่งนี้ ทำให้ต้นไม้ที่อยู่รอบๆ บริเวณนี้แห้งตายเป็นจำนวนมากโดยพลัน

คนผู้นี้เป็นชายวัยกลางคน ยามที่เขากวาดตามองไปรอบๆ นั้น ด้วยท่าที่ไม่ได้เกรี้ยวกราดแต่แฝงไว้ซึ่งอำนาจบารมี โดยที่เขาไม่คิดที่จะเก็บซ่อนพลังของตนเองแม้แต่น้อย พลังลมปราณที่กวาดไปทั่วมีความแข็งแกร่งมากยิ่งนัก บนตัวของเขาปรากฏเป็นวงแหวนศักดิ์สิทธิ์แผ่ออกมา ดูเหมือนเป็นอ่องเทพคนหนึ่งอย่างนั้น

ท่ามกลางวงแหวนแต่ละวงของเขา ปรากฏวิหคสุริยันขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง แผ่นหลังของวิหคสุริยันตัวนี้แบกท้องนภาเอาไว้ ให้ความรู้สึกถึงความศักดิ์สิทธิ์แก่ผู้พบเห็น

“อ่องวิหคสุริยัน ศิษย์ผู้น้องของราชันสุริยา!” มีคนที่ร้องเสียงหลงออกมาเมื่อเห็นหน้าชายวัยกลางคนผู้นี้

“นิกายสุริยามาแล้ว เกาะสุวรรณ และไตรนิกายพิสุทธิ์จะพลาดรี” มีผู้บ่นพึมพำออกมา

พลันที่ชายหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้ก้าวเข้ามายังเขตนกยูง ด้วยพลังที่น่าเกรงขาม เขาก้าวไปยังยอดเขานกยูงทันที ก้ม

มองดูหลี่ซีเยจากที่สูง ดวงตาทั้งสองเผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าที่
น่ากลัวออกมา

“ใต้เท้าอัศวมหาเสนาบดี เจ้าเดรัจฉานน้อยผู้นี้สังหาร
ศิษย์หลานของข้า หวังว่าท่านจะให้เกียรติละเว้นชีวิตสุนัขของมัน
ให้กับข้า ข้าจะเอาหัวสุนัขของมันกลับไปให้ศิษย์พี่ของข้า”

“ในเมื่อราชาสุริยาต้องการหัวสุนัขของเจ้าเดรัจฉาน
น้อยผู้นี้ เชิญท่านอ่อนตามสบายเลย ขอเพียงเหลือศพของเจ้า
เดรัจฉานน้อยเอาไว้ให้ข้าเอากลับไปรายงานก็พอแล้ว” อัศวมหา
เสนาบดีเตาริบบกล่าวออกมาพร้อมกับรอยยิ้ม

จากการสนทนาระหว่างกันของอ่องวิหคสุริยันกับอัศว
มหาเสนาบดีเต่า เหมือนว่าหลี่ซีเยคือคนตายคนหนึ่งไม่มีค่าคู่ควร
จะกล่าวถึง

ในความเป็นจริง ผู้คนจำนวนมากก็ไม่ได้ปฏิเสธใน
ความสามารถของอ่องวิหคสุริยัน แม้ว่าอ่องวิหคสุริยันจะมีฐานะ
เป็นศิษย์ผู้น้องของราชาสุริยา แต่ความจริงแล้ว เขาได้เข้าไปเป็น
ศิษย์ของนิกายสุริยาก่อนราชาสุริยาเสียอีก กระทั่งมีผู้กล่าวว่า เขา
ได้ก้าวสู่ระดับปราชญ์ก่อนราชาสุริยาเสียอีก

การเรียงลำดับอาวุธโสภายในนิกายสุรียานั้นอาศัย
กำลังความสามารถเป็นหลัก ไม่ใช่ใครเข้าสำนักก่อนก็ให้ถือเป็น
ศิษย์พี่ใหญ่

แม้ว่าอ่องวิหคสุรียันจะมีปัญหาเรื่องคุณสมบัติกายไม่
สามารถฝึกกายสุรียาได้ วรรษุทธจึงสู้ราชาสุรียาไม่ได้ แต่เขาก้าวสู่
ระดับปราชญ์ได้ก่อน มาวันนี้เขาคือระดับปราชญ์สองภพ ซึ่ง
แข็งแกร่งกว่าอัคมหาเสนาบดีเต่าเสียอีก

จากการที่ระดับปราชญ์ตั้งอ่องวิหคสุรียันต้องการเอา
ชีวิตของหลี่ชี่เย่ ทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยถึงกับกลั่นลมหายใจ
เอาไว้ ทุกคนสามารถคาดการณ์ได้ว่าหลี่ชี่เย่เองก็มีความสามารถ
ระดับปราชญ์เช่นกัน ระหว่างเขากับอ่องวิหคสุรียันใครจะแข็งแกร่ง
หรืออ่อนด้อยกว่าใครกันแน่?

“เกรงว่าอ่องวิหคสุรียันจะได้เปรียบกว่า” บางคนถือ
หางข้างอ่องวิหคสุรียัน พิมพ์ว่า “อย่างไรเสียนิกายสุรียาเป็น
สำนักที่มีกายเซียน ยืนหยัดมานานนับพันล้านปีไม่มีล่มสลาย ยิ่ง
ไปกว่านั้น อ่องวิหคสุรียันมีชาติกำเนิดเป็นเผ่าวิญญูณเทพ ไม่ว่า

จะเป็นด้านคุณสมบัติกายหรือวิญญาณชีวิตล้วนรองความ
ได้เปรียบที่มีมาแต่กำเนิด”

ผู้คนจำนวนไม่น้อยก็มีความเห็นคล้อยตามว่าคำพูดนี้มีเหตุผล อย่างไรก็ตามสิ่งอ่องวิหคสุริยันมคของวิเศษมากมายอยู่ใน
ครอบครอง มีชาติกำเนิดเป็นสำนักขนาดใหญ่ ย่อมถูกลิขิตเอาไว้
แล้วว่ามีชีวิตได้เปรียบที่ผู้อื่นไม่สามารถทัดเทียมได้

“ติง... ติง... ติง...” เวลาในมือของอ่องวิหคสุริยัน
ปรากฏโซ่เหล็กเส้นหนึ่งขึ้นมา โดยที่โซ่เหล็กเส้นนี้ส่งประกายสี
แดงออกมา ประกายที่ระยิบระยับเช่นนี้ได้สร้างความหวาดหวั่นใน
ใจให้กับผู้คน เหมือนดังประกายที่เราร้อนทิมแทงเข้าไปถึงยังไข
กระดูกของผู้คนอย่างนั้น

มือทั้งสองของอ่องวิหคสุริยันถือโซ่เหล็กเส้นนั้นเอาไว้
มองดูหลี่ชี่เย่และกล่าวด้วยน้ำเสียงน่าเกรงขามว่า “เจ้าจะคุกเข่าลง
ให้จับเสียแต่โดยดี หรือว่าจะให้ข้าลงมือแทงทะลุไหปลาร้าของเจ้า
แล้วจัดการลากเจ้าเหมือนลากสุนัขตายตัวหนึ่ง”

หลี่ชียเอ่ที่อาศัยมือข้างหนึ่งควบคุมเตาหมื่นเตาเหาะ
เพียงเล็กลงตาขึ้นทีหนึ่ง จากนั้นเอ่ยขึ้นมาด้วยท่าที่เหนียวหนาย
ว่า “ถ้าไม่ใสหัวเข้ามาหาที่ตายก็ใสหัวไปให้พ้น อย่าได้กวนใจข้า”

อ๋องวิหคสุริยันโกรธจนตัวสั่น เขามีฐานะเป็นสุดยอด
อ๋องที่สูงส่ง กลับต้องการถูกผู้เยาว์คนหนึ่งตำหนิ จึงร้องด้วยเสียง
อันดังออกมา กล่าวว่า “เจ้าเดรัจฉานน้อย ตายเสียเถอะ!”

พลันที่อ๋องวิหคสุริยันกล่าวขาดคำ ได้ยินเสียง “ตึง”
ดังขึ้น โข่ที่อยู่ในมือของเขาพลันพุ่งออกไปเหมือนหางของแมง
ป่องที่ฉกเข้าไปยังบริเวณไหปลาร้าของหลี่ชียเอ่ หมายถึงแทงให้
ทะลุเข้าไป

“ตึง...” โข่เส้นนั้นไม่ได้แทงทะลุเข้าไปในบริเวณไห
ปลาร้าของหลี่ชียเอ่ดังที่เข้าใจ แต่กลายเป็นว่าปลายอีกด้านหนึ่ง
ของโข่เส้นนั้นตกไปอยู่ในมือของหลี่ชียเอ่

“ใสหัวเข้ามา...” หลี่ชียเอ่ร้องเสียงทุ้มต่ำออกมา ตวัดโข่
เหล็กดังกล่าวทีหนึ่ง โข่อีกด้านหนึ่งที่เดิมที่อยู่ในกำมือของอ๋อง
วิหคสุริยันพลันพันเข้ากับข้อมือของอ๋องวิหคสุริยัน “ตุ้ม” ร่างของ

อ่องวิหคสุรียันพลันถูกหลิไชเยกระซอกเข้าไปหาโดยไม่สามารถ
ควบคุมตัวเองได้

“ปัง...” เสียงสิ่งของชนกระแทกกันดังขึ้น ร่างของอ่อง
วิหคสุรียันชนเข้ากับลำต้นของต้นนกยูงอย่างจัง จนเขามึนงงเห็น
เป็นดวงดาวระยิบระยับเต็มไปหมด

“เอ่อ...” ยังไม่ทันที่อ่องวิหคสุรียันจะหายจากความมึน
งงจากการถูกกระแทกอย่างแรง สายโซ่ของเขาเองก็ได้อ้อมผ่าน
ต้นนกยูงรัดเข้าบริเวณลำคอของเขา

“ไม่...” อ่องวิหคสุรียันคิดจะร้องออกมา แต่เสียงของ
เขาก็สะดุดหยุดลงเพียงเท่านั้น แขนขาทั้งสี่ของเขากระตุก ใน
เสี้ยววินาทีนี้เอง เขาก็ถึงแก่ความตายจากการถูกหลิไชเยไช่ของ
เขารัดคอเอาไว้กับต้นนกยูง ชะตาแท้ของเขาคิดจะหลบหนีออก
จากกายเนื้อก็ไม่ทันกาลเสียแล้ว จึงถูกรัดจนตายไปพร้อมๆ กับ
กายเนื้อของเขา

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นมารวดเร็วมาก หลายคนยังไม่
สามารถรับรู้ที่เกิดอะไรขึ้น อ่องวิหคสุรียันก็ถูกรัดคอจนตายไป
แล้ว

“หนี...” สีหน้าของอัครมหาเสนาบดีเต่าพลัน
แปรเปลี่ยนไปเมื่อเห็นอ่องวิหคสุริยันถูกรัดคอตายคาต้นนกยูง ร้อง
เสียงห่มต่ำออกมา นำพาขุนนางผู้ติดตามที่เป็นทั้งสายบูนและสาย
บู้หันหลังวิ่งหนีไปทันที

“ฟิว...” โซเหล็กดั่งมังกรแท้จริงที่ไล่ตามหลังกมา อัคร
มหาเสนาบดีเต่าและขุนนางทั้งสายบูนและสายบู้ทั้งหมดยังไม่ทัน
หนีลงทะเล สายโซ่นั้นปล้นพันเข้ากับลำคอของพวกเขา เสียง “ปัง
ปัง ปัง” ดังขึ้น ร่างของอัครมหาเสนาบดีเต่าและขุนนางทั้งสายบูน
และสายบู้ทั้งหมดล้วนแล้วแต่พุ่งเข้ากระแทกกับต้นนกยูง

“ไม่...” พวกของอัครมหาเสนาบดีเต่าและขุนนางทั้ง
สายบูนและสายบู้ทั้งหมดตกใจจนวิญญูณแทบออกจากร่าง ร้อง
ด้วยเสียงอันดังออกมา ทว่าพวกเขายังไม่ทันร้องเต็มเสียงออกมา
ก็ถูกรัดคอจนตายอยู่กับต้นนกยูงนั้น

ในเวลานี้ บนต้นนกยูงได้แขวนศพของอ่องวิหคสุริยัน
และพวกของอัครมหาเสนาบดีเต่าเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็อ่องวิหคสุริยัน
และพวกของอัครมหาเสนาบดีเต่าทั้งหลาย พวกเขาต่างมีตาที่เบิก
โพลง พวกเขาตายตาไม่หลับ

ทั้งอ๋องวิหคสุริยัน และพวกของอัศวมहाเสนาบดีเต่า
มาที่นี่ก็เพื่อแก้แค้นให้กับศิษย์ภายในสำนักของพวกเขา แต่พวกเขา
ไม่เคยคาดคิดเลยว่าแค้นยังไม่ทันได้ชำระ กลับกลายเป็นว่า
พวกเขาเอาชีวิตมาทิ้งเสียที่นี่

ทั้งอ๋องวิหคสุริยัน และพวกของอัศวมहाเสนาบดีเต่า
ต่างประเมินค่าของหลี่ชียเต่าเกินไป ในสายตาของพวกเขา แค่
ผู้เยาว์เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ไร้ชื่อไร้เสียงคนหนึ่ง ต่อให้พลังยุทธสูงส่ง
เพียงใดก็ตาม มันก็แค่ระดับปราชญ์ทั่วๆ ไปเท่านั้น ไม่มีทางที่จะ
แข็งแกร่งเกินไปกว่าพวกเขาได้อยู่แล้ว มิฉะนั้นล่ะก็คงมีชื่อเสียงดัง
กระฉ่อนไปทั่วหล้าแล้ว

แต่พวกเขาไม่นึกไม่ฝันเลยว่าตัวเองจะรับมือหลี่ชียเต่า
ไม่ได้แม้แต่กระบวนท่าเดียว กระทั่งเรียกได้ว่าตัวเองตายได้อย่างไร
ยังไม่ชัดเจน นับว่าตายอย่างไม่เป็นธรรมยิ่งนัก

หลายคนเมื่อมองเห็นศพแต่ละศพที่ห้อยโตนงเตงอยู่กับ
ต้นนกกุงก็รู้สึกสะท้านภายในใจ ร่างของพวกเขาดูเหมือนจะสิ้นเต็ม
ไม่ได้

ตอนที่ 1216 จักรพรรดิเผ่าทะเลกว้างไพศาล

มองเห็นศพแต่ละศพที่แขวงไว้บนต้นนกกยุงแล้ว ทำให้ผู้คนรู้สึกร่างที่สั่นเทิ้ม พึมพำออกมาว่า "เป็นยอดอัจฉริยะถือกำเนิดขึ้นมาอีกคนแล้วละสิ ผู้ที่เทียบเคียงอ่องเทพจมบาดาล ราชินีเทพยุทธเจ็ดสมุทร เทพสวรรค์เร่งสังฆธรรม และโอรสสวรรค์บังสมุทรอย่างนั้นรี?"

ทั้งอ่องเทพจมบาดาล ราชินีเทพเจ็ดสมุทร เทพสวรรค์เร่งสังฆธรรม และโอรสสวรรค์บังสมุทรต่างก็คือดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่แข็งแกร่งมากที่สุดของแดนวิญญานสวรรค์ในขณะนี้ พวกเขาทั้งสี่ถูกมองว่าเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ของแดนวิญญานสวรรค์ที่มีโอกาสได้เป็นราชันเซียนมากที่สุด

"จะเทียบเคียงกับพวกเทพสวรรค์ เทพสวรรค์เร่งสังฆธรรมหรือไม่ นั่นไม่มีใครทราบ ทว่าตามความเห็นของข้าแล้ว เกรงว่าเขาคงเทียบเคียงกับนักพรตหลินและราชาสุริยาได้" ผู้ยิ่งใหญ่อีกคนมองดูหลี่ชีย่และคาดการณ์เอาไว้

ราชาสุริยาและนักพรตหลินก็นับเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่โดดเด่นและแข็งแกร่งมากที่สุดของแดนวิญญานสวรรค์ในปัจจุบัน

เพียงแต่ว่าพวกเขาทั้งสองเมื่อเทียบกับพวกเขาราชินีเทพเจ็ดสมุทร และเทพสวรรค์เรืองสัจธรรม แล้วยังคงมีช่วงห่างพอสมควรอยู่

ในขณะนี้ หลี่ชีย่ยังคงควบคุมเตาหมื่นเตาเพาะอยู่ มองดูผู้คนทั้งหลายด้วยท่าทีเหนียวหนำย กล่าวเอ้อระเหยออกมาว่า “มีใครที่รู้จักกับสมุทรเลียงกิเลส และนิกายสุริยาให้บอกกับพวกเขาที ข้าเป็นคนสังหารคนของพวกเขา ถ้าแน่จริงก็มาคิดบัญชีกับข้าที่เขตนกยูง อย่าทำเป็นหวาดกลัวตั้งไอ้ขี้ขลาดตาขาว”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาผู้คนจำนวนมากต้องยืนเซ่อต่างมองหน้ากันและกัน การที่หลี่ชีย่ทำร้ายต่อสมุทรเลียงกิเลส และนิกายสุริยาอย่างโจ่งครึ่มเช่นนี้ เท่ากับส่งสัญญาณว่าต้องการตายกันไปข้างหนึ่งกับสมุทรเลียงกิเลสและนิกายสุริยา

ต่อให้นักพรตหลินและราชาสุริยามีความอดกลั้นและใจกว้างเพียงใดก็ตาม หากว่าได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ของหลี่ชีย่แล้ว ก็ไม่อาจให้อภัยต่อหลี่ชีย่ได้ มิฉะนั้นแล้ว สมุทรเลียงกิเลสและนิกายสุริยาของพวกเขาคงไม่มีที่ให้ยืนในทะเลมรกตแล้ว

ต่อให้หลี่ชียเอ่ไม่กล่าวถ้อยคำทำทนายเช่นนี้ออกมา ก็ต้องมีผู้ไปรายงานเรื่องให้อ่องวิหคสุรียาและอัครมหาเสนาบดีเต่าตายอนาถต่อนิกายสุรียาและสมุทรเลียงกิเลสอย่างรวดเร็วที่สุด

มีผู้คนเดินทางมาที่เขตนกยูงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ แต่หลี่ชียเอ่ไม่เคยให้ความสนใจต่อพวกเขาเหล่านั้นเลย เขายังคงควบคุมเต่าให้ไฟให้เต่าไหลบ่าท่วมไปทั่วทั้งพื้นดินของเขตนกยูงและทะเล

สำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว เวลานี้คือทุกสิ่งพร้อมสรรพ ขาดแต่สิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งเท่านั้น ขอเพียงสิ่งสำคัญนั้นปรากฏขึ้น เขาก็สามารถลงมือต่ออายุขัยให้กับต้นนกยูงได้แล้ว

สุดท้าย จากการหลอมกลั่นของหลี่ชียเอ่ ไฟจากเต่าค่อยๆ หลอมรวมและซึมผ่านลงไป ในเขตนกยูง และในน้ำทะเล และแล้วไฟจากเต่าทั้งหมดก็หายไป

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้ทำการหลอมกลั่นจนเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว จึงได้เก็บเต่าหมื่นเต่าเหาะขึ้น แล้วนั่งลงใต้ต้นนกยูงหลับตาพักผ่อนกายา รอคอยเวลาอย่างเงียบๆ

ผู้คนจำนวนไม่น้อยถึงกับสะท้อนภายในใจเมื่อเห็นหลี่ชียเอ๋นั่งอยู่ใต้ต้นนกยูงอย่างเงิบๆ ไม่มีทีท่าว่าจะไปจาก

“ใจกล้ามาก ประกาศความเป็นศัตรูกับสมุทรรเลียงกิเลสและนิกายสุริยาแล้วยังกล้านั่งรอศัตรูอยู่ ช่างเป็นความกล้าหาญเพียงใด”

ความจริงแล้ว หลายคนมองไม่ออกว่าเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้ได้เป็นศัตรูกับนิกายสุริยาและสมุทรรเลียงกิเลสในเวลาเดียวกันแล้วยังคงมีท่าทีเฉยเมย ยังคงเหมือนกำไฟที่เหนือกว่าอย่างนั้น ไม่ว่าใครก็ต้องรู้สึกว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อ

ถ้าไม่ใช่เป็นเพราะตัวเองนั้นแข็งแกร่งจนสุดจะเปรียบเปรย ก็ต้องเป็นเพราะชาติกำเนิดของตนนั้นมีความแข็งแกร่งชนิดไร้ซึ่งผู้ต่อกร ถึงได้หาญกล้าเป็นศัตรูพร้อมกันที่เดียวกับนิกายสุริยาและสมุทรรเลียงกิเลส

“ได้ยินว่านิกายสุริยาและสมุทรรเลียงกิเลสต่างเตรียมพร้อมที่จะจัดการขั้นเด็ดขาด จะไม่ยอมอภัยให้กับคนที่ชื่อหลี่ชียเอ๋อย่างแน่นอน” ผู้ที่ไวในเรื่องการข่าวเมื่อทราบข่าวแล้วจะเอ่ยกับผู้ที่อยู่ข้างกายขึ้นเบาๆ

หลายคนไม่ได้รู้สึกแปลกใจกับข่าวนี้ นิกายสุริยา และสมุทรวลีงกิเลสยอมไม่สามารถถกเถียงกับเรื่องนี้ได้อยู่แล้ว เมื่อศิษย์ภายในสำนักถูกสังหาร ทั้งยังลบลู่และทำทายเป็นเพียงนี้

เพียงแต่หลายคนรู้สึกแปลกใจก็คือคราวนี้นิกายสุริยา และสมุทรวลีงกิเลสจะเลือกใช้ท่าไม้ตายแบบไหน หรือว่าราชาสุริยาและนักพรตหลินจะลงมือด้วยตนเองกันแน่?

แต่ว่าหลายคนยังไม่ทันได้เห็นการลงมือของนิกายสุริยาและสมุทรวลีงกิเลสต่อหลินชี่เย่ ปราบกมิมคนมาหาเรื่องหลินชี่เย่ก่อนแล้ว

“เจ้าเด็กน้อยเผ่าพันธุ์มนุษย์ คินชีวิตลูกของข้ามา!” เสียงคำรามด้วยความโกรธดังก้องฟ้าดิน เหมือนเป็นเสียงคำรามด้วยความโกรธที่ดังก้องออกมาจากใต้ทะเล ทำเอาน้ำทะเลกระเพื่อมขึ้นมา

“ช่าา ช่าา ช่าา...” ในเวลานี้เอง ปราบกมิมคลื่นยักษ์ที่สูงเทียมฟ้า และคลื่นยักษ์ที่ซัดเข้าหาฝั่งเป็นระลอก เหมือนหมื่น

อาชาก็กำลังวิ่งฮ่อ ท่าที่ยิ่งใหญ่พอที่จะสามารถทำให้ทะเลมรกต สะเทือนหวั่นไหวได้

“ซำา... ซำา... ซำา... เวลาตัวเอง ปรากฏปลาขนาดใหญ่แต่ละตัวที่กระโดดขึ้นเหนือน้ำ หลายตัวมือถือดาบและหรือสามง่าม ท่าที่ดุร้าย หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว ภาพของปลา ลักษณะเช่นนี้ที่กระโดดขึ้นมาอยู่บนผิวน้ำ ก็คล้ายดั่งเป็นมังกรชั่วร้ายจำนวนนับพันที่โผล่ขึ้นผิวน้ำอย่างนั้น แลดูดุร้ายยิ่งนัก

นอกเหนือจากปลาท่าทางดุร้ายที่โผล่ขึ้นเหนือน้ำแต่ละตัวแล้ว ยังมียอดฝีมือที่มีลักษณะเป็นปลาที่มีตัวเป็นปลาหัวเป็นมนุษย์ และที่เหมือนมนุษย์ทุกประการ ไต่คลื่นเข้ามาด้วยท่าที่ดุร้าย เหมือนว่าต้องการมาฉีกทุกอย่างที่ขวางหน้าพวกเขาให้ขาด กระจุกอย่างนั้น

“ปลาทะเลกว้างไพศาล...” เมื่อเห็นปลาดุร้ายที่โผล่มาจากเส้นขอบฟ้าเป็นจำนวนมาก มีบางคนร้องเสียงหลงออกมา

หลายคนมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป เมื่อเห็นปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนมากมายเพียงนี้ บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่เฝ้าดูอยู่บนผิวน้ำ และสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ หยอยกันถอยหลังหลบ

หลักเป็นทางให้กับปลาทะเลกว้างไพศาลเป็นหมื่นเป็นพันเหล่านี้
เมื่อต้องมาอยู่ต่อหน้าปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนมากมายังไม่มี
ใครกล้าขวางทางพวกเขา มิฉะนั้นแล้วหากทำให้พวกมันโกรธ
เกรงว่าจะต้องถูกฝูงปลาที่นำกลัวเหล่านี้จับกินเนื้อจนและ ไม่เหลือ
ทิ้งไว้แม้แต่กระดูก

ทุกคนต่างถอยออกห่างไปทางด้านหลัง กระทั่งออก
ห่างจากรัศมีของวงกลมที่ลี้ซียะเคียวาดตีเอาไว้ก่อนหน้า ยอมละ
ทิ้งพื้นที่ๆ ตนเองยึดครอง เพื่อปล่อยให้ปลาทะเลกว้างไพศาลได้
เข้าไป

ทุกคนต่างก็รับรู้ถึงกิตติศัพท์ความโหดเหี้ยมของปลา
ทะเลกว้างไพศาล ไม่ว่าใครก็คงไม่ต้องการกลายเป็นอาหารเลิศรส
ของปลาทะเลกว้างไพศาล ยิ่งไปกว่านั้นฝูงปลาทะเลกว้างไพศาลที่
อยู่ตรงหน้ายังเป็นพวกที่มีความโกรธแค้นยิ่งอีกด้วย

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น กองทัพปลาทะเลกว้าง
ไพศาลนับหมื่นนับพันก็ทำการปิดล้อมเขตนกยูงเอาไว้ ทะเลที่อยู่
โดยรอบทั้งหมดถูกปลาทะเลกว้างไพศาลยึดครองเอาไว้ทั้งหมด
เหมือนว่าพวกเขาต้องการปิดกั้นเส้นทางทั้งหมดเอาไว้ ไม่ปล่อยให้
ให้ลี้ซียะมีโอกาสรลบนหนีไปได้

จากการที่มีเสียงซ่าดังขึ้นมา เห็นเป็นคลื่นที่พุ่งสูงขึ้น ไปบนท้องฟ้า โดยที่ส่วนบนของคลื่นนั้นมีกองทัพที่แข็งแกร่งอยู่บนนั้น ซึ่งกองกำลังนี้ดูจะมีความแข็งแกร่งมากกว่ากองทัพที่อยู่บนผิวน้ำนับพันนับหมื่นนั้น พวกที่อยู่บนคลื่นหากไม่อยู่ในลักษณะของร่างมนุษย์ก็ต้องเป็นร่างมนุษย์อยู่ส่วนหนึ่ง

ผู้ที่ยืนอยู่แถวหน้าสุดเป็นผู้เฒ่าผู้หนึ่ง บนหัวสวมมงกุฎ สวมชุดคลุมมังกร สายตาคู่ นั้นของเขาส่งแววตาที่น่ากลัวออกมา พลันที่เห็นก็รับรู้ได้ทันทีว่าเป็นคนโหดเหี้ยมคนหนึ่ง

“จักรพรรดิเผ่าทะเลกว้างไพศาล...” มีผู้พิมพ์ออกมาเมื่อเห็นหน้าผู้เฒ่าผู้นี้แล้ว

หลายคนต้องกลั้นหายใจเอาไว้โดยไม่รู้ตัว เมื่อมองเห็นปลาทะเลกว้างไพศาลนับหมื่นนับพันที่อยู่ตรงหน้า และมีคนที่ประเมินว่าปลาทะเลกว้างไพศาลที่อยู่ตรงหน้านับหมื่นนับพัน ที่ทำการปิดล้อมเขตนกยูงเอาไว้ นั่น เกรงว่าน่าจะมีมากถึงหลักล้านตัว

ในเวลานี้ สายตาของจักรพรรดิเผ่าทะเลกว้างไพศาล ได้จับจ้องอยู่บนตัวของหลี่ซีเย เขาเผยให้เห็นถึงประกายดุร้ายที่น่ากลัวออกมา ประกายดุร้ายที่ออกมาจากดวงตาคู่นั้นของเขาประดุจต้องการจับคนกลืนกินหรือฉีกเนื้อเป็นๆ อย่างนั้น หลายคนที่สกับประกายตาอันดุร้ายของเขาแล้วถึงกับออกอาการเข่าอ่อนซี้นมา

ในเวลานี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตนต่างถอยออกไปในระยะที่ห่างไกลมาก ไปเฝ้าดูอยู่ ณ จุดที่มั่นใจว่าเป็นจุดที่ปลอดภัยที่สุด ผู้ที่เคยได้ยืมผลงานของหลี่ซีเยต่างก็รู้ดีว่าหลี่ซีเยเคยนั่งกินเอ็นมังกรอยู่ที่หาดทรายต้น กระทั่งเด็ดหัวขององค์ชายใหญ่แห่งเผ่าทะเลกว้างไพศาลออกมา วันที่จักรพรรดิเผ่าหน้าพาปลาทะเลกว้างไพศาลมาคิดบัญชีกับหลี่ซีเยก็ไม่นับเป็นเรื่องแปลกแต่อย่างใด

“การที่จักรพรรดิเผ่าทะเลกว้างไพศาลลงมือด้วยตนเอง ย่อมเป็นบ่งบอกว่าไม่ตายไม่เลิกรา” มีผู้ที่พิมพ์ปากออกมาเมื่อได้เห็นภาพเช่นตรงหน้านี้

“ไม่มีทางเลิกราหากไม่ตกลาย?” มีผู้บำเพ็ญตนที่ที่เคยไปยังเขตวิญญานชำระดูกล่าวว่า “หลี่ซีเยกินเอ็นมังกรต่อหน้าผู้คนยังพอว่า แต่เขาตัดหัวองค์ชายทะเลกว้างไพศาลต่อหน้าผู้คนแล้วยังใส่กล่องมองให้กับเผ่าทะเลกว้างไพศาล ความแค้นนี้ไม่อาจ

อยู่ร่วมโลกอยู่แล้ว เมื่อเล่นกันถึงขนาดนี้แล้ว เกรงว่าหากไม่ใช่หลี่
ชียემ้วยก็ต้องปลาทะเลกว้างไพศาลถูกทำลายสิ้น”

หลายคนเห็นด้วยกับคำกล่าวนี้ เพราะปลาทะเลกว้าง
ไพศาลได้ชื่อว่ามีชีวิตที่โหดเหี้ยมมาโดยตลอด และมีความกลม
เกลียวเสมอมา การที่หลี่ชีย่สังหารองค์ชายทะเลกว้างไพศาล เผา
ทะเลกว้างไพศาลต้องสู้กับเขาถึงที่สุดแน่นอน ด้วยนิสัยที่
โหดเหี้ยมของปลาทะเลกว้างไพศาล เมื่อถึงท้ายที่สุดแล้ว หาก
ไม่ใช่หลี่ชีย่ม้วยก็ต้องเป็นปลาทะเลกว้างไพศาลที่สิ้น ความแค้นที่
ฝังลึกขนาดนี้เกรงว่าคงไม่มีใครสามารถช่วยเหลือปกป้องหลี่ชีย่
ได้

“เมื่อไรที่เป็นศัตรูกับปลาทะเลกว้างไพศาลแล้ว เกรง
ว่าจะต้องเดินไปจนถึงที่สุด เกรงว่าท้ายสุดคงหนีไม่พ้นความตาย
สถานเดียว” มีคนพิมพ์ออกมาเมื่อเห็นภาพของปลาทะเลกว้าง
ไพศาลที่ปิดล้อมพื้นที่ทะเลแห่งนี้

ก็ปีมาแล้วที่มีผู้คนจำนวนไม่น้อยเคยเป็นศัตรูกับปลา
ทะเลกว้างไพศาล กระทั่งมีผู้ที่บุกโจมตีถึงรังที่มั่นของพวกเขา และ
ทำการกวาดล้างทำลายที่มั่นนั้นเสียในคราเดียว

แต่ไม่ว่าจะเป็นบุคคลที่มีความแข็งแกร่งเพียงใด หรือจะเป็นสำนักที่ยิ่งใหญ่ปานใดก็ตาม ท้ายสุดแล้วก็ไม่สามารถทำลายปลาทะเลกว้างไพศาลจนสิ้นซาก กระทั่งสืบต่อมาถึงทายาทรุ่นหลัง เมื่อปลาทะเลกว้างไพศาลได้ขยายพันธุ์จนมีความเข้มแข็งพอแล้วก็ได้รุกรกลับยังศัตรู และทำลายทายาทรุ่นหลังของศัตรูจนหมดสิ้น

“เด็กน้อยเผ่าพันธุ์มนุษย์ เจ้าจะเข้ามารับความตายด้วยตนเอง หรือจะให้ข้าลงมือจับเป็นเจ้า!” เวลานี้ จักรพรรดิเผ่าทะเลกว้างไพศาลก่อดพินกล่าวด้วยความเคียดแค้นว่า “หากเจ้าเข้ามายอมรับความตายด้วยตนเอง ข้าจะทรมาณเจ้าแล้วค่อยฆ่าเจ้า แต่ถ้าให้ข้าลงมือจับเป็นเจ้าด้วยตนเอง เมื่อถึงเวลานั้น ไม่เพียงให้เจ้ารู้สึกตายเสียดีกว่าอยู่แล้ว ยังจะทำลายสืบชาติพันธุ์ของเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะมีชาติกำเนิดใด มีประวัติความเป็นมาเช่นใด เผ่าทะเลกว้างไพศาลของข้าก็จะไล่ฆ่าพวกเจ้าจนสุดหล้าฟ้าเขียว สังหารสืบชาติพันธุ์ของเจ้า สังหารสิ้นทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้า!”

คำพูดของจักรพรรดิเผ่าทะเลกว้างไพศาลได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องสะท้าน ทุกคนรู้ว่าปลาทะเลกว้างไพศาลมีแค่นต้องชำระ เมื่อเป็นศัตรูกับพวกเขาแล้วก็ต้องไม่ตายไม่เลิกรา และพวกเขาเป็นปลาดุร้ายที่พูดแล้วทำได้

เวลานี้ หลีซียะที่นั่งอยู่ใต้ต้นนกยูงได้ลุกขึ้นยืน มองดูปลาทะเลกว้างไพศาลที่เบียดเสียดกันจนแน่นทะเลแล้ว อดที่จะหัวเราะไม่ได้ กล่าวว่า “ปลาทะเลกว้างไพศาลรี? มันก็แค่มดปลวกฝูงหนึ่งเท่านั้น ทำเป็นยกยอตัวเองเสียเลิศเลอ ที่สุดแล้วมันก็เป็นแค่ผู้สวมบทรังแกผู้อ่อนแอกว่า เกรงกลัวต่อผู้แข็งแกร่งกว่าเท่านั้น”

“เจ้ายังเข้าใจว่าพวกเจ้าเพียงอาศัยจำนวนที่มากกว่าก็สามารถข่มขู่ให้ผู้ที่สุดยอดไร้ซึ่งผู้ต่อกรให้ต้องกลัวอย่างนั้นรี?” หลีซียะยิ้มกล่าวว่า “ก็ปีมาแล้ว ที่ราชันเซียนจำนวนกึ่งองค์ เทพแห่งทะเลก็คน ประมาจารย์พฤษภาก็คน พวกเขาคิดอยากจะได้เอ็นมังกกรก็จะเลือกเอาปลาที่อ้วนมันที่สุด ขอดเกล็ด หั่นเป็นชิ้นๆ ดึงเอาเอ็นมังกกรออกมา หลังจากกินเอ็นมังกกรแล้ว ก็ตามด้วยผัดเนื้อปลาสักจาน กระทั่งอิมหน่าสำราญแล้วค่อยตามด้วยน้ำแกงกระดูกปลาอีกสักถ้วย แหม่ มันช่างรสชาติดีอะไรปานนั้น ช่างเป็นเรื่องที่สนใจเหลือเกิน...”

“...เสียดาย ทั้งที่ถูกราชันเซียน เจ้าแห่งทะเลกินเอ็นมังกกรและน้ำแกงปลาไปแท้ๆ ปลาทะเลกว้างไพศาลของพวกเจ้าไม่กล้าแม้แต่จะผายลมสักแอะ แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น มีเพียงเฉอะเฉอะกับสำนักที่เล็กและอ่อนแอ ปลาทะเลกว้างไพศาลของพวกเจ้าจึง

แสดงตนเป็นยโสโอหังยิ่งนัก” เมื่อพูดถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชี่เย่หัวเราะ
และส่ายหน้าไปมา

ตอนที่ 1217 เข่นฆ่ารอดเดียนับล้าน

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่มองดูจักรพรรดิเผ่าทะเลกว้างไพศาลแวบหนึ่ง แล้วยิ้มกล่าวว่า “พวกอ่อนหัดที่ไร้ความสามารถฝูงหนึ่งเท่านั้น อวดอ้างตัวเองว่าดุร้ายเหี้ยมโหดขนาดไหนอยู่ทุกวันนี้ กระทำการพาลเกรเซเช่นใด ท้ายสุดแล้วยังคงเป็นแค่เต่าหดหัวอยู่ในกระดองฝูงหนึ่งเท่านั้นเอง”

คำพูดที่ดูถูกเหยียดหยามปลาทะเลกว้างไพศาลเช่นนี้ ทำเอาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต้องงงงันไปหมด ไม่มีใครคาดคิดว่าจะมีใครหาญกล้าดูแคลนปลาทะเลกว้างไพศาลเช่นนี้ได้

แต่ก็มีคนจำนวนไม่น้อยที่แอบร้องออกมาด้วยความดีใจภายในใจ โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนหรือสำนักที่เคยถูกรังแกโดยปลาทะเลกว้างไพศาล เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซิเย่ที่หยามเหยียดต่อปลาทะเลกว้างไพศาลแล้ว รู้สึกสบายใจและสะใจเป็นที่สุด เรียกได้ว่าคำพูดที่ดูแคลนเช่นนี้เป็นการสะท้อนความในใจของพวกเขาได้เป็นอย่างดี

ความจริงแล้ว ผู้คนจำนวนมากต่างก็รู้ว่าปลาทะเลกว้างไพศาลจะแสดงความโหดเหี้ยมกับใครนั้นเขาก็ต้องดูคู่ต่อสู้

ด้วย ใ้ว่าแสดงความโหดเหี้ยมโหดร้ายกับบุคคลใด หรือสำนักใด ๆ ก็ได้ เป็นต้นว่ากับเกาะสุวรรณ ไตรนิกายพิสุทธิ หรือพิสุทธินิรันดรสี่สายที่เป็นยักษ์ใหญ่เหล่านั้น ปลาทะเลกว้างไพศาลจะไม่ไปแตะต้องด้วย มิฉะนั้นแล้ว พวกเขาคงถูกราชนเซียนน พรมาจารย์ พฤกษา เจ้าแห่งทะเลของเกาะสุวรรณ ไตรนิกายพิสุทธิ หรือพิสุทธินิรันดรสี่สายทำลายไปไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้ว

ขณะที่สำนักที่มีกำลังไม่กล้าแข็งพอต้องหวั่นเกรงต่อปลาทะเลกว้างไพศาลที่มีเป็นจำนวนมาก ฆาไม่รู้จักหมด ดังนั้น จึงต้องเสียเปรียบอย่างมากต่อปลาทะเลกว้างไพศาลโดยไม่กล้าจะบนออกมาสักคำ

“นั่นนะสิ ฮี ไ้ยืนยันว่าครั้งนั้นผู้ที่สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ของพิสุทธินิรันดรสี่สายชมชอบในการกินเอ็นมังกกรเป็นที่สุด แต่ไม่เคยได้ยืนยันว่าปลาทะเลกว้างไพศาลแก้แค้นกับพิสุทธินิรันดรสี่สายสักที” มีผู้บ่าเพ็ญตนที่ไม่พอใจในปลาทะเลกว้างไพศาลอดที่จะบนอุบออกมา

ท่าเอาระดับอาวุโสของผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้ตระหนกยิ่งจนต้องรีบเร่งเอามือปิดปากของเขา พร้อมกับหนึ่งฝ่ามือตบจนเข้าให้ที่แก้มของเขา เอ็ดด้วยเสียงแผ่วเบาว่า “เจ้าเปื้อที่จะอยู่บนโลก

แล้วรี ต่อให้เจ้าเปือโลกก็อย่าทำให้สำนักต้องพลอยเดือดร้อนไป
ด้วย”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาสีหน้าของจักรพรรดิเผ่าทะเล
กว้างไพศาลโกรธจนกลายเป็นสีแดงคล้ำ โกรธจนแทบจะอกแตก
ตาย ร่างของเขาสั่นเทา

ยิ่งบรรดาปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับล้านที่อยู่ใน
เหตุการณ์ด้วยแล้ว สองตาของพวกเขาปะทุเป็นเพลิงแห่ง
ความแค้นออกมา สายตาจำนวนนับไม่ถ้วนที่จ้องมองหลี่ชีย่ด้วย
ความเคียดแค้น ถ้าหากสายตาเหล่านี้สามารถสังหารคนให้ตายได้
ละก็ หลี่ชีย่คงตายอนาถไปเป็นจำนวนนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

“ท่านจักรพรรดิเผ่า ให้พวกเราจัดการฉีกเนื้อของเจ้า
เดรัจฉานน้อยเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ให้พี่น้องนับล้านของพวกเราได้
กินเนื้อของมัน ดื่มเลือดของมัน และเคี้ยวกระดูกของมัน!” มีปลา
ทะเลกว้างไพศาลร้องออกมาด้วยความโกรธ

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนเท่าไรต้องรู้สึกตื่นตระหนกจนหน้า
ถอดสี เมื่อรับรู้ถึงความโกรธแค้นของปลาทะเลกว้างไพศาล นับว่า

พวกเขาได้พบเห็นและรู้ถึงความเหี้ยมโหดของปลาทะเลกว้าง
ไพศาลแล้ว

“กินเนื้อของข้า ต้มเลือดของข้า เคี้ยวกระดูกของข้า?”
เมื่อหลี่ชีย่ได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวอย่าง
เอ้อระเหยว่า “อาศัยพวกอ่อนหัดฝูงนี้นะหรือ? อย่าว่าแต่กองทัพ
นับล้านของพวกเจ้าเลย ต่อให้ปลาทะเลกว้างไพศาลที่มีอยู่ในแดน
วิญญานสวรรค์มารวมตัวกันที่นี่ ต่อให้ปลาทะเลกว้างไพศาล
จำนวนหนึ่งล้านล้านมาแก้แค้นข้า ข้าหลี่ชีย่ก็ไม่เห็นพวกเจ้าอยู่
ในสายตา”

การทำหายยั่วยุต่อปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับ
ล้านซึ่งหน้าเช่นนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องมองหน้ากันและกัน
ในบรรดาปลาทะเลกว้างไพศาลที่อยู่ตรงหน้า ลำพังระดับอาวุโสรุ่น
บุกเบิกก็มีถึงสิบกว่าคน รวมทั้งจักรพรรดิเผ่าด้วย ยังมีระดับ
ปราชญ์อีกสิบกว่าคนที่รวมกันเป็นกองทัพที่มีไพร่พลจำนวนนับ
ล้านอยู่ตรงนี้

“เจ้าเดรัจฉานน้อย วันนี้ข้านี้แหละจะให้เจ้าตายเสีย
ดีกว่าอยู่ วันนี้เผ่าทะเลกว้างไพศาลจะป่นกระดูกของเจ้าให้ละเอียด
เป็นผง จะกินไขกระดูกของเจ้าให้สิ้น!” จักรพรรดิเผ่าทะเลกว้าง

ไพศาลคำรามเสียงดังออกมา “พรรคพวกทั้งหลาย ดื่มเลือดของ
มันให้หมด กัดแทะกระดูกของมันให้ละเอียด!”

“ซ่า...” ในเวลานี้ กองทัพของปลาทะเลกว้างไพศาล
นับล้านต่างโกรธแค้นอย่างยิ่ง คำรามเสียงดัง เหมือนดังคลื่นทะเล
ที่นำกลัวโหมสาดซัดเข้าหาเขตนกยูง เหมือนว่าต้องการทำลาย
เขตนกยูงให้ย่อยยับอย่างนั้น

หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองทัพ
นับล้านของปลาทะเลกว้างไพศาลที่บุกเข้ามา เตามึนเตาเหาะ
ปรากฏในมือ “ตูม” เตามึนเตาเหาะปรากฏคาตาที่เสกออกมา

“ซ่าา ซ่าา ซ่าา...” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง พื้นทะเลที่
กว้างใหญ่ไพศาลพลันปรากฏเป็นฟองคลื่นที่แตกออกมา และฟอง
คลื่นเหล่านี้ประดุจตั้งเป็นมือแต่ละมือที่เข้าคว้าตัวปลาทะเลกว้าง
ไพศาลนับล้านที่บุกเข้ามา โดยไม่เว้นแม้แต่ตัวเดียวกระทั่ง
จักรพรรดิเผ่าทะเลกว้างไพศาลก็ด้วย ถูกฟองคลื่นที่กลับ
กลายเป็นเหมือนมือจับเอาไว้

“เปิด...” บรรดาปลาทะเลกว้างไพศาลนับล้านต่าง
ตระหนกตกใจเป็นอันมาก หยอยกันลงมือพินฉับเข้าที่ฟองคลื่นที่

จับตนเอง แต่ฟองคลื่นเหล่านี้ได้ถูกหลิ่วหลิ่วหลอมกลั่นจนกลายเป็นเนื้อเดียวกันกับน้ำในทะเล อาศัยแค่ปลาทะเลกว้างไพศาลย่อมไม่สามารถทำอะไรมันได้

“สายเกินไปเสียแล้ว...” หลิ่วหลิ่วมองดูปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับล้านเหล่านี้ ยิ้มอ่อนโยนออกมา “ตูม” ฟาดินแห่งนี้พลันปะทุเป็นเตาไฟขึ้นมา จากนั้นได้กลับกลายเป็นมือขนาดใหญ่แต่ละมือที่พุ่งลงมาจากห้องฟ้า จับพลันก็ตรงเข้าคว้าส่วนหัวของปลาทะเลกว้างไพศาลเหล่านั้น

“อ้ากก...” ในเวลานี้ เสียงร้องอันน่าเวทนาดังก้องทั่วทั้งบริเวณฟ้าดินแห่งนี้ เสียงร้องน่าเวทนาจำนวนนับไม่ถ้วนที่ประสานดังก้องออกมา ทำให้ท้องทะเลแห่งนี้กลายเป็นนรกอเวจีที่น่ากลัวไป เสียงร้องน่าอนาถทยอยกันดังขึ้นอย่างไม่ขาดสาย ทำให้ทุกคนรู้สึกได้ว่าตัวเองนั้นได้ตกอยู่ท่ามกลางนรกอเวจีอันน่ากลัว

เสียง “ปุ่ ปุ่ ปุ่” ที่ดังขึ้น ภายใต้การดึงของมือฟองคลื่นและมือใหญ่ของไฟเตากลั่น ร่างของปลาทะเลกว้างไพศาลแต่ละตัวหัวกับตัวต้องแยกออกจากกัน กระทั่งกระดูกสันหลังติดกับหัวออกมา เป็นภาพเหตุการณ์ที่น่าสะเทือนหัวน้ไหวและสยดสยองยิ่งนัก

“ไม่...” จักรพรรดิเผ่าทะเลกว้างไพศาลคำรามเสียงดัง ออกมา ร่างของเขาถูกดึงจนยืดออกไปยาวมาก เขาพยายามดิ้นรนให้หลุดจากการจับยึดของมือที่เกิดจากฟองคลื่น และมือที่เกิดจากไฟของเตากลั่น แต่แม้ว่าเขาจะอยู่ในระดับปราชญ์แต่ไม่อาจทำได้สำเร็จตามที่ต้องการ

ในที่สุด จักรพรรดิเผ่าทะเลกว้างไพศาลส่งเสียง “อ้ากก” ออกมา เขาไม่อาจรอดพ้นชะตากรรมถูกดึงให้หัวกับตัวแยกออกจากกันได้ หัวและกระดูกสันหลังถูกลากหลุดออกจากร่างของเขา

“น่าเสียดายนะ ชีวิตๆ หนึ่งก็ต้องจบสิ้นลงเช่นนี้” หลี่ชีย่ย์มเฉยเมย “ตูม” เปลวไฟของเตากลั่นหมุนวน ฟองคลื่นก็กลายเป็นไฟของเตากลั่น พลันทำการหลอมกลั่นร่างของปลาทะเลกว้างไพศาลจนมลายหายไปพลังมปราณถูกกลั่นและดูดซึมเข้าไปในเตาหมิ่นเตาเหาะไป

เวลานี้ หลักกฏเกณฑ์ที่หึ่งตัวลงมาจาก ห้องฟ้าได้กลายเป็นสายไซส์สีแดงขาดแต่ละเส้น จัดการแขวนหัวปลาทั้งหมดเอาไว้บนห้องฟ้า

ภาพที่อยู่ตรงหน้าไม่รู้ว่าควรจะเรียกว่าอสังการ หรือ
น่าสยดสยองดี หัวปลาแต่ละหัวที่มีส่วนของกระดูกสันหลังติดมา
ด้วยถูกแขวนเอาไว้บนห้องฟ้า ไม่เพียงอสังการยังแลดูน่าขนลุกซู่
ยิ่งนัก

“อ้อก...” ด้วยความน่าสยดสยองเช่นนี้ ในที่สุดก็มีผู้ที่
ทนดูไม่ได้จนต้องอาเจียนออกมา และผู้ที่มีอาการเช่นนี้ไซ้จะมี
เพียงคนเดียวเท่านั้น

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว พวกเขาต่างชินชากับ
เรื่องของการเป็นความตาย แต่การสังหารรอดเดียนับล้านเป็น
เรื่องที่พบเห็นได้ยาก ยิ่งไปกว่านั้น หัวปลานับล้านที่ถูก
แขวนเอาไว้กับห้องฟ้าช่างสร้างความหวั่นไหวเหลือเกิน เกรงว่าชั่ว
ชีวิตของทุกคนคงไม่มีโอกาสได้เห็นภาพที่น่าหวั่นไหวเช่นนี้

“หลุมพราง...” ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกหวาดผวา และ
มีสีหน้าขาวซีดเมื่อได้เห็นภาพที่น่าสยดสยองตรงหน้า เวลานี้ทุก
คนจึงได้เข้าใจว่าฟ้าดินบริเวณแห่งนี้ถูกวางหลุมพรางที่น่ากลัว
เอาไว้แล้วแต่แรก

นาทีนี้ทุกคนจึงเริ่มเข้าใจแล้วว่าเหตุใดก่อนหน้านี้หลี่ชียเอจึงได้เตือนทุกคนให้ยืนอยู่ด้านนอกรัศมีวงกลมที่เขาได้ขีดเอาไว้ แท้จริงแล้วเขาต้องการเตือนทุกคนเพื่อไม่ให้ต้องพลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย

ก่อนหน้านี้ ทุกคนล้วนแล้วแต่เข้าใจว่าหลี่ชียเอคงมีแผนจุดประสงค์อะไรบางอย่างที่แอบแฝงอยู่ เวลานี้จึงได้เข้าใจแล้วว่าหลี่ชียเอทำไปด้วยความหวังดี

ครั้นมองเห็นภาพเช่นนี้ที่อยู่ตรงหน้า หลายคนต้องสั่นเทิ้ม หลายคนเหงื่อไหลท่วมตัว หากไม่เป็นเพราะการมาถึงของปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับล้าน ทำให้พวกเขาต้องถอยออกห่างจากรัศมีวงกลมนั้น เกรงว่าจุดจบของพวกเขาก็คงเหมือนกับปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับล้านนั้น

“สงสัยว่าจะต้องเป็นค่ายกลขนาดใหญ่ ฟ้าดินรวมเป็นหนึ่ง ค่ายกลลักษณะเช่นนี้เกรงว่าคงมีพลังที่ไร้ขีดจำกัด การจะวางค่ายกลเช่นนี้ได้เกรงว่าคงไม่ได้ทำขึ้นมาเพียงวันเดียวเท่านั้น” ระดับผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสที่เห็นว่าแม้แต่ตัวของจักรพรรดิเผ่าทะเลกว้างไพศาลยังไม่รอด ก็รับรู้ได้เลยว่าหลุมพรางนี้มีพลังอำนาจมากมายเพียงใดแล้ว

หลี่ซีเยที่มีท่าทีเฉยเมย กวาดตามองไปรอบๆ เอ่ย
ขึ้นมาช้าๆ ว่า “ไปบอกปลาทะเลกว้างไพศาล ข้าจะรอการมาของ
พวกเขาที่เขตนกยูง หากพวกเขาคิดจะแก้แค้นล่ะก็เข้ามาได้เลย
หาไม่แล้วก็คือพวกซี้ขลาดตาขาว จากนั้นไปให้รู้จักสำรวมตัวเองไม่
ต้องโผล่หน้ามาให้เห็นในแดนวิญญานสวรรค์อีก”

หลายคนรู้สึกหัวใจระตุกทีหนึ่ง เมื่อได้ยินคำประกาศ
ท้ารบของหลี่ซีเย ที่ได้มีการวางค่ายกลใหญ่เอาไว้รอรับการมาของ
ปลาทะเลกว้างไพศาลเอาไว้แล้ว

“ถึงเวลาที่เผ่าพันธมิตรมนุษย์ควรไปจากที่นี่ได้แล้ว”
สุดท้าย หลี่ซีเยได้มองดูบรรดาผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธมิตรมนุษย์ที่หนึ่ง
พร้อมกับกล่าวด้วยเสียงเย็นชาออกมา

บรรดาผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธมิตรต่างรู้สึกสะท้อน
ภายในใจ บางคนได้เดินจากไปทันที แต่ว่ายังคงมีผู้บำเพ็ญตน
ส่วนหนึ่งคงอยู่ที่ตรงนี้เหมือนเดิม พวกเขาต้องการเห็นว่าท้ายสุด
แล้วเหตุการณ์ในครั้งนี้จะจบลงอย่างไร

การกระทำของหลี่ชียเอพล้นลือกระฉ่อนไปทั่วทั้งทะเล
มรกด เมื่อได้ยินว่าหลี่ชียเอได้ใช้วิธีหลอกสังหารปลาทะเลกว้าง
ไพศาลไปนับล้าน ต่างรู้สึกหนั่งตากระตุกทีหนึ่ง

“เจ้าหมอนี้จิตใจเหี้ยมโหด เจ้าเล่ห์เพทุบาย ถึงกับคิด
วิธีกำจัดปลาทะเลกว้างไพศาลนับล้านได้เช่นนี้” เมื่อได้ทราบข่าว
เช่นนี้ มีเจ้าสำนักที่รู้สึกสะท้านภายในใจและพึมพำออกมา

“ศึกครั้งยิ่งใหญ่กำลังจะเกิด ปลาทะเลกว้างไพศาล
ต้องไม่ยอมเลิกราง่ายๆ แน่นอน” ระดับผู้ยิ่งใหญ่ของเผ่าพฤษกา
เมื่อได้ยินข่าวนี้อันแล้วต้องพึมพำออกมา

“โซ่วจะมีเพียงปลาทะเลกว้างไพศาลที่ไม่ยอมเลิกรา
แม้แต่นิกายสุรียา สมุทรรเลียงกิเลสก็ไม่ยอมเลิกราเช่นกัน มิฉะนั้น
แล้วคงไม่มีที่ยืนสำหรับพวกเขาในแดนวิญญานสวรรค์อีกต่อไป”

ในเวลานี้ ทั่วทั้งทะเลมรกดกลายเป็นเงียบสงบมาก
ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนที่เฝ้ารอคอย และสายตาจับจ้องไปที่เขต
นกยุง ทว่าที่ทุกคนสนใจหาใช่ต้นนกยุง แต่เป็นหลี่ชียเอ

ทุกคนต่างเข้าใจว่าการที่ปลาทะเลกว้างไพศาล สมุทร
เลียงกิเลส และนิกายสุริยาเผชิญหน้ากับการประกาศศึกของหลี่ชี่
เย่ มีเพียงทางเลือกอยู่สองทางเท่านั้น หนึ่ง รับคำท้าสู้ สอง ฉก
หลบหลุมพรางของหลี่ชี่เย่ไปเสีย แล้วค่อยหาทางจัดการกับหลี่ชี่เย่
ในภายหลัง

แต่หากไม่รับการท้าสู้ สำหรับปลาทะเลกว้างไพศาล
สมุทรเลียงกิเลส และนิกายสุริยาแล้ว จะสร้างความเสียหายกับ
ศักดิ์ศรีของพวกเขาอย่างมาก สิ่งที่บรรพบุรุษรุ่นก่อนสร้างเอาไว้
เป็นอันหมดสิ้นกันในคำคืนเดียว ไม่กล้ารับคำท้าแม้กระทั่งกับ
เจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์เพียงคนเดียว แล้วจะปกป้องอาณาเขตของ
ตัวเองได้อย่างไรกัน

เมื่อลูกหลานจำนวนมากนับล้านถูกคนเขาเช่นฆาจนสิ้น
แต่ยังอดกลั้นเอาไว้ได้ เช่นนี้แล้วคงมีคนมากกว่านี้ที่ไม่กลัว
ปลาทะเลกว้างไพศาลอีก!

ตอนที่ 1218 จักรวรรดินับล้านประกาศศึก

หลายวันต่อมา สภาพของทะเลมรกตเงียบสงบ ปลาทะเลกว้างไพศาลก็ไม่มีข่าวคราวและไม่มีคลื่นไหวใดๆ ออกมา

แต่ผู้ยิ่งใหญ่ที่ผ่านอุปสรรคมากมายกลับได้กลิ่นอายที่แปลกออกไปอย่างชัดเจน พิมพ์ว่า “เป็นความสงบก่อนพายุฝนฟ้าคะนองจะมา ฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายชนะยังไม่อาจคาดเดาได้”

การที่หลี่ซีเยประกาศศึกกับปลาทะเลกว้างไพศาลออกไปอย่างนั้น เป็นที่เข้าใจว่าหลี่ซีเยได้ขุดหลุมพรางรอให้ปลาทะเลกว้างไพศาลกระโดดลงไป เวลานี้ยังไม่รู้ว่าท้ายสุดแล้วปลาทะเลกว้างไพศาลจะกระโดดลงไปหรือไม่

หลายวันผ่านไป ข้างฝ่ายปลาทะเลกว้างไพศาลเงียบสงบไม่มีคลื่นไหวแต่อย่างใด ในเวลานี้ทุกคนต่างเข้าใจว่าปลาทะเลกว้างไพศาลคงยอมแพ้เสียแล้ว

“เจ้าหลี่ซีเยจงฟังให้ดี ข้าแคว้นผลึกราตรีขอรับคำท้าจะล้างแค้นให้กับพี่น้องนับล้านคนที่ตายไป แคว้นผลึกราตรี ไม่

เพียงจะสังหารเจ้า ยังจะเข่นฆ่าสืบทอดชาติพันธุ์ของเจ้าให้หมด!” ในที่สุด หนึ่งในแคว้นของปลาทะเลกว้างไพศาลได้ออกมาประกาศรับคำท้าแล้ว โดยกษัตริย์ของแคว้นพลีภราตรี ได้ประกาศกร้าวด้วยถ้อยคำที่ดุเดือดออกมา

ในวันเดียวกันนั่นเอง แคว้นอีกแห่งที่มีความเข้มแข็งของปลาทะเลกว้างไพศาลก็ออกมาประกาศศึกกับหลีชีเยว่า “ไม่ว่าจะเป็นภูเขาดาบทะเลเพลิงก็ไม่อาจขวางกั้นความตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยวของพวกเราเมืองเมฆหินที่จะล้างแค้นให้กับพี่น้อง จะต้องสังหารหลีชีเยให้ได้!”

“หากไม่สังหารหลีชีเยสืบทอดชาติพันธุ์ กองทัพแปดล้านคนของ แคว้นมหาสมุทรบูรพาจะไม่ถอนกำลังกลับอย่างเด็ดขาด!” จักรวรรดิอีกแห่งของปลาทะเลกว้างไพศาลก็ได้ออกมาประกาศศึกกับหลีชีเย

“ผู้ที่สังหารเผ่าของพวกเราแม้จะอยู่ไกลเพียงใด แคว้นทะเลมรกตของข้าจะต้องเอาศีรษะของคนแซ่หลีมาเช่นไหวพี่น้องที่ได้ตายไปให้ได้!”

.....

ในขณะที่ ปลาทะเลกว้างไพศาลทุกหนทุกแห่งทยอย
กันประกาศศึก ต่างสาบานว่าจะต้องสังหารหลิษิเยให้จงได้

ภายในระยะเวลาเพียงวันเดียว เสียงคำรามของปลา
ทะเลกว้างไพศาลดังก้องไปทั่วทั้งทะเล ครั้นปรากฏจักรวรรดิแต่ละ
จักรวรรดิทยอยกันออกมาประกาศศึกกับหลิษิเยนั้น ผู้บำเพ็ญตน
และสำนักต่างๆ จำนวนมากต่างรู้สึกอกสั่นขวัญหายขึ้นมา

ก่อนหน้านี้ ปลาทะเลกว้างไพศาลประกาศตัวเสมอว่ามี
จักรวรรดิต่างๆ นับล้านจักรวรรดิ แม้ว่าทุกคนต่างรู้ดีว่าเป็นวิธีการ
พูดที่คุยโตโอ้อวด แต่มาวันนี้ได้เห็นแต่ละแคว้นของปลาทะเลกว้าง
ไพศาลที่ออกมาประกาศศึกกับหลิษิเยแล้ว ทุกคนจึงรับรู้ได้ถึง
ความแข็งแกร่งของปลาทะเลกว้างไพศาล และรับรู้อีกครั้งหนึ่งว่า
ปลาทะเลกว้างไพศาลมีประชากรปลาเป็นจำนวนมากจริงๆ!

หลายวันก่อนหน้านั้น ปลาทะเลกว้างไพศาลทำตัว
เฉยบสงบ แต่เพียงชั่วคำคืนทุกๆ สำนัก ทุกๆ แคว้นของปลาทะเล
กว้างไพศาลกลับทยอยกันออกมาประกาศศึกกับหลิษิเย พลันทำ
ให้ผู้คนรับรู้ถึงอะไรบางอย่าง

“ดีมาก มีปัญญาที่เข้ามาได้เลย ข้าหลี่ซียเอเตรียมลับ
มิดเอาไว้แล้ว เจ้ามาสืบล่านข้าก็จะเช่นฆ่าเจ้าสืบล่าน เจ้ามาเป็น
หนึ่งล่านล่าน ข้าก็จะเชือดเจ้าหนึ่งล่านล่านตามระเบียบ ยังมีสมุท
เลี้ยงกิเลส และนิกายสุริยาพวกเจ้าก็ไม่ต้องทำเป็นหลบๆ ซ่อนๆ
ดาบสังหารของข้ารอจะไม่ไหวแล้ว กระจายเต็มทีที่จะได้ดื่มเลือด
ของพวกเจ้าให้มันเต็มอิม” เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการประกาศศึก
ของปลาทะเลกว้างไพศาล หลี่ซียเอเองก็ประกาศคำพูดที่ร้ายกาจ
ออกไปด้วยความพาล ยิ่งนัก

“สังหารหลี่ซียเอไม่ได้ สมุทเลี้ยงกิเลสจะไม่นำทัพกลับ
แคว้น” สมุทเลี้ยงกิเลสก็ตอบกลับคำท้าทายของหลี่ซียเออย่างไม่
เกรงใจเช่นกัน

“แค่เจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น ต่อให้เจ้าได้
วางภูเขาดาบและทะเลเพลิง หรือสุดยอดค่ายกลยิ่งใหญ่เอาไว้
นิกายสุริยาของข้าก็ต้องทำลายล้างเจ้าให้ได้เช่นกัน จะต้องให้เจ้า
กลายเป็นเถ้าธุลีให้ได้!” นิกายสุริยาก็ประกาศรับคำท้าของหลี่ซียเอ
เช่นกัน

“นับรวมเอาเผ่าอสรพิษพฤษณาเข้าไปด้วย!” จากนั้น
เผ่าอสรพิษพฤษณาที่มีความแค้นกับหลี่ซียเอก็ปล่อยข่าวออกมา

“ยังมีพรรคนิลเนตรคู่ของข้าด้วย” หัวหน้าพรรคนิลเนตรคู่ก็ประกาศออกมาเช่นกัน “สังหารหลี่ซิเย่ขจัดภัยให้กับแดนวิญญานสวรรค์!”

“ดีมาก บรรดาหมาแมวต่างก็จะลงมือกันแล้ว ข้าไม่หวั่นเจ้าหนี่มากมาย เข้ามาพร้อมๆ กันเลยหลานข้า ข้านั่งรอพวกเจ้าที่เขตนกยูงนี่แหละ!” หลี่ซิเย่ปล่อยให้หัวเราะลั่นออกมาดังลั่นไปทั่วทั้งทะเล ด้วยท่าทีกำเริบเสิบสาน และยโสโอหังยิ่งนัก!

ลักษณะอหังการ และกำเริบเสิบสานยิ่งเช่นนี้ พลันทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องงุนงง

“เกิดเป็นชายชาติวีรกรรมเป็นเช่นนี้” มีคนอดที่จะบ่นพึมพำออกมาว่า “อาศัยกำลังของคนเพียงคนเดียวหาญสู้กับทั่วหล้า ต่อให้ต้องตายสูญสิ้นทุกอย่าง ก็นับเป็นเกียรติยศอันสูงส่งในชีวิตแล้ว”

“ตุ้ม...ตุ้ม... ตุ้ม...” และในวันนี้เอง คลื่นยักษ์ที่รุนแรงคลื่นยักษ์ที่น่ากลัวได้โหมสาดซัดขึ้นไปยังท้องฟ้า กระทบน้ำไปถึงดวงดาว ทำให้ทั่วทั้งทะเลมรกตต้องสั่นไหว

ติดตามมาด้วยเสียงดังตุมตาม ยามรุ่งอรุณมาเยือน คลื่นยักษ์ที่รุนแรงถูกขับเคลื่อนไปข้างหน้า หากมีใครยืนมองอยู่ บนฟากฟ้าละก็ รับรองได้ว่าสามารถมองเห็นภาพที่สุดอลังการ อย่างแน่นอน

ทั่วทั้งฟ้าดินที่ยึดเอาเขตนกยูงเป็นศูนย์กลาง ทุกทิศ ทุกทางล้วนแล้วแต่มีปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับไม่ถ้วนที่มา ด้วยความเกี่ยวกราดสับสนวุ่นวาย เป็นภาพของกองทัพแต่ละ หน่วย ทุกๆ กองทัพต่างมีการจัดกำลัง และมีขนาดของกำลังพลที่ แตกต่างกันไป แต่ว่ากองกำลังของปลาทะเลกว้างไพศาลทั้งหมด ต่างมุ่งหน้าไปยังเขตนกยูงดังคลื่นที่ซัดเข้าหาฝั่งอย่างรุนแรง

วันนี้จักรวรรดินับล้านของปลาทะเลกว้างไพศาลได้ยก ททัพมากันโดยพร้อมเพรียง กำลังพลจำนวนนับหนึ่งล้านล้านได้มุ่ง สู่เขตนกยูง เป็นภาพเหตุการณ์ที่แลดูอลังการจนเป็นที่ไหวหวั่น ของผู้คน ไม่ว่าจะเป็บบนท้องฟ้า หรือจะเป็นท้องทะเล ล้วนแล้วแต่ เต็มไปด้วยปลาทะเลกว้างไพศาล

กวาดสายตามองออกไป จะเห็นภาพของปลาทะเล กว้างไพศาลที่ยุบยับเต็มไปหมด มองไม่เห็นจุดสิ้นสุด ทุกๆ ที่ที่

สายตาสามารถมองเห็นได้ก็จะเป็นภาพของปลาทะเลกว้างไพศาล
ที่เบียดเสียดกันจนแน่นขนัด นาหินี่ไม่เหลือที่ใดที่ไม่มีปลาทะเล
กว้างไพศาลอีกเลย

เป็นการยากที่จะจินตนาการได้ถึงจำนวนของปลา
ทะเลกว้างไพศาลว่ามีมากน้อยเท่าไร ปลาทะเลกว้างไพศาลที่ยก
มาจากจักรวรรดินับล้านที่ตั้งอยู่ทุกทิศทุกทางมุ่งตรงมาพร้อมกัน
และเริ่มบรรจบกันจนกลายเป็นกองทัพที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรนอก
ชายฝั่งล้านลี้ของเขตนกยูง

“โอ้แม่เจ้า ปลาทะเลกว้างไพศาลทั่วหล้ายกกำลัง
ออกมาจนหมดสิ้น!” ลักษณะเช่นนี้สร้างความตกใจให้กับผู้คน
จำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับอูจจาระปัสสาวะราด ในเวลานี้ บรรดายอด
ฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มาด้วยจุดประสงค์เพื่อแย่งชิงสมบัติวิเศษมีหรือ
จะกล้ารั้งอยู่ต่อไปอีก หันหลังวิ่งหนีทันทีเพื่อไปให้พ้นจากที่ที่
ขัดแย้ง

“เผ่าพันธุ์มนุษย์สมควรตาย!” เมื่อปลาทะเลกว้าง
ไพศาลได้รวมพลกันเรียบร้อยแล้ว บรรดาผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์
มนุษย์ที่คิดจะหลบหนี แต่ในรัศมีร้อยลี้ไม่ว่าจะเป็นบนอากาศหรือ
พื้นดินล้วนแล้วแต่ถูกปิดกั้นเอาไว้แล้ว ทำให้ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์
มนุษย์ที่หลบหนีถูกโจมตีจากปลาทะเลกว้างไพศาลในทันที

ถึงแม้ว่าผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์เหล่านี้จะมีทักษะ ยุทธที่ไม่ธรรมดา แต่ก็ไม่สามารถหนีความตายไปได้พ้น สิ่งที่พวกเขา เผชิญหน้าคือปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนหนึ่งล้านล้านตัว จาก เสียงร้องอันน่าเวทนาที่ดังขึ้น บรรดาผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ เหล่านี้ถูกปลาทะเลกว้างไพศาลกัดกินจนไม่เหลือแม้แต่เศษซาก กระดูก

ก่อนที่บรรดาผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้จะตาย พวกเขา รู้สึก เสียใจที่ไม่เชื่อฟังคำพูดของหลี่ชียเอ่ ไปจากสถานที่อันเป็นที่ขัดแย้ง แต่เร็วไว คงไม่ต้องนำมาซึ่งภัยถึงแก่ชีวิต ตายอย่างไรที่ฝั่งเช่นนี้

“เปิดคั่นฉ่องสวรรค์...” เมื่อเกิดเหตุการณ์ใหญ่ ถึงเพียงนี้ ปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนหนึ่งล้านล้านได้ทำการปิด ล้อมเขตนกยูงในรัศมีหนึ่งร้อยลี้เช่นนี้ ได้ทำให้สำนักต่างๆ เป็น จำนวนมากในทะเลมรกตถึงกับหน้าถอดสี ภายใต้สถานการณ์ เช่นนี้ ย่อมมีไม่กี่คนเท่านั้นที่กล้าไปยังที่เกิดเหตุ เว้นแต่ผู้นั้นจะ เป็นสุดยอดฝีมือเท่านั้น แต่บรรดาสำนักต่างๆ ก็ไม่ต้องการพลาด โอกาสได้ดูชมการศึกครั้งยิ่งใหญ่เช่นนี้ไป จึงทยอยกันขนเอาคั่น ฉ่องสวรรค์ออกมาโดยไม่เสียดายกับศิลาแกร่งที่ต้องเสียไป เพื่อ แอบดูการศึกที่ยิ่งใหญ่ในครั้งนี้

สำนักจำนวนนับไม่ถ้วนที่กลัวจะกลั่นลมหายใจเอาไว้
ไม่ได้เมื่อดูผ่านคั่นช่องสวรรค์ มองเห็นท้องทะเลแถบนั้นมีแต่ปลา
ทะเลกว้างไพศาลสุดลูกหูลูกตา

เห็นหัวปลาจำนวนนับไม่ถ้วนที่ดุ๊กดิ๊กไปมา ปลาทะเล
กว้างไพศาลจำนวนนับไม่ถ้วนที่มีมือถือสองงาม ทวนวงเดือน
ท่าทางดูร้ายยิ่งนัก อาวุธเหล่านั้นแปลงประกายเยือกเย็นออกมา
สาดส่องจนสว่างไสวไปทั่วพื้นน้ำ คนที่ซื้อลาดเมื่อได้เห็นขบวน
เช่นนี้แล้วแทบจะปีสสาวะรดกางเกงเลยทีเดียว

แม้กระทั่งกษัตริย์ของแคว้นเจ้าลัทธิยังต้องขนลุกขน
พองโดยไม่รู้ตัว ปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนหนึ่งล้านล้าน
สามารถฉีกทุกอย่างจนกระจุยได้อยู่แล้ว ต่อให้พวกมันกัดกินแต่
ดินก็สามารถกัดกินแคว้นๆ หนึ่งจนหมดสิ้น มันช่างน่ากลัวอะไร
อย่างนั้น

การไปเหย่ปลาทะเลกว้างไพศาลก็เท่ากับเหย่รังแตน
แล้ว มีเจ้าสำนักที่รู้สึกเหงือโถมกาย และกล่าวด้วยท่าที่เหม่อลอย
เมื่อได้เห็นภาพตรงหน้าเช่นนี้

มีกษัตริย์ที่มองดูภาพนี้ด้วยความสยดสยอง กล่าวว่า
“ความโหดเหี้ยมของปลาทะเลกว้างไพศาลใครจะกล้าไปเล่นด้วย
เว้นแต่เจ้าแห่งทะเล ประมาจารย์พฤกษา ราชันเซียนแล้ว ใครกล้า
ทำสู้กับเผ่าทะเลกว้างไพศาลทั้งเผ่าโดยลำพังคนเดียว”

“คราวนี้ ปลาทะเลกว้างไพศาลไซ้จะเพียงต้องการ
สังหารหลี่ซียเอ่เพื่อล้างแค้นให้กับปลาทะเลกว้างไพศาลที่ตายไป
เท่านั้น ขณะเดียวกันยังต้องการอวดแสนยานุภาพ ให้ทุกคนทั่ว
หล้าได้รับรู้ถึงความแข็งแกร่งของพวกเขา รับรู้ถึงความน่ากลัวของ
พวกเขา ให้ทุกคนทั่วหล้าได้รับรู้ว่าอย่าได้ยุ่งกับปลาทะเลกว้าง
ไพศาล มิฉะนั้นแล้วก็จะถูกล้างเผ่าพันธุ์ได้” ระดับบรรพบุรุษจะมอง
ได้ไกลและลึกซึ้งกว่า

ความจริงแล้ว ระดับบรรพบุรุษมองดูได้ชัดเจนกว่า
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกาะสุวรรณ และไตรนิกายพิสุทธ์ที่เป็นสำนักซึ่ง
ผ่านอุปสรรคมานานัปการ ยิ่งมองออกได้อย่างชัดเจน

สิ่งที่หลี่ซียเอ่ได้กระทำลงไปนั้น สร้างผลกระทบต่อปลา
ทะเลกว้างไพศาลอย่างยิ่ง กระทั่งกล่าวได้ว่าสร้างผลกระทบต่อ
ชื่อเสียงด้านความโหดเหี้ยมและศักดิ์ศรีของปลาทะเลกว้างไพศาล
ให้ตกต่ำจนถึงขีดสุด มันเป็นการเหยียบย่ำชื่อเสียงด้านความ

โหดเหี้ยมและศักดิ์ศรีของปลาทะเลกว้างไพศาลให้อยู่ใต้ฟ้าเท่า
ซัดๆ

การที่หลิขิเยกินเอ็นมังกรต่อหน้าธารกำนัลนั้น นับว่า
เป็นการหยามหมิ่นต่อปลาทะเลกว้างไพศาล แล้วยังสังหาร
จักรพรรดิเผ่าทะเลกว้างไพศาลซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความ
เป็นปลาทะเลกว้างไพศาลที่เขตนกยูง เช่นฆ่าปลาทะเลกว้างไพศาล
จำนวนนับล้าน เป็นการสั่นคลอนต่อฐานะของปลาทะเลกว้าง
ไพศาลในแดนวิญญานสวรรค์

ถ้าหากวันนี้ปลาทะเลกว้างไพศาลไม่จัดการสังหารหลิ
ขิเยเสีย ไม่สร้างชื่อเสียงด้านความโหดเหี้ยมและศักดิ์ศรีของปลา
ทะเลกว้างไพศาลขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่งละก็ ไม่แน่ว่าผู้คนทั่วหล้า
อาจจะคิดว่าปลาทะเลกว้างไพศาลของพวกเขาสามารถรังแกได้
เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ไม่รู้ว่ามีสำนักจำนวนเท่าไรที่ต้องการแย่งชิง
พื้นที่ครอบครองของพวกเขา ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรต้องการ
กินเอ็นมังกร

ดังนั้น ปลาทะเลกว้างไพศาลของพวกเขาจะต้อง
สามัคคีกันเอาไว้ ด้วยการระดมพลปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวน
เป็นล้านล้าน ไม่เพียงต้องการสังหารหลิขิเย ยังต้องการอวดอ้าง
แสนยานุภาพของปลาทะเลกว้างไพศาล ให้ผู้คนทั่วหล้าได้รับรู้ว่า

ไม่ว่าจะเวลาใดก็ตาม ปลาทะเลกว้างไพศาลจะมีความสามัคคีกัน
ยิ่งนัก ขอเพียงผู้ใดไปยุ่งกับพวกเขา ก็เตรียมตัวถูกทำลายล้าง
เผ่าพันธุ์ก็แล้วกัน!

ในทะเล กำลังพลของปลาทะเลกว้างไพศาลเบียดเสียด
อัดเยียดกันชนิดยั่วเยี้ยไปหมด ขณะที่บนท้องฟ้า มียอดฝีมือที่นำ
กลัวแต่ละคนยืนอยู่ ปลาทะเลกว้างไพศาลที่สามารถยืนอยู่บน
ท้องฟ้าล้วนแล้วแต่เป็นประเภทที่ฝึกตนจนกลายเป็นมนุษย์ได้
แล้วทั้งสิ้น

บรรดาปลาทะเลกว้างไพศาลที่ยืนอยู่บนท้องฟ้านั้น
หากไม่ใช่ผู้เฒ่าที่สวมชุดสีทองก็คือผู้ที่สวมชุดกษัตริย์อยู่ พวกเขา
หากไม่ใช่อาวุธใสบุกเบิกก็คือกษัตริย์ มีจำนวนไม่น้อยที่เป็นระดับ
ปราชญ์

แน่นอน ท่ามกลางปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนมาก
มากมายเช่นนี้ จะหาผู้ที่บรรลุถึงระดับอ่องเทพนั้นเป็นเรื่องที่
ค่อนข้างยาก เนื่องจากในด้านของการฝึกยุทธบำเพ็ญเพียรนั้น
ปลาทะเลกว้างไพศาลอยู่ในสถานะที่อ่อนด้อย อย่างไรก็ตามแต่
เปรียบเทียบกับพวกเผ่าวิญญูณเทพเลย กระทั่งเผ่าปีศาจทะเล
ธรรมดาๆ พวกเขาก็เทียบไม่ติด

แต่พวกเขามีดีที่ฐานจำนวนประชากรมีปริมาณ
มากมาย ดังนั้นยอดฝีมือแท้จริงระดับปราชญ์จึงมีอยู่ไม่น้อยเลย
ทีเดียว แต่หากจะบรรลุให้ได้ถึงระดับอ่องเทพคงยากยิ่งนัก

ถึงแม้คำกล่าวที่ว่าปลาทะเลกว้างไพศาลมีจักรวรรดิอยู่
เป็นล้านจักรวรรดิ มีจำนวนปลาทะเลกว้างไพศาลหนึ่งล้านล้านตัว
จะเป็นคำกล่าวอ้างที่เกินเลย แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าปลาทะเลกว้าง
ไพศาลที่ระดมผลมาอยู่ตรงหน้านับว่ามากมายเหลือเกิน ไม่มี
สำนักใดสามารถระดมศิษย์ได้มากมายเช่นนี้ ความอลังการเช่นนี้มี
เพียงปลาทะเลกว้างไพศาลเท่านั้นที่สามารถทำได้

สุดท้ายเมื่อกองทัพปลาทะเลกว้างไพศาลจากล้าน
จักรวรรดิมากันพร้อมหน้า และกองกำลังทั้งหมดได้ระดมมาจน
ครบถ้วนแล้ว ในเวลานี้เองแม้แต่เผ่าอสรพิษพฤษกษา เผ่านิลเนตรคู่
เป็นต้นอีกกว่าสิบสำนักก็มาพร้อมสรรพ ทั้งหมดรวมกันเป็น
กองทัพพันธมิตรมุ่งหน้าสู่เขตนกยูงต่อไป

ตอนที่ 1219 บุกโจมตีนับล้านล้าน

“ตูม...ตูม...ตูม...” เมื่อกองทัพปลานับล้านล้านกรีธาทัพมุ่งหน้าสู่เขตนกยูงนั้น ย่อมสามารถจินตนาการได้ถึงความอลังการและน่าสะเทือนหวั่นไหวของภาพนั้น ลำพังเพียงแค่คลื่นก็ถูกผลักดันจนพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า ดาหน้าเข้าไปยังเขตนกยูงด้วยท่าทีที่ไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางได้

กองทัพปลานับล้านล้านที่เคลื่อนที่ไปข้างหน้า ได้ทำให้ทะเลมรกตสั่นไหว และสะเทือนไปถึงฟ้าดิน ไม่ว่าใครก็ตามหากได้เห็นภาพนี้แล้วก็ต้องรู้สึกตระหนก

ในที่สุด กองทัพปลานับล้านล้านก็ได้หยุดเคลื่อนพล โดยหยุดอยู่ด้านนอกรัศมีของวงกลมที่หลี่ชีย่ได้ขีดเขียนเอาไว้ พวกเขา ก็รู้ว่าภายในวงกลมถูกหลี่ชีย่วางค่ายกลที่นำกล้วเอาไว้ รอให้พวกเขาตกลงไปในหลุมพรางเอง

หลังจากที่กองทัพปลาได้หยุดลงแล้ว มองเห็นหัวปลาจำนวนนับล้านที่ถูกแขวนเอาไว้บนท้องฟ้า นั้น ทำให้ปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับโกรธจนแทบสะกดอารมณ์ไม่อยู่ ไม่ว่าจะ เป็นเพียงปลาตัวเล็กตัวน้อยที่เป็นเพียงพลทหาร หรือจะ

เป็นปลาที่เป็นระดับกษัตริย์ ต่างก็มีดวงตาทั้งสองข้างที่แดงกำจัน
แหบพ่นเป็นไฟออกมา อยากจะจับหลี่ซิเย่มาฉีกให้กระจุกเป็นชิ้น
เล็กชิ้นน้อยให้รู้แล้วรู้รอดไปนี่

“หากไม่จับเจ้าเดรัจฉานน้อยแซ่หลี่มาฉีกให้เป็นชิ้นๆ
ปลาทะเลกว้างไพศาลพวกเราจะไม่ขอกลับแคว้นอย่างเด็ดขาด!”
มีปลาทะเลกว้างไพศาลระดับกษัตริย์อดที่จะร้องคำรามออกมา
ไม่ได้

“ถูกต้อง หากไม่จับเจ้าเดรัจฉานน้อยแซ่หลี่มาฉีกเป็น
ชิ้นๆ จะไม่กลับแคว้น ทำลายล้างสืบชาติพันธุ์ของมัน!” ปลาทะเล
กว้างไพศาลทั้งหมดร้องคำรามออกมา เสียงร้องคำรามสะท้อนถึง
บนท้องฟ้า

ทว่าหลี่ซิเย่ยังคงนั่งเสียบร้อยอยู่ใต้ต้นนกยูง เวลานี้
เขาลุกขึ้นยืนด้วยท่าที่เหนื่อยหน่าย มองดูปลาทะเลกว้างไพศาลใน
ทะเลที่นับไม่ถ้วน อดยิ้มออกมาอย่างอ่อนโยนไม่ได้ กล่าวหาว่า “คน
อย่างข้าเป็นคนที่มิเมตตาเสมอมา และชมชอบสันติเสมอ ข้าจะให้
โอกาสพวกเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย กลับตัวเวลานี้ยังทัน มาทางไหนก็
กลับไปทางนั้น แล้วทำตัวสงบเสงี่ยมเฉียมตนเป็นปลาตัวน้อยๆ ตัว
หนึ่ง มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าจะสังหารพวกเจ้าทั้งหมด ให้พวกเจ้าพินตัว
ไม่ได้อีกเป็นร้อยชาติ”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย่ยิ่งทำให้ปลาทะเลกว้างไพศาล
โกรธจนแทบอกแตกตาย พวกเขามองหลี่ซีเย่ด้วยความเคียดแค้น
สายตาพวยพุ่งกลิ่นอายการฆ่าที่รุนแรงออกมา ด้วยความน่ากลัว
ของประกายตาเช่นนี้เพียงพอที่จะสังหารหลี่ซีเย่ได้เป็นร้อยเป็นพัน
ครั้ง

“เจ้าเดรัจฉานน้อย วันนี้เป็นวันตายของเจ้า!” ในขณะที่
นี้ กษัตริย์ปลาที่ยืนบนท้องฟ้ากล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “วันนี้
พวกเราไม่เพียงต้องการสังหารเจ้า อีกทั้งยังจะกัดกินเขตนกยูงให้
สิ้น! พวกเราจะค่อยๆ ทรมานเจ้าอย่างหนัก จนกว่าเจ้าจะบอก
ประวัติความเป็นมาของเจ้าออกมา เมื่อถึงเวลานั้น เผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลของพวกเราจะทำลายล้างสืบชาติพันธุ์ของเจ้า ให้หนุ่มสาว
เด็กผู้เฒ่าล้วนแล้วแต่ร้องไหยหวนภายใต้อำนาจของเผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลไปชั่วนิรันดร์”

“แค้นตปลาฝูงหนึ่งเท่านั้นบังอาจบอกว่าจะสังหาร
มังกรแท้จริง” หลี่ซีเย่หัวเราะออกมาและกล่าวว่า “อาศัยพวกเจ้านะ
หรือ? ยังไม่มีคุณสมบัติพอ ต่อให้มีคนมากกว่านี้ก็ยังไม่พอม
หลุมของข้า”

“อย่างนั้นหรือ?” กษัตริย์ปลาผู้นี้หัวเราะน่าครั้นคร้าม ออกมาว่า “เจ้าเดรัจฉานน้อย ถือเป็นโอกาสเวลานี้ยังพอมีเวลาอยู่บ้าง จงล่าพองต่อไปเถอะ หลังจากนั้นต่อไปเกรงว่าเจ้าคิดอยากจะหัวเราะ ก็หัวเราะไม่ออก”

สำนักจำนวนไม่น้อยได้ให้ความสนใจด้วยการมอง ผ่านคั่นช่องสวรรคต ครั้นได้เห็นภาพนี้แล้ว แม้ว่าพวกเขาจะอยู่ ห่างไกลนับล้านล้านลี้ก็ตาม ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนอดไม่ได้ต้อง กลั่นลมหายใจ เมื่อได้เห็นกระบวนลักษณะเช่นนี้

“ท่านทั้งหลาย ได้โปรดลงมือทำลายค่ายกลนี้ด้วย เถอะ” ในเวลานี้ กษัตริย์ปลาคนนี้ได้หันไปยังห้องฟ้าและเรียกหา ทัพเสริม

“ตุ้ม...” ในเวลานี้อเอง เสียงหนึ่งได้ดังขึ้น ปราบกฏค่าย กลขนาดใหญ่มากที่ตกลงมาจากบนห้องฟ้า เป็นค่ายกลขนาดใหญ่ ที่ควบคุมโดยยอดฝีมือเผ่าวิญญานเทพจำนวนหลายสิบคน ยอดฝีมือเผ่าวิญญานเทพเหล่านี้ล้วนแล้วแต่แข็งแกร่งมาก ทั้งหมดมีผมเผ้าขาวโพลน พลันที่เห็นก็รู้ได้ทันทีว่าทั้งหมดอยู่ใน ระดับผู้อาวุโสรุ่นบุกเบิกทั้งสิ้น

เมื่อค่ายกลขนาดใหญ่เช่นนี้ถูกส่งลงมา ผู้อาวุโสหลายสิบคนนั้นพลันมีประกายไฟที่รุนแรงออกมาจากตัว พลังเพลิงแก่นพลันเข้าสยบเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินเอาไว้ นรกกลัวยิ่งนัก

“ผู้อาวุโสสูงสุดรุ่นบุกเบิกของนิกายสุรียา...” มีหัวหน้าพรรคที่จดจำหนึ่งในผู้เฒ่าหลายสิบคนนั้นจากคัมภีร์สวรรค์

“ตุ้ม...” ปรากฏไฟจากเตากลั่นลงมาจากบนห้องฟ้า ขณะที่น้ำทะเลได้พวยพุ่งเป็นฟองคลื่น หลี่ชีย่พลันขับเคลื่อนค่ายกลขนาดใหญ่เข้าโจมตีผู้เฒ่าจำนวนหลายสิบคนของนิกายสุรียาอย่างรุนแรงทันที

“เปิด...” ฉับพลันนั่นเอง ผู้เฒ่าหลายสิบคนร้องเสียงดังออกมาพร้อมกัน เสกเอาเตากลั่นออกมาใบหนึ่ง โดยมีค่ายกลขนาดใหญ่ของพวกเขารองรับเอาไว้ จากนั้นก็ได้กลับกลายเป็นเตากลั่นเทพที่ใหญ่โตยิ่งขึ้นมา

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” เสียงดังตุ้มตามดังก้องไม่ขาดสาย ในเวลานี้ เตากลั่นเทพที่อยู่ในสุดยอดค่ายกลกลับดูดกลืนเอาไฟจากเตากลั่นอย่างบ้าคลั่ง ซึ่งฟองคลื่นในน้ำทะเลก็มีไฟจากเตากลั่นที่หลอมรวมอยู่ด้วย เวลานี้ไฟจากเตากลั่นที่ตกลงมาจาก

ห้องฟ้า และส่วนที่หลอมรวมอยู่ในฟองคลื่นของน้ำทะเลได้ถูกเตา
เขียนดูดเข้าไป จากนั้นเหลือเพียงฟองคลื่นที่ ร่วงหล่นลงไป
ทะเลดั่งซาซา

“ค่ายกลเตาสุริยัน เล่าลือกันว่าเป็นสุดยอดค่ายกล
ใหญ่ที่สร้างขึ้นโดยผู้ที่บรรลุกายเขียนชั้นสมบูรณ์” กษัตริย์ผู้หนึ่ง
ได้พิมพ์ออกมาหลังจากที่ได้เห็นค่ายกลนี้แล้ว

“มีฝีมือ” หลี่ชีเย่หัวเราะที่หนึ่ง พลันที่เขากล่าวขาดคำ
ก็ได้ยินเสียงดัง “ซาาา” จากนั้นตามด้วยเสียงดัง “ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” ใน
น้ำทะเลปรากฏหลักกฏเกณฑ์จำนวนมากพุ่งขึ้นมา จากนั้นหลัก
กฏเกณฑ์จำนวนนับไม่ถ้วนก็ได้กลายเป็นโซชนาดยักษ์ โซทุก
เส้นมีขนาดตั้งเทือกเขาขนาดใหญ่ ส่งเสียงดังตึงตึงหวังจะผูกเตา
สุริยันเอาไว้

“อย่าได้กำเริบเสิบสาน...” เสียงตวาดดังขึ้นมาใน
ฉับพลัน บนห้องฟ้าได้มีค่ายกลขนาดใหญ่ลงมาอีกหนึ่ง “ตึง ตึง
ตึง” เสียงดังกังวานของกระบี่ดังไม่ขาดสาย หันไฉนั้นปรากฏกระบี่
ขนาดใหญ่พุ่งขึ้นสู่ห้องฟ้า เหมือนตั้งเป็นดอกบัวแต่ละดอกที่แบ่ง
บานเต็มที จังหวะที่ดอกบัวขนาดใหญ่แต่ละดอกแบ่งบาน พลังของ
หลักกฏเกณฑ์ที่ขึ้นมาจากทะเลก็ถูกลดทอนลงไปเป็นอันมาก

“ค่ายกลกระบี่เลียงสรรพวิชา...” มีผู้ที่เฝ้าดูอยู่หน้าคั่น
ช่องสวรรค์จดจำค่ายกลนี้ได้ จึงร้องเสียงดังออกมาว่า “นี่มันค่าย
กลประจำสำนักของสมุทรเลียงกิเลสนะ”

ยอมไม่ต้องสงสัย เพื่อกำจัดหลิขิเยแล้ว ทั้งนิกายสุริยา
และสมุทรเลียงกิเลสต่างก็ลงทุนอย่างมาก นำเอาสุดยอดค่ายกล
ใหญ่ออกมา เรียกว่าหากไม่สามารถสังหารหลิขิเยได้จะไม่ยอม
เลิกราเต็ดขาด

“อาวูโสจาง ลงมือพร้อมกัน” ในขณะนี้ หนึ่งในผู้เฒ่า
ของค่ายกลกระบี่เลียงสรรพวิชาร้องเสียงดังออกมา

“แวงค์...” ทันใดนั้น ทั้งเตาสุริยันและค่ายกลกระบี่เลียง
สรรพวิชาพลันสว่างพลั่งจนถึงขีดสุด หนึ่งในนั้นคือเตาสุริยาที่
สามารถดูดกลืนไฟของเตากลั่นแก้วชั้นฟ้าสิบแดนดิน หนึ่งในนั้นคือ
ค่ายกลกระบี่เลียงสรรพวิชา บันทอนพลังวิชาทุกอย่างลง

ภายใต้การประสานพลังของสุดยอดค่ายกลใหญ่ทั้ง
สอง ในที่สุดหลุมพรางที่หลิขิเยวางเอาไว้ก็ถึงกาลล่มสลาย ไฟจาก

เตากลั่นถูกดึงออกไป ขณะที่โซ่เหล็กที่เกิดจากหลักกฎเกณฑ์ถูก
พันจนขาด

“ตุ้ม...” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว เตาสूरियันและค้ายกล
กระบี่เลียงสรรพริชาได้ขยายขีดความสามารถจนถึงขีดสุด อาศัย
พลังอำนาจสูงสุดทำการควบคุมและสยบทะเลแห่งนี้เอาไว้ หรืออีก
นัยหนึ่งก็คือ เวลานี้ต่อให้หลิซียะยังมีวิธีอะไร หรือได้วางหลุมพราง
อะไรเอาไว้ในบริเวณห้องทะเลแห่งนี้ก็ตาม ภายใต้สุดยอดค้ายกล
ทั้งสองที่สยบเอาไว้ก็จะไม่สามารถสำแดงฤทธิ์เดชอะไรได้อีก

“เจ้าเดรัจฉานน้อย วิธีการของเจ้าเป็นเพียง
ของเด็กเล่นเท่านั้นเอง ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง!” ผู้อาวุโสสูงสุดรุ่น
บุกเบิกของนิกายสุรียาได้กล่าวน่าเกรงขามออกมา

ผู้อาวุโสรุ่นบุกเบิกของสมุทรเลียงกิเลสคนหนึ่งก็กล่าว
น่าเกรงขามออกมาว่า “ผู้ที่สังหารศิษย์ของสมุทรเลียงกิเลส โทษ
ตายหมิ่นครั้งก็ยังไม่คุ้ม สมควรตาย!”

ในเวลานี้ สุดยอดค้ายกลทั้งสองได้ทำการสยบและ
ควบคุมพื้นที่ที่เป็นห้องทะเลแห่งนี้เอาไว้แล้ว ในสายตาของพวกเขา
เขามองว่า ต่อให้หลิซียะยังคงมีวิธีการอื่นๆ อีกรู้ก็ไม่อาจทำอะไรได้

อีกต่อไป ในสายตาของพวกเขา เวลานี้ลี้ซีย่เปรียบเสมือนปลาที่
อยู่บนเขียงเท่านั้น

“จะอย่างไรเสีย อาศัยกำลังโดยลำพังคนเดียวหวัง
สั่นคลอนต่อสำนักใดสำนักหนึ่ง ย่อมเป็นเรื่องยากอยู่แล้ว” มีผู้ที่
มองดูภาพเหตุการณ์จากคั่นช่องสวรรค์แล้ว อดพิมพ์้าออกมา
ไม่ได้

“การที่พวกสมุหฺรเลียงกิเลส นิกายสุริยา ปลาทะเล
กว้างไพศาลรวมตัวเป็นพันธมิตรกันแล้ว ช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน
ไม่รู้ว่าสำนักจำนวนเท่าไรที่ต้องรู้สึกหวั่นเกรงอยู่สามส่วน นับว่าห
ลี้ซีย่กลับไปทำให้พวกเขาบรรลุเรื่องดีๆ ขึ้นมา” ระดับกษัตริย์ที่
มองดูจากคั่นช่องสวรรค์อดที่จะรู้สึกหวั่นไหวขึ้นมาไม่ได้

“น่าเสียดาย นี่คือนยอดคนเลวนะเนี่ย ถือเป็นต้นกล้า
ชั้นเลิศของเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่กำลังจะตายอนาคแล้วละ แข็งเกิน
มักหักง่าย เจ้าลี้ซีย่ผู้นี้มีอนาคตที่ไร้ขีดจำกัด แต่กลับยโสโอหัง
เสียเหลือเกิน สร้างศัตรูขึ้นมารวดเดียวตั้งมากมาย เป็นการปลัก
ตัวเองให้ก้าวไปสู่ความตายนะเนี่ย” ระดับบรรพบุรุษอดที่จะกล่าว
ด้วยความเสียดายไม่ได้

“เจ้าเดรัจฉานน้อย วันตายของเจ้ามาถึงแล้ว!” ในเวลานี้ พวกปลาทะเลกว้างไพศาลล้วนแล้วแต่มีหน้าตาที่น่าเกลียดน่ากลัว กษัตริย์ปลาทะเลกว้างไพศาลคำรามเสียงดังว่า “พี่น้องทั้งหลาย บุกขึ้นไปยังเขตนกยูง ไม่ต้องสนใจว่ามันจะอันตรายแค่ไหนก็ไม่สามารถขัดขวางการก้าวเดินของพวกเราได้ พวกเราแหะเขตนกยูงให้ราบ ฉีกเนื้อเจ้าเดรัจฉานน้อยให้แหลกละเอียด!”

“แหะเขตนกยูงให้ราบ แหะเขตนกยูงให้ราบ ฉีกเนื้อเจ้าเดรัจฉานน้อยให้แหลกละเอียด ฆ่ามัน...” ปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับไม่ถ้วนคำรามออกมาอย่างบ้าคลั่ง เสียงโห่ร้องคำว่าฆ่าสร้างความสะเทือนหวั่นไหวจนดวงดาวยังต้องสั่นไหว

ในเวลานี้ ปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับไม่ถ้วนได้บุกเข้าไปยังเขตนกยูง ไม่ว่าจะหลี่ชียะจะวางหลุมพรางอะไรที่เขตนกยูงไว้ ไม่ว่าจะหลี่ชียะจะยังคงมีวิธีการอะไรก็ตาม ก็ไม่สามารถสั่นคลอนความตั้งใจที่จะแหะกินเขตนกยูงให้ราบ และฉีกเนื้อของหลี่ชียะให้แหลกละเอียด

จากการที่ฝูงปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับไม่ถ้วนบุกเข้าไปหา ได้ทำให้ทั่วทั้งเขตนกยูงสะเทือนสั่นไหวขึ้นมา โดยที่พวกเขายังอยู่ในระยะที่ห่างไกลจากเขตนกยูง

หลี่ซิเย่ที่มองเห็นภาพนี้แล้วไม่เพียงไม่ได้แสดงอาการ
ตระหนกตกใจแล้ว ตรงกันข้ามกลับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา
เขาหัวเราะที่หนึ่งแล้วกล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่า “ก่อนหน้านั้น ข้าแค่
หยอกพวกเจ้าเล่นเท่านั้นเอง คราวนี้จะเป็นเวลาเก็บเกี่ยวที่แท้จริง
แล้วละ”

พลันที่หลี่ซิเย่กล่าวขาดคำ “แว้งค์” ในเวลานี้เองต้น
นกยูงที่อยู่ด้านหลังของเขาปรากฏประกายศักดิ์สิทธิ์แต่ละสายที่พุ่ง
ขึ้นสู่ท้องฟ้า ทุกๆ สายล้วนมีสีสันหลากหลาย

ประกายแต่ละสายที่ปะทุขึ้นมาได้ยึดท้องฟ้าให้ถ่าง
ออกไป บุกเบิกสร้างเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินขึ้น ทำการวิวัฒนาการ
ความสับสนวุ่นวายของฟ้าดิน

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่...” ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทำ
ให้หลายคนตามไม่ทัน และรู้สึกตระหนกอย่างยิ่ง

ประกายศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ได้กลับ
กลายเป็นหางขนาดยักษ์อยู่บนท้องฟ้าขึ้นมา เวลานี้ต้นนกยูงได้
อันตรธานหายไป บนพื้นดินไม่มีต้นนกยูงอีกแล้ว

ปรากฏเป็นนกยูงขนาดยักษ์ตัวหนึ่งอยู่บนท้องฟ้า
พลันที่นกยูงตัวนี้กางปีกออกมา ได้ปกคลุมไปทั่วทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบ
แดนดิน หัวหึ่งทะเลมรกตล้วนแล้วแต่ตกอยู่ภายใต้ประกาย
ศักดิ์สิทธิ์หลากสีสนนี้

“ซ้าา...” นกยูงได้รำแพนหางแผ่ขยายออกมา
จับพลันนั่นเอง พลังที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรได้อบอวลไปทั่วทั้งแดน
วิญญานสวรรค์ ความไร้เทียมทานที่แท้จริงได้สร้างความสะเทือน
หวั่นไหวไปทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์

“ไม่มีหลักกฎเกณฑ์ ไม่มีกระบวนท่า ยามเมื่อนกยูงรำ
แพน สรรพชีวิตนับไม่ถ้วนล้วนแล้วแต่ถูกสยบเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็
นระดับปราชญ์ที่แข็งแกร่งเพียงใด ไม่ว่าจะเป็นระดับอ่องเทพที่นา
กลัวเช่นใด ภายใต้พลังอำนาจที่ไร้เทียมทานเช่นนี้ รู้สึกได้ว่า
ตัวเอว่นั้นช่างคล้ายดั่งมดปลวกเหลือเกิน ปราศจากคุณค่าที่จะ
กล่าวถึง เป็นอะไรที่เล็กจ้อยและอ่อนแอเหลือเกิน

“แว้งค์” หางของนกยูงที่ลำแพนอยู่พลันกวาดออกไป
ปลาหะเลกกว้างไพศาลจำนวนนับล้านล้านถูกสะกดแข็งอยู่ที่ตรงนั้น
เตาสุริยัน ค่ายกลกระบี่เลียงสรรพวิชาก็ถูกตรึงนิ่งอยู่กับที่ตรงนั้น

ในขณะนี้ ไม่ว่าจะป็นระดับปราชญ์ที่แข็งแกร่ง หรือจะ
เป็นสุดยอดค่ายกลล้วนแล้วแต่กระดิกตัวไม่ได้ พวกเขาถูกสะกด
เอาไว้ทั้งหมด นาทีนี้เหมือนว่าแม้แต่กาลเวลาและช่องว่างก็ถูก
สะกดเอาไว้เช่นกัน

ตอนที่ 1220 หลอมกลิ่นเลือดกองทัพปลานับล้านล้าน

นกยูงได้ทำการปกคลุมทะเลมรกต และสยบแดน
วิญญานสวรรค์เอาไว้ในเวลานี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งนิรันดร
เพียงใด ไม่ว่าจะเป็ดยอดฝีมือที่แข็งแกร่งไร้ผู้ต่อกรเช่นใด ทั้งหมด
ตื่นขึ้นมาจากความฝัน สายตาทั้งหมดจับจ้องไปยังเขตนกยูง

ภายในสถานที่ต้องห้ามมีผู้ที่ตื่นจากความฝัน ใต้หุบ
เหวลึกมีดวงตาคู่ที่ลืมตาขึ้นและบนโครงกระดูกปรากฏประกาย
ศักดิ์สิทธิ์ออกมา

เมื่อหางของนกยูงที่สะบัดกวาดออกไป ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่
ดำรงอยู่ในสถานะไร้ผู้ต่อกรเช่นใดก็ต้องหวาดกลัวเช่นกัน พลันที่
ลงมือก็ปราศจากผู้ต่อกรไปยุคสมัยหนึ่ง กวาดล้างสิ่งทุกอย่าง

“ปรมาจารย์พฤษภานกยูง...” ณ บริเวณสถานที่ที่
ห่างไกลยิ่ง ไม่รู้ว่าใครที่พิมพ์ออกมาคำหนึ่ง

นาทีนี้ ไม่ว่าจะสำนักนั้นจะมีความแข็งแกร่งเพียงใด จะ
เป็นตระกูลขุนนางเก่าแก่เช่นใดก็ต้องหวาดกลัวจนขนลุกซู่

สำนักต่างๆ เป็นจำนวนมากที่อยู่ในทะเลมรกตและเปิด
คั่นช่องสวรรค์คอยดูอยู่ ยามที่เห็นภาพเช่นนี้แล้ว ระดับบรรพบุรุษ
จำนวนนับไม่ถ้วนต่างบังเกิดอารมณ์พลุ่งพล่านต้องการคุกเข่าลง
ตรงหน้าคั่นช่องสวรรค์

กระทั่งสำนักที่ยิ่งใหญ่เฉกเช่นไตรนิกายพิสุทธิ์ เกาะ
สุวรรณก็ตามที ระดับบรรพบุรุษที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรของพวกเขาเมื่อได้
เห็นภาพนี้แล้วก็ต้องรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก

“ปรมาจารย์พฤกษาฟื้นคืนชีพรี?” ระดับบรรพบุรุษที่
ผมเผ้าขาวโพลนของไตรนิกายพิสุทธิ์รู้สึกเสียวสันหลังวาบ ไม่
อยากเชื่อสายตา กับสิ่งที่เกิดขึ้น พิมพ์ว่า “นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไป
ไม่ได้ ปรมาจารย์พฤกษานกยูงเมื่อละสังขารในท่านั่งกรรมฐานแล้ว
ก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้อีก เขาจะต้องหวนคืนสู่ธรรมชาติ”

“นี่ไม่ใช่การฟื้นคืนชีพของปรมาจารย์พฤกษานกยูง”
เกาะสุวรรณในฐานะเป็นสายสำนักปรมาจารย์พฤกษา พวกเขาจึง
เข้าใจเรื่องเหล่านี้ได้ดีกว่า ระดับบรรพบุรุษผู้หนึ่งของเกาะสุวรรณ
เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว พิมพ์ว่าออกมาว่า “นี่คือการแสดงอภินิหาร

ของพฤษภาคม หรือจะเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าจะมีชีวิตอยู่ต่ออีก
ยุคสมัยหนึ่งอย่างนั้นรี?”

สายสำนักปรมาจารย์พฤษชาล้วนแล้วแต่รู้ว่าการที่
พฤษชาจารย์จะแสดงอภินิหารโดยพื้นฐานแล้วเป็นเรื่องที่เป็นไป
ไม่ได้ เว้นแต่ว่าสำนักนั้นๆ กำลังเผชิญกับภัยที่จะถูกทำลายเท่านั้น
มิฉะนั้นแล้ว ต่อให้พฤษชาจารย์ถึงคราแห่งตายก็จะไม่แสดง
อภินิหารออกมา

“เดิมทีข้าจะต้องอาศัยกำลังมากมายมาหลอมกลั่นเพื่อ
นำมาใช้ คราวนี้นับว่าใช้ได้เลย เมื่อมีเตากลั่นสุรียัน และค่ายกล
กระบี่เลียงสรรพิชาที่เป็นสุดยอดเตากลั่นโอสถ” หลี่ชีย่เผยให้
เห็นถึงรอยยิ้มเมื่อเห็นภาพนี้แล้ว

“เปิด...” หลี่ชีย่ร้องเสียงทุ้มต่ำออกมา พลันที่สิ้นเสียง
“แว้งค์” ฟ้าดินบริเวณนี้บังเกิดประกายขึ้นมา หางรำแพนของ
นกยูงที่อยู่บนท้องฟ้าพลันหมุนเป็นวงกลม

ในเวลานี้เองเรื่องที่ไม่น่าเชื่อได้เกิดขึ้น ได้ยินเสียงดัง
“จืด จืด จืด” ปลาหะเลกว้างไพศาลที่ถูกสะกดเอาไว้ทั้งหมดเริ่มถูก
บดขยี้ทำลาย

เวลานี้ ร่างของปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนหนึ่งล้าน ล้านตัวเหมือนตกอยู่ในโมหินขนาดยักษ์ ร่างของพวกเขาถูกบด ขยี้ทำลายอย่างค่อยเป็นค่อยไปที่ละนิดๆ แต่พวกเขาไม่สามารถ กระดิกตัวไปไหนได้ กระทั่งไม่สามารถร้องออกมาด้วยความ เจ็บปวดนำเวทนา

ภาพเช่นนี้ช่างน่าสยดสยองยิ่งนัก ปลาทะเลกว้าง ไพศาลจำนวนนับล้านล้าน ยังมีเผ่าอสรพิษพฤษกษา พรรคนิลเนตร คู่เป็นต้นรวมกว่าสิบสำนัก ยอดฝีมือที่เป็นศิษย์ของสำนักเหล่านั้น อีกเกือบหนึ่งแสนคนก็ถูกบดขยี้ทำลายอย่างซ้ำๆ

ภายในระยะเวลาอันสั้น ปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวน นับล้านล้านก็ถูกบดทำลายไปทั้งหมด ตั้งแต่ปลาทะเลกว้างไพศาล ที่เป็นเพียงทหารปลาตัวน้อยๆ จนถึงระดับปราชญ์ที่มีฐานะผู้อาวุโส รุนบุกเบิก ทั้งหมดไม่สามารถหนีพ้นจากเคราะห์กรรมถูกบดขยี้ไป ทั้งหมด

ในที่สุด ไม่ว่าจะเป็ปลาทะเลกว้างไพศาลก็ดี หรือจะ เป็นผู้บำเพ็ญตนจากสำนักต่างๆ ก็ช่าง ทั้งหมดถูกบดขยี้จนเหลือ เพียงเลือดแก่นกอนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ามากที่สุดบนตัวของ

พวกเขา ภายในเลือดแก่นเหล่านี้ยังรวมเอาเลือดวัฒนธรรมของพวกเขา
เข้าอีกด้วย

เลือดแก่นทั้งหมดพลันหลอมรวมเข้าด้วยกัน ลองนึก
ภาพดูว่ามันจะมีปริมาณของเลือดแก่นจำนวนเท่าไร ในเมื่อปลา
ทะเลกว้างไพศาลมีมากถึงล้านล้านตัว เมื่อเลือดแก่นทั้งหมด
รวมตัวเข้าด้วยกันจึงกลายเป็นทะเลเลือดที่จับตัวเป็นก้อนทันที

“นี่มัน...” บรรดาผู้ที่ดูชมอยู่ตรงหน้าคั่นฉ่องสวรรค์
ต่างรู้สึกสั่นเต็มขึ้นมาเมื่อได้เห็นภาพนี้ รู้สึกขนลุกชู ปลาทะเล
กว้างไพศาลจำนวนหนึ่งล้านล้านตัวก็ต้องจบชีวิตลงในลักษณะ
เช่นนี้ กลายเป็นเลือดแก่นก้อนหนึ่ง มันช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัว
เพียงใด

“ตุ้ม...” เตาสุริยันที่ควบคุมโดยผู้อาวุโสรุ่นบุกเบิก
จำนวนหลายสิบคนของนิกายสุริยาพลันเปล่งประกายสว่างไสว
ขึ้นมา โดยที่พวกเขาได้สูญเสียอำนาจในการควบคุมเตาสุริยันไป
แล้ว

“ซ่าา ซ่าา ซ่าา...” เสียงของน้ำที่ดั่งขึ้น เวลานี้หลี
ชีเย่ได้เข้าควบคุมเตาสุริยันด้วยตนเอง เลือดแก่นปริมาณมหาศาล
ถูกดูดเข้าไปอยู่ภายในเตาสุริยัน

จากนั้น “ตูม” พลังเพลิงแก่นสุริยันปริมาณมหาศาลที่
อยู่ภายในเตาสุริยันพลันกลับกลายเป็นวังน้ำวน ทำการหลอมกลั่น
เลือดแก่นปริมาณมหาศาลเหล่านั้น

จากการที่พลังเพลิงแก่นสุริยันภายในเตากลั่นสุริยัน
กำลังทำการหลอมกลั่นเลือดแก่นปริมาณมหาศาลอยู่นั้น ผู้อาวุโส
รุ่นบุกเบิกจำนวนหลายสิบคนที่ควบคุมค่ายกลอยู่พบว่าร่างของ
ตนเองค่อยๆ หลอมละลาย ไฟแห่งชีวิตที่อยู่ภายในร่างกายของ
พวกเขากลับลุกไหม้ขึ้นมา เพื่อทำการกลั่นเลือดแก่นที่ผ่านการ
หลอมกลั่นมาแล้วอีกรอบหนึ่ง ซึ่งจะทำให้เลือดแก่นนั้นมีความ
บริสุทธิ์มากยิ่งขึ้นไปอีก

“พวกเจ้าไร้เดียงสาเสียจริงๆ คิดว่าอาศัยเพียงแค่ค่าย
กลเตากลั่นสุริยันแค่นี้ก็สามารถกลั่นกินเพลิงจากเตากลั่นของข้า
ได้อย่างนั้นหรือ? หากจะกล่าวถึงเรื่องการกลั่นไอสถแล้ว ในโลกนี้
ยังมีอะไรบริสุทธิ์มากกว่าไฟแห่งชีวิต มันคือสิ่งที่สมบูรณ์แบบ
ไร้ที่ติ ทำให้เลือดแก่นได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นกว่าเดิมเสียอีก”

หลี่ซีเย่ควบคุมสุดยอดค่ายกลสุริยันนี้ ทำการหลอม
กลั่นเลือดแก่นปริมาณมากมายดั่งทะเลเลือดต่อไป

ในที่สุดเลือดแก่นทั้งหมดก็ถูกหลอมกลั่นจนเสร็จสิ้น
จำนวนเลือดแก่นที่มากมายดั่งทะเลเลือดก่อนหน้า กลายเป็น
ปริมาณเท่ากับบึงน้ำขนาดใหญ่เท่านั้น

ทว่าหลังจากที่เลือดแก่นทั้งหมดถูกหลอมกลั่นไป
เรียบร้อยแล้ว เตาถ่านสุริยันก็แตกสลายไป ผู้อาวุโสรุ่นบุกเบิก
หลายสิบคนได้ถูกหลอมรวมอยู่ภายในเลือดแก่นนั้น พวกเขาที่ไม่
อาจหนีเคราะห์กรรมที่ต้องถูกหลอมกลั่นไปได้

“ซ้าา...” เวลานี้ หลี่ซีเย่ได้จัดการหน้าทิพย์พิสูทธิ์
ทั้งหมดลงไปใ้ในค่ายกลกระบี่เสียดวงพรวิชา ขณะที่ผู้อาวุโสรุ่น
บุกเบิกทั้งหมดของสมุทรวายุภัสซึ่งเป็นผู้ควบคุมค่ายกลได้แต่
มองตาปริบๆ ปล่อยให้หน้าทิพย์พิสูทธิ์เฝ้าทวมตัวของพวกเขาจน
มืด

“หน้าทิพย์พิสูทธิ์นะ สุดยอดหน้าทิพย์ศักดิ์สิทธิ์ของเผ่า
วิญญานเทพ” “ไม่รู้ว่ามิใช่คนจำนวนเท่าไรที่รู้สึกอึ้งฉงนยิ่งนัก เมื่อ

เห็นหลี่ชียเอ่ได้ใช้น้ำทิพย์พิสุทธิปริมาณมากมายเช่นนี้มาท่วมค้ายกลกระบี่เลี้ยงสรรพวิชา ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนมากมาเท่าไรที่รู้สึกว่หลี่ชียเอ่นั้นคือลูกที่ล้างผลาญสมบัติของพ่อแม่เหลือเกิน

สำหรับเผ่าวิญญาณเทพแล้ว หากได้ครอบครองน้ำทิพย์พิสุทธิสักขวด นั่นคือสุดยอดของล้ำค่าเลยนะ แต่เวลานี้ หลี่ชียเอ่กลับใช้น้ำทิพย์พิสุทธิจำนวนมากมาเพื่อท่วมค้ายกลกระบี่เลี้ยงสรรพวิชาให้มิด

“ตึง ตึง ตึง...” เวลานี้ ค่ายกลกระบี่เลี้ยงสรรพวิชาอยู่นอกเหนือการควบคุมของสมุทรเลี้ยงกิเลสโดยสิ้นเชิง ค่ายกลได้กลับกลายเป็นดอกบัวขนาดยักษ์ขึ้นมา แลดูบริสุทธิ์ยิ่งนัก นี่เป็นรูปลักษณะสุดท้ายของค่ายกลกระบี่เลี้ยงสรรพวิชา สามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างให้บริสุทธิ์ และสามารถหลบเลี่ยงทุกสิ่งทุกอย่างได้

“ซ่าา...” เสียงน้ำดั่งขึ้น น้ำทิพย์พิสุทธิได้กลายเป็นเตากลั่นใบหนึ่งอยู่ภายในดอกบัวดอกนั้น จากการสำแดงพลังทำให้ค่ายกลกระบี่เลี้ยงสรรพวิชาบริสุทธิ์จนถึงขั้นสุดยอด เลือดแก่นที่ถูกหลอมกลั่นจนมีปริมาณเท่าบึงน้ำขนาดใหญ่พลันถูกดูดเข้าไปอยู่ภายในเตากลั่นใบนั้น

เวลานี้เอง ดอกบัวได้หุบลง เลือดแก่นฤกหลอมกลั่น อยู่ภายในเตากลั่นใบนั้น ขณะที่ผู้อาวุโสรุ่นบุกเบิกหลายสิบคน รับรู้ได้ถึงลัคนาของตนที่เปิดออกมา น้ำพุแห่งชีวิตของพวกเขา ไหลไปยังเตากลั่นนั้นอย่างไม่ขาดสาย ทำให้การกลั่นของเตากลั่น มีความบริสุทธิ์มากขึ้นกว่าเดิม

จากการที่น้ำพุแห่งชีวิตของพวกเขาไหลออกไปอย่าง ไม่ขาดสาย ทำให้ลมปราณ เลือดวัณณะ พลังสัจธรรมต่างๆ ของผู้ อาวุโสรุ่นบุกเบิกหลายสิบคนนี้ ได้กลายเป็นน้ำพุแห่งชีวิต และไหลออกไปในสภาพของน้ำพุแห่งชีวิต ทำให้มีชะตาไม่ต่าง อะไรกับผู้อาวุโสรุ่นบุกเบิกของนิกายสุริยาที่ร่างของพวกเขาค่อยๆ หลอมละลายไปที่ละนิดๆ

ลักษณะเช่นนี้แม้ว่าจะแลดูไม่ค่อยน่ากลัวสักเท่าไรนัก แต่ดูจะสะอาดหมดจดมากกว่าเมื่อเทียบกับการเลาะกระดูกريد เอาไขกระดูกออกมา เพราะเป็นการริดจนแห่งสนิทไม่เหลือ แม้กระทั่งกาก

“อาศัยไฟแห่งชีวิตมาอุ่นเลือด ใช้น้ำพุแห่งชีวิตชำระ ล้างพลังแก่น ไม่มีอะไรทำได้ดีมากกว่านี้อีกแล้ว” หลี่ชีย่คอย ควบคุมการกลั่นของเตากลั่นอย่างดี เขายิ้มกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย ว่า “ถ้าหากให้เข้าไปตามจับยอดฝีมือนหลายสิบคนมากลั่นโอสถ

เป็นๆ แบบนี้ก็ออกจะโหดเหี้ยมจนเกินไป พวกเจ้าว่าอย่างนั้นหรือไม่ โชคร้ายก็คือพวกเจ้ากลับไม่ยอมฟังคำเตือนของข้า ต้องวิ่งเข้ามารนหาที่ตายเอง หากไม่ได้เอาตัวเองมาเป็นตัวกลั่นโอสถเองล่ะก็ ไม่ยอมเลยนะ”

“บังเอิญเหลือเกิน เตากลั่นสุรียันของนิกายสุรียา ค่ายกลกระบี่เลี้ยงสรรพวิชาของสมุทรเลี้ยงกิเลสล้วนแล้วแต่เหมาะแก่การนำมากลั่นโอสถอย่างยิ่ง เคล็ดลับวิชาที่กายเขียนขึ้นสมบูรณ์ของพวกเจ้าสรรค์สร้างขึ้นมา คนหนึ่งแข็งแกร่งไร้คู่แข่ง คนหนึ่งนุ่มนวลไร้ผู้เทียบเทียม พวกเจ้าเจาะจงมาอยู่ด้วยกัน และมาให้ใช้กลั่นโอสถที่ตรงนี้ ด้วยความบังเอิญเช่นนี้ข้ายังจะพูดอะไรได้อีกบอกได้แต่เพียงช่วงเวลาของข้าได้มากทีเดียว”

ระดับบรรพบุรุษของไตรนิกายพิสุทธิ์ที่มองดูเหตุการณ์อยู่ ณ ด้านหน้าคั่นช่องสวรรค์ต้องหันมองหน้ากันและกัน กล่าวว่ “นี่มันเป็นเรื่องบังเอิญจริงหรือ?”

ในที่สุด ดอกบัวได้ร่วงโรย เลือดแก่นทั้งหมดได้รับการหลอมกลั่นอีกครั้ง เวลานี้ไม่สามารถมองเห็นเค้าโครงเดิมของเลือดแก่นอีกต่อไปแล้ว มันได้กลับกลายเป็นของเหลววิเศษที่เปล่งประกายศักดิ์สิทธิ์ออกมา

ก่อนหน้านี้ เลือดแก่นจำนวนมากเท่ากับบึงน้ำขนาดใหญ่
ใหญ่ เวลาหลังจากถูกกลั่นให้กลายเป็นของเหลววิเศษแล้ว เหลือ
เท่ากับน้ำในสระเท่านั้น

ปริมาณของเหลววิเศษเท่าน้ำสระหนึ่งที่มีพลังแก่น
สับสนวนวายของแรกเริ่มกำเนิดโลกอยู่ภายใน เหมือนดั่งมีโลกอีก
โลกหนึ่งและดวงดาวต่างๆ ถือกำเนิดขึ้นมาจากของเหลววิเศษนี้
อย่างนั้น เหมือนว่าของเหลววิเศษสระหนึ่งเพียงพอที่จะหล่อเลี้ยง
ทั่วทั้งจักรวาลได้

“ของเหลววิเศษเช่นนี้เทียบเคียงได้กับพลังแก่นที่ดู
สับสนวนวายแรกเริ่มกำเนิดโลกเลยนะ” ผู้คนจำนวนมากต่าง
อยากได้สิ่งนี้เป็นอันมาก กระทั่งผู้ที่ไม่รู้คุณค่าของก็รับรู้ได้ว่า
ของเหลวปริมาณเท่าสระน้ำบ่งบอกถึงสิ่งใด

นี่คือของเหลววิเศษที่กลั่นมาจากปลาทะเลกว้าง
ไพศาลนับหนึ่งล้านล้านตัว ย่อมรับรู้ได้ว่ามันมีค่าเพียงใดกันแล้ว

เวลานี้ หลี่ชีย่หีบเอาน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าออกมา แล้ว
จัดการผ่ามันออก เทของเหลวตั้งทองคำออกมา พลันที่น้ำเต้า

เถาวัลย์ฟ้าถูกผ่าออกมา พลันรู้สึกเปี่ยมไปด้วยพลังแห่งชีวิต พลังชีวิตจำนวนไม่สิ้นสุดที่พุ่งเข้ามาปะทะใบหน้า เหมือนว่าทุกๆ หยดของน้ำทองคำก็คือเมล็ดแห่งชีวิตเมล็ดหนึ่ง

หल्लीชเยได้เทน้ำทองคำลงไปในห้องของเหลวพิเศษที่มีปริมาณเท่าน้ำในสระน้ำ “แวงค์” ของเหลวทั้งสองพลันหลอมรวมเข้าด้วยกัน ในเวลานี้ทุกคนที่อยู่ในทะเลมรกตล้วนแล้วแต่รับรู้ได้ถึงพลังแห่งชีวิตที่เปี่ยมล้นยิ่งเข้ามาปะทะใบหน้า รู้สึกว่าของเหลวปริมาณเท่าสระน้ำนี้เหมือนมีสิ่งมีชีวิตสิ่งหนึ่งกำลังจะถือกำเนิดขึ้นมา เป็นชีวิตที่มีความแข็งแกร่งยิ่งนัก เป็นชีวิตที่สามารถหยั่งรากลงบนพื้นดินได้!

ท่ามกลางพลังชีวิตที่เปี่ยมล้นอบอวลเช่นนี้ ทำให้สรรพสิ่งมีชีวิตในทะเลมรกตจำนวนนับไม่ถ้วนพลันรับรู้ถึงความมีชีวิตชีวา แม้แต่ต้นไม้ที่แห้งเหี่ยวใกล้ตายก็คล้ายดั่งได้พบกับฤดูใบไม้ผลิอีกครั้ง

“เขากำลังต่ออายุชีพให้กับต้นนกยูง! ภาระทั้งต้องการให้ต้นนกยูงสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกหนึ่งยุค” มิบรรพบุรุษที่มองเห็นภาพนี้หน้าคั่นช่องสวรรค์แล้วรู้สึกตระหนก ในเวลานี้เองพวกเขาจึงเข้าใจว่าหल्लीชเยต้องการทำอะไรอย่างถ่องแท้!

หลายคนรู้สึกตระหนกตกใจ หลายคนรู้สึกประทับใจ
และก็มีหลายคนต้องนั่งเงียบกับสิ่งนี้

ก่อนหน้านั้นเคยมีคนถามหลี่ซิเยว่าต้องการทำอะไร
ซึ่งเขาก็ตอบไปว่าต้องการต่ออายุชีพให้กับต้นนกยูง เวลานั้น ผู้คน
จำนวนมากหัวเราะเยาะเขา หลายคนดูแคลนเขา หลายคนมอง
ว่าหลี่ซิเยไม่รู้จักเจียมตัวเป็นเจ้าของคนหนึ่งเท่านั้น

ตอน 1221 ต่ออายุชัย

ทว่าดูไปแล้วคนที่เป็นเจ้าโง่อย่างแท้จริงไม่ใช่หฺลี่ชียเย แต่เป็นพวกเขาต่างหาก และผู้ที่โง่ถึงขีดสุดก็คือพวกเขาปลาทะเล กว่างไพศาล ด้วยความถือดีของพวกเขา ความอวดดีของพวกเขา ทำให้หฺลี่ชียเยบรรลุผลตามความประสงค์

“พลังชีวิตเช่นนี้หากข้าแบ่งปันมาได้ส่วนหนึ่ง ข้าก็มีชีวิตอยู่ได้อีกหนึ่งยุค” จากการศึกษาที่พลังชีวิตอันเปี่ยมล้นอบอวลไปทั่ว หั่งฟ้าดิน ทำให้ระดับบรรพบุรุษต้องพิมพ์้าออกมา

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” เวลานี้ บนห้องฟ้าปรากฏเสียงฟ้า ร้องดังขึ้น ฟ้าแลบแปลบๆ อย่างบ้าระห่ำ ฟ้าผ่าที่แทบจะผ่าห้องฟ้า แยกออกเป็นสองซีก ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น บนห้องฟ้าก็ปรากฏ เป็นวิบากภัยที่น่ากลัวขึ้นมา!

วิบากสวรรค์ที่น่ากลัวได้รวมตัวกันขึ้นบนห้องฟ้า ทำให้ทั่วหั่งแดนวิญญานสวรรค์พลันตกอยู่ในความมืด เหมือนดั่งวัน สิ้นโลกได้มาถึงแล้วอย่างนั้น ฟ้าแลบแต่ละสายที่วิ่งผ่านไป เหมือนว่าสามารถฉีกฟ้าดินให้กระจุก และฟ้าผ่าที่น่ากลัวสามารถ ทำลายแม่น้ำลงได้อย่างนั้น!

วิบากสวรรค์ที่น่ากลัวยิ่งได้ก่อตัวขึ้นมาในฉับพลัน
มองดูวิบากสวรรค์ที่น่ากลัวเช่นนี้แล้ว อย่าว่าแต่ยอดฝีมือทั่วไปเลย
ต่อให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพก็ต้องรู้สึกขนลุกขนพอง ต่อให้เป็น
จักรพรรดิเทพก็ต้องชั่งน้ำหนักให้ดีกว่าภายใต้วิบากสวรรค์เช่นนี้
ตัวเองสามารถมีชีวิตรอดไปได้นานเท่าไร

“นี่คืออะไร?” มีผู้เยาว์ที่มองเห็นวิบากสวรรค์บน
ท้องฟ้าที่เหมือนต้องการทำลายทุกสิ่งทุกอย่างถึงกับเข่าอ่อน และ
เอ่ยถามกับขึ้นมาด้วยความตระหนก

“สวรรค์ลงทัณฑ์” ระดับบรรพบุรุษตอบอย่างเชื่องช้า
“ของเหลวแห่งชีวิตนี้หลอมกลั่นขึ้นมาโดยอาศัยชีวิตนับล้านล้าน
ชีวิต ถือเป็นสิ่งที่ฝืนลิขิตสวรรค์ เป็นการฝืนธรรมชาติ สวรรค์ยอม
ไม่ยินยอมให้สิ่งนี้มีการสืบทอดต่อไปได้ สารเหลวแห่งชีวิตไร้
ความผิด แต่ใครรับประทานเข้าไปจะมีโทษมหันต์!”

“ต้นนกยูงสามารถหักทอนกับสวรรค์ลงทัณฑ์เช่นนี้ได้
หรือไม่?”

“ไม่รู้เหมือนกัน” ระดับบรรพบุรุษสายหน้าเบาๆ กล่าว
ว่า “หากว่าสถานะเดิมของเจ้ายิ่งแข็งแกร่งมาก สวรรค์ลงทัณฑ์ก็
จะมีความรุนแรงมากขึ้น เดิมต้นนกยูงมีสถานะเป็นปรมาจารย์
พฤษานกยูง ด้วยสถานะที่ไร้ผู้เทียมทานเช่นนี้ หากมันดูดเอา
สารเหลวแห่งชีวิตนี้เข้าไปทั้งหมด มันจะนำมาซึ่งภัยพิบัติฟ้า
ทำลายที่แท้จริง! หากเป็นผู้เยาว์ ผู้อ่อนด้อย ผู้อาวุโสหรือยอดฝีมือ
บางที่อาจสามารถช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นจากสวรรค์ลงทัณฑ์ไป
ได้ ขณะที่สวรรค์ลงทัณฑ์ของปรมาจารย์พฤษานกยูงจะไม่มีใครช่วย
ได้! เว้นแต่มีราชันเขียนลงมือให้การช่วยเหลือ!”

หลายคนอดที่จะกลั่นหายใจต่อหน้าคณฉ่องสวรรค์
เอาไว้ไม่ได้ ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการได้เห็นภาพนี้ ทุกคน
ต้องการรู้ว่าท้ายที่สุดแล้ว ต้นนกยูงกล้าที่จะดูดสารเหลววิเศษทั้ง
สระนี้เข้าไปหรือไม่

มองดูสวรรค์ลงทัณฑ์ที่ก่อตัวขึ้นมาบนท้องฟ้า หลีซีเย
เห็นฟ้าขึ้นไป หยิบเอาชามหยกออกมา สิ่งที่บรรจุอยู่ในชามหยก
ใบนี้ก็คือน้ำตาอาณานิพราชาษฏ์ เวลานี้เอง หลีซีเยนำน้ำตา
อาณานิพราชาษฏ์ทั้งหมดสาดลงบนตัวของนกยูง โดยที่นกยูงได้
ดูดซึมน้ำตาอาณานิพราชาษฏ์เอาไว้ทั้งหมด

หลังจากที่ได้ดูดเอาน้ำตาอาณานิชาพรชาษฏ์เข้าไปแล้ว นกยูงได้เปล่งประกายอ่อนๆ ออกมา ประกายอ่อนนี้ใสบริสุทธิ์ทุกๆ ประกายเหมือนเต็มไปด้วยร่องรอยของน้ำตาอย่างนั้น เหมือนว่ามีอาณานิชาพรชาษฏ์จำนวนนับไม่ถ้วนได้เคยร้องไห้มาอย่างนั้น

หลี่ซีเยียนอยู่บนท้องฟ้าที่ว่างเปล่า มองดูสวรรค์ลงทัศน์ที่อยู่เบื้องบน ร้องเสียงทุ่มต่ำออกมา "เริ่มได้เลย..."

"จ้าวบ..." นกยูงพลันอ้าปากดูดเอาสารเหลววิเศษทั้งสระเข้าไป เพียงชั่วพริบตาเดียว นกยูงก็ได้หายไป ปรางค์เป็นต้น นกยูงต่อหน้าผู้คนทุกคน มันยังคงหยั่งรากลงไปยังใต้พื้นดินเช่นเดิม

เวลานี้ ต้นนกยูงเริ่มพวยพุ่งประกายสีเขียวออกมาทุกๆ ประกายสีเขียวเปี่ยมไปด้วยพลังชีวิตที่ไร้ขอบเขต นาทีนี้ต้นนกยูงได้ก่อเกิดพายุแห่งชีวิตที่รุนแรงขึ้นมา ประกายสีเขียวถักทอเข้าด้วยกัน พลังชีวิตที่ไร้ขอบเขตถูกย่อยสลายและหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกันกับต้นนกยูงอย่างแท้จริง

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ในเวลานี้เอง สวรรค์ลงทัณฑ์ก็ได้บังเกิดขึ้นมาแล้ว สายฟ้าขนาดใหญ่ที่เพียงพอจะผ่าทะเลมรกตให้กลายเป็นสองส่วนได้ผ่าลงมา และสายฟ้าที่น้ำหนักแล้วสามารถผ่าจนทะเลมรกตทะเลได้

ทันใดที่สวรรค์ลงทัณฑ์ได้ผ่าลงมา ทำให้สรรพสิ่งมีชีวิตในทะเลมรกตพลันถูกสยบจนหมอบอยู่กับพื้น ต่างมีท่าที่ตัวสั่นงันงกกับสวรรค์ลงทัณฑ์เช่นนี้

ทว่าเรื่องที่เหลือเชื่อก็ได้เกิดขึ้นมาแล้ว ไม่ว่าจะเป็ไฟฟ้าแลบหรือฟ้าผ่าที่ผ่าลงมา พอลงมาถึงระยะที่ห่างจากต้นนกยูงอีกเพียงไม่กี่เซี้ยะก็ต้องหยุดอยู่ตรงนั้นไม่สามารถลงมาได้อีก เหมือนหนึ่งว่าสายฟ้า หรือฟ้าผ่ามีความยาวสิ้นสุดเพียงเท่านั้น ทุกอย่างถูกเว้นระยะห่างเพียงไม่กี่เซี้ยะเท่านั้น

“นี่คืออะไร?” หลายคนไม่อยากจะเชื่อ หลายคนตกใจกับภาพเช่นนี้ กล่าวว่า “ปรมาจารย์พิฤกษานกยูงออกจะแข็งแกร่งมากเกินไปแล้วกระมัง แม้แต่สวรรค์ลงทัณฑ์ก็เข้าใกล้ตัวเขาไม่ได้!” หลายคนที่มีมองดูภาพนี้แล้วไม่เข้าใจ และไม่ทราบว่าได้เกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ใช่ว่าสวรรค์ลงโทษเข้าใกล้ตัวเขาไม่ได้” ในที่สุด มี
ปฐมบรรพบุรุษที่แก้ดีกดำบรรพ์มากผู้หนึ่งมองออกถึงเส้นสนกลใน
ได้บ้าง พิมพ์ออกมาว่า “นี่คือชะตาลิขิตไม่อาจฝืน! กฎเกณฑ์ที่
แม้แต่ปณิธานของสวรรค์ก็ไม่สามารถสั่นคลอนได้”

“มันคือกฎเกณฑ์อะไร ยังมีสิ่งใด มีกฎเกณฑ์ใดที่
แม้แต่ปณิธานสวรรค์ก็ไม่สามารถสั่นคลอนมันได้?” มีผู้เยาว์รู้สึก
แปลกใจมากกับคำพูดของปฐมบรรพบุรุษผู้นั้น

แต่ว่าคำถามนี้เป็นคำถามที่กระหังปฐมบรรพบุรุษผู้นั้น
ก็ไม่สามารถตอบได้

“ปณิธานสวรรค์!” หลีซีเยมองดูสวรรค์ลงโทษที่มาไม่
ถึงสักที หัวเราะและกล่าวน่าเกรงขามว่า “สวรรค์โจร อย่าลืมนะสิ มี
บางสิ่งๆที่แม้แต่ชะตาฟ้าก็ฝืนไม่ได้ ในโลกมีสิ่งของมากมายที่
สามารถทำลายได้ มีหลายสิ่งสามารถปิดบังซ่อนเร้นได้ แต่ทำลาย
คุณธรรมฟ้าดินไม่ได้ ปิดบังซ่อนเร้นคุณธรรมฟ้าดินไม่ได้”

“นี่คือน้ำตาอาณานิคมประหารราชฎ์ เป็นความสงสารเห็น
อกเห็นใจของสรรพสิ่งมีชีวิตที่มีต่อชีวิต! ต่อให้ปณิธานสวรรค์ก็
เปลี่ยนแปลงไม่ได้ สวรรค์โจร แน่จริงก็ผ่าลงมาให้ได้ อาศัย

ปณิธานของเจ้าก็เปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์นี้ไม่ได้!" หลี่ซิเยมองดู
สวรรค์ทำลายที่ฝ่าลงมาอยู่นานแต่ก็ทำอะไรไม่ได้

มีผู้คนมากมายที่เฝ้ามองดูภาพเหตุการณ์นี้ผ่านคัน
ฉ่องสวรรค์อย่างไม่อยากเชื่อ มันเป็นภาพที่แปลกประหลาดเป็นอัน
มาก ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถรู้ได้ว่าเพราะเหตุใดกันแน่ที่ทำให้
สวรรค์ลงทัณฑ์ไม่สามารถฝ่าลงมาได้ถึง

"หลักกฎเกณฑ์ที่แม้กระทั่งปณิธานสวรรค์ก็แก้ไข
เปลี่ยนแปลงไม่ได้ มันคืออะไรกันแน่?" แม้แต่บรรพบุรุษที่แห่
ห้อมยั้งเมื่อเห็นภาพนี้แล้วก็ต้องเหม่อลอยและพึมพำออกมา

"ดีมาก" หลี่ซิเยที่มองเห็นภาพตรงหน้าแล้วยิ้มชนิดหนึ่ง
กล่าวอย่างซำๆ ว่า "ควรถึงข้าบ้างละนะ!" ขาดคำ เขาได้เปิดลัคนา
ขึ้น "ตูม" เส้าแห่งชีวิตปรากฏออกมา

ขณะที่ในเวลานี้ ต้นนกยูงได้มีกิ่งยื่นออกมากิ่งหนึ่งไป
แตะอยู่บนแผ่นหลังของหลี่ซิเย ประกายหลากสีของมันได้ฉายเข้าไป
ไปภายในร่างกายของหลี่ซิเย ด้านหลังของหลี่ซิเยเวลานี้ปรากฏ
เป็นหางของนกยูงที่รำแพนขึ้นมา แลดูสวยงามยิ่งนัก

“ปัง...” เส้าแห่งชีวิตของหลี่ชียเอ่ได้อาศัยท่วงท่าที่
รุนแรงยิ่งทิ่มเข้าไปยังทะเลสายฟ้าที่อยู่บนท้องฟ้า

ในเวลาตัวเอง สวรรค์ลงทัณฑ์ก็คล้ายตั้งน้ำที่เชี่ยว
กรากไหลมาด้านล้างอย่างนั้น พุ่งตรงเข้าสู่หลี่ชียเอ่หวังฉีกร่าง
ของหลี่ชียเอ่ให้กระจุก สายฟ้าฟาดที่เกี่ยวกราดต้องการถล่มหลี่ชียเอ่
ให้แหลกและเป็นผุยผง

แต่เวลานี้ฉากกั้นขนาดใหญ่หลากสีสันที่อยู่
ด้านหลังหลี่ชียเอ่กลับช่วยป้องกันสายฟ้าที่ผ่าลงมาอย่างบ้าคลั่ง ทำ
ให้สายฟ้าที่ฟาดเปรี้ยงลงมากระทบกับฉากกั้นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า
แม้ว่ามันสามารถทำให้ฉากกั้นเกิดแตกร้าวขึ้นมา แต่ต้นนกกยุงก็
เปล่งประกายหลากสีสันออกมาทำการซ่อมแซมฉากกั้นนั้นให้
กลับไปดังเดิมทุกครั้ง

วิบากภัยที่ลงมาในครั้งนี้เป็นวิบากภัยของหลี่ชียเอ่เอง
อาศัยความแข็งแกร่งของต้นนกกยุงย่อมสามารถช่วยหลี่ชียเอ่ต้าน
วิบากภัยได้อยู่แล้ว

เวลานี้ เส้าแห่งชีวิตที่ทิ่มเข้าไปยังทะเลสายฟ้าได้
ปรากฏเป็นลวดลายเต่าขึ้นมาเป็นเส้นๆ เมื่อมันมีการถักทอเข้า

ด้วยกันแล้วก็เกิดเป็นอักขระยันต์ขึ้น ฟูลาดเป็นหลักสัจธรรมขึ้น เป็นคาถาโบราณบทหนึ่ง

หลี่ซิเยออาศัยคาถาโบราณทำการดูดซับเอาสายฟ้าที่อยู่บนทะเลสายฟ้า นั้น โดยมีเสาแห่งชีวิตที่ทำหน้าที่เหมือนหลอดดูดอย่างนั้น

“นี่จะบ้าไปแล้วมั้ง...” ผู้คนที่มองเห็นการกระทำของหลี่ซิเยอเช่นนี้จากคั่นช่องสวรรค์แล้ว ต่างอ้าปากตาค้างแทบไม่อยากจะเชื่อในสายตาของตนเองเลย

“เจ้าหนูคนนี้นั่นคนบ้าซัดๆ ถึงกับกล้าเอาหลังอิงกับต้นนกยูงไปรูดสวรรค์ลงทัณฑ์ นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา มีใครบ้างที่กล้าไปรูดสวรรค์ลงทัณฑ์เช่นนี้ เพื่อนำเอาพลังของสวรรค์ลงทัณฑ์มาเป็นของตนเอง”

ไม่ว่าใครก็ตาม หากได้เห็นภาพที่อยู่ตรงหน้าก็ต้องวิ่งไปตามๆ กัน แม้ว่าต้นนกยูงจะช่วยป้องกันสายฟ้าที่ฟาดเข้ามา แต่ว่าหาญกล้าเอาเสาแห่งชีวิตของตนปักทิ่มเข้าไปภายในสวรรค์ลงทัณฑ์เพื่อหวังรูดสวรรค์ลงทัณฑ์ให้หมด เกรงว่าคงมีเพียงไม่กี่คนที่หาญกล้าทำเช่นนี้ได้ เพราะเป็นการล้อเล่นกับชีวิต

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร ไฟาแลบค่อยๆ จาง
หายไป และฟ้าผ่าก็หยุดสนิทแล้ว ทะเลฟ้าบนท้องฟ้าเหือดแห้ง หลี
ชีเย่จัดการดูดทะเลไฟฟ้านั้นจนแห้ง สวรรค์ลงทัณฑ์จึงมลาย
หายไปด้วย

ในขณะนี้ เสาแห่งชีวิตของหลีชีเย่ได้กลับกลายเป็นสี
ม่วง แม้ว่าบุคคลภายนอกจะไม่สามารถตรวจสอบเสาแห่งชีวิตนี้ได้
แต่ยังคงทำให้ผู้คนสามารถรับรู้ได้ถึงความทรงพลังของเสาแห่ง
ชีวิตได้ หลังจากที่ได้ดูดซับเอาพลังจากสวรรค์ลงทัณฑ์จนเต็มที
ภายในเสาแห่งชีวิตได้บ่มฟักพลังที่แข็งแกร่งไร้ผู้เทียบเทียมเอาไว้

เมื่อหลีชีเย่ได้เรียกคืนเสาแห่งชีวิตแล้ว จังหวะนั้นน้ำพุ
แห่งชีวิต ต้นไม้แห่งชีวิต เต่าแห่งชีวิตที่อยู่ภายในลัคนาพลัน
ประสานเสียงขึ้นมาพร้อมๆ กัน ด้วยความแข็งแกร่งทรงพลังของ
เสาแห่งชีวิต ทำให้พวกของน้ำพุแห่งชีวิตพลอยได้รับผลประโยชน์
ไปด้วย

การละลายของต้นกำเนิดชะตาลับที่อยู่ภายในน้ำพุ
แห่งชีวิตในเวลานี้เกิดขึ้นรวดเร็วมากยิ่งขึ้น หลังจากได้รับพลังจาก

สวรรค์ลงทัณฑ์มา ทำให้น้ำพุแห่งชีวิตมีกำลังเพียงพอที่จะไป
ละลายต้นกำเนิดชะตาลับได้ดีขึ้น

เวลานี้หลี่ซิเย่เรียกกลับมากลับคืน ทิ้งตัวนั่งลงใต้ต้น
นกยูง หลับตาพักผ่อนกายา เริ่มเดินลมปราณเพื่อปรับให้สมดุล

“ความเสียดสูง ผลตอบแทนก็สูงนะ” ระดับบรรพบุรุษที่
ได้เห็นภาพนี้แล้ว พิมพ์ออกมาว่า “ไม่ว่าเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้
นี้จะแข็งแกร่งหรืออ่อนด้อย แต่การที่เขาอาศัยโอกาสที่หาได้ยาก
ยิ่งนี้รอดสวรรค์ลงทัณฑ์จนแห้ง ลักษณะเช่นนี้จะทำให้เขาได้
ประโยชน์ไม่น้อยไปชั่วชีวิต” เมื่อเห็นภาพที่อยู่ตรงหน้า ระดับ
บรรพบุรุษพิมพ์ออกมา

“เจ้าหนูผู้นี้ช่างโชคดีเหลือเกิน ได้รับการคุ้มครองจาก
ต้นนกยูง ถึงกับได้รับพลังของสวรรค์ได้ประโยชน์ไปชั่ว
ชีวิต” ผู้สืบทอดของสำนักเจ้าลัทธิอดที่จะกล่าวออกมาด้วยความ
อิจฉาในตัวของหลี่ซิเย่

“ดูนั่นสิ ต้นนกยูงแตกกิ่งอ่อนแล้ว” เวลานี้ มีผู้ที่
มองเห็นการเปลี่ยนแปลงนี้ผ่านคั่นช่องสวรรค์ได้

หลายคนอดที่จะสังเกตดูไม่ได้ เป็นจริงดังว่าบริเวณที่เป็นรากแก้วของต้นนกยูงปรากฏกิ่งอ่อนสีเขียวสดขึ้นมาใหม่ โดยที่กิ่งอ่อนกิ่งนี้มีลักษณะเปี่ยมล้นด้วยพลังชีวิต

“ต่ออายุชัยได้เป็นผลสำเร็จแล้ว ช่างฝันลิขิตสวรรค์เหลือเกิน” ไม่ว่าจะป็นระดับบรรพบุรุษเช่นใดก็ตาม ต่างรู้สึกใจหายใจคว่า กล่าวด้วยความตระหนกว่า “ถึงกับต่ออายุชัยให้กับพฤษภาจารย์ที่กำลังใกล้จะแห้งตายได้เป็นผลสำเร็จ ช่างเหลือเชื่อเหลือเกิน”

“ต้นนกยูงเท่ากับได้ชีวิตใหม่เลยนะ การต่ออายุชัยในครั้งนี้ ต่อให้มันไม่สามารถอยู่ได้หนึ่งชาติก็ต้องอยู่ได้แปดถึงสิบสมัย หรือมากกว่านั้น” ระดับบรรพบุรุษที่กำลังใกล้จะตายอยู่แล้ว กล่าวออกมาด้วยความอิจฉา

บทที่ 1222 หวาดผวาไปทั่วหล้า

ในเวลานี้ ตันนุกยงอบอวลไปด้วยประกายสีเขียว เพียงชั่วพริบตาเดียว ใอน้ำที่ถูกแผ่กระจายออกมาจากตันนุกยงก็ได้ปกคลุมไปทั่วทั้งเขตนุกยง นาที่นี้ต่อให้มีคั่นฉ่องสวรรค์ก็ไม่สามารถส่องทะลุเข้าไปภายในเขตนุกยงได้ ทำให้ทุกคนไม่สามารถมองเห็นสภาพภายในของเขตนุกยง

หลังจากที่เขตนุกยงถูกปกคลุมซ่อนเร้นเอาไว้แล้ว ทำให้ทั่วทั้งทะเลมรกตกลับกลายเป็นเงียบสงบ บรรดาระดับบรรพบุรุษที่อยู่ตรงหน้าคั่นฉ่องสวรรค์ต่างนิ่งเงียบ ไม่มีใครเอ่ยคำใดๆ ออกมากันสักคำ

สิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวได้มากเหลือเกิน กระทั่งกล่าวได้ว่าหลายคนไม่รู้ว่าจะไปวิจารณ์เรื่องนี้อย่างไร

การบุชายนันต์ด้วยเลือดครั้งนี้โดยอาศัยชีวิตของปลาทะเลกว้างไพศาลรอดเดี่ยวหนึ่งล้านล้านตัว ทำให้เกิดเป็นสวรรค์ลงทณฑ์ขึ้นมา แต่สุดท้ายแล้วยังคงทำให้ตันนุกยงต่ออายุขัยได้

เป็นผลสำเร็จ สร้างปรากฏการณ์ใหม่เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ไม่น่าเชื่อ
มากที่สุดนับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา

สำหรับสิ่งมหัศจรรย์เช่นนี้ ผู้ที่สามารถเห็นกับตา
ตนเองต่างไม่รู้ว่าจะต้องไปประเมินหรือวิพากษ์วิจารณ์มันอย่างไร

ความจริงแล้วก็มีคนที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยาก
เห็นถึงสภาพของเขตนกยูงในปัจจุบัน ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการรู้
ว่าเขตนกยูงต่อจากนี้ไป จะเป็นเช่นไร แต่ถึงแม้ทุกคนจะเปี่ยมด้วย
ความอยากรู้อยากเห็น แต่ไม่มีใครกล้าเหยียบเข้าไปยังเขตนกยูง
อีก กระทั่งไม่มีใครกล้าเหยียบย่างเข้าไปในบริเวณทะเลแห่งนี้แม้
เพียงครึ่งก้าว

อย่างน้อยก็ไม่กล้าย่างก้าวเข้าไปเป็นการชั่วคราว
เนื่องจากทุกคนไม่แน่ใจว่าท่าทีของต้นนกยูงที่มีต่อบุคคลภายนอก
เป็นเช่นใด หากทำให้ต้นนกยูงโกรธ เกรงว่าผู้ที่เข้าไปต่อให้
แข็งแกร่งเพียงใดก็เท่ากับไปรณหาที่ตาย

ในเวลานี้ทุกคนได้แต่เฝ้ารอโอกาส หรือรอให้ทุกอย่าง
สงบและกลับคืนสู่สภาพเช่นเดิมแล้ว จึงกล้าที่จะเข้าไปยังเขตนกยูง
อีกครั้งหนึ่ง

“นี่เป็นการวางแผนที่สุดยอดล้ำลึกที่สุดในหล้า” “ไม่รู้
ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร ระดับบรรพบุรุษผู้หนึ่งได้ประเมินออกมา
เช่นนี้ “ทักษะยุทธของหลี่ซีเยจะลึกล้ำหรืออ่อนด้อยอย่างไรไม่มีใคร
ใครทราบ แต่ความน่ากลัวของแผนการนี้ เกรงว่าคงไม่มีใครคิด
ได้”

“แต่นี้เป็นแผนการของหลี่ซีเยจริงๆ หรือ?” แต่ก็มีผู้
ยิ่งใหญ่ที่เกิดความเคลือบแคลงสงสัยในใจ และมีแคว้นเจ้าลัทธิที่
หาหรือถึงเรื่องนี้กันอย่างลับๆ

“ทุกอย่างที่เกิดขึ้นดูจะสมบูรณ์แบบมากเกินไปแล้ว
เรียกได้ว่าไม่มีที่ติ ด้วยแผนการที่แยบยลเช่นนี้ ผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อไร
เสียงคนหนึ่งสามารถวางได้อย่างนั้นหรือ? สามารถวางแผนการที่
ยิ่งใหญ่เช่นนี้ วางกลยุทธ์หลายชั้น มันช่างเป็นสติปัญญาในระดับ
เช่นใด ต้องเป็นผู้ที่เจ้าเล่ห์เพทุบาย และผ่านประสบการณ์มา
มากมายจึงสามารถวางแผนเช่นนี้ออกมาได้” ระดับบรรพบุรุษของ
เผ่าปีศาจทะเลก็ครุ่นคิดถึงปัญหาข้อนี้อยู่

เป็นศัตรูกับปลาทะเลกว้างไพศาล นิกายสุริยา สมุท
เลียงกิเลส ล่อให้ศัตรูเข้ามาหา สุดท้ายให้สามสำนักใหญ่
กลายเป็นของบุษายันต์

ขณะที่เลือกเอาปลาทะเลกว้างไพศาล นิกายสุริยา
สมุทเลียงกิเลสมานั้น เกรงว่าคงมีการคิดมาแล้วอย่างรอบคอบ
เนื่องจากปลาทะเลกว้างไพศาลโหดเหี้ยมดุร้าย มีแค่นต้องชำระ
เมื่อสร้างความแค้นอย่างใหญ่หลวงขึ้นมาก็ต้องยกกันมาทั้งหมด ที่
สำคัญก็คือปลาทะเลกว้างไพศาลมีปริมาณมาก มีจักรวรรดินับ
ล้าน มีทหารปลาเป็นล้านล้าน ทอดสายตาไปทั่วทั้งแดนวิญญาน
สวรรค์แล้ว ไม่มีเผ่าพันธุ์ใดเหมาะสมมากกว่าปลาทะเลกว้าง
ไพศาลอีกแล้ว

สำนักของนิกายสุริยาเป็นแนวทางและเน้นความ
แข็งแกร่ง และมี “เตาสุริยัน” ที่เป็นสุดยอดค่ายกล หากนำเอาค่าย
กลนี้มาหลอมกลั่นโลหิตนับเป็นเตากลั่นที่ยอดเยี่ยมที่สุด

ขณะที่สมุทเลียงกิเลสเน้นเรื่องนุ่มนวล ละมุนละไม มี
ค่ายกลกระบี่เลียงสรรพวิชาที่เป็นสุดยอดค่ายกลในหล้า หาก
อาศัยค่ายกลเช่นนี้ในการเสริมและทำให้เลือดพิเศษมีความบริสุทธิ์
มากขึ้น นับว่าไม่มีสิ่งใดเหมาะสมเท่าอีกแล้ว

รวบรวมครบทั้งสามสิ่งเป็นห่วงโซ่ที่คล้องจองเกี่ยวเนื่องกันไป สิ่งนี้หาใช่เป็นเรื่องบังเอิญแล้วละ ที่บังเอิญมากไปกว่านั้นก็คือ “เตาสุริยัน” และ “ค่ายกลกระบี่เลี้ยงสรรพวิชา” ก็ถูกนับรวมเข้าไปเป็นหนึ่งในแผนการด้วย ในโลกนี้ยังมีสิ่งที่บังเอิญได้ถึงเพียงนี้หรือกริ

วิธีการเช่นนี้ไม่เพียงเกี่ยวพันถึงแผนการ ยิ่งไปกว่านั้นยังเกี่ยวพันถึงความรู้ประสบการณ์ที่กว้างไกลยิ่งอีกด้วย การมองเห็นเหตุการณ์ใหญ่ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง อีกข้อหนึ่งก็คือมีความแข็งแกร่งพอที่จะรับมือคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่ง และมีความสามารถในการควบคุมสถานการณ์เอาไว้ได้

ไม่ว่าจะเป็นส่วนของแผนการ ประสบการณ์ หรือการเดินทาง การตัดสินใจ กระทั่งกำลังความสามารถที่เด็ดขาด ครบถ้วนทั้งสี่ประการ เพราะหากขาดข้อใดข้อหนึ่งก็ไม่อาจทำให้บรรลุผลอันน่าอัศจรรย์เช่นนี้ได้

ด้วยเพราะเหตุนี้เอง แม้แต่ระดับอาวุโสที่มีชาติกำเนิดมาจากสายปรมาจารย์พุกษายังอดที่จะย้อนถามกลับด้วยความสงสัยว่า “ผู้เยาว์ที่อ่อนเยาว์แค่นี้ ก่อนหน้านั้นก็ไร้ชื่อไร้เสียง เขา

สามารถคิดแผนการเช่นนี้ได้รึ? สามารถมีความกล้าหาญถึงเพียงนี้รึ? มีประสบการณ์มากมายเช่นนี้ได้หรือ?”

ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนไม่น้อยต่างก็นิ่งเงียบกับคำถามที่ถามกลับเช่นนี้ และระดับบรรพบุรุษจำนวนไม่น้อยต้องครุ่นคิดกับเรื่องนี้

“แผนการใหญ่เช่นนี้เกรงว่าต้นนกยูงเป็นผู้วาง มีเพียงผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นปรมาจารย์พฤษชาจึงวางแผนเช่นนี้ขึ้นมาได้ บรรลุถึงสุดยอดการกลั่นเลือดในครั้งนี้ได้ มิฉะนั้นแล้ว อาศัยลำพังผู้เยาว์ที่เป็นมนุษย์ คงไม่สามารถทำให้สำเร็จได้” คิดไปคิดมาหลายคนรู้สึกว่ายอดยอดแผนการใหญ่และวิธีการที่น่ากลัวเช่นนี้ หากผู้เยาว์คนหนึ่งสามารถกระทำได้

ต่อให้ทอดสายตามองไปทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ จะมีกลุ่มคนรุ่นใหม่คนใดหรือสุดยอดดาวรุ่งคนใดที่สามารถบรรลุแผนการที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้

ระดับบรรพบุรุษและผู้ยิ่งใหญ่หลายคนได้ร่วมปรึกษาหารือกัน ไม่ว่าจะป็นอ่องเทพลมบาดาล หรือจะเป็นโอรสสวรรค์บังสมุท และเทพสวรรค์เร่งสังฆธรรมก็ตาม เกรงว่าคงไม่มีใครสามารถทำการเช่นนี้ให้บรรลุเป็นผลสำเร็จได้

สุดยอดแผนการระดับโลกเช่นนี้ เลือดกลั่นที่นำกลัว
เช่นนี้ คงมีเพียงปรมาจารย์พฤษกาที่เป็นผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์
เช่นนี้สามารถทำให้สำเร็จ สามารถวางแผนขึ้นมาได้

บางที หลี่ซีย่เป็นเพียงผู้ที่ดำเนินการตามแผนที่ต้น
นกยูงได้กำหนดเอาไว้แล้วเท่านั้น เขาเป็นเพียงมีดดาบบนมือของ
ต้นนกยูงเท่านั้น เป็นเครื่องมือที่ทำให้สุดยอดแผนการใหญ่ระดับโลก
บรรลุผล

แต่หลายคนพลันให้รู้สึกถึงปัญหาข้อหนึ่ง ผู้คน
จำนวนมากในแดนวิญญานสวรรค์ต่างรู้ว่าเมื่อปรมาจารย์
พฤษกาละสังขารในท่านั่งกรรมฐานแล้ว ก็จะกลับคืนสู่ต้นกำเนิด
ดั้งเดิม หยั่งรากลงฟ้าดิน มันจะไม่มีสติปัญญาอีกต่อไป และไม่
สามารถสื่อสารกับผู้คนได้

ถ้าหากต้นนกยูงวางแผนการใหญ่เช่นนี้เอาไว้ และ
ต้องการบรรลุผลด้านการหลอมกลั่นเลือดที่นำกลัวเช่นนี้ แล้วมัน
จะติดต่อสื่อสารกับหลี่ซีย่ได้อย่างไรกัน?

“ความน่าจะเป็นมีเพียงข้อเดียว” ผู้ยิ่งใหญ่ที่มีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักปรมาจารย์พฤษภากล่าวว่า “นั่นก็คือผู้ควบคุมต้นไม้ หลี่ชียเอ่คือผู้ควบคุมต้นไม้ของต้นนกยูง ตามตำนานเล่าว่ามีเพียงผู้ควบคุมต้นไม้เท่านั้นที่สามารถสื่อสารกับพฤษภอาจารย์ได้”

“ผู้ควบคุมต้นไม้หรือ” ระดับบรรพบุรุษผู้หนึ่งนึกถึงความน่าจะเป็นข้อนี้ พิมพ์ออกมาว่า “สายสำนักปรมาจารย์พฤษภแห่งหนึ่งจะให้กำเนิดผู้ควบคุมต้นไม้สักคนเป็นเรื่องที่ยากมาก ตามตำนานเล่าว่าแม้แต่เกาะสุวรรณกัเคยกำเนิดผู้ควบคุมต้นไม้ได้เพียงคนเดียวเท่านั้น”

“ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ต้นนกยูงได้ฝืนลิขิตสวรรค์จนเป็นผลสำเร็จ มันได้ต่ออายุชัยสำเร็จแล้ว” เจ้าสำนักผู้หนึ่งกล่าวด้วยความอิจฉาว่า “คราวนี้นับว่าเขตนกยูงสามารถรักษาเอาไว้ได้แล้ว”

กล่าวสำหรับเขตนกยูง ถ้าหากคราวนี้จะต้องล่มสลายลงละก็ พื้นที่ที่เป็นของปรมาจารย์พฤษภาย่อมเป็นที่หมายปองอย่างยิ่งไม่ว่าจะเป็นใคร หรือเป็นสำนักใดๆ ก็ตาม

พื้นที่วิเศษที่สามารถสืบทอดต่อไปยุคแล้วยุคเล่าเช่นนี้
ใครบ้างที่ไม่ต้องการครอบครอง?

เสียดาย ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขตนกยูงให้การยอมรับ
เฉพาะเผ่าพันธุ์มนุษย์เท่านั้น โดยที่เผ่าวิญญาณเทพ เผ่าปีศาจ
ทะเล ตลอดจนเผ่าพฤษาล้วนแล้วแต่ไม่ได้รับการยอมรับ ด้วย
เหตุนี้เอง ในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมาจึงมีเพียงเผ่าพันธุ์มนุษย์เท่านั้น
ที่สามารถตั้งรกรากที่เขตนกยูงได้

ท่ามกลางการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเหตุการณ์หลอม
กลั่นเลือดที่ยิ่งใหญ่ครั้งนี้ ไตรนิกายพิสุทธ์ที่พอจะรู้เบื้องหลังอะไร
บางอย่างกลับตกอยู่ในความเงิบขริม เมื่อเปรียบเทียบบรรดา
บรรพบุรุษที่ทายว่าเป็นต้นนกยูงที่อยู่เบื้องหลังวางแผนการใหญ่นี้
ทั้งหมดแล้ว ไตรนิกายพิสุทธ์ของพวกเขารู้เรื่องราวมากกว่า พวก
เขารู้ว่าผู้คิดและวางแผนการทั้งหมดที่แท้จริงคือใคร เพียงแต่ มี
เรื่องราวมากมายที่ไตรนิกายพิสุทธ์ของพวกเขาไม่ต้องการเอ่ยถึง

บางทีหากจะกล่าวให้ถูกต้องกว่านี้ก็คือ ไตรนิกาย
พิสุทธ์ของพวกเขาไม่ต้องการแบ่งปันข่าวลงในที่ลึกกว่านี้กับ
บุคคลภายนอก

สำหรับขงฉวินหยู ผู้ที่รับรู้เรื่องราวทั้งหมดอย่างแท้จริง นั้น นางได้แต่เลือกที่จะนิ่งเงียบ เบื้องหลังการหลอมกลั่นเลือดใน ครั้งนี้ นางทำได้แค่เก็บมันเอาไว้ภายในใจตลอดไป แม้แต่ผู้ที่ โกล่ซัดมากที่สุด นางก็เปิดเผยให้รู้ไม่ได้

เกี่ยวกับเหตุการณ์การหลอมกลั่นเลือดในครั้งนี้ ขง ฉวินหยูเองก็ไม่ว่าสมควรกล่าวคำเช่นใดออกมา เป็นเพราะ หวาดหวั่นต่อวิธีการอันน่ากลัวของหลี่ซีเย หรือว่าทอดถอนใจกับ ปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับล้านล้าน หรือดีใจไปกับต้นนกยูง ที่ได้รับการต่ออายุชัย...

ก่อนหน้านั้น ขณะที่หลี่ซีเยกล่าวคำออกมาเช่นนั้น นางก็เข้าใจแล้วว่าหลี่ซีเยต้องการจะทำอะไร สำหรับการหลอม กลั่นเลือดที่นั่นน่ากลัวเช่นนี้นั้น ห้ายที่สุดขงฉวินหยูก็ได้ตัดสินใจไป

เป็นไปดั่งที่หลี่ซีเยกล่าวเอาไว้ ในโลกนี้ไม่เคยมีของได้ เปล่าอยู่แล้ว ต้องการได้รับผลตอบแทนก็ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน ซึ่ง ข้อแลกเปลี่ยนนี้หาใช่เป็นสิ่งที่หุบเขาสุกใสของพวกเขาสามารถ ง่ายได้ และไม่ใช่ว่าสิ่งนี้นางสามารถง่ายได้!

สำหรับวิธีหลอมกลั่นเลือดเช่นนี้ บางทีอาจมีคนที่ยังมองว่าต้นนกยูงและหลี่ซียะโหดเหี้ยมมากเกินไป การหลอมกลั่นเลือดด้วยปลาทะเลกว้างไพศาลนับล้านล้านชีวิตเช่นนี้ เป็นการแย่งชิงที่โหดเหี้ยมทารุณยิ่งนัก

แต่ผู้คนจำนวนมากกว่ากลับรู้สึกดีใจ สำหรับผู้บำเพ็ญตนและแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากแล้ว การล่มสลายของปลาทะเลกว้างไพศาลนั้นบ่งบอกถึงสิ่งใด? เป็นการบ่งบอกว่าทั่วพื้นปฐพีจะมีพื้นที่ทางบกและในทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลกลายเป็นที่ว่าง สำหรับเผ่าใหญ่ในทะเลจำนวนมากมันคืองานเลี้ยงที่ต่อเนื่องยาวนาน พวกเขาจะได้รับการแบ่งปันอาหารค้ำมือใหญ่ที่อุดมสมบูรณ์!

นับแต่อดีตที่ผ่านมา สุดยอดฝีมือล้วนแล้วแต่เหยียบย่ำกองกระดูกเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน สำหรับต้นนกยูงแล้ว การหลอมกลั่นด้วยเลือดของปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับล้านล้านเพื่อต่ออายุให้กับตนทำไมจะทำไมไม่ได้ โลกใบนี้คือโลกของปลาใหญ่กินปลาเล็กอยู่แล้ว เมื่อต้นนกยูงยืนอยู่บนจุดสูงสุดของโลกใบนี้ การที่จะกลืนกินเผ่าทะเลกว้างไพศาลทั้งเผ่าก็ไซ้จะทำไมไม่ได้

เวลานี้ผู้คนจำนวนมากต่างเชื่อว่าการหลอมกลั่นเลือดที่น่ากลัวครั้งนี้เป็นฝีมือของต้นนกยูง

“นั่นสิ หากทะเลมรกตไม่มีปลาทะเลกว้างไพศาลแล้ว
ละก็คงเจียบสงบขึ้นเยอะเลย ปลาทะเลกว้างไพศาลสมควรถูกกวาด
ล้างครั้งใหญ่สักทีมานานแล้ว พวกเขาขยายพันธุ์ได้รวดเร็วเกินไป
หากไม่มีการกวาดล้างครั้งใหญ่ ไม่แน่ว่าทุกคนอาจจะไม่มีช่องว่าง
ให้ยื่น และไม่มีทรัพยากรอีกเลย” สำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากต่าง
ปรบมือด้วยความสะใจ กับการที่ปลาทะเลกว้างไพศาลถูกทำลาย
ล้างไปเจ็ดแปดส่วน กระทั่งไม่มีใครรู้สึกว่าการกระทำในครั้งนี้เป็น
การกระทำที่เกินเลยไป

ปลาทะเลกว้างไพศาลเปรียบเหมือนตึกเตตนปาหังกา
ในสายตาของแคว้นและเผ่าต่างๆ พวกเขาขยายพันธุ์อย่างบ้าคลั่ง
ทำการยึดครองทะเล สร้างความไม่พอใจให้กับบรรดาแคว้นเจ้า
ลัทธิเป็นจำนวนมาก เพียงแต่หวาดกลัวต่อจำนวนปลาทะเลกว้าง
ไพศาลที่มากมาย ต้องจนด้วยเกล้ากับสิ่งนี้เท่านั้น

มาวันนี้ ปลาทะเลกว้างไพศาลถูกต้อนนกยุงหลอม
หลอมกลิ่นไปเจ็ดถึงแปดส่วน ทิวทัศน์น้ำทุกแห่งหนมีเพียงสำนัก
เพียงไม่กี่แห่งและเผ่าพันธุ์ไม่กี่เผ่าที่ไม่ดีใจ เว้นแต่ปลาทะเลกว้าง
ไพศาลที่เหมือนตั้งสูญเสียบุพการีไปแล้ว เผ่าอื่นๆ และสำนักอื่นๆ
ต่างก็แอบดีใจกระทั่งปรบมือด้วยความสะใจ

ความจริงแล้ว มีแคว้นที่ตั้งอยู่ในทะเลจำนวนมากได้
ปฏิบัติการอย่างรวดเร็ว เพื่อชิงพื้นที่จากแคว้นอันเป็นที่ตั้งของ
ปลาทะเลกว้างไพศาลเป็นการใหญ่ ภายในชั่วข้ามคืน ปราบกฏไฟ
แห่งสงครามที่เกิดขึ้นต่อเนื่องไปทั่วทั้งผืนน้ำ การแย่งชิงพื้นที่ที่
กว้างใหญ่ไพศาลได้เริ่มเปิดฉากขึ้นมาแล้ว

ในช่วงระยะเวลาหลายยุคที่ผ่านมา ปลาทะเลกว้าง
ไพศาลได้ยึดครองพื้นที่ไปเป็นจำนวนมาก มาวันนี้ สำนักของ
เผ่าพันธุ์ต่างๆ ได้เปิดฉากสงครามขึ้น นอกจากเพื่อแย่งชิงพื้นที่
แล้ว ยังมีสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากไม่น้อยต้องการล้างแค้นที่ถูกปลา
ทะเลกว้างไพศาลแย่งชิงพื้นที่ไปในครั้งนั้นด้วย!

บทที่ 1223 ความเจ็บสงบหลังเสร็จศึก

ท่ามกลางเขตนกยูงที่เจ็บสงบดิ่งนัก วันเวลาแต่ละวันที่ผ่านไป ไม่ปรากฏผู้ใดกล้าที่จะเหยียบย่างเข้ามาภายในเขตนกยูง ทุกคนต่างเกรงกลัวว่าต้นนกยูงอาจจะโกรธขึ้นมา และทำการหลอมกลิ่นเลือดอันน่ากลัวขึ้นมาอีกครั้ง

วันเวลาที่ผ่านไปในแต่ละวัน เขตนกยูงมีแต่ความเจ็บสงบ ไม่มีผู้ใดมารบกวนหลีชีเย่เลย

ความจริงแล้ว ผู้คนจำนวนมากต่างเบนความสนใจไปที่การแย่งชิงพื้นที่มากกว่า เวลานี้สำนักต่างๆ จำนวนมากต่างวุ่นอยู่กับการแย่งชิงพื้นที่ของปลาทะเลกว้างไพศาล ไม่มีเวลาและไม่มีกำลังพอที่จะไปให้ความสนใจว่ากล้าเหยียบย่างเข้าไปในเขตนกยูงหรือไม่

ขณะเดียวกัน ปลาทะเลกว้างไพศาลได้กลายสภาพเป็นเหมือนดั่งสุนัขที่ไม่มีเจ้าของภายในชั่วข้ามคืน กลายเป็นเป้าหมายที่ทุกคนจ้องจะทำร้าย

ใต้ต้นนกยูง สายลมที่พัดมาเบาๆ ต่อกับใบที่เขียว
ช่อม ต้นนกยูงในเวลานี้ได้เปลี่ยนโฉมไปโดยสิ้นเชิง ต้นทั้งต้น
เปี่ยมล้นไปด้วยพลังชีวิต มันได้รับการต่ออายุขัยออกไปใน
คราวนี้ เกรงว่าคงมีชีวิตอยู่ได้อีกยาวนานมาก

หลี่ซีเยเองก็ได้รับผลประโยชน์ไม่น้อยจากการต่ออายุ
ให้กับต้นนกยูงในครั้งนี้ ทำให้เขามีโอกาสริตสวรค์ลงทัศน์เสีย
แห่ง ทำให้เขามีธาตุแท้ภายในที่แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นในอันที่จะไป
ละลายต้นกำเนิดชะตาลับ

ผลประโยชน์ที่ได้ก็เป็นที่ชื่นชอบของหลี่ซีเย สำหรับ
เขาแล้ว เวลานี้สี่สาระสำคัญของลัคนาขาดเพียงแค่ประการเดียว
เท่านั้น เวลานี้เขามีสัจธรรมโบราณไว้รูป ชะตาฟ้าแรกเริ่ม ต้น
กำเนิดชะตาลับอยู่ในครอบครอง เวลานี้ขาดอยู่เพียงอย่างเดียว
เท่านั้น หากว่าเขาสามารถรวบรวมให้ครบทั้งสี่สาระสำคัญ สำหรับ
ตัวเขาแล้วจะก้าวสู่ความสมบูรณ์แบบทันที

ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไร หลี่ซีเยลืมตาทั้งสอง
ขึ้นอย่างช้าๆ เขารู้สึกสบายไปทั่วทั้งร่าง เป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูก
นาที่นี้พลังชีวิตของเขาเต็มเปี่ยมยิ่งนัก รู้สึกเหมือนได้ถือกำเนิด
ขึ้นมาใหม่อย่างนั้น

ที่เห็นอยู่ตรงหน้าของเขาในเวลานี้คือโต๊ะหยกที่ตั้งงาม
ยิ้งนักตั้งอยู่ตัวหนึ่ง เตาหยกที่อยู่ด้านข้างมีควันที่ลอยม้วนตัวขึ้น
ไป

ได้ยินเสียงไหมไฟของกิ่งไม้แห้งดังขึ้น ฟังรู้ว่าเป็นเสียง
ที่เกิดจากการเผากิ่งไม้แห้งชนิดคุณภาพดีเยี่ยม

ด้านข้างโต๊ะหยก ได้ต้มน้ำเอาไว้กาหนึ่ง ตั้งไฟได้อย่าง
พอเหมาะพอเจาะ ยามที่หลี่ชี่เย่ลืมตาทั้งสองขึ้นมานั้น เป็นจังหวะ
เดียวกันที่น้ำเดือดพอดี

ในขณะนี้ มือขาวๆ ที่ยื่นออกมาทำการจัดวางเครื่อง
สำหรับชงน้ำชา การลวกกาน้ำชา อุ่นถ้วยน้ำชา ใส่ใบชา... หุๆ
อิริยาบถล้วนแล้วแต่ต่อเนื่องไม่มีติดขัดเหมือนเป็นขั้นตอนเดียว

มือขาวๆ คู่ นั้นได้ชงชาชั้นเลิศแล้วยกไปวางเอาไว้
ด้านหน้าของหลี่ชี่เย่เบาๆ ท่าทางที่อ่อนโยน คล่องแคล่ว และดูเป็น
ธรรมชาติยิ่ง

หลี่ซีเยเลิกหนังตาขึ้นมาทีหนึ่ง มองดูเจ้าของมือชาวๆ
คุณั้น นางเป็นผู้หญิงที่งดงามต้องตาต้องใจผู้หนึ่ง แม้ว่าจะเป็น
ผู้หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงาน แต่กลับมีท่วงท่าของหญิงที่แต่งงานแล้ว
มีความงดงามและเป็นผู้ใหญ่ คล้ายตั้งเป็นองุ่นที่สุกได้ที่อยากจะ
เด็ดมาชิมดูอย่างนั้น

คนผู้นี้ นอกจากเจ้านิกายของไตรนิกายพิสุทธิจ้าวเจี้ยน
นชื่อแล้ว ยังจะเป็นผู้ใดได้อีก

จ้าวเจี้ยนชื่อในเวลานี้ได้จัดแจงเสื้อผ้าสวมใส่ให้รัดกุม
นั่งอย่างเรียบร้อยรินน้ำชาและส่งมอบให้กับหลี่ซีเย ท่าทางช่าง
อ่อนโยน มองดูด้วยสายตาที่พร้อมปฏิบัติตามทุกอย่าง เสมือนหนึ่ง
เป็นผู้หญิงที่เพิ่งจะแต่งงานกันหยกๆ อย่างนั้น

หลี่ซีเยเพียงยิ้มนิดหนึ่ง รับเอาถ้วยน้ำชามาและลิ้มรส
ของชานั้นอย่างละเอียด และไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา

เมื่อหลี่ซีเยดื่มชานั้นจนหมดถ้วย จ้าวเจี้ยนชื่อได้รินเต็ม
ให้เต็มด้วยท่าที่อ่อนโยนแลดูเป็นธรรมชาติ ท่วงท่าของนางช่าง
งดงามมีความเป็นเลิศและมีความชำนาญเหลือเกิน

ทว่าเวลานี้ช่งฉวินหยู่ได้ปรากฏตัวอยู่บนยอดเขา โดยยืนอยู่ตรงนั้นเงียบๆ

เมื่อจ้าวเจี้ยนซือเห็นช่งฉวินหยู่มาถึง จึงได้วางกาน้ำชาในมือลง แล้วถอนตัวออกไปอย่างเงียบๆ ตั้งแต่ต้นจนจบนางยังไม่ได้เอ่ยอะไรออกมาสักคำ

หลังจากจ้าวเจี้ยนซือออกไปแล้ว ช่งฉวินหยู่ได้เข้ามาพร้อมกับโม่ค่านับต่อหลี่ซีเย จากนั้นก็มลงกราบกับพื้น แม้ว่านางจะมีฐานะเป็นถึงเจ้าหุบเขาแห่งหุบเขาสุกใส แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ซีเยแล้วก็มิทำที่ที่เคารพนอบน้อมอย่างยิ่ง

“คุณชาย ข้าต้องกลับไปแล้วละ ทางสำนักได้มีคำสั่งให้ข้ากลับไป” ช่งฉวินหยู่กล่าวต่อหลี่ซีเย

หลี่ซีเยเพียงยิ้มเฉยเมย กล่าวว่า “ไปเถอะงานเลี้ยงใหญ่กำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว พื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลได้กลายเป็นพื้นที่ที่ปราศจากเจ้าของ ไผ่สงครามลุกโชนไปทั่ว หุบเขาสุกใสจำเป็นต้องอาศัยเจ้าหุบเขาไปเป็นผู้สั่งการ ถือเป็นเรื่องปกติ”

“ผู้ที่คุณชายต้องการตามหา ขอเพียงมีข่าวปัจจุบัน
ทันด่วน ทางหุบเขาสุกใสจะแจ้งให้คุณชายได้ทราบเป็นอันดับ
แรก”

หลี่ซีเยพยักหน้ารับทราบ แล้วไม่ได้กล่าวสิ่งใดอีก

“ไม่ทราบว่าจะได้พบกับคุณชายเมื่อไร?” ในที่สุด ช่ง
ฉวินหยูก็ได้ถามคำถามเช่นนี้ออกมา นางรู้ว่าสำหรับหลี่ซีเยแล้ว
เขาเป็นเพียงแขกที่เดินทางผ่านมายังแดนวิญญานสวรรค์คนหนึ่ง
เท่านั้น ในแดนวิญญานสวรรค์ไม่มีสิ่งใดควรคู่ให้เขาจะต้องอาศัย
อาวรณ์

“หากมีวาสนาย่อมต้องได้พบกัน” หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมย
กล่าวว่า “เจ้ามีความตั้งใจไปเปลี่ยนแปลงมัน พยายามหน่อยก็แล้ว
กัน ขอเพียงมีจิตที่มั่นคงยืนหยัดจึงจะสำเร็จได้ หากไม่ยืนหยัดต่อ
ให้มีความฝันมากเพียงใดก็ตาม ก็แค่คำพูดที่เลื่อนลอยเท่านั้น”

“คำพูดของคุณชายข้าจะจดจำมันไว้ในใจ”

หลี่ซีเยพยักหน้าและดื่มน้ำชาต่อไป ขณะที่ไอน้ำชาที่
ลอยขึ้นมาเหมือนดังต้องการปิดบังใบหน้าที่แท้จริงของหลี่ซีเย

อย่างนั้น เมื่อช่วงฉวีวันหยุดเห็นภาพนี้แล้วถึงกับเหม่อลอย เสมือนว่าหลี่ชียเอ่ที่อยู่ตรงหน้าซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางเมฆหมอกมาโดยตลอด ทำให้ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้ทะเล ช่างสูงส่งสุดจะคาดเดา เป็นอะไรที่บุคคลอื่นไม่สามารถคาดการณ์ได้

“ยังมีคำพูดอะไรจะพูดอีกหรือไม่?” สุดท้ายหลี่ชียเอ่มองหน้าช่วงฉวีวันหยุดแล้วเอ่ยถามออกไป

ช่วงฉวีวันหยุดลังเลนิดหนึ่ง สุดท้าย นางเอ่ยขึ้นมาอย่างแผ่วเบาว่า “เจ้านิกายจ้าวเป็นผู้ที่หาได้ยากยิ่งคนหนึ่ง เดิมนิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์จะดองกับหุบเขาสุกใสของเรา ว่าที่สามีของเจ้านิกายจ้าวก็คือศิษย์พี่ใหญ่ของข้าและก็เป็นพี่ชายของข้า น่าเสียดาย ชะตาชีวิตของเขาไม่ราบเรียบ พวกเขาทั้งสองยังไม่ทันได้แต่งงานกัน เขาก็เสียชีวิตไป เจ้านิกายจ้าวครองความเป็นหม้ายเพื่อพี่ชายของข้ามาจนถึงปัจจุบัน นับได้ว่าเปี่ยมด้วยความจงรักภักดีและคุณธรรม...”

“เจ้าทำอะไรของเจ้า?” หลี่ชียเอ่อดหัวเราะไม่ได้ สายหน้าเบาๆ ว่า “นี่ข้ากำลังจะเลือกภรรยา หรือคัดอนุ? หรือต้องการหานางหนูคนหนึ่งมาอุ่นเตียงให้กับข้า?”

“มิกล้า” ช่งฉวินหยุกกล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “น้องแค
เกรงว่าคุณชายจะเข้าใจผิดเท่านั้นเอง”

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่งโบกมือเบาๆ กล่าวว่า “วางใจเถอะ
ไม่มีอะไรปิดบังตาทั้งสองข้างของข้าไปได้ โลกนี้ไม่มีสิ่งใดทำให้จิต
แห่งเต้าของข้าต้องสับสนได้”

ช่งฉวินหยุกสุดลมหายใจเข้าลึกที่สุด คารวะอย่างนอบ
น้อมต่อหลี่ซีเย กล่าวว่า “คุณชาย หวังว่าวันข้างหน้าจะมีโอกาส
ได้พบกันอีก ในอนาคตข้าจะไม่ทำให้คุณชายต้องผิดหวัง” กล่าว
จบหันหลังล่องลอยจากไป

หลี่ซีเยหลับตาลง ดื่มน้ำชาต่อไปเรื่อยๆ หลังจากผ่านไป
ไปชั่วครู่ใหญ่ จ้วเจี้ยนซือจึงได้กลับมาอยู่ข้างกายหลี่ซีเยอีกครั้ง
หนึ่ง นางยังคงความเป็นธรรมชาติอย่างนั้น ยังคงอ่อนโยนอย่างนั้น
ช่วยรินเติมน้ำชาให้หลี่ซีเยจนเต็มถ้วย

ท่ามกลางไอน้ำชา หลี่ซีเยได้เงยหน้าขึ้นมามองดูจ้ว
เจี้ยนซือ ยิ้มอย่างเอ้อระเหยกล่าวว่า “เป็นความต้องการของเจ้าเอง
หรือว่าเป็นเพราะตาเดมาหลายคนของไตรนิกายพิสุทธิ์ต้องการให้
เจ้าทำเช่นนี้?”

จ้าวเจี้ยนชื่อนั่งอยู่ตรงนั้นท่าที่สงบและดูเป็นธรรมชาติ
เสมือนหนึ่งนางมีความงดงามเป็นเลิศ มีความเป็นผู้ใหญ่ตลอดไป
ลักษณะของความงามมีสติปัญญาสุภาพเยือกเย็น ทำให้นาง
แลดูงดงามยิ่งขึ้น

“หากว่าสามารถเคียงข้างคุณชายได้ จะเป็นเกียรติแก่
ไทรนิกายพิสุทธ์ของข้า” คำพูดของจ้าวเจี้ยนชื่อน้ำเสียงอ่อนโยน
น้ำเสียงที่นุ่มนวลทำให้ฟังแล้วรู้สึกสบายเป็นพิเศษ

หลี่ชียเอ่อดที่จะหัวเราะไม่ได้ มองดูจ้าวเจี้ยนชื่อนแล้วกล่าว
ว่า “เจ้าต้องการอะไร? หรือจะกล่าวว่า นิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ของ
พวกเจ้าต้องการอะไร? ต้องการผู้ควบคุมวาฬคนหนึ่ง หรือต้องการ
สายเลือดราชัน!”

จ้าวเจี้ยนชื่อนั่งนิ่งเงียบกับคำพูดเช่นนี้ หลังจากผ่านไป
ไปชั่วครู่ใหญ่ นางเอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า “คุณชายยินดีที่จะอะไรไว้
ให้กับไทรนิกายพิสุทธ์ล่ะ?”

หลี่ชียเอ่เพียงยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่า “ข้าไม่
มีความจำเป็นต้องเหลืออะไรไว้ให้กับไทรนิกายพิสุทธ์ ความจริง

แล้ว ข้าไม่ได้ติดค้างอะไรกับไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเจ้า ตรงกันข้ามเป็นไตรนิกายพิสุทธิ์พวกเจ้าที่ติดค้างข้า”

ความจริงแล้ว ชาตินี้หลี่ซีเย่ซี่คร้านจะไม่สนใจกับเรื่องเหล่านี้ แม้ว่าเขาจะมีความสัมพันธ์กับราชันเซียนหวู่โกวแต่เขาไม่มีความจำเป็นต้องมาเป็นผู้ให้การคุ้มครองต่อไตรนิกายพิสุทธิ์ ยิ่งไม่มีความจำเป็นต้องมีสิ่งใดทิ้งไว้ให้กับไตรนิกายพิสุทธิ์

เมื่อจ้าวเจี้ยนซือได้ฟังคำเช่นนี้แล้ว ถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ ผู้หญิงที่สวยงามประทับใจเช่นนี้เวลาทอดถอนใจและขมวดคิ้ว มีความงดงามไปอีกแบบ เหมือนว่าต้องการให้ใครช่วยสลายความทุกข์ความกังวลที่อยู่บนคิ้วของนางอย่างนั้น

หลี่ซีเย่เพียงลุ่มลองรสชาติของชาอย่างช้าๆ เหมือนมองไม่เห็นสิ่งใด กล่าวสำหรับเขาแล้วทุกอย่างล้วนแล้วแต่ผ่านไปด้วยดี

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวกับจ้าวเจี้ยนซือว่า “ถ้าหากว่า ข้าต้องการให้เจ้ามาอุ่นเตียงให้กับข้าจริงๆ โดยที่ข้าไม่ต้องการสิ่งใดๆ จากนิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ของพวกเจ้า ข้าต้องการเพียงตัวเจ้า เจ้าจะตกลงหรือไม่?”

คำพูดของหลี่ซีย่ทำเอาจ้าวเจี้ยนช้อถึงกับนั่งเงิบ ในที่สุดนางเงยหน้าล้องมองดูหลี่ซีย่กล่าวหนักแน่นจริงจังว่า “หากคุณชายพอใจข้าจริงๆ ก็นับเป็นเกียรติของข้า”

เมื่อหลี่ซีย่ได้ยินคำเช่นนี้แล้วหัวเราะออกมา และส่ายหน้ากล่าวว่า “ในหลายๆ โอกาสคนอย่างข้ากลับไม่ชอบฝืนใจผู้อื่น”

“นางไม่ยินยอม ข้ายินยอม” เวลาที่ปรากฏเสียงหนึ่งดังขึ้น ยิ้มกล่าวน่ารักว่า “ข้ายินดีอยู่ปรนนิบัติคุณชาย ติดตามเคียงข้างคุณชาย”

น้ำเสียงนี้น่าฟังเป็นพิเศษ มันเหมือนดังมีมนต์ขลังที่สามารถดึงเร้าวิญญาณผู้คน เมื่อได้ยินเสียงนี้แล้ว พลันทำให้จินตนาการถึงผู้หญิงที่งามหยาดเยี่ยมยิ่งนักคนหนึ่ง

พลันที่กล่าวจบคำ เห็นผู้หญิงคนหนึ่งเดินเยื้องยาดรเข้ามา ท่าทีดูกระดากอายไม่เป็นธรรมชาติ แม้ว่าจะไม่ได้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริง แต่ก็สามารถดึงเร้าวิญญาณผู้คนได้

ผู้หญิงคนนี้ล่องเข้ามาถึง แต่ละก้าวที่ก้าวย่างเข้ามาดูอ่อนช้อยงดงาม เป็นที่ดึงดูดสายตาผู้คนยิ่งนัก

ปรากฏผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ด้านหน้าหลี่ชี่เย่ นางสาวมโສးชุดดำทั้งชุด ชายเสี่ยวยาวที่ลากไปกับพื้นยากที่จะปิดบังรูปร่างที่สวยสดงดงามของนาง ผ้าที่บางเบาสามารถมองเห็นเอวบางของนาง ภายใต้ผ้าที่บางเบาขาที่เรียวยาวก็ปรากฏแก่สายตาชัดเจน โดยเฉพาะภายใต้การขับของผ้าบางเบาสีดำ ยิ่งทำให้สามารถดึงเร้าวิญญาณผู้คนมากขึ้นไปอีก

ผ้าบางเบาสีดำที่ห่อหุ้มอยู่บนอกอวบที่เต่งตึงนั้น เหมือนหนึ่งเส้นโค้งเว้าที่เกิดจากปลายปากกาเพียงไม่กี่เส้นก็สามารถแสดงให้เห็นถึงอกที่อวบอัดสวยงามสร้างความหวั่นไหวยิ่งนัก ยากที่จะบรรยายได้ด้วยตัวอักษร

โดยเฉพาะอกขนาดใหญ่ของนางที่สั่นไหวยามก้าวเดินเข้ามาที่ละก้าวๆ นั้น ทำให้ผู้คนวิญญานแทบออกจากร่าง ช่างทำให้วิญญานต้องออกจากร่างได้ดีเหลือเกิน

ผู้หญิงคนนี้เดินมาอยู่ตรงหน้าหลี่ชี่เย่ โค้งคารวะกล่าวว่า “ข้าน้อยหลิวหยูเยียน ขอคารวะคุณชาย”

ผู้หญิงคนนี้ยืนใกล้กับหลี่ชีย่มาก กลิ่นหอมโชยมาทำให้หลงใหล ด้วยระยะที่ใกล้เช่นนี้ ทันใดนั้นเมื่อได้กลิ่นหอมที่โชยเข้ามาทำให้รู้สึกเหมือนตนเองได้กอดสาวงามเอาไว้และสูดดมกลิ่นหอมจากนาง

ตอนที่ 1224 หลัวหยูเยียน

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า มีผ้าบางเบาสีดำคลุมกาย แม้แต่โบหน้าก็ถูกปิดบังเอาไว้ด้วยผ้าคลุมบางเบาสีดำ ทำให้ไม่สามารถมองเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนาง แต่สำหรับผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้านี้แล้ว ต่อให้มองเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนางไม่ชัดเจน เพียงแค่เห็นทรวดทรงองค์เວที่พลิ้วไหว เห็นรูปร่างที่เปี่ยมด้วยความยั่วยวน สวนโค้งสวนเว้าที่ชวนหลงใหล ร่องอกที่วับๆ แวมๆ แล้วทั้งหมดนี้เพียงพอที่จะดึงเร้าจิตใจของผู้คน ทำให้จิตและวิญญาณมัวเมา

จ้าวเจียนซือที่นั่งอยู่หน้าโต๊ะหยกอดที่จะขมวดคิ้วนิดหนึ่งเมื่อมองเห็นผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า แต่ยังคงทำที่เรียบริ้อยงดงามและความเป็นเลิศ สูงศักดิ์และไม่สะทกสะท้าน กล่าวว่ “บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายทราบหรือไม่ว่าน้องหลิวมาที่นี่?”

หลัวหยูเยียนที่อยู่ตรงหน้าไม่ได้ให้ความสนใจคำพูดของจ้าวเจียนซือแม้แต่น้อย หัวเราะออกมาด้วยท่าที่นารักและรอยยิ้มที่เปี่ยมได้ด้วยความยั่วยวน ดึงเร้าจิตใจของผู้คน กล่าวว่ “บรรดาเหล่าบรรพบุรุษภายในกายต่างก็รู้ว่าข้าชมชอบทำให้เสียเรื่องมากที่สุด หากพวกเขารู้ว่าข้าจะมาที่นี่ละก็เป็นเรื่องแน่”

จ้าวเขียนชื่อคาดการณ์ไว้แล้วว่าคำตอบต้องออกมาในลักษณะเช่นนี้ นางยังจะพูดอะไรได้อีก

หลี่ซีเยยังคงลุ่มหลงรสชาติของชาไปเรื่อยๆ ใอน้ำชาที่ลอยขึ้นมาทำให้ใบหน้าของเขาดูผ่อนคลายอยู่เบื้องหลังหมอกชา เขามองหน้าหลิวหยูเขียนที่หนึ่งยิ้มท่าที่เฉยเมย กล่าวว่า "ทายาทของตระกูลหลิว เป็นหญิงงามที่เลิศเลอเสมอมา ดูท่าเจ้าเองก็ได้สืบทอดความงามหยาดเยิ้มปราศแห่งของบรรพบุรุษมานับว่าเป็นภัยต่อสรรพชีวิตโดยแท้ เกล็ดกายหยาดเยิ้มกลืนมารของเจ้านับว่าได้รับการถ่ายทอดมาหลายส่วน ในฐานะที่กายมารกลืนฟ้าเป็นหนึ่งในกายเขียนเมื่อถ่ายทอดไปถึงตระกูลหลิวของเจ้าแล้ว กลับมีลักษณะไม่เหมือนเดิมอยู่หลายส่วน"

"คุณชายหมายถึงเคล็ดวิชากายหยาดเยิ้ม กรีดกรายปราศแห่ง ดึงเร้าจิตใจผู้คนสินะ ในแดนวิญญานสวรรค์มีคนไม่น้อยที่ด่าว่าผู้หญิงตระกูลหลิวของพวกเราเป็นปีศาจจิ้งจอก" หลิวหยูเขียนหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่เลียงคำพูด หัวเราะน่ารักและงามหยาดเยิ้ม

หลี่ซีเยอดหัวเราะกับคำพูดเช่นนี้ไม่ได้ กล่าวว่
“ผู้หญิงตระกูลหลิวของพวกเจ้าเดิมก็เป็นปีศาจลึ้งจอกอยู่แล้ว
รวมทั้งปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้า แม่ว่านางจะสำเร็จกายเซียนชั้น
สมบูรณ์ ทว่านางได้ฝึกวิชาที่แตกต่างไปจากกายมารกลืนฟ้า หนึ่ง
หยาดเย็มหลงไหลทั่วหล้า เป็นความหยาดเย็มระดับเก้าชั้นฟ้า ทำ
ให้บุรุษจำนวนมากคลั่งไคล้เพราะนาง”

“คุณชายกล่าวชมเช่นนี้ ข้าน้อยรู้สึกเป็นเกียรติอย่าง
ยิ่ง” หลิวหยูเขียนเอามือป้องปากเบาๆ ท่าทางอรชรอ่อนแอ แม่ว่
ไม่สามารถมองเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนาง แต่นางกลับสามารถ
อาศัยสายตาสื่อออกมา ดวงตาคู่หนึ่งของนางามหยาดเย็มยิ่งนัก
ยามที่สายตาของนางจ้องมองไปที่หลี่ซีเย่นั้น สงสัยญาณความรัก
ใครออกมา

หลี่ซีเยอดหัวเราะและสายหน้าไม่ได้ กล่าวว่ “นั่งหนุ
อาศัยพลังเพียงเท่านี้ก็คิดจะทำให้ข้าสับสน ยิ่งห่างชั้นอีกมาก คิด
จะทำให้จิตใจข้าหวั่นไหวสะก๊ รอให้เจ้าสำเร็จกายเซียนชั้น
สมบูรณ์เสียก่อน เวลานี้เจ้าอาศัยฝีมือเพียงเท่านี้ มันคือการรอด
ตนต่อหน้าผู้เชี่ยวชาญ”

หลิวหยูเขียนไม่ได้โกรธแม้แต่น้อย นางหัวเราะด้วย
ความน่ารักและยิ้มกล่าวว่ “คุณชายพูดเช่นนี้ รอให้ถึงวันที่ข้า

บรรลุกายเขียนชั้นสมบูรณ์เสียก่อน ดูว่าข้าจะจับคุณชายไว้ในห้องหอของข้าได้หรือไม่”

“จับข้าไปไว้ในห้องหอของเจ้า?” หลีชีเย่อดที่จะหัวเราะกับคำพูดของหลิวหยูเขียนไม่ได้ กล่าวหาว่า “เจ้ามาเป็นนางห้ามของข้ายังพอว่า เรื่องจับข้าไปไว้ในห้องหอของเจ้าอย่าได้คิดมากไปเลย”

“ที่คุณชายพูดเช่นนี้ แสดงว่าข้ามีโอกาสนะสิ?” หลิวหยูเขียนหัวเราะคิกๆ ด้วยท่าทีสวยหยาดเยิ้มและสงส์ญญาณทางสายตาที่สามารถดึงเร้าจิตใจของผู้คนได้ ดังที่หลีชีเย่ได้พูดเอาไว้ อย่างนั้น ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าคือปีศาจจิ้งจอกอย่างแท้จริง

จ้าวเจี้ยนซือที่นั่งสงบนิ่งอยู่หน้าโต๊ะไม่ได้แสดงความโกรธออกมากับการส่งสายตาสื่อความหมายรักใคร่ออกมาของหลิวหยูเขียน นางนั่งอยู่ในลักษณะที่เรียบร้อยและสงบเสงี่ยม ความเป็นผู้ใหญ่ที่ดูงดงามและเลิศเลอทำให้หัวใจผู้คนเต้นตุบตาม

ขณะที่หลีชีเย่เพียงยิ้มกับคำพูดของหลิวหยูเขียน เขามองหน้าจ้าวเจี้ยนซือที่หนึ่งแล้วยิ้มกล่าวว่า “ในเวลานี้ใครเป็นผู้กุมอำนาจในไตรนิกายพิสุทธ์ของพวกเจ้า?”

แท้จริงแล้ว หลัวยุเขียนที่อยู่ตรงหน้าก็คือเจ้านิกาย
กลืนมาร หนึ่งในสามนิกายของไตรนิกายพิสุทธิ์ เพียงแต่ระหว่าง
นิกายกลืนมารกับนิกายน้ำพุพิสุทธิ์มีอะไรที่น่าสนใจเป็นอันมาก
เนื่องจากเคล็ดวิชากายเขียนของทั้งสองนิกายมีความเกี่ยวพันกัน
อย่างแน่นแฟ้น

เคล็ดกายเขียนของนิกายน้ำพุพิสุทธิ์คือเคล็ดปฐพี
ปะทุน้ำพุทองคำ ขณะที่เคล็ดกายเขียนของนิกายกลืนมารคือ
เคล็ดกายหยาดเอี่ยมกลืนมาร เคล็ดกายเขียนทั้งสองนี้ คนหนึ่งฝึก
กายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ อีกคนฝึกกายมารกลืนฟ้า

ไตรนิกายพิสุทธิ์มีกายเขียนอยู่ในความครอบครองถึง
สามเคล็ดวิชา คือเคล็ดกายพิสุทธิ์ เคล็ดกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ และ
เคล็ดกายมารกลืนฟ้า

อันที่จริงแล้ว แต่เดิมทั้งสามเคล็ดวิชาไม่ควรมีส่วน
เกี่ยวข้องกันจึงจะถูก เนื่องจากกายพิสุทธิ์นั้นกำเนิดมาจากตำรา
กายในหมวดอักษร "ชิง (ใสสะอาด)" ส่วนกายน้ำพุเขียนกำเนิดมา
จากตำรกายในหมวดอักษร "โหยว (นุ่มนวลหรืออ่อนโยน)"

ขณะที่กายมารกลืนฟ้ามามากหมวดอักษรคำว่า “หยิน (พลังแห่งความเยือกเย็นที่ตรงข้ามกับหยาง)” ของตำรากาย

แต่มันเป็นไปได้ไม่ได้ที่ปฐมบรรพบุรุษของไตรนิกาย พิสุทธฺิจะมีตำรากายอยู่ในครอบครอง ดังนั้นเคล็ดกายของราชันเซียนหวูโก้วนั้นจึงได้มาจากการขี้นะของผู้อื่น แล้วคิดค้นจนได้มาเป็น “เคล็ดกายพิสุทธฺิไล่วายุ”

เคล็ดกายเซียนที่คิดค้นขึ้นมาโดยราชันเซียนหวูโก้ว ย่อมเทียบไม่ได้กับเคล็ดกายเซียนที่อยู่ในตำรากาย เป็นผลทำให้ “เคล็ดกายพิสุทธฺิไล่วายุ” มีสิ่งอื่นเจือปนอยู่ในเคล็ดกายเซียน พิสุทธฺิต่อมาในภายหลัง

“เคล็ดกายพิสุทธฺิไล่วายุ” ในกายเซียนพิสุทธฺินั้นจะมีลักษณะใสสะอาดแผงไว้ซึ่งความนุ่มนวล ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ศิษย์รุ่นต่อๆ มาได้แนวคิดต่างจากสิ่งที่เป็นต้นกำเนิดเดียวกัน กระทั่งมาถึงยุคของปฐมบรรพบุรุษนิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นหนึ่งในไตรนิกายพิสุทธฺิ จึงได้บรรลุถึงความลึกซึ้งพิสดารของอักษรคำว่า “โหยว” จากเคล็ดกายพิสุทธฺิไล่วายุ และคิดค้นออกมาเป็น “กายปฐพีปะหน้าพุทองคำ”

เนื่องจากเคล็ดกายเซียนนี้กำเนิดมาจาก “เคล็ดกายพิสุทธิโล่วาย” เพราะความบริสุทธิ์ก่อให้เกิดความนุ่มนวลหรือโหยว และทำให้ความนุ่มนวลแผ่ไปซึ่งความเยือกเย็นหรือหยิน

เพื่อให้กายเซียนของตานั้นมีความบริสุทธิ์มากยิ่งขึ้น เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุธาตุไฟเข้าแทรก ปฐมบรรพบุรุษของนิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์จึงทำการฝึกปรับปรุงเคล็ดกายเซียนของตน ด้วยการขัดหยินที่แผ่อยู่ในโหยวทิ้งไป

ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้ขั้นตอนระหว่างการฝึกกายปฐพีปะทุน้ำพุทองคำของนิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์จำเป็นต้องทำการปรับปรุงอยู่ตลอดเวลา เพื่อรักษาไว้ซึ่งสามารถฝึกกายเซียนของตนจนบรรลุเป็นผลสำเร็จได้ ทำให้กำเนิด “เคล็ดกายหยาดเย็มกลืนมาร” ขึ้นมาในภายหลัง

หลังจากนั้นต่อมา นิกายพิสุทธิมีศิษย์สาวอยู่ผู้หนึ่ง เป็นผู้ที่งามหยาดเย็มอีกทั้งยังมีนิสัยที่ค่อนข้างชอบแหกกฏ นางดูแลนวิธีการปรับปรุงเช่นนี้ กระทั่งแหกกฏด้วยการเดินสวนทางกับเคล็ดวิชากายปฐพีปะทุน้ำพุทองคำ

ปรากฏว่านางมีพรสวรรค์ที่สูงมากจนน่าตกใจ ขณะที่นางได้ทำการฝึกกายปฐพีปะทุน้ำพุทองคำแบบย้อนศรอยู่นั้นได้รับการชี้แนะจากยอดฝีมือ ท้ายที่สุดนางสามารถอาศัยเคล็ดกายปฐพีปะทุน้ำพุทองคำบรรลุถึงความลึกซึ่งพิสดารของคำว่าหยิน และสร้างเคล็ดกายหยาดเย้มกลืนมารขึ้นมาได้เป็นผลสำเร็จ

ด้วยเหตุที่ “เคล็ดกายหยาดเย้มกลืนมาร” ถูกคิดค้นขึ้นมาจาก “เคล็ดกายปฐพีปะทุน้ำพุทองคำ” โดยอาศัยวิธีย้อนศร จึงทำให้กาลต่อมาทั้งนิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ และนิกายกลืนมารมีการประลองความเป็นเลิศภายใต้มิตรภาพอยู่เนืองๆ

นิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ถือว่า “เคล็ดกายหยาดเย้มกลืนมาร” มีต้นกำเนิดมาจาก “เคล็ดกายปฐพีปะทุน้ำพุทองคำ” ดังนั้นควรเป็น “เคล็ดกายปฐพีปะทุน้ำพุทองคำ” ของพวกเขาเหนือกว่า “เคล็ดกายหยาดเย้มกลืนมาร” ขณะที่นิกายกลืนมารเห็นว่าว่า “เคล็ดกายหยาดเย้มกลืนมาร” ของพวกเขาเป็นการทะลุขั้นสุดยอดของ “เคล็ดกายปฐพีปะทุน้ำพุทองคำ” แล้วจึงก่อกำเนิดเป็น “เคล็ดกายหยาดเย้มกลืนมาร” ขึ้นมา จึงสมควรที่ “เคล็ดกายหยาดเย้มกลืนมาร” เหมาะแก่การเป็นตัวแทนของ “เคล็ดกายปฐพีปะทุน้ำพุทองคำ”

แน่นอนว่าการประลองของนิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์กับ
นิกายกลืนมารทางด้านนี้ย่อมไม่สามารถหาผู้ชนะได้อยู่แล้ว
เนื่องจากกระทั่งบัดนี้ ทั้งนิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์กับนิกายกลืนมารต่าง
ก็ไม่สามารถให้กำเนิดผู้ที่สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์ขึ้นมาได้อีก
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงทั้งสองนิกายให้กำเนิดผู้ที่สำเร็จกายเขียนชั้น
สมบูรณ์พร้อมกัน

แต่เมื่อสืบทอดมาถึงจ้าวเจี้ยนซือและหลิวหยูเยียนแล้ว
ทำให้นิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์กับนิกายกลืนมารต่างมองเห็นความหวัง
พร้อมกัน ทั้งจ้าวเจี้ยนซือและหลิวหยูเยียนล้วนแล้วแต่มีพรสวรรค์ที่
สูงยิ่งนัก พวกนางทั้งสองต่างได้ฝึก “เคล็ดกายปฐพีปะทุน้ำพุ
ทองคำ” และ “เคล็ดกายหยาดเย็มกลืนมาร” ตามลำดับ

เรื่องนี้ทำให้ไตรนิกายพิสุทธ์ต่างรู้สึกว้าหวาดที่พวกเขา
มีโอกาสปราบกฐสองคนที่สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์พร้อมกัน ถ้า
หากเป็นเช่นนั้นจริง เมื่อเป็นเช่นนั้น เรื่องที่ว่าใครแข็งแกร่งกว่าใคร
ระหว่างนิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์กับนิกายกลืนมารคงมีโอกาสดูพิสูจน์
กันสักที

ดังนั้นขณะที่จ้าวเจี้ยนซือและหลิวหยูเยียนยังคงเป็น
เพียงศิษย์ธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น นางทั้งสองก็ไม่เคยว่างเว้นจาก
การทะเลาะกัน ครั้นพวกนางทั้งสองได้กลายเป็นเจ้านิกายแล้ว

พวกนางไม่เคยว่างเว้นจากการแข่งขันกันและกัน หากนางทั้งสอง อยู่ด้วยกัน จะต้องระเบิดศึกขึ้นมาอย่างแน่นอน

บางทีนี่แหละคือชะตาของนางทั้งสอง ซึ่งลิขิตเอาไว้ แล้วว่าทั้งสองคนจะต้องพัวพันกันและแข่งขันกันเช่นนี้ต่อไป จนกว่าพวกเขาจะสำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์แล้ว จึงมีโอกาสได้ ต่อสู้เพื่อความเป็นเลิศที่แท้จริงสักที

แต่ว่าการแข่งขันกันระหว่างหลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยน นชื่อเป็นการแข่งขันทางด้านบวก เพราะว่าทั้งสองคนใช้ว่าจะต้อง ฆ่ากันให้ตายไปข้างหนึ่งอย่างนั้น จะว่าไปแล้ว อย่างไรเสียทั้งสองก็ นับเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกัน ยังคงคือเป็นคนที่เกิดจากสำนัก เดียวกัน

หลิวหยูเยียนหัวเราะเบาๆ กับคำพูดของหลี่ซีเย่ กล่าว ว่า "แม้ว่าศิษย์พี่จ้าวจะมีศักดิ์สูงกว่าข้าเล็กน้อย แต่หากจะต้องพูด ถึงการกุมอำนาจในไตรนิกายพิสุทธิ์ละก็ เกรงว่าข้าน้อยจะ เหนือกว่าศิษย์พี่จ้าวอยู่ชั้นหนึ่ง"

“ผู้ที่กุมอำนาจไตรนิกายพิสุทธิของยุคนี้คือศิษย์พีใหญ่” จั่วเขียนชื่อที่สุภาพเยือกเย็น เพียบพร้อมด้วยความงดงามเอื่อยช้านมาช้าๆ

ศิษย์พีใหญ่ที่จั่วเขียนชื่อพูดถึงก็คือเจ้านิกายของนิกายพิสุทธิ เนื่องจากในยุคนี้เขามีอายุมากที่สุด และเข้าสำนักก่อนใครเพื่อน ความจริงแล้ว ในไตรนิกายพิสุทธิมีศิษย์จำนวนไม่น้อยที่ได้รับการชี้แนะจากเจ้านิกายพิสุทธิ ในเมื่อเขาเป็นศิษย์พีใหญ่ ก็นับว่าเป็นอาจารย์อยู่ครึ่งหนึ่ง

หลิวหยูเขียนหัวเราะเบาๆ ดังควันเช่นหลิว กล่าวว่
“ศิษย์พีจั่ว ศิษย์พีใหญ่ท่านบอกจะวางมือนานแล้ว ในอนาคตภาระอันใหญ่หลวงต้องตกอยู่บนบ่าของเจ้าและข้า ข้ารู้สึกว่ข้าเหมาะที่จะเป็นผู้รับภาระใหญ่นี้มากกว่าศิษย์พีจั่ว”

การที่หลิวหยูเขียนพูดออกมาเช่นนี้ใช่ว่นางคิดจะแย่งอำนาจ ใช่ว่นางคิดจะเป็นผู้กุมอำนาจของไตรนิกายพิสุทธิ เหตุผลหลักๆ ก็คือพวกนางทั้งสองต่างประลองกำลังมาตั้งแต่ยังเด็ก พลังที่พวกนางพบหน้ากันก็หาใช่เรื่องดี หากไม่เป็นเพราะจั่วเขียนชื่อทำประลองกับหลิวหยูเขียน ก็คือหลิวหยูเขียนที่ยั่วยุจั่วเขียนชื่อ

จ้าวเจี้ยนชื่อนั่งสงบเรียบร้อยอยู่ตรงนั้น โดยไม่ตอบโต้ คำพูดของหลิวหยูเยียน แต่ก็ไม่ได้เห็นด้วยกับคำพูดของหลิวหยูเยียน ท่าทีสุภาพเยือกเย็นสบายใจ ท่วงท่าเปรียบพร้อมด้วยความงาม มีความเป็นผู้ใหญ่ ทำให้ผู้พบเห็นต้องใจเต็มตุมตาม

“เจ้ามาที่นี่ด้วยจุดประสงค์ใด?” หลี่ชียเอตีมน้ำชาใน ถ้วยจนหมด โดยมีจ้าวเจี้ยนชื่อนช่วยรินเต็มเต็มเหมือนเดิมด้วย ท่วงท่าที่เป็นธรรมชาติและนุ่มนวล

หลิวหยูเยียนป้องปากหัวเราะเบาๆ กล่าวว่า “มาแย่งผู้ชายกับศิษย์พีจ้าว ได้ยินว่าบรรพบุรุษฝากความหวังไว้กับศิษย์พีไว้มาก ข้าน้อยคิดว่าตัวเองก็ไม่ด้อยไปกว่าศิษย์พี ทำไมข้าจะแย่งชิงผู้ชายกับศิษย์พีจ้าวไม่ได้ล่ะ?”

คำพูดลักษณะเช่นนี้ หลิวหยูเยียนสามารถพูดออกมาได้อย่างสบาย โดยไม่รู้สึกรำคาญแม้แต่น้อย

“อย่างนั้นรี?” หลี่ชียเอจ้องมองหลิวหยูเยียนแวบหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “มันก็ไม่แน่หรอกนะ บางทีข้าอาจชมชอบผู้หญิงที่นุ่มนวลและเปรียบพร้อมด้วยคุณธรรม”

“ข้าน้อยไม่ได้บอกว่าผู้ชายชอบผู้หญิงที่
เปรียบพร้อมด้วยคุณธรรมไม่ได้” หลิวหยูเขียนที่งามหยาดยิ้มหน้า
ประทับใจนั่งลงข้างกายหลี่ซีเย ท่าที่ดึงเร้าวิญญาณผู้คน กล่าวว่า
“มันไม่เกี่ยวกัน คุณชายชมชอบผู้หญิงที่นุ่มนวลและเปรียบพร้อม
ด้วยคุณธรรมได้ และลิ้มลองรสชาติความงามของผู้หญิงที่งาม
หยาดยิ้มและดึงเร้าวิญญาณผู้คนได้ ทั้งสองคนไม่ได้ขัดแย้งกัน
คุณชายว่าอย่างนั้นใช่ไหมล่ะ”

“ไม่แล้ว ไม่เสียทีที่เป็นทายาทของตระกูลหลิว” หลี่ซีเย
ท่าที่เฉยเมย ไม่หวั่นไหวต่อท่าที่ยั่ววนของหลิวหยูเขียน

ตอนที่ 1225 ช่วงชิงความเป็นหนึ่ง

แต่หลี่ชียเอ่เหลือบตามองนางแวนหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “แต่ไม่แน่ว่าคนอย่างข้ามีนิสัยประหลาดอยู่อย่างหนึ่ง ของที่ได้มายากยิ่งต้องการได้มันมาครอบครอง ของที่ส่งมาถึงที่ บางที่ยังไม่ยากได้”

“เรื่องนี้ไม่เป็นปัญหา” หลิวหยูเขียนหัวเราะเบาๆ กล่าวว่า “ของบางอย่างจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปได้เอง ขอเพียงคุณชายอยู่ด้วยกันกับข้าไม่นานวันไป ก็จะพบว่าข้าน้อยไม่ทำให้คุณชายผิดหวังอย่างแน่นอน ไม่แน่ว่า ถึงตอนนั้นคุณชายอาจจะชอบข้าน้อยขึ้นมาก็ได้”

“เรื่องนี้มีทางเป็นไปได้จริงๆ” ดวงตาทั้งสองของหลี่ชียเอ่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มยินดีเป็นอันมาก กล่าวกับหลิวหยูเขียนว่า “ไม่แน่ว่า คนอย่างข้าชมชอบแบบนั้น ชอบภรรยาของผู้อื่นมากเป็นพิเศษ สำหรับเจ้านะหรือ เป็นเพียงนั่งหนูคนหนึ่งเท่านั้น บางที่อาจยากที่จะดึงดูดเข้าได้”

“คุณชายคิดจะโอบศิษย์พี่จ้าวไว้ในอ้อมกอดแล้วค่อยๆ ชิมรสชาติอย่างนั้นรึ?” หลิวหยูเขียนทำกระพริบตาที่สวยหยาดเยิ้ม และดึงเร้าวิญญาณผู้คนนั้นเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า “งั้นก็ง่ายมาก

ข้าน้อยจะช่วยเหลือคุณชายอีกแรง ไม่น่า ข้าน้อยอาจจะช่วย
คุณชายอบรมสั่งสอนศิษย์พี่จ้าวให้มีความงามหยาดเยิ้มและน่า
ประทับใจ ตามใจคุณชายทุกอย่าง”

หลิวหยูเยียนสามารถพูดคำพูดเช่นนี้ออกมาได้
อย่าง เป็นธรรมชาติ แลดูทะเล้นยิ่งนัก ทำให้เพิ่มความมีเสน่ห์ให้กับตัว
นางได้ไม่น้อยเลยทีเดียว

หลิวซีเยอดหัวเราะกับคำพูดของหลิวหยูเยียนไม่ได้
สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ถ้าหากไตรนิกายพิสุทธิคิดจะอาศัยกล
ยุทธสาวงามเพื่อให้ข้าติดกับละก็ ข้าบอกได้แต่เพียงตาแต่ว่ากลุ่ม
นั้นของไตรนิกายพิสุทธิไม่เข้าใจตัวข้าเอาเสียเลย”

หลิวหยูเยียนแหม่มปากหัวเราะ เบาๆ ว่า “เหล่าบรรพ
บุรุษให้ศิษย์พี่จ้าวใช้กลอุบายสาวงามให้คุณชายติดกับหรือไม่นั้น
เรื่องนี้ข้าน้อยไม่ทราบ แต่หากศิษย์พี่จ้าวต้องการรังตัวคุณชาย
เอาไว้ในนิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ละก็ ข้าจะต้องแย่งเอาตัวคุณชายมา
ให้จงได้”

จ้าวเจี้ยนซื่ออดที่จะขมวดคิ้วกับคำพูดของหลิวหยูเยียน
ไม่ได้ นางกล่าวว่า “ศิษย์น้อยหลิว เรื่องนี้หาใช่เป็นบุญคุณ

ความแค้นส่วนตัวของข้า ถ้าหากเจ้าต้องการเชิญคุณชายไปเป็น
แขกของนิกายกลืนมารข้าไม่เพียงไม่ขัดข้อง ตรงกันข้ามกลับ
ยินดีกับศิษย์น้องเป็นอย่างยิ่ง หากว่าทำให้คุณชายยินดีรั้งอยู่ที่ไตร
นิกายพิสุทธ์ของเราได้ละก็ เจ้าก็คือผู้ที่สร้างคุณูปการยิ่งใหญ่
ให้กับไตรนิกายพิสุทธ์”

“ศิษย์พี่จ้าว เจ้าพูดผิดแล้ว” หลิวหยูเยียนสายหน้ายิ้ม
กล่าวว่า “ข้าไม่ได้ให้ความสนใจว่าสามารถเป็นผู้มีคุณูปการ
ยิ่งใหญ่กับไตรนิกายพิสุทธ์หรือไม่ ข้าแค่ต้องการแย่งผู้ชายกับเจ้า
เท่านั้นเอง ข้าไม่เข้าใจเลย ทำไมเจ้าจะต้องเชื่อฟังและให้บรรดาตา
เฒ่ามาบงการ หรือว่าเพื่อไตรนิกายพิสุทธ์แล้ว เจ้าเสียสละทุกสิ่ง
ทุกอย่างของตัวเองได้อย่างนั้นรี...”

“...สำหรับข้าแล้ว หนทางอยู่ใต้เท้าของตนเอง ทุกคน
ย่อมสามารถก้าวเดินบนเส้นทางของตนเองได้” หลิวหยูเยียน
หัวเราะเบาๆ กล่าวว่า “ถ้าหากศิษย์พี่ต้องการรั้งตัวคุณชายเอาไว้
ด้วยความจริงใจ ข้าไม่มีความเห็น แต่ถ้าหากทำเพื่อไตรนิกาย
พิสุทธ์ละก็ เช่นนั้นแล้ว ข้าขอแย่งชิงผู้ชายกับเจ้าอย่างแน่นอน”

หลิวหยูเยียนยังคงจับขาด้วยท่าที่เอ้อระเหยกับคำพูดของ
หลิวหยูเยียน เหมือนว่าเรื่องพูดกันอยู่นั้นไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับ
เขา และไม่ได้พูดถึงตัวเขาแต่อย่างใด

หลังจากที่หลิวหยูเยียนพูดจบ ได้ทำตากระพริบกับหลี่
ซีเย่ ท่าที่ทั้งหยาดยิ้มทั้งน่ารัก กล่าวว่า "ที่ข้าพูดเช่นนี้ คุณชาย
คงไม่โกรธนะ"

หลี่ซีเย่เพียงยิ้มให้นิดหนึ่งโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา
ยังคงนั่งจิบน้ำชาของเขาต่อไป

"อู๋ หน้าไม่อาย เจ้าปีศาจจึงจอกสองตัวบังอาจกล้า
มาล่อลวงตัวของข้า ช่างไร้ยางอาย" เวลานี้ ได้ยินเสียงทวาดดังขึ้น
น้ำเสียงดุเด็ดเผ็ดร้อนเหลือเกิน

ในเวลาตัวเอง ผู้หญิงคนหนึ่งเห็นฟ้าเข้ามา หากจะ
กล่าวให้ถูกต้องมากกว่านั้นต้องบอกว่าเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง
ที่เห็นฟ้าเข้ามา การก้าวเดินแต่ละก้าวของนางจะมีดอกไม้ที่บ้านแบ่ง
รองรับเท้าของนางเอาไว้

นางเปลือยเท้าเหยียบบนดอกไม้เข้ามา เท้าที่ขาวดั่ง
หิมะของนางยามเมื่อเหยียบลงบนดอกไม้แล้วดูงดงามยิ่งขึ้น
เหมือนว่าเป็นเทพธิดาตัวน้อยๆ ลงมายังโลกมนุษย์อย่างนั้น

หลี่ซีเยมองดูเด็กผู้หญิงที่เห็นฟ้าเข้ามาแล้วอดยิ้ม
ออกมาไม่ได้ พร้อมกับสายหน้าเบาๆ

“อู๋ ไตรนิกายพิสุทธ์ของพวกเขาเจ้าไร่ยางอายุหรือ มี
ฐานะเป็นถึงเจ้านิกาย แต่กลับมาล่อลวงผ้าของข้า รู้จักคำว่าอายุ
หรือไม่” เย่เสี่ยวเสี่ยวเหยียบลงบนพื้นเขตนกยูง มือเท้าสะเอวจ้อง
ตาดูอย่างกับเสือ กล่าวน้ำเสียงดุดันต่อหลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยน
นชื้อ

“โอ๊ย น้องสาว เจ้าอายุเพียงเท่านี้รีบร้อนจะแต่งงาน
เลยรี” เมื่อหลิวหยูเยียนมองเห็นเย่เสี่ยวเสี่ยวจึงยิ้มกล่าวว่า “อายุ
น้อยเท่านี้ก็คิดหาสามีแล้วรี เจ้าว่ามันน่าอายุหรือไม่เล่า”

เย่เสี่ยวเสี่ยวมือเท้าสะเอวกล่าวด้วยท่าที่ชิงชังกล่าวว่า
“ใครกันแน่ที่หน้าไม่อายุ? ฮี กลางวันแสดๆ ถึงกับล่อลวงผ้าคนอื่น
พวกเขาสิหน้าไม่อายุ”

เมื่อจ้าวเจี้ยนชื้อเห็นท่าทีของเย่เสี่ยวเสี่ยวที่มีท่าที่ชิงชัง
ท่าทางแสบร้อนไม่เบา นางสายหัวเบาๆ ด้วยบุคลิกที่สุภาพเยือก
เย็น กล่าวว่า “คำกล่าวขององค์หญิงเย่ดูจะเกินเลยไป ท่านกับ

คุณชายหลียังไม่ได้เข้าพิธีกัน จะบอกว่าเป็นสามีได้อย่างไรกัน
เกรงว่าคงเป็นรักข้างเดียวขององค์หญิงเองกระมัง”

“คำพูดนี้พูดได้ถูกต้อง” หลิวหยูเยียนหัวเราะออกมา
เบาๆ ท่าทีงามหยาดยิ้มหน้าประทับใจพูด้วยๆออกไปว่า “น้องสาว
หากว่าเจ้าแต่งงานกับคุณชายหลีแล้ว เขาจึงนับเป็นสามีของเจ้า
เรื่องเช่นนี้ด้วยน้องสาวที่อายุยังน้อยไม่รู้เรื่องพวกนี้หรอก”

“อายุน้อยหัวเอ็งสิ!” เยเสี่ยวเสี่ยวกล่าวด้วยท่าทีชิงชัง
ว่า “พวกเจ้าสองคนกล้าแย่งผ้าของข้า ข้าก็จะสั่งสอนพวกเจ้าให้
เข็ดหลาบ”

นั่งหนูเยเสี่ยวเสี่ยวไซ้จะพูดด้วยปากทำนั้น พลันที่พูด
ขาดคำเห็นนางทำท่ากวักมือทีหนึ่ง ปรากฏต้นไม้กระบี่ต้นหนึ่ง

ต้นไม้กระบี่ต้นนี้คล้ายตั้งสร้างขึ้นมาจากกระบี่ทေး
จำนวนนับพันนับหมื่นเล่ม กลิ่นอายกระบี่น่าเกรงขาม “ตั้ง” กระบี่
จำนวนนับพันนับหมื่นเล่มพลันพุ่งเข้าหาหลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยน
นชื่อทันที

“โอ้ว น้องสาวเล่นของจริงสินะ” หลิวหยูเยียนหัวเราะ
น่ารัก มือขาวๆ ที่ยื่นออกไป นิ้วทั้งห้าที่กางออกไป เหมือน
กลายเป็นหงส์ เข้ารับมือกับกระบี่เทวะที่พุ่งเข้ามาหา

ขณะที่จ้าวเจี้ยนชื่อนั่งอยู่ตรงนั้นอย่างทรงงโดยไม่
หวาดหวั่นแต่อย่างใด นางเพียงตัวต้วแขนเสื้อกวาดออกไปยังกระบี่
เทวะของเย่เสี่ยวเสี่ยว

“อี นี่กว่าข้าจะกลัวพวกเจ้าอย่างนั้นรี ต่อให้พวกเจ้า
สองคนเข้ามาพร้อมกัน องค์กรของข้าน่าจะปราบพวกเจ้าจน
ต้องศิโรราบแต่โดยดี” เย่เสี่ยวเสี่ยวกวาดออกมาพร้อมกับท่าท่า
กวักมือที่หนึ่งก็ปรากฏเป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แต่ละต้นออกมา ต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์แต่ละต้นที่ปรากฏพลันเรียงรายล้อมหลิวหยูเยียนกับจ้าว
เจี้ยนชื่อนเอาไว้

ทั้งหลิวหยูเยียนกับจ้าวเจี้ยนชื่อนไม่กล้าประมาท เมื่อต้อง
เผชิญหน้ากับเย่เสี่ยวเสี่ยวที่เอาจริง ทั้งสองคนลุกขึ้นยืนพร้อมกัน
ร้องเสียงดังออกไป เห็นฟ้าขึ้นรับมือกับต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่ลงมา

“ปัง...ปัง...ปัง...” เสียงปะทะกันดังขึ้น เย่เสี่ยวเสี่ยว
ต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างแน่นอน เมื่อหลิวหยูเยียนและจ้าว

เจียนซื่อลงมือพร้อมกัน จะอย่างไรทั้งสองคนก็มีอายุมากกว่าเย
เสี่ยวเสี่ยว ยิ่งไปกว่านั้นวิชาที่พวกนางฝึกคือกายเซียน ย่อมไม่ใช่
ประเภทอ่อนหัดอย่างแน่นอน

ขณะที่เยเสี่ยวเสี่ยวอายุยังน้อย เมื่อต้องรับมือแบบหนึ่ง
ต่อสองย่อมต้องเสียเปรียบอย่างแน่นอน ภายใต้การสยบของนาง
ทั้งสอง ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ของเยเสี่ยวเสี่ยวไม่สามารถกักขังพวกนาง
ได้อยู่แล้ว

“ศิษย์พี่จ้าว ถ้าหากพวกเราเร่งแก่นองเยพร้อมกันสอง
คน จะเป็นทีหัวเราะเยาะของผู้อื่นได้นะ” หลิวหยูเขียนหัวเราะเบาๆ
กล่าวว่า “เจ้ารับมือของเจ้าเอง ส่วนข้าก็จะสู้ของข้า ข้าไม่ร่วมมือ
กับเจ้าหรอก” ขาดคำ กระบี่ที่อยู่ในมือพุ่งเป้าไปที่จ้าวเจียนซื่อ

“ข้ากำลังต้องการดูว่าศิษย์น้องหลิวก้าวหน้าไปถึงไหน
แล้ว” จ้าวเจียนซื่อก็หาใช่ธรรมดา อย่าเข้าใจว่านางที่ปกติ
เปรียบพร้อมด้วยความงามและสุขภาพเยือกเย็น ในฐานะที่เป็นถึง
เจ้านิกายคนหนึ่งก็มีจังหวะที่แข็งกร้าวเช่นกัน พลันที่ลงมือก็
สีแดงตราประทับศักดิ์สิทธิ์เข้าสยบทันที

“ข้าจะสั่งสอนพวกเจ้าให้เข็ดหลาบ!” เยเสียวเสียวก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้ ร้องเสียงดังออกมา ลงมือเสกเอาต้นเถาว์ลยัักษ์ ขึ้นมาเข้าเล่นงานหลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนซือทันที

ขณะที่หลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนซือทั้งสองกำลังต่อสู้เพื่อชิงขาด ได้ร้องเสียงดังออกมาพร้อมกัน ทั้งสองคนต่างใช้มืออีกข้างหนึ่งเข้าต่อกรกับมนุษย์ยักษ์ที่แปลงมาจากเถาว์ลยัักษ์

เวลานี้ พวกนางทั้งสามต่างนัวเนียซัดกันพัลวัน ไม่มีใครยอมใครเพียงพริบตาเดียวเท่านั้นก็ต่อสู้กันจนถึงบนห้องฟ้า

“ไม่เลว ไม่เลว ไม่เลวทีเดียว” หลีชีเย่ที่มองดูการต่อสู้กันอย่างดุเดือดของนางทั้งสาม อดหัวเราะและปรบมือให้ไม่ได้

ทว่าพวกหลิวหยูเยียนสามคนกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด จึงไม่มีเวลาที่จะมาสนใจคำชมของหลีชีเย่ พวกนางเวลานี้ต่อสู้กันถึงบนห้องฟ้าในเวลานี้ แทบจะเล่นเอาห้องฟ้าจนแหลกลาญ

ผู้หญิงทั้งสามล้วนแล้วแต่สามารถเรียกได้ว่าเป็น
ประเภทสวยหยาดเยิ้มทั้งสิ้น ยามที่พวกนางต่อสู้กันขึ้นมาันพบว่า
น่าดูชมยิ่งนัก ถือเป็นจุดชมวิวดูได้แห่งหนึ่ง

“เฮ้อ สุดยอดหญิงงามทั้งสามถึงกับลงไม้ลงมือต่อสู้กัน
เป็นการใหญ่เพื่อผู้ชายเพียงคนเดียว นับว่าโชคดีเหลือเกินที่ได้
เป็นผู้ชายคนนั้น” เวลาที่ปรากฏเสียงทอดถอนใจเสียงหนึ่งดัง
ขึ้นมา

เวลานี้เห็นเรือไม้ลำหนึ่งจอดอยู่บนยอดเขานกยูง
สำหรับเรือไม้ลำนี้แล้วแม้ว่าจะอยู่บนบก แต่มันยังคงเหมือนตั้งอยู่
ในน้ำ และเล่นไปได้อย่างสบายเช่นเดิม

บนเรือไม้ลำนี้มีชายหนุ่มผู้หนึ่งนั่งอยู่ ชายหนุ่มผู้นี้มี
บุคลิกที่เปิดเผยและจิตใจอันตระหง่าหาญ สามชดสีขาวนวล ยิ่ง
แลดูมีบุคลิกลักษณะที่กระฉับกระเฉง ภาพโดยรวมของเขาแลดู
เป็นผู้ที่มีลักษณะท่าทาง ทว่าท่ามกลางลักษณะที่โอหังอวดดีกลับ
แฝงไว้ซึ่งความสุ่มที่หาได้ยากยิ่ง

ในเวลานี้ ชายหนุ่มผู้หนึ่งที่มองดูการต่อสู้กันบนท้องฟ้า
อดรู้สึกอิจฉาหือชีย่ไม่ได้ กล่าวว่ “เมื่อไรข้าจึงสามารถกลายเป็น

ผู้โชคดีเหมือนดังพื้ท่าน สามารถทำให้เจ้านิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์
เจ้านิกายกลีนมาร และองค์หญิงแห่งเกาะสุวรรณต่อสู้กันแบบเอา
เป็นเอาตาย นับเป็นวาสนาทางความรักที่น่าอัศจรรย์นัก”

หลี่ซีเยไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมากับคำพูดของชายหนุ่ม
ผู้นั้น ยังคงมองดูพวกของหลิวหยูเยียนที่กำลังต่อสู้พัวพันกันอยู่
ด้วยท่าทีอมยิ้มไม่กล่าวสิ่งใดออกมา

“ข้าน้อยปู่จ้านเฟิง” เวลาที่ชายหนุ่มผู้นี้ก้มหัวประสาน
หมัดคารวะหลี่ซีเย และยิ้มกล่าวว่า “ตามความเห็นของน้อง แม่นาง
ทั้งสามคงยากที่จะรู้ผลแพ้ชนะกันในเวลาอันสั้น ไม่ทราบว่ามีพี่หลี่จะ
ให้เกียรติออกไปร่วมตีมส์กจอกได้หรือไม่”

หลี่ซีเยมองดูชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า อดเผยรอยยิ้ม
ออกมาไม่ได้ สุดท้ายมองดูพวกหลิวหยูชวงสามคนแวบหนึ่ง ไม่พูด
พล่ามทำเพลง ก้าวเท้าเดินขึ้นไปนั่งบนเรือด้วยบุคลิกที่สง่างาม

“ไปเลย...” ปู่จ้านเฟิงหัวเราะลั่น กล่าวว่า “พี่หลี่นั่งให้ดี
ล่ะ” ขาดคำมือที่ถือเรือพาย ทั่วพายไปกลางอากาศ เรือแล่นฉิว
ออกไปอย่างรวดเร็วเหมือนดังพายเรือ

“ฟิวส์...” ด้วยความไวที่น่ากลัว พลันแหวกไปใน
อากาศที่ว่างเปล่า ซ้ำมไปถึงเขตท้องทะเล และเข้าไปยังทะเลที่เว้ง
กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา

หลี่ซีเยนั่งท่าที่เฉยเมยอยู่บนเรือ ไม่ได้ถามปู่จ้านเฟิง
ว่าจะไปไหน เพียงนั่งดูชมทิวทัศน์ระหว่างทางที่งดงามอย่าง
เอ้อระเหย

ปู่จ้านเฟิงพายเรือไม่ไปพลาจ ทอดถอนใจกล่าวกับหลี่
ซีเยว่า “จิตใจเช่นนี้ของพี่หลี่นับเป็นที่เลื่อมใสของน้องนัก ใต้หล้า
นี้คงมีเพียงพี่หลี่ที่มีจิตแห่งเต๋าที่ไม่ไหวหวั่น”

“เจ้าก็ไม่เลวนัก” หลี่ซีเยเพียงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่
“สามารถฝึกฝนวิชาสู้รบของตระกูลปู่จ้านได้ถึงระดับนี้ได้ บ่งบอก
ว่าจิตแห่งเต๋าของเจ้ามันคงแข็งแกร่งยิ่งนัก”

ตอนที่ 1226 ปู่จ้านเฟิง

เมื่อถูกหลี่ซีเย่บอกถึงฐานะได้ทันที ทำให้ปู่จ้านเฟิงอดกล่าวด้วยความรู้สึกท้อถอนใจไม่ได้ว่า “ไม่เสียทีที่พี่หลี่เป็นถึงผู้ควบคุมต้นไม้ มองแวบเดียวก็สามารถรู้ถึงฐานะของข้า พันล้านปีที่ผ่านมา ผู้ที่ได้รับการเฝ้าดูจากปรมาจารย์พฤษภชาล้วนแล้วแต่เป็นระดับสุดยอดทั้งสิ้น พี่หลี่ในวันนี้ก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าปรัชญาเมธีใดๆ”

ที่แท้ปู่จ้านเฟิงนั้นมีชาติกำเนิดมาจากตระกูลขุนนางโบราณปู่จ้าน และสิ่งที่ทำให้ผู้คนในหล้ากล่าวขวัญถึงไม่ขาดปากก็คือราชันเซียนปู่จ้าน ผู้ที่ไม่รู้ความจริงในแดนวิญญานสวรรค์เข้าใจว่าตระกูลปู่จ้านนั้นถือกำเนิดขึ้นโดยราชันเซียนปู่จ้าน ซึ่งความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่

ก่อนหน้าราชันเซียนปู่จ้านนานมาแล้ว ตระกูลปู่จ้านก็เป็นหนึ่งในตระกูลที่แข็งแกร่งมาก พวกเขามีแซ่ที่ประกอบด้วยอักษรสองตัวคือปู่จ้าน เป็นตระกูลขุนนางโบราณที่เก่าแก่มาก กระทั่งมีบางคนเห็นว่าตระกูลปู่จ้านเก่าแก่กว่าพิสุทธินิรันดรสี่สายเสียอีก

ต่อให้ตระกูลปู่จ้านไม่ได้เป็นตระกูลที่เก่าแก่ที่สุดในแดนวิญญานสวรรค์ เกรงว่าคงมีสำนักเพียงไม่กี่แห่งที่สามารถมีอายุเก่าแก่มากกว่าตระกูลปู่จ้านอีกแล้ว

ในฐานะที่เป็นผู้สืบทอดของตระกูลปู่จ้าน นับว่าปู่จ้านเพ็งมีกำลังที่กล้าแข็งมาก เพียงแต่เขาก็เฉกเช่นตระกูลปู่จ้าน ชื่อเสียงของปู่จ้านเพ็งนับว่าไม่ได้โด่งดังอะไรในแดนวิญญานสวรรค์ อย่างไรก็ตามไปเปรียบเทียบกับเทพสวรรค์เร่งสังฆธรรม โอรสสวรรค์ บังสมุทร หรือราชินีเทพยทุธาเจ็ดสมุทรเลย กระทั่งเทียบกับนักพรตหลิน หรือราชาสุรียาก็ยังมีชื่อเสียงที่ด้อยกว่าอยู่ไม่น้อย เขาทำตัวไม่เป็นที่โดดเด่นเสมอมา

แน่นอนที่สุด ตระกูลปู่จ้านไม่ทำตัวให้เป็นที่สนใจมาโดยตลอด เว้นแต่ยุคของราชันเซียนปู่จ้าน ไม่ว่าจะเป็ในอดีตหรือปัจจุบัน ตระกูลปู่จ้านก็ทำตัวค่อมต่ำตลอดมา ซึ่งมีผู้ที่คาดเดาว่าต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับประวัติความเป็นมาของตระกูลปู่จ้านในระดับหนึ่งอย่างแน่นอน

แน่นอน เฉกเช่นไตรนิกายพิสุทธิเองก็ทำตัวค่อมต่ำเช่นกัน ดังเช่นจ้าวเจี้ยนซือ หลิวหยูเหียนพวกนางก็ไม่ทำตัวเป็นที่น่าสนใจ แต่ว่าการทำตัวไม่เป็นที่สนใจของจ้าวเจี้ยนซือและหลิวหยูเหียนก็แตกต่างกับการทำตัวไม่ให้เป็นที่สนใจของปู่จ้านเพ็ง

หากจะกล่าวให้มันถูกต้องมากกว่านั้น การทำตัว
ค่อมต่ำของไตรนิกายพิสุทธินั้นไม่ว่าจะเป็นในส่วนของนิกายน้ำพุ
ศักดิ์สิทธิ์หรือนิกายกลืนมาร การทำตัวค่อมต่ำของพวกเขาเน้นใน
เชิงรูปธรรม ซึ่งทั้งหลัวหฺยุเยียนและจ้าวเจี้ยนซือก็จะเป็นไปใน
ลักษณะเช่นนี้ ไตรนิกายพิสุทธิของพวกเขาจะไม่ไปชิงดีชิงเด่น
อะไรกับชื่อเสียงลอมปloomเหล่านั้ พวกเขาไม่ต้องการมีอำนาจที่
สยบไปทั่วหล้า แต่หากมีสิ่งใดที่อาจเป็นประโยชน์ต่อไตรนิกาย
พิสุทธิ หรือว่าเป็นเรื่องที่มีประโยชน์เป็นคุณต่อพวก หลัวหฺยุเยียน
นาง พวกนางก็จะไปแย่งชิงสิ่งนั้นอย่างเต็มที่

ส่วนการทำตัวค่อมต่ำของตระกูลปู่จ้าน ส่วนใหญ่จะ
เน้นไปที่ไม่ให้ความสนใจต่อเรื่องราวใดๆ ในโลกหรือตัดตัวเอง
ออกจากโลกภายนอก ศิษย์ของพวกเขาบ่อยครั้งที่จะปรากฏตัวต่อ
หน้าสาธารณชนในแดนวิญญานสวรรค์ อีกทั้งพวกเขาไม่ได้ให้
ความสนใจต่อเรื่องราวใดๆ ในแดนวิญญานสวรรค์ บ่อยครั้งนักที่
ตระกูลปู่จ้านจะเข้าไปรวมวงกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในโลกใบนี้

สำหรับวิธีการนำตัวออกห่างจากโลกภายนอกของ
ตระกูลปู่จ้านนั้น มีบางส่วนเข้าใจว่าเป็นการรักษากำลังของ
ตระกูลปู่จ้าน แต่ก็มีบางคนเข้าใจว่าที่ตระกูลปู่จ้านทำเช่นนี้
เพราะมีความลำบากใจของพวกเขาเอง

หลี่ชีย่เพียงยิ้มให้นิดหนึ่งกับคำพูดของปู่จ้านเฟิง มีคนจำนวนไม่น้อยที่เข้าใจผิดคิดว่าเขาคือผู้ควบคุมต้นไม้ ทุกคนต่างเข้าใจว่าเขาคือผู้โชคดีที่ได้รับการคัดเลือกจากต้นนกยูง หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ ไม่ยี่หระกับเรื่องนี้ และตัวเขาเองชี้คร้านจะไปอธิบาย

เรือไม้แล่นไปด้วยความเร็วที่สูงมาก สุดท้ายไปหยุดอยู่ที่เกาะแห่งหนึ่ง ที่ตรงนี้มีน้ำทะเลสีเขียวครามที่กระเพื่อมเป็นระลอก เกาะแก่งแต่ละเกาะที่ปรากฏขึ้นลงตามคลื่นทะเลที่สาดซัด เกาะแต่ละเกาะคล้ายตั้งไข่มุกที่อยู่ท่ามกลางทะเล แลดูสวยงามยิ่งนัก

ในแดนวิญญานสวรรค์ทุกแห่งหนล้วนแล้วแต่เป็นผืนน้ำ การที่สามารถยึดเอาเกาะแก่งเช่นนี้มาเป็นสมบัติส่วนตัวใช้ว่าใครก็สามารถทำได้ ดังเช่นตระกูลปู่จ้านพวกเขาที่มีรากฐานอยู่ที่หุบเขาทะเลลึก แต่กลับมีสมบัติส่วนตัวขนาดใหญ่ที่ทะเลมรกต ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าตระกูลปู่จ้านมีอิทธิพลลึกซึ้งมาก

ปู่จ้านเฟิงได้พาหลี่ชีย่เข้าไปยังลานบ้านขนาดใหญ่ ซึ่งลานบ้านแห่งนี้มีบึงน้ำที่สร้างขึ้นมาจากคน น้ำที่ไหลไปเอื่อยๆ แลดูงดงามน่าประทับใจยิ่งนัก

ครั้นเมื่อเหยียบย่างเข้าไปภายในลานบ้านขนาดใหญ่ เช่นนี้ก็ไต่กลิ่นอายของความงามปะทะใบหน้าในทันที ทำให้รับรู้ได้ทันทีว่าเจ้าของลานบ้านขนาดใหญ่นี้ต้องเป็นผู้หญิงอย่างแน่นอน

เมื่อปู่จ๋านเฟิงพาหลี่ชีย่ก้าวเข้าไปภายในลานบ้านแห่งนี้ บึงน้ำที่เกิดจากฝีมือมนุษย์นี้ยังมีเกาะเล็กๆ อยู่หนึ่งเกาะอยู่กลางบึง เรียกว่าเป็นเกาะซ้อนเกาะ นับเป็นความคิดอันชาญฉลาดที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

หลี่ชีย่และปู่จ๋านเฟิงเฟิงจะเดินมาถึงข้างบึงน้ำก็ได้ยินเสียงพิณดังมาเป็นจังหวะกลมกลืนน่าประทับใจมาก เสมือนหนึ่งสายน้ำที่ไหลเอื่อยๆ ฟังแล้วไพเราะเสนาะหูและประทับใจ

หลี่ชีย่ทอดสายตามองออกไป เห็นศาลาที่อยู่บนเกาะกลางบึงน้ำมีผู้หญิงนั่งอยู่คนหนึ่ง นางนั่งหันหลังให้กับพวกของหลี่ชีย่ นิ้วทั้งสิบที่ตั้งกำลังดีดสายพิณอยู่ ด้วยนิ้วอันบอบบางที่พลิ้วงามทั้งสิบนี้ของนางก่อเกิดเสียงที่ไพเราะและน่าฟังขึ้นมา

แม้ว่าไม่สามารถมองเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของผู้หญิงคนนี้ แต่อาศัยร่างเงาที่แลดูอรชรอ่อนแอ้นและนุ่มนวลงดงาม บ่งบอกว่านางมีรูปร่างงดงามมาก เกรงว่ายากจะหาที่ตีได้

“พี่หลี่ ข้าจะแนะนำพี่สาวให้ท่านได้รู้จัก” ปู่จ้านเฟิงยิ้ม กล่าวกับหลี่ชียเอ “แม้ว่าพี่สาวข้าจะปรากฏตัวต่อธารกำนัลน้อย มาก แต่ข้ากล้ารับรองว่าพี่สาวของข้าต้องเป็นยอดสาวงามอันดับ หนึ่งแห่งหุบเขาทะเลลึกแน่นอน”

หลี่ชียเอเหลือบมองปู่จ้านเฟิงที่หนึ่งเมื่อได้ยินคำกล่าว เช่นนี้ “เจ้ากำลังจะหาสามีให้กับพี่สาวเจ้านะสิ เรื่องพ่อพันธุ์คงไม่ ต้องพูดถึงแล้ว”

ปู่จ้านเฟิงหัวเราะและกล่าวว่า “พี่หลี่พูดเช่นนี้ก็ไม่ต้อง ทุกอย่างขึ้นอยู่กับคำว่าวาสนา” จากนั้น ปู่จ้านเฟิงได้ตะโกนบอก กับผู้หญิงที่อยู่บนเกาะนั้นว่า “พี่ ข้าจะแนะนำเพื่อนคนหนึ่งให้รู้จัก คนผู้นี้คือพี่หลี่ เขาเป็นยอดวีรบุรุษที่หาได้ยากยิ่งแห่งยุค เขาคือผู้ คู้มครองเผ่าพันธุ์มนุษย์ ผู้สืบทอดของเขตนกยูง ได้รับการ ถ่ายทอดที่แท้จริงจากปรมาจารย์พฤษานกยูง ทอดสายตามอง ออกไปทั่วหล้า ยากจะมีผู้ทัดเทียมได้”

ครั้นหลี่ชียเอได้ยินปู่จ้านเฟิงคุยโวโอ้อวดให้กับตน ถึงกับทำตัวไม่ถูก เขาเป็นผู้คู้มครองเผ่าพันธุ์มนุษย์ตั้งแต่เมื่อไร กลายเป็นผู้สืบทอดของเขตนกยูงตั้งแต่เมื่อใดกัน

เวลานี้ ผู้หญิงคนนั้นได้หยุดเล่นพิณ นางเอ่ยขึ้นมา ซ้ำๆ โดยไม่ได้หันกลับมามอง “เสียวเฟิง สหายของเจ้าก็คือสหาย ของข้า การมาเป็นแขกที่นี้ข้ายินดีต้อนรับอย่างยิ่ง แต่หากเจ้าคิด จะทำตัวเหมือนพวกท่านพ่อ ต้องการหาสายเลือดโอรสราชันอะไร นั้นเพื่อเป็นผู้สืบทอดสายเลือดนี้นั้นละก็ให้มันแล้วไปเถอะ ขออภัย ที่ข้าไม่ให้การต้อนรับ”

ยอมไม่ต้องสงสัย ในฐานะพี่สาวของนาง ย่อมรู้ว่า น้องชายตัวเองกำลังคิดอะไรอยู่

“พี่พูดแบบนี้ก็ไม่ถูก พี่หลี่นั้นมีความโดดเด่นเลิศเลอ ยิ่งนัก” ปู่จ้านเฟิงยังไม่ยอมละทิ้งความพยายาม ยังคงทำการ อวดอ้างสรรพคุณหลี่ชียเอ่ต๋อไป “พี่หลี่นั้นมีชาติกำเนิดมาจาก สำนักใหญ่ เป็นผู้มึนสัสถ่อมตนสูงส่ง นับเป็นยอดฝีมือแห่งยุค ตาม ความเห็นของข้า เขาไม่ต่างกับพวกโอรสสวรรค์ปกฟ้าสักเท่าไร”

หลี่ชียเอ่ยืมและสายหน้า กล่าวว่่า “ช่างเรื่องนี้เถอะ ถ้า หากเจ้ามีอารมณ์ก็ไปนั่งดื่มกับข้า” กล่าวพลางหันหลังเดินไปทันที

ปู่จ้านเฟิงจนด้วยเกล้า ได้แต่รีบเร่งเดินตามให้ทันหลี่ชียะ แต่เขายังคงไม่ละทิ้งความพยายาม ขณะที่ไล่ตามหลี่ชียะไป พลังหันกลับไปตะโกนกับพี่สาวว่า “พี่ลองพิจารณาดูก่อนก็ได้นะ ไม่แน่ว่าพวกท่านทั้งสองอาจจะถูกใจแต่แรกพบก็ได้...”

พี่สาวของปู่จ้านเฟิงไม่สนใจคำพูดเพื่อเจ้อของปู่จ้านเฟิง นางยังคงนั่งติดพิณอย่างสงบต่อไป เสียงพิณที่เสมือนหนึ่งสายน้ำที่ไหลเอื่อยๆ ฟังแล้วไพเราะเสนาะหูและประทับใจได้ตั้งขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

แม้ว่าปู่จ้านเฟิงแนะนำพี่สาวให้กับหลี่ชียะไม่เป็นผลสำเร็จ แต่เขายังคงให้การรับรองหลี่ชียะเป็นอย่างดี ณ เกาะอีกแห่งหนึ่ง อยู่บนหอคอยของตัวเอง ปู่จ้านเฟิงได้หยิบเอาสุราที่เก็บอย่างดีมานานปีออกมา เพื่อที่จะร่วมดื่มกับหลี่ชียะ

หลังจากที่หลี่ชียะได้ลิ้มลองรสชาติสุราหมักกาของตระกูลปู่อย่างละเอียดแล้ว หลี่ชียะวางแก้วสุราลง พยักหน้ากล่าวว่า “สุราหมักนานปีของตระกูลปู่ นับว่ามีชื่อเสียงอย่างแท้จริง”

ปู่จ้านเฟิงยิ้มแต่กล่าวว่า “สุราที่เก็บที่เก็บอยู่ตรงนี้ยังไม่นับเป็นชั้นเลิศ ที่เก็บสะสมอยู่ภายในบ้านของบรรพบุรุษพวก

เราจึงนับเป็นสุราชั้นเลิศ หากพีหลิสนใจสามารถไปยังตระกูลปู่
ของเราเพื่อลิ้มลองดูได้” กล่าวพลาบเติมให้กับหลิชิเยจนเต็ม

หลิชิเยมองหน้าปู่จ้านเพียงทีหนึ่งสายหน้ายิ้มกล่าวว่า
“ถ้าหากตระกูลปู่ของพวกเขาเจ้าคิดจะหาลูกเขย หรือราชบุตรเขย
อะไรนั้นละก็คงไม่ต้องหอรอกนะ ข้าไม่สนใจเรื่องแบบนี้”

“พีหลิไม่ควรพูดคำพูดที่เด็ดขาดเช่นนี้ พี่สาวของข้า
นับได้ว่าเป็นสุดยอดสาวงามอันดับหนึ่งของหุบเขาทะเลลึกเลยนะ
เทียบกับเจ้าหุบเขาขงของหุบเขาสุกใดละก็รับรองไม่ด้อยกว่า
แม้แต่น้อย อีกอย่าง ข้าว่าข้าจะโอ้อวดตนเอง ความเพียบพร้อม
ด้วยคุณธรรมของพี่สาวข้าั้นหาที่ตีไม่ได้ หากจะพูดถึงด้าน
คุณธรรม พี่สาวของข้าไม่แพ้เจ้านิกายจ้าว หากพูดถึงด้านความ
งามก็ไม่แพ้เจ้านิกายหลิว...”

“...ดังนั้น หากพีหลิได้มีโอกาสอยู่กับพี่สาวข้าสักระยะ
หนึ่ง ไม่แน่ว่าอาจดึงดูดกันและกัน และชอบพอกันขึ้นมาก็เป็นได้”
ปู่จ้านเพียงยังคงโหมโฆษณาปลุกดันพี่สาวของตนอย่างเต็มที่

หลิชิเยนั่งจิบสุราชั้นเลิศอย่างเอ้อระเหย หัวเราะขึ้นมา
กล่าวว่า “เจ้ากับข้าเพียงมีโอกาสได้พบกันครั้งแรก เจ้าก็แนะนำ

พี่สาวให้กับข้า เจ้าไม่กลัวว่าจะเป็นการปล้ำพี่สาวของเจ้าให้ตกลงไปในขุมนรกหรือ”

“เรื่องนี้ข้าวางใจเต็มเปี่ยมเลยละ” ปู่จ้านเฟิงยิ้มกล่าวว่า “บรรดาตาเฒ่าของไทรนิกายพิสุทธิ์เป็นเช่นไร? พวกเขาชั่วร้ายดั่งภูติผี เจ้าเล่ห์ดั่งสุนัขจิ้งจอก พวกเขาต่างต้องการให้ท่านแต่งงานกับเจ้านิกายจ้าวให้มันรู้แล้วรู้รอดไป ตาเฒ่าของเกาะสุวรรณก็หวังจะให้ท่านเป็นชาย ในเมื่อพี่หลี่เป็นที่ต้องการขนาดนี้ ข้าก็สมควรเลือกให้กับพี่สาวข้าบ้าง ลองแย่งชิงกับเขาบ้าง”

หลี่ซิเย่หัวเราะออกมา สายหน้าเบาๆ เขาไม่ต้องการคุยประเด็นนี้ให้มันมากมาย กล่าวว่า “เรื่องเป็นเขยนั้นไม่ต้องพูดถึงดีกว่า แต่หากมีโอกาสข้ากลับต้องการไปตระกูลปู่สักครั้งหนึ่งเพื่อชื่นชมตำราโบราณที่บรรพบุรุษพวกเจ้าทิ้งเอาไว้”

“พี่หลี่ไม่เหมือนคนอื่น มีสายตาที่หาใช้มนุษย์ปุถุชนสามารถเทียบเคียงได้ มนุษย์ปุถุชนคิดแต่จะได้เห็นสมบัติวิเศษและเคล็ดวิชาลับของตระกูลปู่ แต่พี่หลี่กลับต้องการดูตำราโบราณเยี่ยมมาก เยี่ยมมาก”

แต่เขายังคงไม่ตายใจ ยิ้มกล่าวว่า “หากพี่หลี่ต้องการ ดูตำราโบราณของตระกูลปู่ก็ใช่เป็นเรื่องยาก หากพี่หลี่แต่งงานกับ พี่สาวของข้า ต่ไปท่านกับข้าก็คือคนบ้านเดียวกันการจะหยิบยืม ตำราโบราณจากบรรพบุรุษทั้งหลายเป็นเรื่องที่ง่ายมาก พี่หลี่ อาจจะยังไม่รู้ว่าพี่สาวของข้านั้นได้รับการเอ็นดูอย่างยิ่ง แม้แต่ผู้สืบทอดอย่างข้ายังไม่ได้รับการเอ็นดูจากตาเฒ่าของพวกเราเท่ากับ นาง...”

หลี่ซิเย่รู้สึกเอือมระอา กับท่าทีของปู่จ้านเฟิงที่ยังคงไม่หยุดโหม้ษณาถึงพี่สาวของตน เขาโบมือเบาๆ กล่าวว่า “เรื่องนี้ อย่าได้พูดถึงอีกเลย ชื่นพูดมากกว่านี้ก็จะทำให้เสียอารมณ์แล้ว”

“เอาเถอะ” ปู่จ้านเฟิงได้แต่ทำท่าผายมือ ยิ้มกล่าวว่า “ในเมื่อพี่หลี่ไม่ต้องการพูดถึง งั้นก็จะไม่พูดอีก ข้าเชื่อว่าวันเวลายังอีกยาวไกล พี่หลี่กับพี่สาวของข้ายังคงมีโอกาสอยู่”

หลี่ซิเย่ได้แต่ยิ้มชนิดหนึ่งโดยไม่ได้กล่าวอะไรออกมา เรื่องเช่นนี้เขาไม่มีอารมณ์ แนนอนที่สุด เขาก็เข้าใจเรื่องที่เผ่า วิญญานเทพมีความสนใจอย่างยิ่งต่อเรื่องของพ่อพันธมิตรเสมอมา

ความจริงแล้ว ไม่เพียงหลี่ชีย่ที่ไม่สนใจต่อเรื่องนี้
เท่านั้น แม้แต่พี่สาวของปู่จ้านเฟิงก็รู้สึกขัดใจกับเรื่องเช่นนี้
อย่างมาก

ตอนที่ 1227 ต้นกำเนิดตระกูลปู่จ้าน

หลี่ชียเอ๋นังดื่มสุราอย่างสบายใจกับปู่จ้านเฟิง แม้ว่าปู่จ้านเฟิงจะมีชาติกำเนิดมาจากตระกูลขุนนางโบราณ แต่เขาเป็นคนที่อบอุ่นเป็นกันเอง ตลกและมีอารมณ์ขัน ทำให้คนอื่นเกลียดเขาไม่ลง

หลังจากดื่มกินไปรอบหนึ่ง ปู่จ้านเฟิงได้วางแก้วสุราลง กล่าวว่า “พี่หลี่ ขอพูดคำที่ล่วงเกินคำหนึ่ง ‘ไม่รู้ว่าสมควรจะพูดหรือไม่’”

“พูดมาเถอะ เรื่องอะไร” หลี่ชียเอ๋นังจิบสุราเลิศรสอยู่ เอ้อระเหยสบายอกสบายใจ กล่าวโดยไม่ใส่ใจอะไร

“ด้วยความรู้อันน้อยนิดของน้อง” ปู่จ้านเฟิงกล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “สงสัยว่าพี่หลี่จะไม่ใช่คนของแดนวิญญานสวรรค์แน่นอน หากพี่หลี่รู้สึกว่าจะไม่สะดวกที่จะพูดถึงก็ให้ถือเสียว่าน้องไม่เคยพูดอะไรเลย”

หลี่ชียเอ๋นังจิบสุราเลิศรสเข้าปากเบาๆ คำหนึ่ง ยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ทำไมถึงคิดเช่นนั้น”

“พี่หลี่คือยอดคนแห่งยุค เมื่อเป็นมังกรอย่างไรเสียก็ต้องบินขึ้นไปบนท้องฟ้า หากเป็นหงส์เทพสุดท้ายก็ต้องโด่งดังไปทั่วหล้า” ปู่จ้านเฟิงยิ้มกล่าวว่า “อาศัยความเห็นของน้อง พี่หลี่ต้องไม่ใช่ชายหนุ่มที่เพิ่งออกมาท่องยุทธภพ แต่ชื่อของพี่หลี่ในแดนวิญญานสวรรค์กลับไม่เป็นที่ปรากฏ ดังนั้นน้องจึงคาดเดาว่าพี่หลี่น่าจะต้องมาจากภายนอกแดนวิญญานสวรรค์”

หลี่ซีเยมองดูปู่จ้านเฟิงครู่หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “เรื่องนี้ไม่มีอะไรที่บอกไม่ได้ เจ้าคาดเดาได้ถูกต้อง ข้ามาจากแดนมนุษย์กษัตรา”

“เป็นไปตามที่คาดเอาไว้เช่นนี้จริงๆ” ปู่จ้านเฟิงถึงกับตบลงบนขาอ่อนที่หนึ่ง กล่าวว่า “ที่ข้าคาดเดา มันใกล้เคียงจริงๆ”

“ดูท่าเจ้าแฝงความหมายอื่นเอาไว้ล่ะ” หลี่ซีเยหรีตาลงมองดูปู่จ้านเฟิง ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ข้ายังเข้าใจว่าเจ้าเพียงแค่ต้องการแนะนำพี่สาวให้ข้าได้รู้จักเท่านั้นเอง”

“มิกล้า มิกล้า พี่หลี่เข้าใจผิดแล้ว” ปู่จ้านเฟิงโค้งคารวะ กล่าวด้วยท่าทีจริงใจอย่างยิ่งว่า “ที่น้องนัดให้พี่หลี่มาในครั้งนี้

นี่ ต้องการแนะนำพี่สาวให้กับพี่หลี่ได้รู้จักจริงๆ ขณะเดียวกัน น้อง
ยังต้องการขอคำชี้แนะปัญหาข้อหนึ่งจากพี่หลี่ด้วยความสัตย์จริง”

หลี่ซิเย่จิบสุราเลิศรสไปแก้วหนึ่งอย่างช้าๆ ผ่านไปชั่ว
ครู่ใหญ่ จึงกล่าวว่า “มีคำพูดอะไรไหนลองว่ามาซิ”

“น้องต้องการขอคำชี้แนะจากพี่หลี่เรื่องวังน้ำวนขนาดใหญ่
ใหญ่ นั่น” ปู่จ้านเฟิงรีบกล่าวต่อว่า “ขอพี่หลี่ได้โปรดชี้แนะด้วย”

หลี่ซิเย่ถึงกับหรีตาลงกับคำถามของปู่จ้านเฟิง กล่าว
ท่าที่เฉยเมยว่า “เห็นทีเจ้ารู้อะไรมาไม่น้อยเลยทีเดียว”

“พูดแบบนี้ แสดงว่าเจ้ามีแนวความคิดเกี่ยวกับวัง
น้ำวนขนาดใหญ่ นะสิ”

ปู่จ้านเฟิงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวด้วยท่าทีจริงจัง
ว่า “ไม่ขอปิดบังพี่หลี่ น้องให้ความสนใจต่อวังน้ำวนขนาดใหญ่
มาก ในฐานะผู้สืบทอดของตระกูลปู่ สิ่งนี้นับเป็นหน้าที่ของข้า บาง
ที่พี่หลี่อาจไม่รู้เกี่ยวกับต้นกำเนิดของตระกูลปู่ แต่ น้องสามารถ
บอกต่อพี่หลี่ว่า การที่ตระกูลปู่ของพวกเรา มีเหตุผลกับการตั้งอยู่ที่

แดนวิญญานสวรรค์ พวกเราให้ความสนใจต่อวังน้ำวนขนาดใหญ่
มากกว่าสำนักใดๆ”

“เรื่องนี้ข้าพจะรู้มาบ้าง” หลี่ชีย่ค่อยๆ จิบสุราเลิศรส
อย่างช้าๆ กล่าวว่า “ตระกูลปู่จ้านมีความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับ
วังน้ำวนขนาดใหญ่เสมอมา ความสัมพันธ์ในนั้นหาใช่
บุคคลภายนอกสามารถรู้ได้ ของบางสิ่งที่อยู่ในนั้นสามารถสืบเสาะ
ไปถึงต้นกำเนิดตระกูลปู่ของพวกเขาได้ ไต่เรียงไปถึงประวัติความเป็นมา
เป็นมาของตระกูลปู่ของพวกเขา”

“พี่หลี่รู้เรื่องนี้หรือ?” คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาปู่จ้าน
เพิ่งรู้สึกงงัน เนื่องจากเรื่องราวบางอย่างที่ว่าแต่บุคคลภายนอก
เลย ต่อให้เป็นศิษย์ตระกูลปู่จ้านก็บอกไม่ถูก เขาที่อยู่ในฐานะผู้สืบ
ทอด ก็แค่รู้มากกว่าศิษย์ภายในสำนักเท่านั้นเอง

แม้ว่าปู่จ้านเพิ่งจะรู้มากกว่าศิษย์ภายในสำนัก แต่
เบื้องหลังเกี่ยวกับความลับที่แท้จริงและความสัมพันธ์ที่แท้จริง เขา
ก็ไม่ว่าอะไรเลยเช่นกัน

“เรื่องที่ข้าไม่รู้ันว่ามีอยู่ไม่มาก” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า
เอ้อระเหยว่า “ถ้าหากตระกูลปู่จ้านของพวกเขาสามารถทำความเข้าใจ

กระฉ่างเกี่ยวกับต้นกำเนิดของตระกูลตนเองได้ ทำความกระฉ่าง ความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลของตนเองกับสิ่งของบางสิ่งในวังน้ำวน ขนาดใหญ่ได้ เช่นนั้นแล้วก็นับว่าได้ทำความกระฉ่างเกี่ยวกับต้นกำเนิดเผ่าวิญญาณเทพของพวกเขาแล้วด้วย”

“อีกนัยหนึ่งก็คือ หากว่าบันทึกเกี่ยวกับลำดับตระกูล ของตระกูลปู่จ้านเป็นตำราประวัติศาสตร์เล่มหนึ่งละก็ เช่นนั้นแล้ว บันทึกเกี่ยวกับลำดับตระกูลของตระกูลปู่จ้านก็คือหน้า ประวัติศาสตร์ที่เข้มข้นหน้าหนึ่งของเผ่าวิญญาณเทพทั้งหมด หลายอย่างที่ไม่สามารถหาคำตอบได้ของเผ่าวิญญาณเทพ บางที อาจสามารถสืบค้นคำตอบได้จากตระกูลปู่จ้านของพวกเขา ปัญหา ก็คือพวกเขาจะสะสางชำระประวัติศาสตร์เกี่ยวกับต้นกำเนิดตระกูล ของตนได้หรือไม่” หลี่ชียเอ่ที่ฉิบสราเลิศรสไปกล่าวด้วยท่าที เอ้อระเหยออกมา

คำพูดของหลี่ชียเอ่สร้างความหวั่นไหวให้กับปู่จ้านเพียง ในใจ เขาล้วงมองดูหลี่ชียเอ่ด้วยความรู้สึกไม่อยากจะเชื่อ พึมพำ ออกมาว่า “ความรู้ประสบการณ์ของพี่หลี่อยู่เหนือจินตนาการของ น้อง ดุลพินิจเช่นนี้เกรงว่าน้องห่างชั้นอีกมาก”

“ไม่มีอะไรมาก ท่องไปยังที่ต่างๆ มาก สิ่งที่อยู่ก็จะมากตามไปด้วย” หลี่ซีย่ตี๋มสุราในมือจนหมดแก้ว วางแก้วลงบนโต๊ะเบาๆ

ปู่จ้านเฟิงเร่งรีบรินเต็มเต็มให้กับหลี่ซีย่ฟังคำกล่าวของหลี่ซีย่อย่างตั้งใจ เขากล่าวด้วยความจริงใจและศรัทธาว่า “ความจริง มีเรื่องราวมากมายที่น้องเองก็งงงันอยู่ เรื่องทั้งหมดคล้ายตั้งถูกปิดบังซ่อนเร้นอยู่ท่ามกลางหมอกที่หนาที่บออย่างนั้น ดังนั้น จึงต้องรบกวนพี่หลี่ช่วยชี้แนะแนวทางให้ด้วย”

“ข้าเองให้การชี้แนะอะไรเจ้าไม่ได้หรอก ถ้าหากเจ้าเข้าใจว่าคราวนี้ข้าได้ไปถึงกันบึงของวังน้ำวนขนาดใหญ่ล่ะก็ เจ้าคิดผิดแล้วละ ข้าเพียงแค่ผ่านไปเท่านั้นเอง บังเอิญหาเรื่องให้กับตัวเองก็เท่านั้น” หลี่ซีย่จิบสุราช้าๆ คำหนึ่ง และมองหน้าปู่จ้านเฟิง

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ ได้เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ถ้าหากเจ้าคิดจะถามข้าว่าภายใต้วังน้ำวนขนาดใหญ่มีอะไรอยู่ หรือว่าสิ่งที่อยู่ภายในนั้นเกี่ยวพันถึงสิ่งใดกับตระกูลปู่จ้านของพวกเจ้า หรือจะถามว่า แล้วมันไปเกี่ยวอะไรกับเผ่าวิญญานเทพ ปัญหาข้อนี้ข้าบอกได้แต่เพียง ข้าไม่สามารถบอกเจ้าได้”

“สิ่งที่อยู่ด้านในก็คล้ายตั้งต้นกำเนิดของปีศาจทะเล ที่ ฟังฟังสุดท้ายของเผ่าพฤกษาอย่างนั้น เป็นต้นว่าเกี่ยวกับทะเล กระจกของเผ่าปีศาจทะเล เนินต้นไม้เทพของเผ่าพฤกษา สิ่งที่อยู่ ภายในไซจะได้ฟังจากบุคคลภายนอกแล้วสามารถเข้าใจได้ ยังคง ต้องอาศัยตนเองไปค้นหาคำตอบที่แท้จริงนั้น”

“ทะเลกระจกของเผ่าปีศาจทะเล เนินต้นไม้เทพของ เผ่าพฤกษา” ปู่จ้านเฟิงอดที่จะพิมพ์ำถึงคำพูดเช่นนี้

สุดท้าย ปู่จ้านเฟิงอดที่จะเงยหน้าขึ้นมามองดูหลี่ซีเย กล่าวด้วยความตระหนกกว่า “หรือว่าต้นกำเนิดของพวกเรา คล้ายคลึงกับต้นกำเนิดของเผ่าปีศาจทะเลและเผ่าพฤกษา?”

“ไม่ เจ้าเข้าใจผิดไปเอง” หลี่ซีเยยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวว่า “เพราะอะไรเผ่าวิญญาณเทพของพวกเจ้าจึงถูกขนานนามว่าเป็น ลูกรักของสวรรค์ แต่ไม่ใช่เผ่าปีศาจทะเล และก็ไม่ใช่เผ่าพฤกษา? เพราะอะไร เผ่าปีศาจทะเลจึงไม่ต้องการไปจากแดนวิญญาณ สวรรค์ ขณะนี้ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ท้ายที่สุดแล้ว เผ่าพฤกษาก็ ต้องกลับมายังแดนวิญญาณสวรรค์? สิ่งที่อยู่在那นั้นดูผิวเผินเหมือน คล้ายกัน ความจริง เบื้องหลังที่แท้จริง และคำตอบที่แท้จริงกลับ ต่างกันโดยสิ้นเชิง”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้ปู่จ้านเฟิงต้องไตร่ตรองถึงเรื่องนี้ พิมพ์ออกมาว่า “เมื่อพี่หลี่พูดเช่นนี้ น้องก็มีความเข้าใจว่า การที่เผ่าพฤกษาละสังขารในทำนั้งกรรมฐานแล้วจะต้องหวนคืนสู่บรรพบุรุษดั้งเดิม ด้วยการหยั่งรากลงพื้นดิน ขณะที่ทุกยุคสมัยที่ผ่านมา เทพแห่งทะเลจะต้องได้รับการยอมรับจากทวนสามง่าม เมื่อเทพแห่งทะเลได้ทวนสามง่ามไว้ในครอบครองแล้ว จึงสามารถต่อกรกับราชันเซียนได้!”

ในอดีตที่ผ่านมา เคยมีผู้คนจำนวนมากที่ไปศึกษาเกี่ยวกับปัญหาเช่นนี้ เพราะเหตุใด ที่สุดแล้วเผ่าพฤกษาจะต้องกลับมายังแดนวิญญานสวรรค์ เบื้องหลังคือสาเหตุอะไรกันแน่? เคยมีผู้คนในแดนวิญญานสวรรค์กล่าวเอาไว้ว่าต่อให้เผ่าพฤกษาไปยังที่อื่น คงมีสักวัน วันที่พวกเขา กำลังจะตาย พวกเขา ก็ต้องกลับมาตายที่แดนวิญญานสวรรค์ สำหรับพวกเขาแล้ว มีเพียงแก่ตายที่แดนวิญญานสวรรค์เท่านั้น จึงนับว่าเป็นการกลับยังบ้านเกิดในวัยชราที่แท้จริง

สำหรับเผ่าปีศาจทะเล หากจะกล่าวว่าปีศาจทะเลไม่ต้องการไปจากแดนวิญญานสวรรค์นั้น ทุกคนสามารถเข้าใจได้ เนื่องจากในเก้าแดนไม่มีที่แห่งใดเหมาะสมมากไปกว่าการที่เผ่าปีศาจทะเลจะอยู่อาศัย เนื่องจากทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ล้วน

แล้วแต่เป็นพื้นที่ของทะเล ดังนั้นหากปีศาจทะเลไม่อาศัยอยู่ในแดน
วิญญานสวรรค์แล้วจะไปที่ไหนได้อีก?

แต่ว่าสิ่งที่ทำให้ทุกคนอดที่ศึกษาไม่ได้ก็คือปีศาจทะเล
ไม่บรรลุนั้นเป็นราชันเซียน และเป็นเทพแห่งทะเล ขณะที่อาวุธทေးที่
ทรงอำนาจภาพที่สุดของปีศาจทะเล กระทั่งสามารถสยบสังอาวุธ
ราชันเซียนได้ก็คือทวนสามง่าม

เบื้องหลังของทวนสามง่ามมีความลับอะไรซ่อนอยู่ แล้ว
อาวุธที่ทรงอำนาจภาพเช่นนี้มีประวัติความเป็นมาเช่นใดกันแน่?

“ถ้าหากเจ้าต้องการคำตอบที่แท้จริง มีเพียงไปที่วัง
น้ำวนขนาดใหญ่ นั่น หรือบางทีที่ตรงนั้นอาจให้คำตอบกับเจ้าได้
แน่นอนที่สุด ปัญหาอยู่ที่ว่าเจ้าสามารถมีชีวิตอยู่จนถึงที่ที่มีคำตอบ
ที่แท้จริงหรือไม่” หลี่ซิเย่มองดูปู่จ้านเฟิงที่กำลังเหม่อลอยแวบหนึ่ง

“ไปวังน้ำวนขนาดใหญ่?” ปู่จ้านเฟิงถึงกับต้องสุดลม
หายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง อดยิ้มเฉือนๆ ไม่ได้ สายหน้ากล่าววว่า “ใช่ว่า
น้องจะเป็นคนที่ดูแลตนเอง แต่หากจะพูดถึงวังน้ำวนขนาดใหญ่
นั้น น้องยังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ ไม่มีฝีมือขนาดนั้น อย่าวว่าแต่ไป
ให้ถึงสถานที่ที่มีคำตอบเลย เกรงว่ายังไม่ทันไปถึงกันบั้งของวัง

น้ำวนขนาดใหญ่ ก็ถูกพลังของวังน้ำวนขนาดใหญ่ฉีกร่างจน
กระฉุยไปแล้ว แม้แต่จักรพรรดิเทพยังไปไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงข้า
แล้ว”

“หากข้าจำไม่ผิดละก็ ราชันเซียนปู่จ้าน ปฐมอาจารย์
ของพวกเจ้าเคยไปที่วังน้ำวนขนาดใหญ่มาก่อน” หลี่ชียะยิมินิด
หนึ่ง กล่าวอย่างซำๆ ว่า “เขาเป็นหนึ่งในราชันเซียนจำนวนมาก
ที่ต่อสู้จนถึงที่สุด เขามีความยึดติดอยู่กับวังน้ำวนขนาดใหญ่เป็น
อันมาก มากกว่าราชันเซียนอื่นๆ อยู่เป็นอันมาก”

ปู่จ้านเพียงนิ่งเงียบนิดหนึ่ง สดุดท้ายได้แต่กล่าวว่า “ได้
ยินระดับบรรพบุรุษของตระกูลกล่าวว่า ที่ราชันเซียนปู่จ้าน ปฐม
อาจารย์ของพวกเราเคยไปที่วังน้ำวนขนาดใหญ่มาจริง ลือกันว่าได้
ต่อสู้ไปจนถึงชั้นล่างสุด”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว ปู่จ้านเพียงทำท่าผายมือออกมา
อย่างฉะฉานด้วยเกล้า “แต่นับตั้งแต่ท่านกลับมาจากวังน้ำวนขนาดใหญ่
แล้วมีการพูดถึงเรื่องนี้บ่อยมาก บรรพบุรุษกล่าวว่าหลังจากที่
ท่านกลับมาแล้ว ไม่ยอมพูดถึงเรื่องที่ว่าไปเห็นสิ่งใดในวังน้ำวน
ขนาดใหญ่ หรือ ณ บริเวณก้นบึ้งของวังน้ำวนมีอะไรอยู่บ้างกับ
ผู้อื่น เป็นเหตุผลที่ตระกูลปู่จ้านของพวกเราเองก็เข้าใจในสิ่ง
เหล่านี้ไม่มาก”

“คิดอยากจะรู้เรื่องราวบางเรื่องมันก็หาใช่เป็นเรื่องยาก” หลี่ซีเยลื้มลองรสชาติของสุราเลิศรสอย่างเอ้อระเหย กล่าวว่่า “ถ้าหากข้าเดาไม่ผิดล่ะก็ ราชันเซียนปู่จ๋านของพวกเขาเจ้าได้เคยมีราชโองการทิ้งเอาไว้ยู่สองฉบับ เปิดราชโองการฉบับที่สองที่เป็นลับสุดยอดนั้นออกมาล่ะก็ บางทีอาจจะได้คำตอบอะไรบางอย่างจากในนั้น”

“เรื่องนี้ท่านรู้ได้อย่างไร...” ปู่จ๋านเฟิงรู้สึกตระหนกเป็นยิ่งนักเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย

หลี่ซีเยที่ท่าทีเฉยเมย เอ้อระเหยสบายๆ กล่าวว่่า “ข้าเคยบอกแล้ว เรื่องที่ข้าไม่รู้นั้นมีอยู่ไม่มาก โดยปกติแล้ว ราชันเซียนจะทิ้งสุดยอดราชโองการลับเอาไว้เพียงฉบับเดียวเท่านั้น ส่วนราชันเซียนที่ทิ้งราชโองการลับสุดยอดสองฉบับโดยแท้จริงนั้น มีอยู่น้อยมาก ถ้าหากราชันเซียนได้ทิ้งราชโองการลับสุดยอดเอาไว้สองฉบับ ย่อมเป็นการบ่งบอกว่่าเป็นเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่มากๆ และเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องถึงความลับในอดีต เป็นความลับที่ไม่สามารถเปิดเผยให้ผู้คนในหล้ารับรู้ได้ง่ายๆ มีเพียงยอดฝีมือที่แท้จริงเท่านั้น หรือยอดฝีมือที่ถึงระดับหนึ่งจึงสามารถล่วงรู้ถึงความลับนั้นได้!”

ตอนที่ 1228 ราชโองการราชัน

“ท่านรู้ได้อย่างไร...” ปู่จ้านเฟิงถึงกับตกใจลุกขึ้นยืนทันทีเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย มองดูหลี่ซีเยอย่างไม่อยากเชื่อ

ราชโองการราชันมีอยู่หลายแบบ มีราชโองการที่ประกาศแต่ทั่วหล้า มีราชโองการที่คัดสำเนาส่งไปยังแม่ทัพ และยังมีราชโองการประเภทลับสุดยอด

สำหรับโองการลับสุดยอดนั้น โดยปกติจะสืบทอดต่อถึงทายาทรุ่นหลังเท่านั้น อีกทั้งราชโองการประเภทนี้ไม่สามารถเปิดอ่านได้ เว้นแต่จะอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่เพียงพอ มิฉะนั้นล่ะก็ ต่อให้เป็นโอรสโดยตรงของราชันเซียนก็ไม่สามารถเปิดราชโองการลับสุดยอดนี้ได้

เล่าลือกันว่าราชันเซียนแต่ละองค์จะทิ้งราชโองการลับสุดยอดเอาไว้เพียงฉบับเดียวเท่านั้น ส่วนที่ว่าในราชโองการลับสุดยอดได้เขียนอะไรเอาไว้ นั่น ทายาทรุ่นหลังไม่อาจรู้ได้ มีเพียงผู้ที่สามารถถึงพร้อมด้วยเงื่อนไขกำหนดจึงมีสิทธิ์เปิดและอ่านข้อความในนั้นได้ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ได้อ่านข้อความในราชโองการลับ

สุดยอดดั่งกล่าวแล้ว โดยปกติก็จะไม่เปิดเผยข้อความที่เขียนอยู่
ภายในกับผู้อื่นผู้ใดโดยง่าย กระทั่งผู้ที่ใกล้ชิดที่สุดก็ไม่เว้น

หลี่ซีย่ทำเหมือนมองไม่เห็นกับอาการตระหนกตกใจ
ของปู่จ้านเฟิง เขานั่งอยู่ตรงนั้นเงียบๆ จิบสุราเลิศรสอย่าง
เอ้อระเหย กล่าวว่า “ข้าบอกแล้วไม่ใช่รี? ในโลกนี้สิ่งที่ข้าไม่รู้มีอยู่
ไม่มากแล้ว”

ปู่จ้านเฟิงจ้องมองหลี่ซีย่ด้วยความสงสัยและหวั่นไหว
ในใจ หากเป็นผู้อื่นจะต้องสงสัยว่าหลี่ซีย่แอบขโมยความลับของ
ตระกูลปู่จ้านพวกเขา แต่ในใจของเขาเข้าใจทุกอย่าง เป็นไปไม่ได้
ที่หลี่ซีย่จะแอบเห็นความลับของตระกูลปู่จ้านได้ เพราะบางอย่าง
แม้แต่ศิษย์ของตระกูลปู่จ้านยังไม่รู้เลย บุคคลภายนอกย่อมไม่มี
ทางจะได้เห็น

ปู่จ้านเฟิงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง จากนั้นนั่งลง
จ้องมองดูหลี่ซีย่ สุดท้ายเขายิ้มเจื่อนๆ สายหน้ากล่าวว่า “ในเมื่อ
พี่หลี่รู้ความลับมากมายถึงเพียงนี้ พี่หลี่ก็ควรรู้ว่าอาศัยข้ายังไม่มี
คุณสมบัติพอที่จะไปเปิดราชโองการลับสุดยอดนั้น ถ้าหากข้า
สามารถเปิดได้คงไม่จำเป็นต้องขอคำชี้แนะจากพี่หลี่แล้วละ”

“ตามตำนานเล่าว่า มีเพียงผู้ที่บรรลุป็นราชันเซียน หรือผู้ที่ใกล้เคียงบรรลุป็นราชันเซียนจึงสามารถเห็นราชโองการลับสุดยอดนั้น และยังมีคนพูดว่า สุดยอดอ่องเทพก็มีสิทธิ์เปิดอ่านราชโองการลับสุดยอดนั้นได้ แต่เรื่องนี้เท็จจริงอย่างไรซ้ำในฐานะเป็น ผู้เยาว์ไม่อาจทราบได้”

หลี่ซีเยมองดูปู่จ้านเฟิงยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวว่า “เรื่องนี้ซ้ำรู้ เจ้านะไม่มีคุณสมบัติไปเปิดดูราชโองการลับสุดยอดได้ แต่เจ้าอย่าบอกนะว่าไม่มีใครในตระกูลปู่จ้านที่มีสิทธิ์เปิดอ่านได้ คำพูดนี้ หลอกคนอื่นพอได้ แต่กับซ้ำใช้ไม่ได้ผล”

ปู่จ้านเฟิงอดที่จะหัวเราะเล็กน้อย ไม่ได้ เขาสั่งกับนิก ไตรตรงเรื่องนี้ เป็นความจริงที่ภายในตระกูลปู่จ้านของเขามีผู้ที่มีคุณสมบัติพอที่จะเปิดอ่านราชโองการลับสุดยอดนี้ได้ แต่ผู้ที่มีคุณสมบัติทำเช่นนั้นได้ ไม่แน่ว่าจะยอมบอกกล่าวข้อความในนั้น ให้เขารู้

“เป็นความจริงที่ตระกูลปู่จ้านของพวกเรามีผู้ที่มีคุณสมบัติไปเปิดอ่านราชโองการลับสุดยอดนั้นได้ เพียงแต่ยังไม่ถึงเวลา อย่างน้อยสำหรับบรรพบุรุษท่านนั้นคิดเช่นนั้น” ปู่จ้านเฟิงได้แต่พูดออกมาในแนวนี้

หลี่ซีเย่ยิ้มและสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “แม้แต่ตระกูลปู่
จ้านเองก็ทำไม่ได้ ข้าก็ช่วยอะไรเจ้าไม่ได้ อย่างไม่เสีย บางสิ่ง
บางอย่างต้องอาศัยความพยายามของตนเอง หากจำเป็นพวกเจ้าก็
ต้องแหกกฏ”

ปู่จ้านเพิ่งได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ และนั่งเงียบ
หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาจ้องมองหลี่ซีเย่และกล่าวด้วยท่าที
จริงจังว่า “ตำนานเกี่ยวกับวังน้ำวนขนาดใหญ่บางเรื่อง และ
เรื่องราวที่เกี่ยวกับเผ่าวิญญาณเทพของข้า น้องก็พอจะรู้มาบ้าง มี
อยู่เรื่องหนึ่งยังคงต้องการได้รับคำชี้แนะจากพี่หลี่”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้ ปู่จ้านเพิ่งมีท่าทีที่จริงจังและนอบน้อม
อย่างยิ่ง

“ว่ามาก็แล้วกัน ในเมื่อได้ดื่มสุราเลิศรสของเจ้าไปแล้ว
หากเป็นไปได้ข้าก็จะพิจารณาดู” หลี่ซีเย่กล่าวพร้อมกับค่อยๆ จิบ
สุราเลิศรสคำหนึ่ง

ปู่จ้านเพิ่งทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่า “เหมือนดัง
ที่มีการคาดเดาเอาไว้ ในเมื่อพี่หลี่ไปที่วังน้ำวนขนาดใหญ่มาแล้ว

พี่หลี่ยอมทราบดีว่า ตระกูลปู่จ้านของพวกเราให้ความใส่ใจต่อวัง
น้ำวนขนาดใหญ่เสมอมา ถ้าหากพวกเราไม่ได้เข้าใจผิดล่ะก็ วันที่
พี่หลี่ไปยังวังน้ำวนขนาดใหญ่ ใต้วังน้ำวนขนาดใหญ่นั้นดู
เหมือนว่าจะบังเกิดเสียงร้องคำรามเสียงดังขึ้นมา ฟาดดินถึงกับ
สั่นสะเทือน ไม่ทราบเป็นเช่นนี้หรือไม่?”

ปู่จ้านเพียงเวลานี้ดูระวังตัวมากในการใช้คำพูด เขาเอง
ก็เกรงว่าจะทำให้หลี่ชีย่รู้สึกไม่สบายใจ

“ข้ารู้ว่าเจ้าต้องการถามอะไร” หลี่ชีย่วางแก้วสุราใน
มือลง มองดูปู่จ้านเพียงแวบหนึ่ง กล่าวว่า “เจ้าเกรงว่าจะเกิดเรื่องราว
ที่ไม่ควรเกิดขึ้นหรือไม่”

ปู่จ้านเพียงพยักหน้ากล่าวว่า “น้องมีความกังวลเช่นนี้
จริงๆ สิ่งนี้นับว่าเป็นภารกิจอย่างหนึ่งของตระกูลปู่จ้านของพวกเรา
มีคำเล่าลือมานานแล้วว่า คงมีสักวันสิ่งที่จะเกิดก็ต้องเกิด เกรงว่า
จะนำพาร้ายพิบัติให้กับเผ่าวิญญูณเทพของพวกเรา”

“เรื่องนี้ดำรงอยู่จริงๆ” หลี่ชีย่กล่าวว่า “แต่อย่างน้อย
ที่สุดสำหรับเจ้าแล้ว เป็นการกังวลเกินกว่าเหตุ เจ้ายังไม่เข้าใจว่า
เผ่าวิญญูณเทพของพวกเจ้าได้ทิ้งอะไรในแดนวิญญูณสวรรค์

เอาไว้ บางสิ่งใ้ว่าจะฝ่ายตายปานนั้น ใ้ว่าบทละมาก็มาเลยอย่างนั้น”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียेमองดูปู่จ้านเฟิงแฝงไว้ซึ่งความหมายที่ลึกซึ้งแง่หนึ่ง “ธาตุแท้ภายในเผ่าวิญญาณเทพของพวกเขาเจ้าในแดนวิญญาณสวรรค์อยู่เหนือความคาดคิดของเจ้า อีกอย่าง ครานั้น ราชนั้เซียนปู่จ้านปฐมาจารย์พวกเขาใ้ใช้บุกทะลุไปถึงใ้ที่สุดของวังน้ำวนขนาดใหญ่ั้นรวดเดียวเลยมีใ้ไร? ในเมื่อเขาสามารถลุ้ไปถึงตรงนั้นได้ ก็ใ้ต้องมีการป้องกันเอาไว้แล้ว”

“คำสุดท้าย” เมื่อเอ่ยถึงท้ายสุด หลี่ชียะยกแก้วสุราขึ้นมา กล่าวว้า “ขอยืมใ้คำกล่าวเก่าแก่คำหนึ่ง ภัยจากสวรรค์สามารถหลบเลี่ยงได้ ภัยที่เกิดจากตัวเองเลี่ยงไม่ได้”

“ภัยจากสวรรค์สามารถหลบเลี่ยงได้ ภัยที่เกิดจากตัวเองเลี่ยงไม่ได้” ปู่จ้านเฟิงพิณจพิเคราะห์ประโยคนั้ของหลี่ชียะอย่างละเอียด

“เออะ สิ่งใ้ข้าควรพูดก็ได้พูดไปแล้ว ดีม” ขณะที่ปู่จ้านเฟิงกำลังพิณจพิเคราะห์ประโยคนั้ของหลี่ชียะอย่างละเอียดอยู่นั้น หลี่ชียะได้หัวเราะลั่นขึ้นมา ยกสุราขึ้นมาดื่มรวดเดียวหมดจอก

ปู่จ้านเฟิงได้สติกลับมา จึงรีบรินสุราเต็มให้กับหลี่ชียเอ

ภายใต้การเหนี่ยวรั้งของปู่จ้านเฟิง หลี่ชียเอจึงได้อาศัย
อยู่บนเกาะแห่งนี้เป็นการชั่วคราว ระหว่างที่หลี่ชียเอรั้งอยู่ที่เกาะนี้ ปู่
จ้านเฟิงได้ขอคำชี้แนะเกี่ยวกับข้อสงสัยอยู่ไม่น้อย ซึ่งหลี่ชียเอได้
เลือกตอบไขข้อสงสัยไปบ้าง

กล่าวได้ว่าปู่จ้านเฟิงเป็นผู้ที่ใฝ่รู้คนหนึ่ง และเป็นผู้ที่ไม่
อายที่ต้องสอบถามปัญหาจากผู้อื่น เขาขอคำชี้แนะจากหลี่ชียเอ
โดยไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องการฝึกวิชา หรือเรื่องของเคล็ดวิชา สิ่ง
ที่เขาขอคำชี้แนะล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องที่ให้ความเพลิดเพลินเกี่ยวกับ
ความงามของธรรมชาติและคำเล่าลือที่ไม่มีในบันทึกเสียส่วนใหญ่

เฉกเช่นคนอย่างปู่จ้านเฟิงนับได้ว่าหาได้ยากยิ่งนัก
ตระกูลปู่จ้านของพวกเขา นับว่ามีฐานะที่สูงส่งเพียงพอในแดน
วิญญานสวรรค์ ตัวเขาเองในฐานะผู้สืบทอดของตระกูลปู่จ้านก็มี
อำนาจมากพอดุเช่นกัน

แต่ตัวของปู่จ้านเฟิงเองกลับไม่ได้หยิ่งยโสแต่อย่างใด
เขาไม่ได้ถือตัวว่ามีชาติกำเนิดมาจากตระกูลปู่จ้านก็จะไม่ขอคำ

ซื้อเนาะจากบุคคลอื่น ซึ่งลูกหลานของแคว้นเจ้าลัทธิส่วนใหญ่ก็จะมี
ความหยิ่งยโสอยู่ในที แม้พวกเขาจะไม่รังแกคนอื่น แต่ก็ขอคำ
ซื้อเนาะจากบุคคลอื่นโดยไม่รู้สึกอายไม่ได้

ขณะที่ปู่จ้านเฟิงกลับไม่มีทำที่ความรู้สึกที่สูงเด่นกว่า
ผู้อื่นเมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ เขากลับปฏิบัติตัวเหมือนผู้เยาว์คนหนึ่ง
ที่ไม่อายในอันที่จะขอคำซื้อเนาะกับหลี่ชียเอ

ด้วยคุณสมบัติที่หาได้ยากยิ่งของปู่จ้านเฟิงนั่นเอง จึง
ทำให้หลี่ชียเอยอมให้คำซื้อเนาะกับเขาบ้าง หากเป็นผู้สืบทอดของ
แคว้นเจ้าลัทธิอื่น หลี่ชียเอคงซื้อร้านจะไปสนใจพวกเขา

ช่วงหลายวันมานี้ ปู่จ้านเฟิงพยายามที่จะเป็นคนกลาง
เนาะให้พี่สาวของเขาเข้ากับหลี่ชียเอให้ได้ แต่ไม่ว่าเขาจะประสาน
อย่างไรก็ตาม กลับไม่มีความคืบหน้าระหว่างพี่สาวของเขา กับหลี่
ชียเอแม้แต่น้อย

พี่สาวของของปู่จ้านเฟิงไม่สนใจการแต่งงานในแบบ
ของพ่อพันธุ์เพื่อสืบทอดสายเลือดเช่นนี้ของตระกูลแม่แต่น้อย
กระทั่งต่อต้านเสียด้วยซ้ำ ดังนั้นไม่ว่าปู่จ้านเฟิงจะหวานล่อมว่าหลี่
ชียเอมีข้อดีเช่นใดอย่างไรก็ตาม พี่สาวของเขาก็ไม่สนใจ

สำหรับหลี่ชียะนั้นยังไม่ได้สนใจเอาเสียเลย เขาเองก็ซื้อ
คร้านจะไปพบกับพี่สาวของปู่จ้านเฟิง

ดังนั้นเมื่อถึงที่สุด ปู่จ้านเฟิงก็ได้แต่ละทิ้งความ
พยายาม โดยปู่จ้านเฟิงได้กล่าวด้วยความฉุนเฉียวว่า “เฮ้อ
พี่หลี่ ข้ากลับคาดหวังว่าท่านจะกลายเป็นพี่เขยของข้า เมื่อเป็น
เช่นนี้แล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเราทั้งสองตระกูลก็จะใกล้ชิดกัน
มากขึ้น หรือท่านว่าอย่างไร”

สำหรับความตั้งใจของปู่จ้านเฟิงที่ต้องการให้เข้ากันห
ลี่ชีย่เพียงหัวเราะออกมา โดยไม่ไปแสดงออกให้กระทบต่อปู่จ้าน
เฟิงเขา เพียงยิ้มๆ เท่านั้นเอง

“บอกตามตรงเลยนะพี่หลี่” ปู่จ้านเฟิงยังไม่ละความ
พยายาม ยิ้มกล่าวว่า “พี่สาวข้าดีทุกอย่าง เสียอย่างเดียวคือ
ขัดแย้งในเรื่องแต่งงานนี้มาโดยตลอด นางมีความรู้สึกว่าการ
แต่งงานในลักษณะนี้เหมือนการซื้อขาย แต่ข้ามีความเชื่อมั่นว่า
หากพี่หลี่คบหากันสักระยะหนึ่ง อาศัยเสน่ห์ของพี่หลี่ต้องพิชิตใจ
ของพี่สาวข้าได้อย่างแน่นอน”

“พี่หลี่ ข้าเชื่อว่าท่านต้องมีเสน่ห์ที่ทำให้ผู้หญิงต้องหลงใหลอย่างแน่นอน” ปู่จ้านเฟิงยกว่า “เอาอย่างนี้ดีหรือไม่ ข้าจะวางแผนให้พวกท่านสองคนสามารถพบกันโดยบังเอิญภายใต้แสงจันทร์”

หลี่ซิเยอดที่จะหัวเราะการยุยงของปู่จ้านเฟิงออกมาไม่ได้ เขาสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “มีวาสนาย่อมจะได้พบกัน หากไร้วาสนาแล้วก็อย่าได้ฝืน”

เมื่อหลี่ซิเยพูดออกมาเช่นนี้ ปู่จ้านเฟิงได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ และรู้ว่าไม่สามารถประสานให้ทั้งสองคนได้บรรลุผล

แต่หลังจากที่หลี่ซิเยได้อาศัยอยู่บนเกาะของตระกูลปู่จ้านมาหลายวัน ปู่จ้านเฟิงได้นำข่าวๆ หนึ่งมาให้กับหลี่ซิเย เขา กล่าวกับหลี่ซิเยว่า “พี่หลี่ ท่านบอกว่าต้องการไปที่ทะเลปีศาจ มังกรสักครั้งหนึ่ง ถ้าเป็นเช่นนั้นก็มีข่าวหนึ่งต้องทำให้ท่านสนใจแน่นอน”

“ข่าวอะไร?” หลี่ซิเยถามออกไปอย่างนั้น หลังจากที่เขาได้อยู่ที่ตรงนี้เป็นการชั่วคราวหลายวันแล้ว เขาเองก็กำลังคิดจะ

ไปจากทะเลมรกตเพื่อเดินทางไปยังทะเลปีศาจมังกร เนื่องจากซูหย่งหวางได้ไปที่นั่น เขากำลังจะไปที่นั่นสักครั้ง ต้องการทราบว่าซูหย่งหวางกำลังติดตามเบาะแสเช่นใดอยู่กันแน่

“ได้ยินมาว่า เมื่อเร็วๆ นี้ที่ทะเลปีศาจมังกรได้ปรากฏม้าโครงกระดุกตัวหนึ่ง เป็นม้าที่มีเพียงโครงกระดุกทั้งตัว โดยที่ม้าตัวนี้วิ่งฮ่อเต็มที ไม่มีใครรู้ว่าม้าโครงกระดุกตัวนี้มาจากไหน หลายคนต้องการจับตัวม้าโครงกระดุกตัวนี้เอาไว้ แต่ความเร็วของมันรวดเร็วเหลือเกิน เคยมีอ่องเทพของปีศาจทะเลผู้หนึ่งลงมือด้วยตนเอง แต่ไม่สามารถไล่ตามม้าโครงกระดุกตัวนี้ทัน”

“ม้าโครงกระดุก?” เมื่อหลี่ชียเอ่ได้ยินเรื่องนี้ถึงกับเพ่งสายตาไปข้างหน้า ลุกขึ้นยืนทันที

“ดูท่าพี่หลี่สนใจเรื่องนี้จริงๆ” ครั้นปู่จ้านเฟิงมองเห็นท่าทีของหลี่ชียเอ่แล้วจึงยิ้มกล่าวว่า “ได้ยินมาว่า ม้าโครงกระดุกตัวนี้ปรากฏอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้...”

แต่แล้วปู่จ้านเฟิงกล่าวยังไม่ทันจบ นิ้วของหลี่ชียเอ่ที่ชี้ ออกไปข้างหน้า พลันปรากฏเป็นประตุมิติออกมา และก้าวข้ามมิติไปทันที

การที่หฺลื่อชเยจกไปอยงรึบเรงเชนนึ ทำให้ปู้จ่านเฟิง
ไม่มีโอกาสแม้จะกล่วคํ่าอ่าลา

ในเวลานึเอง ปรากฎผู้หญิงคนหนึงบริเวณหน้าประตู
เป็นผู้ที่มีรูลักษณ้งดงามที่สุดแห่งยุคเป็นที่หลงไหลของผู้คน

“พี่ ในที่สุดพี่ก็มาแล้ว ไม่เล่นแ่งเล่นงอนแล้ว”

“ผู้มาเยือนคือแซก เมื่อแซกมาพักอยู่หลายวัน ช้า
ไม่ให้การต้อนรับบ้างจะเป็นการเสียมารยาท” ผู้หญิงผู้นี้ปริปากพูด
ออกมาด้วยน้าเสียงที่ไฟเราะเสนาะหุยั้ง

ปู้จ่านเฟิงทำท่ายกไฟล่ด้วยความจนด้วยเกล้า “พี่ พี่
มาช้าไปก้าวหนึงแล้วละ พี่หลื่อได้ไปจกที่นี้แล้ว”

ตอนที่ 1229 ม้าโครงกระดุก

ทะเลปีศาจมังกรคือหนึ่งในสามทะเลใหญ่ของแดน
วิญญานสวรรค์ ส่วนสาเหตุที่ว่าทำไมถึงมีชื่อว่าทะเลปีศาจมังกร
นั้น คนในยุคหลังไม่สามารถศึกษาค้นคว้าได้

แต่มีตำนานหนึ่งที่มีการพูดถึงไม่ขาดปากก็คือ เล่าลือ
กันว่ายุคสมัยหนึ่งในอดีตเนิ่นนานจนไม่สามารถไล่เรียงมาแล้ว
เคยปรากฏปีศาจมังกรตัวหนึ่งขึ้นที่แดนวิญญานสวรรค์ ปีศาจ
มังกรตัวนี้มีความฝืนลิขิตสวรรค์และไร้ผู้เทียบเทียม

ลือกันว่าหลังจากที่ปีศาจมังกรตัวนี้ได้กลายเป็นมังกร
แท้จริงแล้ว ได้ต่อสู้กับเก้าชั้นฟ้าและสวรรค์ สูดหายใจประสพความ
ล้มเหลวจนตัวตาย และร่างของเขาตกลงสู่ทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาล
สุดลูกหูลูกตา หลังจากนั้น ทะเลแห่งนั้นจึงถูกขนานนามว่าทะเล
ปีศาจมังกร

ทุกคนต่างมองว่าการพูดในลักษณะเช่นนี้เป็นเพียงคำ
เล่าลือเท่านั้น เป็นเรื่องที่คุยกันสนุกหลังอาหารเท่านั้น ส่วนแท้จริง
เป็นอย่างไรนั้นไม่สามารถสืบค้นได้อยู่แล้ว และไม่มีใครต้องการไป
ศึกษาค้นคว้า

แต่มีคำกล่าวที่ดูน่าเชื่อถือมากกว่ากล่าวว่าการที่ทะเล
ปีศาจมังกรถูกเรียกชื่อว่าทะเลปีศาจมังกรนั้นเป็นเพราะทะเล
บริเวณนี้เป็นที่อยู่อาศัยของปีศาจทะเลเป็นหลัก ขณะที่ในบรรดา
ปีศาจทะเลนั้นมีมังกรเป็นใหญ่ เมื่อนำสองสิ่งมารวมกัน จึงทำให้
ทะเลบริเวณนี้ถูกเรียกชื่อว่าทะเลปีศาจมังกร

จากการที่ทะเลปีศาจมังกรนับเป็นหนึ่งในสามทะเล
ใหญ่ของแดนวิญญานสวรรค์ ซึ่งมีอาณาเขตที่กว้างขวางใหญ่โต
มาก มีสรรพสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่ รวมทั้งผู้บำเพ็ญตนและสำนักต่างๆ
ก็มีจำนวนนับไม่ถ้วน

ในแดนวิญญานสวรรค์ หากจะกล่าววาทะเลร่องน้ำ
ลึกคือแผ่นดินของเผ่าวิญญานเทพ ทะเลมรกตคือแผ่นดินของ
เผ่าพฤษกา เช่นนั้นแล้ว ทะเลปีศาจมังกรก็คือแผ่นดินของปีศาจ
ทะเล

ในทะเลปีศาจมังกรเป็นที่ตั้งของสำนักต่างๆ ที่มีความ
แข็งแกร่งเป็นจำนวนมากของเผ่าปีศาจมังกร เป็นต้นว่าหอสัตตะ
ยุค และหอสังข์ ล้วนแล้วแต่เป็นสำนักที่เข้มแข็งของเผ่าปีศาจ
ทะเล

หลายวันมานี้ ทะเลปีศาจมังกรมีความคึกครื้นเป็นอันมาก ผู้คนจำนวนไม่น้อยต่างพูดกันเรื่องนี้หลังจิบชาหรือหลังอาหาร

ปรากฏม้าโครงกระดุกตัวหนึ่งขึ้นที่ทะเลปีศาจมังกรอย่างกะทันหัน เป็นม้าโครงกระดุกที่มีความเร็วสูงมาก กล่าวสำหรับแดนวิญญานสวรรค์ซึ่งเต็มไปด้วยเรื่องแปลกๆ จำนวนนับไม่ถ้วนแล้ว หากเพียงแต่การปรากฏตัวของม้าโครงกระดุกตัวหนึ่ง คงไม่ได้สร้างความสนใจให้กับผู้คนมากนัก

ปัญหาคือเจ้าม้าโครงกระดุกตัวนี้มีความเร็วที่สูงมาก สูงจนกระทั่งหลายคนคิดจะจับตัวมันก็ไม่สามารถไล่ตามมันได้ทัน สุดท้ายมีระดับอ่องเทพคนหนึ่งของปีศาจทะเลลงมือด้วยตนเอง แต่ก็ไม่สามารถไล่ตามมันได้ทัน

ด้วยเหตุที่เจ้าม้าโครงกระดุกตัวนี้มีความเร็วที่สูงมาก จึงเป็นที่สนใจของผู้คนจำนวนมาก หลายคนคิดจะไล่ตามม้าตัวนี้ให้ทัน แต่ก็ประสบกับความล้มเหลว

การปรากฏตัวขึ้นมาอย่างกะทันหันของม้าโครงกระดุกตัวนี้ ทำให้ผู้บ่าเพ็ญตนเป็นจำนวนมากของทะเลปีศาจมังกรต่างอดที่จะพูดคุยกันถึงเรื่องนี้ยามจิบน้ำชาหรือหลังรับประทานอาหารแล้วไม่ได้ หลายคนลงความเห็นเจ้าม้าโครงกระดุกตัวนี้จะต้องหลุดมาจากทะเลกระดุก เพราะตามความเห็นของพวกเขา มีเพียงทะเลกระดุกเท่านั้นจึงจะมีม้าโครงกระดุกเช่นนี้

แต่ก็มีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่ไม่เห็นด้วยกับแนวความคิดเช่นนั้น พวกเขาเห็นว่านับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา ไม่มีโครงกระดุกใดๆ สามารถหลุดหนีออกมาได้จากทะเลกระดุกแต่อย่างใด มาวันนี้กลับบอกว่าเจ้าม้าโครงกระดุกตัวนี้หลุดออกมาจากทะเลกระดุก ทำให้เป็นเรื่องที่ยากจะเชื่อถือได้

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม มีบางคนที่เกิดข้อกังขาในใจ ถ้าหากว่าม้าโครงกระดุกตัวนี้หลุดออกมาจากทะเลกระดุกจริงละก็เช่นนั้นแล้ว ทะเลกระดุกได้มีการเปลี่ยนแปลงใดเกิดขึ้นมาอย่างนั้นหรือ?

ทะเลเขียวคราม ท้องฟ้าสีคราม มัจฉากระโดดเล่นน้ำในน้ำตื้น นกเหยี่ยวที่ล่าหาเหยื่อจากเบื้องบนท้องฟ้า ยามเมื่อสายลมพัดมาเบาๆ กลิ่นอายน้ำเค็มโชยมาปะทะใบหน้า รู้สึกสบายอย่างบอกไม่ถูก

“กุกกับ กุกกับ กุกกับ...” ปรากฏเสียงใสของกิบเท้าที่สัมผัสกับพื้นน้ำดังกังวานและเป็นจังหวะ มันได้ทำลายความเงียบสงบของบริเวณพื้นน้ำแห่งนี้ เป็นม้าโครงกระดุกตัวหนึ่งที่กำลังวิ่งฮ้ออยู่บนผิวน้ำที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตอย่างรวดเร็ว

ม้าตัวนี้มีความเร็วที่สูงมากเหลือเกิน คนทุกๆ ไปไม่สามารถมองเห็นลักษณะของมันได้อย่างชัดเจน เห็นเพียงร่างเงาที่แวบผ่านไปเท่านั้น เป็นเงาดำที่แวบผ่านตาไปอย่างรวดเร็ว

มีเพียงคนที่แข็งแกร่งเพียงพอเท่านั้นที่สามารถมองเห็นรูปร่างของม้าโครงกระดุกตัวนี้ได้ ม้าโครงกระดุกตัวนี้ไม่มีเนื้อหนังเลย มีเพียงโครงกระดุกเท่านั้น และโครงกระดุกของมันมีสีดำเหมือนดั่งหมึก เสมือนว่าฤทรมควันจนกลายเป็นสีดำ อย่างนั้นเรียกได้ว่ากระดุกทุกชิ้นล้วนแล้วแต่แผ่กระจายเป็นหมอกดำออกมา ยามที่มันวิ่งฮ้อด้วยความเร็วสูง ปรากฏเป็นเหมือนลายเส้นสีดำที่ลากผ่าน แลดูเหมือนเป็นภาพวาดทิวทัศน์ที่เป็นภูเขาสายน้ำอย่างนั้น

แม้ว่าเจ้าม้าโครงกระดุกตัวนี้จะไม่มีเนื้อหนังมังสามิเพียงโครงกระดุกเท่านั้น แต่ว่าดูจากโครงกระดุกของมันแล้ว ยาม

ที่ยังมีชีวิตอยู่จะต้องเป็นม้าที่มีความสง่างามเป็นอันมาก นับว่าเป็น
สุดยอดเทพอาชาตัวหนึ่ง

“แว้งค์” ประตุมิติเปิดออก หลีชีเย่ก้าวออกมาจากประตู
มิตินั้น เฟงมองอยู่บนท้องฟ้าที่ว่างเปล่า เมื่อเห็นม้าโครงกระดูกที่
อยู่บนน้ำทะเล พลันปรากฏประกายตาที่นำกลั้วออกมาจากดวงตา
ทั้งสองของเขา

“นังหนูคนนี่ต้องการหาอะไรกันแน่นะ แม้แต่พาหนะคู่
กายของราชันเซียนไม่มีวันตายยังถูกทำให้ตกใจจนตื่นขึ้นมา” หลี
ชีเย่เอ่ยขึ้นมาซ่าๆ จ้องมองดูม้าโครงกระดูกที่วิ่งฮึดด้วยความเร็วสูง

นังหนูที่หลีชีเย่เอ่ยถึงก็คือซูหย่งหวาง

หลีชีเย่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเมื่อมองเห็นม้าโครง
กระดูกที่กำลังวิ่งด้วยความเร็วสูง เขาพลันแปลงร่างเป็นคนอีกคน
หนึ่ง เป็นชายหนุ่มที่สวมเสื้อสีเทา ชายหนุ่มผู้นี้มีลักษณะอัศจรรย์
สุดประเมิน ร่างของเขาถูกปกคลุมด้วยไอหมอกสีเทา แลดูลึกล้ำ
ยากจะหยั่งถึง เหมือนหนึ่งเป็นหุบเขาลึกที่สุดในจักรวาลอย่างนั้น

“แว้งค์...” กายและจิตปรากฏขึ้น ทันใดนั้นหลี่ชียเอ่ได้
สำแดงกายเซียนเหินจนถึงขีดสุด เขาพุ่งตัวออกไปด้วยความเร็วที่
สูงมาก สูงจนไม่มีสิ่งใดสามารถแซงหน้าเขาไปได้

ม้าโครงกระดุกกำลังวิ่งฮ้อด้วยความเร็วสูงบนทะเล ไม่
นานนักมันมองเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่บนผิวน้ำ เป็นชายหนุ่ม
คนหนึ่งที่สวมเสื้อสีเทาและมีไอหมอกสีเทาปกคลุม

เมื่อม้าโครงกระดุกมองเห็นชายหนุ่มผู้นี้แล้ว มันหยุด
ก็กลงทันทีในขณะที่กำลังวิ่งฮ้อมา แม้ว่ามันจะวิ่งมาด้วยความเร็วที่
สูงมาก แต่การที่มันต้องหยุดลงอย่างกะทันหันกลับไม่ทำให้น้ำ
ทะเลต้องกระเด็นขึ้นมาแม้เพียงหยดเดียว มันหยุดลงตรงหน้าชาย
หนุ่มเสื้อสีเทาในทันใด

ชายหนุ่มเสื้อสีเทาเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม ยื่นมือออกไป
ลูบไล้ศีรษะของม้าโครงกระดุก กล่าวด้วยใบหน้าที่แฝงด้วยรอยยิ้ม
ว่า “ข้าเพิ่งจะฟื้นคืนชีพมายังโลกนี้อีกครั้ง เจ้าก็วิ่งมาหาแล้ว”

ม้าโครงกระดุกยกเท้าหน้าทั้งสองข้างขึ้น ร้องด้วย
ความดีใจออกมา ท่าทีที่แสดงออกมานั้นสุดแสนจะดีใจยิ่งนัก

หลังจากที่มันร้องเสียงยาวออกมาแล้ว มันได้ใช้ศีรษะของมันถูไถกับฝ่ามือของชายหนุ่ม ท่าทางเหมือนสนิทสนมอย่างมากทีเดียว

แต่ว่าหลังจากนั้นเพียงชั่วครู่เดียว ดวงตาของม้าโครงกระดูกปล้นปรากฏประกายสีแดงแวบหนึ่ง "ฮึ..." ร้องคำรามเสียงยาวออกมา ซาคู่หน้าเหมือนดังสายฟ้าแลบ มันถีบเข้าไปบนตัวของชายหนุ่มอย่างแรง

"ปัง" ชายหนุ่มเสื่อเทาถูกม้าโครงกระดูกดีดจนตัวลอยออกไป ร่างของเขาเลียดไปตามผิวน้ำจนกลายเป็นร่องน้ำลึกขึ้นมา

ม้าโครงกระดูกส่งเสียงร้องแสดงพลังต่อชายหนุ่มเสื่อเทา จากนั้นเสียงฝีเท้าที่ดัง "กุกกัก" ดังขึ้น แล้วเห็นฟ้าหายไป在线ขอบฟ้าเพียงชั่วพริบตาเดียว

"ซ่าา..." ชายหนุ่มเสื่อเทากระโดดขึ้นมาจากทะเล เขาแปลงร่างเต็มแท้จริงอีกครั้ง แน่นอน เขาคือหลี่ชีย่นั่นเอง

“เยี่ยมมาก โชคดีที่ข้าได้ระวังตัวเอาไว้ก่อน มิฉะนั้น
ภายใต้เท้าคงกลายเป็นเนื้อมดไปแล้วละ” หลี่ชียเอ๋อขึ้นมาช้าๆ
ขณะยืนอยู่บนผิวน้ำ มองดูทิศทางที่ม้าโครงกระดุกวิ่งหายตัวไป

ก่อนหน้านี้ หลี่ชียเอ๋อได้แปลงร่างเป็นราชันเซียนไม่มี
วันตายขณะยังเป็นชายหนุ่มเพื่อต้องการหลอกม้าโครงกระดุก
แรกทีเดียวเขาสามารถหลอกได้สำเร็จ เสียตาย จะอย่างไรเสียม้า
โครงกระดุกตัวนี้ก็คือม้าเทพ สุดท้ายแล้วก็ถูกจับได้

“ราชันเซียนไม่มีวันตายนะราชันเซียนไม่มีวันตาย ครั้ง
ครานั้นเจ้าได้ทิ้งอะไรเอาไว้กันแน่นะ!” หลี่ชียเอ๋อขึ้นช้าๆ ขณะ
จ้องมองไปยังทิศทางที่ม้าโครงกระดุกวิ่งไป

ตามตำนานเล่าว่า ราชันเซียนไม่มีวันตายได้ตายไป
ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็ฟื้นคืนชีพกลับมาทุกครั้ง แต่ในที่สุด เขากลับ
กลายเป็นราชันเซียนเพียงองค์เดียวที่ผู้คนในหล้าได้รับรู้ถึงการ
สวรรคตของเขา เล่าลือกันว่าเขาคือราชันเซียนเพียงองค์เดียวที่
ทำให้ผู้คนรับรู้ถึงจุดจบของราชันเซียน

สำหรับเรื่องที่ว่าเหตุใดราชันเซียนไม่มีวันตายในครา
นั้นจึงได้สวรรคตนั้น ชนรุ่นต่อมาไม่มีใครทราบ แม้กระทั่งขณะ

ราชันเซียนไม่มีวันตายสวรรคต ทุกคนยังไม่เชื่อว่าจะมีวันที่ราชันเซียนไม่มีวันตายต้องสวรรคต

ในยุคสมัยของราชันเซียนไม่มีวันตาย หลายคนต่างก็รับรู้ว่ราชันเซียนไม่มีวันตายได้กุมความลึกล้ำพิสดารความเป็นอมตะเอาไว้ กุมเคล็ดวิชาอมตะเอาไว้ จึงทำให้เขาสามารถตายแล้วฟื้นคืนชีพใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า เป็นการบ่งชี้ว่าเขาจะไม่วันตายอย่างเด็ดขาด

แต่ผู้ที่ถูกยกย่องว่าเป็นราชันเซียนไม่มีวันตายสุดท้ายกลับสวรรคตเสียนี้ อีกทั้งไม่มีใครทราบถึงสาเหตุที่แท้จริงว่าเพราะอะไรเขาถึงได้สวรรคต!

“น่าสนใจ ข้ากลับอยากดูว่าครานั้นเจ้าได้ทิ้งอะไรเอาไว้” ในที่สุด หลี่ชียเอ่ได้เห็นฟ้าขึ้นไป ชี้นิ้วไปข้างหน้า เปิดประตูมิติออกมา พลันไล่ตามไปม้าโครงกระดุกตัวนั้นจนทัน

สำหรับบุคคลอื่นแล้ว อย่าว่แต่ตามทันม้าโครงกระดุกเลย แม้แต่วิ่งตามม้าโครงกระดุกยังดูจะยากกว่าขึ้นสวรรค์ชั้นฟ้าเสียอีก แต่สำหรับหลี่ชียเอ่ที่ฝึกกายเซียนเห็นและตารางนภามานั้น

การจะตามให้ทันม้าโครงกระดุกเป็นเรื่องที่ง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วย
เข้าปากเสียอีก

ม้าโครงกระดุกวิ่งฮ่อไปตลอดทางด้วยความเร็วที่สูง
มาก ขณะที่หลิชีเยไล่ตามอยู่บนห้องฟ้าแบบไม่เร็วและไม่ช้าเกินไป
แม้ว่าม้าโครงกระดุกจะรู้อยู่แล้วว่าหลิชีเยตามมา แต่มันไม่ยี่หระ
แม้แต่จ้อง ยังคงวิ่งไปยังจุดหมายปลายทางของตนอย่างรวดเร็ว

จะอย่างไรเสียมันก็คือพาหนะของราชันเซียน มันมี
พลังที่แข็งแกร่งอย่างเพียงพอ แม้จะมีผู้ติดตามมัน มันก็ไม่สน

ความเร็วของม้าโครงกระดุกทำเอาผู้คนที่ต้องลื่นจุกปาก
พูดไม่ออก ต่อให้มีผู้พบเห็นมันระหว่างทาง เกรงว่าคงมองเห็นมัน
ไม่ชัดเจน เห็นเพียงเงาที่แวบผ่านไปเท่านั้น และหายไปยังเส้นขอบ
ฟ้าในพริบตาเดียว

ม้าโครงกระดุกวิ่งฮ่อด้วยความเร็วสูงบนทะเลมาหลาย
วัน ในที่สุดมันก็วิ่งไปจนถึงจุดหมายปลายทางของมันแล้ว

บนห้องทะเลแห่งนี้กลับปรากฏเทือกเขาที่ขึ้นลงสลับไป
มา ทอดสายตามองออกไป ยอดเขาแต่ละแห่งที่เขียวขจี มันเป็น

เทือกเขาขนาดใหญ่ที่ทอดยาวไปตามผิวทะเลที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา หว่ายอดเขาส่วนใหญ่ของเทือกเขาขนาดใหญ่นี้ล้วนถูกปกคลุมอยู่ท่ามกลางไอหมอก ทำให้ไม่สามารถมองเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของมัน

เทือกเขาขนาดใหญ่ที่ทอดยาวติดต่อกันไปบนผิวน้ำนี้ เมื่อมองจากระยะไกล มันก็เหมือนมังกรยักษ์ตัวหนึ่งที่ขีดครองอยู่ท่ามกลางทะเลอย่างนั้น ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามยิ่ง เมื่อต้องมาอยู่ภายใต้เทือกเขาขนาดใหญ่แล้ว ทำให้หลายคนรู้สึกว่ามันมีขนาดเล็กจ้อยมาก

ณ ที่ที่ห่างไกลออกไป หลีซีเยที่บินอยู่บนท้องฟ้าได้มองเห็นเทือกเขาแห่งนี้แต่ไกลแล้ว เมื่อได้เห็นเทือกเขาที่ตั้งมังกรนี้ หลีซีเยอดพึมพำออกมาไม่ได้ว่า "เทือกเขามังกรยักษ์นะ วันเวลาผ่านไปเนิ่นนานเท่าไรแล้ว ยังคงมีทิวทัศน์ที่เหมือนเดิม ก็ปีผ่านไป ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย"

ในเวลานี้เอง หลีซีเยถึงกับเหม่อลอยเมื่อมองเห็นเทือกเขาที่คล้ายตั้งมังกรยักษ์นี้ เรื่องราวในอดีตพลันพรุ้งพรูออกมามากมาย ความทรงจำที่ถูกปิดผนึกเก็บเอาไว้ในทะเลแห่งความรู้ได้ปรากฏขึ้นมาทีละเรื่องๆ

รอยยิ้มในอดีต ภาพและเสียงในอดีตล้วนปรากฏแก่
สายตา ทันใดนั้นเหมือนว่าได้กลับไปยังอดีตอีกครั้ง ได้มองเห็น
เสียงหัวเราะอย่างมีความสุข มองเห็นความสุข ทุกสิ่งทุกอย่าง
เหมือนเพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง

“ซ้าา...” เสียงน้ำดังขึ้น ขณะที่หลิขิเยกำลังเหม่อลอย
ม้าโครงกระดุกพลันด่ำลงสู่ใต้ทะเล และหายไปใใต้ทะเลลึกทันที

ตอนที่ 1230 ทะเลสาบตั้งถึง

ถ้าหากจะกล่าววาทืออกเขามังกรยักษ์คล้ายตั้งมังกรที่ยึดครองทะเลอยู่ละก็ ทะเลสาบตั้งถึงก็เปรียบเหมือนเป็นไข่มุกใสเม็ดหนึ่ง หรือจะกล่าววาทือเป็นลูกแก้วมังกรที่อยู่ตรงหน้าปากมังกรขนาดใหญ่

ทะเลสาบตั้งถึงในฐานะทะเลสาบที่อยู่ท่ามกลางทะเลนับได้วาทือเป็นสิ่งมหัศจรรย์สิ่งหนึ่ง อีกทั้งคุณภาพของน้ำทะเลสาบตั้งถึงก็แตกต่างกับน้ำทะเลของทะเลปีศาจมังกรอย่างสิ้นเชิง

ทะเลสาบตั้งถึงถูกโอบล้อมด้วยภูเขาทั้งสี่ด้าน โดยมียอดเขาที่ขึ้นลงสลับคล้ายโอบกอดเข้าด้วยกันและกัน ทำให้อุดเขาแต่ละแห่งกอดกันโดยรอบ และบริเวณที่อยู่ตรงกลางก็กลายเป็นทะเลสาบตั้งถึง

ภายในทะเลสาบตั้งถึงเห็นน้ำสีเขียวครามที่กินพื้นที่นับพันลิ้ โดยมีเกาะเล็กๆ อยู่ท่ามกลางทะเลสาบคล้ายเป็นไข่มุกขนาดเล็กที่ประดับประดาหน้าในทะเลสาบที่กระเพื่อมนั่น

ทะเลสาบตั้งถึงเป็นทั้งชื่อของสถานที่ และเป็นชื่อของ
สำนัก ถ้าหากจะกล่าวว่าการหุบเขาสุกใสคือคือสำนักที่มีขนาดใหญ่
ที่สุดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ และเป็นสถานที่ที่มนุษย์มาอาศัยอยู่
รวมกันอย่างหนาแน่น ขณะที่เขตนกยูงคือสถานที่ที่มนุษย์มา
อาศัยอยู่กันอย่างกระจัดกระจายมากที่สุดละก็ในแดนวิญญาน
สวรรค์

ทะเลสาบตั้งถึงก็นับเป็นสำนักที่ใหญ่เป็นอันดับสอง
ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ และเป็นสถานที่ที่มนุษย์มารวมตัวอาศัยอยู่กัน
อย่างหนาแน่นเป็นอันดับที่สาม

ตามตำนานเล่าว่า ทะเลสาบตั้งถึงในอดีตที่เนิ่นนานมา
นั้น ถูกสร้างขึ้นโดยปรัชญาเมธีเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่มีความ
แข็งแกร่งจำนวนหลายคน และสืบทอดต่อเนื่องเรื่อยมาจนถึง
ปัจจุบัน มาบัดนี้ ประชากรของทะเลสาบตั้งถึงยังคงมีอยู่เป็นจำนวน
มาก ยังคงมีอิทธิพลที่ยิ่งใหญ่

แน่นอนที่สุด หากจะเทียบกับหุบเขาสุกใสแล้ว ทะเล
สาบตั้งถึงไม่สามารถเทียบได้ แต่ทะเลสาบตั้งถึงยังคงเป็นสถานที่
สำหรับมนุษย์ที่จะเลือกเป็นที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมที่สุด

แน่นอน เมื่อเปรียบเทียบกับเขตนกยูงก็จะมีส่วนที่
แตกต่างกัน เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อาศัยอยู่ในเขตนกยูงจะอยู่กันอย่าง
อิสระเสรี ขณะที่ทะเลสาบตั้งถึงจะต่างกัน ถ้าหากบุคคลผู้นั้นไม่ใช่
ศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึง ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญตนหรือมนุษย์ปุถุชน
ธรรมดาก็ตาม หากคิดจะอาศัยอยู่ที่ทะเลสาบตั้งถึงเป็นเวลานานละ
ก็ จะต้องอยู่ภายใต้กรอบกติกาของทะเลสาบตั้งถึง

พื้นที่ที่เป็นผืนแผ่นดินบนบกในแดนวิญญานสวรรค์
นับว่ามีค่ายิ่งนัก เจกเช่นพื้นที่ของทะเลสาบตั้งถึงยิ่งหาได้ยากและ
ล้ำค่ายิ่ง ทะเลสาบตั้งถึงมีผืนแผ่นดินที่กว้างใหญ่เพียงพอ
ขณะเดียวกันยังอยู่ใกล้กับเทือกเขามังกรยักษ์และเมืองสายรุ้ง ที่
สำคัญกว่านั้นก็คือทะเลสาบตั้งถึงเป็นแหล่งกำเนิดสมบัติวิเศษ
นานาชนิดที่อุดมสมบูรณ์

ณ บริเวณยอดเขาที่อยู่ท่ามกลางเทือกเขาที่สูงชัน
โดยรอบของทะเลสาบตั้งถึง เป็นบริเวณที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพืช
พันธุ์สมุนไพรวิเศษหญ้าทิพย์ที่ล้ำค่านานาชนิด ยิ่งภายใน
ทะเลสาบตั้งถึงด้วยแล้วจะอุดมสมบูรณ์ไปด้วยของวิเศษล้ำค่า
มากมายหลากหลายชนิด กระทั่งมีการล่ำลือกันว่าใต้ทะเลสาบ
ตั้งถึงมีน้ำพุอยู่ ภายในน้ำพุอุดมสมบูรณ์ไปด้วยโลหะวิเศษนานา
ชนิดที่ล้ำค่ายิ่ง รวมทั้งเหมืองแร่ศักดิ์สิทธิ์

ตามหลักแล้ว ในแดนวิญญานสวรรค์ขอเพียงเป็นพื้นแผ่นดินบนบกแล้วแต่เป็นที่ต้องการอย่างมาก ยิ่งเป็นพื้นแผ่นดินเฉกเช่นทะเลสาบตั้งถึงที่เป็นทำเลพิเศษด้วยแล้ว ยิ่งเป็นที่หมายตาของผู้คนเป็นจำนวนมาก

ในทะเลปีศาจมังกร เผ่าพันธุ์ทะเลมีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก ฐานะความเป็นเจ้ายุทธจักรไม่มีใครสามารถสั่นคลอนได้! แต่เป็นเรื่องที่น่าแปลก ทำเลพิเศษเช่นทะเลสาบตั้งถึงกลับไม่เคยมีใครมาแย่งชิง

ถ้าหากทะเลสาบตั้งถึงนั้นมีความแข็งแกร่งเข้มแข็งยิ่งพอว่า แต่แม้ในแดนวิญญานสวรรค์ ทะเลสาบตั้งถึงจะนับเป็นสำนักขนาดใหญ่ก็ได้ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับสายสำนักราชันเซียน สำนักของเจ้าแห่งทะเลแล้ว ทะเลสาบตั้งถึงนับว่าด้อยกว่ากันมากนัก

โดยเฉพาะกับสำนักเฉกเช่นหอสัตตายุทธ เรือหอยสังข์ซึ่งถือว่าแข็งแกร่งยิ่งใหญ่สุดจะเทียบเทียม โดยปกติแล้ว หากแคว้นเจ้าลัทธิทั่วไปไม่สามารถยึดครองทะเลสาบตั้งถึงอันนับเป็นเนื้อชิ้นมันยังพอว่า แต่สำนักเฉกเช่นหอสัตตายุทธ เรือหอยสังข์แล้ว พวกเขาทำได้อย่างแน่นอน

แต่น่าแปลกที่สำนักแจกเช่นหอสัตตตะยุทธ และเรือหอย
สังข์กลับไม่เคยลงมือต่อทะเลสาบตั้งถึงเลย ทำให้ผู้คนต้องขบคิด
อยู่หลายตลบ

การที่ทะเลสาบตั้งถึงสามารถยึนหยัดมาได้จนถึงทุก
วันนี้ มีการพูดกันอยู่หลายกระแส บ้างก็ว่าตัวของทะเลสาบตั้งถึง
เองมีความแข็งแกร่งพอ บวกกับชัยภูมิของทะเลสาบตั้งถึงที่ง่าย
ต่อการรักษาแต่ยากต่อการโจมตี แต่ก็มีอีกกระแสที่เห็นว่าผู้
ยิ่งใหญ่เช่นหอสัตตตะยุทธ และเรือหอยสังข์มองว่าทะเลสาบตั้งถึงไร้
ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

หลังจากที่ม้าโครงกระดุกดำดิ่งลงสู่ใต้ทะเลไปแล้ว หลี
ชีเยกลับไม่รีบร้อนที่จะติดตามมันไป เนื่องจากเขาได้ฟังสัญญาณ
บนตัวของมันเอาไว้แล้ว หากเขาต้องการตามม้าโครงกระดุกให้ทัน
ก็สามารถทำได้ทุกเวลา

เมื่อได้มาถึงบริเวณพื้นที่ทะเลแห่งนี้ มองดูทะเลสาบ
ตั้งถึงที่คล้ายดั่งไข่มุกสุกใสที่อยู่ท่ามกลางทะเลแล้ว ภายในใจ
ของหลีชีเยบังเกิดความรู้สึกต่างๆ นานาขึ้นมา ในที่สุดเขาได้ร้อน

ลงทะเลสาบตั้งถึง และก้าวเดินอยู่ท่ามกลางทะเลสาบตั้งถึงที่คล้าย
ตั้งไข่มุกสุกใสนั้น

เขาก้าวเดินอยู่บริเวณที่เป็นอ่าวของทะเลสาบใต้อยอด
เขาด้วยเท้าเปล่า รับรู้ถึงจังหวะการเต้นของพื้นดินแห่งนี้ขณะย่ำอยู่
บนเม็ดทรายที่เล็กละเอียด มีความรู้สึกสบาย และปลงอนิจจังที่บอก
ไม่ถูก

ทะเลสาบตั้งถึงมีสถานที่ที่เป็นเวียงน้ำอยู่สิบแปดแห่ง มี
ทัศนียภาพที่งดงามแตกต่างกันไป เช่นภาพดวงตะวันสาดสอง
สุริยาเขื่อนนครราชสีมา... เป็นต้น ถูกยกย่องให้เป็นที่สุด
ของทะเลสาบตั้งถึง

แต่ว่าทัศนียภาพสวยงามของทะเลสาบตั้งถึงที่หลีซียะ
ซินชอบที่สุดคือ "พันหลี่ฮื่อเล่นน้ำ" เขาชมชอบที่จะดูภาพนี้มาก

ดังนั้นเมื่อมาถึงเวียงน้ำของทะเลสาบตั้งถึงแล้ว เขาจึงไป
เตรียมอาหารปลาหนึ่งกะละมังใหญ่ การที่ได้เดินเท้าเปล่าย่ำเม็ด
ทรายที่ละเอียดท่ามกลางเวียงน้ำ มองดูน้ำทะเลสาบสีเขียวคราม
รู้สึกว่ามันช่างสงบ และสบายใจอย่างบอกไม่ถูก

“ซ่าา...” ในเวลานี้ หลี่ชีย่ได้หยิบเอาอาหารปลากำมือใหญ่ไปรยลงไปในทะเลสาบ จากนั้นปรากฏเป็นปลาหลีฮื้อแต่ละตัวขึ้นมา

ปลาหลีฮื้อแต่ละตัวต่างแหวกว่ายและโผล่ขึ้นมาบนผิวน้ำเพื่อแย่งอาหารปลาที่ลอยอยู่

จากการที่หลี่ชีย่ได้ไปรยอาหารปลา ลงไปในทะเลสาบเป็นจำนวนมาก ทำให้ปลาหลีฮื้อที่โผล่ขึ้นมา มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ต่างแย่งชิงอาหารเป็นการใหญ่ ทำให้ได้ยินเสียงน้ำที่ดัง “ซ่าา ซ่าา ซ่าา”

จากการโผล่ขึ้นมาของปลาหลีฮื้อแต่ละตัวจนกลายเป็นฝูงปลา พวกมันต่างแย่งอาหารจนทำให้น้ำกระเด็นขึ้นมาเห็นประกายที่ระยิบระยับจากน้ำที่กระเด็นขึ้นมาท่ามกลางแสงตะวัน และปลาหลีฮื้อได้มารวมตัวกันมากขึ้นเรื่อยๆ และมีหลากสีสัน มีปลาหลีฮื้อที่ลำตัวสีแดงชาด สีม่วง สีเหลืองทอง...

เมื่อฝูงปลาหลีฮื้อหลากสีที่โผล่ขึ้นเหนือน้ำ ทำให้เกิดปลาหลากสียามต้อกับแสงตะวันแล้วแลดูระยิบระยับ เมื่อ

ผสานกับละอองน้ำที่กระเด็นขึ้นมา ทำให้มองเห็นเป็นดั่งสายรุ้ง
ขนาดเล็กแต่ละสาย แลดูงดงามยิ่งนัก

หลังจากที่หลิขิเย่ได้ไปรยอาหารปลาทั้งหมดที่มีลงไป
ในทะเลสาบแล้ว เลยถือโอกาสนั่งลงบนพื้นทรายละเอียดนั้น
เสียเลย มองดูฝูงปลาที่แย่งชิงอาหารกัน มองดูท่าทางสารพันของ
ฝูงปลาเหล่านั้นอย่างออกรส เหมือนได้ลิ้มหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง
ปราศจากเรื่องราวในอดีต ปราศจากความในใจ ทุกอย่างล้วน
แล้วแต่จางหายไปดั่งหมอกควัน

ในที่สุด หลังจากทีอาหารปลาเหล่านั้นถูกแย่งชิงไปจน
หมดสิ้น ฝูงปลาหลิขิเย่เหล่านั้นก็ได้แยกย้ายกันไป เสียงน้ำที่ดังซ่า
ก็เงียบสงบลงอีกครั้ง ไม่มีภาพของน้ำที่กระเพื่อม เหมือนว่าไม่เคย
มีเรื่องใดเกิดขึ้นอย่างนั้น

มองดูผิวหน้าที่สงบเงียบของทะเลสาบ หลิขิเย่เผยอมุม
ปากเผยให้เห็นรอยยิ้มที่เฉยเมย ยื่นเท้าทั้งสองข้างลงไปแช่กับน้ำที่
อยู่ในทะเลสาบ ปล่อยให้เคลิบเคลิ้มไปกับน้ำในทะเลสาบที่เย็น
ฉ่ำ

ในเวลานี้ ตัวเขาเปรียบประดุจได้ก้าวข้ามมิติไปอย่างนั้น ณ ยุคสมัยที่ยาวนานยุคนั้น เหมือนสภาพที่เป็นอยู่ในขณะนี้ที่แช่อยู่ในน้ำของทะเลสาบ รับรู้ถึงความเย็นฉ่ำที่หาได้ยาก เคยมีปลาหลีฮื้อตัวหนึ่งที่ว่ายเข้ามาหา ท่าทางของมันช่างอยากรู้อยากเห็นเหลือเกิน ดุสนใจเป็นพิเศษ

เหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่ถูกลิขิตเอาไว้แล้ว ทุกอย่างล้วนแล้วแต่ถูกกำหนดเอาไว้ก่อนหน้า เมื่อนึกถึงตรงนี้ หลีฮื้ออดไม่ได้ต้องเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา

การระลึกถึงความหลังของชีวิตคนเรามีมากมาย เหลือเกิน แต่ความสุขมีอยู่ไม่มาก ท่ามกลางวันเวลาอันแสนจะยาวนานที่ผ่านไป มีความสุขบางอย่างที่ควรค่าแก่การหวงแหน

“ซ่าา...” เสียงน้ำดังขึ้น ทำลายบรรยากาศอันเงียบสงบของเวียงน้ำแห่งนี้

“นี่ เจ้ามีเลขทะเบียนหรือไม่?” เสียงร้องเรียกทำเอาหลีฮื้อกำลังอยู่ในห้วงเวลาแห่งความสุขต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมา หลีฮื้อเอ๋ยลืมตาขึ้นมองดู เห็นเรือลำหนึ่งได้แล่นเข้ามาใกล้แล้ว

มันเป็นเรือที่มีขนาดไม่เล็กและไม่ใหญ่เกินไปลำหนึ่ง
ดูจากสภาพของเรือแล้วน่าจะเป็นเรือรบ เรือทั้งลำถูกหุ้มเอาไว้ด้วย
เกราะเหล็ก แลดูมีความเยียมยอดยิ่งนัก

ในขณะนี้ บนหัวเรือมีชายวัยกลางคนผู้หนึ่งยืนอยู่
พลันที่เห็นก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่ง
สวมเสื้อสีน้ำตาล บนอกเสื้อปักสัญลักษณ์ทะเลสาบตั้งถึงเอาไว้ รู้
ได้ทันทีว่าเขาคือศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึง

“เลขทะเบียน เลขทะเบียนอะไร?” หลี่ซิเย่ขมวดคิ้วนิด
หนึ่งกับคำพูดของชายผู้นี้

“ไม่ว่าผู้ใดก็ตาม ผ่านเข้าออกทะเลสาบตั้งถึงก็ต้อง
ได้รับการบันทึกจากทะเลสาบตั้งถึง และมีหมายเลขทะเบียนของ
ทะเลสาบตั้งถึง มิฉะนั้นแล้วก็ต้องมีคำอธิบายถึงประวัติความเป็นมา
กับทะเลสาบตั้งถึง”

“เช่นนั้นหรือ?” หลี่ซิเย่ทำเหมือนยังงี้ก็ได้กับคำพูด
ของชายวัยกลางคน กล่าวด้วยท่าทีเหนื่อยหน่ายว่า “ไปเถอะ เรื่อง
เลขทะเบียนไม่ต้องมาถามซ้ำอีก มาทางไหนก็กลับไปทางนั้นเถอะ”

“เจ้า...” ชายวัยกลางคนผู้รู้สึกโกรธท่าทีของหลี่ชียเอ่
ขึ้นมา เขาล้วงมองหลี่ชียเอ่ด้วยความโกรธ ตั้งใจลงจากเรือเพื่อ
คาดคั้นประวัติความเป็นมาของหลี่ชียเอ่ให้ได้

แต่ว่าชายวัยกลางคนยังไม่ทันได้ลงมาจากเรือก็ถูกคน
ขวางเอาไว้ คนที่ขวางชายวัยกลางคนเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง หลังจาก
ที่นางได้ทำการขวางชายวัยกลางคนไว้แล้วจึงกล่าวว่า “หัวหน้า
พิธีกรรมหวิ วั้เป็นหน้าที่ของข้าเถอะ”

น้ำเสียงของผู้หญิงคนนี้นุ่มนวลแฝงความใสกังวาน ดู
เด็ดขาดปราดเปรียว

หลังจากที่ชายวัยกลางคนถูกขวางแล้ว มองหน้าหลี่
ชียเอ่ด้วยท่าทีน่าเกรงขาม ส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา ถอน
ตัวกลับเข้าไปในเรือ

“ไม่ทราบว่าคุณมีนามว่าอะไร?” ผู้หญิงคนนี้ล้วง
มองหลี่ชียเอ่ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ข้าคือหงยวีเจียว เป็นศิษย์
ทะเลสาบตุงถึง การตรวจตราเป็นหน้าที่ของพวกเรา”

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้างดงามมาก แม้ว่าจะไม่ได้งาม
หยาดเยิ้มเช่นพวกจ้าวเจี้ยนซือ แต่ก็มี ความงามที่แตกต่างกัน นาง
สวมเสื้อผ้าสีน้ำเงินรัดรูป ทำให้มองเห็นส่วนเว้าส่วนโค้งทั้งหมด
อกที่ชูชันเต่งตึงอิมเอิบ เอวคอดเล็ก ขาที่เรียวยาว ดูจากชุดที่สวม
ใส่เหมือนว่านางจะลงน้ำเสมอๆ

ดวงหน้าที่งดงามของผู้หญิงผู้นี้มีการแต่งแต้มเครื่อง
หอมเพียงบางเบา ทำให้นางดูงดงามยิ่งขึ้น คิ้วเรียวยาวของนางที่
อ่อนนุ่มแผงไว้ซึ่งแข็งกร้าว ดวงตาคู่นั้นที่กลมโตเป็นเอกลักษณ์
โดยเฉพาะประกายเยือกเย็นที่อยู่ภายในดวงตาของนาง ทำให้แลดู
เยือกเย็นปราดเปรียว

ผู้หญิงที่มีลักษณะเช่นนี้ แม้ว่าจะไม่ถึงกับสวยหยาดเยิ้ม
แต่ความเยือกเย็นบนตัวของนางทำให้แลดูมีความงดงาม และเป็น
ผู้หญิงที่ปฏิบัติงานได้เด็ดขาดและปราดเปรียว

“แซ่หง?” เวลานี้ หลี่ชียะจึงได้เลิกหันงตาขึ้นมองดู
ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าซ้ำอีกครั้ง เมื่อได้ยินชื่อแซ่ของนาง

“ถูกต้อง ชำน้อยหงยวีเจียว ไม่ทราบว่าคุณมีนามว่า
อะไร มาจากที่ใด?” หงยวีเจียวแสดงท่าประสานหมัดคารวะ ท่าทาง

ดูเด็ดขาดกระฉับกระเฉง มีท่วงท่าเหมือนนบรุษ ดุจดั่งอистรีที่ไม่ด้อย
ไปกว่านบรุษ

ความจริงแล้ว การที่หงวีเจียวเรียกตัวเองว่าเป็นศิษย์
ของทะเลสาบตั้งถึงนั้น นับว่าเป็นการถ่อมตนอย่างมากแล้ว ตระกูล
หงนับเป็นตระกูลที่มีฐานะไม่ธรรมดาในทะเลสาบตั้งถึง ตลอดเวลา
ที่ผ่านมา ตระกูลหงของพวกเขาคือเสาที่ค้ำยันให้กับทะเลสาบ
ตั้งถึง

เวลานี้หลี่ชีย่ได้ลับตาสองข้างลง ท่าทางเหนื่อย
หน่าย กล่าวว่า “ข้าเพียงแขกผู้เดินผ่านมาเท่านั้น จะมาจากที่ใด
ชื่ออะไรล้วนไม่มีความสำคัญ”

“เพื่อความปลอดภัยของทะเลสาบตั้งถึง ขอให้ท่านได้
โปรดเข้าใจ ทะเลสาบตั้งถึงมีการจัดบันทึกทุกคนที่ผ่านเข้าออก
หวังว่าท่านจะเข้าใจได้บ้าง”

ตอนที่ 1231 หอร้อยปราชญ์

“ทะเลสาบตั้งถึงนะ” เมื่อหลี่ชียเอ่ได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว อดที่จะมองดูหงวีเจียวอีกครั้งไม่ได้ สายหน้าไปมา กล่าวว่า “ที่ดินทำเลทองผืนนี้ไม่เหลือไว้ท่างท่าของปรัชญาเมธีอีกแล้ว แก่งแย่งช่วงชิงอำนาจ สูญเสียทางที่ที่สง่างามของมันไปแล้ว ทะเลสาบตั้งถึงหาใช่ทะเลสาบตั้งถึงที่สามารถรองรับทุกสิ่งได้อีกต่อไป”

หงวีเจียวรู้สึกงงงันเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ นางฟังไม่เข้าใจสักริดกับคำกล่าวที่ทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ของหลี่ชียเอ่

มองดูน้ำในทะเลสาบที่อยู่ตรงหน้า เห็นเกาะเล็ก ๆ ที่ ผุด ๆ โผล่ ๆ กลางทะเลสาบ หลี่ชียเอ่ถึงกับเหม่อลอยไปบ้าง เมื่อเขาได้สติกลับมา มองหน้าหงวีเจียวที่หนึ่ง กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ข้าเพียงแค่พักผ่อนอยู่ตรงนี้สักครู่ก็จะจากไป ไม่ต้องกังวลกับข้ามากมายนัก”

หงวีเจียวมองดูหลี่ชียเอ่อยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายแสดงท่าประสาทมัดคารวะ กล่าวว่า “ในเมื่อสหายสักครู่ก็จะจากไป ข้าน้อยก็จะไม่รบกวนแล้ว แต่หากสหายจะอยู่ที่นี้เกินหนึ่งวัน หวัง

ว่าสหราชอาณาจักรจะให้ความร่วมมือบ้าง ไปลงทะเลเบียนและขอรับป้าย
ทะเบียนกับทะเลสาบตั้งถึง มีสิ่งใดที่ไม่เข้าใจมาหาซ้ำได้ทุกเมื่อ”

หลี่ซีเยเพียงยิ้มให้นิดหนึ่ง เอนนอนราบกับพื้นทรายให้
มันรู้แล้วรู้รอดไป มองดูเมฆขาวท้องฟ้าสีคราม ไม่ให้ความสนใจ
ต่อพวกของหงยวีเจียวอีกต่อไป

หงยวีเจียวอดที่จะมองดูผู้ชายตรงหน้าที่แลดูธรรมดา
แต่ก็พลาดอีกครั้งหนึ่ง สุดท้ายนางไม่พูดอะไรออกมาอีก สิ่ง
การให้เรือแล่นออกไป

หลี่ซีเยมองดูท้องฟ้าสีครามเมฆขาวแล้วต้องทอดถอน
ใจออกมาเบาๆ ทะเลสาบตั้งถึงนับว่าเป็นสถานที่ที่ดีที่หนึ่ง ครั้งนั้น
ปรัชญาเมธีหลายคนได้ก่อตั้งมันขึ้นที่ตรงนี้ เพื่อต้องการให้สำนัก
แห่งนี้สืบทอดต่อไปไม่ขาดช่วง เพื่อให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดน
วิญญานสวรรค์มีผู้ให้การสนับสนุนที่แข็งแกร่งอยู่เบื้องหลัง

ปรัชญาเมธีหลายคนที่ว่านี้นับว่าเป็นผู้มีจิตใจ
กว้างขวางและมากด้วยความรู้ มีท่าทีที่สามารถให้การยอมรับทุก
สิ่งได้ ด้วยสาเหตุนี้เอง ครั้งหนึ่งเคยทำให้ทะเลสาบตั้งถึงมีความ
แข็งแกร่งแข่งหน้าหุบเขาสุกใสไปได้

น่าเสียดาย ทุกคนต่างต่างรวมตัวและแยกจากกันด้วย
ผลประโยชน์ ใ้เชื่อว่าใครก็สามารถมีจิตใจที่กว้างขวางเช่นนี้ได้
กระทั่งทายาทของปรัชญาเมธีก็ไม่แน่ว่าจะมีจิตใจที่กว้างขวางเฉก
เช่นคนรุ่นก่อน เมื่อถึงที่สุด ยามเมื่ออำนาจครอบงำ ย่อมเลี่ยงการ
แย่งชิงอำนาจไม่ได้

“ทะเลสาบตั้งถึงเคยเป็นสถานที่ที่ดึงดูดมากเลยนะ” หลี
ชีย่รู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “เสียดาย
ทายาทรุ่นหลังไม่เอาไหนเสียเลย”

หลีชีย่นอนอยู่บนพื้นทราย มองดูห้องฟ้าสีครามเมฆ
ขาว ตกอยู่ท่ามกลางความสงบสุข เวลานี้เขาไม่ต้องการนึกถึง
เรื่องอื่นๆ อีก

เวลาที่ผ่านไปเอ้อระเหย เสมือนดังเมฆขาวบนท้องฟ้า
ที่ลอยผ่านไปเบาๆ พวกมันลอยผ่านไปอย่างไร้สัมเสียง ไม่เป็นที่
สังเกตของผู้คน

หลี่ซีเยที่นอนอยู่บนเม็ดทราย ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไป
นานเท่าไร ทันใดนั้นเขารู้สึกหวั่นไหวในใจ พลันรับรู้ถึงปฏิกิริยาที่
เกิดขึ้น ลืมตาทั้งสองขึ้นในทันที

เสี่ยววินาที่นี้เอง หลี่ซีเยกระโดดตัวลอย พลันพุ่งตัวขึ้น
สู่ท้องฟ้าออกไปจากทะเลสาบตั้งถึงทันที

ด้านนอกเทือกเขามังกรยักษ์ใช้ว่าจะมีเพียงเกาะที่เป็น
ลักษณะวงกลมเช่นทะเลสาบตั้งถึงเท่านั้น ความจริงแล้ว ด้านนอก
ของทะเลสาบตั้งถึงยังมีเกาะขนาดเล็กอยู่จำนวนไม่น้อย เพียงแต่
เกาะเหล่านี้มีขนาดเล็กมาก อีกทั้งเกาะแต่ละเกาะส่วนใหญ่ล้วน
แล้วแต่มีเจ้าของครอบครองอยู่แล้ว

เกาะขนาดเล็กที่กระจัดกระจายอยู่นอกทะเลสาบตั้งถึง
เหล่านี้ มีลักษณะคล้ายตั้งเป็นไข่มุกแต่ละเม็ดที่ถูกโปรยออกมา
และตกอยู่รายรอบนอกทะเลสาบตั้งถึง

ท่ามกลางเกาะขนาดเล็กแต่ละเกาะเหล่านี้มีอยู่เกาะ
หนึ่งที่ใหญ่มาก บนเกาะแห่งนี้ได้ก่อสร้างตำบลดั้งเดิมและหอ
โบราณเอาไว้ เพียงแต่ตำบลดั้งเดิมและหอโบราณจำนวนไม่
น้อยได้พังทลายลงมา กระทั่งมีหญ้าขึ้นปกคลุมเต็มไปหมด

ทั่วทั้งเกาะดูวังเวงยิ่งนัก มีเพียงบริเวณที่สูงที่สุดของ
เกาะแห่งนี้จึงได้เห็นตึกหรือหอที่ยังคงอยู่ในสภาพสมบูรณ์ และหอ
เหล่านี้ก็สร้างล้อมรอบตำหนักโบราณหลังหนึ่งเอาไว้

ตำหนักโบราณหลังนี้ดูเก่าแก่โบราณยิ่ง ตำหนักทั้ง
หลังเหมือนเป็นเนื้อเดียวกันทั้งหลัง ผนังกำแพงสีเขียวเทา เหมือน
หนึ่งว่าเกิดจากการนำเอาหินทั้งก้อนมาแกะสลักจนกลายเป็น
รูปร่างเช่นนี้

บนตำหนักโบราณแขวนป้ายเก่าแก่ไว้แผ่นหนึ่ง ดูไป
แล้วคล้ายทำมาจากทองแดงแต่ก็ไม่ใช่ จะว่าเป็นเหล็กก็ไม่ใช่ หรือ
จะเป็นไม้ก็ไม่ใช่อีก สรุปคือไม่รู้ชนิดของวัสดุที่ใช้ทำป้ายชิ้นนี้
ขึ้นมา

ป้ายเก่าแก่แผ่นนี้ไม่ทราบว่าได้ผ่านกาลเวลามาเนิ่น
นานเท่าไร ดูเหมือนว่าเวลาได้ทำการกัดกร่อนร่องรอยของป้ายชื่อ
แผ่นนี้ไปแล้ว แม้เป็นเช่นนี้ก็ตาม ยังคงสามารถมองเห็นชื่อที่สลัก
เอาไว้เลื่อนรางสามคำ “หอร้อยปราชญ์”

อักษรคำว่า “หอร้อยปราชญ์” สามตัวนี้เขียนด้วย
อักษรโบราณที่เรียกว่าจ้วนถึ หากผู้ที่ไม่ได้มีความรู้ที่กว้างขวาง
อาจจะอ่านตัวหนังสือโบราณนี้ไม่ออก

จากการที่กาลเวลาได้กัดกร่อนตัวอักษรทั้งสาม
ตัวอย่างรุนแรงจนเกือบจะเลือนลางมองเห็นไม่ชัดเจนแล้ว รอบๆ
ของตัวอักษรทั้งสามตัวยังคงสามารถมองเห็นได้ว่า มีดวงดาวที่
ล้อมรอบอยู่กลางๆ เหมือนว่ารอบๆ ตัวอักษรทั้งสามตัวเป็นจักรวาลที่
กว้างไกลสุดลูกหูลูกตาอย่างนั้น

ถ้าหากมีผู้ที่สายตาแหลมคมมากกว่านี้ แล้วทำการ
พินิจพิเคราะห์อย่างละเอียดก็จะสามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ อีกหลาย
สิ่ง และท่ามกลางตัวอักษรที่เลือนรางทั้งสามมันมีดวงดาวและสุริยัน
จันทราอยู่รอบๆ จริงๆ เหมือนว่ามันคือจักรวาลแห่งหนึ่ง

ท่ามกลางจักรวาลแห่งนี้ เหมือนว่ามีกองทัพจำนวน
หมื่นพันอยู่ในนั้น มันเป็นกองทัพอาชาน์เกรียงไกรไร้ผู้ต่อกรที่
ถูกสลักเอาไว้ภายในจักรวาลแห่งนี้

แต่ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนแล้วแต่แกะสลักเล็กมากจนเกินไป หากสายตาไม่ดีและไม่สังเกตดูให้ละเอียด ก็จะไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน

สุดท้ายทุกอย่างถูกตรึงเอาไว้กับอักษรทั้งสามตัวคำว่า "หอร้อยปราสาท" โดยที่ด้านบนของคำว่า "หอร้อยปราสาท" เหมือนเห็นเงากลางๆ อยู่ เมื่อมองดูอย่างละเอียดก็จะพบว่า มันคืออีกาตัวหนึ่ง เป็นอีกาตัวหนึ่งที่ถูกสลักเอาไว้เหนืออักษรคำว่า "หอร้อยปราสาท" สามคำนั้น

แม้ว่าอีกาตัวนี้จะถูกสลักให้ยื่นอยู่เหนืออักษรคำว่า "หอร้อยปราสาท" แต่มันได้กางปีกออกทั้งสองข้าง ปีกของมันได้บดบังอักษรคำว่า "หอร้อยปราสาท" สามคำนี้ เหมือนว่าอีกาตัวนี้ได้กางปีกสองข้างปกป้องอักษรคำว่า "หอร้อยปราสาท" เอาไว้อย่างนั้น

"ปัง ปัง ปัง..." เวลานี้ เสียงทุบตีวัตถุดังขึ้น ชายหนุ่มผู้หนึ่งมือถือค้อนขนาดใหญ่ทุบไปยังประตูตำหนักโบราณที่ปิดสนิทนั้นอย่างรุนแรง ทุบจนประตูบังเกิดเสียงดังปังปัง

แต่ไม่ว่าชายหนุ่มผู้นี้จะทุบตีมันอย่างรุนแรงเพียงใด
แต่ก็ไม่สามารถทำให้ประตูเปิดออกมาได้ แม้ว่าประตูที่เห็นเหมือน
ทำขึ้นมาจากไม้ก็ตาม

“หยุดนะ...” เสียงร้องทวาดดังขึ้น ผู้เฒ่าที่มีอายุราวห้า
สิบได้วิ่งเข้ามา

ผู้เฒ่าผู้นี้สวมใส่เสื้อสีเทา หน้าตาแลดูแปลก แต่ที่
ร่างกายดูเหมือนจะพอมบางอ่อนแอ อาศัยท่าทางที่คล่องแคล่วก็
สามารถมองออกว่าเขาต้องเป็นผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่ง เพียงแต่
ลมปราณของเขาอ่อนด้อย พลันที่เห็นก็รู้ว่าเขาเป็นผู้บำเพ็ญตนที่
มีทักษะอ่อน

ผู้เฒ่าผู้นี้หมายจะวิ่งเข้าไปขัดขวางชายหนุ่มที่กำลัง
ทุบประตูไม้อยู่ แต่เขายังไม่ทันได้เข้าไปก็ถูกสยบเอาไว้โดยชาย
ฉกรรจ์สามคนห้าคน กระดิกตัวไม่ได้ ไม่สามารถขัดขวางชาย
หนุ่มผู้นั้นได้อยู่แล้ว

“ปัง...” ชายหนุ่มได้ทุบสุดแรงเกิดไปยังประตูไม้ แต่
ยังคงไม่สามารถทำให้ประตูไม้เปิดออกมาได้

ชายหนุ่มผู้นี้มีดวงตาคู่ที่คล้ายดั่งนกเหยี่ยว บนแผ่นหลังของเขามีเกล็ดปลาที่เหมือนดั่งเสือเกราะ ไม่เพียงแต่ชายหนุ่มผู้นี้เท่านั้นที่มีเกล็ดปลาคลายเสือเกราะ ชายฉกรรจ์เหล่านั้นก็มีเกล็ดปลาในลักษณะเช่นนี้บนแผ่นหลังเช่นกัน

นี่คือลักษณะเฉพาะตัวของเผ่าพันธุ์ขนาดใหญ่เผ่าหนึ่งของแดนวิญญานสวรรค์ที่ชื่อว่านิกายเกล็ดเหล็ก ซึ่งนิกายเกล็ดเหล็กเป็นเผ่าพันธุ์ปลาของปีศาจทะเล สำนักของพวกเขาพอถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มของเผ่าขนาดใหญ่อย่างผืนๆ ที่ตั้งดั้งเดิมของพวกเขาอยู่ในใต้ทะเลที่ห่างไกลจากเทือกเขามังกรยักษ์กว่าพันลิ้ว พวกมันตั้งสำนักอยู่ที่หุบเขาทะเลลึก

ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้ามีชื่อว่าเหลยอวี เป็นเจ้านิกายน้อยของนิกายเกล็ดเหล็ก เขาคิดจะสร้างฐานที่มั่นของตนเองขึ้นภายนอกนิกายเกล็ดเหล็ก และถูกใจกับเกาะของนิกายร้อยปราชาญ์เข้า

เสียดาย ผู้สืบทอดเพียงหนึ่งเดียวของหอร้อยปราชาญ์หรือก็คือผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้กลับไม่ยอมขายเกาะแห่งนี้ จึงก่อให้เกิดความขัดแย้งขึ้นมา

“ตาเฒ่า ไหนบอกว่าหอร้อยปราชญ์ของพวกเจ้าได้รับการปกป้องคุ้มครองจาปราชญาเมธีของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินมิใช่รี? แล้วปราชญาเมธีของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินของพวกเจ้าอยู่ไหนกันล่ะ?” เหลลยอวีมองดูผู้เฒ่าที่ถูกสยบเอาไว้ และหัวเราะลั่นออกมา

ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าก็คือผู้สืบทอดเพียงหนึ่งเดียวของหอร้อยปราชญ์ แต่น่าเสียดาย ทักษะยุทธของเขาอ่อนด้อยเกินไป ไม่สามารถต่อกรกับชายฉกรรจ์เหล่านี้ที่อยู่ตรงหน้า

ผู้เฒ่าพยายามดิ้นรนให้หลุดจากการถูกสยบ แต่ถูกชายฉกรรจ์กดจับเอาไว้อย่างแน่นหนา แต่เขาก็หัวแข็ง พยายามเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า “ต่อให้ข้าต้องตาย ข้าก็ไม่ขายหอร้อยปราชญ์!”

“เมื่อไม่ขายก็ทุบให้มันแหลก!” เหลลยอวีที่บันดาลโทสะได้ทุบทำลายตำหนักโบราณหลังนี้อย่างหนัก เสียง “ปัง ปัง ปัง” ดังขึ้น แต่ไม่ว่าเขาจะทุบด้วยความหนักหน่วงเท่าไรก็ตาม แต่ก็ทุบประตูให้เปิดไม่ได้

เหลลยอวีอาศัยพลังที่มีอยู่ทั้งหมดก็ทุบสร้างความเสียหายให้กับตำหนักโบราณแห่งนี้ไม่ได้แม้แต่น้อย เขาทั้งแปลก

ใจทั้งโกรธ และถึงกับระบายความโกรธนี้บนตัวของผู้เฒ่า เขาเดินเข้าไปหาแล้วแล้วยกเท้ากระทืบลงบนตัวผู้เฒ่าอย่างแรง

“ตาเฒ่า วันนี้คุณชายใหญ่เช่นข้ามีเวลาอย่างเหลือเฟือ คุณชายอย่างข้าจะมาเยือกกับเจ้าแน่ นิกายเกลียดเหล็กของข้าจะค่อยๆ ทำลายตำแหน่งนี้ วางใจเถอะ คุณชายอย่างข้าจะไม่สังหารเจ้าทันที รอให้เรือถอนที่นี้ให้ราบเป็นหน้ากลองก่อนค่อยสังหารเจ้าก็ยังไม่สาย คุณชายอย่างข้าต้องการเห็นท่าทางสิ้นหวังของเจ้า!” กล่าวจบคำ เหลยอวีก็ได้ยกเท้าขึ้นกระทืบลงบนตัวผู้เฒ่า

เดิมทีเหลยอวีที่ไฟแห่งความโกรธสุ่มอยู่เต็มอกคิดจะทำการเรือถอนที่ตรงนี้ให้มันราบเป็นหน้ากลองก่อนแล้วค่อยมาบังคับซื้อขาย แต่เขาได้ใช้พลังจนสุดแรงเกิดแล้ว แต่ก็ทำลายตำแหน่งโบราณแห่งนี้ไม่ได้ ทำให้เหลยอวีบังเกิดความโลภขึ้นมาอย่างมากกับเกาะเล็กๆ แห่งนี้ โดยเขาเชื่อว่าเกาะแห่งนี้จะต้องมีของวิเศษอย่างแน่นอน กระทั่งของวิเศษที่ว่าอาจจะอยู่ในตำแหน่งโบราณหลังนี้

ฉวยโอกาสที่ยังไม่มีใครล่วงรู้ เหลยอวียิ่งเพิ่มความตั้งใจที่จะยึดครองเกาะเล็กแห่งนี้ให้จงได้

ขณะที่ผู้เฒ่าก็เป็นคนกระดุกแข็ง เขาถูกเหลยอวีกระที่
บจนกระอักเลือดออกมา แต่ยังคงเงยหน้าชูคอสูงและไม่ส่งเสียง
แสดงความเจ็บปวดออกมา

“ตาเฒ่า กระดุกแข็งไม่ใช่เล่นเลยนี่” เหลยอวีหัวเราะ
นำเกรงขามออกมา ยกเท้ากระที่บลงบนตัวของผู้เฒ่าอีกทีหนึ่ง ได้
ยินเสียงกระดุกแตกหักดังขึ้น ผู้เฒ่าส่งเสียงฮือออกมาคำหนึ่ง ทิ้งๆ ที่
เจ็บปวดแสนสาหัส แต่เขาไม่ยอมร้องโอดโอยนำเวทนาออกมาแม้
เพียงน้อยนิด

“หึ หึ ตาเฒ่าจาง ถึงกระดุกเจ้าจะแข็งแล้วอย่างไร
คุณชายอย่างข้าจะฆ่าเจ้าก็เหมือนบีบดให้ตายไปตัวหนึ่งเท่านั้น”
เหลยอวีกล่าวนำเกรงขามว่า “หรือยปราชญ์พวกเจ้าถูกยกย่องว่า
มีปรัชญาเมธีของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินคอยปกป้องคุ้มครองอยู่มิใช่
รี? ไหนล่ะ ปรัชญาเมธีของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินของพวกเจ้าที่ว่า?
พวกเขาไปไหนกันหมดแล้ว?”

ผู้เฒ่าไม่ร้องโอดโอยสักคำ ยังคงพยายามเงยหน้าของ
ตนขึ้นมา ขณะที่เหลยอวีเมื่อมองเห็นความดีอันหัวแข็งของผู้เฒ่า
แล้ว ยิ่งบังเกิดไฟพิโรธขึ้นอย่างรุนแรง

เหลยอวี้ยกเท้าเหยียบลงบนใบหน้าของผู้เฒ่าอย่างแรง
กล่าวน่าเกรงขามว่า “เหอะ เหอะ เหอะไหนละ ปรัชญาเมธีเก้าชั้น
ฟ้าสิบแดนดินของหอร้อยปราชญ์ที่คอยปกป้องคุ้มครองพวกเจ้า
อยู่ที่ใด? ให้พวกเขาออกมาให้หมด ให้คุณชายอย่างข้าได้เห็น
หน้าค่าตาว่าปรัชญาเมธีที่ว่ามีหน้าตาเช่นใด”

“อย่างนั้นรี?” ในเวลานี้เอง เสียงที่น่าเกรงขามเสียง
หนึ่งดังขึ้น กล่าวน้ำเสียงเย็นชาว่า “เจ้าต้องการเห็นปรัชญาเมธี
เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินจริงหรือ?”

ในเวลานี้เอง หลี่ซีย่ได้ร่อนลงมาอยู่ด้านหน้าหอร้อย
ปราชญ์ ท่าทีเย็นชา มองดูพวกของเหลยอวี้ที่น่าเกรงขาม

บทที่ 1232 จางไปถู

เหลยอวีและชายฉกรรจ์สามถึงห้าคนเห็นหลี่ชียเอที่เป็นเพียงเจ้าหนูมนุษย์ปุกุชธรรมดาคนหนึ่ง อดที่จะหัวเราะลั่นออกมาไม่ได้

เหลยอวีหัวเราะก๊ากกล่าวว่า “เจ้าหนู ทำไมริ คิดจะออกหน้าแทนพี่น้องเผ่าพันธุ์มนุษย์ของตนเองริ? แต่ว่าก่อนที่จะออกหน้าแทนพี่น้องควรชั่งน้ำหนักตัวเอง...”

“ปัง...” เหลยอวีพูดยังไม่ทันจบคำ ชายฉกรรจ์ที่กดจับตัวผู้เฒ่าเอาไว้พลันถูกบดขยี้จนกลายเป็นเศษเนื้อ เลือดกระจายนองเต็มพื้น

ชายฉกรรจ์ทั้งหมดยังไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าตัวเองตายอย่างไร พวกเขายังไม่ทันรู้ตัวก็กลายเป็นเนื้อมดกองหนึ่งไปแล้ว

ขณะที่เหลยอวีเพียงเห็นเงาแวบหนึ่ง ร่างของเขาก็ถูกคนเขาเหยียบบดอยู่กับใต้ฝ่าเท้า เป็นหลี่ชียเอที่อาศัยขาข้างหนึ่งเหยียบบนตัวของเขาจนไม่สามารถกระดิกตัวได้

ผู้เตมาที่เต็มถูกจับกดเอาไว้จนกระดูกตัวไม่ได้ยังไม่
หายจากตกใจ ล้องมองดูหลี่ซียเยอย่างไม่ยากเชื่อ เพราะทั้งหมดที่
เกิดขึ้นเขาเองยังมองเห็นไม่ชัดเจน

เหตุการณ์นี้ทำเอาเหลยอวีตกใจจนวิญญานแทบ
ออกจากร่าง คนของตัวเองถูกกดขยี้จนกลายเป็นเนื้อมดใน
พริบตา ขณะที่ตัวเองถูกเหยียบเอาไว้ใต้ฝ่าเท้า ทำอะไรไม่ได้แม้แต่
แรงจะขัดขึ้นก็ไม่มี

หลี่ซียเยกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ไม่ว่าใครก็ไม่มี
สิทธิ์มาทำให้หอร้อยปราชญ์ต้องแปดเปื้อน!”

“เจ้า เจ้า เจ้าหนู เจ้า เจ้า เจ้ารู้หรือเปล่าว่าข้าเป็นใคร
ข้า ข้า ข้าคือคุณชายใหญ่ของนิกายเกล็ดเหล็ก พ่อของข้าคือเจ้า
นิกายเกล็ดเหล็ก เจ้า เจ้า เจ้ากล้าทำร้ายข้าแม้เพียงน้อยนิด พ่อ
ของข้าไม่เพียงแต่จะฆ่าเจ้าเท่านั้น ยังจะเหยียบหอร้อยปราชญ์ให้
ราบเป็นหน้ากลองทั้งหมด...” เหลยอวีถึงกับร้องออกมาในลักษณะ
ภายนอกดูแข็งกร้าว แต่ภายในอ่อนแอยิ่งนัก เวลานี้เขารู้สึก
หวาดกลัวขึ้นมา จึงรีบยกเอาพ่อของตนขึ้นมาอ้าง

“คร้ากก...” เสียงกระดุกแตกหักดังขึ้น เหลยอวีร้อง ออกมาอย่างน่าเวทนา เมื่อถูกหลี่ซีเยเหยียบจนใบหน้าและ ต้องร้อง ครวญครางออกมาด้วยความเจ็บปวด

หลี่ซีเยมองดูเหลยอวีอย่างเยือกเย็น กล่าวว่่า “ข้าจะไว้ ชีวิตสุนัขของเจ้าเอาไว้ กลับไปบอกพ่อของเจ้า ให้เขาตัดหัวของ เจ้ากับมือ แล้วนำหัวของเจ้ามามอบให้ข้าด้วยตนเอง เขาด้วยการ อบรมสั่งสอนลูก ไม่เพียงต้องนำเอาหัวของเจ้ามารับผิด ยังจะต้อง ตัดเอาหัวของเขาเองมาไถ่โทษต่อหอร้อยปราชญ์ หากว่าเขายอม ทำตามที่ข้าพูดมานี้ ข้าจะละเว้นให้กับเผ่าเกลียดเหล็กของพวกเจ้า มิฉะนั้นละก็ เผ่าเกลียดเหล็กของพวกเจ้าจะไม่มีโอกาสได้เห็นตะวัน รุ่งของวันพรุ่งนี้!”

ขาดคำ หลี่ซีเยชักเท้าที่เหยียบอยู่บนตัวของเหลยอวี ตวัดเท้าเตะเขาตกจากเกาะ กล่าวน่าเกรงขามออกมา “ไสหัวไป...”

เหลยอวีที่ถูกถีบลงทะเลตกใจจนปัสสาวะราด ไหนเลย จะกล้าร้องอยู่อีก พลันดำดิ่งลงใต้ทะเล หนีหายไปนในพริบตา

ผู้เฒ่าที่ยังคงตกตะลึงขวัญไม่อยู่กับเนื้อกับตัว นั่งอยู่กับพื้นไม่อาจลุกขึ้นยืนได้ หลี่ซิเย่มองดูผู้เฒ่าแวบหนึ่ง หอดถอนในใจเบาๆ พยุงตัวเขาให้ลุกขึ้น

“เจ้ามีชื่อว่าอะไร?”

ผู้เฒ่าทำท่าอ้าปากจะพูด หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ จึงพูดขึ้นมาว่า “ข้า ข้าแซ่จาง ทุกคนต่างเรียกข้าว่าไปเถ” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขามีท่าทีสลดนิดหนึ่ง แต่ยังคงมีความหัวแข็งอยู่หลายส่วน ยังคงเงยหน้าของตนขึ้นมา

หลี่ซิเย่อดที่จะหอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้ กล่าวหาว่า “ในฐานะทายาทของตระกูลจาง ทำไมถึงได้ตกต่ำถึงเพียงนี้”

จางไปเถอ้าปากเหมือนว่าจะพูดอะไร แต่สุดท้ายแล้ว เขายังคงกล่าวออกมาด้วยความหัวแข็งอยู่หลายส่วนว่า “เป็นเพราะลูกหลานอกตัญญู ทำให้ชื่อของบรรพชนต้องเสื่อมเสีย”

มองดูผู้เฒ่าที่มีท่าทีดี๋อรั้นหัวแข็งอยู่หลายส่วน หลี่ซิเย่ได้แต่หอดถอนใจภายในใจเบาๆ ท่าทีหัวแข็งของผู้เฒ่าทำให้เขาอดที่จะนึกถึงคนผู้หนึ่งไม่ได้

“เจ้าบาดเจ็บไม่เบาเลย กินนี้เสีย” หลี่ชียเยยื่นยาสมาน
แผลให้กับจางไปถูขวดหนึ่ง

จางไปถูรับเอายาสมานแผลมา เทยาเม็ดออกมาเม็ด
หนึ่ง มองเห็นประกายสีทองที่เจ็ดจั่วของยาเม็ด เขารู้สึกใจเต้นตบ
ตบทีหนึ่ง อดที่จะเงยหน้าขึ้นมองหลี่ชียเยไม่ได้ แม้ว่าเขาหาใช่คนที่
รู้เรื่องยา แต่พลันที่เห็นก็รู้ว่ายาสมานแผลนี้ต้องไม่ธรรมดา

“กินเข้าไปเถอะ” หลี่ชียเยโบกมือทีหนึ่งชี้คร้านจะกล่าว
มากความ

จางไปถูนั่งเสียบทีหนึ่ง จากนั้นกินยาเม็ดนี้เข้าไป
เสียบๆ

หลี่ชียเยยืนอยู่หน้าตำหนักโบราณ มองดูป้ายชื่อที่
แขวนอยู่บนตำหนัก มองดูภาพของอีกาที่อยู่เหนือตัวอักษรสามตัว
“หอร้อยปราชญ์” ถึงกับตกอยู่ในอาการนั่งเสียบไปนาน

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หลี่ชียะจึงได้หันหลังกลับไปมองดูจางไปเถื่อนหนึ่ง กล่าวว่า “ตลอดเวลาที่ผ่านมา หอร้อยปราชญ์อยู่ภายใต้การดูแลรักษาของตระกูลจาง ตระกูลหง หลายตระกูลเวียนกันไปใช้หรือไม่?”

จางไปเถื่อนถึงกับตะลึงกับคำพูดดังกล่าว ไม่นึกเลยว่า ชายหนุ่มเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้จะรู้เรื่องเช่นนี้ได้ เขาต้องนั่งเสียบอยู่ครู่ใหญ่ สุดท้ายจึงได้เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “บรรพบุรุษของข้าได้รับสิทธิ์ขาดในการเฝ้ารักษาอยู่ที่นี่”

เมื่อหลี่ชียะได้ยินเช่นนี้จึงพยักหน้ากล่าวว่า “ข้าเข้าใจแล้ว ครานั้น ศึกแย่งชิงอำนาจในทะเลสาบตั้งถึงประสบความสำเร็จแพ้ บรรพบุรุษของเจ้าจึงย้ายออกจากทะเลสาบตั้งถึงใช่หรือไม่”

“ท่าน ท่านรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร?” จางไปเถื่อนรู้สึกตกใจยิ่งนัก เรื่องการแย่งชิงอำนาจของบรรพบุรุษ อย่างไรก็ตามแต่ศิษย์ธรรมดาของทะเลสาบตั้งถึงเลย กระทั่งศิษย์ส่วนใหญ่ก็ไม่รู้เรื่องนี้

“อำนาจ แม้แต่พี่น้องคลานตามกันมายังเป็นศัตรูกันได้ นับประสาอะไรกับแคว้นบรรพบุรุษที่คบกันมาหลายชั่วคน

เท่านั้น” หลีซียเอไม่ได้ตอบคำถามของสาวไปถู่ เพียงกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

มองดูกองพลนั้นที่สลักเอาไว้ที่ป้ายโบราณแผ่นนั้น เขาอดที่จะทอดถอนใจเบาๆ ออกมา

ฉางไปถู่ก็อดที่จะนั่งเงียบไป เมื่อได้สติคืนกลับมา เขาได้โศกเศร้าระอย่างงามต่อหลีซียเอ กล่าวว่า “ยังไม่ทราบชื่อแซ่ของคุณชายเลย?”

“หลีซียเอ แซกที่เดินทางผ่านมา” หลีซียเอที่มองดูแผ่นป้ายโบราณกล่าวตอบ

เมื่อฉางไปถู่ได้ยินชื่อหลีซียเอแล้วไม่มีปฏิกิริยาหรือท่าทีอะไรมากนัก เพียงแค่พยักหน้า เพราะเขาเป็นเพียงผู้น้อยคนหนึ่งเท่านั้น ไม่เคยได้ยินชื่อหลีซียเอมาก่อน

“เอี้ยด...” ในขณะนี้ หลีซียเอได้เอื้อมมือไปผลักประตูไม้ของหอร้อยปราชาญ์ ประตูไม้ที่เหลยอวีพยายามทุกท่าลายเท่าไรก็เปิดไม่ออก เวลานี้กลับเปิดออกทันทีด้วยมือของหลีซียเอ

“นี่ นี่ นี่มันเป็นไปได้อย่างไร...” เมื่อจางไปเถเห็นประตูไม้ถูกเปิดออกด้วยมือของหลี่ซีเยถึงกับตัวค้างและเบิกโพลง เขาไม่อยากจะเชื่อในสายตาเลย

“ประ ประ ประตูนี้ไม่เคยมีใครเปิดออกมาได้” จางไปเถกระทั่งคำพูดคำจายังติดอ่าง ในความทรงจำของเขาไม่เคยมีใครประตูบานนี้ได้มาก่อน ไม่เพียงแต่ผู้อาวุโสของเขาเท่านั้น แม้แต่ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนไม่น้อยของทะเลสาบตั้งถึงก็ทดลองมาแล้ว แต่ก็ไม่สามารถเปิดได้

ด้วยเหตุที่ประตูบานนี้ไม่เคยถูกเปิดออกมาก่อน จึงได้มีตำนานลือกันว่าหอร้อยปราชญ์ของพวกเขาได้รับการปกป้องคุ้มครองจากปราชญาเมธีของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน อาศัยพลังของปราชญาเมธีปกป้องรักษาที่นี่เอาไว้

หลี่ซีเยก้าวเดินเข้าไปภายในตำหนักโบราณแห่งนี้ โดยไม่ได้ตอบคำถามของจางไปเถ

จางไปถูไ้สติกลับมา ร่างสั่นเต็มชนิดหนึ่ง รีบเร่งเดินตามหลังหลี่ซีเยให้ทัน เขาอดเอ่ยถามเสียงแผ่วเบาไม่ได้
“คุณชายหลี่ ท่าน ท่าน ท่านคือปรัชญาเมธีรึ?”

ประตูบานนี้ไม่เคยถูกเปิดออกมาก่อน เวลานี้ถึงกลับถูกเปิดออกโดยหลี่ซีเย หรือบางทีนี่แหละคือปรัชญาเมธีที่อยู่ในตำนาน

“ปรัชญาเมธี? เจ้าหมายถึงปรัชญาเมธีที่คอยให้การคุ้มครองหรือยปราชญ์สินะ” หลี่ซีเยอดหัวเราะกับคำพูดของจางไปถูไ้ไม่ได้ สุดท้าย เขาเพียงบอกว่า “ถ้าหากเจ้าคิดว่าเป็นเช่นนี้ ก็ไม่มีอะไรไม่ใช่”

กล่าวพลาง หลี่ซีเยเดินเข้าไปภายในตำหนัก ภายในตำหนักตกแต่งเรียบง่ายและโบราณยิ่ง ยกเว้นเสาหินต้นหนึ่งแล้ว ก็ไม่มีสิ่งประดับตกแต่งอื่นใดอีกเลย

สุดท้ายเดินของตำหนักโบราณไม่ได้มีสมบัติวิเศษอย่างที่มีการจินตนาการกันไว้ ไม่มีสิ่งล้ำค่าประหลาดที่อยู่ในจินตนาการ สิ่งที่ถูกจัดวางอยู่เป็นเพียงป้ายวิญญาณแต่ละอัน โดยป้ายแต่ละอันได้มีการสลักชื่อเอาไว้

หลี่ชียี๋ยืนอยู่ตรงหน้าป้ายวิญญาณเหล่านั้น มองดูชื่อแต่ละชื่อที่คุ้นเคยจนไม่รู้จะคุ้นอีกแล้วนั้น และต้องอยู่ในอาการนั่งเฉยบอญ่เนิ่นนาน

สุดท้าย หลี่ชียี๋ได้แสดงความเคารพต่อป้ายวิญญาณแต่ละอันนั้น และทอดถอนใจภายในใจเบาๆ

เป็นครั้งแรกที่จางไป๋เถิงได้เห็นป้ายวิญญาณเหล่านี้ที่อยู่ตรงหน้าเช่นกัน มองดูชื่อแต่ละชื่อที่อยู่บนป้ายเขารู้สึกแปลกตาไม่คุ้นเลย แต่ชื่อที่เห็นล้วนแล้วแต่แซ่จาง แซ่หง แซ่สวีเสียส่วนใหญ่

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เมื่อจางไป๋เถิงได้สติกลับมาแล้ว อดถามขึ้นแผ่วเบากับหลี่ชียี๋ว่า "นี่ นี่ นี่คือป้ายวิญญาณของบรรพบุรุษพวกเรารึ?"

"อืม" หลี่ชียี๋พยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า "พวกเขาคือปรีชญาเมธีของเผ่าพันธุ์มนุษย์ และเป็นความภาคภูมิใจของเผ่าพันธุ์มนุษย์ด้วย แม้จะอยู่ในยุคมืด พวกเขาปกป้องศักดิ์ศรีของมนุษย์อย่างห้าวหาญ ปกป้องรักษาแสงสว่างสุดท้ายของเผ่าพันธุ์มนุษย์เอาไว้"

จางไปถูไ้แต่เน็งเงียบ เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับประวัติของ
บรรพบุรุษพวกเขาเลย มาถึงวันนี้ ตระกูลจางของเขาเหลือเพียงตัว
เขาเพียงคนเดียวเท่านั้น สำหรับทะเลสาบตั้งถึงนั้นเขามีการไปมา
หาสุกับพวกเขาบ่อยมาก

“เสียดาย ในฐานะชนรุ่นหลังกลับไม่ได้เจริญรอยตาม
ปณิธานของบรรพบุรุษ ไม่ได้สืบทอดจิตใจของบรรพบุรุษ รุ่น
บรรพบุรุษที่คบหากันชนิดตายแทนกันได้มาไม่รู้กี่ยุคกี่ชั่วคน
ท้ายสุดยังคงหนีไม่พ้น “อำนาจ” คำสาปมารสองคำนี้ไปได้” หลี่ชี่
เย่อดที่จะมองอุปายวิญญานแต่ละป้ายที่อยู่ตรงหน้าด้วยความหด
หู่

ตระกูลจาง หง สวี แซ่เหล่านี่ล้วนแล้วแต่เป็นรุ่นบรรพ
บุรุษที่คบหากันมาหลายชั่วอายุคน ตระกูลพวกเขาเหล่านี้ล้วน
แล้วแต่เคยติดตามเขามาก่อน ต่อมาภายหลัง พวกเขาได้มาตั้งถิ่น
ฐานที่นี่ สร้างทะเลสาบตั้งถึงขึ้นมา คอยให้การคุ้มครองต่อ
เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อาศัยอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์

ด้วยสาเหตุนี้เอง ได้ทำให้ทะเลสาบตั้งถึงเคยเป็นที่โด่ง
ดังมายุคหนึ่ง เคยมีความแข็งแกร่งอย่างมาก ในยุครุ่งเรืองสุดขีด
แม้แต่หุบเขาสุกใสก็เทียบไม่ติด

น่าเสียดาย มาถึงยุคหลัง ตระกูลที่รุ่นบรรพบุรุษคบหา
กันมาหลายชั่วอายุก็หนีไม่พ้นคำว่า "อำนาจ" ในท้ายที่สุด
ลูกหลานยุคหลังผิดใจกันเพราะต้องการแย่งชิงอำนาจ กระทั่งไม่
เผาผีกันอีกเลย

ด้วยสาเหตุนี้เอง กาลต่อมาภายหลัง หลี่ซีเยจึงซื้อร้าน
ที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของทะเลสาบตั้งถึง หลี่ซีเยซื้อร้านจะไป
มองดูอีกสักแวบหนึ่งกับเรื่องการแย่งชิงอำนาจเช่นนี้ด้วยซ้ำ

หลังจากผ่านไปนานมาก หลี่ซีเยละสายตากลับมา
และจ้องมองดูจางไปถูกล่าอย่างเฉยเมยว่า "ต่อให้ตระกูลจางของ
พวกเจ้าไม่ประสบความสำเร็จในการแย่งชิงอำนาจครั้งครานั้น แต่ก็
ไม่น่าจะตกต่ำถึงขนาดนี้กระมัง"

จางไปถูได้แต่หัวเราะเฉือนๆ กับคำพูดเช่นนี้ "เรื่องราว
ของบรรพบุรุษข้าไม่มีความชัดเจน ฟังว่าหลังจากที่บรรพบุรุษได้
ย้ายออกจากทะเลสาบตั้งถึงแล้ว ก็ได้มาเฝ้าอยู่ที่ตรงนี้ เพียงแต่

ลูกหลานในยุคต่อๆ มาอกตัญญู ไม่สามารถสืบทอดตระกูลให้คง
อยู่ต่อไป มาถึงรุ่นบิดาก็ได้ตกต่ำไปแล้ว ขณะที่ข้าอายุยังน้อย
บิดา ท่านลุง และท่านอาได้ทยอยกันจากไป ไม่ได้มีการสืบทอด
ต่อไป ข้าเองในครั้งนั้นก็เรียนรู้ได้เพียงผิวเผินเท่านั้น”

ที่แท่นครานั้นทายาทรุ่นหลังของตระกูลจาง หง สวีเป็น
ผู้ดูแลทะเลสาบตั้งถึง ต่อมาภายหลังได้มีการแย่งชิงอำนาจเกิดขึ้น
ตระกูลจางพ่ายแพ้ ปรากฏว่าบรรพบุรุษของตระกูลจางนั้นดีอรร
หัวแข็งมาก หลังจากทีพ่ายแพ้ก็ได้ถอนตัวย้ายออกจากทะเลสาบ
ตั้งถึง และมาเฝ้าอาศัยอยู่ที่ตรงนี้

เนื่องจากตระกูลจางได้สูญเสียมรดกทรัพย์ากรไปเป็น
จำนวนมาก ส่งผลให้พวกเขาตกต่ำอย่างรวดเร็ว ย่ำแย่ลงรุ่นสู่รุ่น

ตอนที่ 1233 ตระกูลจาง

หลี่ซีเยเดินออกมาจากหอร้อยปราชญ์ นั่งมองทะเล
ที่สุดลูกหูลูกตาบนบันไดหิน มองดูคลื่นที่สาดซัด นั่งนิ่งเงียบรับลม
ทะเลที่พัดมาแผ่วเบาอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานาน

จางไปอยู่ไม่ชัดเจนในประวัติความเป็นมาของหลี่ซีเย
ในสายตาของเขามองว่าหลี่ซีเยนั้นมีความลึกลับยิ่งนักจนไม่
สามารถคาดเดาได้

“คุณชายมาจากที่ใด?” หลังจากผ่านไปนานมาก
จากไปอยู่จึงอดเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้

“มาจากที่ที่สมควรมา” หลี่ซีเยนั่งอยู่เงียบๆ บนบันได
รับลมทะเลที่พัดเข้ามาเงียบๆ หลังจากผ่านไปนานมาก เขาจึงได้
จ้องมองจางไปอยู่ที่อยู่ข้างกายที่หนึ่ง กล่าวว่า “ข้าว่าเคล็ดวิชาที่เจ้า
ฝึกมานั้นดูสับสนยิ่งนัก ทั้งยังหลากหลายแต่ไม่ชำนาญสักอย่าง
เจ้าฝึกทั้งเคล็ดวิชาตระกูลจาง ยังฝึกพลังภายในของปีศาจทะเล
ทั้งยังฝึกเคล็ดวิชากำลังภายในของของเผ่าพญากษัตริย์ สับสนปนเป
วุ่นวายไปหมด ส่งผลให้พลังลมปราณของเจ้าไม่ต่อเนื่อง”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย่ไม่เพียงทำให้จางไปเถต้อง
ตกใจเท่านั้น ทั้งยังมีท่าทีสลด ที่เขาตกใจก็คือคนหนุ่มอย่างหลี่
ซีเย่แค่มองแวบเดียวก็สามารถดูออกถึงทักษะยุทธของเขา และที่
ทำให้เขาต้องสลดคือสภาพของตัวเอง

“หลังจากที่รุ่นอาวุโสทยอยกันเสียชีวิตแล้ว สิ่งที่ได้
ร่ำเรียนมาก็แค่ผิวเผินเท่านั้นเอง ดังนั้นข้าจึงเสาะแสวงหาอาจารย์
จากภายนอก ข้าเคยเข้าไปเป็นศิษย์ของสำนักต่างๆ จำนวนไม่
น้อย แต่ว่าสิ่งที่ไปร่ำเรียนมาแล้วแต่ไม่มีความก้าวหน้าแม้แต
่น้อย สุดท้ายได้แต่กลับมายังหอร้อยปราชญ์ หวังว่าสักวันสามารถ
สิ้นอายุขัย ณ ที่ตรงนี้ ก็ถือได้ว่าได้กลับมาตายยังบ้านเดิม” ท่าที
ของจางไปเถที่สลด คิดจะกล่าวมากกว่านี้ แต่ท้ายสุดแล้วพันคำ
หมิ่นวาก็ได้แต่กลับกลายเป็นคำพูดสั้นๆ เพียงไม่กี่คำเท่านั้น

ที่แท้หลังจากที่ผู้อาวุโสของตระกูลทยอยกันเสียชีวิต
ลงแล้ว จางไปเถไม่สามารถร่ำเรียนถึงเคล็ดวิชาประจำตระกูลสัก
เท่าไร เคล็ดวิชาตระกูลจางเหล่านั้นก็พลอยสาบสูญไปพร้อมๆ กับ
การหายตัวไปของผู้อาวุโสบางคน

จางไปเถไม่ยอมแพ้ จึงท่องไปทั่วเพื่อค้นหาอาจารย์
เพื่อฝึกยุทธ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะจางไปเถมีสติปัญญาโง่เขลาเองหรือ

ด้วยสาเหตุอื่น ทำให้การกราบอาจารย์เพื่อฝึกยุทธของเขาไม่ราบรื่น

การฝึกยุทธของเขาก้าวหน้าไปได้อย่างเชื่องช้า กระทั่งกล่าวได้ว่า การใช้คำว่า “เชื่องช้ามาก” มาเปรียบเปรยก็ยังไม่เพียงพอ ความเชื่องช้าในการฝึกยุทธของเขากระทั่งนำเอา “การคืบคลานของหอยทาก” มาเปรียบเปรยก็ไม่เกินเลย

ต้องยอมรับว่าการฝึกยุทธของจางไป๋เถื่อนั้นเชื่องช้าอย่างแท้จริง กระทั่งสำนักที่เขาสมัครเข้าไปเป็นศิษย์ต่างยินดีให้เขาไปจากสำนัก หรือเขาจะลาไปด้วยความสมัครใจ ซึ่งสำหรับสำนักจำนวนมากแล้ว การเข้าไปอยู่ในสำนักแล้วก็ไม่สามารถไปจากสำนักชั่วชีวิต

แต่การฝึกยุทธของจางไป๋เถื่อนั้นเชื่องช้าจนสุดจะเยียวยาได้อย่างแท้จริง ดังนั้นทุกสำนักที่เขาเข้าไปเป็นศิษย์ล้วนแล้วแต่ยินยอมให้เขาไปจากโดยดี หรือจะพูดไม่น่าฟังสักก็ แม้จางไป๋เถื่อนไม่อยากไปจากสำนัก เขาก็จะเฉดหัวเขาออก การมีศิษย์เช่นเขาเป็นการเสื่อมเสียชื่อเสียงของสำนัก

ด้วยเหตุนี้ จางไปถูจึงได้สมัครเป็นศิษย์ของสำนักแล้ว สำนักเล่า แต่ท้ายสุดก็ไม่สามารถเรียนรู้อะไรได้ เนื่องจากเขาเรียนวิชากับสำนักมากเกินไป ทำให้ผู้บ่าเพ็ญตน และสำนักต่างๆ ในลั่วแวกทะเลปีศาจมังกรต่างรู้จักคนอย่างเขา จนท้ายที่สุดทุกคนจึงเรียกขานนามเขาว่า “จางไปถู” ซึ่งความหมายของชื่อนี้หมายถึง “ได้เป็นศิษย์ของร้อยสำนักมาแล้ว ส่วนชื่อที่แท้จริงของเขาไม่มีใครจำได้อีกแล้ว”

จางไปถูอดที่จะมีท่าทีสลดไม่ได้ เมื่อพูดถึงเรื่องราวต่างๆ ที่ผ่านมาในอดีต เขารู้สึกจนด้วยเกล้าว่า “เป็นเพราะข้าที่โง่เขลาเกินไป สติปัญญาแย่มากเกินไป เป็นที่ผิดหวังของท่านอาจารย์ทั้งหลาย ฝึกฝนมาชั่วชีวิตยังเทียบกับศิษย์ที่เพิ่งจะเข้าสำนักมาใหม่ไม่ได้” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขาต้องทอดถอนใจออกมา

สำหรับจางไปถูแล้ว แม้แต่ตัวเขาเองก็รู้สึกสิ้นหวังแรกเริ่มเดิมทีที่เขาเข้าใจว่าตัวเองยังไม่พบเคล็ดวิชาที่เหมาะสมกับตัวเอง ก็คือยังหาอาจารย์ที่เหมาะสมกับตัวเองไม่ได้ แต่จากการที่ไม่ประสบความสำเร็จในการฝึกแต่ละครั้ง สุดท้าย แม้แต่ตัวนางไปถูเองก็ไม่มี ความมั่นใจอีกต่อไป เขาพูดได้เพียงตัวเองนั้นโง่เขลาเกินไป ตัวเขาไม่เหมาะที่จะฝึกยุทธ์เอาเสียเลย ดังนั้นจึงได้กลับบ้านของตนเอง กลับมาที่หอร้อยปราชญ์ หวังว่าจะแก้และตายจากไป ณ ที่ตรงนี้

“บางที ข้าอาจถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าไม่ใช่คนของโลกนี้ กรรมง ข้าเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาแต่กำเนิดอยู่แล้ว โยต้องดิ้นรน เบียดเข้าไปในโลกของผู้บำเพ็ญตนให้มันลำบากกันเล่า” เมื่อ กล่าวถึงตรงนี้แล้ว จางไปเถียงเองอดที่จะพรวดออกมาด้วยเสียงแผ่ว เบา

เป็นศิษย์มาแล้วก็หลายสำนัก ฝึกเคล็ดวิชามามากก็ มากมาย เขาไม่โทษใครอีกต่อไป ได้แต่โทษตัวเอง กระทบตัวเองก็ รู้สึกสิ้นหวังเสียแล้ว

หลี่ซีเย่มองหน้าจางไปเถียงแวบหนึ่ง กล่าวออกมาเฉยเมย ว่า “ใช่ว่าสติปัญญาของเจ้าไม่ดี และไม่ใช่เป็นเพราะเจ้าโง่เขลา ทุกสิ่งในโลกย่อมมีเหตุและผล บอกได้เพียงเจ้าไม่ได้ค้นพบเหตุ และผลเท่านั้นเอง”

“คุณชายไม่จำเป็นต้องปลอบใจข้า เคยมีอาจารย์และ ผู้อาวุโสพูดกับข้าเช่นนี้ หากสติปัญญาของข้าไม่มีปัญหาจริง เหตุ ไตจึงยากที่จะก้าวไปข้างหน้าแม้เพียงก้าวเดียว” จางไปเถียงกล่าว ด้วยความขมขื่น

เขามองว่าคำพูดของหลี่ซีย่ก็เป็น การพูดปลอบใจเขา เหมือนกัน ความจริงแล้ว คำพูดในลักษณะเช่นนี้เขาฟังมาไม่น้อยทีเดียว ขณะที่เข้าสมัครเข้าเป็นศิษย์สำนักต่างๆ อาจารย์และผู้อาวุโสบางสำนักก็พูดปลอบเขาเช่นนี้เหมือนกัน

“ลูกหลานของตระกูลจางอย่างไรเสียก็มีข้อแตกต่าง อยู่บ้าง เจ้าได้ฝึกเคล็ดวิชาตระกูลจางของตัวเอง ทุกอย่างก็จะง่ายขึ้น”

“เคล็ดวิชาตระกูลจางของตัวเอง?” จางไปถูอดรู้สึกงงงันไม่ได้ และรู้สึกสงสัยอยู่หลายส่วน “คุณชายมีความเข้าใจในเคล็ดวิชาของตระกูลจางรี?”

ความจริงแล้ว ในใจของจางไปถูเองก็รู้สึกแปลกใจอยู่เหมือนกัน ประตูไม้ของหอร้อยปราสาทที่ไม่ใครสามารถเปิดออกตลอดมา คนหนุ่มอย่างหลี่ซีย่กลับเปิดได้ จางไปถูอดที่จะสงสัยไม่ได้ว่าหลี่ซีย่ใช้ปรัชญาเมธีที่อยู่ในตำานานหรือไม่

แน่นอน จางไปถูเองก็ไม่รู้หรอกว่าปรัชญาเมธีที่อยู่ในตำานานมีลักษณะเช่นใด ปรัชญาเมธีที่ว่านั้นล้วนแล้วแต่อยู่ในตำานาน ตลอดเวลาที่ผ่านมา มีการเล่าลือกันว่าหอร้อยปราสาท

ได้รับการปกป้องคุ้มครองโดยปรัชญาเมธีของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน แต่ไม่ว่าจะเป็นชนรุ่นหลังของตระกูลจาง หรือของตระกูลหง และหรือตระกูลสวี ล้วนแล้วแต่ไม่เคยเห็นว่าปรัชญาเมธีที่อยู่ในตำนาน มีลักษณะเช่นใด

“เคล็ดวิชาตระกูลจาง?” หลี่ชียี๋มเฉยเมย กล่าวว่
“ถ้าหากเคล็ดวิชาตระกูลจางได้สูญหายไปแล้ว บางทีเจ้าอาจ
กลับไปยังทะเลสาบต้งถึง บางทีปรัชญาเมธีของตระกูลจาง ตระกูล
หง ตระกูลสวีที่เป็นตระกูลใหญ่อาจมีฉบับที่คัดด้วยลายมือทิ้งเอาไว้
ไม่แน่ว่าอาจสามารถสืบค้นเคล็ดวิชาตระกูลจางกลับคืนมาได้”

จางไปถูอ้าปากคล้ายจะพูด สุดท้ายได้แต่ทอดถอนใจ
ออกมาเบาๆ โดยไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา

“หรือว่าทะเลสาบต้งถึงคอยกีดกันตระกูลจางของพวกเขา
เจ้ามาตลอด?”

จางไปถูนั่งเงียบอยู่พักหนึ่ง ในที่สุดกล่าวว่า “เรื่องของ
ผู้อาวุโสชำรูน้อยมาก แต่ว่าทะเลสาบต้งถึงก็ให้การดูแลชำอยู่บ้าง
ไม่ได้กีดกันเข้า”

“เป็นตัวเองที่ไม่ต้องการกลับไป” หลีชีเย่มองหน้าเขา
แวบหนึ่ง เข้าใจในความหยิ่งทะนงของจางไปเถ

จางไปเถได้แต่นิ่งเงียบ ไม่ได้ตอบคำถามของหลีชีเย

หลีชีเยเพียงกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “เรื่องราวที่ผ่าน
ไปแล้วก็ให้มันแล้วกันไปเถอะ การแย่งชิงอำนาจของบรรพบุรุษ
สมควรปล่อยผ่านไปก็ให้มันผ่านไป บรรพบุรุษรุ่นปู่ตระกูลใหญ่สวี
หง จางของพวกเขาเจ้าล้วนแล้วแต่เคยร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กันมา
เคยคบหากันชนิดตายแทนกันได้ พวกเขาไม่เคยทอดทิ้งกันและ
กันระหว่างความเป็นความตายในสมรภูมิสู้รบ พวกเขาต่างร่วมเป็น
ร่วมตายกระทั่งห้วงเวลาที่น่าเวทนาที่สุด ต่างอาศัยเลือดต้องล้าง
ด้วยเลือด และช่วยเหลือและประคองกันไปซึ่งกันและกัน...”

“ในฐานะชนรุ่นหลัง เป็นความจริงที่ลูกหลานเช่นพวก
เจ้ามันอกตัญญูนัก เพียงเพื่ออำนาจเล็กน้อยเท่านั้นก็ต่างบีบคั้น
กันและกัน ต่างหลอกลวงกันไปมา มันเป็นการเสื่อมเสียต่อบรรพ
ชนพวกเจ้าโดยแท้ เป็นการทำให้ความสัมพันธ์ที่ชั้นยิ่งกว่าเลือด
ของบรรพบุรุษรุ่นปู่แปดเปื้อน”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่หยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวต่อว่า “หลายปีผ่านไปแล้ว เรื่องราวเกี่ยวกับการแย่งชิงอำนาจของบรรพบุรุษตระกูลใหญ่พวกเจ้าก็สมควรจบลงได้แล้ว พวกเจ้าควรกลับมารวมกันเป็นครอบครัวใหญ่อีกครั้ง สมควรฟังปาอาศัยซึ่งกันและกัน มีเพียงเช่นนี้ ในอนาคตทะเลสาบตั้งถึงของพวกเจ้าจึงอยู่รอดต่อไปได้”

ปกติแล้ว น้อยครั้งที่หลี่ซิเย่จะมีความพยายามอย่างมากกับบุคคลภายนอกเช่นนี้ ยากนักที่เขาจะมีความพยายามถึงเพียงนี้ เรียกได้ว่าเป็นเพราะเห็นแก่บรรพบุรุษของตระกูลจาง หง และสวีในอดีต

จางไปเถถึงกับนิงเจียบ เรื่องราวของบรรพบุรุษ เขาในฐานะทายาทรุ่นลูกหลานก็ไม่ว่าจะไปวิจารณ์เช่นใด บางทีในใจของเขาเองก็มีความไม่พอใจอยู่บ้างเหมือนกัน

“คนของตระกูลจางล้วนแล้วแต่มีความหยิ่งยโสในตัวอยู่บ้าง” หลี่ซิเย่มองดูจางไปเถที่นิงเจียบอยู่ เขาย่อมเข้าใจในความรู้สึกของเขา

หลี่ซีเย่จ้องมองดูจางไป๋เถว แล้วกล่าวว่า “ในใจของเจ้า อาจมีความรู้สึกโกรธและไม่พอใจอยู่ ไม่พอใจที่พวกตระกูลหง เบียดบรรพบุรุษของเจ้าออกจากทะเลสาบตั้งถึง ขณะที่ตระกูลจาง ของพวกเจ้าก็เป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งทะเลสาบตั้งถึงเช่นกัน ดังนั้นใน ใจของเจ้าย่อมต้องรู้สึกถึงความไม่เป็นธรรมเป็นธรรมดา”

“ข้าก็ไม่รู้” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ จางไป๋เถวปริปากพูดว่า “ทะเลสาบตั้งถึงไม่ได้คิดร้ายต่อข้า อย่างน้อยกับรุ่นนี้ของข้าเป็น เช่นนี้ เรื่องการช่วงชิงของบรรพบุรุษข้าไม่มีความชัดเจน เพียงแต่ รุ่นบรรพบุรุษหลังจากออกมาจากทะเลสาบตั้งถึงแล้วก็ไม่อยาก กลับไปอีก พวกเราสร้างครอบครัวกันที่นี่ ที่นี่ก็คือบ้านของเรา เรา”

“การใช้อาณัติที่ผ่านมานับพันล้านปีก็ควรจะเลิกได้ แล้ว” หลี่ซีเย่ยิ้มชนิดหนึ่ง ในยุคหลังนี้ เรื่องที่เกี่ยวกับการแย่งชิง อำนาจในทะเลสาบตั้งถึงของตระกูลจาง หง สวี่นั้น เขาชี้คร้านจะ ไปพูดถึง เรื่องไร้สาระเช่นนี้เขาไม่อยากจะเอ่ยถึงอยู่แล้ว

แต่ท้ายที่สุดแล้ว ภายในใจของหลี่ซีเย่ยังคงคาดหวัง ให้ตระกูลของพวกเขาสามารถก้าวเดินไปด้วยกัน ตระกูลของพวกเขา ต้องอาศัยซึ่งกันและกัน ไม่สามารถขาดคนใดคนหนึ่งไปได้ มี เพียงทำเช่นนี้ ทะเลสาบตั้งถึงจึงสามารถคงอยู่ต่อไปในอนาคต

“ขณะที่ยังอยู่ในวัยหนุ่ม ในใจของข้าจะมากหรือน้อย ก็มีความรู้สึกว่ามันไม่เป็นธรรมอยู่บ้าง” จางไปเถื่อนิ่งเงียบมานานก็ต้องหัวเราะเฉือนๆ ทอดถอนใจกล่าวว่า “เวลานี้ข้าก็ไม่ได้โง่แล้ว ละ อะไรที่ควรปล่อยวางก็ต้องปล่อยวาง สำหรับข้าแล้วทุกอย่างล้วนไม่มีปัญหา บุญคุณความแค้นของบรรพบุรุษก็ปล่อยมันไปเถอะ ใครผิดใครถูกล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว จางไปเถื่อนิ่งเงียบออกจากปากที่หนึ่ง เมื่อเขาได้พูดคำพูดเช่นนี้ออกมาแล้ว ทำให้รู้สึกโล่งอก บุญคุณความแค้นระหว่างตระกูลใหญ่หลายตระกูลของพวกเขาสมควรจางหายไปดั่งเมฆหมอกได้แล้ว

ครั้งนั้นตระกูลจางของพวกเขาถูกเบียดออกจากศูนย์กลางอำนาจของทะเลสาบตั้งถึงทำให้บรรพบุรุษของพวกเขาไม่พอใจ จึงได้ถอนตัวออกจากทะเลสาบตั้งถึงและมาปักหลักอยู่ที่หอร้อยปราชญ์ ต้องการตัดขาดความสัมพันธ์กับทะเลสาบตั้งถึง เป็นผลให้ทายาทรุ่นหลังของตระกูลจางในแต่ละยุคสมัย จะมากหรือน้อยก็ต้องมีไม่พอใจอยู่บ้าง และไม่ต้องการไปมาหาสู่กับตระกูลหง ตระกูลสวีของทะเลสาบตั้งถึง

“นับเป็นเรื่องดีหากมีแนวความคิดเช่นนี้ ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น คงมีสักวันที่บุญคุณความดีนั้นทุกอย่างมลายหายไปกับรอยยิ้มที่ให้แก่กันยามพบหน้า”

“ซ้าา...” ในเวลานี้เอง ปรากฏเสียงคลื่นลูกใหญ่ตั้งขึ้นและคลื่นดังกล่าวก็ถูกแยกออก เห็นผู้บำเพ็ญตนเฝ้าเกล็ดเหล็กที่มีเกราะเหล็กอยู่บนหลังร่อยกว่าคนที่เห็นน้ำเข้ามาหา

“แยแล้ว เจ้านิกายเกล็ดเหล็กมาด้วยตนเองแล้ว” สีหน้าของจางไปถูพลันแปรเปลี่ยนไป เมื่อมองเห็นยอดฝีมือที่เห็นน้ำเข้ามา เขานึกไม่ถึงว่านิกายเกล็ดเหล็กจะมาได้รวดเร็วเพียงนี้ อีกทั้งเจ้านิกายมาพร้อมกับระดับผู้อาวุโสด้วยตนเอง

บทที่ 1234 ป้ายชื่อเก่า

ยอดฝีมือจำนวนมากหลายร้อยคนของนิกายเกล็ดเหล็กเห็นน้ำ
เข้ามาตั้งพยุภรณ์ เพียงชั่วพริบตาเดี๋ยวก็ขึ้นบกมายืนอยู่บริเวณ
ด้านหน้าหอร้อยปราชญ์ ยอดฝีมือกว่าร้อยคนนำโดยผู้เฒ่าผู้หนึ่ง
เกราะเหล็กที่อยู่บนหลังของเขาส่งประกายสีทองออกมา เมื่อผู้
บ่าเพ็ญตนของพวกเขาฝึกวิชาจนมีความแข็งแกร่งในระดับหนึ่ง
แล้วก็จะปรากฏลักษณะพิเศษเฉพาะของเผ่าเกล็ดเหล็กเช่นนี้

ขณะที่ผู้เฒ่าที่มีเกราะเหล็กบนแผ่นหลังออกไปทางสี
ทองนั้นคือเจ้านิกายเกล็ดเหล็ก และก็คือบิดาของเหลยอวี่นั่นเอง

ครั้นจางไปภูเห็นนิกายเกล็ดเหล็กเกณฑ์ยอดฝีมือมา
รวดเดี่ยวมากมายถึงเพียงนี้ ถึงกับมีใบหน้าขาวซีด ต่อให้เขาเคย
เห็นอะไรมาไม่น้อยก็ตามที่ พอเห็นศัตรูที่กล้าแข็งเช่นนี้แล้วก็ยังคง
ตกใจนอกสันขวัญหาย

“คุณชายรีบหนีเถอะ สองมือยากจะต้านสี่กร หาก
ขุนเขายังอยู่ โยต้องกลัวไม่มีพิน” จางไปภูที่เวลานี้มีสีหน้าขาวซีด
ได้สติกลับมา จึงรีบเร่งบอกต่อหลี่ชี่เย่

แม้ว่าอาจไปถูจะมีทักษะยุทธอ่อนด้อย แต่ก็มองออกว่าหลี่ชียะนั้นมีความแข็งแกร่งมาก แต่ผู้คนของนิกายเกล็ดเหล็กมีจำนวนหลายร้อยคน อาศัยหลี่ชีย่เพียงคนเดียวก็ยากที่จะต้านทานเอาไว้ได้

“วางใจเถอะ” หลี่ชีย่ที่นั่งอยู่บนบันไดหินเพียงยี่มติดหนึ่ง กล่าวว่ “คนที่ไม่รู้สำนักจะต้องแลกด้วยค่าตอบแทนอยู่แล้ว”

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เจ้านิกายเกล็ดเหล็กก็นำพายอดฝีมือของสำนักมาถึงด้านหน้าตำหนักโบราณ เหลยอวีที่มีหน้าต่างปิดเบี้ยวเมื่อเห็นหลี่ชีย่ยังคงนั่งอยู่ที่บันไดหินด้วยท่าที่เฉยเมย จึงชี้หน้าไปที่หลี่ชีย่พูดด้วยเสียงอันดังว่า “พ่อ เป็นเจ้าเดรัจฉานน้อยคนนี้แหละ!”

เจ้านิกายเกล็ดเหล็กก้าวเดินขึ้นมา ดวงตาทั้งสองของเขาส่งประกายเยือกเย็น มองดูหลี่ชีย่อย่างน่าเกรงขาม ดวงตาส่งประกายเป็นปณิธานการฆ่าที่นำกลัวออกมา กล่าวว่ “เป็นเจ้าที่สังหารศิษย์ภายในสำนักของข้า ทำร้ายลูกของข้า”

หลี่ชีย่ที่นั่งอยู่บนบันไดหิน กระทั่งชี้คร้ันจะจ้องมองหน้าเจ้านิกายเกล็ดเหล็กเสียด้วยซ้ำ ยี่มกล่าวว่า “ถูกต้อง เป็นข้า

เอง เจ้ามานี้ตั้งใจจะตัดหัวลูกชายเจ้าออกมา จากนั้นค่อยตัดหัว
ของตนเองออกมาเพื่อเช่นขอขมาต่อดวงวิญญาณของหอร้อย
ปราชญ์รี?”

“เจ้าเดรัจฉานน้อยที่ไม่รู้จักคำว่าตาย บังอาจกล่าว
วาจาโง่เขลาไร้อย่างอายุ นิกายเกลียดเกลียดของข้าจะนึกเนื้อเจ้าจน
แหลกและ ยังมีตาเฒ่าแจ่มแจ้ง หันหันครั้งนี้ก็ต้องคิดบัญชีกับเจ้า
ด้วย” เหลยอวีร์ร้องกล่าวเสียงดัง ดวงตาทั้งสองของเขาปะทุเป็น
เพลิงแค้นที่น่ากลัวออกมา ในฐานะที่เป็นผู้สืบทอดของสำนักเจ้า
ลัทธิ เขาไม่เคยได้รับความอับยศเช่นนี้มาก่อน

“ขอขมาต่อดวงวิญญาณของหอร้อยปราชญ์รี?” เจ้า
นิกายเกลียดเกลียดอดหัวเราะออกมาไม่ได้ กล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า
“หอร้อยปราชญ์รีนับเป็นตัวละครอะไร? ถึงต้องให้นิกายเกลียดเกลียดของ
ข้าขอขมาด้วยรี? เจ้าสังหารศิษย์สำนักข้า ทำร้ายลูกข้า มันเป็น
โทษที่ไม่อาจให้อภัยอยู่แล้ว ข้านี้แหละจะเอาหัวของเจ้ามาเช่นไหว
วิญญาณของศิษย์สำนักข้า...”

“...สำหรับเฒ่าแจ่ม” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาทั้ง
สองของเจ้านิกายพลันแสดงความน่ากลัวออกมา กล่าวอย่างน่า
ครั่นคร้ามว่า “เจ้าชายเกาะของหอร้อยปราชญ์รีให้กับนิกายเกลียด
เกลียดของข้า รับเงินจากนิกายเกลียดเกลียดไปแล้วบังอาจผิดคำพูด

นับว่าโทษสมควรตาย วันนี้ ข้านี้แหละจะมาเอาเกาะแห่งนี้ตามสัญญา และรื้อหรือยปราชญ์ทิ้งเสีย”

“เจ้า เจ้า เจ้าอย่าได้ปรักปรำคน” จางไปอยู่ที่กลิ่นลมหายใจยืนอยู่ด้านข้างเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ถึงกับเต็นผาง ชี้น้ำเจ้านิกายเกล็ดเหล็กว่า “ข้า ข้าชายเกาะแห่งนี้ให้กับนิกายเกล็ดเหล็กตั้งแต่เมื่อใดกัน พวกเจ้าอย่าคิดหวังบังคับซื้อชายเลย!”

“งั้นหรือ?” เจ้านิกายเกล็ดเหล็กหัวเราะน้ำเสียงประหลาด หยิบเอาสัญญาออกมาฉบับหนึ่ง กล่าวว่า “ดูเหมือนบนสัญญาฉบับนี้จะเขียนไว้อย่างชัดเจน ข้าเชื่อว่าอีกสักครู่บนสัญญาจะปรากฏลายพิมพ์นิ้วมือ และคำสาบานด้วยชะตาแท้ของเจ้า”

จางไปอยู่ไกลจนตัวสั่น เขาเข้าใจดีว่าเจ้านิกายเกล็ดเหล็กต้องการทำอะไร จึงอดที่จะพูดด้วยเสียงอันดังว่า “เจ้าคนแซ่เหลย ผันไปเถอะ ต่อให้ข้าต้องฆ่าตัวตายก็จะไม่ให้เจ้าสมหวังหรอก เกาะแห่งนี้จะต้องเป็นของตระกูลจางตลอดไป เจ้าอย่าหวังจะใช้กำลังแย่งชิงมันไป!”

“งั้นหรือ?” เจ้านิกายเกลียดเหล็กหัวเราะอย่างน่าครั้นคร้าม กล่าวว่า “เกรงว่าตระกูลจางของเจ้าจะขาดทายาทแล้วละ เจ้าคิดว่ามันจะยังคงเป็นของตระกูลจางได้อีกหรือ?”

“เจ้า เจ้า เจ้า...” จางไปถูไถรจนร่างสิ้นเต็ม พุดไม่ออกเป็นเวลานาน

“บอกตามตรงเลยนะ ข้ารู้สึกผิดหวังกับปีศาจทะเลเช่นพวกเจ้าจริงๆ” เวลาที่หลี่ชียเอ่ที่ลุกขึ้นยืนด้วยท่าที่เหนื่อยหน่าย กล่าวว่า “เวลาผ่านไปนานนัก ปีศาจทะเลเช่นพวกเจ้าก็ยังไม่จำหรือบางทีอาจจะลืมเลือนไปแล้วว่าใครที่ยุงด้วยได้ ใครยุงด้วยไม่ได้ เห็นทีสมควรใช้เลือดมาย้อมที่ตรงนี้ให้มันแดงฉาน เพื่อให้ปีศาจทะเลของทะเลปีศาจมังกรจำให้ได้ว่าที่นี่คือหอร้อยปราชญ์ มีความศักดิ์สิทธิ์ไม่สามารถรุกร้าได้ พื้นที่แห่งนี้ได้รับการปกป้องคุ้มครองจากเหล่าปราชญ์ของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ใครกล้ารุกร้าฆ่าไม่มีละเว้น!” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาของเขาส่งประกายเยือกเย็นปรากฏปณิธานฆ่าที่นำกลัวออกมา

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ได้รับการปกป้องจากเหล่าปราชญ์ของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน!” เหลยอวี่อดที่จะหัวเราะลั่นออกมาไม่ได้ หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว กล่าวว่า “เหล่าปราชญ์ของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินอยู่ที่ไหน? เจ้าคือเหล่าปราชญ์ของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินรี?

ฮ่า ฮ่า อาศัยผู้เยาว์เช่นเจ้าบังอาจยกย่องตัวเองว่าเป็นเหล่า
ปราชญ์? เหอะ เหอะ เหอะ อะไรคือศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่สามารถรุกร้าได้
นิกายเกลียดเกลียดจะเหยียบบหรือยปราชญ์ให้ราบเป็นหน้ากลอง
แล้วสร้างเป็นที่ตั้งนิกายเกลียดเกลียดของเรา...”

ทว่าเหลยอวี่พุดยังไม่ทันจบ หลี่ชียะพลันปรากฏตัวอยู่
ตรงหน้าของเขา นิ้วทั้งห้าที่กางออก พลันจับศีรษะของเขาเอาไว้

“เจ้า เจ้าจะทำอะไร?” การปรากฏตัวของหลี่ชียะอย่าง
กะทันหัน ทำเอาเหลยอวี่ตกใจยิ่งนัก คิดหลบไปอยู่ด้านหลังของ
บิดา แต่ทุกอย่างสายไปเสียแล้ว

“ฉีก...” หัวของเหลยอวี่พร้อมทั้งกระดูกสันหลังพลัน
ถูกหลี่ชียะดึงออกมา เลือดสดๆ กระจายเต็มพื้น

“ไม่...” เวลานี้ เห็นปากของเหลยอวี่ขยับนิดหนึ่ง ร้อง
เสียงดังออกมา แต่ตัวเขาได้ตายไปแล้ว

“เจ้าเดรัจฉานน้อย...” เจ้านิกายเกลียดเกลียดคิดจะช่วย
ก็ไม่ทันกาลเสียแล้ว เห็นลูกชายของตัวเองต้องตายอนาถต่อหน้า
ต่อตา ทำให้เขาถึงกับกระอักเลือดออกมา ร้องคำรามอย่างบ้าคลั่ง

ว่า “ซามัน นึกเชื่อมั่นให้เหลก!” ตัวเขาเองพลันชักดาบออกมา โถมเข้าใส่ทันที

“เจ้าผู้เยาว์ ตายเสียเถอะ” ในเวลานี้ บรรดาผู้อาวุโส และยอดฝีมือทั้งหมดที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างร้องเสียงดังออกมาด้วยความโกรธ ทุกคนลงมือพร้อมกัน หวังอาศัยคนจำนวนมากรังแก คนน้อย สंहારหลี่ชีย่เสีย

“ปัง...” เสียงวัตถุชนกระทบกัน จากนั้นได้ยินเสียง “คร้ากก” เสียงกระดูกแตกหักดังขึ้นเป็นระยะ ตามติดด้วยเสียง “ปุ่ ปุ่” เสียงคนล้มลง

ในเวลานี้เอง เจ้านิกายเกล็ดเหล็ก และบรรดา ยอดฝีมือทั้งหมดของนิกายเกล็ดเหล็กได้ล้มลงพร้อมกัน พวกเขาล้ม หงายหลังลงเหมือนภาพของดอกไม้ที่กำลังเป่งบาน

เลือดสดๆ ค่อยๆ ไหลลงซึมออกมาจากร่างกายของพวกเขา อย่างเชื่องช้า ไร้สัมไร้เสียง ค่อยๆ ซึมออกมาย้อมพื้นดิน แผ่นหินจนกลายเป็นสีแดง ทุกอย่างเป็นไปอย่างเงียบเชียบ

พวกเจ้าหน้าที่เกลียดเกลียดต่างดวงตาเบิกโพลง กระทั่ง
ตัวตายพวกเขายังไม่เข้าใจว่าตัวเองตายได้อย่างไร ถูกฆ่าด้วยวิธี
ไหน ความเร็วของหลี่ชียเอั้นรวดเร็วมาก มากจนพวกเขาไม่มี
โอกาสแม้กระทั่งจะมีปฏิกิริยารับรู้

“นี่มัน...” ไม่ง่ายนักกว่าจางไปถูจะได้สติกลับคืนมา
เขาตกใจจนร่างสั่นเทาต้องก้าวถอยหลังไปหลายก้าว แม้ว่าใน
ฐานะผู้บำเพ็ญตนต้องเคยเห็นการฆ่าคนอยู่แล้ว แต่การเช่นฆ่าที่
ดุเดือดเช่นนี้เพิ่งจะได้เห็นเป็นครั้งแรก สำหรับเขาแล้วจะไม่ทำให้
เขาต้องรู้สึกตกใจได้อย่างไร

ในขณะที่หลี่ชียเอได้นั่งลงบนบันไดหินอีกครั้งหนึ่ง ทำ
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้น

“จัดการเอาศพของพวกมันแขวนไว้บนต้นไม้ทั้งหมด”
หลี่ชียเอสั่งการออกไปเฉยเมย “ให้ผู้คนใต้หล้าได้รู้ว่าหรือ
ปราชญ์เป็นสถานที่ของวิญญาณผู้กล้า ใครก็ลบหลู่ไม่ได้ คนบาง
คนควรเตือนความจำ!”

“มัน มันไม่ดีกรรมัง นิกายเกลียดเกลียดต้องคลุ้มคลั่งเป็น
แน่” จางไปถูรู้สึกลังเล กล่าววว่า “ทำ ทำ ทำเช่นนี้ไม่เพียงเป็นการ

ทำหายต่อนิกายเกล็ดเหล็ก ยิ่ง ยิ่ง ยิ่งเป็นการทำหายต่อปีศาจ ทะเลอีกด้วย”

“เจ้าทำตามที่บอกก็แล้วกัน” หลีชีเย่กล่าวท่าที่เฉยเมย ว่า “นิกายเกล็ดเหล็กอะไร หรือปีศาจทะเลอะไรล้วนแล้วแต่เป็นเมฆ ที่ล่องลอย ถ้าหากผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้นของปีศาจทะเลรู้และเข้าใจว่า สถานที่เนกเช่นหอร้อยปราชญ์บงบอกถึงสิ่งใดละก็ คงอยู่อย่าง เฉียมเนื้อเฉียมตัวเสีย!”

จางไปเถินเงียบนิตหนึ่ง ไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมาอีก ทำตามคำสั่งของหลีชีเย่ จัดการแขวนศพแต่ละศพเอาไว้กับต้นไม้ ด้วยจำนวนศพที่มากมายเช่นนี้ และผูกแขวนเอาไว้กับจุดที่เด่นชัด ที่สุด เท่ากับเป็นการทำหายต่อศัตรู

หลังจากที่จางไปเถินทำงานชิ้นนี้จนเสร็จสิ้นแล้ว กลับไปที่ข้างกายของหลีชีเย่ อดเอ่ยถามขึ้นไม่ได้ว่า “เวลานี้จะทำ เช่นใด?”

“จะทำอะไรได้? ก็ทำลายนิกายเกล็ดเหล็กนะสิ ข้าเป็น คนที่พูดคำไหนคำนั้น และต้องทำให้สำเร็จด้วย!” หลีชีเย่ยิ้ม และ ลุกขึ้นยืน มองดูป้ายชื่อเก่าแก่ที่ตั้งอยู่บนหอร้อยปราชญ์นั้น

“ตุ้ม...” เสียงหนึ่งดังขึ้น เวลานี้อีกาที่อยู่บนป้ายชื่อ
เก่าแก่นั้นเหมือนว่าได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมา มันลืมตาขึ้น จับพลันนั้น
ป้ายชื่อเก่าแก่ได้พวยพุ่งประกายไร้สิ้นสุดออกมา ทันใดนั้นเอง
เหมือนว่ามีกองทัพไร้ผู้ต่อกรพุ่งออกมาจากป้ายชื่อเก่าแก่นั้น

“ตุ้ม...” เสียงดังสนั่น พลังที่อหังการและรุนแรงได้
อาละวาดไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ป้ายชื่อเก่าแก่นั้นได้พุ่งตัว
ลอยฝ่าห้องฟ้าที่วางเปล่าออกไป พลันไปปรากฏตัวอยู่บนห้องฟ้า
ของนิกายเกล็ดเหล็ก

“เกิดอะไรขึ้นนะ?” พลังที่อหังการและรุนแรงไร้ซึ่งผู้
ต่อกรพลันอาละวาดทั่วฟ้าดิน ปกคลุมนิกายเกล็ดเหล็กจนหมดสิ้น
บรรดาบรรพบุรุษของนิกายเกล็ดเหล็กถึงกับตื่นตระหนก

“แกริ่งค์ แกริ่งค์ แกริ่งค์...” เสียงโลหะดังขึ้น เหมือนว่า
ป้ายชื่อเก่าแก่ได้ทำการประกอบร่าง จับพลันได้กลายเป็นสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ขนาดยักษ์ที่สวมเกราะศักดิ์สิทธิ์ลงมาจากฟากฟ้า

“ตุ้ม...” ฟ้าเขยาดินสะเทือน คลื่นยักษ์ถาโถมสูงถึง
หนึ่งล้านล้านจั้ง สะเทือนหวั่นไหวไปทั่วทั้งทะเลปีศาจมังกร

ป้ายชื่อเก่าแก่นี้เสมือนหนึ่งคือปณิธานของกองทัพที่
ไว้ซึ่งผู้ต่อกร พลันเข้าทำลายพื้นที่บรรพชนของนิกายเกล็ดเหล็ก
แม้ว่าจะมีแนวป้องกันอยู่หลายชั้นแต่ก็ไม่สามารถต้านทานได้เลย
แม้แต่น้อย ถูกทำลายจนยับเยินหมดสิ้น

“ไม่...” จังหวะที่พื้นที่บรรพชนถูกทำลาย ระดับบรรพ
บุรุษของนิกายเกล็ดเหล็กอดที่จะร้องเสียงน่าเวทนาออกมาไม่ได้
แต่ทุกอย่างสายไปเสียแล้ว ภายใต้การโจมตีนี้ นิกายเกล็ดเหล็ก
ถูกทำลายลงอย่างสิ้นเชิง เลือดสดๆ ไหลนองจนน้ำทะเลกลายเป็น
สีแดง

หลายคนรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่าง
กะทันหัน หลายคนถูกทำให้หวั่นไหว แม้แต่ทะเลสาบตั้งถึงที่อยู่
ใกล้ที่สุดก็ต้องรู้สึกตระหนกตกใจ แต่ที่ทุกคนล้วนแล้วแต่ไม่รู้
ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

ปณิธานไว้ซึ่งผู้ต่อกรของกองทัพสายหนึ่งที่ทะลุฟ้าดิน
ไม่รู้ว่าได้ทำให้สรรพชีวิตจำนวนเท่าไรต้องสิ้นเทา

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ปลุกให้ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะ
ไร้ซึ่งผู้ต่อกรโดยแท้จริงให้ตื่นขึ้นมา บริเวณท้องฟ้าที่สูงที่สุดของ
เมืองสายรุ้ง บนเมฆนั้น พลันมีคนผู้หนึ่งได้ลุกขึ้นยืนทันที ดวงตา
ทั้งสองของเขาส่องสว่างไปทั่วฟ้าดินด้วยความตระหนกยิ่ง

“เจ้าเง่าที่ไม่มีตาคนไหนไปยุ่งกับหอร้อยปราชญ์เข้า
ล่ะ!” คนผู้นี้รู้สึกประทับใจและเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “นี่มันสถานที่ที่มี
ปรัชญาเมธีของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินให้การคุ้มครองอยู่ เจ้าเง่า
คนไหนกันนะที่ไปลบหลู่วิญญาณผู้กล้า! เป็นการรณาเรื่องให้ถูก
ทำลาย!”

สำหรับสำนักอื่นๆ ไม่มีทางรู้อยู่แล้วว่ามันได้เกิดเรื่อง
อะไรขึ้นมา ต้องรอให้เรื่องราวผ่านไปนานมากแล้ว จึงมีผู้ดำรงอยู่
ในฐานะเก้าแก่โบราณมากได้สติคืนกลับมา

ตอนที่ 1235 นิกายเซน

ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะเก่าแก่โบราณอย่างแท้จริงรับรู้ถึงความจริงที่เกิดขึ้น หลังจากผ่านเหตุการณ์ไปนานมาก แม้แต่ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะเก่าแก่โบราณยังอดที่จะทอดถอนใจออกมาว่า “หรือยปราชญ์ สถานที่ที่เป็นตำนานของวิญญาณผู้กล้า ไม่อนุญาตให้ใครไปลบหลู่ได้ มีเพียงพวกเง่าเท่านั้นที่ไปร่นหาที่ตาย พวกเง่าไม่รู้จักคิด ทะเลสาบตั้งถึงก็เป็นทำเลทองที่หนึ่ง ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องการครอบครอง เหตุใดพันล้านปีที่ผ่านมาจึงไม่มีใครกล้าไปแตะต้องมัน! ช่างเถอะ พวกเง่าบางคนก็ปล่อยให้พวกเขาไปร่นหาที่ตายเองก็แล้วกัน ตาแก่อย่างข้าไม่ต้องการไปแปดเปื้อนน้ำครำเช่นนี้หรือกนะ”

ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะเก่าแก่โบราณแท้จริงเหล่านั้นหลับตาลงและเข้าสู่การหลับไหลทันทีที่พูดจบ ไม่ให้ความสนใจกับเรื่องนี้อีกต่อไป ยิ่งไม่ต้องการไปแปดเปื้อนน้ำครำเช่นนี้อีกด้วย

บนเกาะนั้น ป้ายชื่อเก่าแก่ได้บินกลับมาแขวนอยู่บนตำหนักโบราณนั้น ยังคงความเก่าแก่ยิ่งเหมือนเดิม เหมือนว่าจะไม่เคยเกิดเรื่องอะไรขึ้นอย่างนั้น

จางไปถูถูกพลังไร้ผู้ต่อกรเช่นนี้สยบจนต้องคุกเข่าก้มกราบกับพื้น ไม่สามารถเรียกสติกลับมาเป็นเวลานาน อ้าปากตา ค้าง เขาไม่นึกไม่ฝันเลยว่าป้ายชื่อเก่าแก่ของหอร้อยปราชญ์จะมี อานุภาพที่ทรงพลังเช่นนี้

หลังจากผ่านไปนานมาก จางไปถูจึงได้ลุกขึ้นยืน ล้วงมองดูป้ายชื่อเก่าแก่นั้นกระทั่งคำพูดยังติดๆ ชัดๆ “นี่ นี่ นี่ นี่มัน...” พูดติดอ่างอยู่เช่นนี้ “ไม่เป็นประโยชน์ที่สมบูรณ์เสียที่

“เวลานี้เจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ? ปราชญ์ที่ปกป้องคุ้มครองหอร้อยปราชญ์ไม่ใช่ข้า” หลี่ซีเยมองดูจางไปถูที่พูดติดอ่างนั้น กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “แต่เป็นบรรพบุรุษตระกูลจาง สวี หง ของพวกเจ้า เป็นวิญญาณผู้กล้าพวกเขาที่อยู่บนสรวงสวรรค์”

“วิญญาณผู้กล้าบนสรวงสวรรค์?” จางไปถูอยู่ในอาการเหม่อลอย พืมพำออกมา

“บรรพบุรุษของพวกเจ้ามีจิตใจกว้างขวาง เบิกบาน โอบอ้อมอารีและกล้าหาญ แม้ว่าพวกเขาจะไม่ใช่ว่าผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในยุคของพวกเขา แต่ยังคงทำให้จักรพรรดิเทพจำนวนมากให้ความนับถือเลื่อมใส สิ่งนี้หาใช่เป็นเพราะผลงานของพวกเขา หา

ใช่เป็นเพราะความแข็งแกร่งของพวกเขา แต่เป็นเพราะความใจกว้างของพวกเขา มีความศรัทธาอย่างแรงกล้า ชื่อสัตย์กล้าหาญ ไม่เห็นแก่ตัว คุณสมบัติของพวกเขาเป็นที่เคารพนับถือของผู้คนมาโดยตลอด เป็นคุณสมบัติที่แกร่งดั่งหินเหล็ก"

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ้อมองดูจางไปถู่แวบหนึ่ง กล่าวต่อไปซ้ำๆ ว่า "ขณะที่ในฐานะลูกหลานของพวกเขา ดูสิบรรดาลูกหลานเหล่านี้ของพวกเขาล้วนทำอะไรกันบ้าง เพียงเพราะเรื่องของผลประโยชน์และอำนาจเล็กน้อยเท่านั้นก็กลายเป็นศัตรูที่ไม่ไปมาหาสู่กันชั่วชีวิต ครั้งนั้นบรรพบุรุษของพวกเขายิ่งใหญ่เกรียงไกรไปทั่วหล้า แต่ก็ไม่เคยแย่งชิงอำนาจกันแลเลย! พวกเขาลองคิดดูเอาเอง พวกเขาารู้สึกอายต่อวิญญูณบรรพชนที่อยู่บนสวรรค์หรือไม่?"

เมื่อจางไปถู่ได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว ทำให้เขาต้องเหม่อลอยจนไม่อาจเรียกสติกลับมาเป็นเวลานาน เขากำลังจินตนาการถึงภาพเหตุการณ์ที่บรรพบุรุษตระกูลจาง สวี หงเหล่านั่นที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน นึกถึงภาพบรรพบุรุษพวกเขาที่ร่วมแรงร่วมใจฝ่าพายุลมและคลื่นลมท่ามกลางเรือลำเดียวกัน จินตนาการถึงภาพของเหล่าบรรพบุรุษที่อาศัยเลือดล้างด้วยเลือด...

“เจ้าติดตามข้าชั่วคราวก่อนก็แล้วกัน” ท้ายสุด หลี
ชีย่ได้จ้องมองดูจางไปฤดูแวบหนึ่ง สั่งการออกไปว่า “เจ้าไปเก็บของ
ที่จำเป็น ข้าจะล่วงหน้าไปก่อน ไปรอข้าที่เมืองสายรุ้ง”

หลังจากที่หลีชีย่สั่งการกับจางไปฤดูแล้ว ชี้นี้วออกไป
เปิดประตูมิติออกมา พลันจากไปทันที

จางไปฤดูที่เหมอลอยอยู่เป็นเวลานาน เมื่อเขาได้สติ
กลับมาอีกครั้ง เขารู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ในความฝัน ร่างของเขา
อดที่จะสั่นหวั่นไม่ได้ จึงรีบไปเก็บข้าวของทันที

นอกเขตทะเลสาบตั้งถึงมีเกาะแก่งอยู่เป็นจำนวนมาก
น้อย แนนอน ไม่ว่าจะป็นด้านของขนาดพื้นที่หรือทรัพยากรล้วน
แล้วแต่เทียบกับทะเลสาบตั้งถึงไม่ได้

ในบรรดาเกาะแก่งเหล่านี้ นิกายเซนนับว่าเป็นสำนักที่
มีกำลังกว่าใครเพื่อน ครอบครองเกาะเอาไว้ห้าเกาะ ที่ตั้งนิกายถูก
สร้างขึ้นบนเกาะทั้งห้าเหล่านี้

นิกายเซนอยู่ห่างจากทะเลสาบตั้งถึงค่อนข้างมาก
อย่างไรก็ตาม นิกายเซนก่อตั้งโดยเผ่าพันธุ์มนุษย์ ศิษย์ภายใน

สำนักก็เป็นผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ และมีชื่อเสียงในทะเล
ปีศาจมังกรอยู่บ้าง

วันนี้มีแขกผู้หนึ่งมาที่นิกายเซนและเจาะจงต้องการพบ
เจ้านิกายให้ได้ หากเป็นนิกายหรือสำนักอื่นๆ ไซว่าใครอยากจะ
เข้าพบเจ้านิกายก็สามารถได้พบ ไม่ว่าจะอย่างไรในฐานะเป็นเจ้า
สำนักหรือเจ้านิกายที่สูงศักดิ์ ย่อมไม่ยอมให้ผู้ใดเข้าพบได้โดยง่าย
อยู่แล้ว

แต่นิกายเซนเป็นสำนักขนาดเล็ก เจ้านิกายของพวกเขา
เขาลังไม่ได้วางมามาก เมื่อฟังว่าเป็นชายหนุ่มเผ่าพันธุ์มนุษย์
เจาะจงพบเขา เขาลังได้อนุญาตให้ชายหนุ่มผู้นี้ได้เข้าพบกับเขา
ด้วยตนเอง

ภายในห้องรับแขก หลังจากที่บ้านและแขกได้นั่งลง
แล้ว เจ้านิกายเซนอดที่จะพิจารณาชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าไม่ได้
ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าแลดูธรรมดาไม่สะดุดตา ดูไม่เหมือนเป็น
ยอดฝีมืออะไรทำนองนั้น

แต่เจ้าnikายเซนในฐานะที่เป็นเจ้าnikายขนาดเล็ก เขา
จึงไม่ได้มีจิตที่คิดดูแคลนผู้อื่น ในฐานะnikายขนาดเล็ก พวกเขาจึง
ระมัดระวังตัวต่อทุกคน ไม่กล้าทะนงตน

สุดท้ายเจ้าnikายเซนได้ประสานหมัดคารวะต่อชาย
หนุ่มที่แลดูธรรมดาอยู่ตรงหน้า กล่าวว่า “ไม่ทราบว่าคุณมีนามว่า
กระไร?”

“หลี่ชียเอ่” ชายหนุ่มตรงหน้าที่หน้าตาธรรมดาไม่เป็นที่
สะดุดตาก็คือหลี่ชียเอ่นั่นเอง หลังจากออกมาจากหอร้อยปราชญ์
แล้ว เขาก็ตรงมาที่nikายเซนทันที

ที่หลี่ชียเอ่มาที่nikายเซนก็เพื่อต้องการสืบหาข่าวคราว
ของซูหย่งหวาง

เจ้าnikายเซนลุกขึ้นยืนพรพรวด เมื่อได้ยินชื่อ “หลี่ชีย
เอ่” แสดงความคารวะแบบจีนด้วยความนอบน้อมกล่าวว่า “ที่แท้คือ
คุณชายหลี่แห่งเขตนกยูง เสียมารยาทแล้ว เสียมารยาทแล้ว เป็น
ผู้น้อยที่ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง ขอคุณชายได้โปรดให้อภัยด้วย”

เจ้าสำนักนิกายเซนในฐานะที่เป็นเจ้าสำนักย่อมมีช่องทาง การรับข่าวสารของตน โดยเฉพาะเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับ เฝ้าพันธมิตรมนุษย์ พวกเขาจึงให้ความสนใจเป็นพิเศษ เรื่อง ประมาจารย์พุกษานกยุงหลอมกลิ่นเลือดของปลาทะเลกว้าง ไผศาลจำนวนล้านล้านตัว เรื่องที่หลี่ซียะคือผู้ควบคุมต้นไม้ ต่างๆ เหล่านี้ได้แพร่สะพัดมาถึงทะเลปีศาจมังกรแล้ว

หลี่ซียะเพียงพยักหน้ารับท่าทีการแสดงออกของเจ้า นิกายเซนเท่านั้น

เจ้านิกายเซนเองรู้สึกตระหนกยิ่งนัก เขานึกไม่ถึงเลย ว่าผู้สืบทอดของพุกษานกยุงจะมาถึงทะเลปีศาจมังกรได้ เขาถึงกับทอดถอนใจออกมาว่า "คุณชายหลี่คือศิษย์เอกของ พุกษานกยุง ชาตินี้ันับว่าเขตนกยุงมีนายแล้ว เมื่อเขตนกยุง มีความมั่นคง เฝ้าพันธมิตรมนุษย์ของแดนวิญญานสวรรค์ก็จะมีที่ยืน มีสถานที่ที่ให้ความคุ้มครอง"

ผู้คนจำนวนมากต่างเข้าใจว่าหลี่ซียะคือผู้ควบคุม ต้นไม้ของต้นนกยุง กระทั่งคิดไปว่าหลี่ซียะคือศิษย์ของต้นนกยุง

หลี่ซีเยเองก็ชี้คร้านจะไปอธิบายในเรื่องที่มีการเข้าใจผิด เขาเพียงพยักหน้าแล้วกล่าวว่า “ที่เข้ามาวันนี้ไม่ได้ต้องการพูดเรื่องเขตนกยูง ข้าต้องการถามเรื่องผู้หญิงคนหนึ่งกับท่าน”

“ที่คุณชายหลี่ตามหาคือแม่นางซูไซหรือไม่?” เมื่อเจ้านิกายเซนได้ยินคำกล่าวของหลี่ซีเยพลันนึกถึงคนๆ หนึ่งขึ้นมาทันที

หลี่ซีเยพยักหน้า ล้วงมองดูเจ้านิกายเซน หลังจากผ่านไปชั่วครู่ เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ข้าอยากทราบว่าท่านให้อะไรนางไป?”

คำพูดของหลี่ซีเยทำให้เจ้าสำนักเซนรู้สึกสะท้านในใจ เขาหลังเลนิดหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีลำบากใจว่า “เรื่อง เรื่องนี้ไซว่าข้าจะไม่เชื่อใจคุณชายหลี่ เพียงแต่มัน มันเกี่ยวพันกับเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น”

“วางใจเถอะ ข้าเข้าใจนางมากกว่าท่านเสียอีก ข้ากับนางมาจากสำนักเดียวกัน” หลี่ซีเยพูดท่าทีเฉยเมย “แต่มาถึงท่านไม่พูด ข้าก็พอจะเดาอะไรได้บางอย่าง เจ้าเองไม่นับว่าเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่แท้จริง”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาเจ้านิกายเซนต์กใจอย่างมาก
อดจ้องมองดูหลี่ชีย่ไม่ได้ กล่าวว่ “คุณชายพูดเช่นนี้หมายความว่า
ว่อะไร!”

“ในใจของเจ้าย่อมรู้ดีอยู่แล้ว” หลี่ชีย่ยิ้มชนิดหนึ่ง
กล่าวว่า “ในตัวของเจ้ามีสายเลือดของสำนักอมตะไหลรินอยู่
ภายใน แม้ว่าสายเลือดของเจ้าเจือจางเต็มทนแล้วก็จริง แต่ว่าตรา
สัญลักษณ์สำนักอมตะที่นาบบนตัวไม่สามารถลบเลือนได้ตลอด
ชีวิต ตรานาบบเผ่าพันธุ์ของราชันเซียนไม่มีวันตายมีลักษณะพิเศษ
ที่ไม่เหมือนใคร”

เจ้านิกายเซนต์กกับก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว เขาอดที่
จะมองดูหลี่ชีย่ด้วยความตระหนกไม่ได้ เรื่องเช่นนี้บุคคลภายนอก
ไม่มีใครล่วงรู้ แต่หลี่ชีย่กลับมองเห็นทะลุปรุโปร่ง เหมือนว่เมื่ออยู่
ต่อหน้าหลี่ชีย่แล้ว ไม่มีสิ่งใดสามารถปิดบังดวงตาคู่นี้ของเขาได้

เจ้านิกายได้สติกลับมา ถึงกับทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ ยิ้ม
เจื่อนๆ ว่ “สายตาคูณชายแหลมคมยิ่ง ข้าน้อยยังจะปิดบังอะไรได้
อีก”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เจ้านิกายเซนทอดถอนใจ ออกมาว่า “ที่คุณชายพูดมาถูกต้อง ท่านย่าคนหนึ่งของข้ากำเนิด มาจากสำนักอมตะจริงๆ หลังจากที่สำนักอมตะเสื่อมถอยลง นางได้ แต่งงานกับบรรพบุรุษของข้าที่ทะเลปีศาจมังกร”

“นางนำบางสิ่งมาจากสำนักอมตะ” หลี่ชียเย่ยอม สามารถคาดเดาได้ เขาเพียงแต่แปลกใจเท่านั้น บรรพบุรุษ ตระกูลซูในครานั้นไปสัมพันธ์กับสำนักอมตะได้อย่างไรกัน

“นำเอาของวิเศษมาบ้าง” เจ้านิกายเซนได้แต่ยอมรับ ว่า “แต่ล้วนแล้วแต่เป็นสมบัติที่ไม่ได้มีความพิเศษ”

หลี่ชียเย่อดหัวเราะไม่ได้ สายหน้าเบาๆ ว่า “วางใจเถอะ ข้าไม่ได้มาเพื่อของวิเศษอะไรหรอกนะ อีกอย่างหากข้าต้องการ ของวิเศษของสำนักอมตะจริง ข้าก็คงไม่มาหาเอาจากที่นี่”

“เหอะ เหอะ เหอะ คุณชายเข้าใจผิดแล้ว” เจ้านิกาย เซนยิ้มกล่าวว่า “สินเดิมเพียงเล็กน้อยที่ท่านยานำมานั้นได้ใช้หมด ไปนานแล้ว หากว่าข้ามีสมบัติล้ำค่าละก็ นิกายเซนก็คงไม่เป็น เพียงนิกายเล็กๆ เท่านั้นเอง”

“เช่นนั้น เจ้ามอบอะไรให้กับแม่นางซู?”

“เป็นภาพๆ หนึ่ง” เจ้านิกายรีบกล่าวเสริมว่า “แต่ว่ามันไม่ใช่ภาพลายแทงอะไรหรอกนะ เป็นภาพที่แปลกประหลาด เป็นภาพที่ไม่มีประโยชน์มาโดยตลอด หากไม่เป็นเพราะแม่นางซูได้นำเอาอีกหนึ่งหนึ่งของภาพมาด้วยล่ะก็ ข้าก็ไม่รู้ว่าที่ข้ามีอยู่เป็นเพียงแค่ครึ่งเดียวเท่านั้น แม่นางซูต้องการภาพนี้ให้ได้ จึงจ่ายราคาให้อย่างงาม ซื้อภาพนี้ไป”

“มันเป็นภาพแบบไหนกัน?”

เจ้านิกายเซนยิ้มเฉือนๆ ว่า “ไม่ขอปิดบังคุณชายความจริงแล้ว ข้าเองก็ไม่รู้ว่ามันเป็นภาพแบบไหนกันแน่ ภาพนี้ถูกทิ้งเอาไว้ในมุมๆ หนึ่งของตู้เก่า ไม่เคยมีใครไปเปิดดูมัน เมื่อแม่นางซูเอาภาพอีกหนึ่งมาข้าจึงนึกขึ้นมาได้ หลังจากที่อยู่ในมือของแม่นางซูแล้ว ข้าเองก็เห็นไฉๆ แวบเดียวเท่านั้น เป็นภาพที่แปลกสรุปก็คือมันประหลาดมาก ข้าไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเป็นภาพอะไร”

“แน่นอน สิ่งนี้รับรองว่าต้องไม่ใช่เคล็ดวิชาอมตะอะไร
นั้นอย่างเด็ดขาด” สุดท้ายเจ้านิกายเซนเกรงว่าหลี่ชีย่จะเข้าใจผิด
จึงรีบกล่าวเสริมขึ้นมา

หลี่ชีย่อดหัวเราะออกมาไม่ได้ “ความหมายของเจ้าข้า
เข้าใจดี เจ้าวางใจเถอะ ข้าไม่ได้มาเพื่อเคล็ดวิชาอมตะอะไรนั้น
หากเคล็ดวิชาตกอยู่ในมือเจ้าละก็ พันล้านปีที่ผ่านมาคงไม่มีผู้คน
มากมายที่ตามหาเคล็ดวิชาอมตะของราชันเซียนไม่มีวันตายหรือก
นะ ของเช่นนี้ใช่จะเป็นของที่เจ้ามีไว้ในครอบครองได้”

“ความคิดอันประเสริฐของคุณชายนับว่าเป็นที่เลื่อมใส
ยิ่งนัก” คำพูดของหลี่ชีย่ได้ทำให้เจ้านิกายเซนรู้สึกโล่งอกขึ้นมา
เขากล่าวว่าหลี่ชีย่จะเข้าใจผิดว่าเขามีเคล็ดวิชาอมตะไว้ใน
ครอบครองจริงๆ

ถ้าหากข่าวเช่นนี้แพร่พรายออกไป นิกายเซนของ
พวกเขาต้องเผชิญกับการถูกทำลายแน่นอน

“เช่นนี้ก็รีบกวานแล้ว ขอลา” ครั้นสืบได้ความเท่านี้แล้ว
หลี่ชีย่ก็รู้ว่าข่าวที่เจ้านิกายเซนรับรู้มามีจำกัด จึงไม่มีความ
จำเป็นต้องถามอีกต่อไป

ความจริงแล้ว หลี่ชียเอ่ไม่ได้รีบร้อนต้องไปหาซูหย่งหวง
เวลานี้เลย ขอเพียงซูหย่งหวงไม่ได้รับอันตรายอะไรเขาก็วางใจ
เพียงแต่ที่เขารู้สึกแปลกใจก็คือ ซูหย่งหวงไปแตะอะไรเข้าให้ แม้แต่
ม้ากระดุกของราชันเซียนไม่มีวันตายยังปรากฏตัวออกมา

แน่นอนว่าภายในใจของหลี่ชียเอ่นั้นมีความชัดเจนอยู่
มาก เรื่องการสวรรคตของราชันเซียนไม่มีวันตายในครานั้นไม่ได้
ง่ายตายอย่างที่คิด หาไม่แล้วเขาคงไม่ทิ้งทางหนีทีไล่เพื่อเอาไว้

“หากคุณชายไม่รังเกียจ พักอยู่ที่นี่สักหลายวันดี
หรือไม่?” เจ้านิกายรั้งให้้อย่างอบอุ่น สำหรับเขาแล้วหลี่ชียเอ่ใน
ฐานะผู้สืบทอดของตันนุกยุง มีความเป็นไปได้ที่หลี่ชียเอ่อาจได้เป็น
ผู้นำกองทัพของเผ่าพันธมิตรมนุษย์ในอนาคต ดังนั้นเขาเองก็ยินดีที่จะ
คบหากับหลี่ชียเอ่อย่างยิ่ง

หลี่ชียเอ่หัวเราะ และส่ายหน้าไปพลางจ้องมองเจ้านิกาย
เซนแวนหนึ่ง ล้วงหยิบเอากลองไม้ออกมากลองหนึ่งยื่นให้ กล่าวว่
“ขอบคุณที่ให้การต้อนรับ นี่คือของขวัญสำหรับการได้พบกัน ขอ
ลาก่อน”

เจ้านิกายเซนรู้สึกงงงันเล็กน้อย รับเอากล่องไม้มาอยู่ในมือ ได้กลิ่นหอมของไอศถที่โซยเข้ามาแตะจมูก เขาอดที่จะเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า "คุณชายเกรงใจมากเกินไป..."

ทว่าในเวลานี้ไรเงาของหลี่ชียเอ่เสียแล้ว หลี่ชียเอ่ได้หายไปอย่างไร้ร่องรอย

เจ้านิกายเซนตะลึงนิตหนึ่ง ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่จึงได้สติกลับมา เขาเปิดกล่องไม้ออกดูแล้วถึงกับตื่นตระหนกยิ่งนัก อ้าปากตาค้างถอยหลังไปหลายก้าว ไม่อยากจะเชื่อในดวงตาของตนเอง กล่าวว่า "โสมโลहितอายุล้านปี!"

เล่นเอาเจ้านิกายเซนต้องตกใจอย่างแท้จริง แคของขวัญโอกาสพบหน้ากันครั้งแรกก็คือโสมโลहितอายุล้านปี นีมือเต็บขนาดไหนกัน เป็นโสมศักดิ์สิทธิ์ที่เขาไม่กล้าฝันถึงตลอดชั่วชีวิต

ที่หลี่ชียเอ่มอบของขวัญเล็กน้อยให้กับเขา เป็นเพราะเห็นแก่ความเป็นคนที่มีความสัจซื่อของเจ้านิกายเซนเท่านั้นเอง หากเจ้านิกายเซนเป็นคนถือตัว หลี่ชียเอ่ก็คงไม่มอบของขวัญเล็กน้อยให้กับเขา

เมื่อเจ้านิกายได้สติคืนกลับมา เร่งรีบเก็บโสมโลหิต
อายุล้านปีด้วยความตระหนก ของเซ่นนี้หากแพรงพรายออกไป
ต้องนำพาศักดิ์ถึงชีวิตให้กับพวกเขาอย่างแน่นอน

บทที่ 1236 เกาะสายรุ้ง

ถ้าหากจะกล่าวว่ ทะเลสาบตั้งถึงคือไข่มุกสุกใสเม็ดหนึ่งที่อยู่ด้านหน้าของเทือกเขามังกรยักษ์ละก็ เมืองสายรุ้งก็คือเครื่องประดับที่อยู่ส่วนหางของเทือกเขามังกรยักษ์

บริเวณที่เป็นส่วนหางมังกรของเทือกเขามังกรยักษ์ จะมีเกาะแต่ละเกาะที่ตั้งกันอยู่อย่างกระจัดกระจายเหมือนดวงดาวที่กระจายเต็มท้องฟ้า เกาะเหล่านี้ไม่นับว่ามีขนาดใหญ่ ทว่ามีความวิจิตรละเอียดอ่อนเป็นอันมาก บนเกาะจะมีชาวพื้นเมืองอาศัยอยู่ และชาวพื้นเมืองเหล่านี้ได้อาศัยไม้ปลูกสร้างเป็นบ้านแต่ละหลังที่มีความวิจิตรละเอียดอ่อนยิ่งนัก

เมื่อกล่าวถึงเทือกเขามังกรยักษ์ กล่าวถึงเมืองสายรุ้งแล้ว ย่อมจะมองข้ามไม่กล่าวถึงสิ่งจัดตั้งหนึ่งไปไม่ได้ เป็นสิ่งจัดตั้งที่มีความลึกลับอย่างมากของแดนวิญญานสวรรค์ คือ...แคว้นมังกรยักษ์

สำหรับแคว้นมังกรยักษ์นั้น ผู้คนในแดนวิญญานสวรรค์บางคนบอกว่ามีแคว้นนี้ตั้งอยู่จริง แต่ก็มีบางคนบอกว่ามันไม่มีอยู่จริง ส่วนจะมีอยู่จริงหรือไม่ นั้น ไม่มีใครบอกได้อย่างชัดเจน

ตามตำนานเล่าว่าบรรพบุรุษของแคว้นมังกรักษ์ก็คือ เทพมังกรักษ์ตัวหนึ่ง การดำรงอยู่ของแคว้นมังกรักษ์นั้นมิใช่จริงหรือไม่ถือเป็นเรื่องที่พุดยาก แต่การดำรงอยู่ของเทพมังกรักษ์กลับเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในแดนวิญญานสวรรค์

ตามตำนานว่ากันว่าเทพมังกรักษ์คือผู้ดำรงอยู่ในฐานะสูงสุดของปีศาจทะเล ภายหลังจากที่มันละสังขารไปในทำนักรกรรมฐานแล้ว ร่างกายที่ใหญ่โตมโหฬารได้กลายเป็นเทือกเขามังกรักษ์ จากนั้นลูกหลานของพวกมันได้สืบทอดขยายเผ่าพันธุ์ต่อมาในบริเวณเทือกเขามังกรักษ์ และเคยก่อตั้งแคว้นมังกรักษ์อยู่ภายในส่วนที่ลึกที่สุดของเทือกเขาแห่งนี้

สำหรับปัญหาที่ว่าแคว้นมังกรักษ์ตั้งอยู่ ณ ที่ใด มีหน้าตาอย่างไร ชนรุ่นหลังไม่สามารถล่วงรู้ได้ กระทั่งไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแคว้นมังกรักษ์นั้นดำรงอยู่จริงหรือไม่

แต่อาศัยมองดูจากเมืองสายรุ้งพอจะมองเห็นเบาะแสของแคว้นมังกรักษ์ได้บ้าง มีบางคนบอกว่าเมืองสายรุ้งเปรียบเสมือนหน้าตาต่างบ้านหนึ่งของแคว้นมังกรักษ์ เป็นเมืองที่มี

ความอัจฉริยะแห่งหนึ่งที่แคว้นมังกรักษ์ลงใจสร้างให้กับโลกของมนุษย์ปุถุชน

ขณะที่เกาะสายรุ้งซึ่งอยู่ที่เทือกเขามังกรักษ์นั้นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของเมืองสายรุ้งเท่านั้นเอง คิดจะขึ้นไปยังเมืองสายรุ้งก่อนอื่นต้องไปที่เกาะสายรุ้งเสียก่อน มิฉะนั้นละก็ จะไม่มีวันได้พบเห็นว่าเมืองสายรุ้งตั้งอยู่ที่ใด

หลี่ซีเยเหยียบลงบนเกาะสายรุ้ง มองดูท้องฟ้าของเมืองสายรุ้งแวบหนึ่ง ถึงกับเพยร่อยยิ้มที่เฉยเมยออกมา

เกาะสายรุ้ง เป็นเกาะแต่ละเกาะที่เรียงรายกัน ผู้คนเดินกันขวักไขว่ มีทั้งเผ่าพันธุ์มนุษย์ เผ่าปีศาจทะเล ยังมีเผ่าพญากษัตริย์ บำเพ็ญตนที่มายังสถานที่แห่งนี้ก็แค่ใช้เป็นทางผ่านและหยุดพัก ระหว่างการเดินทางเท่านั้น แต่ก็มีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากกว่าที่มาเพื่อต้องการเข้าไปยังเมืองสายรุ้ง

หลี่ซีเยที่เพิ่งมาถึงยังเมืองสายรุ้งก็มองเห็นรถม้าคันหนึ่งที่จอดอยู่บริเวณท่าข้ามที่จะขึ้นไปยังเมืองสายรุ้งแต่ไกล รถม้าคันนี้แลดูหรูหรา มาก สร้างขึ้นมาจากเหล็กเงินให้เฉา (เหล็กราชวงศ์จรมบาดาล) ที่ล้ำค่ายิ่งนัก บนตัวรถได้ฝังสิ่งล้ำค่าแปด

ประการเอาไว้ ซึ่งสิ่งล้ำค่าเหล่านี้ได้เปล่งประกายดั่งแสงอาทิตย์ที่มี
สีสังดงามออกมา และประกายดั่งกล่าวเหมือนหนึ่งได้ปูเป็นวิถีขึ้น
บนท้องฟ้า เพื่อให้รถม้าสามารถวิ่งไปตามทางได้อย่างรวดเร็ว

รถม้าคันที่สุดหรูหราฟุ่มเฟือยมากที่สุดคันนี้ลากด้วย
ม้าอายุที่เป็นสุดยอดม้าอันหาได้ยากที่สุดของแดนวิญญานสวรรค์
จำนวนแปดเชือกลากหางนกยาวเหยียด จนปรากฏเป็นประกายที่
ส่ายไปมา คล้ายดั่งเขียนอ่องที่เสด็จออกประพาสอย่างนั้น

ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นสารภีคือสาวใช้ที่หน้าตางดงามยิ่ง อีก
ทั้งข้างรถม้ายังมีเด็กที่คอยโปรยดอกไม้ยามที่รถม้าวิ่งผ่าน รอบๆ
รัศมีสีบลิ้จะเห็นเป็นกลีบดอกปลิวว่อน เป็นการสิ้นเปลืองและอวด
บารมียิ่งนัก

ในแดนวิญญานสวรรค์มีน้อยคนนักที่มาด้วยท่าที่
เอิกเกริกวางมาดเช่นนี้ ที่สำคัญคือผู้บำเพ็ญตนส่วนใหญ่มิ
ฟุ่มเฟือยเช่นนี้ ลักษณะการเดินทางด้วยความฟุ่มเฟือยเช่นนี้ พบ
เห็นในโลกของผู้บำเพ็ญตนได้ยาก

การเดินทางในลักษณะเอิกเกริกและฟุ่มเฟือยเช่นนี้
ง่ายต่อการทำให้ผู้คนริษยา กระทั่งนำพาเรื่องยุ่งยากเข้ามาหา แต่
เจ้าของรถม้าคันนี้คงไม่เคยคิดถึงปัญหาข้อนี้

ความจริงแล้ว ผู้คนจำนวนมากเมื่อเห็นธงขนาดเล็กที่
ประดับอยู่บนรถม้าก็ต้องยอมอ่อนข้อให้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะไปหา
เรื่อง ผู้ที่รู้เรื่องก็ต้องรู้ว่าธงนั้นเป็นธงของอ่องเทพจอมบาดาล มีเพียง
ผู้ที่สนิทชิดเชื้อกับเขามากที่สุดจึงมีคุณสมบัติประดับด้วยธง
สัญลักษณ์เช่นนี้ได้

“กงซุนเหม่ยยวีมาแล้ว” มีผู้บ่าเพ็ญตนพิมพ์ออกมา
เมื่อมองเห็นรถม้าลักษณะเช่นนี้แต่ไกล

“ซู พุดเบาๆ หน้อย ทางที่ดีเรียกนางว่าฮองเฮากงซุน
จะดีกว่า ฟังจากผู้ที่อยู่ทางทะเลร่องน้ำลึกลับบอกว่า นางชมชอบ
ให้ผู้อื่นเรียกนางว่าฮองเฮากงซุน มิฉะนั้นล่ะก็ หากนางโกรธขึ้นมา
ก็จะฆ่าคน” เพื่อนที่อยู่ข้างผู้บ่าเพ็ญตนผู้นั้นรีบเร่งเตือนสติเขา

เห็นรถม้าที่หรูหราเช่นนี้แล้ว มีทั้งคนที่ยำเกรง คนที่
อิจฉา แต่ส่วนใหญ่ก็คือยอมอ่อนข้อหลบไปห่างๆ

กงซุนเหม่ยยวีคืออนุของอ่องเทพลมบาดาล ได้รับการโปรดปรานจากอ่องเทพลมบาดาลยิ่ง ชาวว่านางมีโอกาศถูกอ่องเทพลมบาดาลแต่งตั้งให้เป็นฮองเฮาของราชวงศ์ลมบาดาล!

ความจริงแล้วที่กงซุนเหม่ยยวีได้รับการโปรดปรานนั้นใช่เพียงเพราะรูปโฉมที่งดงามเท่านั้น ก่อนที่นางจะแต่งงานกับอ่องเทพลมบาดาลนางก็มีชื่อเสียงที่โด่งดังในกลุ่มคนรุ่นใหม่ของเผ่าวิญญานเทพแล้ว ทักษะยุทธของนางนั้นแข็งแกร่งมาก เคยมีชื่อติดอันดับเป็นดาวรุ่งของกลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าวิญญานเทพมาก่อน

“ที่ฮองเฮากงซุนมายังทะเลปีศาจมังกรด้วยตนเอง หรืออ่องเทพลมบาดาลจะมาอย่างนั้นรี?” มองดูธรม้าที่หุ่หุ่ราวิ่งผ่านไป ตามเส้นทางที่มุ่งไปยังเมืองสายรุ้ง บางคนจึงได้คาดการณ้เอาไว้

“ซู...” เพื่อนที่มาด้วยกันพูดแผ่วเบาว่า “อย่าพูดจาส่งเดช ได้ยินว่าครั้งนี้ฮองเฮากงซุนมีอารมณ้เกรี้ยวกราดมาก เนื่องจากสาวใช้ข้างกายที่โปรดปรานมากที่สุดถูกเจ้าหนูที่ชื่อหลี่ซีย่สังหาร มาคราวนี้อาจต้องการเดินเล่นคลายเครียด แต่ก็เป็นไปได้ต้องการมาหาเจ้าหนูแซ่หลี่นั้น”

หลี่ซีเยเหมือนมองไม่เห็นรถม้าหรือหาคันนั้น เขาเดินเข้าไปยังโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง นั่งดื่มสุราเงียบๆ รอการมาถึงของนางไปเถ

ขณะนั่งอยู่ภายในโรงเตี๊ยม มองดูน้ำทะเลที่อยู่ด้านนอก มองไปยังเทือกเขามังกรยักษ์ที่ดูเลือนราง หลี่ซีเยอดที่จะทอดถอนใจออกมาที่หนึ่งไม่ได้

“นั่นเทือกเขามังกรยักษ์นะ” ความจริงแล้ว ผู้ที่มองดูเทือกเขามังกรยักษ์จากระยะไกลใช้จะมีเพียงหลี่ซีเยคนเดียวเท่านั้น ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยที่เดินทางมาแวะพักชั่วคราวก็มองดูเทือกเขามังกรยักษ์ที่เห็นเลือนลางจากระยะห่างไกลเช่นกัน

“ภายในเทือกเขามังกรยักษ์มีมังกรอยู่จริงรึ? หรืออีกนัยหนึ่ง โลกนี้มีเผ่าพันธุ์มังกรอยู่จริงหรือ?” ผู้บำเพ็ญตนผู้หนึ่งอดที่จะเอ่ยถามกับเพื่อนร่วมโต๊ะไม่ได้

คำพูดนี้ทำให้เพื่อนร่วมโต๊ะฉงนแต่เหมือนกัน ผู้อาวุโสที่มีอายุแก่กว่าทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ขึ้นอยู่กับว่าจะนิยามเผ่ามังกรไว้อย่างไร เทือกเขามังกรยักษ์มีมังกรหรือไม่เป็นเรื่องที่พูดยาก แต่หากจะบอกว่ามีเผ่าพันธุ์ที่เป็นปีศาจมังกรในแดน

วิญญาณสวรรค์น่าจะมียู่ เฝ้าปีศาจมังกรคือเฝ้าพันธุ์ที่เป็นเอก
ของเหล่าปีศาจทะเลของพวกเรา มีบรรพชนคาดเดาว่า มีความ
เป็นไปได้ว่าเฝ้ามังกรที่อยู่บนเทือกเขามังกรยักษ์ก็คือเฝ้าปีศาจ
มังกรนั่นเอง”

“เมื่อเอ่ยถึงมังกร ข้ากลับเคยได้ยินตำนานอยู่เรื่อง
หนึ่ง” เพื่อนที่อยู่ร่วมโต๊ะผู้หนึ่งกล่าวว่า “ตามตำนานเล่าว่า นาน
มาแล้ว บริเวณทะเลที่เป็นเทือกเขามังกรยักษ์เคยปรากฏมังกรดำ
ตัวน้อยอยู่ตัวหนึ่ง เจ้ามังกรดำน้อยเคยว่ายน้ำมาถึงเกาะสายรุ้ง ไม่
รู้ว่าเท็จจริงเป็นเช่นใด”

“ตำนานเรื่องนี้ข้าก็เคยได้ยิน ตำนานเล่าว่ามังกรดำ
น้อยตัวนี้เคยก่อความวุ่นวายขึ้นที่ทะเลสาบตั้งถึง ภายหลังจึงถูก
ท่านเซียนผู้หนึ่งสยบเอาไว้ได้” เพื่อนอีกคนก็กล่าวเสริมขึ้น

“ท่านเซียน?” เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ผู้บำเพ็ญตนที่
เอ่ยถึงเรื่องนี้เป็นคนแรกพลันเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น รีบ
พูดขึ้นมาว่า “มีจริงหรือท่านเซียนนะ?”

“เรื่องท่านเขียนที่ว่าคงเป็นแค่เรื่องที่ลือต่อๆ กันมา บนโลกนี้มีเขียนที่ไหนกัน” ผู้อาวุโสที่มีอายุมากกว่าหัวเราะและสายหน้า

“ฉบับที่ข้าได้ยินมาดูจะเข้าที่มากกว่า ฟังว่าผู้ที่สยบเจ้ามังกรดำน้อยอะไรนั้นหาใช่เขียน แต่เป็นจอมปีศาจ เป็นจอมปีศาจที่ชั่วร้ายสุดๆ ตนหนึ่ง เล่ากันว่าหลังจากที่จอมปีศาจสยบมังกรดำน้อยได้แล้ว ได้ถลกหนังต้มเลือดมันเป็นๆ จากนั้นก็ได้ทำการปรุงเนื้อมังกรกินจนสิ้น” พรรคพวกอีกคนรีบกล่าวขึ้นมา

หลี่ชีย่ที่นั่งดื่มสุร่าย่อมุด้านหนึ่งของโรงเตี๊ยม เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้เกือบพ่นสุราที่อยู่ในปากออกมา เรื่องบางเรื่องเมื่อมีการพูดลือกันไปมา ท้ายสุดก็กลายเป็นคนละเรื่องไปเลย

หลี่ชีย่ไม่ได้ใส่ใจสำหรับการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องพรรคนี้ เขาเพียงยิ้มและสายหน้าเบาๆ และไม่ต้องการฟังต่อ

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ในที่สุดจางไปถุกก็มาถึง เมื่อเห็นหน้าหลี่ชีย่เขาริบโค้งคำนับ หลี่ชีย่พยักหน้าให้เขานั่งลง

“เจ้ามาสายแล้ว” หลีซีย่เพียงดื่มสุราและมองดู
ทิวทัศน์สวยงามด้านนอก และพูดขึ้นมา

“มีเรื่องเล็กน้อยทำให้เสียเวลาไป” จางไป๋เถวหัวเราะ
แห้งๆ ท่าทางพะอืดพะอม กล่าวพร้อมกับถ่มมือไปมา

หลีซีย่เวลานี้ขมวดคิ้วที่หนึ่งมองหน้าจางไป๋เถว เอ๋ย
ขึ้นมาช้าๆ “มีคนหาเรื่องเจ้ารึ?”

“ไม่ ไม่ ไม่มี...” จางไป๋เถวเห็นท่าทีของหลีซีย่แล้ว
ตกใจจนวิญญูณแทบออกจากร่าง รีบโบกมือไปมาเป็นการใหญ่

แต่ด้วยความสามัญชนธรรมดาอย่างจางไป๋เถวไหนเลย
จะต้านทานกับสายตาของหลีซีย่ที่จ้องมองมาได้ เขาได้แต่หัวเราะ
เจื่อนๆ กล่าวด้วยหน้าตาขมขื่นว่า “คุณชาย ความจริงก็ใช่เป็น
เรื่องใหญ่โตอะไร เกิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้ขึ้นมา ศิษย์ของทะเลสาบ
ตั้งถึงเกรงว่าจะเกิดเรื่องอะไรกับข้า ดังนั้นจึงมาสอบถามนิดหนึ่ง
เท่านั้นเอง พวกเขาไม่ได้ทำอะไรข้า จริงๆ นะ”

ในสายตาของจางไป๋เถวมองว่าหลีซีย่หาใช่คนที่มี
อารมณ์ดีอย่างแน่นอน พูดไม่เข้าหูคำหนึ่งก็เล่นเอาเลือดตกยาง

ออก กระทั่งเรียกได้ว่าเป็นประเภทที่ฝ่ายตรงข้ามมาเท่าไรก็สังหาร
มากเท่านั้น ดังนั้นเขาจึงเกรงว่าหลี่ชียเอ่จะเข้าใจผิดจนเกิดสังหาร
หมู่ขึ้นมา ทำเอาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงถูกสังหารจนสิ้น เขาคง
ต้องรู้สึกละอายแก่ใจแล้ว

หลี่ชียเอ่จ้องมองจางไปถู่ทีหนึ่ง จากนั้นละสายตาไป
มองดูทิวทัศน์ของเทือกเขามังกรยักษ์จากระยะห่างไกลต่อไป

จางไปถู่รู้สึกโล่งอกขึ้นเมื่อหลี่ชียเอ่ไม่ได้ซักไซ้เรื่องราว
ต่อ ลองคิดดู บริเวณหอร้อยปราชญ์ของพวกเขาเขว่นศพเอาไว้
กว่าร้อยศพ ศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงจะไม่รู้สึกตื่นตระหนกรึ?

แน่นอน จางไปถู่เองก็ไม่ต้องการให้ศิษย์ของทะเลสาบ
ตั้งถึงมายุ่งกับหลี่ชียเอ่ มิฉะนั้นละก็เท่ากับเป็นการรณหาที่ตายเอง

“คุณ คุณชาย พวก พวกเราจะไปที่ไหนกัน?”
หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ จางไปถู่จึงรวบรวมความกล้าเอ่ยถาม
เสียงแผ่วเบากับหลี่ชียเอ่

ครูหนึ่งต่อมา หลีชีเย่ละสายตากลับมา กล่าวว่า “ไปเมืองสายรุ้ง ไปหาอะไรบางอย่างให้เจ้า เมื่อได้ของครบถ้วนแล้วก็จะทำลายพื้นฐานเต๋าของเจ้าค่อยเริ่มต้นฝึกกันใหม่”

“ทำลายพื้นฐานเต๋า?” จางไปเถถึงกับตะลึงเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ แม้ว่าพื้นฐานของเขามีอยู่น้อยนิด แต่เป็นสิ่งที่เขาเพียรพยายามด้วยความลำบากมาหลายสิบปี จู่ๆ ก็ให้ทำลายมัน เขารู้สึกรับไม่ได้เช่นกัน

หลีชีเย่เพียงมองดูเขาแวบหนึ่งด้วยท่าทีเฉยเมย กล่าวว่า “เจ้ายังมีอะไรที่จะเสียอีกหรือ ไซ้ว่าข้าจะดูแลเจ้า แต่ว่าอาศัยพื้นฐานเพียงเช่นนี้ของเจ้า มีหรือไม่มีก็ไม่ต่างกัน ทำลายทิ้งแล้วสร้างขึ้นใหม่จึงเรียกว่าทำลายก่อนแล้วฟื้นขึ้นใหม่”

จางไปเถอดิ่งเงียบขึ้นมาไม่ได้ เขาเขาก็ต้องยอมรับในคำกล่าวเช่นนี้ พื้นฐานอ่อนด้อยของเขานั้นมีหรือไม่มีก็มีค่าเท่ากันจริงๆ

“แต่ แต่ว่าข้าอายุไม่น้อยแล้วสามารถทนรับได้รึ?” จางไปเถเองก็รู้สึกกังวลอยู่บ้าง เป็นความจริงที่เขามีอายุไม่น้อย ช่วง

อายุเช่นนี้หากมีการทำลายพื้นฐานละก็ เป็นการง่ายที่จะทำให้พลัง
ลมปราณสูญสิ้นและอาจเสียชีวิตได้ง่ายๆ

“วางใจเถอะ มีข้าอยู่ทั้งคน คิดจะตายก็คงยาก”

“ถ้าเช่นนั้นก็ทำตามที่คุณชายว่ามาก็แล้วกัน” จางไป
ถูกลงเอยอยู่นิดหนึ่ง สุดท้ายก็ได้ตัดสินใจไป ในใจของเขาเข้าใจว่า
หลี่ชีย่ไม่มีความจำเป็นต้องทำร้ายเขา ถ้าหากหลี่ชีย่ต้องการทำ
ร้ายเขาจริง แค่นี้ๆ เดียวก็สามารถจัดการกับเขาได้แล้ว ไม่
จำเป็นต้องวุ่นวายอะไรขนาดนี้

ตอนที่ 1237 หงวีเจียว

หลี่ซีเย่เพียงพยักหน้า และยังคงจ้องมองไปที่เทือกเขามังกรยักษ์ที่เลื่อนรางห่างไกลออกไป โดยตกอยู่ในอาการนิ่งเฉยเป็นเวลานาน

เทือกเขามังกรยักษ์คล้ายดั่งเป็นมังกรขนาดยักษ์ตัวหนึ่งที่ยึดครองพื้นที่อยู่บนทะเล ทอดยาวติดต่อกันเป็นสิบล้านลี้ แต่เทือกเขามังกรยักษ์มีสภาพเหมือนถูกปกคลุมด้วยหมอกหนาเหมือนดั่งมังกรยักษ์ที่อยู่ท่ามกลางเมฆหมอก เห็นหัวไม่เห็นหาง ทำให้เทือกเขามังกรยักษ์เต็มไปด้วยความลึกลับ

มองดูเทือกเขามังกรยักษ์ที่อยู่ห่างไกลออกไป มองดูเทือกเขามังกรยักษ์ที่ดูเลื่อนรางอันสืบเนื่องมาจากถูกปกคลุมไปด้วยหมอกหนา สายตาของหลี่ซีเย่ก็กลับกลายเป็นเลื่อนรางไปโดยไม่รู้ตัว

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสายตาของหลี่ซีเย่ทำให้เทือกเขามังกรยักษ์ดูสลับ หรือเป็นเพราะเทือกเขามังกรยักษ์ทำให้ดวงตาทั้งสองของหลี่ซีเย่สลับไปกันแน่

ท่ามกลางความสับสนนั้น หลี่ซิเย่มองจนเหม่อลอยไม่
อาจได้สติกลับมาเป็นเวลานาน การได้มองดูเทือกเขามังกรยักษ์
ทำให้เรื่องราวบางเรื่องที่เคยเก็บจนฝุ่นเชรอะปรากฎขึ้นมา เป็น
เรื่องราวในอดีตที่หลี่ซิเย่ไม่ต้องการไปรื้อฟื้นขึ้นมา

มองดูหมอกหนาที่บดบังทิวทัศน์ของหลี่ซิเย่อดที่จะ
เต้นกระตุกทีหนึ่ง เหมือนว่ามีอะไรบางอย่างมากระชากหัวใจของ
เขาอย่างนั้น

ครั้งจางไปเถเห็นหลี่ซิเย่จ้องมองเทือกเขามังกรยักษ์จน
เหม่อลอยอยู่เป็นเวลานาน เขาได้แต่นั่งเป็นเพื่อนอยู่ตรงนั้นเงียบๆ
ไม่กล้าส่งเสียงใดๆ ออกมา

“คุณชาย...” หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก จางไปเถ
เห็นท่าทีของหลี่ซิเย่แปรเปลี่ยนไปเป็นอันมาก อดกังวลขึ้นมาไม่ได้
จึงเรียกเขาเบาๆ และพูดอย่างแผ่วเบาว่า “คุณชาย ท่านไม่เป็น
อะไรใช่ไหม”

หลี่ซิเย่ได้สติกลับมาเมื่อถูกรบกวน เขาทอดถอน
ภายในใจเบาๆ กล่าวเฉยเมยว่า “ไม่เป็นไร เพียงแต่เทือกเขามังกร

ช่างเรื่องบางเรื่องช่างดึงดูดใจผู้คนเหลือเกิน ทำให้คนเรายากจะลืม
เลื่อนได้ตลอดกาล”

เมื่อจางไปถูไถยืมคำพูดของหลี่ชีย่แล้วก็เข้าใจผิด
เขาอดที่จะเกาหัวแกรกๆ ไม่ได้ กล่าวว่า “เทือกเขามังกรยักษ์เป็นที่
ดึงดูดใจคนมาโดยตลอด มันลึกลับมากเหลือเกิน ลึกลับจนทุกคน
ล้วนแล้วแต่เปี่ยมด้วยความอยากรู้อยากเห็น ทุกคนต่างต้องการรู้
ว่าแท้จริงมันเป็นอย่างไรกันแน่ หลายคนต้องการรู้ว่าภายใน
เทือกเขามังกรยักษ์มีแคว้นมังกรยักษ์อยู่จริงหรือไม่...”

“...เพียงแต่ ตลอดเวลาที่ผ่านมายังไม่เคยมีใคร
สามารถเข้าไปถึง ตามตำนานเล่าว่าเว้นแต่เป็นผู้ที่ได้รับการ
อนุญาตจากแคว้นมังกรยักษ์เท่านั้น หากไม่แล้ว บุคคลภายนอก
ทั้งหมดไม่สามารถเข้าไปยังเทือกเขามังกรยักษ์ได้ ได้ข่าวมาว่า
ตลอดเวลาที่ผ่านมาก็มีคนทดลองเข้าไปยังเทือกเขามังกรยักษ์ แต่
ไม่มีใครทำได้สำเร็จ คุณชายคงไม่คิดจะเข้าไปในเทือกเขามังกร
ยักษ์กับเขาด้วยกระมัง?”

จางไปถูเข้าใจผิดคิดว่าหลี่ชีย่ต้องการเข้าไปดูอะไรใน
เทือกเขามังกรยักษ์ แน่นอนที่หลี่ชีย่พูดนั้นมันเป็นคนละเรื่องกัน

“บางทีอาจจะใช่” หลี่ซีย่เพียงยิ้มเฉยเมยแล้วถาม
ขึ้นมาเฉยๆ “ตระกูลเจียนตอนนี้เป็นอย่างไบ้าง?”

“คุณชายหมายถึงตระกูลเจียนแห่งเมืองสายรุ้งใช่
หรือไม่?” แม้ว่าจางไปถูจะเป็นเพียงสามัญชนธรรมดา แต่อย่างไร
เสียหรือยปราชญ์ก็อยู่ใกล้กับเทือกเขามังกรยักษ์ เขาจึงรู้
เรื่องราวเกี่ยวกับเมืองสายรุ้งอยู่ไม่น้อย

“ถูกต้อง” หลี่ซีย่พยักหน้าเบาๆ เหมือนว่าจิตใจจะไม่
ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัว

“ตระกูลเจียนเมืองสายรุ้งพวกเขาสบายดีตลอดมา ทุก
คนต่างบอกว่าตระกูลเจียนคือตระกูลขุนนางโบราณอันดับหนึ่ง
ของเมืองสายรุ้ง” จางไปถูบอกเล่าสิ่งที่ตนเองรู้ทั้งหมดไปตามความ
จริงกับหลี่ซีย่ “ได้ยินว่าตระกูลเจียนกับเผ่าพันธุ์มนุษย์พวกเรามี
ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมาก และมีบางคนกล่าวว่าตระกูลเจียนมีค
วามสัมพันธ์ใกล้ชิดกับแคว้นมังกรยักษ์มาก ตลอดเวลาที่ผ่านมา
ทุกคนก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าตระกูลเจียนไม่ทำตัวเป็นที่โด่งดัง
ทุกคนรู้แต่เพียงตระกูลเจียนแข็งแกร่งมาก เจ้าบ้านตระกูลเจียนคน
ปัจจุบันก็มีอายุหลายพันปีแล้ว แต่ยังคงมีสุขภาพแข็งแรง”

หลี่ซีเย่ตอบรับคำหนึ่งแบบไม่ใส่ใจ เมื่อได้ยินคำกล่าว
เช่นนี้ เขาทอดถอนภายในใจเบาๆ เจ้าหนูตระกูลเจียนน่าจะมี
ชีวิตอยู่กระมัง น่าเสียดาย เหวินชินกลับเลือกที่จะเผชิญหน้าอย่าง
ไม่สะทกสะท้าน...

หลี่ซีเย่ตกอยู่ท่ามกลางภวังค์ความคิดอยู่นาน
เรื่องราวบางเรื่องเขาไม่ต้องการหวนระลึกถึง ความจริงสำหรับตัว
เขาเองแล้ว เขาไม่ค่อยอยากที่จะกลับมาที่แดนวิญญานสวรรค์นัก
มีบางสิ่งบางอย่างที่เขาไม่ต้องการไปหวนระลึกถึง เขาหวังว่าทุกสิ่ง
จะยังคงอยู่ในความทรงจำ และเก็บมันเอาไว้ภายในใจอย่างนั้น
ตลอดไป

ขณะที่หลี่ซีเย่อยู่ระหว่างนั่งเงียบเป็นเวลานานนั้น
ผู้หญิงคนหนึ่งก้าวเดินเข้ามาภายในโรงเตี๊ยม ผู้หญิงคนนี้สวมเสื้อ
รัดรูปสีน้ำเงิน ส่วนแว้าส่วนโค้งของรูปร่างที่แฝงด้วยเสน่ห์งดงาม
ลักษณะท่าทางเย็นชามั่นคงและมีความเด็ดขาด นางก็คือหงยวี
เจียวที่เคยพบหน้ากับหลี่ซีเย่มาครั้งหนึ่งที่ทะเลสาบตั้งถึงนั่นเอง

จางไป๋เถวเมื่อเห็นหน้าหงยวีเจียว มีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป
ขณะที่หงยวีเจียวกลับเดินตรงเข้ามาหาเมื่อเห็นหน้าจางไป๋เถว ครั้น
มาอยู่ข้างๆ จางไป๋เถวแล้วนางได้โค้งคำนับแสดงความเคารพ

ประธานหมัดคารวะและกล่าวว่า “ศิษย์พี่จาง ไม่พบหน้ามานาน
แล้วนะ”

แม้ว่าจางไปถูจะไม่ใช่ศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึง แต่หาก
นับเนื่องตามศักดิ์ของบรรพบุรุษแล้ว หงยวีเจียวยังคงต้องเรียกจาง
ไปถูเป็นศิษย์พี่

“เหอะ เหอะ เหอะ ศิษย์น้องหง ไม่พบกันเสียนาน
ทักษะยุทธของเจ้าดูจะก้าวหน้าอีกแล้ว” จางไปถูหัวเราะเจื่อนๆ แล้ว
หันหลังกลับไปทำท่าเหมือนต้องการเอาตัวบังหลี่ชียเอเอาไว้ ไม่ต้องการ
ให้หงยวีเจียวมองเห็นหลี่ชียเอ

จางไปถูไม่ได้เป็นห่วงหลี่ชียเอ แต่ห่วงใยในความ
ปลอดภัยของหงยวีเจียว เนื่องจากจางไปถูคาดเดา ว่าอะไรคือ
เหตุผลการมาที่นี้ของหงยวีเจียวได้ต่างๆ

เวลานี้ แม้ว่าจางไปถูคิดเอาตัวบังหลี่ชียเอเอาไว้ก็ไม่มี
ประโยชน์ เพราะหงยวีเจียวได้มองเห็นหลี่ชียเอแล้ว กล่าวด้วยความ
แปลกใจว่า “เป็นท่าน?”

หลี่ชียเอยังคงปล่อยจิตใจให้ล่องลอยไปตามความคิด
สายตาดตกอยู่ที่เขามังกรยักษ์ที่ห่างไกลและดูสลัว ไม่ได้ยินคำพูด
ของหงยวีเจียว

หงยวีเจียวรู้สึกไม่สบายอารมณ์นักกับท่าทีของหลี่ชียเอ
แต่ที่นี่ไม่ใช่พื้นที่ของทะเลสาบตั้งถึง นางจึงไม่ไปก้าวก่ายหลี่ชียเอ
ยิ่งไปกว่านั้น นางมาด้วยเรื่องของจางไป๋เถ

สำหรับตัวจางไป๋เถเองได้แต่ทอดถอนภายในใจเบาๆ รู้
ว่าอะไรจะเกิดยังคงต้องเกิด เวลานี้เขาได้แต่ภาวนาให้หงยวีเจียว
ได้ระวังคำพูดสักนิด

“ศิษย์พี๋ฉาง ข้าได้รับคำสั่งจากท่านพ่อ ต้องการขอคำ
ชี้แนะเรื่องบางเรื่องกับศิษย์พี๋” หลังจากหงยวีเจียวนั่งลงเรียบร้อย
แล้ว ก็ได้เอ่ยขึ้นกับจางไป๋เถ

บิดาของหงยวีเจียวก็คือเจ้าสำนักทะเลสาบตั้งถึงคน
ปัจจุบันนามว่าหงเทียนฉู่

“ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องอะไร?” จางไปถูรีบเร่งถามออกไป
อันที่จริงในใจของเขารู้แล้วว่าหงยวีเจียวต้องการถามถึงเรื่องใด แต่
เขาไม่ต้องการให้หงยวีเจียวถามถึงเรื่องนี้มากที่สุด

“ข้าได้ข่าวมาว่า คนของนิกายเกล็ดเหล็กได้หาเรื่อง
ศิษย์พีจาง”

เรื่องนี้อยู่ในความคาดคิดของจางไปถูอยู่แล้ว เขา
หัวเราะรำ กล่าวว่่า “เหอะ เหอะ เหอะ เรื่องที่ศิษย์น้องพูดถึงนี้ก็ผ่าน
ไปแล้ว แค่คนของนิกายเกล็ดเหล็กต้องการขอซื้อหอร้อยปราชญ์
กับข้า แต่มันเป็นทรัพย์สินสมบัติของบรรพบุรุษจะขายได้อย่างไรกัน
เล่า? ดังนั้น ข้าจึงได้ปฏิเสธไป”

“แล้วมันเกิดเรื่องอะไรขึ้นบนเกาะล่ะ? ศิษย์พี เรื่องนี้หา
ใช่เป็นเรื่องเล็กนะ” หงยวีเจียวเอ่ยเสียแพ้วเบา นางไม่ได้ต้องการ
ตำหนิหรือสอบสวนต่อจางไปถู แต่ว่าเกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ นาง
จำเป็นต้องรู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้

พลังอำนาจที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันและทำการสยบ
ทะเลปีศาจมังกรเอาไว้ จากนั้นข่าวของนิกายเกล็ดเหล็กถูกทำลาย
ได้แพร่กระจายออกไป ไม่นานทางทะเลสาบตั้งถึงก็ได้รับทราบข่าว

พวกเจ้านิกายเกล็ดเหล็กกว่าร้อยศพถูกแขวนอยู่ที่หอร้อยปราชญ์
แล้วจะไม่ให้ทะเลสาบตั้งถึงต้องตระหนกตกใจได้อย่างไร

แน่นอนที่สุด ทะเลสาบตั้งถึงยังไม่สามารถนำเอาเรื่องที่
มีพลังอำนาจทำการสยบทะเลปีศาจมังกร และเรื่องที่นิกายเกล็ด
เหล็กถูกทำลายมาเชื่อมโยงเข้ากับหอร้อยปราชญ์ได้ แต่เรื่องศพ
ของพวกเจ้านิกายเกล็ดเหล็กกลับถูกแขวนอยู่ที่หอร้อยปราชญ์
เรื่องนี้พลันแปรเปลี่ยนไปไม่เหมือนกันอีกแล้ว

แม้ว่าหงวีเจียวไม่ได้พูดความจริงทั้งหมด แต่ก็ได้พูด
อย่างชัดเจนแล้ว จะอย่างไรเสียการที่พวกของเจ้านิกายเกล็ดเหล็ก
ซึ่งเป็นยอดฝีมือจำนวนร้อยกว่าคนตายอย่างอนาถที่หอร้อย
ปราชญ์ หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไป ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขา
ย่อมไม่พ้นต้องสงสัย

ความจริงหลังจากที่ทะเลสาบตั้งถึงทราบเรื่องนี้แล้ว ก็
ได้จัดการกับศพของพวกเจ้านิกายเกล็ดเหล็กทั้งหมดเรียบร้อยไป
แล้ว จางไปถู่ไม่กล้าเอาเรื่องนี้บอกต่อหลี่ซีเย เขาเกรงว่าหลี่ซีเยจะ
พาลโกรธขึ้นมาแล้วบุกเข้าสังหารคนของทะเลสาบตั้งถึง และ
ทำลายทะเลสาบตั้งถึงไป

“เรื่องนี้...” ในขณะที่ จางไปถูไม่สามารถหาเหตุผลมาตอบปัญหาของหงยวีเจียวได้ โดยพื้นฐานเขาเองโกหกไม่เก่งอยู่แล้ว ดังนั้นจึงได้แต่ยิ้มเฉื่อยๆ กล่าวว่า “เรื่อง เรื่องนี้เกรงว่าคงไม่อยู่ในความรับผิดชอบของพวกเรา เป็นนิยายเกลียดเกลือกพวกเขา ต้องการบังคับให้มีการซื้อขายเท่านั้น”

“แค่ทำลายนิยายเกลียดเกลือกไปแห่งหนึ่งเท่านั้น ต้องตื่นเต้นมากมายขนาดนี้ด้วยรี?” หลี่ชียะเวลานี้ได้ละสายตากลับมาเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

คำพูดของหลี่ชียะทำเอาจางไปถูตกใจยิ่งนัก เขาถึงกับรู้สึกอกสั่นขวัญแขวน เขาไม่ได้เป็นห่วงตัวเอง แต่เขากังวลหงยวีเจียวไปล่วงเกินหลี่ชียะเข้า

แม้ว่าทักษะยุทธของจางไปถูจะอ่อนด้อย แต่สายตาของเขานับว่ายังใช้ได้ เขารู้ดีว่าแม้หงยวีเจียวจะต้องได้รับการถ่ายทอดวิชาจากผู้เป็นบิดามา แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชียะ เกรงว่าลำพังอาศัยเพียงนิ้วๆ เดียวของเขาก็สามารถบี้งหงยวีเจียวถึงแก่ความตายได้แล้ว ดังนั้นเขาจึงอดที่จะเป็นห่วงหงยวีเจียวไม่ได้

สีหน้าของหงยวีเจียวพลันแปรเปลี่ยนไป นางจ้องมองตรงไปยังหลี่ซีเย กล่าวเชิงขำว่า “ไม่ทราบที่ท่านมีนามว่าอะไร?”

จางไปเถิดคิดจะพูดออกมา แต่เขายังคงหุบปากเอาไว้ในที่สุด ขณะที่หลี่ซีเยเพียงมองหน้าหงยวีเจียวแสบหนึ่ง หัวเราะและกล่าวว่า “ข้าจะมีชื่อว่าอะไรไม่สำคัญ ที่ข้าอยากจะทำก็คือ ทะเลสาบตั้งถึงเสื่อมลงทุกยุค แกร่งแย่งชิงอำนาจและผลประโยชน์ ผลประโยชน์เพียงน้อยนิดได้ทำลายอุปนิสัยที่ซื่อสัตย์และมีคุณธรรมพวกเจ้าจนหมดสิ้น”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยยิ้มหนึ่งกล่าวว่า “หันกลับไปดูทะเลสาบตั้งถึงของพวกเจ้าเวลานี้สิว่าเหมือนตัวอะไร? เป็นเพียงพวกเต่าหดหัวที่ซ่อนตัวอยู่ภายในป้อมปราการเท่านั้นเอง สายเลือดแห่งผู้ให้การคุ้มครองมนุษย์ เผ่ารักษาปกป้องเผ่าพันธมิตรมนุษย์ เมื่อตกทอดมาถึงรุ่นหลังก็ได้ถูกทิ้งขว้างไปจนหมดสิ้นแล้ว”

“มาถึงวันนี้ ลืมแม้กระทั่งวิญญาณผู้กล้าของบรรพบุรุษของพวกเจ้า แม้แต่สัญลักษณ์แห่งจิตวิญญาณก็ถูกทิ้งไปอยู่ด้านข้าง ข้ากลับรู้สึกสงสัยอยู่ว่าทะเลสาบตั้งถึงของพวกเจ้าไม่ได้เช่นไห้หรือยปราชาญ์มาก็ยุคก็สมัยแล้ว? หนึ่งร้อยยุคหรือห้าสิบ

ยุค? เกรงว่าพวกเจ้าลืมนักกระทั่งผู้ที่ตั้งบู่ชายู่ภายในหรือ
ปราชญ์เป็นผู้ใดแล้วกระมัง” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยทอดถอน
ใจออกมาเบาๆ

หงยวีเจียวไม่อาจตอบคำถามเช่นนี้ได้ เนื่องจากตัว
ของนางเองรับรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้น้อยมากๆ กระทั่งเคยมีระดับบรรพ
บุรุษของทะเลสาบตั้งถึงคาดเดาว่าอาจจะมีของวิเศษอยู่ภายในห
อหรือปราชญ์

“เรื่องของบรรพบุรุษ พวกเราในฐานะลูกหลานไม่
สามารถไปวิจารณ์ได้ และยากที่จะไปพูดถึง” สุดท้าย หงยวีเจียว
ได้เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ที่ข้าต้องการถามท่านก็คือ พวกเจ้านิกาย
เกลียดเกลียดตายด้วยฝีมือของท่านใช่หรือไม่?”

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่หงยวีเจียวให้ความสนใจมากที่สุด จะ
อย่างไร เจ้านิกายและระดับอาวุโสในกายหนึ่งของปีศาจทะเลตาย
อนาคตอยู่หน้าประตูของทะเลสาบตั้งถึง ขณะเดียวกันนิกายเกลียด
เกลียดก็ถูกทำลายไปแล้วในเวลานี้ เรื่องที่เกิดขึ้นหากมีการแพร่
พรายออกไป เกรงว่าทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขาคงไม่อาจลบล้าง
ฐานะผู้ต้องสงสัยไปได้

แน่นอน หงยวีเจียวยอมเข้าใจดีว่าอาศัยลงไปภูนั้นไม่
มีความสามารถจะไปสังหารพวกของนิกายเกล็ดเหล็กได้ ความ
เป็นไปได้หนึ่งเดียวก็คือ ตัวของหลี่ซิเย่ที่อยู่ตรงหน้า

“ข้าเข้าใจความหมายของทะเลสาบตั้งถึง” หลี่ซิเย่ยิ้ม
นิดหนึ่ง กล่าวว่า “พวกเจ้าต้องการหาตัวฆาตกรออกมาสักคน
เพื่อลบล้างฐานะผู้ต้องสงสัยของทะเลสาบตั้งถึงเท่านั้นเอง”

บทที่ 1238 ตำนานอย่างรุนแรง

หงวีเจียวนางไม่ได้แสดงอาการโกรธกับคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย นางกล่าวเสียงห่มต่ำว่า “เรื่องนี้ใช่เป็นเรื่องเล็ก ทะเลสาบตุ้งถิงของข้าจะต้องสืบให้กระจ่าง”

“สืบให้กระจ่าง?” หลี่ซีเยอดหัวเราะออกมาไม่ได้ ยิ้มกล่าวว่า “ตอนที่นิกายเกล็ดเหล็กวิ่งแกจางไปถู บังคับซื้อบังคับขาย ทะเลสาบตุ้งถิงของพวกเขาเจ้าไปมุดหัวอยู่ที่ไหน? เวลานี้พอเกิดเรื่องขึ้น ทะเลสาบตุ้งถิงพวกเจ้ากลับจ้องเอาแต่แยกตัวเองออกไปจากวังวน นับว่าเป็นเรื่องที่น่าคิด”

“เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้.....” จางไปถูกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “คุณชาย เรื่อง เรื่องนี้จะโทษทะเลสาบตุ้งถิงก็ไม่ถูก เป็น เป็นข้าเองที่ไม่ได้พูดเรื่องนี้กับทะเลสาบตุ้งถิง”

หลี่ซีเยหัวเราะและโบกมือเบาๆ กล่าวว่า “เจ้าเองก็ไม่ต้องพูดให้กับทางทะเลสาบตั้งถึง เรื่องราวเป็นอย่างไรซ้ำซ้ำใจแจ่มแจ้งทุกอย่าง ดังเช่นเรื่องที่ทะเลสาบตั้งถึงจัดการกับศพเหล่านั้น เจ้าก็ไม่ได้เล่าให้ฟัง”

“ซ้ำ ซ้ำ ซ้ำ.....” จางไปถูรู้สึกตกใจยิ่ง เขาไม่นึกเลย ว่าหลี่ซีเยสามารถดูออก ทำให้เวลานี้เขาไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้

หงยวีเจียวตอบแทนด้วยเสียงทุ้มต่ำว่า “เรื่องนี้ไม่อาจโทษศิษย์พี่จางได้ มันเป็นการตัดสินใจของทะเลสาบตั้งถึงเอง ไม่เกี่ยวกับศิษย์พี่จาง”

เมื่อหลี่ซิเย่ได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว จึงมองไปยังหงยวีเจียว อย่างช้าๆ ยิ้มชนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย อย่างนี้แหละค่อยเหมือนครอบครัวเดียวกัน”

หงยวีเจียวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ จ้องมองหลี่ซิเย่อย่างจริงจัง เอ่ยอย่างช้าๆ ขึ้นมาว่า “ท่าน เรื่องนี้ใช่เป็นเรื่องเล่น หวังว่าท่านจะพูดให้มันชัดเจน มิฉะนั้นแล้ว เกรงว่าจะส่งผลให้ปีศาจทะเลของทะเลปีศาจมังกรเป็นศัตรูกับทะเลสาบตั้งถึงของเรา เป็นการปลุกทะเลสาบตั้งถึงของเราไปสู่จุดที่ต้องเป็นปรปักษ์กับผู้คนในหล้า”

“จุดที่ต้องเป็นปรปักษ์กับผู้คนในหล้า?” หลี่ซิเย่ถึงกับหัวเราะก๊ากออกมา กล่าวว่า “เรื่องเช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อน เจ้าสังหารเขาสามสิบถึงห้าสิบคน บางทีอาจเป็นแค้นที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้ หากเจ้าเช่นฆ่าเขาเป็นล้านล้านคน เขาสมควรอยู่อย่าง

เลียมตนอย่างไรก็ให้อยู่อย่างนั้น คนที่ไม่ยอมสยบ เขาก็คือโครงกระดูกที่อยู่ข้างทาง! "

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้ ดวงตาทั้งสองส่งประกายน่าเกรงขาม ออกมา เอ่ยขึ้นมาเชื่องช้าว่า "คนอย่างข้าใช้ว่าจะสนับสนุนให้ใช้กำลังไปรังแกผู้ที่อ่อนแอกว่าขนาดนั้น แต่ก็ใช้ว่าจะให้ท้ายคนที่อยู่ข้างกายให้ไปทำเรื่องชั่วร้าย แต่ ลงจำไว้ให้ดี มันผู้ใดบังอาจใช้กำลังกับเจ้า มันผู้ใดบังอาจใช้กำลังกับคนข้างกายของเจ้า ไม่ต้องสนใจว่าคนผู้นั้นจะอ่อนแอหรือแข็งแกร่งก็ตาม ลุยมันเข้าไป เช่น ฆ่าฝ่ายตรงข้ามให้ได้ก่อนแล้วค่อยมาว่ากันเรื่องเหตุผล! มีเพียงวิธีใช้เลือดไปปกป้อง ให้คนอื่นรับรู้ว่าจุดสุดท้ายที่เจ้ายอมรับได้อยู่ตรงไหน หาไม่แล้ว มัวแต่ยอมอ่อนข้อให้เพื่อความอยู่รอด มันจะทำให้คนอื่นมองว่าเจ้าสามารถรังแกได้ ทำให้ผู้คนเข้าใจว่า เผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์เป็นเพียงมดปลวกฝูงหนึ่งเท่านั้น! "

“น่าเสียดาย พวกเจ้าไม่ได้สืบทอดเลือดที่ร้อนระอุในกาย
ของบรรพบุรุษเอาไว้ ไม่ได้สืบทอด

ความเป็นผู้ที่ไม่ใจอ่อนปราณีต่อศัตรูของบรรพบุรุษ!” ครั้น
กล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่เพียงจ้องมองหงยวีเจียวด้วยท่าที่เย็นชา
กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “บางที กล่าวสำหรับพวกเจ้าแล้ว เพื่อ
ต้องการผลกระทบให้พ้นตัว พวกเจ้าสามารถเสียสละวางไปถู้อย
คน หรือบางทีไม่เอาหอร้อยปราชญ์ก็ได้ ขอเพียงผลประโยชน์ของ
ทะเลสาบตั้งถึงคงอยู่ตลอดไปเท่านั้นพอ สำหรับพวกเจ้า หรือ
ทะเลสาบตั้งถึงแล้ว ทุกอย่างเจรจากันได้”

ภายในใจของจางไป่ถูอดจะสะเทือนหวั่นไหวไม่ได้เมื่อได้
ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่ “จงจำไว้ให้ดี มันผู้ใดบังอาจใช้กำลัง
กับเจ้า มันผู้ใดบังอาจใช้กำลังกับคนข้างกายของเจ้า ไม่ต้องสนใจ
ว่าคนผู้นั้นจะอ่อนแอหรือแข็งแกร่งก็ตาม ลุยมันเข้าไป เช่นฆ่าฝ่าย
ตรงข้ามให้ได้ก่อนแล้วค่อยมาว่ากันเรื่องเหตุผล! มีเพียงวิธีใช้
เลือดไปปกป้อง ให้คนอื่นรับรู้ว่าคุณสุดท้ายที่เจ้ายอมรับได้อยู่
ตรงไหน” คำพูดเช่นนี้ปล้นสร้าง ความหวั่นไหวให้กับจิตใจของจาง
ไป่ถูอขึ้นมา!

“พวกเราไม่ได้หมายความว่าเช่นนี้” หงยวีเจียวถูกคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ที่ใส่มายังถึงกับตอบไม่ถูก แต่ ยังคงอดที่จะพูดขึ้นมาไม่ได้ว่า “พวกเราใช้ว่าจะต้องเอาตัวศิษย์พี่วางไปเป็นโล่ให้ได้ พวกเราเพียงหวังทราบเรื่องราวความเป็นไปเท่านั้น เพื่อไม่ให้ทุกคนต้องเข้าใจผิด”

“เข้าใจผิด?” หลี่ชียเอ่อดที่จะหัวเราะไม่ได้ ท่าที่เหมือนประชดอยู่ในที่ กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “เข้าใจผิดแล้วไง? นิกายเกล็ดเหล็กนับเป็นตัวอะไร บุคคลภายนอกนับเป็นตัวอะไร? ใครต้องการให้พวกเขาเข้ามาเข้าใจ? พวกเขาเข้าใจผิดแล้วไง เข้าใจถูกแล้วไง? แม้แต่วิญญาณของบรรพบุรุษยังไม่มีปัญญาปกป้อง แม้แต่เลือดที่ร้อนระอุของบรรพบุรุษก็ลืมนไปแล้ว กลับไปคุยเรื่องเข้าใจผิดกับผู้อื่น! เจ้าแก่แต่ละยุคของทะเลสาบตั้งถึงคงสมองเสื่อมไปแล้วกรรมัง!”

“ท่าน ข้าหวังว่าท่านจะระวังคำพูด พวกเราทะเลสาบตั้งถึง มีหลักการของพวกเรา สิ่งที่เหมาะสมทำ พวกเรายอมต้องทำ แน่นนอน” หงยวีเจียวก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้ “การที่ท่านได้ช่วยเหลือ ศิษย์พี่จางเอาไว้ พวกเราทะเลสาบตั้งถึงขอบคุณ แต่ทว่า หากท่าน ยังคงใช้วาจาเหยียดหยามทะเลสาบตั้งถึงของพวกเราล่ะก็ อย่าหา ว่าข้าไม่เกรงใจนะ!”

“ศิษย์น้อง.....” จางไปถูรู้สึกตื่นตระหนกยิ่งในเวลานี้ จึงรีบไปสะกิดและดึงมือหงยวีเจียวเอาไว้ กล่าวว่า “ศิษย์น้อง เจ้า เองก็เข้าใจถึงเรื่องราวความเป็นไปแล้ว สมควรกลับไปรายงาน เหตุการณ์ต่อเจ้าสำนักได้แล้ว” กล่าวพลางพยายามส่งสายตากับ หงยวีเจียว

จางไปถูไม่ต้องการให้หงยวีเจียวปะทะกับหลี่ซีเย่ เพราะถ้า หากหงยวีเจียวลงมือต่อหลี่ซีเย่ล่ะก็ เกรงว่าจุดจบคงไม่ต่างอะไรกับ เจ้านิกายเกล็ดเหล็ก ต้องถูกหลี่ซีเย่สังหารในพริบตา!

“ไปเถ.....” หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ กล่าวว่า “ไม่ต้องเล่น
ตุ๊กตีกต่อหน้าข้า ถ้าหากข้าจะสังหารนางละก็ นางคงไม่ได้มายืน
พูดตรงหน้าข้า และถ้าหากข้าจะเล่นงานทะเลสาบตั้งถึงก็คงไม่
ได้มานั่งอยู่ตรงนี้แล้ว”

เมื่อหลี่ซีเยรู้ทัน จางไปเถจึงได้แต่ปล่อยมือทำที่พะอืดพะ
อม หัวเราะเฉือนๆ ว่า “คุณชาย ศิษย์น้องไม่ได้คิดร้าย นางเพียงแค่
ต้องการปกป้องทะเลสาบตั้งถึงเท่านั้น”

ถ้าหากข้าไม่สบอารมณ์กับนาง ยังจะปล่อยให้นางได้
พูดจาต่อหน้าข้าอย่างนั้นรึ? ” หลี่ซีเยเพียงเหลือบมองจางไปเถที่
หนึ่ง จางไปเถหัวเราะเฉือนๆ ไม่กล้าพูดอะไรอีก

หลี่ซีเย่มองดูหงยวีเจียวที่หนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่า “ข้าเป็นคนฆ่าพวกเขาเอง ทะเลสาบตั้งถึงอยากจะทำให้ตัวเองบริสุทธิ์ก็ไปทำ กลับไปบอกกล่าวกับตาแก่ของทะเลสาบตั้งถึงที่สมองเสื่อมกลุ่มนั้นว่า วันๆ อย่าเอาแต่มองอะไรตื่นเขิน มองแค่สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเท่านั้น! เพื่อผลประโยชน์ตรงหน้าอันน้อยนิด ลืมสิ้นกระทั่งใครคือบรรพบุรุษของตน แม้แต่ตัวเองมีแซ่ว่าอะไรก็ลืมเลือนไปจนสิ้น!”

“ท่าน.....” หงยวีเจียวจ้องมองหลี่ซีเย่ด้วยความโกรธ จะอย่างไรเสีย การที่ถูกคนอื่นชี้หน้าด่าบรรพบุรุษของตนเองฉอดๆ เป็นใครก็ยากจะกล้ากลืนความคับข้องใจนี้ได้อยู่แล้ว

“ศิษย์น้อง รีบไปเถอะ เจ้าสำนักพวกเขายังคงรอคอยข่าวจากศิษย์น้องอยู่นะ” ฉางไปถูรีบเร่งดึงแขนของหงยวีเจียวที่ไม่พอใจอย่างมาก และรีบส่งสัญญาณให้นางรีบไปจากที่นี่

ไม่ถนัดนักกว่าที่หงยวีเจียวจะกล้ากลืนเอาไว้ได้ นางจ้องมองดูหลี่ซีเย่ด้วยท่าทีน่าเกรงขาม กล่าวว่า “ท่านจะพาลหรืออย่างไรข้าไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย แต่ถ้าหากว่ายังคงหลบหลู่บรรพบุรุษทะเลสาบต้งถึงของข้าอีก ข้าจะต้องคิดบัญชีกับท่านแน่นอน!”

หลี่ซีเย่ไม่สนใจต่อหงยวีเจียวอีกต่อไป มองลงต่ำแล้วดื่มสุราต่อไปอย่างช้าๆ

ในที่สุด หงยวีเจียวก็จากไปด้วยท่าทีไม่พอใจนัก หากไม่เป็นเพราะฉางไปเถวที่ขัดขวางนางเอาไว้ นางจะต้องขอคำชี้แนะวิทยายุทธอันสูงส่งของคนที่อวดอ้างตนคนนี่!

หลังจากที่หงวีเจียวจากไปแล้ว จางไปเถาที่มีท่าที่อัดอัด
วางตัวไม่ถูก ต้องทำท่าถูมือไปมา หัวเราะแห้งๆ ทีหนึ่ง กล่าวว่า
“คุณชาย ศิษย์น้องหงเป็นคนดีมาก เพียงแต่พูดจาขวานผ่าซากไป
นิดหนึ่งเท่านั้น”

แม้ว่า รุ่นบรรพบุรุษของพวกเขาไม่ลงรอยกัน แต่ว่า เมื่อ
มาถึงรุ่นพวกเขาแล้วนับว่ายังเข้ากันได้อยู่ โดยเฉพาะหงวีเจียว
พวกเขาศิษย์พี่ศิษย์น้องยังคงมีการไปมาหาสู่กัน เขาย่อมไม่อาจ
ทนเห็นหงวีเจียวไปรณหาที่ตาย

สำหรับคำพูดของจางไปเถานั้น หลี่ชี่เย่เพียงยิ้มๆ นิดหนึ่ง
และไม่ได้กล่าวมากความอะไรออกมา

หลังจากผ่านไปนานมาก หลี่ซีเยได้มองดูเทือกเขามังกร
ยักษ์ที่สลัวอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นได้จ่ายค่าสุราแล้วบอกต่อจางไปถู่
ว่า “ไปเถอะ พวกเราไปเมืองสายรุ้งกัน”

หลี่ซีเยและจางไปถู่ออกจากโรงเตี๊ยมมุ่งหน้าไปยังท่า
ข้ามฟาก การที่จะขึ้นไปยังเมืองสายรุ้งนั้นจะต้องผ่านทางท่าข้าม
ฟากเท่านั้น มิฉะนั้นแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าได้คิดจะขึ้นไปได้
เพราะจะต้องอาศัยนั่งปลาสายรุ้งขึ้นไป หาไม่แล้ว จะไม่มีวันไปถึง
เมืองสายรุ้งเด็ดขาด

ขณะที่หลี่ซีเยและจางไปถู่กำลังเดินทางมุ่งหน้าไปยังท่า
ข้ามฟากอยู่นั้น พลันท้องฟ้าดำมืดอย่างกะทันหัน บนท้องฟ้าได้มี
เรือบโบริกขนาดยักษ์ร่อนลงมา ขนาดใหญ่โตของเรือลำนี้ยาก
ที่จะบรรยายได้ กว่าครึ่งหนึ่งของลำเรือซ่อนอยู่ภายในเมฆา ทำให้
ผู้คนไม่สามารถมองเห็นลักษณะที่แท้จริงของมัน

การปรากฏตัวของเรือรบโบราณขนาดยักษ์บนเกาะ
สายรุ้งอย่างกะทันหัน ย่อมสร้างความสนใจไม่น้อยให้กับผู้คน

หลายคนรู้สึกหวั่นไหว เมื่อมองเห็นบนเรือรบโบราณ
ขนาดใหญ่ได้แขวนแตรสังข์อยู่อันหนึ่ง จึงกล่าวด้วยความ
ตระหนกกว่า “มันคือสำนักแตรสังข์รี?”

“ไม่ใช่สำนักแตรสังข์ แต่อาจเป็นพาหนะส่วนบุคคลผู้
ยิ่งใหญ่ของสำนักแตรสังข์” ผู้ยิ่งใหญ่ที่มีประสบการณ์คนหนึ่งเอ่ยขึ้น
ซ้ำๆ

บางคนอดที่จะคาดเดาต่อไป เมื่อมองเห็นเรือรบโบราณ
ลำใหญ่ลำนี้ “หรือจะเป็นการมาของโอรสสวรรค์บังสมุท?”

หลายคนรู้สึกหวั่นไหวภายในใจ เมื่อเห็นเรือรบโบราณลำใหญ่นี้ได้แขวนสัญลักษณ์พิเศษเป็นตราหอยสังข์ เพราะสำนักตราสังข์มีชื่อเสียงโด่งดังมากในทะเลปีศาจมังกร กระทั่งทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ พวกเขาเป็นสายสำนักเทพแห่งทะเลคู่ สำนักของพวกเขาเคยให้กำเนิดเทพแห่งทะเลถึงสองคน ครอบครองทวนสามง่ามเป็นเวลานานมาก เล่าลือกันว่า พลันที่เสียงตราสังข์ดังขึ้น สามารถบัญชาการปีศาจทะเลทั่วหล้าได้

ในเวลาตัวเอง บนเรือรบโบราณได้ปล่อยเรือลงมาลำหนึ่ง ความจริงแล้ว เรือลำนี้มีขนาดใหญ่มาก แต่เมื่อเทียบกับเรือรบโบราณแล้วออกจะแลดูลำเล็กไปนิดหนึ่ง

หลังจากที่เรือใหญ่ลำนี้ถูกปล่อยออกมา เรือรบโบราณขนาดใหญ่ก็ค่อยๆ ลอยตัวขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่างช้าๆ โดยไม่ได้หยุดอยู่บนท้องฟ้าของเกาะสายรุ้งอีกต่อไป มันได้แล่นหายไปยังสถานที่ที่ไม่มีใครรู้ และหายไปบนท้องฟ้าในที่สุด

หลังจากที่เรือรบโบราณแล่นจากไปแล้ว เรือขนาดใหญ่ลำนี้ก็ได้อันไปยังบริเวณที่เป็นท่าข้ามฟาก หลายคนมองเห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงบริเวณหัวเรือ เส้นผมของนางปลิวไสวไปตามลมที่พัดเข้ามา

ผู้หญิงคนนี้มีหน้าตาที่งดงาม นางมีดวงตาและจมูกที่สวยงาม ผิวขาวดั่งหิมะ ผู้หญิงที่งดงามเช่นนี้ ไม่ว่าจะปรากฏกายที่ใด ก็ย่อมเป็นที่ดึงดูดสายตาของผู้คนเสมอ

โดยเฉพาะเอาที่คอดกิวของนาง เหมือนว่าแค่ลมพัดเข้า
มาก็สามารถทำให้นางต้องร้ายรำไปตามลมก็เป็นได้

แม้ว่ารูปร่างของผู้หญิงจะดูเอาบาง แต่ บนตัวของนางได้
แผ่กลิ่นที่นำกลิ่นออกมา กลิ่นอายของอ่องเทพ! เห็นวงแหวนแต่ละ
วงที่แผ่กระจายออกมารอบตัวของนาง ทุกๆ วงแหวนคล้ายตั้งเป็น
วงแหวนแห่งฟ้าดินแห่งหนึ่งทีแบกรับพลังที่ปราศจากสิ้นสุดอย่าง
นั้น

หลายคนที่มีมองเห็นพลังเช่นนี้ของนางแล้วทำให้รู้สึก
เคารพยำเกรง อย่างไรก็ตาม การได้เป็นระดับอ่องเทพตั้งแต่อายุน้อย
น้อย นับว่าน่ากลัวยิ่งนัก

“อ๋องเทพนะเนีย.....” ลางไปถูทั้งย่าเกรงทั้งอิฉฉา เมื่อ
ได้เห็นวงแหวนที่ออกมาจากรอบกายของนาง

เขาฝึกยุทธมาชั่วชีวิต ทักษะอ่อนจนสามารถมองข้ามไป
ได้ ขณะที่ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าอายุยังน้อยกลับก้าวถึงระดับอ๋อง
เทพที่นำเกรงขาม แล้วจะไม่ทำให้ผู้คนต้องอิฉฉาได้อย่างไร และ
รู้สึกน่าทึ่งได้อย่างไร

บทที่ 1239 ปลาสายรุ้ง

ความจริงแล้ว คนที่อิฉณาผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าไซจะมีเพียง
จางไปเถื่อนั้น ผู้คนจำนวนมากต่างก็มองดูผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า
ด้วยความอึ้งทึ่งและอิฉณา

“ซ่งกวางเพยเยียน ศิษย์ผู้น้องของโอรสสวรรค์ปก
สมุทร เล่าลือกันว่านางได้ก้าวสู่ระดับอ่องเทพแล้ว นับว่าเป็นธิดา
สวรรค์ผู้มีบุคลิกลักษณะที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร” มีผู้บำเพ็ญ
ตนที่จ้องมองนางด้วยความรักใคร่ชื่นชม แต่เมื่อหันมองดูตัวเอง
แล้ว ก็อดจะสลดใจไม่ได้

ระดับอ่องเทพเป็นเพียงการเรียกขานชนิดหนึ่งเท่านั้น
ความจริงแล้วยอดฝีมือที่อยู่ในระดับปราชญ์เทวาล้วนแล้วแต่มี
คุณสมบัติได้ชื่อว่าเป็นระดับอ่องเทพทั้งสิ้น

แต่ว่าอ่องเทพก็จะมี การแบ่งระดับอยู่เหมือนกัน
โดยทั่วไปแล้วจะมีการแบ่งไว้ห้าระดับ เรียงระดับจากต่ำไปหาสูง
คือ อ่องเทพน้อย อ่องเทพกลาง อ่องเทพสูง อ่องเทพแท้จริง และ
อ่องเทพแต่งตั้ง

อ่องเทพน้อย อ่องเทพกลาง อ่องเทพสูงทั้งสามระดับนี้
ไม่ต้องกล่าวกันมากมาย เพราะในความเป็นจริงแล้ว อ่องเทพรุ่น
อาวุโสไม่ให้ความสำคัญกับอ่องเทพทั้งสามระดับนี้ กระทั่งมีหลาย
คนดูแคลนว่าทั้งสามระดับนี้แค่อ่องเทพจอมปลอมเท่านั้น
เนื่องจากอ่องเทพทั้งสามระดับนี้ต่อให้บรรลุถึงระดับปราชญ์เทวา
พวกเขาก็ไม่สามารถเข้าถึงความลึกซึ้งพิสดารของระดับนี้ไปได้

แน่นอนที่สุด บางคนยังก้าวไปไม่ถึงกระทั่งระดับปราชญ์
เทวาแล้วถูกยกย่องให้เป็นอ่องเทพนั้น นับว่าเป็นอ่องเทพ
จอมปลอมโดยแท้จริง

ในสายตาของผู้คน อ่องเทพแท้จริงจึงนับเป็นอ่องเทพ
โดยแท้จริง อ่องเทพประเภทนี้ไม่เพียงได้บรรลุถึงความลึกซึ้ง
พิสดารของปราชญ์เทวาแล้วเท่านั้น พวกเขายังมีสิทธิ์ก่อตั้งแคว้น
ของตนเอง ขึ้นสู่ประำพิธีรับการแต่งตั้งเป็นเทพ และรับการบ่มฝึก
พลังมปราณจากประชาชนของตนเอง

ในสายตาของยอดฝีมือระดับอาวุโสนั้น มีเพียงอ่องเทพ
แท้จริงจึงสามารถสำแดงความหมายที่ลึกซึ้งของอ่องเทพออกมา
อ่องเทพเช่นนี้ถึงจะมีคุณสมบัติไปปราบปรามทำศึกทั่วแผ่นดินได้

สำหรับอ่องเทพที่ได้รับการแต่งตั้งโดยราชันเซียนยอม
ไม่ต้องพูดถึง อ่องเทพลักษณะเช่นนี้คือผู้ที่ยืนอยู่จุดสูงสุดของ
ระดับปราชญ์เทวา ซึ่งอ่องเทพระดับนี้มักจะเคยได้รับการแต่งตั้ง
โดยราชันเซียนมาแล้ว เคยยกทัพปราบทั่วทั้งเก้าแดนมาแล้ว อ่อง
เทพเช่นนี้ได้ผ่านการชำระล้างกายาด้วยเลือดจำนวนนับไม่ถ้วนมา
ได้ผ่านการขัดเกลาจากศึกใหญ่มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

แม้ว่ายอดฝีมือโดยแท้จริงจะดูแคลนต่ออ่องเทพน้อย
อ่องเทพกลาง และอ่องเทพสูงทั้งสามประเภท และเรียกพวกเขาว่า
เป็นอ่องเทพจอมปลอม

แต่ซ่งกวานเพยเยียนตรงหน้าที่ยังมีอายุน้อย แต่ก็ได้
ก้าวเข้าสู่อ่องเทพกลางแล้ว ถือได้ว่ามีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก
นับว่ายอดเยี่ยมมากทีเดียว

“มิเสียทีที่นิกายเตรสังข์ซึ่งนับว่าเป็นสำนักในสังกัด
ปีศาจทะเลที่แข็งแกร่งที่สุด ในกลุ่มคนรุ่นใหม่ของพวกเขา นอกจาก
มีโอรสสวรรค์ปกฟ้าแล้ว ยังมีซ่งกวานเพยเยียนอีกคน” กระทิงเจ้า
สำนักขนาดใหญ่ยังคงต้องทอดถอนใจออกมาด้วยความสยบ เมื่อ
เห็นผู้หญิงตรงหน้าที่ปรากฏเป็นวงแหวนแต่ละวงที่แผ่กระจาย
ขึ้นมา

ซ่งกวานเพยเยียนคือดาวรุ่งของนิกายเตรสังข์ นางมีพรสวรรค์ที่สูงมาก แต่เมื่อเทียบกับโอรสสวรรค์ปักฟ้าซึ่งเป็นศิษย์พี่ของนางแล้ว ยังห่างช่วงกันอยู่ไม่น้อยทีเดียว นางรู้ตัวดีว่าผู้ศิษย์พี่โอรสสวรรค์ปักฟ้าไม่ได้ นางจึงเลือกเดินไปยังเส้นทางของโลกาวิถึ ตั้งปณิธานเอาไว้ว่าจะต้องยืนอยู่บนจุดสูงสุดของจักรพรรดิเทพโดยไม่ขอแย่งชิงชะตาฟ้ากับศิษย์พี่ของนาง

บริเวณท่าข้ามฟากเวลานี้มีคนจำนวนมากไม่น้อยที่เข้าแถวรอขึ้นไปยังเมืองสายรุ้ง แต่ว่าการมาที่เกาะสายรุ้งของซ่งกวานเพยเยียนก็ไม่ได้รับเอกลิทธิใดๆ นางต้องเข้าแถวเพื่อรอขึ้นไปยังเมืองสายรุ้งเฉกเช่นคนอื่นๆ เหมือนกัน

“พวกท่านสองคนรี เก็บศิลาแกร่งเทวะโบราณคนละสิบชิ้น” ในขณะที่แถวมาถึงตาของคนสองคนที่ดูเหมือนเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ของสำนักเจ้าลัทธิสักแห่ง ด้วยเครื่องแต่งกายที่แลดูเลิศหรู ทำให้ผู้เฒ่าที่เฝ้าท่าข้ามฟากมองค้อนทีหนึ่ง

ท่าข้ามแห่งนี้มีเพียงผู้เฒ่าผู้เดียวที่เฝ้าอยู่ โดยที่ผู้เฒ่าผู้ทำหน้าที่แลดูธรรมดา ไม่มีอะไรเป็นที่สะดุดตาเป็นพิเศษ สวมชุดสีเทาขาวทั้งชุด

เมื่อผู้เฒ่าพูดออกมาเช่นนี้ ชายหนุ่มทั้งสองพลันรู้สึกไม่พอใจ อดที่จะกล่าวขึ้นมาว่า "ศิลาแกร่งเทวโบราณคนละสิบชิ้น นี่มันเกินไปแล้วมั้ง คนก่อนหน้านั้นไปเมืองบ่อมังกร เจ้าแค่เรียกเก็บเขาเพียงศิลาแกร่งชะตาแท้ชิ้นเดียวเท่านั้น ขณะที่พวกเราสองคนขึ้นไปในเมืองฟังเสียงมังกร เจ้าเรียกเก็บพวกข้าศิลาแกร่งเทวโบราณคนละสิบชิ้น เรียกเก็บลักษณะนี้ก็มีด้วยหรือ..."

"... เท่าที่ข้าทราบมา เมืองฟังเสียงมังกรคือสถานที่หนึ่ง เมืองบ่อมังกรคือสถานที่สอง เจ้าอาศัยอะไรในการเรียกเก็บสถานที่หนึ่งแพงกว่าสถานที่สอง อีกทั้งยังแพงกว่ามากด้วย" ชายหนุ่มทั้งสองรู้สึกถึงความไม่เป็นธรรม แม้ว่าพวกเขาจะมีชาติกำเนิดเป็นสำนักเจ้าลัทธิ แต่ก็เชื่อว่าพวกเขาจะต้องเป็นหมูสุดแต่เขาจะเชือดตามอำเภอใจได้

ทว่าผู้เฒ่าผู้นี้ไม่ได้หวั่นไหว ชี้อร้านแม้แต่จะจ้องมองดูด้วยซ้ำ กล่าวด้วยทาทิยโสยิ่งว่า "ข้าพอใจจะเรียกเก็บเท่าไรก็เท่านั้น ไม่พอใจก็ไม่ต้องไป"

ท่าทีของผู้เฒ่าเหมือนไล่แขกโดยไม่ได้เกรงกลัวต่อสิ่งใด เพราะมีผู้ที่คอยหนุนหลัง จึงไม่เกรงกลัวว่าใครจะก่อเรื่องอย่างนั้น

เพื่อนที่มาด้วยกันกับชายหนุ่มผู้นี้จึงรีบกระตุกแขนเสื้อของเขา และพูดด้วยเสียงแผ่วเบาว่า “ธรรมเนียมปฏิบัติของเมืองสายรุ้งเป็นเช่นนี้มาโดยตลอด เรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามใจ ไม่เคยมีมาตรฐาน”

“พวกท่านจะไปหรือไม่ไป? หากไม่ไปก็หลบไปข้างๆ อย่าได้ขัดขวางคนที่อยู่ข้างหลัง” ผู้เฒ่าไม่มีความเกรงใจแม้แต่น้อย ทำท่าโบกมือไปมาไล่แขกเหมือนไล่แมลงวันอย่างนั้น

“พวกเราไป พวกเราไป” เพื่อนของชายหนุ่มผู้นั้นรีบเร่งวางศิลาแกร่งลงบนมือของผู้เฒ่าผู้นี้โดยไม่ชักช้า

ผู้เฒ่าผิวปากออกไปทีหนึ่ง ได้ยินเสียง “ซาดา...” ในน้ำปรากฏเป็นปลาสายรุ้งสองตัวกระโดดขึ้นมา เขาโบกมือกับชายหนุ่มสองคนกล่าวว่า “ไปเถอะไป”

ท่าข้ามฟากที่ว่าแท้จริงแล้วเป็นเพียงบ่อบาดาลขนาดใหญ่ น้ำที่อยู่ภายในบ่อนั้นใสสะอาดมาก มองไม่เห็นก้นบ่อ “ไม่รู้ว่าบ่อน้ำนี้มีความลึกเท่าไรกันแน่

ขณะที่ปลาสายรุ้งดูๆ ไปก็เหมือนปลาทองยักษ์ตัวหนึ่ง แต่มันต่างจากปลาทองทั่วไปตรงที่มีหางที่เป็นเจ็ดสี

ชายหนุ่มทั้งสองรีบก้าวขึ้นไปนั่งบนหลังปลาสายรุ้ง “บูด” ปลาสายรุ้งสองตัวได้พ่นเป็นฟองอากาศขนาดใหญ่มาก ออกมา แล้วปลาสายรุ้งก็ล่องลอยไปกับฟองอากาศนั้น ลอยไป ลอยไป จนหายลับไปในพริบตา เป็นการเข้าสู่เมืองฟังเสียงมังกร แห่งเมืองสายรุ้งของพวกเขา

“คนต่อไป”

เวลานี้ ผู้ที่ต้องการเข้าไปยังเมืองอีกคนก็ได้เดินเข้ามา กล่าวว่า “ข้าต้องการไปเมืองฟังเสียงมังกร” ผู้เฒ่ามองดูเขาแวบหนึ่ง “ศิลาเกรงเสริมวัฒนะสามชั้น”

คนผู้นี้ไม่กล่าวมากความ ชำระศิลาแกร่งตามจำนวน
ทันที ผู้เฒ่าผิวปากเรียกปลาสายรุ้งมาตัวหนึ่ง และส่งเขาเข้าเมือง
ไป

ผู้บ่าเพ็ญตนคนแล้วคนเล่าที่ได้เข้าไปยังเมืองสายรุ้ง
ตามลำดับ แต่ว่าการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมของผู้เฒ่าผู้นี้ไร
กฎเกณฑ์มาตรฐานโดยแท้จริง เขาอยากเรียกเก็บเท่าไรก็เท่านั้น
ขณะที่ผู้ต้องการเข้าไปยังเมืองสายรุ้งได้แต่จ่ายศิลาแกร่งให้เขา
ตามจำนวนที่เรียกเก็บแต่โดยดี

ถึงแม้ว่าการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมของผู้เฒ่าผู้นี้
ปราศจากมาตรฐานโดยสิ้นเชิง แต่ไม่มีใครกล้าก่อเรื่อง ลือกันว่า
เคยมีผู้ที่ลงมือกับคนของเมืองสายรุ้ง สุดท้ายคนผู้นั้นถูกคนของ
เมืองสายรุ้งจับโยนไปไกลมาก เขาต้องลอยล่องรอนเรพเนจรรออยู่
หลายร้อยปีจึงกลับไปถึงบ้านตัวเองได้ในที่สุด

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ในที่สุดก็ถึงตาเรือขนาด
ใหญ่ของซ่งกวานเพยเยียนแล้ว ซ่งกวานเพยเยียนที่ยืนอยู่บนหัว
เรือพูดขึ้นมาว่า “เรือลำนี้ทั้งลำ ขึ้นไปยังเมืองฟังเสียงมังกร”

“เรือลำหนึ่งเนี่ยนะ?” ผู้เฒ่าจ้องมองเรือลำนั้นแล้วนับนิ้ว และกล่าวว่า “เรือลำใหญ่ขนาดนี้ต้องอาศัยปลาสายรุ้งจำนวนหนึ่ง ร้อยตัวมาลาก ยังต้องบวกเพิ่มค่าเหนื่อยให้กับปลาสายรุ้งทุกตัว เรือลำใหญ่เช่นนี้ยังต้องเสียค่าธรรมเนียมในการเข้าเมือง ค่าเทียบเรือ ค่ากีดขวาง...”

ผู้เฒ่านับค่าธรรมเนียมต่างๆ ออกมาเต็มไปหมด สุดท้ายเสนอราคาสูงลิ่วออกมา “ขอคิดศิลาเกรงปราชญ์สองภพ สามหมื่นชิ้น”

หลายคนถึงกับอ้าปากตาค้างเมื่อได้ยินคำพูดของผู้เฒ่า ศิลาเกรงปราชญ์สองภพสามหมื่นชิ้นคือราคามหาโหดสุดๆ หลายคนชั่วชีวิตก็ไม่สามารถหาศิลาเกรงจำนวนนี้ได้ ต่อให้เป็นสำนักเจ้าลัทธิก็ไม่แน่ว่าจะยอมควักเอาศิลาเกรงจำนวนนี้ออกมาเพียงเพื่อต้องการเข้าเมืองเท่านั้น

ทว่าซ่งกวานเพยเยียนมีชาติกำเนิดเป็นนิกายแตรสังข์ที่เรียกได้ว่ามั่งมีมือเติบ นางไม่ได้เลิกกระทั่งหนึ่งตา พลันมอบศิลาเกรงปราชญ์สองภพสามหมื่นชิ้นถึงมือของผู้เฒ่าในทันที

ผู้เฒ่าผิวปากที่หนึ่ง เรียกปลาสายรุ้งมาหนึ่งร้อยตัว ส่ง
การไปว่า “ไปเลย”

ปลาสายรุ้งทั้งหนึ่งร้อยตัวเข้าลากเรือลำใหญ่ในทันที
เห็นปลาสายรุ้งจำนวนหนึ่งร้อยตัวที่พนเป็นฟองอากาศออกมา
นับเป็นภาพที่อลังการยิ่งนัก

ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ในที่สุดก็ถึงคราวของหลี่ชีย่และจาง
ไปถูกกันบ้างแล้ว จางไปดูมองดูหลี่ชีย่เพราะเขาไม่รู้ว่าหลี่ชีย่
ต้องการไปสถานีไหนกัน

“เมืองฟังเสียงมังกร” หลี่ชีย่ที่มองดูผู้เฒ่านั้น อดที่จะ
เพยรอยยิ้มออกมาไม่ได้

“เจ้านะหรือ ไม่ต้องจ่าย” ผู้เฒ่ามองดูจางไปถูกที่หนึ่ง
จากนั้นก็มองดูหลี่ชีย่ “สวนท่าน ศิลากแรงปราชญ์สามสิบชั้น”

“พวก พวกเรามาด้วยกันนะ” เมื่อจางไปถูกได้ยินผู้เฒ่า
เรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากหลี่ชีย่เป็นศิลากแรงปราชญ์สามสิบชั้น
จึงรู้สึกร้อนรนขึ้นมา ในสายตาของจางไปถูกมองว่า ศิลากแรง

ปราชญ์จำนวนสามสิบชิ้นนั้นเป็นตัวเลขที่สูงเกินจริงไปมาก
ทีเดียว! ชั่วชีวิตของเขาคงหาศิลาแกร่งจำนวนนี้ไม่ได้

“ศิลาแกร่งปราชญ์สามสิบชิ้น” อย่างไรก็ตาม ผู้เฒ่า
ไม่ได้เลิกกระทิงหนังตา เหมือนว่าไม่เคยได้ยินคำพูดของจางไปเถว

หลี่ชียเออดอมยิ้มไม่ได้ ไม่ได้พูดอะไรสักคำ นำเอาถุงดำ
ใบเล็กๆ วางลงบนมือของผู้เฒ่า ผู้เฒ่าไม่ได้ดูอะไรมากพลันเก็บ
เอาไว้กับตัว จากนั้นผิวปากเรียกปลาสายรุ้งออกมาสองตัว

หลี่ชียเอและจางไปเถวสองคนได้ก้าวขึ้นบนหลังของปลา
สายรุ้ง และปลาสายรุ้งได้เป่าฟองอากาศออกมา ลอยไป ลอยไป
เพียงชั่วพริบตาเดียวพวกเขาสองคนพร้อมกับปลาสายรุ้งก็พลัน
หายไป

เมื่อเห็นหลี่ชียเอและจางไปเถวอีกครั้ง พวกเขาปรากฏอยู่
ในเมืองโบราณเมืองหนึ่ง ซึ่งก็คือสถานที่ที่พวกเขาต้องการไป...
เมืองฟังเสียงมังกร

เมืองฟังเสียงมังกรถือเป็นเมืองสถานีแรกของเมือง
สายรุ้ง ความจริงแล้วคำว่าเมืองสายรุ้งเป็นเพียงชื่อเรียกโดยรวม

เท่านั้น ใ้ใช้ว่าเมืองสายรุ้งจะประกอบด้วยเมืองๆ เดียว แต่เป็นการเรียกรวมทุกเมืองว่าเป็นเมืองสายรุ้ง

การที่เมืองทุกเมืองถูกเรียกว่าเป็นเมืองสายรุ้งนั้น มีบางคนเห็นว่าเป็นเพราะการไปมาหาสู่ยังเมืองทุกเมืองล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยนั่งปลาสายรุ้งที่เป่าเป็นฟองอากาศออกมาเท่านั้นจึงจะไปได้ถึง ดังนั้นจึงถูกรวมเรียกว่าเมืองสายรุ้ง

เมืองฟังเสียงมังกรคือสถานีแรกของเมืองสายรุ้ง ตามตำนานเล่าว่าเมืองฟังเสียงมังกรสืบเนื่องมาจากหุบเขาฟังเสียงมังกร ส่วนจะเป็นเช่นนี้หรือไม่นั้นไม่มีใครรู้แน่ชัด

เมืองฟังเสียงมังกรมีขนาดพื้นที่กว้างใหญ่มาก ถ้าหากยืนอยู่บนกำแพงแล้วมองออกไปข้างหน้า จะเห็นเป็นเมฆสีขาวแต่ละก้อนที่ลอยล่อง เหมือนว่าเมืองฟังเสียงมังกรลอยอยู่บนท้องฟ้า ขณะที่ก้มมองดูเบื้องล่าง ปรากฏว่าสุดลูกหูลูกตา มองไม่เห็นจุดสิ้นสุดของมัน

ต่อให้ผู้นั้นได้มาอยู่ ณ เมืองฟังเสียงมังกร ก็จะไม่รู้ว่าเมืองฟังเสียงมังกรนั้นอยู่ที่ใด ความจริงแล้วมีผู้คนจำนวนมากที่รู้สึกประหลาดใจและอยากรู้อยากเห็นว่ารายละเอียดเกี่ยวกับ

ตำแหน่งที่ตั้งแท้จริงของเมืองฟังเสียงมังกรอยู่ที่ใดกันแน่ มีคนที่เคยพูดคุยกันถึงปัญหานี้มาโดยตลอด แต่ทำไมไม่เคยมีคำตอบ

ได้ยินว่าเคยมีบางคนต้องการสืบให้รู้แน่ชัดว่าเมืองฟังเสียงมังกรอยู่ตรงไหนกันแน่ จึงกระโดดลงไปจากกำแพงเมือง แต่หลังจากที่กระโดดลงไปแล้วก็ไม่ได้กลับมาอีกเลย ดังนั้นจึงส่งผลให้ผู้คนในรุ่นหลังไม่มีใครกล้ากระโดดลงไปจากกำแพงเมืองอีก เว้นแต่ว่าเขาคนนั้นจะเบื่อโลกแล้วเท่านั้น

หลี่ซีเยและจางไป๋ถูทั้งสองคนกระโดดลงจากหลังของปลาสายรุ้ง ปลาสายรุ้งสายหางแล้วก็จากไปทันที

บทที่ 1240 ทำลายพื้นฐานเต่า

หลี่ซีเยพาจางไปถ่มงตรงไปยังหอสายรุ้ง เมื่อไปถึงก็
จัดแจงเช่าเหมาห้องที่มีลานเอาไว้

หอสายรุ้งนับว่าเป็นโรงเตี๊ยมที่ใหญ่ที่สุดของเมืองฟิง
เสียงมังกร ว่ากันว่าเป็นโรงเตี๊ยมเพียงแห่งเดียวเท่านั้นของเมืองฟิง
เสียงมังกรอีกด้วย ความจริงแล้ว หอสายรุ้งคือโรงเตี๊ยมเพียงแห่ง
เดียวของเมืองสายรุ้ง ไม่ว่าจะเป็เมืองฟิงเสียงมังกร หรือเมืองบ่อ
มังกร ก็จะมีโรงเตี๊ยมเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ก็คือหอสายรุ้งเท่านั้น
เอง

ไม่มีใครรู้ว่าเหตุใดในเมืองสายรุ้งจึงมีโรงเตี๊ยมเช่นหอ
สายรุ้งเพียงแห่งเดียวเท่านั้น มีบางคนบอกว่าหอสายรุ้งเป็นสมบัติ
ของเมืองสายรุ้ง บุคคลภายนอกไม่สามารถแตะต้องได้ และมีบาง
คนพูดว่าเบื้องหลังหอสายรุ้งมีตระกูลเจียนเป็นเจ้าของ ขณะที่
ตระกูลเจียนกับเมืองสายรุ้งมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันมาก

ส่วนเบื้องลึกเป็นเช่นใดนั้น บุคคลภายนอกไม่สามารถ
รับรู้ได้ สรุปก็คือหอสายรุ้งก็คือโรงเตี๊ยมที่ใหญ่ที่สุดของเมือง
สายรุ้ง

แม่หอสายรุ้งจะเป็นโรงเตี๊ยมเพียงหนึ่งเดียวของเมืองสายรุ้งก็ตาม แต่ราคาของหอสายรุ้งยุติธรรม อีกทั้งยังสามารถให้การรองรับแขกจำนวนนับหมื่นนับพัน ดังนั้นแขกที่มาพักยังหอสายรุ้งจึงไม่ได้มีการร้องเรียนแต่อย่างใด

“ไม่มีการหลอกลวงแม่จะเป็นเด็กและคนชรา ราคายุติธรรม ชื่อเสียงที่สั่งสมมานานแปดสิบห้าปี” หลังจากทีหลี่ซิเย่จัดการเรื่องที่พักให้กับจางไปถู่แล้ว จึงออกไปหาซื้อสมุนไพร ขณะเดินผ่านโถงใหญ่ เห็นผู้เฒ่าแก่โรงเตี๊ยมกำลังสาบานเป็นมั่นเป็นเหมาะรับประกันกับแขกที่เดินทางเข้าพัก

ผู้เฒ่าแก่ดูเป็นผู้เฒ่าที่แก่หง่อมคนหนึ่ง สวมใส่ชุดสีเทาอ่อนทั้งชุด หน้าตาไม่ได้ดูโดดเด่นอะไร แต่ว่าเป็นคนขยันมาก ดูจากตาปลาที่อยู่บนมือของเขาก็เพียงพอจะบอกได้ว่าเขาขยันแค่ไหน

หลี่ซิเย่อดที่จะเพยอที่มุมปากเมื่อมองดูผู้เฒ่าแก่คนนั้น เพยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่น่าคิดออกมา

เวลานี้ ถ้าแก่เองก็ให้การรับรองแขกเสร็จสิ้นแล้ว เมื่อเห็นหลี่ซิเย่ที่เผยแพร่ยิ้มออกมา เขาก็ยิ้มแต่และกล่าวว่า “นายท่านต้องการออกไปข้างนอก หรือต้องการอะไร?”

หลี่ซิเย่อดที่จะยิ้มกล่าวไปว่า “เจ้าแน่ใจได้อย่างไรว่าหอสายรุ้งมีชื่อเสียงมาถึงแปดสิบล้านปี?”

“เหอะ เหอะ เหอะ” ถ้าแก่หัวเราะเหอะเหอะ กล่าวว่
“นายท่าน ท่านดูสิช้านะอายุปุ่นนี้แล้ว ผ่านการเคี้ยวกรำมาเป็นเวลานับไม่ถ้วน ท่านว่าอย่างนั้นหรือไม่ ช้าอายุปุ่นนี้แล้ว จำเป็นต้องออกมาพูดคำโกหกด้วยหรือ?”

หลี่ซิเย่อดมยิ้มในที่นี้ได้ มองดูถ้าแก่แล้วกล่าวเอ้อระเหยว่า “เล่นแล้วสบายใจดีหรือไม่?”

“นายท่านหมายถึงข้ามีความเป็นอยู่ที่สบายใจใช่หรือไม่?” ถ้าแก่ตอบด้วยท่าที่เบิกบานใจว่า “ได้อยู่ พอๆใดๆ ไปได้ ช้าอายุปุ่นนี้แล้วคงไม่ปรารถนาอะไรแล้ว หวังเพียงร่างกายอบอุ่นและอิมห้องเท่านั้น อีกทั้งตาแก่อย่างข้าก็ลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมืองแล้ว”

“มีชีวิตอยู่มาถึงขนาดนี้แล้วข้ายังจะหวังอะไรได้อีก? ได้ร่างกายอบอุ่นและอิมห้อง มีลูกหลานพร้อมหน้าพร้อมตากี่เพียงพอแล้ว การที่ตาแก่เช่นข้ามีชีวิตอยู่ได้ถึงเพียงนี้ก็พอใจแล้วละ” ถ้าแก่พูดได้เบิกบานใจมาก

หลี่ซิเย่มองดูถ้าแก่ครูหนึ่ง อดที่จะพยักหน้าและกล่าวทอดถอนใจออกมา “นั่นสิ คนเราคาดหวังอะไรกันนะ ร่างกายอบอุ่นและอิมห้องอย่างหนึ่ง ลูกหลานเต็มบ้านอย่างหนึ่ง ก็นับว่าเป็นที่อิจฉาเหมือนกัน”

“ชีวิตของนายท่านปรารถนาสิ่งใด?” ถ้าแก่เป็นคนที่ช่างพูด ยิ้มแต่เอ่ยขึ้นมา

“ปรารถนาสิ่งใด?” คำถามนี้ทำเอาหลี่ซิเย่ต้องก้มหน้าพึมพำออกมา หลังจากผ่านไปชั่วครูใหญ่ เขาเงยหน้าจ้องมองดูถ้าแก่ ยิ้มกล่าวว่า “ข้าปรารถนาคำตอบเดียว หนึ่งคำตอบก็เพียงพอแล้ว”

“คำตอบสินะ” ถ้าแก่อดที่จะเอามือทั้งสองที่เต็มไปด้วยตาปลาไปเช็ดถูกับเสื้อที่สวมใส่อยู่ กล่าวว่า “ชีวิตคนเรา ใครจะไปทราบว่าคำตอบคืออะไร”

หลี่ซีเย่หัวเราะกับคำพูดของเก้าแก่ กล่าวว่า “ก็เพราะไม่มีใครรู้ว่าคำตอบคืออะไร จึงต้องการรู้คำตอบ” กล่าวจบก็หันหลังจากไปทันทีออกจากโรงเตี๊ยมไป

“ชีวิตคนเราปรารถนาสิ่งใดกันเล่า?” ออกจากโรงเตี๊ยมแล้ว หลี่ซีเย่อดทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้ ในยุคที่ห่างไกล ในเมืองสายรุ้งแห่งนี้ เคยมีคนถามปัญหาเช่นนี้กับเขามาก่อน

เคยมีคนบอกว่า ฟาดินมันห่างไกลกันเหลือเกิน การอยู่อย่างมดปลวกตัวหนึ่งท่ามกลางฟาดินใช้ว่าจะไม่ดี เหมือนดังที่เก้าแก่พูดเอาไว้ หวังเพียงแค่ร่างกายอบอุ่นและอิมห้อง ลูกหลานพร้อมหน้า ไม่ดีที่ใด?

หลี่ซีเย่นิ่งเงียบ เขาก้าวเดินไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้จุดหมาย การกลับมาอยู่ที่ตรงนี้ได้ครุ่นคิดถึงปัญหานี้อีกครั้งหนึ่ง เป็นคำพูดที่ไม่อาจลืมเลือนได้คำหนึ่ง

ฟาดินมันห่างไกลกันเหลือเกิน การอยู่อย่างมดปลวกตัวหนึ่งท่ามกลางฟาดินใช้ว่าจะไม่ดี

ในเวลานี้ หลี่ชียเอ่ถึงกับเหม่อลอย คนที่มีสติปัญญา
กว้างไกลยิ่งนัก ท้ายสุดแล้วก็เลือกที่จะอยู่อย่างสงบสุข

“ไม่ว่าฟ้าดินจะห่างไกลกันเพียงใด ไม่ว่าสุดปลายทาง
ของโลกนี้จะยาวไกลไม่มีสิ้นสุดเช่นใด ข้าต้องการเพียงคำตอบ
เดียว อดีตเป็นเช่นนี้ ปัจจุบันเป็นเช่นนี้ อนาคตก็ยังคงเป็นเช่นนี้!”
สุดท้าย หลี่ชียเอ่เงยหน้าขึ้นมองไปยังที่ที่ห่างไกล สายตาเปี่ยมด้วย
ความมุ่งมั่น ไม่มีเรื่องใดๆ ไม่มีผู้ใดสามารถมาสะนคลอนเขาได้

สุดท้าย หลี่ชียเอ่ยิ้มอย่างสง่างามเดินเข้าตลาดไป
ปะปนอยู่ในฝูงชน

เมืองสายรุ้งนั้นกว้างใหญ่มาก จนสุดจะประเมินได้ แม้ว่า
แดนวิญญานสวรรค์จะมีผืนแผ่นดินอยู่ไม่มาก แต่ก็มีเมืองใหญ่อยู่
เมืองสายรุ้งอาจไม่ใช่เมืองที่ใหญ่ที่สุดของแดนวิญญานสวรรค์
เสมอไป แต่บรรดาเมืองต่างๆ ของเมืองสายรุ้งต้องเป็นเมืองใหญ่
เป็นอันดับต้นๆ ของแดนวิญญานสวรรค์อย่างแน่นอน

เมืองฟังเสียงมังกรนับเป็นสถานีแรกหรือจุดแรกของ
เมืองสายรุ้ง มันมีความคึกคักมากนัก กล่าวได้ว่าเมืองฟังเสียง
มังกรคือสถานที่ซื้อขายแลกเปลี่ยนที่ใหญ่ที่สุดของเมืองสายรุ้ง

กระทิงเรียกได้ว่าเป็นตลาดที่ใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของแดน
วิญญาณสวรรค์เลยทีเดียว

ณ ที่ตรงนี้ มีปีศาจทะเลที่มาจากทะเลปีศาจมังกร และ
เผ่าวิญญาณเทพที่มีจากทะเลร่อนน้ำลึก ยังมีเผ่าพฤษภษาที่มาจาก
ทะเลมรกต

ที่ตรงนี้ นอกจากจะเต็มไปด้วยร้านรวงมากมายแล้ว ยังมี
ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยที่ตั้งแวงตามมุกตึกและประเททวาท
กับพื้น บางคนต้องการขายสมบัติพิเศษของตน และมีบางคน
ต้องการซื้อหาไอศถวิเศษ มีหลากหลายทุกสิ่งทุกอย่าง

ด้วยเหตุที่เมืองฟังเสียงมังกรได้รับการยกย่องให้เป็น
ตลาดที่ใหญ่เป็นอันดับหนึ่งสองของทะเลปีศาจมังกร จึงมีผู้บำเพ็ญ
ตนจำนวนมากมารวมตัวกันที่นี่ ที่ตรงนี้ เคยมีคนกล่าวเอาไว้ว่าขอ
เพียงมีเงินอย่างเพียงพอ ไม่มีอะไรที่หาซื้อไม่ได้

หลี่ซีย่ได้หาซื้อสมุนไพรที่จำเป็นบางตัว ซึ่งสมุนไพร
เหล่านี้จะนำมาใช้กับจางไปถุ ยาสมุนไพรเหล่านี้ไม่นับว่ามีค่าและ
หายาก เนื่องจากไม่ได้มีค่าและหายาก หลี่ซีย่จึงต้องออกมาซื้อ
หาข้างนอก

หลี่ชีย่ตั้งใจทำลายพื้นฐานเต๋าของจางไปให้หมด เพื่อให้เขาได้เริ่มต้นใหม่อีกครั้ง เนื่องจากสิ่งที่จางไปถูร่ำเรียนมาชั่วชีวิตนั้นมันสับสนปนเปมาจนกายเหลือเกิน ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ระเกะระกะทั้งสิ้น สำหรับเขาแล้วมีแต่โทษไร้ประโยชน์ทั้งนั้น

แน่นอนที่สุด การทำลายพื้นฐานเต๋าสำหรับผู้บำเพ็ญตนที่มีอายุน้อย อาจไม่จำเป็นต้องมีการบำรุงเสมอไป แต่กับจางไปถูแล้วเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ เขามีอายุไม่น้อย อีกทั้งลมปราณก็ยังไม่อ่อนแอ หากไม่ได้รับการบำรุงฟื้นฟูจากโอสถสมุนไพรมากแล้ว เมื่อมีการทำลายพื้นฐานเต๋าไป ง่ายต่อการที่จะเสียชีวิตได้

เมื่อหลี่ชีย่ได้เตรียมสมุนไพรรักษาอย่างพร้อมสรรพ ก็เริ่มลงมือกลั่นโอสถทันที เตาถลุงโอสถได้ทำการหลอมละลายสมุนไพรรักษาอย่าง เผาผลาญกากโอสถ ทำการหลอมกลั่นให้เป็นแก่นโอสถ

สุดท้าย เพลิงจากเตาถลุงที่หมุนวน เหมือนน้ำแกงที่กระเพื่อม ยากจะแยกแยะได้ว่าอันไหนคือส่วนของแก่นโอสถทิพย์ อันไหนคือเพลิงจากเตาถลุง

ภายใต้คำสั่งของหลี่ซีเย จางไปถูก้าวลงไปอยู่ในเตา
กลั่น เพลิงจากเตากลั่นเหมือนดั่งมีชีวิตค่อยๆ ซึมซาบเข้าไป
ภายในร่างของจางไปถู ขณะที่แก่นโอสถทิพย์ก็แทรกซึมเข้าไป
ภายในกายของจางไปถูเช่นกัน เพื่อไปป้องกันหัวใจและชีพจร
ทั้งหมดของเขาเอาไว้

“จำเอาไว้ให้ดี เก็บออมพลังลมปราณเอาไว้ ทำจิตให้
ว่างเปล่าปราศจากความคิดใดๆ”

หากเป็นผู้บำเพ็ญตนที่อายุยังน้อย การทำลายพื้นฐาน
เตาไม่แน่ว่าต้องยุ่งยากถึงเพียงนี้เสมอไป แต่จนด้วยเกล้าที่จางไปถู
มีอายุมากถึงเพียงนี้ อีกทั้งลมปราณก็ยิ่งอ่อนด้อย หากไม่ระวัง
แม้แต่น้อย สามารถทำให้เขาต้องเสียชีวิตได้โดยง่าย หลี่ซีเยจึง
ต้องใช้วิธีเช่นนี้

จางไปถูปฏิบัติตามคำสั่งของหลี่ซีเย รวบรวมจิตของตน
ให้มั่นคง เก็บออมพลังลมปราณเอาไว้ รับรู้ถึงแก่นของโอสถทิพย์
ที่กำลังหลั่งรินอยู่ภายในกายของเขา

ในเวลาตัวเอง หลี่ซีเยพล้นลงมืออย่างรวดเร็วปานสายฟ้า
ฉับพลันก็ได้ทำลายพื้นฐานเตาของเขา ได้ยินเสียงดัง “คร้ากก”

พื้นฐานเต้าของจางไปถูพล้นถูกทำลาย ในเสี้ยววินาทีนี้ ร่างของ
จางไปถูสิ้นเต็มทีหนึ่งแทบจะร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด แต่เขา
ยังคงอดกลั้นต่อความเจ็บปวดนั้นเอาไว้ได้

หลีชีเยลงมือได้รวดเร็วและแม่นยำมาก พลันก็ทำลาย
พื้นฐานเต้าของเขาจนไม่มีชั้นดีสะอาดหมดจด ขณะที่เพลิงจาก
เตากลั่นที่อยู่ในกายของจางไปถูก็ได้จัดการเผาผลาญเศษเล็กเศษ
น้อยของพื้นฐานเต้าที่ถูกทำลายจนหมดสิ้น ไม่เหลือไว้ซึ่งเศษหรือ
ร่องรอยใดๆ ทั้งสิ้น

จางไปถูในเวลานี้ที่ถูกทำลายพื้นฐานเต้าไปก็เหมือน
มนุษย์บุ่กษนธรรมดาที่ไม่เคยฝึกวิชามาก่อน

เวลานี้ แก่นโอสถทิพย์ที่ทำการปกป้องหัวใจและชีพจร
ทั้งหมดเริ่มแทรกซึมเข้าสู่จุดสำคัญทุกๆ จุด เส้นเอ็นและกระดูกทุก
ส่วน ข้อต่อทุกข้อ ทำการหล่อเลี้ยงส่วนต่างๆ เหล่านี้เอาไว้

จากการที่มีการบำรุงและหล่อเลี้ยงด้วยแก่นโอสถทิพย์
เอาไว้ ทำให้สภาพการณ์ของร่างกายจางไปถูอยู่ในภาวะคงที่
มิฉะนั้นแล้ว หากเป็นคนอื่นที่มีอายุขนาดนี้เมื่อทำการทำลาย
พื้นฐานเต้าแล้ว จะต้องกลายเป็นตาแก่หลังโง่งทันที

เวลานี้ หลี่ชียเอ่ได้ถอนเพลิงจากเตากลั่นออกไป จางไปอยู่ที่ก้าวเหยียบพื้นดินในขณะนี้ดูไม่มีอะไรแตกต่างจากก่อนหน้ามากนัก เพียงแต่เส้นผมดูขาวขึ้นเล็กน้อย แม้ว่าเวลานี้เขาจะสูญเสียกลิ่นอายอันเป็นเอกลักษณ์พิเศษของความเป็นผู้บำเพ็ญตนไป แต่สีหน้าของเขาแดงเปล่งปลั่ง คล้ายเหมือนคนแก่ที่กลับมาหน้าอ่อนเยาว์ขึ้นอย่างนั้น

ด้วยสภาพของร่างกายในขณะนี้ หากเป็นในฐานะของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาละก็ นับว่าเป็นผู้ที่มีร่างกายที่แข็งแรงอย่างมากเลยทีเดียว หาได้ยากยิ่ง

แน่นอน สิ่งนี้ต้องยกประโยชน์ให้กับหลี่ชียเอ่ที่ได้อาศัยแก่นโอสถทิพย์มาช่วยรักษาหัวใจและชีพจรทั้งหมด และทำการบำรุงหล่อเลี้ยงร่างกายของเขาเอาไว้ หากไม่ละก็ การที่เขาต้องถูกทำลายพื้นฐานเต๋าไป เกรงว่าคงต้องกลายเป็นคนแก่ที่แม้แต่การก้าวเดินของเขายังต้องให้คนช่วยพยุง

ในขณะนี้ จางไปถูกรู้สึกว่ายกเว้นสายตาของตนเองที่ไม่ดีเท่าก่อนหน้า ไม่สามารถเดินเหินได้คล่องแคล่วเหมือนดังผู้บำเพ็ญตนแล้ว อย่างอื่นแทบไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปมากมายนัก

แน่นอนว่าการเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเมื่อเปรียบเทียบกับผู้
บำเพ็ญตนแล้ว ย่อมมีความแตกต่างกันอยู่ดี

“บางที การเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาก็ใช้ว่าจะไม่ดี”
การได้กลับมาเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาอีกครั้ง ทำให้จางไปฤดูที่
จะทอดถอนใจออกมาไม่ได้

สำหรับจางไปฤดูแล้ว ความรู้สึกอ้างว้างย่อมมีอยู่บ้างแต่
ไม่รุนแรงมากนัก เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามทักษะยุทธของเขา
อ่อนด้อยมาก หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นที่เป็นยอดฝีมือ เมื่อต้องกลับ
กลายเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาแล้วจะส่งผลที่แตกต่างกันมาก
กระทั่งมีบางคนไม่อาจยอมรับความแตกต่างในจุดนี้ก็เป็นได้

“ขอบคุณคุณชาย” หลังจากที่ย่างไปฤดูได้สติกลับมา จึง
รีบแสดงความขอบคุณต่อหลี่ซีเย่

หลี่ซีเย่โบกมือเบาๆ กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “เจ้าไม่
ต้องไปรู้สึกหดหู่กับมันมากมายนัก ไม่นาน สิ่งที่คุณสูญเสียไปก็จะ
คืนกลับมา”

“คุณชาย คุณชายจะถ่ายทอดเคล็ดวิชาให้กับข้ารึ?”
จางไป๋ถูดจะกล่าวด้วยความดีใจไม่ได้

แม้ว่าจางไป๋ถูดจะรู้ตัวเองดีว่าชาตินี้ของตนคงไปได้เพียงเท่านี้ ด้วยสติปัญญาของตนที่ด้อยเกินไป ด้านการฝึกยุทธ์นั้นไม่ไหวเลยจริงๆ แต่ในความเป็นจริงแล้วเขาไม่เคยละทิ้งมันเลย เขายังคงยืนหยัดอยู่เสมอมา

เวลานี้กลับมาเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาอีกครั้ง คำพูดของหลี่ชี่เย่กลับทำให้จางไป๋ถูดได้จุดประกายแห่งความหวังขึ้นมาได้อีกครั้งหนึ่ง

ตอนที่ 1241 หุบเขาฟังเสียงมังกร

หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ไม่ ข้าเองก็ไม่มีเคล็ดวิชาที่เหมาะสมถ่ายทอดให้กับเจ้า คนของตระกูลจางจะต้องฝึกเคล็ดวิชาของตระกูลจางเท่านั้น”

“แต่ แต่ว่า เคล็ดวิชาของตระกูลจางข้าได้สูญหายไปนานแล้ว” จางไปถูกลงนิตหนึ่ง สุดท้ายกล่าวว่า “ต่อให้ทะเลสาบตั้งถึงก็ไม่แน่ว่าจะมีเคล็ดวิชาของตระกูลจางอยู่ ไม่เคยได้ยินบรรพบุรุษพูดถึงว่ายังคงมีเคล็ดวิชาตระกูลจางเหลืออยู่ที่ทะเลสาบตั้งถึง”

“ตระกูลจางของเจ้าไม่มี ทะเลสาบตั้งถึงบางที่ก็อาจจะไม่มี แต่ที่หุบเขาฟังเสียงมังกรมี” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมยขึ้นมา

“หุบเขาฟังเสียงมังกร?” จางไปถูถึงกับตะลึงนิตหนึ่ง กล่าวว่า “เคล็ดวิชาของ ของตระกูลจางไปอยู่ที่หุบเขาฟังเสียงมังกรได้อย่างไรกัน?” เขารู้สึกมีนงว่ามันเกี่ยวข้องกันได้อย่างไร

“พูดให้มันถูกต้องมากไปกว่านั้นก็คือ เคล็ดวิชาตระกูลจางของเจ้าอยู่ที่นี้” กล่าวพลาง หลี่ชีย่ชี้ไปที่หัวของตน “หากเจ้า

สามารถบรรลุเข้าถึงขณะอยู่ที่หุบเขาฟังเสียงมังกร เจ้าก็จะได้
เคล็ดวิชาของตระกูลจาง”

จางไปถูตะลึงไป แม้ว่าเรื่องการฝึกยุทธ์ของเขาจะใช้
ไม่ได้ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเขามีปัญญาโง่เขลา เมื่อเขาได้สติ
กลับมาแล้วอดที่จะร่างสั่นหึ่งไม่ได้ กล่าวว่ “ความหมายของ
คุณชายก็คือ เคล็ดวิชาของตระกูลจางมาจากหุบเขาฟังเสียงมังกร
อย่างนั้นรึ?”

“จะพูดแบบนี้ก็ได้” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมยว่ “สายเลือด
บรรพบุรุษของเจ้าหาใช่เป็นสายเลือดเผ่าพันธุ์มนุษย์แท้แต่แรกแล้ว
เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง คนของตระกูลจางจึงเหมาะกะกับเคล็ดวิชา
ของตระกูลจางเท่านั้น หากเจ้าสามารถบรรลุที่หุบเขาฟังเสียงมังกร
ได้ละก็ เจ้าก็สามารถได้เคล็ดวิชาตระกูลจางของเจ้ากลับคืนมา”

จางไปถูถึงกับยืนเซ่ออยู่อย่างนั้น เรื่องราวที่เกี่ยวกะ
บรรพบุรุษของเขานั้น เขารู้ไม่เท่าหลี่ชีย่ ส่วนหลี่ชีย่ไปรู้เรื่อง
เหล่านี้มาได้้อย่างไรนั้น เขาไม่กล้าที่จะถามมากความ

“ข้า ข้า ข้าจะไหวหรือ?” หลังจากได้สติคืนกลับมาแล้ว
จางไปถูบังเกิดความลังเลขึ้นมา ขาดความมั่นใจในตนเอง

เรื่องนี้จะไปโทษจางไปถูกก็ไม่ถูก เนื่องจากตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาตกอยู่ท่ามกลางความล้มเหลวมาโดยตลอด ล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซึ่งการล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำเล่าเช่นนี้ได้ทำลายความมั่นใจของเขา ทำให้เขาขาดความมั่นใจในตนเองอย่างสิ้นเชิง

หลี่ชียเอ่จ้องมองดูเขาแล้วเอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ทำใจให้เป็นปกติ ใจที่เป็นปกติสำคัญกว่าทุกสิ่ง ในเสี้ยววินาทีที่เจ้าบรรลุถึงได้ ให้รักษาลิตใจที่ปกติ ทุกอย่างก็จะสำเร็จตามความมุ่งหมาย เจ้าเป็นทายาทของตระกูลจาง ถ้าหากเจ้าไม่ไหว แล้วยังมีใครไหว? จางจำเอาไว้ เลือดในกายเขาเจ้ามีสายเลือดของตระกูลจาง ไหลเวียนอยู่ ฤทธิชิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องแตกต่างกับคนอื่น”

เมื่อจางไปถูไถ่ยืมคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่แล้วต้องนั่งเงยบั้นมา คำพูดที่พูดให้กำลังใจของหลี่ชียเอ่ทำให้เขารู้สึกได้ถึงเลือดระอุภายในกายที่เหมือนกำลังจะเคลื่อนไหว

“พรสวรรค์หาใช่เรื่องที่สำคัญที่สุดในโลก ที่สำคัญคือ ลิตใจที่ไม่ยอมละทิ้ง อีกอย่างพันล้านปีที่ผ่านมาล้วนมีดาวรุ่งที่ ประสบความสำเร็จ คนที่ประสบความสำเร็จจะมีเพียงเจ้าคนเดียวเท่านั้น ต่อให้เป็นราชันเซียนที่ไร้ผู้ต่อกรก็เคยล้มเหลวมาครั้ง

แล้วครึ่งเล่าขณะอยู่ในวัยหนุ่ม เคยมีใครที่สามารถรู้ผู้ต่อกรชั่วชีวิตกันเล่า? มีเพียงพบกับความล้มเหลวจึงรู้ว่าตัวเองยังไม่เพียงพอ บทเรียนและประสบการณ์ล้วนแล้วแต่ได้ข้อสรุปมาจากความล้มเหลว..." หลี่ซีเยเอ่ยอย่างเชื่องช้า ทั้งเป็นการเตือนสติ และให้กำลังใจจางไปเถ

เมื่อจางไปเถได้ฟังความของหลี่ซีเยแล้ว ทำให้เขารู้สึกดวงตาสว่างไสวขึ้น ในเวลานี้เขารู้สึกได้ถึงสายเลือดตระกูลจางภายในกายของเขาวิ่งพล่านขึ้นมา ทำให้เขาเปี่ยมด้วยความหวังอีกครั้งหนึ่ง

"คำพูดที่ออกมาจากความจริงใจของคุณชาย ชำนาญ จะไม่มีวันลืมนต์ตลอดชีวิต จะจารึกไว้ในใจตลอดไป" สุดท้ายจางไปเถได้ก้มกราบกับพื้นและรู้สึกซาบซึ้งยิ่งนัก

"ดีแล้ว งั้นพวกเราไปหุบเขาฟังเสียงมังกรกันเถอะ"

จางไปเถพยักหน้าด้วยความหนักแน่น ในเวลานี้ตัวของเขาเปี่ยมด้วยราศี เขารู้สึกเหมือนตัวเองนั้นอ่อนเยาว์ขึ้นมาทันที และย้อนกลับไปยังวันเวลาที่ขณะตนเองยังอยู่ในวัยเยาว์และเสาะแสวงหาด้วยความยากลำบาก

หุบเขาฟังเสียงมังกรตั้งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองฟังเสียง
มังกร ซึ่งมีขนาดของพื้นที่ที่ใหญ่มาก ที่ตรงนี้มีทิวทัศน์ที่งดงาม มี
หน้าผาที่สูงชัน มีหุบเขาที่เงียบสงบ มีน้ำตก...

ตำนานเกี่ยวกับหุบเขาฟังเสียงมังกรมีอยู่ไม่น้อยทีเดียว
บางตำนานเล่าว่ามังกรยักษ์ในครั้งนั้นเคยมาบรรลุธรรมที่หุบ
เขาฟังเสียงมังกร และได้ทิ้งร่องรอยที่ไม่อาจลบเลือนตลอดกาล
เอาไว้

บางตำนานเล่าว่า ในยุคสมัยที่เนิ่นนาน ปีศาจมังกรตัว
นั้นของแดนวิญญานสวรรค์ได้ตั้งตนขึ้นมาโดยฝืนลิขิตสวรรค์
สุดท้ายทำไม่สำเร็จและตายอนาถ เหลือไว้เพียงกระดูก ภายหลัง
กระดูกชิ้นนี้ได้กลายเป็นหุบเขาฟังเสียงมังกร

ไม่มีใครรู้ว่าทั้งสองตำนานจริงเท็จเป็นอย่างไร แต่
ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผู้คนจำนวนมากล้วนต้องการบรรลุถึงสัจ
ธรรมจากหุบเขาฟังเสียงมังกร ต้องการได้เป็นผู้สืบทอดมังกร
แท้จริง

ดังนั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมา จึงมีผู้ที่มายังหุบเขาฟังเสียง
มังกรเป็นจำนวนมาก ทุกคนต่างต้องการได้รับโชคชะตามหัศจรรย์
ที่อยู่ในตำนาน แต่หลายคนต้องกลับไปมือเปล่าโดยไม่ได้อะไรเลย

แม้จะเป็นเช่นนั้นก็ตาม แต่ก็มีคนบอกว่าหลังจากที่พวกเขา
ได้ยินเสียงคำรามของมังกรและกลับบ้านมือเปล่า จากนั้น ก็
สามารถบรรลุหลักสัจธรรมเมื่อกลับไปแล้ว

มีผู้ที่กลายเป็นยอดฝีมือกล่าวว่า พวกเขาได้ยินเสียง
พึมพำของมังกรแท้จริงที่หุบเขาฟังเสียงมังกร หลังจากกลับไปแล้ว
ก็บรรลุสัจธรรมขึ้นมา

แม้ว่ายังไม่เคยได้ยินว่ามีใครได้เป็นผู้สืบทอดมังกร
แท้จริงมาก่อน และไม่เคยได้ยินว่ามีใครได้กระดูกชิ้นนั้นที่อยู่ใน
ตำนาน และมีคนมากมายต้องกลับบ้านมือเปล่า แต่เป็นความจริงที่
บางคนได้ประโยชน์จากการเข้าไปที่หุบเขาฟังเสียงมังกรยิ่งนัก

หลี่ซีเยพาจางไปดูมาถึงด้านนอกของหุบเขาฟังเสียง
มังกร ซึ่งปากทางเข้าหุบเขาฟังเสียงมังกรก็เหมือนปากของมังกรที่
อ้าปากกว้าง เมื่อมองเห็นปากทางเข้าที่ดูจดังปากมังกรก็ทำให้
ผู้คนรับรู้ได้ว่า หุบเขาฟังเสียงมังกรไซ้จะมีแต่ชื่อเสียงจอมปลอม

เมื่อหลี่ชียเอ่และจางไปถูมาถึงปากทางเข้าหุบเขาฟังเสียง
มังกรนั้น ปรากฏมีผู้บำเพ็ญตนบางส่วนที่เข้าแถวอยู่ก่อนแล้ว
นอกจากผู้บำเพ็ญตนที่เข้าแถวเพื่อรอเข้าหุบเขาฟังเสียงมังกร
เหล่านี้ ยังมีส่วนหนึ่งที่สังเกตการณ์อยู่ด้านข้าง

“เอ้า รีบเข้าแถว รีบเข้าแถวกันไวๆ” ผู้ที่เฝ้าปากถ้ำอยู่
นั้นเป็นผู้เฒ่าคนหนึ่ง ผู้เฒ่าคนนี้สวมเสื้อสีน้ำเงินอ่อน บนหัวสวม
หมวกทรงแหลมใบหนึ่ง เขายืนเฝ้าอยู่ด้านหน้าปากทางเข้าหุบเขา
ส่งเสียงร้องอันดังออกไป

“คนละศิลาแกร่งระดับจอมกษัตราสืบชั้น เด็กคนแก่
ราคาเดียวไม่มีการหลอกลวง” ผู้เฒ่าผู้นี้เก็บเงินไปพลาง ปากก็
ร้องชมออกมาว่า “ผู้ที่ผ่านไปผ่านมาอย่าได้พลาดโอกาสเด็ดขาด
ทั่วหล้ามีเพียงหุบเขาฟังเสียงมังกรเพียงที่นี้ที่เดียวเท่านั้น ภายใน
หุบเขามีกระดูกมังกรแท้จริงฝังอยู่ มียันต์มังกรเขียน ขอเพียงคนผู้
นั้นโชคดี ก็จะสามารถได้กระดูกมังกรแท้จริง ยันต์มังกรเขียนที่อยู่
ในตำนานไป”

“... ลองคิดดู ศิลาแกร่งระดับจอมกษัตราสืบชั้นก็
สามารถแลกมาได้กับกระดูกมังกรแท้จริง ยันต์มังกรเขียน ช่างเป็น

เรื่องที่คุ้มค่าที่สุด” ผู้เฒ่าผู้นี้ร้องกล่าวออกมาในแบบที่กระตุ้นเร้าความรู้สึกของผู้คนได้ “เมื่อได้รับกระดุกมังกรแท้จริง บำเพ็ญเพียรจนได้รับยันต์มังกรเขียน เจ้าแห่งทะเลคนต่อไปก็คือท่านแล้วละ ราชันเขียนในยุคนี้จะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากท่าน หรือจะกลายเป็นปรมาจารย์พฤษาก็ไม่ต้องกล่าวถึง แค่ศิลาแกร่งระดับจอมกษัตราสืบขึ้น แลกกับโอกาสได้เป็นเจ้าแห่งทะเล ราชันเขียนกลายเป็นปรมาจารย์พฤษา ช่างเป็นการซื้อขายที่คุ้มค่าจริง ๆ”

ผู้เฒ่าคนนี้เก็บเงินค่าผ่านเข้าหุบเขาไปพलग ปากร่องตะโกนไปพलग เหมือนหนึ่งเป็นพ่อค้าที่ขายของอยู่ตามรินถนนอย่างนั้น เขาพล่ามบอกได้เต็มทีมาก

“ที่พูดมานี้มันจริงหรือเท็จ?” ผู้บำเพ็ญตนหนุ่มที่เพิ่งจะมีโอกาสเดินทางมาที่หุบเขาฟังเสียงมังกรเป็นครั้งแรก อดที่จะเอ่ยถามเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ไม่ได้ “ในนั้นมีกระดุกมังกร ยันต์มังกรเขียนอยู่จริงหรือ?”

“ฮ่า ฮ่า เจ้าหนุ่ม เจ้าอย่าได้ไปฟังเขาร้องชมเลย” ผู้บำเพ็ญตนที่มีอายุค่อนข้างมากคนหนึ่งซึ่งสังเกตเห็นอยู่ข้างๆ อดที่จะกล่าวด้วยความขบขันว่า “เขาพูดชมเช่นนี้มาโดยตลอด ตอนเข้ามาที่นี่เมื่อห้าสิบปีก่อนเขาก็พูดชมอย่างนี้ จนถึงเวลานี้ก็ยังพูดเช่นนี้เหมือนเดิม”

“พูดเช่นนี้ก็ไม่ถูก” ผู้เฒ่ากล่าวอย่างจริงจังว่า “ตาเฒ่าอย่างข้าเป็นยี่ห้อเก่าแก่มีความน่าเชื่อถือสุดยอดมาก ไม่มีการหลอกไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือคนชรา ข้าใช้ชื่อเสียงของบรรพชนในการรับประกัน เป็นความจริงที่มีกระดูกมังกรแท้จริง และมียันต์มังกรเขียนอยู่ข้างใน”

“เซอะ เมื่อห้าสิบปีก่อนเจ้าก็พูดเช่นนี้กับข้า หลอกจนข้าเข้าไปตั้งหลายครั้ง ทำเอาข้าหมดเนื้อหมดตัว ท้ายที่สุดแล้วก็ยังคงกลับบ้านมือเปล่า” ผู้บ่าเพ็ญตนเฒ่าผู้นี้ไม่สบอารมณ์จึงกล่าวดูแคลนออกมา

ผู้เฒ่าก็ไม่รู้สึกโกรธ กล่าวท่าทีจริงจังว่า “เรื่องนี้โทษข้าก็ไม่ถูก แสดงว่าท่านไม่ได้ศึกษาอย่างถ่องแท้ หรือไม่ท่านก็ลองเข้าไปอีกสักหลายครั้ง ไม่นานนักเจ้าอาจพบกับลาภก้อนโต ได้พบกับกระดูกมังกรแท้จริง ได้ยันต์มังกรเขียนมาครอบครอง เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าก็จะก้าวเดินไปบนเส้นทางที่ฝืนลิขิตสวรรค์แล้ว ได้เป็นเจ้าแห่งทะเล ต่างกับเทพธิดา อื่นๆ อีกมากมายสาธยายไม่หมด มามะ มา ศิลาแกร่งจอมกษัตราสิบชั้นนับเป็นเรื่องที่คุ้มค่ามาก”

ผู้บ่าวเพ็ญตนเฒ่าผู้นี้ส่งเสียงฮีออกมา ไม่ยอมให้ผู้เฒ่านี้
หลอกอีกต่อไป

“ถ้าหากมีกระดูกมังกรแท้จริง และยันต์มังกรเขียนจริงละ
ก็ ทำไม่เจ้าไม่เก็บเอาไว้ใช้เองละ” มีผู้บ่าวเพ็ญตนที่อดจะกล่าวคำนี้
ออกมาไม่ได้

ผู้เฒ่าผู้นี้ส่ายหน้าไปมากล่าวว่า “สหายผู้นี้ ท่านออกจะ
หยาบคายเกินไปแล้วละ ผู้คนในหล้าล้วนแล้วแต่กล่าวว่า สมบัติ
สวรรค์นั้นผู้มีวาสนาเท่านั้นได้ครอบครอง กระดูกมังกรแท้จริง
ยันต์มังกรเขียนคือสิ่งล้ำค่าเช่นใด มันคือสุดยอดของวิเศษของ
เซียน ไหนเลยที่มนุษย์ปุถุชนอย่างข้าสามารถครอบครองมัน
ดังนั้นข้าจึงได้ให้สุดยอดโอกาสนี้กับผู้ที่มีวาสนา”

ผู้บ่าวเพ็ญตนผู้นี้ไม่อาจตอบโต้กับคำพูดเช่นนี้ได้ ได้แต่
บ่นพึมพำนิดหนึ่งแล้วไม่ต้องการจะพูดอะไรอีก

“อีกอย่าง ในจำนวนผู้ที่เข้าไปในหุบเขาฟังเสียงมังกร
นั้น ก็มียอดฝีมือที่ได้รับประโยชน์ไม่น้อยเลย เคยมีผู้ที่มีอำนาจ
สูงสุดได้ยินเสียงฝนในหุบเขาฟังเสียงมังกรของข้า เลยบรรลุถึงชั้น
ตื่นรู้และขึ้นสวรรค์ภายในคำคืนเดียว และมีเจ้าแห่งทะเลได้ยินเสียง

ลมแล้วสามารถคิดค้นสุดยอดเคล็ดวิชาไร้ซึ่งผู้ต่อกรขึ้นมา
หลังจากนั้นเป็นต้นมา เขาก็เป็นใหญ่ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินแต่ผู้
เดียว..." ผู้เฒ่าผู้นี้คุยจนติดลมบนจึงคุยเรื่อยไปต่อเนื่องไม่มีหยุด

“พูดเกินความจริงมากไปเหลือเกิน” ผู้บ่าเพ็ญตนบาง
คนพูดขึ้นมาเบาๆ

แน่นอน ที่ผู้เฒ่ากล่าวอ้างว่าผู้มีอำนาจสูงสุดได้บรรลุถึง
ขั้นต้นรู้อะไรนั้น หรือเจ้าแห่งทะเลสามารถคิดค้นสุดยอดเคล็ดวิชา
ไร้ซึ่งผู้ต่อกรล้วนแล้วแต่เป็นการกล่าวอวดอ้างเกินจริง แต่ก็ไม้อาจ
ปฏิเสธได้ว่า เคยมียอดฝีมือได้รับประโยชน์ไม่น้อย เคยมียอดฝีมือ
ที่ได้ยินเสียงลมเสียงฝน กลับไปแล้วก็ได้บรรลุสัจธรรมขึ้นมาจริง

“เออละ ท่านจะเข้าไปหรือไม่ หากไม่เข้าก็หลบไปข้างๆ
ยังมีผู้ที่รอเข้าแถวอยู่นะ” หลังจากที่ถูกผู้เฒ่าคุยโอ้อวดแล้วก็กล่าวต่อ
ผู้บ่าเพ็ญตนผู้นั้น

ผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้ลั้งเลอบ้าง สุดท้ายยังคงควักศิลาแกร่ง
จ่ายให้ไป แล้วเข้าไปยังหุบเขาฟังเสียงมังกร

หลี่ชียเอ่ที่ยืนเข้าแถวอยู่ยิ้มแต่จ้องมองดูผู้เฒ่าผู้นี้ รู้สึก
คำพูดของผู้เฒ่าผู้นี้ว่าน่าสนใจอย่างยิ่ง

เมื่อถึงตาของหลี่ชียเอ่และจางไป๋เถว จางไป๋เถวได้แต่จ้องมอง
ไปที่หลี่ชียเอ่ เพราะลำพังจางไป๋เถวเองคงไม่สามารถนำเงินจำนวนนี้
ออกมาได้

“สองคน ศิลาแกร่งจอมกษัตราย์สิบชั้น” ผู้เฒ่ามองดู
พวกหลี่ชียเอ่สองคนแล้วเอ่ยขึ้นด้วยท่าทียิ้มแต่

เมื่อมองดูท่าทีของหลี่ชียเอ่และจางไป๋เถวแล้ว ไม่ว่าจะดูมุม
ไหนก็ไม่เหมือนเป็นผู้ร่ำรวยเงินทอง จึงมีผู้บ่าเพ็ญตนเฝ้าพันธุ
มมนุษย์เอ่ยขึ้นมาด้วยความใจดีว่า “พี่น้อง ศิลาแกร่งได้มาไม่่งาย
นัก สมควรใช้ถูกที่ถูกทางจึงจะถูก”

“ไอ้สารเลวเอ๊ย เจ้าไม่เข้าไปก็แล้วไปเถอะ กลับมา
ทำลายเรื่องของข้า ต้องการให้ข้าจับเจ้าโยนลงไปทะเลกระตุก
ไซ้หรือไม่” เมื่อเห็นว่าผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้เข้ามาขวาง ผู้เฒ่าจึงชักสี
หน้าขึ้นทันที และกล่าวด้วยท่าทีดุร้ายในทันที

บทที่ 1242 จางไปภูบรรลุสัจธรรม

ผู้บำเพ็ญตนเฝ้าพันธุมนุษย์ที่พูดก่อนหน้าปล้นวิ่งหนี
หายไปเมื่อถูกผู้เฒ่าด่าเช่นนี้ เรื่องนี้ไซ้เป็นเรื่องที่ล้อกันเล่น
เนื่องจากตลอดเวลาที่ผ่านมา ไม่เคยมีใครกล้าล่วงเกินเมืองสายรุ้ง
เล่าลือกันว่าแม้แต่เจ้าแห่งทะเลยังคงอยู่ก็เป็นเช่นนี้

หลี่ซีเยเพียงยิ้มบาง ส่งมอบศิลาแกร่งให้กับมือของผู้
เฒ่า

เมื่อผู้เฒ่าได้รับศิลาแกร่งพลันมีสีหน้าที่ยิ้มยิ้ม กล่าวว่
“ขออวยพรให้พวกท่านบรรลุสุดยอดหลักสัจธรรมในหล้า ได้ก้าว
ขึ้นสู่จุดสูงสุดในหล้า”

หลี่ซีเยเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เปี่ยมล้นบนใบหน้าเมื่อได้
ยินคำพูดเช่นนี้ของผู้เฒ่า กล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่ “เมื่อครูบอกว่
หุบเขาฟังเสียงมังกรมีกระดูกมังกรแท้จริง ยันต์มังกรเซียน หากว่
ข้าเกิดพลาดพลั้งไม่ทันระวังไปขุดเอากระดูกมังกรแท้จริงหรือ
ยันต์มังกรเซียนอะไรได้ละก็ จะถือว่าสิ่งนั้นเป็นของข้าไซ้หรือไม่
ละ?”

“เรื่องนี้...” ผู้เฒ่าพลันมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปเมื่อหลี่ชีย่พูดขึ้นมาเช่นนี้ แต่เขายังคงบ่นรอยยิ้มขึ้นมา ยิ้มแต่กล่าวว่า “แน่นอนแน่นอนแน่นอน”

หลี่ชีย่มองเห็นท่าทีของเขาแล้วอมยิ้มนิดหนึ่ง ตบปากของเขาเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า “ล้อเจ้าเล่นนิดหน่อยเท่านั้น ข้าเพียงพาเขามาฟังเสียงมังกกร เพื่อบรรลุสัจธรรมเท่านั้นเอง” กล่าวพลางพาจางไปเถินเขาไปภายในหุบเขาฟังเสียงมังกกร

ผู้เฒ่ายืนตัวแข็งที่อยู่อู่ตรงนั้น แม้แต่รอยยิ้มก็ยังยิ้มค้างอยู่อย่างนั้น ทอดสายตามองตามหลี่ชีย่และจางไปเถินทั้งสองคนหายลับไปจากสายตา

“ข้าก็จะเข้าไป” ไม่ถ่างนัยกว่าที่ผู้เฒ่าจะหายจากอาการตะลึงหลังจากได้ยินเสียงจากคนที่เข้าแถวรอ แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตามเมื่อเขานึกถึงใบหน้าที่ยิ้มล้นด้วยรอยยิ้มของหลี่ชีย่แล้ว ถึงกับขนลุกชูในใจ รู้สึกได้ถึงสันหลังที่เย็นวาบ

“เจ้าบ้า อย่าทำล้อเล่นนะ” สุดท้ายแล้ว ผู้เฒ่าได้อาศัยเสียงที่แผ่วเบาจนมีเพียงตัวเองเท่านั้นที่ได้ยินพิมพ์้าออกมา

หลี่ซีเยพาจางไปดูเข้าไปในหุบเขาฟังเสียงมังกร เป็นการมาที่หุบเขาฟังเสียงมังกรครั้งแรกของจางไปถู่ แม้ว่าในอดีตเขาก็เคยรู้เรื่องของหุบเขาฟังเสียงมังกรมาก่อน แต่เขาจ่ายค่าเข้าหุบเขาไม่ไหว

“หุบเขาฟังเสียงมังกรมีกระดุกมังกรแท้จริงจริงหรือ มียันต์มังกรเขียนหรือไม่?” หลังจากเขาไปในหุบเขาแล้ว จางไปถู่อดถามขึ้นด้วยความแปลกใจไม่ได้ ในสายตาของเขานั้น หลี่ซีเยคือผู้ที่มีวิชาสูงส่ง

“เรื่องพวกนี้เจ้าอย่าได้ไปไปคิดมากเกินไป” หลี่ซีเยที่โบหน้าเปี่ยมด้วยรอยยิ้ม กล่าวว่า “สิ่งเหล่านี้มันจะมีกิติหรือไม่ก็ช่าง ล้วนแล้วแต่ไม่มีวาสนากับเจ้า”

จางไปถู่พยักหน้าอย่างเงิบงัน เขายอมไม่กล้าหวังสูงขนาดนั้น สำหรับเขาแล้ว หากเขาสามารถบรรลุเคล็ดวิชาของตระกูลจางได้เขาก็พึงพอใจอย่างที่สุดแล้ว สำหรับกระดุกมังกรแท้จริง ยันต์มังกรเขียนอะไรเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นสุดยอดของวิเศษเขียน เขาไม่กล้าแม้แต่จะคิด เพราะมันอยู่ห่างจากตัวเขามากมายเหลือเกิน

หุบเขาฟังเสียงม้งกรมีทิวทัศน์ที่งดงามและมีขนาดพื้นที่
ใหญ่มาก เต็มไปด้วยสถานที่สวยงาม ความอลังการของหน้าผา
ความงดงามของน้ำตก เสียงที่ฟังดูเสนาะหูจากลมที่พัดและทำให้
ใบไม้เสียดสีกัน...

ขณะที่หลี่ชียเอและจางไปฤดูเดินเข้าไปในหุบเขาฟังเสียง
ม้งกรนั้น พวกเขาสามารถพบเห็นผู้บ่าเพ็ญตนทั่วไป ณ ที่ตรงนี้
สามารถพบเห็นผู้บ่าเพ็ญตนที่นั่งอยู่บนหน้าผากำลังฝึกคลาย
ลมปราณ มีผู้บ่าเพ็ญตนที่กำลังใช้ความคิดเจียบๆ อยู่ใต้น้ำตก
เพื่อฟังเสียงธารา ยังมีผู้บ่าเพ็ญตนที่นั่งอยู่ท่ามกลางป่าสนเพื่อ
บรรลุลักษณ์สวรรค์...

แม้ว่าศิลาแกร่งจอมกษัตราสิบชั้นกล่าวสำหรับผู้บ่าเพ็ญ
ตนจำนวนมากแล้ว นับว่าเป็นเงินจำนวนมากไม่น้อยเลยทีเดียว แต่กับ
ผู้บ่าเพ็ญตนที่มีกำลัง หรือผู้ที่มีชาติกำเนิดมาจากสำนักเจ้าลัทธิ
แล้ว พวกเขาล้วนแล้วแต่พร้อมที่จะทดลองสักครั้งหนึ่ง มีใครบ้างที่
ไม่ต้องการบรรลุลักษณ์สวรรค์?

ยิ่งไปกว่านั้น สำหรับยอดฝีมือที่ก้าวเดินไปถึงคอขวด
แล้ว พวกเขาต้องการมีโอกาสบรรลุลักษณ์สวรรค์นั้น

มีข่าวเล่าลือกันมาโดยตลอดว่า ในหุบเขาฟังเสียงมังกร มีเสียงคำรามของมังกร กระทั่งมีผู้เคยได้ยินเสียงมังกรที่พรวดพิมพ์ ออกมาแผ่วเบา อีกทั้งคำเล่าลือนี้ใช้ว่าจะเป็นข่าวโคมลอย เพราะ เคยมียอดฝีมือที่บรรลุหลักสัจธรรมในหุบเขาฟังเสียงมังกรแล้ว เคยยืนยันว่าในหุบเขาฟังเสียงมังกรมีเสียงคำรามของมังกรอยู่จริง

ด้วยเหตุนี้เอง จึงมีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างมุ่งหวังจะ มาเสี่ยงโชคที่หุบเขาฟังเสียงมังกร เพื่อว่าตัวเองจะเป็นผู้ได้ประสบ กับโชคมหัศจรรย์นั้น

หลี่ชีย่พาลางไปถูข้ามเขาตรงเข้าไปด้านใน มุ่งไปยัง จุดหมายปลายทาง

“ในอดีต คุณชายเคยมาที่แห่งนี้หรือ?” เมื่อลางไปถู เห็นหลี่ชีย่เหมือนจะชำนาญเส้นทางเป็นอันมาก จึงอดที่จะเอ่ย ถามขึ้นมาไม่ได้

สำหรับปัญหาข้อนี้ของลางไปถู หลี่ชีย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่ง เท่านั้นโดยไม่ได้ออกคำตอบแต่อย่างใด

ระหว่างทางที่พวกของหลี่ชีย่ก้าวเดินไปนั้น ได้พบกับผู้
บ่าเพ็ญตนจำนวนไม่น้อย และมีผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนมากที่ไม่
ประสบผลสำเร็จในจุดหนึ่ง ก็จะมีการย้ายสถานที่ไปเรื่อยๆ

“เฮ้ย นี่ไม่ใช่ศิษย์ร้อยสำนักหรือ?” ระหว่างทางได้พบกับ
ผู้บ่าเพ็ญตนบางคนซึ่งจดจำลงไปอยู่ได้ พวกเขาส่วนใหญ่เป็นผู้
บ่าเพ็ญตนที่สังกัดสำนักต่างๆ บริเวณทะเลสาบตั้งถึงทั้งสิ้น

จางไป๋อู๋เคยสมัครเข้าเป็นศิษย์ของหลายสำนักมาก่อน
แต่ก็ไม่อะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ดังนั้นจึงมีผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนไม่น้อย
โดยเฉพาะผู้บ่าเพ็ญตนที่สังกัดสำนักต่างๆ ที่ตั้งอยู่ในระแวก
ใกล้เคียงกับทะเลสาบตั้งถึงต่างก็รู้จักคนอย่างจางไป๋อู๋

“จางไป๋อู๋ เจ้าก็มาฟังเสียงมังกรที่หุบเขาฟังเสียงมังกร
รี?” ผู้บ่าเพ็ญตนบางคนถึงกับสายหน้า กล่าวว่า “ข้าว่าไม่ง่ายเลย
นะกว่าเจ้าจะสะสมเงินทองเป็นค่าโลงศพได้ น่าจะเจียดใช้น้อย
หน่อยจะดีกว่ามั้ง เจ้าเคยเป็นศิษย์มาแล้วตั้งหลายสำนักแต่ก็ไม่ได้
อะไรติดมือเป็นชิ้นเป็นอันเลย หรือคิดว่าเจ้าจะได้อะไรจากหุบเขา
ฟังเสียงมังกรได้อย่างนั้นรี?”

ผู้บ่าวเพ็ญตนบางคนเห็นหลี่ชียเอ่ที่อยู่ข้างกายจางไปเถ แล้วอดที่จะหัวเราะไม่ได้ “จางไปเถ ช่างนี้ก็ไม่ถึงเลยจริงๆ เจ้าก็เป็น อาจารย์กับเขาได้เหมือนกัน ถึงกับรับศิษย์แล้วนะเนี่ย โอ้ว เจ้าหนู น้อย การจะกราบใครเป็นอาจารย์นั้นเป็นเรื่องใหญ่ของชีวิต จะมา ทำสุ่มสี่สุ่มห้าไม่ได้นะ หากเลือกสำนักผิดจะต้องเสียใจไปตลอด ชีวิต”

บรรดาผู้บ่าวเพ็ญตนที่จดจำจางไปเถได้ ส่วนใหญ่ก็จะ พุดจาไปในเชิงเยาะเย้ย หากจะมีผู้ที่ใจดีนิดหนึ่งก็จะกล่าว เตือนสติหลี่ชียเอ่ภายใต้คำพุดที่เยาะเย้ยถากถางนั้นเท่านั้น

จางไปเถเพียงเดินตามหลังหลี่ชียเอ่ไปเงียบๆ โดยเขา วางตัวนิ่งเงียบไม่พุดสักคำ เรื่องคำพุดที่เยาะเย้ยถากถางเช่นนี้เขา ได้ยินมาจนซาชินเสียแล้ว กระทั่งคำพุดที่น่าเกลียดมากกว่านี้เขา ก็เคยได้ยินมาแล้ว

เดินไปนานมากกระทั่งถึงบริเวณที่มีผู้คนค่อนข้างน้อย จางไปเถอดพุดออกมาด้วยเสียงแผ่วเบาไม่ได้ว่า “เป็นข้าที่ทำให้ ชื่อเสียงคุณชายต้องแปดเปื้อน...”

จางไปฤดูพุดยังไม่ทันจบคำ หลี่ชียเอ่เพียงโบกมือและกล่าวโดยไม่ได้ให้ความใส่ใจว่า “คำพุดของพวกเขาหมดปลวก ไม่ให้ต้องเก็บเอามาใส่ใจ”

จางไปฤดูจึงเงียบไม่พูดอะไรต่อ เดินตามหลังหลี่ชียเอ่ไปอย่างเงียบๆ

ในที่สุด หลี่ชียเอ่ได้พาจางไปฤดูมาถึงบริเวณที่มีต้นไม้แห่งหนึ่ง ที่แห่งนี้มีต้นไม้อื่นๆอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ ยามที่มีลมพัดผ่านมาบางเบา ปรากฏเสียงซ่าๆ ดังขึ้น เหมือนเป็นการแต่งทำนองเสนาะอย่างนั้น

หลี่ชียเอ่เดินวนอยู่ท่ามกลางต้นไม้อบอบหนึ่ง ในที่สุดหลี่ชียเอ่ได้เลือกต้นไม้แก่ที่กำลังใกล้จะแห้งตายต้นหนึ่ง เขาหยุดลงตรงหน้าและพินิจพิเคราะห์ต้นไม้แก่ต้นนั้นอยู่ครู่หนึ่ง พยักหน้ากล่าวว่า “ที่ตรงนี้แหละ”

จากนั้นสั่งการกับจางไปฤดูว่า “นั่งให้หลังพิงกับต้นไม้อบรมรวมสมาธิให้มัน ปิดอายตนะทั้งหก รับรู้ถึงจังหวะการเคลื่อนไหวของมัน จำเอาไว้ ที่สำคัญที่สุดก็คือจิตที่ปกติและสงบขอเพียงมีจิตที่ปกติสงบก็จะรับรู้ถึงการดำรงคงอยู่ของมัน”

จางไปถูสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พยักหน้าด้วยความหนัก
แน่น สุดท้ายเขาได้นั่งลงใต้ต้นไม้แก่ต้นนี้อย่างมั่นคง หลังพิงต้นไม้
เอาไว้ หลับตาลง ปิดอาตนะทั้งหก เริ่มต้นรับรู้กับมัน

หลี่ซีเยมองดูจางไปถูอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นได้ถอยออกไป
จากบริเวณนั้นอย่างเงียบๆ ขณะเดียวกันถือโอกาสขีดเส้นตีวง
ล้อมรอบป่าแห่งนี้เอาไว้

จางไปถูหลับตาพิจารณาใคร่ครวญเพื่อรับรู้ถึงการคง
อยู่ของต้นไม้แก่ต้นนี้ เวลาที่ไหลผ่านไปทุกๆ นาที แต่ทุกอย่าง
ยังคงนิ่งเงียบไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ แรกเริ่มทีเดียวจางไปถูยัง
สามารถอดทนได้ แต่หลังจากเวลาที่ผ่านไปเรื่อยๆ นานเข้า จางไป
ถูเริ่มจะควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ การหายใจของเขาเริ่มถี่และแรงขึ้น

“จำเอาไว้ ต้องมีดวงจิตที่ปกติ เมื่อดวงจิตที่ปกติตั้งอยู่
มันก็จะคงอยู่ เจ้าคือทายาทของตระกูลจาง สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เจ้า
สามารถครอบครองมันได้ ต้องมีความอดกลั้น ต้องมีความอดทน”
หลี่ซีเยที่ยืนอยู่ในระยะห่างไกลออกไปมองเห็นทุกอย่าง จึงเอ่ย
ขึ้นมาอย่างช้าๆ

คำพูดของหลี่ซีย่เปรียบประดุจยาที่ทำให้จิตใจสงบได้
อย่างนั้น ทำให้จิตใจที่เริ่มจะพลุ่งพล่านของจางไป๋เถิงสงบลงอีกครั้ง
อย่างช้าๆ จางไป๋เถิงเริ่มควบคุมการหายใจให้มั่นคงปกติได้อีกครั้ง

จางไป๋เถิงนั่งอยู่ใต้ต้นไม้แก่ต้นนั้นโดยไม่ปรากฏเสียงใดๆ
เกิดขึ้น เริ่มเข้าฌานและพิจารณาจิต

“นั่นไม่ใช่จางไป๋เถิง? เขาก็คิดมาบรรลุสังขารธรรมที่นี่” ผู้
บ่าเพ็ญตนที่รู้จักจางไป๋เถิงเดินผ่านมา เห็นจางไป๋เถิงที่กำลังปฏิบัติตน
เพื่อบรรลุธรรมใต้ต้นไม้แก่ไกล ถึงกับหัวเราะออกมา

“อาศัยเขาณะหรือคิดจะมาบรรลุสังขารธรรมที่นี่? มันคือคน
ฝันเฟื่องโดยแท้” มีผู้บ่าเพ็ญตนที่กล่าวถ้อยคำดูแคลนออกมา

แต่พรรคพวกของเขากลับพูดล้อเลียนว่า “ว่าไม่ได้
ใครๆ ก็ว่า ขอเพียงประสบกับความล้มเหลวก็จะประสบความสำเร็จ
ได้ ผลสำเร็จย่อมอาศัยประสบการณ์และบทเรียนที่เกิดจากการ
ล้มเหลวแล้วนำมาประมวลสรุปออกมา จางไป๋เถิงได้กราบอาจารย์มา
เป็นร้อยสำนัก ไม่ได้อะไรติดไม้ติดมือไปเลย ไม่แน่ว่า เขาอาจจะ
ได้ครุ่นคิด ได้สั่งสมประสบการณ์เอาไว้แล้ว ไป พวกเราไปดูใกล้ๆ
เถอะ ดูว่าเขาสามารถบรรลุสังขารธรรมแบบไหนกัน”

แม้ว่าผู้บ้ำาเพ็ญตนบางคนจะดูแคลนในตัวองจางไปฤ แต่วาก็มีผู้บ้ำาเพ็ญตนที่เนื่องจกไม่ได้พบเจอกับสิ่งมหัศจรรย์ใดๆ กำลังหยุดหงิดอยู่พอดี จึงคิดหาทางระบายด้วยการกลั่นแกล้งจางไปฤ ในสายตาของพวกเขามองว่จางไปฤเป็นเพียงเศษสวะเท่านั้นเอง พวกเขาคิดจะเหยียดหยามอย่างไรก็ได้

“อย่าได้ล้ำแดน...” ผู้บ้ำาเพ็ญตนบางคนที่ต้องการเข้าไป กลั่นแกล้งเหยียดหยามจางไปฤ เมื่อพวกเขาเดินเข้าใกล้บริเวณที่หลี่ชียเอ่ได้ขีดเส้นตึงเอาไว้ หลี่ชียเอ่จึงกล่าวนำเกรงขามออกมา

ในเวลานี้ บรรดาผู้บ้ำาเพ็ญตนเหล่านี้ได้หยุดลงและจ้องมองไปที่หลี่ชียเอ่ หนึ่งในจำนวนนั้นหัวเราะกล่าวว่า “โธ้ย เจ้าต้องเป็นศิษย์ของจางไปฤแน่ๆ เลย ฮ่า ฮ่า อาจารย์โง่ศิษย์เง่า หรือว่เจ้าเองก็คาดหวังว่จะมาบรรลุนิธรรมที่นี่ได้อย่างนั้นรึ?”

หลี่ชียเอ่ชี้คร้ันจะสนใจพวกเขาอยู่แล้ว เพียงกล่าวอย่างนำเกรงขามว่ “อย่าได้ก้าวข้ามแดน มิฉะนั้นแล้วจะต้องรับผิตชอบผลที่เกิดขึ้นเอง”

“เจ้าหนู เจ้านับเป็นตัวอะไร...” ท่าทีของหลี่ซีเยพลันทำให้หนึ่งในผู้บ่าเพ็ญตนหนุ่มจำนวนนั้นที่ดูสูงศักดิ์รู้สึกไม่สบายอารมณ์ทันที กล่าวอย่างดูแคลนว่า “เจ้าบอกว่าห้ามก้าวล้ำแดนก็ล้ำแดนไม่ได้อย่างนั้นรี เจ้าสามารถทำอะไรเข้าได้?”

“นั่นนะสิ ก็แค่มดปลวกตัวหนึ่งเท่านั้น บังอาจกล้ามาเอะอะต่อหน้าข้า ต่อให้พวกเราล้ำแดนแล้วจะมีอะไร เจ้าจะกัดข้าได้รึ? อ้อ ข้าเกือบลืมไปว่า สุนัขที่กัดคนได้จะไม่เห่า” กล่าวพลาบบรรดาผู้บ่าเพ็ญตนเหล่านี้ก็ก้าวเท้าเข้าหาฉางไปถูทันที

หลี่ซีเยไม่ได้เลิกแม้กระทั่งหนึ่งตา ยกเท้าถีบออกไปทันที เมื่อผู้บ่าเพ็ญตนเหล่านี้เห็นเท้าของหลี่ซีเยที่ถีบเข้ามา พลันรู้สึกโกรธยิ่งนัก ผู้บ่าเพ็ญตนที่มีท่าทีเหมือนคุณชายสูงศักดิ์ร้องกล่าวด้วยความโกรธว่า “เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย!”

“ปัง...” ผู้บ่าเพ็ญตนเหล่านี้ยังไม่ทันได้ลงมือ ก็ถูกเท้าของหลี่ซีเยถีบจนกระเด็นกระดอนออกไป กระจกเลือดออกมาอย่างแรง ได้ยินเสียง “ปัง ปัง ปัง” ร่างของพวกเขาปลิวไปกระแทกกับต้นไม้อย่างแรง เลือดกระจายเต็มบริเวณ

หลี่ซีเย่จ้องมองพวกเขาอย่างน่าเกรงขาม ค่อยๆ เดิน
เข้าไปหา

คราวนี้ ทำเอาผู้บ่าวเพ็ญตนเหล่านี้ถึงกับหน้าซีด พวกเขา
เขาดิ้นรนจะลุกขึ้นมา โดยเฉพาะคนที่สูงศักดิ์เหมือนคุณชายนั้น
ร้องออกมาด้วยเสียงอันดังว่า “เจ้า เจ้าอย่าเข้ามานะ อย่าเข้ามา...”

ตอนที่ 1243 เสียงมังกร

“อ้ากก...” เวลานี้ เสียงร้องนำเวหนาดังขึ้นต่อเนื่องท่ามกลางเสียงร้องนำเวหนาแทรกด้วยเสียง “คร้ากก คร้ากก” เป็นเสียงกระดูกที่แตกหัก

ในขณะนี้ เห็นหลี่ชีย่ยกเท้าเหยียบลงบนขาทั้งสองข้างของผู้บำเพ็ญตนเหล่านั้นทีละคน ผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดถูกเหยียบจนกระดูกขาแตกหักละเอียดทั้งสองข้าง เสียงร้องดังหมีถูกเชือด ดังก้องไปทั่วทั้งป่าแห่งนี้

“ใครกันนะถึงได้โหดร้ายขนาดนี้” เสียงร้องนำเวหนาได้สร้างความตื่นตระหนกให้กับผู้บำเพ็ญตนที่อยู่บริเวณใกล้เคียง ทำให้บรรดาผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้พากันมาดูด้วยความแปลกใจ เมื่อเห็นหลี่ชีย่จัดการเหยียบกระดูกขาทั้งสองข้างของผู้บำเพ็ญตน พวกนั้นจนแหลักไปที่ละคนๆ หลายคนต่างมองหน้ากันและกัน “ไม่รู้ว่าคุณผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้มีประวัติความเป็นมาอย่างไร ถึงได้โหดขนาดนี้”

สุดท้าย “ปัง” หลีชีเย่ใช้เท้าเหยียบลงบนตัวของผู้
บ่าเพ็ญตนที่มีท่าทีแลดูเหมือนคุณชายนั้น จ้องมองเขาด้วยท่าที่
เย็นชา

“เจ้า เจ้า เจ้าอย่าทำอะไรบูมบ่ามนะ ข้า ข้า ข้าคือศิษย์
ของแคว้นซี (ซี คือชื่อของมังกรชนิดหนึ่ง ไม่มีเขา) แคว้นซีคือ
สำนักเจ้าลัทธิของทะเลปีศาจมังกร เจ้า เจ้าหากสังหารข้า ข้า ข้า
แคว้นซีของข้าไซ้จะล้อเล่นได้นะ” ผู้บ่าเพ็ญตนที่มีท่าทีแลดูเหมือน
คุณชายเวลานี้ตกใจจนใบหน้าขาวซีด รีบพูดออกไปด้วยเสียงอัน
ดัง

“อ้ากก...” ศิษย์แคว้นซีผู้นี้พูดยังไม่ทันจบคำก็ต้องร้อง
เสียงดังออกมาด้วยความเจ็บปวด ข้อมือของเขาถูกหลีชีเย่เหยียบ
จนแหลก

เวลานี้ทั้งศิษย์คนนี้และคนอื่นๆ ล้วนแล้วแต่หุบปาก
สนิทไม่กล้าพูดอะไรออกมาอีก พวกเขาเข้าใจแล้วว่าคราวนี้พวก
ตนได้ชนตอเข้าให้จังเบ้อเรอ ไปเจอะเจอเอาคนโหดเข้าแล้ว

หลี่ซีเยเพียงต้องการสั่งสอนพวกเขาเท่านั้นเอง หากเขาต้องการสังหารพวกเขาละก็ มันง่ายเสียยิ่งกว่าบีบอัดให้ตายตัวหนึ่งเสียอีก

“ปัง” หลี่ซีเยจัดการเตะศิษย์ของแคว้นซีจนลอยละลิวไปชนกระแทกเข้ากับต้นไม้อย่างจัง กล่าวนาเกรงขามออกไปว่า “ใส่หัวไป อย่าให้ข้าเห็นหน้าพวกเจ้าอีก”

บรรดาผู้บ่าเพ็ญตนเหล่านี้ต่างหวาดกลัวจนอุจจะระปัสสาวะราด เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย เหมือนดังได้รับการอภัยโทษอย่างนั้น ทั้งคลานทั้งกลิ้งรีบหนีอย่างไวที่สุด

หลังจากที่ศิษย์แคว้นซีคลานวิ่งไปได้ระยะที่ไกลพอสมควรแล้ว ในฐานะที่มีชาติกำเนิดเป็นสำนักเจ้าลัทธิเขาไม่สามารถกล้ำกลืนความอับยศนี้ได้ อุดที่จะร้องออกไปไม่ได้ว่า “เจ้าหนู เจ้า เจ้าแน่จริงก็แฉ่งชื่อแฉ่มา”

หลี่ซีเยเพียงมองหน้าเขาแวบหนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่า “หลี่ซีเย!”

เมื่อศิษย์แคว้นซีได้ยื่นชื่อนี้แล้วถึงกับก้าวถอยหลัง “ตั้ง ตั้ง ตั้ง” ไปหลายก้าว เนื่องจากเขาเพิ่งเคยได้ยื่นชื่อนี้เมื่อไม่นานมานี้เอง

“หลี่ซีเย...” บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่มองดูเหตุการณ์อยู่ด้านนอกชายป่าต่างตกใจอย่างยิ่งเมื่อได้ยื่นชื่อนี้ โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนที่เคยได้ฟังข่าวที่ส่งต่อๆ กันมาจากทะเลมรกต ยิ่งรู้สึกมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป “เขาก็คือศิษย์ของต้นนกกยุง ผู้สืบทอดของเขตนกยุง เขา ก็คือเจ้าคนที่ช่วยต้นนกกยุงกลั่นเลือดของปลาทะเลกว้างไพศาลนับล้านล้านเพื่อต่ออายุขัย มินาเล่าถึงใจคอถึงได้โหดเหี้ยมนัก!”

เรื่องที่ต้นนกกยุงอาศัยเลือดของปลาทะเลกว้างไพศาลนับล้านล้านตัวมากลั่นเพื่อต่ออายุได้แพร่มาถึงทะเลปีศาจมังกรแล้ว แน่นนอน ผู้คนจำนวนมากต่างเข้าใจว่าสิ่งนี้เป็นผลงานของต้นนกกยุง ขณะที่หลี่ซีเยในฐานะผู้ควบคุมต้นไม้ ศิษย์ของต้นนกกยุง ก็พลอยมีชื่อเสียงดังกระฉอนไปในชั่วข้ามคืน

“สวรรค์ เจ้าหมอนี้เองที่ช่วยให้ต้นนกกยุงทำการหลอมกลั่นเลือดของปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนเป็นล้านล้านตัวสังหารเผ่าทะเลกว้างไพศาลจนสิ้น ประมาจารย์พฤกษาย่อมต้องเป็นมหาโหดอยู่แล้ว ขณะที่เจ้าหมอนี้ในฐานะผู้ควบคุมต้นไม้และ

เป็นศิษย์ของต้นนกยูง ก็คงไม่ใช่คนดีอะไรนักหนา ต้องเป็นคน
โหดคนหนึ่งเช่นกัน” ผู้บำเพ็ญตนผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นมา

หลอมกลิ่นเลือดปลาหะเลกว้างไพศาลนับล้านล้าน
จัดการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในแดนวิญญานสวรรค์
เพียงชั่วข้ามคืน เรื่องใหญ่เช่นนี้ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไปไปไม่
รู้จำนวนเท่าไร แม้ว่าจะมีผู้คนจำนวนมากที่เข้าใจว่าการหลอม
กลิ่นเลือดปลาหะเลกว้างไพศาลในครั้งนี้มีต้นนกยูงบงการอยู่ข้าง
หลัง ขณะที่หลี่ชียเอินฐานะผู้ช่วย แต่ก็มีชื่อเสียงโด่งดังในชั่ว
ข้ามคืน

ลองคิดดู ชีวิตนับล้านล้านชีวิตถูกหลอมกลิ่นภายใน
คำคืนเดียว ไม่ว่าใครก็ตามหากได้ยินเรื่องเช่นนี้แล้วก็ต้องรู้สึกเข่า
อ่อนอยู่แล้ว

สำหรับศิษย์แคว้นซีและพรรคพวกของเขายังไม่ต้อง
พูดถึง เมื่อได้ยินชื่อนี้แล้วหันหลังออกวิ่งหนีไปทันที มีกำลังวิ่งไป
ได้ไกลแค่ไหนก็จะวิ่งไป เรื่องแก้แค้นเลิกคิดได้เลย

ในเวลานี้ ผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่อยู่ด้านนอก ชายป่าก็ดูจะมีสีหน้าไม่สู้ดีนัก กระทั่งมีบางส่วนถอยออกห่างไปไกลมากไม่กล้าเข้าใกล้ พวกเขาไม่ต้องการมาอยู่กับคนโหดเช่นนี้

หลี่ชีย่ไม่ให้ความสนใจต่อพวกเขา เอนกายพิงอยู่กับต้นไม้เฝ้ามองดูจางไปเถ

แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานมากแล้ว แต่จางไปเถก็ยังคงไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ แต่หลี่ชีย่ยังคงเชื่อมั่นในตัวเขาอยู่ เนื่องจากพื้นที่แห่งนี้กับบรรพบุรุษของตระกูลจาง หรือจะกล่าวว่าเป็นเมืองสายรุ้งมีส่วนเกี่ยวพันอยู่กับบรรพบุรุษของตระกูลจาง เพียงแต่สิ่งที่แอบซ่อนอยู่ภายในนั้น รุ่นลูกรุ่นหลานไม่รู้เรื่องพวกนี้มานานแล้ว

เวลาที่ผ่านไปเรื่อยๆ จางไปเถยังคงเงิบปราศจากความเคลื่อนไหวใดๆ เหมือนว่าเขาจะไม่ได้ทำอะไรเลย

ก่อนหน้านี้้น เกรงว่าคงมีคนไม่กี่คนที่มาดูการบรรลุสังกรรมของจางไปเถ เนื่องจากไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ผู้ที่เคยได้ยินชื่อของเขามาก่อนต่างก็รู้ว่าสติปัญญาของจางไปเถนั้นอ่อนด้อยอย่างสิ้นเชิง เขากราบอาจารย์มาแล้วมากมายแต่ก็ไม่เคยร่ำ

เรียนอะไรได้เลย การมาบรรลूसัจธรรมที่นี้ก็เป็น การเสียเวลาเปล่า
เท่านั้น

แต่เวลานี้ได้ยินชื่อของหลี่ชียเอ่แล้ว ผู้บำเพ็ญตนบาง
คนจึงรู้สึกแปลกใจ แม้ว่าพวกเขาจะไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดคนโหดคน
นี้ถึงได้คลุกคลีอยู่กับจางไป๋เถ แต่พวกเขาก็ต้องการดูว่าจางไป๋เถจะ
ได้รับอะไรหรือไม่

เวลาที่ผ่านไปทุกวินาที จางไป๋เถยังคงปราศจากความ
เคลื่อนไหวใดๆ แต่ยังดีตรงที่ว่าจางไป๋เถอยู่ระหว่างเข้ามานอนอยู่ จึง
ทำให้เขาสงบโดยสิ้นเชิง

“ศิษย์พี่จางจะไหวหรือไม่?” ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนาน
เท่าไร ข้างกายหลี่ชียเอ่ปรากฏเสียงที่ใสกังวานดังขึ้น

“ไม่รู้ว่าหงวีเจียวยืนอยู่ข้างกายหลี่ชียเอ่ตั้งแต่เมื่อไร
นางดูเป็นห่วงจางไป๋เถที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้

หลี่ชียเอ่ไม่ได้ขยับกายแม้แต่จ้อง เพียงเอ่ยขึ้นมาเฉย
เมยว่า “พวกเจ้าไม่รู้เลยว่าบรรพบุรุษของพวกเจ้าเป็นบุคคลเช่นใด

“ไม่รู้เลยว่าบรรพบุรุษของตนได้ผ่านอะไรมาบ้าง หรือว่าพวกเจ้าไม่ได้สนใจต่อบรรพบุรุษของตนเองอยู่แล้ว”

หงยวีเจียวทำท่าจะพูด แต่ก็ไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ออกไปได้ ความจริงแล้ว นางเองก็ไม่ว่าอะไรเกี่ยวกับบรรพบุรุษเลย

“ท่านคือผู้สืบทอดของเขตนกยุง ทั้งยังเป็นผู้ควบคุม ต้นไม้” หลังจากผ่านไปชั่วครู่ หงยวีเจียวจึงได้ปรึปากพูดออกมา การกลับไปในครั้งนี้ของหงยวีเจียวนับว่าได้ทำความเข้าใจถึงความจริงเกี่ยวกับหลี่ซีเย รู้ถึงประวัติความเป็นมาของหลี่ซีเย

หลี่ซีเยไม่ได้ตอบคำถามของหงยวีเจียว เพียงเฝ้า มองดูลงไปดูอย่างเงียบๆ เท่านั้นเอง

“ก่อนหน้านี้ ข้าเข้าใจท่านผิด” หลังจากที่หงยวีเจียว นั่งเงียบอยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ปรมาจารย์พฤษณาให้การ ค้ำครองเผ่าพันธุ์มนุษย์มาโดยตลอด ได้รับการนับถือและรักใคร่ จากเผ่าพันธุ์มนุษย์ ท่านเป็นศิษย์ของต้นนกยุง ทั้งยังเป็นผู้สืบทอด ของเขตนกยุง ไม่ได้หวังสิ่งใดจากทะเลสาบตั้งถึงของพวกเรา”

หลี่ซีเย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่งกับคำพูดของหงยวีเจียว
บุคคลภายนอกจำนวนมากเข้าใจว่าเขาคือศิษย์ของตันนกงยุง และ
คิดว่าเขาคือผู้สืบทอดของเขตนกงยุง

หลี่ซีเย่ซื้อคร้านจะไปอธิบายกับความเข้าใจผิดเช่นนี้
อย่างมากก็ยิ้มให้กับเรื่องเช่นนี้

“พ่อของข้าต้องการพบท่าน” หงยวีเจียวนั่งเงียบครู่
หนึ่งแล้วเอ่ยขึ้นมาช้าๆ

หลี่ซีเย่อดที่จะเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มไม่ได้ กล่าวว่
“เขาต้องการคุยเรื่องอะไร? เรื่องหอร้อยปราชญ์? หรือเรื่องที่เกิด
ขึ้นกับนิกายเกล็ดเหล็ก”

“บางที่อาจพูดคุยถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเผ่าพันธุ์มนุษย์”
หงยวีเจียวกล่าวว่า “เขตนกงยุงคือสถานที่ที่คุ้มครองเผ่าพันธุ์มนุษย์
ต่อจากหุบเขาสุกใส แม้ว่าทะเลสาบตั้งถึงของพวกเราจะไม่ได้มี
พื้นที่กว้างขวางเท่าเขตนกงยุง แต่ว่าเขตนกงยุงและทะเลสาบตั้งถึงก็
มีหลายสิ่งที่สามารถเกี่ยวพันซึ่งกันและกันได้”

“อย่างไรก็ได้ ถ้าหากเขาต้องการพูดคุยก็ให้เขามาพบกับข้า” หลี่ชีย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่ง เป็นท่าทีอย่างไรก็ได้โดยสิ้นเชิง

หงยวีเจียวทำท่าจะพูดแต่ก็หยุดอยู่แค่นั้น เพราะคำพูดเช่นนี้ทำให้นางไม่รู้ว่าสมควรพูดอะไรออกมา คำพูดของหลี่ชีย่เท่ากับเป็นการออกคำสั่งต่อบิดาของนางอย่างนั้น นางยังคงอดกลั้นเอาไว้ไม่ได้พูดคำพูดเช่นนี้ออกมา

“ได้เวลาแล้ว” สายตาของหลี่ชีย่ที่เฝ้าดูจางไปฎุม่า โดยตลอดพลันส่งประกายกระพริบออกมาแวบหนึ่ง เอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ

เมื่อหงยวีเจียวได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ จึงรีบจ้องมองไปที่จางไปฎุม่าที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้ เวลานี้ ได้ยินเสียง “แว้งค์” ดังขึ้น จากนั้นร่างกายของจางไปฎุม่าเปล่งประกายสว่างไสวทั่วทั้งร่าง

ในเวลาตัวเอง ต้นไม้แก่ที่จางไปฎุม่าอาศัยพิงหลังพลันสั่นไหวโคลงเคลงขึ้นมาเบาๆ ขณะที่ตัวของจางไปฎุม่าก็สั่นไหวเบาๆ เช่นกัน เหมือนไปแตะต้องอะไรบางอย่างเข้า

ในเวลาตัวเอง ตัวของจางไปถูกเพิ่มความสว่างไสวมากขึ้นเรื่อยๆ และประกายนี้ได้อ่อนๆ กลายเป็นประกายที่ละสายๆ ในเวลาเดียวกัน ต้นไม้แก่กลับนิ่งไม่เคลื่อนไหวโคลงเคลงอีก ดูเหมือนจะมีเสียงที่เหมือนขาดๆ หายๆ ดังออกมา

เมื่อตั้งใจฟังเสียงอย่างละเอียด เหมือนมีเสียงมังกรตัวหนึ่งกำลังร้องเพลงอย่างเลื่อนลาง แต่ก็เหมือนกำลังพูดอะไรอยู่ เพียงแต่โดยทั่วไปแล้วไม่อาจฟังรู้กับเสียงนี้เท่านั้น

“เป็นเสียงร้องของมังกรจริงหรือนี่?” บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ด้านนอกป่าแห่งนี้อดที่จะตาเบิกโพลงไม่ได้

“นี่ นี่ นี่มันไม่น่าเป็นไปได้กระมัง จางไปถูกลบสามารถได้พบกับสิ่งมหัศจรรย์?” ผู้บำเพ็ญตนที่ได้เห็นภาพนี้แล้วต้องงงันพึมพำออกมา

ในความคิดของผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากมองว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แม้ว่าจะมีผู้ที่พร่ำบอกว่าเคยมีผู้ที่ได้ยินเสียงร้องของมังกรในหุบเขาฟังเสียงมังกร แต่ดูเหมือนจะมียอดฝีมือส่วนน้อยที่สามารถได้ยินเสียงร้องของมังกรเช่นนี้ ส่วนคนอื่นๆ ดูเหมือนจะไม่มีใครเคยได้พบกับสิ่งมหัศจรรย์เช่นนี้เลย

ยิ่งกับจางไปถูด้วยแล้ว ยิ่งไม่น่าเป็นไปได้เข้าไปใหญ่ คนที่รู้จักจางไปถูต่างรู้สึกว่พรสวรรค์ของจางไปถูต้องเป็นเพียง ชยะอย่างแน่นอน เขาได้กราบอาจารย์มาแล้วจำนวนนับไม่ถ้วน ล้วนแล้วแต่ไม่ได้อะไรติดตัวมาเลย บุคคลเช่นนี้ในสายตาของผู้คน จำนวนมากคือโง่เขลาจนสุดจะเยียวยาได้อีก

คนเช่นนี้ในสายตาของผู้คน ไม่สามารถบรรลุหลักสัจธรรมได้อยู่แล้ว การคิดจะพบกับสิ่งมหัศจรรย์ในหุบเขาฟังเสียง มังกรคือความเพ้อฝันของคนโง่

แต่เวลานี้กลับบังเกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นกับจางไปถูแล้ว สิ่งที่ไม่น่าเป็นไปได้มากที่สุดกลับปรากฏอยู่ตรงหน้า

“เสียงมังกรร้องรี?” หงยวีเลี้ยวเวลานี้ยังต้องเหม่อลอย นางเองก็ไม่ได้ตั้งความหวังกับจางไปถู ไม่ใช่เพราะนางดูแคลนต่อจางไปถู แต่เป็นเพราะจางไปถูมีปัญหาเรื่องการฝึกยุทธจริง ๆ

“เสียงมังกรร้อง...” เมื่อได้ยินเสียงที่ขาดๆ หายๆ อย่างเลื่อนรางที่ส่งออกมาจากต้นไม้แก่ต้นนั้น บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ด้านนอกป่าแห่งนี้ถึงกับร่างสั่นเทิ้ม พวกเขารีบนั่งลงและรวบรวม

สมาธิเพื่อฟัง พวกเขาที่ต้องการฟังเสียงร้องม้งกรเช่นนี้ และ
ต้องการพบสิ่งมหัศจรรย์บ้างเช่นกัน

กระทิงหงวี่เขียวที่ยืนอยู่ข้างกายหลี่ชีย่ก็อดที่จะ
รวบรวมสมาธิฟังอย่างตั้งใจ นางเองก็คิดจะฟังให้รู้ถึงเสียงร้องของ
ม้งกรที่ขาดๆ หายๆ เช่นนี้

ตอนที่ 1244 สำเร็จมรรคผล

จากเวลาที่เคลื่อนผ่านไปเรื่อยๆ ปรภกายบนตัวของจางไป
ถุยั้งมีความสว่างไสวมายิ่งขึ้น ขณะที่เสียงร้องของมังกรที่ดังมา
จากต้นไม้แกกัดังกัวานมากขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน เมื่อถึงท้ายที่สุด
แล้วก็ไม่ไ้ใช่เสียงมังกรที่ขาดๆ หายๆ เหมือนมีหรือไม่มีอีก แต่
กลายเป็นเสียงมังกรแท้จริงขึ้นอย่างชัดเจน

“เป็นเสียงมังกรจริงๆ หุบเขาฟังเสียงมังกรมีเสียงมังกร
จริงๆ” เสียงมังกรเช่นนี้ไ้สร้างความแตกตื่นให้ผู้คนจำนวนไม่น้อย
ต้องรีบเร่งรุดมายังที่นี้ เมื่อไ้ได้ยินเสียงมังกรเช่นนี้แล้วต่างรู้สึกแปลก
ใจอยู่ไม่น้อย

แม้ว่าจะมีคำเล่าลือว่าภายในหุบเขาฟังเสียงมังกรจะมี
เสียงร้องมังกรอยู่ แต่น้อยคนนักที่ไ้ได้ยินเสียงร้องของมังกร ทำให้
ผู้ที่เข้ามาแล้วไม่สามารถไ้ได้ยินเสียงร้องมังกรกำลังจะละทิ้งไปอยู่
แล้ว เวลานี้ไ้ได้ยินเสียงร้องมังกรจริงๆ จะไม่ไ้ให้พวกเขาต้องตระหนก
และดีใจไ้ได้อย่างไร

ในเวลานี้ นอกชายป่าแห่งนี้มีผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่
น้อยที่นั่งขัดสมาธิอยู่กับพื้นและสดับฟังอย่างตั้งใจ พวกเขาต่าง

ต้องการฟังและบรรลุถึงความลึกซึ้งพิสดารของเสียงร้องมังกรนี้ เพราะถ้าหากพวกเขาสามารถบรรลุได้ละก็ ไม่แน่ว่าอาจจะเข้าใจ กระจ่างแจ่มแจ้งได้บรรลุถึงสุดยอดสัจธรรม กระทั่งอาจจะได้กระดูก มังกรแท้จริง หรือยันต์เขียนมังกรต่างๆ ตามคำบอกเล่าของผู้เฒ่าที่ อยู่ปากทางเข้าก็เป็นได้

แต่ไม่ว่าพวกเขาจะตั้งใจฟังเพียงไร พยายามเข้าถึง อย่างไร แต่ก็ไม่สามารถทำความเข้าใจเสียงร้องของมังกรนี้ได้ แม้แต่หงยวีเจียวที่เงี้ยวฟังอย่างตั้งใจ ก็ไม่สามารถฟังรู้ถึงเสียงร้อง ของมังกรนี้ได้

เวลาที่เคลื่อนผ่านไปเรื่อยๆ ประกายบนตัวของจางไปถู ก็ค่อยๆ จางลง ขณะที่เสียงร้องมังกรที่มาจากต้นไม้แก่ต้นนั้นก็เบา ลงๆ จนเงียบหายไปในที่สุด

หลังจากที่เสียงร้องมังกรได้จางหายไปแล้ว ผู้คน จำนวนมากที่ฟังอย่างตั้งใจก็ได้สติคืนกลับมา แต่พวกเขาไม่ได้ อะไรจากการนี้เลยแม้แต่น้อย แม้ว่าพวกเขาจะได้ยินเสียงร้องมังกร แล้วก็ตาม แต่กลับไม่สามารถฟังได้ศัพท์หรือจับอะไรที่ลึกซึ้ง พิสดารได้จากเสียงมังกรที่ได้ยินมานี้

เวลานี้ หลายคนหันไปให้ความสนใจอยู่บนตัวของนาง
ไปฏ โดยเฉพาผู้บำเพ็ญตนที่รู้จักนางไปฏล้วนแล้วแต่รู้สึกว่ามัน
ไม่น่าเป็นไปได้ นี่มันเป็นเรื่องน่าขันเรื่องหนึ่งชัดๆ

ภายใต้สายตาผู้คนที่จ้องมองจำนวนมาก นางไปฏลุก
ขึ้นยืนด้วยสีหน้าที่แสดงออกถึงความปิติ ย่อมไม่ต้องสงสัยเขา
ได้รับผลสำเร็จไม่น้อยเลย

นางไปฏลุกขึ้นยืนแล้วเร่งฝีเท้าก้าวไปถึงตรงหน้าหลี่ชี่
เย่ ก้มลงกราบอยู่ตรงนั้นกล่าวด้วยความซาบซึ้งอย่างยิ่งว่า
“ขอบคุณคุณชายที่ชี้ทางสว่างให้ บุญคุณอันใหญ่หลวงของ
คุณชายข้าน้อยจะไม่ลืมเลือนไปชั่วชีวิต”

หลี่ชี่เย่เพียงพยักหน้ารับการแสดงความคารวะเต็ม
รูปแบบจากนางไปฏ

“ขอแสดงความยินดีกับศิษย์พี่ ศิษย์พี่บรรลุนิติและเข้าใจ
ในสัจธรรมอย่างกระจ่างแจ่มแจ้ง อนาคตไร้ขีดจำกัดแล้ว” หงยวี
เสียวก็รู้สึกดีใจไปกับนางไปฏ ในที่สุดเขาก็สามารถก้าวไปถึงจุดนี้
ได้ นับว่าเป็นความสำเร็จที่สุดยอดมาก

“ศิษย์น้องชมเกินไปแล้ว ข้าเพียงแต่ตระหนักในสัง
กรรมบ้างเท่านั้นเอง ไม่กล้ารับกับคำว่าอนาคตไร้ขีดจำกัดหรอก
นะ” จางไปถูรีบกล่าวถ่อมตนออกไป แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ภายใน
ใจของจางไปถูรู้สึกยินดีอย่างยิ่ง เนื่องจากในสายตาของเขามองว่า
การเข้าถึงหลักสังกรรมนั้นมีเพียงดาวรุ่งเท่านั้นที่สามารถทำได้
ส่วนผู้บำเพ็ญตนธรรมดาต่างๆ ไปยากจะก้าวมาถึงจุดนี้ได้ ยิ่งคนโง่
เขลาอย่างเช่นตัวเขาแล้วยิ่งไม่ต้องพูดถึง

ต่อให้เอาเคล็ดวิชาให้เขาฝึกก็ฝึกได้ไม่ดี ส่วนเรื่อง
ของการบรรลุหลักสังกรรมนั้น เขาไม่กล้าแม้แต่จะคิด เพราะเป็น
เรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย แต่อย่างไรก็ตาม มาวันนี้เขากลับเหมือนมี
ความรู้สึกได้รับความรู้ทางธรรมจนแตกฉาน มีความรู้สึกที่เข้าใจ
กระจ่างแจ่มแจ้ง ณ เวลานี้เปรียบประดุจมิถิขขนาดใหญ่ปรากฏอยู่
ตรงหน้าของเขา

คนที่รู้จักจางไปถูต่างจ้องมองดูจางไปถูอย่างไม่อยาก
เชื่อ เนื่องจากพวกเขาล้วนแล้วแต่เคยได้ยินชื่อของจางไปถูมา
ก่อน กราบอาจารย์มาร้อยสำนักแต่ไม่สามารถเรียนรู้อะไรได้เลย
ทุกคนมองว่าจางไปถูโง่เขลาจนสุดจะเยียวยาได้ ไม่นึกไม่ฝันเลย
ว่าเขากลับสามารถฟังเสียงมังกรแล้วบรรลุธรรมได้ มันเป็นเรื่องที่
เหลือเชื่อเลยจริงๆ

“ไปเถอะ” หลีชีเย่กล่าวกับจางไปถู่แล้วหันหลังเดินไป
ทันที

จางไปถู่และหงยวีเจียวรีบติดตามขึ้นไปให้ทันหลีชีเย่ เพียงชั่ว
พริบตาเดียวก็ไปจากที่นี่ มุ่งหน้าไปทางปากทางเข้าหุบเขา

แน่นอน ณ หุบเขาฟังเสียงมังกรแห่งนี้ใช้จะมีเพียงฟัง
เสียงมังกรบรรลุส์จธรรมงเพียงเท่านั้น ยังคงมีสิ่งล้ำค่าระดับเซียน
อื่นๆ อีก แต่หลีชีเย่ยอมไม่ไปเอาสิ่งเหล่านี้อยู่แล้ว

หลังจากที่พวกของหลีชีเย่ทั้งสามคนจากไปแล้ว
บรรดาผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้ต่างกรูกันเข้าไปยังป่าแห่งนี้ทันที ผู้
บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยเริ่มแย่งชิงต้นไม้แก่นั่นนั้นขึ้นมา

“ข้ามาถึงก่อนเป็นคนแรก สมควรให้ข้าได้บรรลุ” ผู้
บำเพ็ญตนคนแรกที่วิ่งมาถึงด้านหน้าต้นไม้แก่น้อยขึ้นมา

“เจ้าอาศัยอะไรต้องให้เจ้าได้บรรลุ ทุกคนที่นี่ต่างก็
จ่ายเงินเข้ามากันทั้งสิ้น เจ้าทำการบรรลุได้ พวกเราก็ต้องทำได้
เช่นกัน” เสียงจากผู้บำเพ็ญตนที่แสดงความไม่พอใจ

ในเวลา​นี้ เหตุการณ์​ดู​สับสน​วุ่นวาย​ ทุกคน​ต่าง​มุ่ง​หวัง​ จะ​เป็น​ผู้ที่​ได้นั่ง​ใต้​ต้นไม้​แก่​เพื่อ​จะ​ได้​บรรลุ​ธรรม​เป็น​คน​แรก​ ใน​ สายตา​ของ​ผู้​บ่า​เพ็ญ​ตน​จำนวนมาก​มอง​ว่า​ ขนาด​จาง​ไป​ภู​ที่​โง่​ เหลา​จน​ไม่​อาจ​เฝีย​วยา​ได้​ยัง​สามารถ​นั่ง​ฟัง​เสียง​มังกร​ใต้​ต้นไม้​ต้น​นี้​ จน​บรรลุ​สัจ​ธรรม​ได้​ พวกเขา​ยอม​ต้อง​ทำ​ได้​ดีกว่า​จาง​ไป​ภู​แน่นอน

ครั้น​เมื่อ​พวก​ของ​หลี่​ซี​เย่​ออก​ไป​จาก​หุบ​เขา​ฟัง​เสียง​ มังกร​ ชาว​เรื่อง​ที่​จาง​ไป​ภู​บรรลุ​ธรรม​ใน​หุบ​เขา​ฟัง​มังกร​ได้​ แพร่​กระจาย​ออก​ไป​ แต่​เดิม​ยังมี​ผู้​บ่า​เพ็ญ​ตน​จำนวนมาก​ที่​ไม่​ ต้องการ​เสีย​เงิน​เปล่า​ปล้น​รู้สึก​ตื่น​เต้น​จน​ไม่​สามารถ​ระงับ​ตน​ได้​ จึง​ ไม่​ต้อง​คิด​มาก​ควัก​จ่าย​ศิลา​แกร่ง​แล้ว​รีบ​วิ่ง​เข้า​ไป​ภายใน​หุบ​เขา​ฟัง​ เสียง​มังกร​ทันที​ เหมือน​ว่า​เกรง​จะ​ช้า​กว่า​คน​อื่น​ก้าว​เดียว​อย่าง​นั้น

ขณะที่​หลี่​ซี​เย่​ไป​จาก​หุบ​เขา​ฟัง​เสียง​มังกร​ ได้​จ้อง​มอง​ ผู้​เฒ่า​และ​อด​หัว​เราะ​ออก​มา​ไม่​ได้​ แล้ว​กล่าว​อย่าง​เอ้อ​ระ​เหยว่า​ “ได้​ ยิน​ว่ามี​ของ​วิเศษ​อยู่​ชั้น​หนึ่ง​ที่​เมือง​บ่อน้ำ​มังกร​ ไม่​รู้​ว่า​เป็น​จริง​ หรือ​ไม่?”

คำ​พูด​ของ​หลี่​ซี​เย่​ปล้น​ทำให้​สี​หน้า​ของ​ผู้​เฒ่า​ แปร​เปลี่ยน​ไป​ทันที

หลี่ชียเออดหัวเราะออกมาไม่ได้ กล่าวด้วยท่าที
เอ้อระเหยว่า “วางใจเถอะ ข้าแค่ต้องการล้อเจ้าเล่นเท่านั้นเอง ส่วน
เรื่องของวิเศษอะไร หรือกระดุกมังกรแท้จริง ยันต์เซียนมังกรอะไร
นั้น ยังคงเก็บไว้ให้กับผู้มีวาสนาต่อไปเถอะ” กล่าวจบ หันหลังจาก
ไป

“คราวหน้ามาใหม่ ข้าลดราคาให้เป็นพิเศษสองส่วน”
เมื่อหลี่ชียเอเดินไปไกลแล้ว ผู้เฒ่ายิ้มแต่กล่าวทักทายหลี่ชียเอ

หลี่ชียเอเพียงอมยิ้มไม่ได้หันหน้ากลับไป และไม่ได้
กล่าวตอบ

หลังจากเดินไปไกลแล้ว หงยวีเจียวอดที่จะถามด้วย
ความสงสัยไม่ได้ว่า “หุบเขาฟังเสียงมังกรมีกระดุกมังกรแท้จริง และ
ยันต์เซียนมังกรจริงหรือ?”

หลี่ชียเอยังคงเดินต่อไปข้างหน้า กล่าวเฉยเมยว่า “มี
หรือไม่มีล้วนแล้วแต่ไม่สำคัญ สิ่งที่ไม่มีวาสนากับเจ้าไม่จำเป็นต้อง
ไปถามถึง แต่หากว่าเจ้าต้องการรู้อะไรบางอย่างล่ะก็ ทางที่ดีที่สุด
คือจดจำคำๆ หนึ่งเอาไว้ ทะเลสาบตั้งถึงพวกเจ้ามีความสัมพันธ์กับ

เมืองสายรุ้งและแคว้นมังกรยักษ์ไม่น้อย หวังว่าพวกเจ้าในฐานะชนรุ่นหลังอย่าได้ลืมเลือนบรรพบุรุษไป อย่าได้ลืมรากเหง้าของตนเองไป “ไม่แน่มันสักวันหนึ่งข้างหน้าพวกเจ้ายังคงต้องพึ่งพาเมืองสายรุ้งสักวัน”

“ทะเลสาบตั้งถึงพวกเรามีความสัมพันธ์กับเมืองสายรุ้งและแคว้นมังกรยักษ์รึ?” หงยวีเจียวรู้สึกตระหนกกับเรื่องนี้

แม้แต่จางไป๋ก็รู้สึกตกใจ เขาไม่เคยได้ยินเรื่องราวเช่นนี้มาก่อน กล่าวอย่างไม่อยากเชื่อว่า “เล่าลือกันว่าแคว้นมังกรยักษ์ไม่น่าจะดำรงอยู่จริงมิใช่หรือ? เป็นเพียงแคว้นที่อยู่ในตำนานเท่านั้น ไม่เคยมีใครได้ไปมาก่อน”

หลี่ซีเยมองดูคนทั้งสองแวบหนึ่ง อดที่จะทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้ กล่าวว่า “เห็นที่ชนรุ่นหลังอย่างพวกเจ้าจะไม่ไหวเลยจริงๆ แม้แต่รากเหง้าของตนเองก็ 모르เสียแล้ว ถ้าเช่นนั้นจงจำคำซ้ำอีกคำหนึ่ง คิดจะให้ผู้อื่นมองพวกเจ้าอย่างมีค่า พวกเจ้าควรต้องมีความมุ่งมั่นปรารถนา มีความหยิ่งในศักดิ์ศรี พวกเจ้าที่เป็นพี่น้องที่คบกันมาหลายชั่วอายุคนยังเหมือนดั่งเม็ดทรายที่กระจัดกระจาย เพื่อแย่งชิงอำนาจแล้วเบียดเบียนกันและกัน ในสายตาของคนอื่นพวกเจ้าเป็นได้เพียงมดปลวกเท่านั้นเอง ใครเขาจะไปสนใจถึงเกียรติยศของบรรพบุรุษว่าเป็นเช่นใด”

ทั้งจางไป๋เถวและหงยวีเจียวต่างสบตากันและกัน เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย พวกเขายังฟังจับใจความคำพูดของหลี่ซีเยไม่ได้ทั้งหมด

“ขอเพียงพวกเจ้าฟังพาซึ่งกันและกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน เหมือนดั่งทะเลที่สามารถรองรับแม่น้ำได้เป็นร้อยสาย มีความเป็นผู้มีคุณธรรมที่สูงส่ง ยึดมั่นในความซื่อสัตย์และมั่นคง บางทีเมื่อมีวันนั้นแล้ว พวกเจ้าจึงจะรู้ถึงรากเหง้าของตนเองว่าอยู่ที่ใด ผู้ที่ดำรงอยู่เหนือเมฆมาจึงจะให้ความสำคัญพวกเจ้า มิเพียงถึงวันนั้นแล้ว พวกเจ้าจึงจะรับรู้ว่ตระกูลของตนนั้นมีเกียรติยศศักดิ์ศรีเพียงใด!” หลี่ซีเยมองดูจางไป๋เถวและหงยวีเจียวที่หนึ่ง ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ที่ข้าช่วยเหลือพวกเจ้าได้ก็คงมีเพียงเท่านั้น ในอนาคตยังต้องอาศัยผู้เยาว์เช่นพวกเจ้าไปสรรค์สร้างมันขึ้นมา!”

ความจริงแล้ว หลังจากที่ทะเลสาบตั้งถึงเกิดเหตุแย่งชิงอำนาจขึ้น หลี่ซีเยจึงไม่ต้องการไปยุ่งเกี่ยวด้วยกับเรื่องน่าเบื่อของพวกเขา แต่วันนี้เห็นแก่บรรพบุรุษสายตระกูลจาง หง สวี ทำให้หลี่ซีเยอดที่จะแหกกฎชี้แนะให้กับพวกเขาไม่ได้ ส่วนพวกเขาสามารถบรรลุ หรือก้าวเดินไปถึงจุดนั้นได้หรือไม่ ก็ต้องขึ้นอยู่กับพวกเขาเองแล้ว

โชคชะตาต้องอาศัยพวกเขาไปสร้างสรรค์เอง ส่วนคนอื่นทำได้อย่างมากแค่ชี้แนะเส้นทางเส้นหนึ่งให้เท่านั้น

หงยวีเจียงและจางไปฤดูอดที่จะพินิจพิเคราะห์ถึงคำพูดของหลี่ซีเยอย่างละเอียดไม่ได้ แม้ว่าในขณะนี้พวกเขายังคงไม่สามารถเข้าใจถึงคำพูดของหลี่ซีเยได้ทั้งหมด แต่พวกเขาอดที่จะจดจำทุกคำพูดของหลี่ซีเยเอาไว้มันภายในใจไม่ได้

พวกของหลี่ซีเยเพิ่งออกจากหุบเขาฟังเสียงมังกรได้ไม่กี่ไกลนัก ปรากฏชายหนุ่มคนหนึ่งเดินสวนเข้ามา ลักษณะท่าทางของชายหนุ่มผู้นี้แลดูไม่ธรรมดาเลย มีประกายปรากฏออกมาจากร่างกายของเขา บนหัวของเขามีเขาที่แวววาวตั้งหยกอยู่คู่หนึ่ง ด้วยเขาคู่นี้ของเขาทำให้ตัวของเขาดูเปี่ยมไปด้วยลักษณะท่าทางดุเดือดรุนแรง

พลันที่ชายหนุ่มผู้นี้ได้เห็นหน้าหงยวีเจียวแล้วรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง รีบเร่งสาวเท้าเข้ามาหา กล่าวทักทายด้วยความดีใจว่า “น้องสาว พวกเราได้พบกันอีกแล้ว”

“คุณชายช่งกวาน ไม่พบกันเสียนาน” หงยวีเจียวพยักหน้า ไม่ถึงกับบอบอ่อนแต่ก็ไม่เย็นชา กล่าวทักทายด้วยความเกรงใจ

“ข้าทราบมาก่อนนางสาวได้มาที่เมืองสายรุ้ง นั้นดีละ เจ้ากับข้าเข้าไปยังหุบเขาฟังเสียงมังกรด้วยกันเลยดีหรือไม่?” ท่าทางชายหนุ่มผู้นี้ดูอบอุ่นยิ่ง กล่าวคำเชื้อเชิญต่อหงยวีเจียว

หงยวีเจียวสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ขอบคุณคุณชายช่งกวาน น้องได้รับคำสั่งจากผู้อาวุโสภายในสำนัก ต้องรีบเดินทางกลับไป”

เมื่อชายหนุ่มผู้นี้ได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วก็รู้สึกผิดหวังเวลานี้เองสายตาของเขาจ้องมองไปที่ตัวของหลี่ชียเอ แรกเริ่มเดิมทีเขาไม่ได้ให้ความสนใจในตัวของหลี่ชียเอ เมื่อมองเห็นหน้าของหลี่ชียเออย่างชัดเจนแล้ว พลันสายตาของหดลง จ้องมองหลี่ชียเอท่าที่หน้าเกรงขาม กล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมาว่า “เจ้าก็คือผู้สืบทอดของเขตนกยูงหลี่ชียเอ!”

“ใช่แล้วอย่างไร?” หลี่ชียเอเพียงเหลือบมองเขาทีหนึ่ง

ชายหนุ่มผู้นี้กล่าวน้ำเสียงเย็นชาว่า “ดีมาก เมื่อเจ้ายอมรับก็ดีแล้ว เป็นเจ้าที่ทำร้ายศิษย์แคว้นซีของเรานะสิ!”

ที่แท้ ชายหนุ่มผู้นี้ก็คือองค์ชายของแคว้นซีนามว่าซ่ง กวานเฟยหลง เขาเองก็เคยได้ยินชื่อของหลี่ซีเยมาก่อน ก่อนหน้า ไม่นานนี้เอง เขาได้ยินเรื่องที่ศิษย์ภายในสำนักถูกหลี่ซีเยทำร้าย จนบาดเจ็บ เขากำลังจะคิดบัญชีกับหลี่ซีเยอยู่พอดี

“ดูเหมือนจะมีเรื่องเช่นนั้นอยู่” หลี่ซีเยพูดขึ้นมาด้วย ท่าทีอย่างไรก็ได้

“เจ้าคนแซ่หลี่ ที่นี้ไม่ใช่เขตนิกยงของพวกเจ้า ที่นี้คือ ทะเลปีศาจมังกร ให้เจ้ามาทำกำเรบเสิบสานไม่ได้” ซ่ง กวานเฟยหลงกล่าวท่าทีน่าเกรงขามว่า “เจ้าทำร้ายศิษย์แคว้นซีของข้า ต้องรับผิดชอบต่อแคว้นซีของข้า”

“คุณชายซ่ง กวาน เรื่องนี้ผิดที่ศิษย์แคว้นซีของท่าน” เวลานี้ หงยวีเจียวได้เอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า “เป็นเพราะศิษย์ของแคว้นซี ที่ยั่วยุต่อคุณชายหลี่ก่อน ที่เขาต้องบาดเจ็บเพราะคุณชายหลี่นั้น เป็นเพราะเขาฝีมือไม่ดีพอ”

เวลานี้ หงยวีเจียวอดที่จะพูดแทนหลี่ซีเยไม่ได้

ตอนที่ 1245 เมืองบ่อน้ำมังกร

เมื่อซ่งกวานเพยหลงได้ยินคำพูดของหงยวีเจียวแล้ว
อดที่จะมองดูหลี่ชียเยอยู่หลายครั้ง เหมือนไม่พอในสักเท่าไร แต่ว่า
ในที่สุดยังคงส่งเสียงฮือออกมา กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “คราวนี้
เห็นแก่น้องหงให้ถือเสียว่าศิษย์ของแคว้นซีฝี่มือไม่ดี ข้าจะไม่ถือสา
หาความอีกต่อไป แต่ทางที่ดีเจ้าคนแซ่หลี่เจ้าควรเจียมตัวเอาไว้
บ้าง ที่นี่คือถิ่นของปีศาจทะเลของพวกเรา!”

ไม่ต้องสงสัย ซ่งกวานเพยหลงได้กล่าวเตือนหลี่ชียเย
อย่างชัดเจนแล้ว

หลี่ชียเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่งโดยไม่ได้ใส่ใจแม้แต่น้อยกับผู้
บำเพ็ญตนระดับเช่นซ่งกวานเพยหลง เขาเองชี้คร้านจะลงมือ เว้น
แต่ว่าเขาต้องการค้นหาที่ตายเอง

สุดท้าย ซ่งกวานเพยหลงได้จ้องมองหลี่ชียเยที่หนึ่ง
จากนั้นประสานหมัดคารวะหงยวีเจียวแล้วกล่าวว่า “น้องสาว ข้าได้
พบกับพี่สาวของข้าแล้ว นางบอกว่าต้องการพบท่านลุง ไว้รอให้
เสร็จจากการอวยพรวันเกิดให้กับผู้เฒ่าเจียนแล้ว พวกเราจะต้อง
ไปเยี่ยมคารวะถึงสำนักเพื่อคารวะต่อท่านลุง”

หงยวีเจียวเลือกที่จะนั่งเงียบไม่ตอบคำพูดของซ่งกวาน
เพยหลง

หลังจากที่ซ่งกวานเพยหลงจากไปแล้ว จางไปถูอดเป็น
ห่างหงยวีเจียวไม่ได้ กล่าวว่า "ศิษย์น้องการมาของพี่สาวซ่งกวาน
เพยหลงในครั้งนี่ เกรงว่าคงต้องการสูขอเจ้าแนนอน ครั้งนี้ดูเหมือน
เขาจะมั่นใจเต็มเปี่ยม"

หงยวีเจียวต้องนั่งเงียบกับหัวข้อสนทนาเช่นนี้ สุดท้าย
นางเอ่ยขึ้นมาเชื่องช้าว่า "ข้าจะไม่แต่งงานง่ายๆ หรอกนะ"

"เกรงว่าคงไม่ง่ายอย่างนั้นนะสิ" แม้ว่าจางไปถูจะไม่ได้
อยู่ในทะเลสาบตั้งถึง แต่เขาอาศัยอยู่ที่หอร้อยปราชญ์มาเป็น
เวลานาน เขายังคงรู้ในเรื่องราวต่างๆ อยู่ไม่น้อย อดกล่าวด้วยความ
ความเป็นห่วงไม่ได้ว่า "ข้าได้ยินมาว่า แคว้นซีต้องการสายเลือด
เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ดีเลิศเสมอมา เพื่อสืบทอดสายเลือดแคว้นซีของ
พวกเขา มีคนบอกว่าสายเลือดของซ่งกวานเพยหลงมีความ
แข็งแกร่งมาก แม้ว่าเทียบกับพี่สาวของเขาไม่ได้ แต่ไว้ในบรรดา
กลุ่มคนรุ่นใหม่ของของแคว้นซีแล้ว นับว่าเขามีสายเลือดที่
แข็งแกร่งมากที่สุดแล้ว"

“ข้าได้ยินบางคนเขาเล่าว่าแคว้นซีต้องการดองกับเจ้า หุบเขาสุกใส น่าเสียดายถูกฝ่ายนั้นปฎิเสธอย่างสิ้นเชิง” จางไปเถ กกล่าวว่า “สายเลือดของศิษย์น้องนับเป็นสายเลือดที่ดีที่สุดของ ทะเลสาบตั้งถึง แคว้นซีต้องไม่ยอมเลิกราง่ายๆ อย่างแน่นอน ยิ่งไป กว่านั้น เวลานี้พี่สาวของซ่งกวานเพยหลงกลับมาด้วย พวกเขาอิง แอบอยู่กับสำนักแตรสังซ์ ยิ่งทำให้ดูมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม”

“อี แม่ซ่งกวานเพยเขียนจะกลับมาแล้วอย่างไร?”
หงยวีเจียวสงเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา กล่าวน่าเกรงขามว่า
“หรือแคว้นซีของพวกเขาต้องการบังคับให้แต่งงานนั้นหรือ!”

จางไปเถทำหน้าที่ต้องการพูดอะไร สุดท้ายได้แต่ทอดถอน ใจออกมาเบาๆ เรื่องเช่นนี้เขาเองคงไม่มีกำลังเพียงพอ และไม่มี สิทธิที่จะไปหวังใยอะไร

แม้ว่าหงยวีเจียวจะแสดงท่าทีแข็งกร้าวมากนัก ท้ายสุด นางยังคงกล่าวเตือนสติหลี่ชีย่ว่า “คุณชายหลี่ ท่านอาจไม่ได้ใส่ ใจกับซ่งกวานเพยหลง แต่พี่สาวของเขาซ่งกวานเพยเขียนท่าน ต้องระวังนางหน่อยนะ ซ่งกวานเพยเขียนมีชาติกำเนิดกับสำนัก แตรสังซ์ ได้รับการเฝ้าดูจากบรรดาผู้อาวุโสของสำนักแตรสังซ์

เล่าลือกันว่านางอาจจะได้แต่งงานกับโอรสสวรรค์บังสมุท
กลายเป็นนายหญิงของสำนักเตรสังข์...”

“...บางครั้ง การถอยก้าวหนึ่งทะเลก็กว้างห้องฟ้าก็
ปลอดโปร่ง คุณชายไม่จำเป็นต้องชนกับแคว้นซีเสมอไป” หงยวี
เลียวกล่าวเตือนสติด้วยความหวังดี “จะอย่างไรเสีย สำนักเตรสังข์
มีกำลังที่เข้มแข็งมากในทะเลปีศาจมังกร กระทั่งได้รับการยกย่อง
ว่าพวกเขาสามารถบัญชาการเผ่าทุกเผ่าของปีศาจทะเลทั่วหล้า”

ที่แท้แคว้นซีที่เป็นชาติกำเนิดของซ่งกวานเพยเยียน
นับว่าเป็นแคว้นเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งของทะเลปีศาจมังกรแถบบริเวณนี้
สำหรับแคว้นซีในยุคปัจจุบัน สิ่งที่น่ามาซึ่งความภาคภูมิใจมาก
ที่สุดหาใช่เป็นเพราะเลือดภายในกายที่ไหลเวียนอยู่นั้นอาจจะมี
สายเลือดของมังกรแท้จริง แต่สิ่งที่ทำให้พวกเขาภาคภูมิใจมาก
ที่สุดก็คือได้ให้กำเนิดซ่งกวานเพยเยียน และได้เข้าเป็นศิษย์ของ
สำนักเตรสังข์ กลายเป็นหนึ่งในระดับอ่องเทพที่มีอายุน้อยที่สุด
ของกลุ่มคนรุ่นใหม่ในยุคนี้

หลี่ซีเย่เพียงยิ้มเฉยเมยกับคำพูดของหงยวีเลียว “ไม่ได้
พูดอะไรออกมาสักคำ

ภายในใจของหงยวีเจียวยอมเข้าใจ ได้แต่ทอดถอน
ภายในใจเบๆ นางรู้ว่าหลี่ชียเอ่ไม่ได้ใส่ใจกับคำพูดของนางเลย

หลังจากที่ออกจากหุบเขาฟังเสียงมังกรแล้ว หงยวี
เจียวตั้งใจกลับไปยังทะเลสาบตั้งถึงเพื่อรายงานสถานการณ์ต่อ
บิดาของนาง ก่อนจากไป นางประสานหมัดคารวะหลี่ชียเอ่ “การไป
ครั้งนี้ข้าจะรายงานต่อพ่อของข้า หวังว่าเมื่อถึงเวลานั้นแล้ว
คุณชายสามารถพบกับพ่อของข้าสักครั้งหนึ่ง”

“ให้เขามาพบข้าที่เมืองบ่อน้ำมังกร” หลี่ชียเอ่ตอบกลับ
ด้วยท่าทีเฉยเมยเพียงคำเดียว

หลังจากหงยวีเจียวจากไปแล้ว หลี่ชียเอ่ได้สั่งการกับจาง
ไปเถวว่า “กลับไปเก็บข้าวของแล้วออกเดินทางไปเมืองบ่อน้ำมังกร”

จางไปเถวพยักหน้า เวลานี้เขาเชื่อฟังคำสั่งของหลี่ชียเอ่
อย่างที่สุด

จางไปเถวจัดแจงเก็บข้าวของต่างๆ ภายในหอสายรุ้ง
เสร็จแล้ว ก็ติดตามหลี่ชียเอ่มุ่งไปยังเมืองบ่อน้ำมังกรทันที

เมืองบ่อน้ำมังกรนับเป็นจุดที่สองของเมืองสายรุ้ง จากเมืองฟังเสียงมังกรไปยังเมืองบ่อน้ำมังกรก็มีเพียงวิธีเดียวเท่านั้น... นั่นก็คือต้องนั่งปลาสายรุ้งไป

เช่นเดียวกับเมืองฟังเสียงมังกร ไม่มีใครรู้ว่าเมืองบ่อน้ำมังกรตั้งอยู่ที่ใด ทุกคนรู้แต่เพียงว่าปลาสายรุ้งเป็นเครื่องมือเดียวที่สามารถนำพาไปเมืองบ่อน้ำมังกรได้ กระทั่งกล่าวได้ว่าเมืองทุกเมืองของเมืองสายรุ้งจะต้องอาศัยนั่งไปกับปลาสายรุ้งเท่านั้น

อย่างน้อยที่สุด ยังไม่เคยได้ยินว่ามีใครที่สามารถไปยังเมืองต่างๆ ของเมืองสายรุ้งโดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยปลาสายรุ้งเลยสักคน

เมื่อหลี่ซีเยและฉางไปภูมาถึงท่าข้ามฟาก ปราบกฐมีผู้คน que เข้าแถวรออยู่บริเวณท่าข้ามฟากจำนวนไม่น้อย ยังคงมีผู้เฒ่าคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นผู้คัดท้าย

ผู้เฒ่าผู้นี้สวมเสื้อสีฟ้าอ่อน หน้าตาธรรมดา สีหน้าเรียบเฉย ขณะที่เรียกเก็บเงินจากบรรดาผู้บำเพ็ญตนนั้น ท่าที่เหมือนหนึ่งคนอื่นติดหนี้เขาเป็นล้านอย่างนั้น

ครั้นถึงตาของหลี่ชียเอและจางไป๋เถว หลี่ชียเอกล่าวเฉย
เมยว่า “ไปเมืองบ่อน้ำมังกร”

ผู้เฒ่าคนนี้เพียงกวาดตามองดูจางไป๋เถวและหลี่ชียเอแวบ
หนึ่ง กล่าวท่าทีเย็นชาว่า “เจ้า ศิลาแกร่งระดับสร้างลัคนาหนึ่งชั้น”
กล่าวพลางชี้ไปที่ตัวของจางไป๋เถว

จางไป๋เถวรู้สึกตกใจยิ่งนัก อดที่จะเอ่ยขึ้นมาลักษณะติด
อ่างว่า “ข้า ข้า ข้า ข้ามายังเมืองสายรุ้ง ไม่ ไม่ต้องจ่ายมาโดย
ตลอด ก่อนหน้าไม่นานข้า ข้า ข้า ข้าจากเกาะสายรุ้งมาที่เมืองฟัง
เสียงมังกรก็ไม่ต้องจ่ายเหมือนกัน”

จางไป๋เถวพูดคำๆ นี้ออกไปด้วยความไม่มั่นใจเหมือนกัน
เนื่องจากเขาเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเพราะอะไรตัวเองถึงไม่ต้อง
จ่ายมาโดยตลอด หรือบางทีอาจเป็นเพราะผู้คัดท้ายเหล่านี้รู้อยู่
แล้วว่าเขาไม่มีปัญญาจ่ายได้ แต่การอาศัยปลาสายรุ้งโดยเปล่ามา
ตลอดทำให้จางไป๋เถวรู้สึกละอายอยู่เหมือนกัน การได้รับ
ผลประโยชน์จากผู้อื่นอยู่ฝ่ายเดียว ทำให้เขารู้สึกไม่มั่นใจในตัวเอง

“ศิลาแกรงระดับสร้างลัคนาหนึ่งชิ้น” ดูเหมือนผู้เฒ่า
คัดท้ายไม่ได้ยินคำพูดของเขาเอาเสียเลย จากนั้นยื่นมือไปที่หลี่ชีย
เย่ กล่าวน้ำเสียงเย็นชาว่า “เจ้า ศิลาแกรงระดับปราชญ์หนึ่งพัน
ชิ้น”

“นี่ นี้มันเกินไปแล้วกรรมัง” จางไปถูรู้สึกงุนงงไปหมด
กล่าวว่า “ขณะที่คุณชายของพวกเราอยู่ที่เกาะสายรุ้งตอนนั้นก็
ไม่ใช่ราคานี้”

“จะนั่งหรือไม่นั่ง นั่งก็ต้องจ่ายเงิน ไม่นั่งก็ใส่หัวไป”
ท่าทีของผู้เฒ่าผู้นี้ไม่เหลือช่องว่างให้เจรจาได้เลย

จางไปถูได้แต่จ้องมองไปยังหลี่ชียเย่ ผู้เฒ่าผู้นี้แสดงตัว
ชัดเจนว่าต้องการเชือดพวกเขา โดยเฉพาะกับหลี่ชียเย่ด้วยแล้ว
เป็นการริดไถอย่างหนักชัดๆ

หลี่ชียเย่เพียงยิ้มให้นิดหนึ่ง ท่าทีเหมือนยังไถก็ได้ เขา
ได้หย่อนถุงดำขนาดเล็กใบหนึ่งลงบนมือของผู้เฒ่า

ขณะที่ผู้เฒ่าไม่ได้มองดูอะไรมาก จัดการเก็บถุงดำใบ
นั้นเข้าไปไว้ในตัว ผิวปากเรียกปลาสายรุ้งมาสองตัว

ขณะกำลังจะนั่งลงบนตัวปลาสายรุ้ง หลี่ซิเย่ที่จ้องมอง
ผู้เฒ่ายิ้มแต่กล่าวว่า "ขึ้นไปยังเมืองที่อยู่บนเมฆนั้นคิดเท่าไร?"

ผู้เฒ่าถึงกับหนังตากระตุกทีหนึ่ง แต่ยังคงบ่นสีหน้าที่
เยือกเย็น กล่าวน่าเกรงขามว่า "ไม่รู้!"

"เรื่องเงิน ไม่ใช่ปัญหา" หลี่ซิเย่ไม่สนใจท่าทีเย็นชา
ของผู้เฒ่าผู้นั้น ยิ้มกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า "เมืองที่อยู่บนเมฆนั้น
ข้าต้องไปแน่นอน หากจำเป็นล่ะก็ เจ้าเอาลูกคิดมาคิดคำนวณดูว่า
ต้องการเงินเท่าไรก็ได้"

ผู้เฒ่าผู้นี้บ่นสีหน้าเย็นชาไม่พูดจาสักคำ และไม่ได้ส่ง
เสียงใดๆ ออกมา

ขณะที่หลี่ซิเย่หลังจากขึ้นนั่งบนปลาสายรุ้งแล้วยังคง
กล่าวท่าทีจริงจังว่า "ข้าจะต้องไปให้ได้ หวังว่าขณะที่ข้าจะไป
ด้วยการนั่งปลาสายรุ้ง เจ้าว่าอย่างนั้นหรือไม่"

ผู้เฒ่าไม่ส่งเสียงออกมาสักคำ เวลานี้ปลาสายรุ้งได้พ่น
ฟองอากาศออกมาอย่างซ่าๆ และล่องลอยไป ล่องลอยออกไป
สุดท้ายก็ได้หายไปใต้อพริบตา

เมื่อหลี่ซีเยและจางไปฤดูสามารถมองอะไรเห็นอีกครั้งก็
มาอยู่ที่เมืองอีกเมืองหนึ่งแล้ว ซึ่งก็คือเมืองที่สองของเมืองสายรุ้ง
เมืองบ่อน้ำมังกรนั่นเอง

ตามตำนานเล่าว่า ภายในเมืองบ่อน้ำมังกรได้ซ่อนของ
วิเศษเอาไว้ชิ้นหนึ่ง เป็นของวิเศษที่เป็นหนึ่งไม่มีสองในหล้า แต่
ของวิเศษที่ว่านั้นอย่างไร ไม่เคยมีผู้ใดพบเห็นมาก่อน

“คุณชาย เมืองที่อยู่บนเมฆนั้นคือเมืองอะไร?”

หลังจากที่ลงมาจากปลาสายรุ้งแล้ว จางไปฤดูอดที่จะถามด้วยความ
แปลกใจไม่ได้ เขาเคยได้ยินมาว่าเมืองสายรุ้งจะมีเมืองฟิงเสียง
มังกร เมืองบ่อน้ำมังกร เมืองน้ำพุมังกร แต่เมืองที่อยู่บนเมฆนั้นเขา
ไม่เคยได้ยินมาก่อน ดูเหมือนจะไม่เคยมีใครพูดถึงเมืองๆ นี้อีกด้วย

“สิ่งที่ไม่สมควรรับรู้ก็ไม่ควรถาม” หลี่ซีเยสายหน้า
เบาๆ กล่าวว่า “หากวันใดคนที่อยู่ข้างบนเห็นความสำคัญของเจ้า

เมื่อไร สิ่งที่เจ้าสมควรได้รับรู้เจ้าก็ต้องได้รู้เอง ดังนั้นพยายาม
หนอยก้แล้วกัน ในอนาคตเจ้ายังคงเต็มไปด้วยโอกาส”

จางไปถูไม่กล้าถามอีก สุดลมหายใจเข้าลึกๆ พัก
หน้าอย่างมั่นคง

“เจ้าไปพักที่หอสายรุ้งก่อนก็แล้วกัน” หลี่ซีเยยื่นศิลา
แกร่งให้กับจางไปถูจำนวนหนึ่ง จากนั้นหันหลังจากไปทันที

จางไปถูมองตามหลี่ซีเยจนหายลับไป เขาไม่กล้า
ถามหลี่ซีเยว่าจะไปที่ใด หลังจากที่หลี่ซีเยหายลับไปแล้ว เขาจึง
เดินทางไปยังหอสายรุ้ง

หลี่ซีเยเดินอยู่บนทางเดินอย่างไร้จุดหมาย หัวใจของ
เขาพลันกระตุกทีหนึ่ง เหมือนว่าถูกอะไรสะกิดเข้าอย่างนั้น
เรื่องราวในอดีตที่เขาไม่ยากหวนคะนึงถึงได้ผุดขึ้นกลางสมอง
ของเขา

ก้าวเดินไปเรื่อยๆ อย่างไร้จุดหมายจนสิ้นสุดถนนเส้น
นั้น ปรางค์จวนหลังหนึ่งเบื้องหน้า เป็นจวนโบราณหลังหนึ่ง แม้ว่า

มันจะโบราณแต่ยังคงดูน่าเกรงขาม เหมือนหนึ่งเป็นยักษ์ใหญ่ตน
หนึ่งที่เฝ้ารักษาอยู่ตรงนั้น

ด้านหน้าของจวนแห่งนี้มีป้ายชื่อไม้แขวนอยู่ จารึก
อักษรคำว่า “เจียน” คำหนึ่ง ด้วยตัวอักษรที่เรียบง่ายเก่าแก่คำว่า
“เจียน” กลับแฝงไว้ซึ่งอำนาจบารมีที่ไร้สิ้นสุด

บ้านตระกูลเจียนแห่งเมืองสายรุ้ง เป็นสิ่งดำรงอยู่ใน
ระดับตำนาน เป็นสิ่งดำรงอยู่ที่ไม่ทำตัวให้เป็นที่น่าสนใจจนผู้คนต้อง
หวั่นเกรง

เล่าลือกันว่าตระกูลเจียนคือบุคคลภายนอกเพียงหนึ่ง
เดียวที่สามารถยืนหยัดอยู่ในเมืองสายรุ้งได้ เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์
เพียงหนึ่งเดียวที่สามารถยืนหยัดอยู่ในเมืองสายรุ้งได้

ความยิ่งใหญ่ของเมืองสายรุ้งนั้น เคยมีสำนักที่ยิ่งใหญ่
จำนวนไม่น้อย เป็นต้นว่าหอสัตตยุทธ สำนักแตรสังข์ต่างก็เคยคิด
จะตั้งสำนักสาขาขึ้นที่เมืองสายรุ้ง

แต่ไม่ว่าพวกเขาจะมีความแข็งแกร่งปานใดก็ตาม
กระทั่งยุคสมัยที่เจ้าแห่งทะเลของเขายังดำรงอยู่ก็ไม่สามารถแตะ

ต้องเมืองสายรุ้งได้ トラバドที่เมืองสายรุ้งไม่พยับหน้าอนุญาต จะเป็นหอสัตตยุทธกิติ สำนักเตรสังข์ก็ช่าง ล้วนแล้วแต่ไม่กล้าทำ
อะไรบูมบามในเมืองสายรุ้ง!

ตอนที่ 1246 ตระกูลเจียน

ตระกูลเจียนเป็นตระกูลเดียวที่ได้รับการยกเว้นในเมืองสายรุ้ง เล่าลือกันว่าตระกูลเจียนเป็นบุคคลภายนอกเพียงหนึ่งเดียวที่สามารถยื่นหยัดอยู่ที่เมืองสายรุ้งนี้ได้

ตระกูลเจียนยื่นหยัดอยู่ในเมืองสายรุ้งมาเป็นเวลานานมากแล้ว พวกเขาอยู่ในฐานะที่เป็นตัวแปรในเมืองสายรุ้ง กระทั่งในทะเลปีศาจมังกร และทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ก็มีฐานะเป็นตัวแปรเช่นกัน

โดยเฉพาะกับเผ่าพันธมิตรมนุษย์แล้ว ตระกูลเจียนมีความหมายที่ไม่ธรรมดา ตระกูลเจียนในฐานะเป็นสำนักของเผ่าพันธมิตรมนุษย์เพียงแห่งเดียวที่ยื่นหยัดอยู่ในเมืองสายรุ้งได้ มีเผ่าพันธมิตรมนุษย์จำนวนไม่น้อยในแดนวิญญานสวรรค์ที่เคยได้รับความอนุเคราะห์จากตระกูลเจียนมาก่อน

แม้ว่าศิษย์ของตระกูลเจียนน้อยครั้งที่จะปรากฏตัวนอกเมืองสายรุ้ง อีกทั้งศิษย์ของตระกูลเจียนก็ทำตัวไม่เป็นจุดเด่นมาโดยตลอด แต่หาว่าไม่เคยมีผู้ใดกล้าดูแคลนตระกูลเจียน ไม่ว่าจะ เป็นพิสุทธินิรันดรสี่สายของเผ่าวิญญานเทพ เกาะสุวรรณของเผ่า

พฤษภา หรือสำนักแตร์สังข์ หอสัตตยุทธของปีศาจมังกร กระทั่งระดับปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเมื่อมาถึงเมืองบ่อน้ำมังกรแล้วก็ต้องไปคารวะตระกูลเจียน

ในแดนวิญญานสวรรค์ ขอเพียงเรื่องที่ตระกูลเจียนยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะป็นสำนักใดก็ตามล้วนแล้วแต่ต้องให้เกียรติตระกูลเจียนสามส่วน

แม้ว่าตระกูลเจียนเป็นสำนักเพียงหนึ่งเดียวที่สามารถยืนหยัดอยู่ในเมืองสายรุ้งได้ แต่รายละเอียดเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของตระกูลเจียนเป็นเช่นใด บรรพบุรุษของตระกูลเจียนมาจากไหน ตระกูลเจียนเป็นสำนักเช่นใดกันแน่ บุคคลภายนอกไม่มีใครรู้ได้ชัดเจน ทุกคนรู้แต่เพียงว่าตระกูลเจียนคือเผ่าพันธุ์มนุษย์และอาจมีความสัมพันธ์กับเมืองสายรุ้งเป็นอันมาก

ตระกูลเจียนไม่เพียงทำตัวค่อมต่ำเท่านั้นยังดูลึกลับอีกด้วย สำหรับแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมาก โดยเฉพาะบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ด้วยแล้ว พวกเขาส่วนใหญ่สามารถไล่เรียงถึงบรรพบุรุษได้

ยกตัวอย่างเช่นบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิที่อยู่ในระดับผู้ยิ่งใหญ่ของทะเลปีศาจมังกรนั้น บรรพบุรุษของพวกเขาหากไม่ใช่

เจ้าแห่งทะเล ก็คือปรมาจารย์พิฤกษา หรือราชันเซียน อย่างแย
ที่สุดก็ต้องเป็นระดับจักรพรรดิเทพไร้ซึ่งผู้ต่อกร

ประวัติและวีรกรรมของบรรพบุรุษ หรือชาติกำเนิดล้วน
แล้วแต่สามารถสืบค้นไล่เรียงกันได้ กระทั่งเรียกได้ว่าเรื่องราวหรือ
วีรกรรมของบรรพบุรุษได้เล่าสืบต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน

แต่บรรพบุรุษของตระกูลเจียนกลับเสมือนหนึ่งถูกซ่อน
อยู่ในม่านหมอกอย่างนั้น คล้ายกับเทือกเขามังกรยักษ์ที่อยู่
ท่ามกลางม่านหมอก ไม่มีใครรู้ว่าบรรพบุรุษของตระกูลเจียนคือ
ใคร ไม่มีใครรู้ว่าบรรพบุรุษตระกูลเจียนมีประวัติความเป็นมา
อย่างไร

เหมือนหนึ่งว่าตระกูลเจียนได้ปรากฏตัวขึ้นภายในคำ
คืนเดียวอย่างนั้น อีกทั้งที่แปลกมากไปกว่านั้นก็คือ ตระกูลเจียน
เช่นนี้กลับสามารถยืนหยัดอยู่ในเมืองสายรุ้งได้อย่างมั่นคง และ
กลายเป็นสำนักเพียงหนึ่งเดียวที่สามารถยืนหยัดอยู่ในเมืองสายรุ้ง
ได้

หลี่ซีเยพเมื่อต้องมายืนอยู่บนถนนและมองดูตระกูลเจียน
นที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม ก็อดที่จะนั่งเฉิบไม่ได้ เป็นความรู้สึกภายในใจ
ที่บอกไม่ถูก

สำหรับตัวเขาแล้ว ในความหมายหนึ่งคือบ้าน สถานที่ที่
เขาเคยหยุดพักและอาศัยอยู่ ณ ที่ตรงนี้ทำให้เขาได้ทิ้งความหลัง
เอาไว้มากมาย

แต่ในขณะนี้หลี่ซีเยที่ยืนอยู่ตรงหน้าประตูของตระกูล
เจียน เขากลับไม่อยากจะเข้าไป ภายในใจเต็มไปด้วยความฉงนด้วย
เกล้าที่บอกไม่ถูก

ฟ้าดินช่างห่างไกลกันเหลือเกิน การทำตัวเป็นมดปลวก
ที่หมอบอยู่ท่ามกลางฟ้าดินตัวหนึ่ง ไซ้ว่าจะเป็นเรื่องไม่ดี!

ทุกครั้งยามที่ต้องมายืนอยู่ตรงหน้าประตูตระกูลเจียน
ข้างหูของหลี่ซีเยก็จะมีเสียงที่สะท้อนถึงคำๆ น้อยๆ เสมอ ในโลกนี้
ไม่มีอะไรสามารถหยุดการก้าวเดินของเขาได้ ไม่มีอะไรสามารถรั้ง
ให้เขาหยุดลงได้ ทุกครั้งที่ประโยคนี้สะท้อนก้องอยู่ข้างหูของเขา
ทำให้ภายในใจของเขารู้สึกไม่สบายใจนัก

สำหรับเขาแล้ว การที่จะให้เขาหยุดการก้าวเดินไปนั้น เป็นเรื่องที่ทำไม่ได้ ไม่ว่าจะพยายามเช่นใดก็ตาม เป็นเรื่องที่ไม่ว่าจะพยายามเพียงใดก็ทำไม่ได้ตลอดชั่วชีวิต

สำหรับคนหลายๆ คนแล้ว การสร้างครอบครัวและมีลูกหลานเต็มบ้านหาใช่เป็นเรื่องยาก แต่สำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว มันช่างเป็นเรื่องที่ยาก ยากมากจริงๆ

“ฟ้าดินช่างห่างไกลกันเหลือเกิน การทำตัวเป็นมดปลวกที่หมอบอยู่ท่ามกลางฟ้าดินตัวหนึ่ง ไซ้ว่าจะเป็นเรื่องไม่ดี” เคยมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งพูดเช่นนั้นข้างหูของเขา

ทำให้หลี่ชียเอ่ที่ยืนอยู่หน้าประตูตระกูลเจียนฮอดที่จะทอดถอนใจออกมาด้วยความกลัดกลุ้มไม่ได้ พึมพำออกมาว่า “ข้าทำไม่ได้ อย่างไม่เสียข้าก็ไม่ไซ้มดปลวกที่หมอบอยู่ท่ามกลางฟ้าดินตัวนั้น ข้าจะต้องเป็นเพชรฆาตที่เข่นฆ่าไปจนถึงที่สุด มีความเป็นความตายเคียงข้าง มีเลือดสดๆ รวมหมอน!”

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้พูดคำพูดเช่นนี้จบลงให้รู้สึกผิดหวังในใจ นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา มีคนที่คาดหวังให้เขาก้าวเดินต่อไปข้างหน้า และก็มีความหวังให้เขาหยุดการก้าวเดิน ทว่า

แต่ละยุคสมัยที่ผ่านไป ไม่ว่าจะเป็นคนทีคาดหวังให้เขาเดินต่อไปข้างหน้า หรือคนที่คาดหวังให้เขาหยุดการก้าวเดิน ท้ายที่สุดแล้วทุกคนก็ตายจากไปทีละคน ไม่มีใครสามารถติดตามเขาสู่อบไปจนถึงที่สุดได้

บนถนนสายนี้มีร้านค้าขนาดเล็กอยู่ร้านหนึ่ง เป็นร้านขนาดเล็กที่ขายอาหาร มีโต๊ะสำหรับบริการลูกค้าแค่สามโต๊ะห้าโต๊ะเท่านั้น เวลานี้ห้องฟ้าเริ่มเย็นมากแล้ว เตาไฟภายในร้านยังคงมีไอน้ำที่ลอยขึ้นมา ทั้งควันไฟที่เป็นเกลียวลอยวนขึ้นไป

ครั้นหลี่ซียემองเห็นร้านเล็กๆ นี้แล้ว เหมือนว่าถูกสะกดเข้าที่ใจอย่างนั้น เขาไม่ได้เดินเข้าไปยังตระกูลเจียน แต่กลับนั่งเฉยๆ อยู่กับร้านเล็กๆ แห่งนี้

ภายในร้านมีผู้เฒ่าที่เป็นทั้งเถ้าแก่และเสี่ยวเอ้อในคนเดียวด้วยกัน ผู้เฒ่าผู้นี้มีผมเผ้าที่ขาวโพลน บนตัวมีผ้ากันเปื้อนคาดอยู่ แม้ว่าผ้ากันเปื้อนจะเก่าแต่ดูสะอาดสะอ้านดี เช่นเดียวกับร้านขนาดเล็กนี้ ไม่รู้ว่าถูกรุมด้วยควันไฟมานานเท่าไร แต่ยังคงดูสะอาดดีอยู่

“นายท่าน มีทราบต้องการอะไร?” หลังจากที่หลี่ซีเยนั่งลงเรียบร้อยแล้ว ผู้เฒ่ารีบเขามาสอบถามความต้องการ

“น้ำแกงเต้าหู้ซามหนึ่ง...” หลี่ซีเยหลุดปากตอบไปโดยไม่ต้องคิด เป็นคำพูดที่คุ้นเคยเหลือเกิน เมื่อเขาได้สติกลับคืนมาแล้วอดที่จะหอดถอนใจออกมาไม่ได้

“ได้เลย จะยกมาให้โดยเร็ว” ผู้เฒ่ารับคำ ด้วยท่าที่ว่องไว เตรียมปรุงน้ำแกงเต้าหู้ให้หลี่ซีเยทันที

“น้ำแกงเต้าหู้...” หลี่ซีเยอดที่จะยิ้มเจื่อนๆ ออกมา ครั้งนั้นเขาเคยนั่งกินน้ำแกงเต้าหู้ที่นี้มาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง อาหารจานนี้เป็นฝีมือที่ถ่ายทอดมาจากแดนมนุษย์กษัตรา ช่างเป็นอะไรที่ลิ้มเลือนได้ยากเสียจริง

ในเวลานั้น เคยมีเด็กผู้หญิงสองคนที่มานั่งทานน้ำแกงเต้าหู้ที่นี้ ท่ามกลางไอน้ำที่ลอยม้วนตัวขึ้นมา เด็กผู้หญิงทั้งสองคนดูจะไม่ยอมให้แกกันอยู่เสมอ หนึ่งในพวกนางต่อมาได้กลายเป็นราชันเซียนหญิงที่ปราศจากผู้ต่อกรในหล้า

ไม่นานนัก ผู้เฒ่าก็ได้ยกน้ำแกงเต้าหู้มาจัดวางให้กับหลี่ชียเอ่ ความร้อนของน้ำแกงเต้าหู้ได้ทำการอุ่นหัวใจที่เย็นชามานานของหลี่ชียเอ่ เขาคีบเต้าหู้ที่อ่อนนุ่มส่งเข้าปากและเคี้ยวกลืนลงท้องไป รสชาติที่คุ้นเคยยิ่งได้วนเวียนอยู่ภายในปาก

“น้ำแกงเต้าหู้ อาหารเลิศรสในหล้า ทานไม่รู้จักเปื้อ” หลี่ชียเอ่ยังอดที่จะกล่าวคำๆ นี้ออกมาไม่ได้

เมื่อผู้เฒ่าได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่แล้ว อดที่จะเผยให้เห็นรอยยิ้มที่ซื่อสัตย์และเรียบง่ายออกมา กล่าวว่า “ไม่กลัวนายทานหัวเราะเยาะ น้ำแกงเต้าหู้ของทางร้านได้รับการถ่ายทอดมาจากสุดยอดฝีมือของแดนมนุษยภักษัตรา พวกเราสืบทอดต่อกันมารุ่นสู่รุ่น ไม่เคยขาดผู้สืบทอด”

หลี่ชียเอ่เผยรอยยิ้มที่เฉยเมยออกมา นั่งทานอย่างช้าๆ แน่ใจที่สุด เขายอมรับว่าฝีมืออาหารตำรับนี้ได้รับการถ่ายทอดมาจากที่ใด และรู้ละเอียดมากกว่าใครๆ

หลี่ชียเอ่นั่งทานน้ำแกงเต้าหู้ไปอย่างช้าๆ แลดูไอน้ำที่ลอยม้วนตัวขึ้นไป รสชาติที่คุ้นลิ้นวนเวียนอยู่ในช่องปาก ในเวลานี้

หลี่ชีย่รู้สึกเหมือนลืมนั่นแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง เหมือนว่าได้กลับไป
ยังยุคนั้นอีกครั้ง

ท่ามกลางไอน้ำที่สลัวๆ นั้น เหมือนมองเห็นเด็กผู้หญิง
สองคนที่ไม่ยอมลงให้แก่กันสองคนนั้น คนหนึ่งเปี่ยมไปด้วยดวงตา
ที่มีสติปัญญา อีกคนหนึ่งมีดวงตาที่แข็งแกร่งมั่นคงยิ่งนัก

ทันใดนั้น เขามองเห็นเด็กผู้หญิงที่ดวงตาเปี่ยมด้วย
สติปัญญาคนนั้นท่ามกลางไอน้ำที่สลัวๆ นางนั่งอยู่ที่ตรงนั้น นั่ง
ทานน้ำแกงเต้าหู้กับเขา โดยที่นางเพียงนั่งทานอย่างเงียบๆ ไม่ได้
เอ่ยสิ่งใดออกมา แต่เหมือนว่าจะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างแม้ปราศจาก
คำพูดใดๆ

สุดท้าย ทุกอย่างก็จางหายไป เว้นแต่ไอน้ำจากความ
ร้อนของน้ำแกงเต้าหู้ในยามที่ถูกลอยออกมา ไม่มีอะไรคงอยู่อีก
เลย ไม่ว่าจะเป็เด็กผู้หญิงคนนั้นที่เคยเป็นราชันเซียนหญิง หรือ
จะเป็นเด็กผู้หญิงที่ดวงตาเปี่ยมด้วยสติปัญญาคนนั้น ทุกอย่างล้วน
แล้วแต่เป็นเมฆหมอกที่จางหายไป

ทุกอย่างได้ผ่านไปแล้ว จะเป็นผู้ที่เคยเป็นราชันเซียน
หญิงก็ตาม หรือจะเป็นเทพธิดาที่เปี่ยมด้วยสติปัญญาที่ช่าง

ท้ายที่สุดก็กลายเป็นเมฆหมอกที่จางหายไป วันเวลาอันสุดแสนจะยาวนานผ่านไป เหลือไว้เพียงหนึ่งเดียวคือตัวเขาที่มานั่งทานน้ำแกงเต้าหู้อยู่คนเดียว

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หลีชีเย่เงยหน้าขึ้นมามองดูตระกูลเจียนที่ประดับประดาด้วยโคมไฟ กล่าวหาที่เฉยเมยกับผู้เฒ่าว่า “ตระกูลเจียนกำลังจัดงานมงคลอยู่รึ?”

“นายท่านยังไม่ทราบหรือ?” ผู้เฒ่ารีบเร่งเอ่ยขึ้นมาว่า “อีกไม่นานก็จะเป็นงานวันเกิดครบรอบแปดพันปีของท่านผู้เฒ่าตระกูลเจียนแล้ว ผู้คนที่มากความสามารถต่างก็เดินทางมาอวยพรวันเกิดให้กับเขา”

“ผู้เฒ่าตระกูลเจียน?” หลีชีเย่มองดูตระกูลเจียนที่หนึ่งเอ่ยถามขึ้นว่า “มีชื่อว่าอะไร?”

คำถามของหลีชีเย่สร้างความลำบากใจให้กับผู้เฒ่าไม่น้อย เขาหัวเราะเหอะ เหอะ กล่าวว่า “นายท่านเพิ่งเข้าสู่ยุทธภพหรือ? ถึงกับไม่รู้จักชื่อของท่านผู้เฒ่า? ข้าเป็นเพียงผู้เยาว์คนหนึ่ง ไหนเลยจะกล้าเอ่ยชื่อของท่านผู้เฒ่าได้”

“ก็แค่ชื่อๆ หนึ่งเท่านั้น” หลี่ชียเอากล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “แค่ในใจมีความเคารพก็พอ เหตุใดต้องยึดติดอยู่กับประเพณีคร่ำครึ”

ผู้เฒ่าทำท่าล้งเลนิดหนึ่ง สุดท้ายกล่าวว่า “ท่านผู้เฒ่าตระกูลเจียนมีชื่อว่าเจียนหลงเว่ย ท่านผู้เฒ่าได้ปกครองตระกูลเจียนมาหลายพันปีแล้ว ได้รับการรักใคร่เทิดทูนจากผู้คนในหล้า ยิ่งนัก”

“หลงเว่ยนะ” ครั้นหลี่ชียเอได้ยินชื่อนี้แล้ว เอ่ยเฉยเมยขึ้นมาว่า “ลูกหลานของตระกูลเจียนที่มีชื่อลักษณะเช่นนี้นับว่าไม่ง่ายเลย ชื่อที่มีลักษณะเช่นนี้ใช้ว่าจะสามารถนำติดตัวมาได้ตั้งแต่แรกเกิด”

เมื่อผู้เฒ่าได้ยินคำกล่าวเช่นนี้จากหลี่ชียเอ เขาจ้องมองหลี่ชียเอด้วยความตกตะลึง แต่เขาไม่ได้กล่าวคำใดออกมา

ชื่อเจียนหลงเว่ยชื่อนี้นับว่ามีอิทธิพลอย่างมากในแดนวิญญานสวรรค์ เจ้าบ้านตระกูลเจียนคนปัจจุบันได้ปกครองตระกูลเจียนมาแล้วหลายพันปี ฐานะของเขาในแดนวิญญานสวรรค์ประดุจตั้งเป็นสุดยอดจักรพรรดิเทพองค์หนึ่งอย่างนั้น

อีกไม่นานก็จะเป็นงานวันเกิดอายุครบแปดพันปีของ
เจียนหลงเว่ยแล้ว เมื่อถึงเวลานั้น บรรดาผู้ยิ่งใหญ่จากทั่วทุก
สารทิศก็จะมาอวยพรวันเกิดให้กับเจียนหลงเว่ยที่เมืองบ่อน้ำมังกร
แห่งนี้

แน่นอนที่สุด ผู้คนในหล้าย่อมไม่รู้หรือกว่าชื่อเจียนหลง
เว่ยนี้ยังมีความหมายอื่นแฝงอยู่ เหมือนดั่งที่หลี่ชียเอ่ได้กล่าวเอาไว้
อย่างนั้น ชื่อหลงเว่ยหาใช่เป็นชื่อที่สามารถนำพามาด้วยตั้งแต่
กำเนิด

ขณะที่หลี่ชียเอ่กำลังนั่งทานน้ำแกงเต้าหู้ต่อไป ปรากฏ
บ้านตระกูลเจียนมีชายหนุ่มคนหนึ่งก้าวเดินออกมา และชายหนุ่มผู้
นี้ก็มานั่งในร้านขนาดเล็กร้านนี้เช่นกัน

ชายหนุ่มผู้นี้มีหน้าตาที่หล่อมาก เขาสวมชุดสีม่วงทั้ง
ชุด ภายใต้อันเสื้อของเขาสามารถทำให้ผู้คนรับรู้ได้ถึงกล้ามเนื้อที่
เป็นมัดๆ ของเขา ตัวของเขาให้ความรู้สึกถึงความแข็งแกร่งทรงพลัง
แก่ผู้คน ทว่าความแข็งแกร่งและทรงพลังของเขาไม่ใช่ประเภทที่อ้วน
ตุ้ตะและโง่เขลาแบบนั้น แต่เป็นความแข็งแกร่งทรงพลังที่มาจาก
การฝึกฝน

“เสียวเถี่ย เจ้าต้องการทานอะไร” เมื่อชายหนุ่มผู้นี้นั่งลงแล้ว ผู้เฒ่ายิ้มแต่เอ่ยถามขึ้นมา

ชายหนุ่มกล่าวว่า “ท่านลุง ยังคงเป็นน้ำแกงเต้าหู้ ข้าชอบฝีมือการปรุงของท่านนี้แหละ” กล่าวพลาง เขาอดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้

“ได้เลย จะยกมาให้ในไม่ช้า” ผู้เฒ่าหัวเราะทีหนึ่ง รีบเร่งไปจัดการ

จากนั้น ผู้เฒ่าได้นำเอาน้ำแกงเต้าหู้ที่ชายหนุ่มสั่งไว้มาวางให้ที่โต๊ะ ชายหนุ่มเองก็ไม่เกรงใจ จัดการอาหารที่อยู่ตรงหน้าอย่างมูมมาม

เพียงครู่เดียวเท่านั้น ชายหนุ่มผู้นี้ก็จัดการสวาปามน้ำแกงเต้าหู้ซามนี้จนเกลี้ยงซาม ท่าทางการรับประทานของเขานั้นเปรียบได้กับพายุบุแคม

หลังจากที่ชายหนุ่มรู้สึกพอใจและอิมจนต้องเธอออกมา
เวลานี้เองเขาจึงสังเกตเห็นหลี่ชียเอที่นั่งอยู่ในร้าน

ตอนที่ 1247 เจียนเสียวเถี่ย

ชายหนุ่มผู้นี้มองดูหลี่ซียเอ่ที่กำลังทานน้ำแกงเต้าหู้อย่างเอ้อระเหยแล้ว อดที่จะกล่าวชื่นชมออกมาไม่ได้ว่า “ต้องพี่ท่านนี่สิถึงเรียกว่ารู้จักชื่นชมรสชาติที่เลิศรสนี้ได้อย่างแท้จริง สำหรับข้าแล้ว น้ำแกงเต้าหู้ร้านนี้อร่อยเหลือเกิน สามถึงห้าคำข้าก็กลืนกินจนเกลี้ยงชามแล้วละ ข้ามันประเภทไก่ได้พลอย”

“ไก่ได้พลอยก็เป็นความสุขอย่างหนึ่ง” หลี่ซียเอ่มองหน้าชายหนุ่มแวบหนึ่งยิ้มกล่าวด้วยท่าที่เฉยเมย

ชายหนุ่มผู้นี้อดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ หัวเราะพลาจแล้วกล่าวว่า “คำพูดของพี่ท่านช่างตลกดีเหลือเกิน ข้าเจียนเสียวเถี่ย ไม่ทราบที่ท่านพี่มีนามว่าอะไร?”

ชื่อเจียนเสียวเถี่ยชื่อนี้นับว่ามีอิทธิพลในแถบทะเลปีศาจ มังกรไม่น้อย เขาคือผู้สืบทอดในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ของตระกูลเจียน ออนาคตจะได้ดูแลปกครองตระกูลเจียน

“หลี่ซียเอ่” หลี่ซียเอ่ตอบท่าที่เฉยเมย ขณะก้มหน้าก้มตาทานซุบเต้าหู้ต่อไป

เขียนเสี้ยวเถี่ยลุกขึ้นยืนทันทีด้วยความตกใจยิ่ง เมื่อได้
ยินชื่อหลี่ซีเย จึงแสดงการประสานหมัดคารวะว่า “พี่หลี่ก็คือผู้สืบทอด
ของเขตนกยูงที่มีชื่อเสียงโด่งดังนะสิ”

“ชื่อโหดนะสิไม่ว่า” หลี่ซีเยอดที่จะหัวเราะกล่าวอย่าง
เอ้อระเหย

เขียนเสี้ยวเถี่ยก็หัวเราะขึ้นมาเช่นกัน “ชื่อโหดอันโด่งดัง
ก็ได้ พลังกล้าหาญเด็ดเดี่ยวของพญากษัตริย์นกยูง และฝีมือที่
เด็ดขาดของพี่หลี่ เป็นที่เลื่อมใสยิ่งนัก”

หลี่ซีเยเพียงยิ้มให้นิดหนึ่ง ยุทธภพเข้าใจผิดมาโดย
ตลอดว่าการหลอมกลิ่นเลือดของปลาทะเลกว้างไพศาลนับล้าน
ล้านตัวเป็นฝีมือของต้นนกยูง แต่หลี่ซีเยไม่สนใจว่าคนอื่นจะคิด
เช่นใด

“การได้พบเจอกับเผ่าพันธมิตรเดียวกันในเมืองสายรุ้งก็
นับเป็นเรื่องไม่ง่ายนัก ยิ่งไปกว่านั้นพี่หลี่ก็คือผู้สืบทอดของเขต
นกยูง” เขียนเสี้ยวเถี่ยกล่าวขึ้นด้วยความยินดีว่า “เอาเป็นว่าพี่หลี่
มิสู้มาเป็นแขกของตระกูลเขียน อีกไม่กี่วันก็จะเป็นงานวันเกิดของ

บรรพบุรุษตระกูลข้า ถึงเวลานั้นข้าจะแนะนำพี่หลี่ให้รู้จัก บรรพบุรุษตระกูลข้าชื่นชมผู้กล้ากลุ่มคนรุ่นใหม่เป็นที่สุด”

สำหรับกลุ่มคนรุ่นใหม่แดนวิญญานสวรรค์แล้ว หากสามารถเข้าพบเจียนหลงเว่ยที่เป็นเจ้าบ้านตระกูลเจียนละก็ นับว่าเป็นเกียรติยศอันยิ่งใหญ่เลยทีเดียว เนื่องจากเจียนหลงเว่ยคือระดับจักรพรรดิเทพที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในยุคปัจจุบัน

หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่งโดยไม่ได้กล่าวอะไรออกมา กับคำพูดของเจียนเสี่ยวเถี่ย

แต่ว่าเจียนเสี่ยวเถี่ยกลับมากด้วยไมตรี รีบส่งมอบบัตรเชิญให้กับหลี่ซีเยใบหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีที่จริงจังยิ่งว่า “ผู้น้องใคร่ขอเรียนเชิญพี่ท่านด้วยความจริงใจ เพื่อเข้าร่วมงานเลี้ยงเนื่องในวันครบรอบวันเกิดบรรพบุรุษของข้า”

งานเลี้ยงวันเกิดของเจียนหลงเว่ย เจียนเสี่ยวเถี่ยในฐานะกลุ่มคนรุ่นใหม่รับผิดชอบเตรียมงานต่างๆ ของบรรพบุรุษ แม้จะเป็นเช่นนี้ ผู้ที่สามารถให้เจียนเสี่ยวเถี่ยต้องนำบัตรเชิญไปมอบด้วยมือของตนเองนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสิ้น

เวลานี้ เจียนเสี่ยวเถี่ยวได้มอบบัตรเชิญให้กับหลี่ชียเอด้วยมือของตนเอง เป็นการบ่งบอกถึงความจริงใจของเขาแล้ว

หลี่ชียเอเพียงยิ้มให้นิดหนึ่ง รับบัตรเชิญเอาไว้โดยไม่ได้พูดสิ่งใดออกมา หลังจากที่ทานน้ำแกงเต้าหู้จนหมด จ่ายค่าอาหารแล้ว และจ้องมองดูตระกูลเจียนแวนหนึ่ง หอดถอนภายในใจเบาๆ แล้วก็เดินจากไป

“พี่หลี่ต้องมาร่วมงานให้ได้นะ” เจียนเสี่ยวเถี่ยวที่มองตามการเดินจากไปของหลี่ชียเอ ยังคงร้องกล่าวออกไปด้วยไมตรีไฉ่หลังจากเงาของหลี่ชียเอไป

หลังจากที่หลี่ชียเอไปไกลแล้ว ผู้เฒ่าที่อยู่ภายในร้านกล่าวว่า “คนผู้นี้ไม่ธรรมดาเลยแม้แต่น้อย” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้วดวงตาทั้งสองของเขาปรากฏประกายที่ระยิบระยับ ในขณะนี้ ท่าทีของเขาไม่เหมือนเป็นเจ้าแก่ร้านขนาดเล็กแม้แต่น้อย

“ท่านลุงใหญ่ เขาเป็นผู้สืบทอดของเขตนกยุง และเป็นผู้ควบคุมต้นไม้ยอมต้องไม่ธรรมดาอยู่แล้ว หากเขาเป็นเพียงคนธรรมดาทั่วไป คงไม่ได้รับการคัดเลือกจากต้นนกยุงที่เป็นพฤกษาจารย์ยิ่งใหญ่ให้เป็นผู้สืบทอดและเป็นผู้ควบคุมต้นไม้แล้ว

ให้เขามาเป็นผู้ปกครองของเขตนกยูงยอมเป็นประโยชน์ต่อ
เผ่าพันธมิตรมนุษย์อย่างมาก นับว่าเผ่าพันธมิตรมนุษย์ในแดนวิญญาน
สวรรค์ได้รักษาฐานที่มั่นใหญ่เป็นอันดับสองเอาไว้ได้แล้ว” เจียน
เสี่ยวเถี่ยยิ้มกล่าว

“ไม่ เสี่ยวเถี่ย ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนี้” ผู้เฒ่าสาย
หน้าเบาๆ กล่าวว่า “เขาได้พูดออกมาประโยคหนึ่ง เกรงว่าคงเป็น
ประโยคที่ไม่มีบุคคลภายนอกสามารถพูดออกมาได้ เขาบอกว่าชื่อ
ของนายผู้เฒ่าไม่ใช่เป็นชื่อที่สามารถได้มาแต่กำเนิด นี่ต้องไม่ใช่
คำพูดที่บุคคลภายนอกคนหนึ่งสามารถพูดออกมาได้ นอกจาก
แคว้นมังกรยักษ์! แต่ว่าเขาจะต้องไม่ใช่พี่น้องของแคว้นมังกรยักษ์
อย่างเด็ดขาด”

“เขาพูดคำนี้ออกมาจริงหรือ?” เจียนเสี่ยวเถี่ยรู้สึกตกใจ
อย่างยิ่งเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

ผู้เฒ่าพยักหน้าเจีบบๆ ดวงตาของเขาได้กลับกลายเป็น
ลึกล้ำยิ่งนัก เขาต้องเป็นยอดฝีมือที่นำกลัวคนหนึ่งแน่นอน เขาเอ่ย
อย่างเชื่องช้าว่า “ชื่อเสียงของนายผู้เฒ่าโด่งดังทั่วหล้า ทุกคนต่าง
ก็รู้จักชื่อของเขา แต่เป็นไปไม่ได้ที่บุคคลภายนอกจะรู้ว่าชื่อของ
นายผู้เฒ่านี้เป็นชื่อที่ได้รับการพระราชทานในภายหลัง”

“เรื่อง เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้กรรมัง” เจียนเสี่ยวเถี่ยกล่าวว่
“ตระกูลเจียนของเราจะไม่พูดถึงเรื่องนี้กับบุคคลภายนอกแน่
บรรดาพี่น้องของแคว้นมังกรยักษ์โดยปกติแล้วก็ไม่สมาคมของ
บุคคลภายนอก เหล่าบรรพบุรุษเข้มงวดกับเรื่องนี้ยิ่งนัก ไม่ว่าจะ
เป็นพวกเรา หรือว่าพี่น้องของแคว้นมังกรยักษ์ กระทั่งเสี่ยวหลงที่
ทะเล้นมากที่สุดก็เป็นไปไม่ได้ที่จะนำเรื่องเช่นนี้ไปบอกต่อ
บุคคลภายนอก”

“ดังนั้น ข้าจึงบอกว่าคนๆ นี้ไม่ธรรมดา เขาต้องรู้อะไร
บางอย่างแน่นอน การมาที่นี้ของเขาต้องไม่ใช่มาเพื่อกินน้ำแกง
เต้าหู้เพียงขามเดียวเท่านั้น” ผู้เฒ่าพูดขึ้นด้วยท่าทีระมัดระวังตัวยิ่ง

“บางทีอาจเป็นปรมาจารย์พฤษชาบอกต่อเขาก็เป็นได้”
เจียนเสี่ยวเถี่ยอดที่จะไตร่ตรองไม่ได้ “ต้นนกยูงขณะมีชีวิตอยู่คือ
ปรมาจารย์พฤษชาที่ปราศจากผู้ต่อกร บางทีเขาอาจรู้ความลับ
อะไรบางอย่างของตระกูลเจียนพวกเรา จะอย่างไรเสียเขาก็คือผู้สืบทอด
ของเขตนกยูง ทั้งยังเป็นผู้ควบคุมต้นไม้อีกด้วย”

“เกรงว่าเรื่องคงไม่ง่ายเพียงนี้” ผู้เฒ่าส่ายหน้าเบาๆ
กล่าวว่า “ต่อให้เป็นปรมาจารย์พฤษชานกยูงก็ไม่แน่ว่าจะรู้

ความลับของตระกูลเจียนพวกเรา อย่างไรก็ตามอาจารย์พฤกษานกยุง
ได้ละสังขารในทำนองกรรมฐานมานานมากแล้ว เรื่องเช่นนี้ไม่แน่ว่า
จะสามารถถ่ายทอดปากต่อปากได้”

เจียนเสี่ยวเถี่ยครุ่นคิดอยู่นิดหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านลุงใหญ่
ต่อให้เขาไม่ได้มาเพื่อท่านน้ำแกงเต้าหู้เพียงซามหนึ่ง ก็ไม่แน่ว่า
เขาจะประสงค์ร้ายต่อพวกเราเสมอไป อย่างไรก็ตามเสีย ตระกูลเจียนพวก
เขาก็มีการไปมาหาสู่กับเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั่วหล้าอยู่แล้ว”

“ระวังตัวหน่อยดีกว่า งานวันเกิดของนายผู้เฒ่าหากเกิด
เรื่องอะไรขึ้นมาล่ะก็ พวกเราคงละอายต่อนายผู้เฒ่าแล้วละ ถือเป็น
ความบกพร่องของผู้เยาว์อย่างพวกเราแล้ว”

“ข้าจะระวังตัวให้มาก” เจียนเสี่ยวเถี่ยพยักหน้าด้วยท่าที
จริงจัง

หลี่ซีเยออกจากร้านขนาดเล็กนั้นแล้วตรงไปยังหอ
สายรุ้ง ความจริงแล้ว ทั้งผู้เฒ่าและเจียนเสี่ยวเถี่ยล้วนแล้วแต่คิด
มากเกินไป อันที่จริงเขาไปที่นั่นเพื่อท่านน้ำแกงเต้าหู้โดยเฉพาะ
หาได้มีความคิดมุ่งร้ายต่อตระกูลเจียนแต่อย่างใด

ระหว่างทางที่มุ่งหน้าไปยังหอสายรุ้ง หลี่ซียเอ่ได้หยิบเอา บัตรเชิญขึ้นมาดูแวบหนึ่ง อดที่จะทอดถอนใจภายในใจเบาๆ พิมพ์ว่า “บางที อาจสมควรไปดูสักหน่อย นี่คงเป็นการพบกันเป็น ครั้งสุดท้าย ต่อไปคงไม่มีโอกาสอีกแล้ว” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้วเขา รู้สึกกั๊กกั๊กภายในใจ!

เมื่อหลี่ซียเอ่มาถึงยังหอสายรุ้งแล้ว จางไปเถได้จัดการทุก สิ่งทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว

“เจ้าเพิงจะบรรลूसัจธรรม ก็พักอาศัยอยู่ที่นี่เป็นการ ชั่วคราวก็แล้วกัน พยายามเข้าถึงและบรรลุให้ได้” หลี่ซียเอ่สั่งการ กับจางไปเถว่า “อีกไม่กี่วัน ข้าจะพาเจ้าไปยังตระกูลเจียน ไปทำ ความรู้จักกับศิษย์ของตระกูลเจียนบ้างก็ดี”

“คุณชายจะไปร่วมงานวันเกิดของผู้เฒ่าตระกูลเจียนหรือ?” เมื่อจางไปเถได้ยินคำพูดของหลี่ซียเอ่แล้วให้รู้สึกตกใจยิ่งนัก ปกติ แล้ว ผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงไม่มีคุณสมบัติที่จะไปร่วมงานวันเกิดของผู้ เฒ่าตระกูลเจียนได้อยู่แล้ว

“ถูกต้อง พาเจ้าไปรู้จักบ้างก็ดี” หลี่ซียเอ่กล่าวด้วยท่าที เฉยเมยว่า “บรรพบุรุษตระกูลจาง สวี หงที่เป็นตระกูลใหญ่มีความ

สนิทสนมที่ลึกซึ้งมาก น่าเสียดาย ชนรุ่นหลังพวกเจ้าไม่เอาไหน ทำเอาทะเลสาบตื้นถึงจนและเหาะไปหมด แม้แต่ตระกูลเจียนก็ซื้อบ้าน จะมาสนใจพวกเจ้าอีก”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียेमองดูจางไปฤๅหนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่า “ในฐานะที่เป็นทายาทตระกูลจาง การฝึกยุทธ์เป็นเรื่องหนึ่ง เรื่องของน้ำใจก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง จำไว้ให้ดี เรื่องบางเรื่อง เจ้าต้องการจะเข้าถึง ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับ ลำพังแค่อาศัยการฝึกยุทธ์ไม่อาจใช้การได้ ต้องมีพลังที่กล้าหาญเด็ดเดี่ยวของบรรพชน หาไม่แล้ว รังแต่จะทำเสื่อมเสียเกียรติยศของบรรพชน เป็นการทำให้บรรพชนต้องเสียหน้า”

“ข้าน้อยจะจดจำคำของคุณชายเอาไว้ ข้าน้อยจะพยายามมุ่งไปยังเป้าหมายตามคำและจะไม่ทำให้คุณชายต้องผิดหวัง” จางไปฤๅก้มกราบกับพื้นด้วยท่าที่เคารพนอบน้อมและศรัทธา

หลี่ชียะพยักหน้าเงิบๆ ไม่ได้กล่าวเพิ่มเติมอะไร

ระหว่างที่หลี่ชียะและจางไปฤๅพักอยู่ที่หอสายรุ้งนั้น เมืองป๋อน้ำมังกรดูจะคึกคักมากขึ้นเรื่อยๆ จากเวลาที่ล่วงเลยไป กระทั่ง

สามารถใช้คำว่ามิดฟ้ามัวดินมาเปรียบเปรยกับผู้คนมากมาย
ภายในเมืองบ่อน้ำมังกรได้

เนื่องจากงานวันเกิดครบรอบแปดพันปีของเจียนหลงเว่ย
เจ้าบ้านตระกูลเจียนกำลังใกล้เข้ามา บรรดาผู้ยิ่งใหญ่แคว้นเจ้า
ลัทธิใต้หล้าทั่วทุกสารทิศต่างก็เดินทางมาร่วมอวยพรวันเกิดให้กับ
นายผู้เฒ่าของตระกูลเจียน

ฐานะของเจียนหลงเว่ยนับว่ามีอิทธิพลมากในแดน
วิญญานสวรรค์ การที่เขาได้รับการเคารพนับถือจากเหล่าสำนัก
ต่าง ๆ นั้น ไม่เพียงเพราะเขาเป็นผู้ปกครองตระกูลเจียนเท่านั้น
ขณะเดียวกันเขายังอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพอีกด้วย บางคนกล่าว
ว่า เขาคือสุดยอดจักรพรรดิเทพองค์หนึ่ง

ไม่ว่าจะเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ เผ่าพฤษกา ปิศาจทะเล หรือ
เผ่าวิญญานเทพ ต่างก็มีระดับผู้ยิ่งใหญ่จำนวนนับไม่ถ้วนมาอวย
พรวันเกิดให้กับเขา พิสุทธิ์นรินทร์สีสาย หอส์ตตยุทธ แดน
ศักดิ์สิทธิ์เรืองส์ธรรมที่นับเป็นสำนักระดับผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ ล้วน
แล้วแต่ส่งคนมาอวยพรงานวันเกิดของเจียนหลงเว่ยทั้งสิ้น

ในบรรดาแขกที่มาอวยพรวันเกิดนั้น มีจำนวนไม่น้อยที่ ทำให้ผู้คนพลันเข้าใจทันที เป็นต้นว่า ซ่งกวานเพยเยียนแห่งสำนัก แตรสังข์ กงซุนเหม่ยยวีแห่งราชวงศ์จรมบาดาล ล้วนแล้วแต่ทำให้ ผู้คนถึงบางอ้อทันที

มาวันนี้ ทั้งซ่งกวานเพยเยียนและกงซุนเหม่ยยวีได้ เดินทางมาพร้อมกัน พวกนางทั้งสองต่างก็เป็นสุดยอดสาวงาม ทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีความสนิทสนมมากด้วย การที่พวกนางทั้งสอง ปราบกฏตัวที่เมืองบ่อน้ำมังกรพร้อมกัน และมาที่ตระกูลเจียนพร้อม กัน นับว่าได้กลายเป็นจุดชมภาพอันงดงามไปโดยแท้จริง

ซ่งกวานเพยเยียนและกงซุนเหม่ยยวีล้วนแล้วแต่ได้ชื่อ ว่าเป็นสุดยอด โฉมตรูที่มีความโดดเด่นเป็นอันมาก ซ่งกวานเพย เยียนคือศิษย์ระดับดาร์งของสำนักแตรสังข์ ขณะเดียวกันก็เป็น ยอดสาวงามที่ขึ้นชื่อของทะเลปีศาจมังกร ส่วนกงซุนเหม่ยยวีนั้น ย่อมไม่ต้องกล่าวถึง นางเป็นอนุของอ่องเทพจรมบาดาล งามหยาด เยี่ยมยิ่งนัก ทำให้บุรุษจำนวนมากต้องวิญญานสลายกระดูกกร่อน

โดยเฉพาะเมื่อพวกนางพากันมาถึงยังตระกูลเจียนแล้ว นั้น ยามที่มอบของขวัญอวยพรวันเกิด ยิ่งสร้างความชื่นชมจนต้อง ทอดถอนใจออกมา

“แม่นางชั่งกวางเป็นตัวแทนสำนักแตรสังข์ มอบหอยสังข์หงส์เป็นของขวัญวันเกิดให้กับนายผู้เฒ่า” ศิษย์ตระกูลเจียนที่ทำหน้าที่รับมอบของขวัญและลงบันทึกในสมุดอวยพรเอาไว้

“แม่นางกงซุนเป็นตัวแทนอ่องเทพมอบกวางสมุทรอายุวัฒนะตัวหนึ่งเป็นของขวัญอวยพรวันเกิดให้กับนายผู้เฒ่า”

บรรดาแขกที่กำลังส่งมอบของขวัญอวยพรวันเกิดที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างร้องอุทานขึ้นมา เมื่อได้ยินคำพูดจากศิษย์ของตระกูลเจียน

“หอยสังข์หงส์ และกวางสมุทรอายุวัฒนะล้วนแล้วแต่เป็นของล้ำค่าที่พบเห็นได้ยากมาก” หลายคนร้องอุทานออกมาเมื่อมองเห็นหอยสังข์หงส์ และกวางสมุทรอายุวัฒนะที่เหมือนดังของวิเศษเซียนแล้ว ต่างรู้สึกอึ้งงวยงง

ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่ต้องร้องอุทานออกมาภายในใจ มีเพียงสำนักแตรสังข์ และราชวงศ์จรมบาดาลที่เป็นระดับผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้น จึงสามารถมอบของขวัญที่ล้ำค่าเช่นนี้ได้

“เกรงใจเกินไปแล้ว เกรงใจเกินไปแล้ว” เจียนเสี่ยวเถี่ย
ออกมาให้การต้อนรับแขกเฉกเช่นกงซุนเหม่ยยวี และซังกวานเพย
เยียนเช่นนี้

ตอนที่ 1248 หงเทียนจู้

หลี่ซีเยพักอยู่ที่หอสายรุ้งเป็นการชั่วคราว ขณะที่จางไป
เองก็ต้องถือโอกาสตีเหล็กต้องตีตอนร้อน ทำการศึกษาอย่าง
ละเอียด และบรรลุสัมฤทธิ์ธรรมที่เพิ่งจะตระหนักมาให้ได้

แน่นอนที่สุด เรื่องการไปร่วมงานอวยพรวันเกิดของ
บรรพบุรุษตระกูลเจียนนั้น หลี่ซีเยไม่ได้รับร้อนอะไร สำหรับหลี่ซีเย
แล้ว เขาไม่ได้ต้องการไปเพียงเพื่อร่วมงานวันเกิดของเจียนหลงเว่
เท่านั้น

หลังจากที่หลี่ซีเยพักอาศัยอยู่ได้หลายวัน ปราบกฐาร่าง
ของหงยวีเจียว นางไม่ได้มาคนเดียว ผู้ที่ร่วมเดินทางมาด้วย
นอกจากศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงแล้วยังมีบิดาของนาง ซึ่งก็คือเจ้า
บ้านของทะเลสาบตั้งถึงคนปัจจุบันนามหงเทียนจู้

แม้ว่าชื่อของเจ้าบ้านทะเลสาบตั้งถึงจะฟังดูพาลและ
ยิ่งใหญ่ แต่ตัวเขาเองกลับไม่ได้มีรูปร่างที่ใหญ่โตอะไร ไม่ใช่
ประเภทร่างกายกำยำน่าเกรงขามแบบนั้น ตัวของหงเทียนจู้แลดู
เป็นผู้ที่มีผมงอกเป็นสีขาว แม้ว่าเขาจะไม่ได้มีรูปร่างที่สูงใหญ่น่า

เกรงขาม แต่กลับให้ความรู้สึกถึงความเป็นผู้ที่ฉลาดและมีความสามารถที่ไม่ใช่ประเภทคนดีเลิศอะไรนักหนา

“คุณชายหลี่ ท่านนี้ก็คือท่านพ่อของข้า” หลังจากพบกับหลี่ซิเย่แล้ว หงยวีเจียวจึงแนะนำต่อหลี่ซิเย่

หลี่ซิเย่ที่นั่งอยู่ที่ห้องโถงเมื่อเห็นหงเทียนจู้แล้วก็เพียงพยักหน้า ไม่ได้ลุกขึ้นยืน หงเทียนจู้มองดูหลี่ซิเย่ประสานหมัดคารวะ กล่าวว่า “ได้ยินชื่อของหลานมาดังอยู่ในแก้วหู วันนี้ได้พบกับหลานก็นับเป็นวาสนาอย่างหนึ่ง”

เวลานี้ หงยวีเจียวได้นำพาศิษย์คนอื่นๆ ของทะเลสาบตั้งถึงล่าถอยออกไป เนื่องจากนางรู้ว่าบิดาของตนมีฐานะที่จะต้องพูดคุยกับหลี่ซิเย่

“ยวีเจียวอยู่ด้วย” ขณะที่หงยวีเจียวกำลังจะล่าถอยออกไปหลี่ซิเย่ได้ส่งการออกมา “เรื่องบางเรื่องเจ้าก็สมควรรับรู้”

หงยวีเจียวรู้สึกสะดุ้งนิดหนึ่งเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ของหลี่ซิเย่ อดที่จะจ้องมองไปที่บิดาของนาง จากนั้นจึงนั่งอยู่ด้วย

เวลานี้ ห้องโถงจึงมีเพียงหลี่ชียเอ่ หงเทียนจู้ และหงยวี
เจียวสามคนเท่านั้น

หลังจากนั่งลงกันเรียบร้อยแล้ว หลี่ชียเอ่มองหน้าหงเทียน
จู้ที่หนึ่งเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ได้ยินยวีเจียวบอกว่าเจ้าต้องการพบข้า
มีเรื่องที่จะพูดคุยด้วย ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องอะไร?”

หงเทียนจู้อดที่จะมองดูหลี่ชียเอ่อยู่หลายตลบ ท่าทีของหลี่
ชียเอ่ที่นั่งอยู่ตรงนั้นเสมือนหนึ่งควบคุมทั้งแปดทิศ ให้ความรู้สึกถึง
ความสูงเด่นเหนือผู้คน หากเปลี่ยนเป็นผู้คนจำนวนมาก ท่าที
เช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ต้องไม่เป็นที่ชื่นชอบของผู้คนอย่างแน่นอน จะ
อย่างไรเสียก็เป็นเพียงระดับผู้เยาว์ แต่กลับถือดีถึงเพียงนี้ การทำ
ตัวสูงเด่นเช่นนี้คงมีไม่กี่คนที่ชื่นชอบ

“ในใจของเจ้าก็ไม่ต้องไปคิดอะไรมากนัก” หลี่ชียเอ่ที่นั่ง
อยู่ตรงนั้นเพียงกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “อย่านี้กว่าเป็นเจ้าบ้าน
ของทะเลสาบตั้งถึงแล้ว ข้าก็ต้องให้เกียรติเจ้าบางส่วน หรือให้
ความเคารพต่อเจ้าหลายส่วน การที่เจ้าสามารถมาพบกับข้าหาใช่
เป็นเพราะเจ้าที่มีฐานะเป็นเจ้าบ้านของทะเลสาบตั้งถึง และก็ไม่ใช่
เพราะทะเลสาบตั้งถึงมีความแข็งแกร่งมากน้อยเพียงใด วันนี้ที่ข้า

ยอมพบเจ้าเป็นเพราะวิญญาณผู้กล้าของบรรพบุรุษพวกเจ้าที่
คุ้มครองทั้งสิ้น ข้าจึงให้เจ้าได้พบ และเป็นการให้โอกาสทะเลสาบ
ตั้งถึงของเจ้าสักครั้งหนึ่ง”

คำพูดที่หลี่ซีเยพูดออกมาเช่นนี้ หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น
สักก็ หลายคนคงสะบัดก้นจากไปอย่างแค้นเคือง บุคคลเฉกเช่นหง
เทียนจู่จะอย่างไรเสียก็คือเจ้าถิ่นคนหนึ่งเหมือนกัน มีชาติกำเนิด
และฐานะที่สูงส่งเพียงพอ มาวันนี้กลับถูกคนๆ หนึ่งบอกว่าที่ให้พบ
เป็นเพราะวิญญาณผู้กล้าบรรพชนคุ้มครอง เพราะเท่ากับเป็นการ
ดูถูกเหยียดหยามกันชัดๆ ไม่ว่าใครก็ไม่อยากได้ยิน

สีหน้าของหงเทียนจู่พลันแปรเปลี่ยนไปเมื่อได้ยินคำพูด
ของหลี่ซีเย หากจะบอกว่าไม่รู้สึกอะไรกับคำพูดเช่นนี้เลย นั่น
เป็นเพียงการหลอกตัวเองเท่านั้น เพียงแต่ตัวของหงเทียนจู่เองชั่วดี
อย่างไรก็คือเจ้าถิ่นและมีความระมัดระวังในฐานะของตนเองเท่านั้น

“คุณชายหลี่ ข้าให้เกียรติในฐานะของท่าน และนับถือ
ในการกระทำของท่าน” แม้แต่หงยวีเจียวก็ทนไม่ได้ต้องออกมาพูด
แทนบิดาของตนเอง “แต่ท่านก็ควรจะให้เกียรติพวกเรา ให้เกียรติ
ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเรา”

จะโทษหงยวีเดียวที่รู้สึกไม่พอใจก็ไม่ถูก คำพูดของหลี่ชียเยเป็นการชี้หน้าด่าบิดาของนางชัดๆ นางในฐานะเป็นบุตรย่อมต้องรักษาศักดิ์ศรีของบิดาตนเองอยู่แล้ว

“ยวีเดียว ที่ขำนั่งอยู่ตรงนี้ก็คือการให้เกียรติแก่พวกเจ้า ให้เกียรติแก่ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเจ้าแล้ว!” สองตาของหลี่ชียเยเบิกกว้างขึ้น พลันปรากฏประกายที่เปล่งออกมา คล้ายดั่งประกายของดวงดาวที่กระพริบ ฟาดดินลอยล่อง การนั่งอยู่ ณ ที่ตรงนั้นของเขาเปรียบประดุจตั้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งที่อยู่สูงเด่น อยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า

หลี่ชียเยจ้องมองดูหงยวีเดียว เอ่ยขึ้นมาเชื่องช้าว่า “เจ้าคิดว่าลำพังนายหมานายแมวที่ไหนสักคนข้าก็จะช่วยชี้แนะหนทางให้กับเขา ให้โอกาสแก่เขา ให้โชคชะตาแก่เขาอย่างนั้นรึ?”

หงยวีเดียวพลันรู้สึกสะดุ้งเมื่อถูกดวงตาคู่ นั้นของหลี่ชียเยจับจ้องอย่างนั้น เวลานี้นางเหมือนมีอะไรบางอย่างมาสยบจิตใจของนางให้หวั่นไหว ขณะที่หลี่ชียเยที่นั่งอยู่ตรงนั้น แต่เหมือนกับว่าสามารถสยบเข้าถึงจิตใจของนางอย่างนั้น ทำให้นางรู้สึกอึดอัด กระทั่งบังเกิดความรู้สึกที่พลุ่งพล่านลุกขึ้นมาอยากจะเข้าไปหมอบกราบอย่างนั้น ความรู้สึกเช่นนี้ประหลาดจนไม่อาจจะบรรยายได้

กระทั่งหลี่ซีเย่ละสายตากลับไป หงยวีเจียวจึงรู้สึกคลาย
ความอึดอัด พลังอำนาจที่สยบผู้คนจึงค่อยจางหายไป ทั้งหมดเป็น
ความรู้สึกที่เหมือนอยู่ในความฝัน มองดูชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า
แล้ว นางแทบไม่ยากเชื่อว่าหลี่ซีเย่ที่อยู่ตรงหน้า ซึ่งแลดูธรรมดาๆ
กระทั่งอาจมีอายุอ่อนกว่านางเสียด้วยซ้ำ กลับสามารถสยบจิตใจ
ของผู้คนได้ถึงเพียงนี้ เหมือนหนึ่งเขาคือผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์
อย่างนั้น

หงเทียนจู้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อสยบจิตใจและ
อารมณ์ความรู้สึกที่ไม่พอใจให้สงบลง ประสานหมัดคารวะแล้ว
กล่าวว่า “ไม่ขอปิดบังหลาน ที่เข้ามาวันนี้มีเรื่องที่ต้องการปรึกษ
กับหลานจริงๆ”

“ว่ามา” หลี่ซีเย่มองดูหงเทียนจู้และกล่าวด้วยท่าที่เฉย
เมย

หงเทียนจู้ทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง สุดท้ายกล่าวว่า “เวลา
นี้หลานคือศิษย์ของต้นนกยูง และเป็นผู้สืบทอดของเขตนกยูง
ทะเลสาบตั้งถึงของข้าต้องการบรรลุข้อตกลงไปมาหาสู่แลกเปลี่ยน
ซึ่งกันและกัน”

“ข้อตกลงไปมาหาสู่แลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน” หลี่ซียเอ เลิกคิ้วที่หนึ่งและเอ่ยขึ้นมาช้าๆ

หงเที้ยนจู้กล่าวว่า “ถ้าหากหลานเห็นด้วย ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเราต้องการส่งศิษย์ของพวกเราไปประจำการอยู่ที่เขตนกยูง สร้างค่ายฝึกขึ้นที่นั่น ให้พวกเขาได้คุ้นเคยกับผืนแผ่นดิน และเป็นการเพิ่มพูนกิจกรรมและมิตรภาพกันและกันแน่นอน หลานก็สามารถส่งศิษย์มาที่ทะเลสาบตั้งถึงเพื่อทำการฝึกให้พวกเขาคุ้นชินกับการอยู่ในทะเล”

แม้ว่าทะเลสาบตั้งถึงจะมีพื้นที่กว้างใหญ่ แต่ในส่วนที่เป็นผืนแผ่นดินยังห่างไกลเทียบกับเขตนกยูงไม่ได้ สิ่งที่ทะเลสาบตั้งถึงมีอยู่เป็นจำนวนมากก็คือทะเลสาบ ขณะที่เขตนกยูงมีผืนแผ่นดินมากเป็นอันดับหนึ่งสองของทะเลมรกตกระทั่งทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ ได้รับการยกย่องว่าเป็นสถานที่ที่ให้การคุ้มครองแก่เผ่าพันธุ์มนุษย์แห่งที่สอง หาใช่เป็นคำกล่าวที่เลื่อนลอย

แม้ว่าเขตนกยูงจะมีพื้นที่กว้างขวางมาก แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมาไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกหรือเผ่าพันธุ์อื่นๆ เข้า

ประจำการในเขตนกยูง และถือเป็นศักดิ์ศรีสูงสุดของต้นนกยูง ไม่มีใครกล้าไปยุ่ง

“เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อาศัยอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์มีจำนวนอยู่ไม่มาก ทะเลสาบตั้งถึงและเขตนกยูงคือสถานที่สองแห่งที่ให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ได้อาศัยพึ่งพิงที่ใหญ่ที่สุดในแดนวิญญานสวรรค์ หลานก็น่าจะรู้ว่าหากพวกเราทั้งสองจับมือกันก็จะเป็นประโยชน์ทั้งสองฝ่าย ทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดอีกด้วย” ท้ายสุดนี้ หงเหียนจู้ได้กล่าวเสริมขึ้น

“ข้าหาใช่เป็นผู้ที่โหดร้าย” หลีซีเยกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “แต่หากจะพูดถึงผลประโยชน์ที่มีต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์โดยรวมแล้ว เจ้าต้องรู้สึกตัวเองน่าขันเถอะ พวกเจ้าตระกูลหง ตระกูลจาง ตระกูลสวีที่เป็นตระกูลใหญ่วันทั้งวันเอาแต่ช่วงชิงกันและกัน วันนี้เจ้าคิดวางแผนกับอำนาจที่อยู่ในเมืองเขา พรุ่งนี้จ้องจะเอาตำแหน่งที่เขาตั้งอยู่ เจ้าไม่รู้สึกที่วันนี้ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขาจะมาพูดคุยถึงเรื่องผลประโยชน์ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์มันช่างเป็นเรื่องน่าขันรี?”

“แม้แต่คนบ้านเดียวกันยังยอมให้กันไม่ได้ แล้วจะไปพูดถึงยอมให้กับผู้อื่นได้อย่างไรกัน!” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ หลีซีเยจ้องมองหงเหียนจู้ด้วยสายตาเยือกเย็น

คำพูดของหลี่ซีย่พลันทำให้สีหน้าของหงเทียนจู้แดงกำ
กระทั่งรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“คุณชายหลี่ คำพูดของท่านนี่เกินไปแล้วนะ” หงยวี
เจียวอดที่จะลุกขึ้นยืนเพื่อพูดให้กับบิดาของนางเองไม่ได้

หลี่ซีย่จ้องมองดูหงยวีเจียวอย่างเย็นชา กล่าวน่าเกรง
ขามออกมาว่า “ไม่อย่างนั้นล่ะก็ ทะเลสาบตั้งถึงเคยคิดถึงปัญหา
เช่นนี้หรือไม่? ปัญหาเช่นนี้ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเจ้าควรคิด
ทบทวนตั้งนานแล้ว พวกเจ้าสามารถนำเอาคำพูดทุกๆ คำพูดของ
ข้ากลับไปบอกตาแก่เหล่านั่นของทะเลสาบตั้งถึง เดิมทีข้าไม่
อยากจะยุ่งกับเรื่องบ้าๆ แบบนี้หรอกนะ บอกตามตรง เรื่องบ้าๆ แบบ
นี้ในสายตาของข้าไม่ได้มีความหมายอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว!”

ครั้นหลี่ซีย่ได้กล่าวถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาทั้งสองของเขา
ส่งประกายเยือกเย็นออกมา กล่าวน่าเกรงขามว่า “เพียงแต่บรรพ
บุรุษพวกเจ้าคุ้มครอง ข้าแค่ต้องการให้โอกาสทะเลสาบตั้งถึงพวก
เจ้าอีกสักครั้งหนึ่งเท่านั้น หากพวกเจ้ากลับไปถึงทะเลสาบตั้งถึง
แล้ว ไปบอกบรรดาเจ้าแก่หนั่งเหนียวทั้งหลาย หากยังไม่สำนึกข้า
จะลงมือด้วยตัวเอง ข้าจะเขียนพวกมันจนกระทั่งสำนึกตัว!”

เวลานี้หงเหียนจู๋ก็อดที่จะลุกขึ้นยืนไม่ได้ กล่าวเสียงห่มต่ำออกมาว่า “คุณชายหลี่ คำพูดท่านกล่าวเกินไปแล้วนะ เรื่องภายในของทะเลสาบตั้งถึง ทะเลสาบตั้งถึงพวกเราจัดการเองได้ ถ้าหากคุณชายหลี่ไม่ต้องการคบหาก็คงให้แล้วกันไปเถอะ ขออ้อลาล่ะ”

“นั่งลง...” เวลานี้ ดวงตาของหลี่ซีเย่เปล่งเป็นประกายท่าทีของเขาสยบผู้คน ยามที่ดวงตาทั้งสองของเขาเบิกกว้าง หุกอย่างถูกทำลายลงตลอดกาล เสมือนดังเหล่าเทพที่เฝ้ารักษาการเอาไว้ ยามที่สายตาของเข่าจับจ้องไปบนตัวของหงเหียนจู๋

หงเหียนจู๋ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ “ปัง” นั่งลงที่เดิมเหมือนหนึ่งมือขนาดยักษ์ของเหล่าเทพทำการกดตัวของเขาให้นั่งกลับไปตำแหน่งเดิมโดยไม่สามารถขัดขึ้นได้

“เจ้ายังคงไม่เข้าใจ” หลี่ซีเย่มองดูหงเหียนจู๋ด้วยท่าทีเย็นชา กล่าวน่าเกรงขามว่า “เจ้าคิดว่าการคุ้มครองของเหล่าปรัชญาเมธีของหอร้อยปราชญ์เป็นเพียงคำกล่าวที่เลื่อนลอยอย่างนั้นรึ? พวกเจ้าได้เคยไปกราบไหว้วิญญาณบรรพบุรุษของตนเองตั้งแต่เมื่อไรกัน?”

“การคุ้มครองของเหล่าปรัชญาเมธีของหอร้อย
ปราชญ์?” หงเทียนจู้ตะลึงนิดหนึ่ง มองดูหลี่ซีเย เวลานี้เขาเองก็คิด
ไม่ตก แต่พอจะรู้ถึงเรื่องราวที่ซ่อนอยู่แล้ว

“ช่างเถอะ” หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า
“รายละเอียดของเรื่องราวซ้ำซ้ำร้านจะไปยุ่งด้วยแล้ว ในเมื่อเจ้าคิด
จะสร้างความสัมพันธ์เพื่อไปมาหาสู่กัน ข้าก็จะแนะนำทางสว่างให้กับ
เจ้าก็แล้วกัน เอาจดหมายที่เป็นลายมือของข้าไปหาขงฉวินหยูแห่ง
หุบเขาสุกใส นางจะจัดการให้กับพวกเจ้าเอง”

“เจ้าหุบเขาสุกใส?” หงเทียนจู้รู้สึกตะลึง

เวลานี้หงเทียนจู้รู้สึกงงกับเรื่องราวความสัมพันธ์
ระหว่างหลี่ซีเยกับขงฉวินหยูแล้ว ตามหลักการแล้วหลี่ซีเยในฐานะ
ผู้สืบทอดของเขตนกยูง สมควรที่หลี่ซีเยต้องเป็นคนตัดสินใจถึงจะ
ถูก

“ไปเถอะ ขงฉวินหยูต้องช่วยเจ้าได้อีกแรงแน่” หลี่ซีเย
โบกมือเบาๆ กล่าวอย่างเฉยเมยออกมา

สำหรับเรื่องราวที่เกี่ยวกับทะเลสาบตั้งถึงเขาไม่ยาก
เข้าไปยุ่งด้วย หากไม่เป็นเพราะเห็นแก่บรรพบุรุษของพวกเขาละก็
เขาซื้อคร้านจะเปลืองน้ำลายเสียด้วยซ้ำ

หงเทียนจู้รู้สึกลังเลไม่ได้ กล่าวว่า “เรื่อง เรื่องนี้เจ้า
หุบเขาสุกใสจะยอมรับ? ทางด้านหุบเขาสุกใสจะยอมช่วยเหลือ
ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขาเรารึ?” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว แลดูเขาจะไม่
มั่นใจสักเท่าไร

หลี่ชียเอ่อดจ้องมองดูเขาไม่ได้ กลางอย่างเชื่องช้าว่า
“เจ้าอย่าบอกนะว่าพวกเจ้าไม่มีการไปมาหาสู่กับหุบเขาสุกใสนะ?”

“เรื่องนี้ เรื่องนี้ เรื่องนี้...” หงเทียนจู้ถ่มมือไปมา ท่าทาง
เหมือนพะอืดพะอมกล่าวว่า “ทะเลสาบตั้งถึงกับหุบเขาสุกใสก็มี มี
ไปหาหาสู่กันอยู่ เพียง เพียง เพียงแต่ว่าเป็นบางครั้งเท่านั้นเอง”

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ท่าทางของหงเทียนจู้รู้สึกพะ
อืดพะอมเหลือเกิน ไม่รู้ว่าสมควรกล่าวอะไรออกไปดี

ตอนที่ 1249 กฎเหล็กของสำนัก

หลี่ซีเยมองดูหงเทียนจู้ที่หนึ่ง มองเห็นท่าทางที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกอย่างนั้นแล้ว กล่าวเฉยเมยว่า “อ้อ ข้าเข้าใจแล้ว พวกเจ้าขาดสัญญาฉบับนั้น! สัญญาที่เขียนขึ้นมาโดยบรรพบุรุษตระกูลจาง ทำให้สัญญาระหว่างพวกเจ้ากับหุบเขาสุกใสขาดสะบั้นลง!”

“เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้ ท่าน ท่านรู้ได้อย่างไร?” เมื่อหงเทียนจู้ได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วรู้สึกตกใจยิ่งนัก เรื่องนี้เป็นเรื่องที่นมนานมาก นานจนกระทั่งทะเลสาบตั้งถึงเองก็เกือบจะลืมเลือนไปแล้ว

หากไม่เป็นเพราะมีความประสงค์จะรื้อฟื้นความสัมพันธ์และความร่วมมือกับหุบเขาสุกใสขึ้นมาอีกครั้งละก็ หงเทียนจู้เองก็ยากที่จะนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมา เรื่องนี้แม้แต่ระดับผู้เฒ่าของทะเลสาบตั้งถึงเองก็ไม่ว่า ยิ่งไม่ต้องพูดถึงบุคคลภายนอกแล้ว

หลี่ซีเยไม่ได้ตอบคำถามของหงเทียนจู้ เพียงจ้องมองหงเทียนจู้แล้วกล่าวว่า “หลังจากที่ขาดสัญญาฉบับนั้นแล้ว ลูกหลานภายหลังก็ไม่มีปัญญาร่างขึ้นมาใหม่ สุดท้าย แม้แต่หุบเขาสุกใสก็ซื้อคร้านจะมาสสนใจพวกเจ้าอีก”

หงเหียนจู้รู้สึกได้ถึงใบหน้าที่ร้อนผ่าวเมื่อถูกหลี่ชียเอ๋อ ออกมา เขาหัวเราะเลือนๆ กล่าวว่า “เรื่องนี้ เรื่องนี้ ข้า ข้าไม่ขอ ปฏิเสธ เป็นความจริงที่ทะเลสาบตั้งถึงเทียบไม่เท่าอดีตที่ผ่านมา ลูกหลานอกตัญญูเช่นพวกเรามีกำลังไม่แข็งแกร่งเท่าครั้งอดีต ดังนั้น จึงอดที่จะถูกคนอื่นเขาดูแคลนไม่ได้”

หงเหียนจู้กลับรู้สึกโล่งใจขึ้นเมื่อได้พูดออกมาเช่นนี้ เวลานี้เขาเองก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร เมื่อต้องมาอยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ๋อ แล้ว เหมือนว่าตัวเองจะมีศักดิ์ต่ำกว่าหลี่ชียเอ๋ออย่างนั้น

หลี่ชียเอ๋อทอดถอนใจออกมาเบาๆ ทีหนึ่ง มองดูหงเหียนจู้ แล้ว สูดหายใจหนไม่ได้จึงแนะไปว่า “ที่หุบเขาสุกใสซี่คร้านจะสนใจ พวกเจ้าไม่เพียงเพราะพวกเจ้าที่ตกต่ำลงเท่านั้น สัญญาในครั้งครานั้น แม้ว่าจะเขียนขึ้นโดยบรรพบุรุษของตระกูลจาง แต่ผู้ที่ลงนามในสัญญาฉบับนั้นคือบรรพบุรุษของตระกูลหง ตระกูลสวีที่เป็นตระกูลใหญ่อยู่หลายตระกูล รวมลงสัตยาบรรณและให้มีการสืบทอดกฏเหล็กของสำนักต่อไป

พวกเจ้าดูซิ ดูว่าทะเลสาบตั้งถึงเวลานี้เหมือนอะไร ตระกูลหลายตระกูลต่างพยายามที่จะเบียดอีกฝ่ายให้ตกไป พวก

เจ้าได้ลืมหุ้ยเหล็กของสำนักที่สืบทอดลงมาจากบรรพบุรุษจนหมดสิ้น วันนี้เจ้านั่งตำแหน่งนี้ พรุ่งนี้เขานั่งตำแหน่งนั้น สืบสนวนวานจนยากจะบรรยาย ไม่ได้ปฏิบัติตามกฎเหล็กของสำนักที่ได้วางเอาไว้แต่เดิมโดยสิ้นเชิง!”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียะทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่่า “พวกเจ้าได้เอากฎเหล็กโยนทิ้งมันไปถึงไหนๆ ขณะที่ภายในสำนักมีแต่ความสับสนวุ่นวาย ทั้งกำลังและทรัพยากรต้องหมดไปกับการช่วงชิงภายในที่เกิดขึ้น เจ้าคิดว่าทะเลสาบตั้งถึงของพวกเจ้าสามารถแข็งแกร่งขึ้นได้อย่างนั้นหรือ?”

หงเหียนจู่ถึงกับเป็นไป้ตอบไม่ถูก เมื่อถูกหลี่ชียะถามเช่นนี้

“ทะเลสาบตั้งถึงถูกตั้งขึ้นมาภายใต้พื้นฐานการแบ่งงานกันทำของตระกูลใหญ่หลายตระกูล ถ้าหากไม่มีการร่วมมือร่วมใจแบ่งงานกันทำ ไม่มีข้อตกลงและธรรมเนียมปฏิบัติ พวกเจ้าก็เปรียบประดุจสุนัขจรจัดฝูงหนึ่งที่กำลังแย่งชิงชิ้นเนื้อชิ้นหนึ่งเท่านั้น! พวกเจ้าลองนึกภาพดู วันนี้ตระกูลหงของพวกเจ้าได้ครองอำนาจ พวกเจ้าก็จะมีวิธีปฏิบัติของตระกูลหงของเจ้า พรุ่งนี้ตระกูลสวีได้ครองอำนาจ ก็จะมีวิธีปฏิบัติของตระกูลสวี เปลี่ยนแปลงนโยบายตลอดเวลา ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นเพียงตัวอักษรที่อยู่บนกระดาษ

เท่านั้น” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลีซียะกล่าวหาที่เฉยเมยว่า “พวกเจ้าคิดว่าหุบเขาสุกใสอยากจะไปมาหาสู่กับพวกเจ้า อยากจะเป็นพันธมิตรกับพวกเจ้ารึ? ทุกคนที่ได้ขึ้นมากุมอำนาจก็จะมีวิธีการของตนเอง ไม่ได้มีปณิธานที่จะไปเชื่อมโยงและตามธรรมเนียมปฏิบัติ!”

“ข้า...” หงเทียนจู้ฮ่าปากจะพูดสักหลายคำ แต่กลับไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

หลีซียะอดที่จะทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้ กล่าวหาว่า “พวกเจ้าคิดจะเป็นพันธมิตรที่แข็งแกร่งกับหุบเขาสุกใสใช่หรือจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ผู้สืบทอดตระกูลใหญ่หลายตระกูลของพวกเจ้านั่งลงพูดคุยตกลงกัน สิ่งไหนสมควรวางมือก็ให้ปล่อยวางเสีย สิ่งไหนสมควรต้องปฏิบัติก็ให้ปฏิบัติไปตามนั้น ทุกอย่างเป็นไปตามกฎเหล็กของสำนักที่วางเอาไว้ในครั้งนั้น และจะไม่มีคำว่าเสียใจและเปลี่ยนแปลงมันอีกต่อไป ยังคงมีโอกาสเป็นไปได้อยู่”

“เรื่องนี้...” หงเทียนจู้ฮ่ารู้สึกลังเล เขาไม่เข้าใจว่าทำไมหลีซียะถึงได้รู้ความลับมากมายถึงเพียงนี้ เวลานี้เขารู้สึกสยบและเชื่อในตัว หลีซียะให้แล้ว

หงเหียนจู้ลังเลนิดหนึ่ง สุดท้ายกล่าวว่า “คุณชาย เรื่องนี้ไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด ต่อให้เข้าต้องการไปสร้างพันธมิตรที่แน่นแฟ้นเช่นนี้ ไม่แน่ว่าบรรดาผู้อาวุโสจะยินดีเสมอไป ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่จะให้ตระกูลใหญ่ทั้งหลายมานั่งร่วมให้สัตยาบันกำหนดกฎเหล็กของสำนักขึ้นมา”

ที่หงเหียนจู้พูดมาไซ้จะไม่มีเหตุผล จะอย่างไรเสียเมื่อได้กุมอำนาจแล้ว จะมีใครเล่าที่ยอมสละทั้งอำนาจที่อยู่ในมือ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

ไม่ว่าใครก็ยอมทนต่อสิ่งย่ำแย่ที่อยู่ตรงหน้าไม่ได้ และด้วยเหตุนี้เอง คนของทะเลสาบตั้งถึงจึงได้เริ่มละทิ้งกฎเหล็กของสำนักมาหลายชั่วอายุคนแล้ว ด้วยอำนาจเช่นนี้ การแย่งชิงทรัพยากรได้สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายให้กับทะเลสาบตั้งถึง ธรรมเนียมปฏิบัติหลายอย่างที่มีมาอย่างยาวนานจึงไม่สามารถปฏิบัติได้อีกต่อไป

“ให้วิญญาณบรรพบุรุษผู้กล้าพวกเจ้าเป็นคนชี้ขาดก็แล้วกัน ภายใต้บัญญัติที่เป็นกฎเหล็ก ใครกล้าฝ่าฝืน ฆ่าไม่มีละเว้น” หลี่ซีเย่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

“ให้วิญญาณบรรพบุรุษผู้กล้าเป็นผู้ชี้ขาด?” หงเทียนจู้ถึงกับตะลึงกับคำพูดเช่นนี้ เหมือนเป็นการฟังเรื่องตลกอย่างนั้น แต่ว่าเขาไม่กล้าพูดอะไรออกมา

วิญญาณของบรรพบุรุษนับเป็นเรื่องที่ดูเลือนลอยไม่ได้ ดำรงอยู่จริงในสายตาของผู้คนจำนวนมาก ส่วนใหญ่ก็เป็นเพียงแค่ระลึกถึงบรรพบุรุษ

ให้วิญญาณบรรพบุรุษผู้กล้าเป็นผู้ชี้ขาด มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ ใครเขาจะยอมเชื่อฟังวิธีการชี้ขาดที่เลือนลอยเช่นนี้?

“ดูท่าพวกเจ้าไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าตัวเองนั้นได้สูญเสียอะไรไปบ้าง” หลี่ชียเอถึงกับขุ่นเคืองที่พวกเขาไม่เอาไหน สายหน้าแล้วกล่าวว่า “พวกเจ้าตัดขาดความสัมพันธ์ที่มั่นคง ละทิ้งกฎเหล็กของสำนัก สุดท้ายล้มแม้กระทั่งบรรพบุรุษของตนเอง มิน่าละหุบเขาสุกใสถึงได้ดูแคลนพวกเจ้า เนื่องจากพวกเจ้าได้ละทิ้งเกียรติยศหน้าตาของบรรพบุรุษไปจนหมดสิ้น แม้แต่สมบัติที่มีค่ามากที่สุดที่บรรพบุรุษได้เหลือเอาไว้ให้ก็ทิ้งไปสิ้น พวกเจ้าคิดว่าอาศัยอะไรให้หุบเขาสุกใสมองเห็นความสำคัญของพวกเจ้า?”

“พวกเจ้าคงไม่คิดว่าสิ่งที่อยู่ในหอร้อยปราชญ์คือสมบัติวิเศษกรรมง?” หลี่ซีเย่เพียงมองดูหงเทียนนู้ด้วยท่าทีเย็นชาในที่สุด

คำพูดเช่นนี้สร้างความรู้สึกพะอืดพะอมให้กับหงเทียนนู้เป็นที่สุด เป็นความจริงที่ว่าเคยมีบรรพบุรุษของทะเลสาบตั้งถึงคิดว่ามีสมบัติวิเศษเก็บซ่อนอยู่ภายในหอร้อยปราชญ์ และเคยมีระดับบรรพบุรุษที่ทดลองไปเปิดประตูหอร้อยปราชญ์ แต่ไม่เคยมีใครประสบความสำเร็จ

หลี่ซีเย่รู้สึกจนปัญญาอยู่บ้าง มองดูหงเทียนนู้แล้วถามว่า “งั้นข้าขอกถามเจ้า ทะเลสาบตั้งถึงเคยเช่นไหวทะเลสาบกันบ้างไหม? เคยเช่นไหววิญญาณผู้กล้าเหล่าบรรพบุรุษหรือไม่?”

“เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้...” หงเทียนนู้หัวเราะเจื่อนๆ ส่งเสียงอู้อี้ๆ อยู่ครึ่งค่อนวัน ไม่อาจพูดอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว

หลี่ซีเย่รู้สึกจนปัญญาแล้วจริงๆ สายหน้ากล่าววว่า “สำหรับพวกเง่าเช่นพวกเจ้าข้าไม่รู้ว่าจะสรรหาคำพูดอะไรมาตาพวกเจ้าดี ถ้าหากข้าเป็นบรรพบุรุษของพวกเจ้าละก็ ต้องบีบบังคับให้ตายเสียให้หมด พวกเง่าฝูงหนึ่งในสายตามีเพียงเรื่องของ

อำนาจอันน้อยนิดนั้น พวกเจ้าไม่ได้รับรู้อะไรเลยว่าสิ่งที่สูญหายไป คืออะไร!”

“พวกเจ้านึกหรือว่าอาศัยเพียงแนวป้องกันธรรมชาติที่อันตรายแค่นี้ อาศัยกำลังอันน้อยนิดของพวกเจ้า ก็ป้องกันรักษาทะเลสาบตั้งถึงเอาไวได้ดั่งนั้นหรือ? พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าพื้นที่ทะเลสาบตั้งถึงแห่งนี้มีความสำคัญแค่ไหน? เพื่อที่ดินผืนนี้แล้วบรรพบุรุษพวกเจ้าต้องสูญเสยกำลังกายใจไปเท่าใด! อยู่ท่ามกลางทะเลปีศาจมังกรแห่งนี้ หอสัตตยុทธ สำนักแตรสังข์ เทพสวรรค์นิमित ทั้งหมดนี้สำนักใดบ้างที่ไม่สามารถทำลายทะเลสาบตั้งถึงได้โดยง่ายดาย!”

ท้ายที่สุด หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “พวกเจ้าคิดหรือว่าการที่สามารถรักษาทะเลสาบตั้งถึงเอาไวได้เป็นผลงานของพวกเจ้านะหรือ? พุดน่าเกลียดชนิดหนึ่ง เจ้าเมิ่งเจิ้นเทียนแห่งเทพสวรรค์นิमितก็สามารถทำลายพวกเจ้าได้อย่างง่ายดาย แต่จะเป็นเทพสวรรค์นิमितก็ดี หรือจะเป็นหอสัตตยุทธก็ช่าง พวกเขาต่างไม่ได้ลงมือต่อทะเลสาบตั้งถึงของพวกเจ้า นั่นเป็นเพราะอะไร? คิดหรือว่าอาศัยบรรพบุรุษของพวกเจ้าไม่ก็คนนั้นได้จริงหรือ? บรรพบุรุษเพียงไม่กี่คนของพวกเจ้าในสายตาของคนอื่นมันไม่ต่างอะไรกับมดปลวกสักเท่าไร!”

“ความจริงแล้ว การที่ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเจ้า สามารถยืนหยัดมาได้จนถึงทุกวันนี้ได้ นั้นเป็นเพราะวิญญาณบรรพบุรุษผู้กล้าคอยคุ้มครองพวกเจ้าอยู่ เนื่องเพราะมีวิญญาณบรรพบุรุษผู้กล้าคอยคุ้มครอง ศัตรูจึงไม่กล้าทำอะไรบุ่มบ่าม! ถ้าหากปราศจากวิญญาณบรรพบุรุษผู้กล้าคอยคุ้มครอง พวกเจ้าก็คือมดปลวกฝูงหนึ่ง ท่ามกลางทะเลปีศาจมังกรที่มีปีศาจทะเลเป็นใหญ่ หากปราศจากวิญญาณบรรพบุรุษผู้กล้าคอยคุ้มครอง พวกเจ้าก็เหมือนตั้งขึ้นเหนืมนั้นขึ้นหนึ่ง ถูกปลาฉลามฝูงหนึ่งที่กระหายเลือดฉีกจนป่นปี้!”

ครั้นหลี่ซีเยกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ส่งเสียงฮีแสดงความไม่พอใจออกมาอย่างแรง กล่าวน่าเกรงขามว่า “แต่แล้ว มาวันนี้พวกเจ้ากลับลืมเลือนวิญญาณบรรพบุรุษผู้กล้าจนสิ้น! ถึงกับไม่เคยเช่นไหว้ทะเลสาบ ไม่เคยไหว้บรรพบุรุษ ช่างน่าขันสิ้นดี!”

หลี่ซีเยมีท่าทีจนด้วยเกล้า สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เจ้าคงไม่คิดว่าวิญญาณบรรพบุรุษผู้กล้าเป็นเรื่องเลื่อนลอยไม่ได้ดำรงอยู่จริงกระมัง”

หงเทียนจู้หัวเราะแหย่ๆ ทีหนึ่ง “ไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไร ออกมาดี

ขณะหงยวีเจียวที่นั้งอยู่ข้างๆ ก็พูดอะไรไม่ออก
เนื่องจากนางเองก็ไม่ว่าอะไรคือวิญญานบรรพบุรุษผู้กล้า ส่วน
เรื่องกฏเหล็กของสำนัก สัตยาบันเหล็กอะไรทำนองนี้นางรู้น้อย
มาก เพราะบรรดาบรรพบุรุษของทะเลสาบตั้งถึงล้วนแล้วแต่ไม่
ต้องการไปเอ่ยถึง

จะอย่างไรเสีย บรรพบุรุษรุ่นก่อนหน้าี่หลายรุ่นเพื่อแย่ง
ชิงอำนาจแล้ว พวกเขาได้ละทิ้งกฏเหล็กของสำนัก ทำลายคำสั่ง
ของบรรพชน ในฐานะชนรุ่นหลังยอมไม่ต้องการพูดถึงเรื่องราว
ลักษณะเช่นนี้

“คุณชาย หาก หากว่าต้องซี้ขาดจริงๆ แล้ว แล้ว แล้ว
วิญญานผู้กล้าบรรพบุรุษจะตัดสินใจซี้ขาดอย่างไร?” หลังจากที่ยิง
เทียนจู้ลิ่งเลนิดหนึ่งแล้ว สุดท้ายได้รวบรวมความกล้าเอ่ยถาม
ซิ่นมา

“เจ้ามีความกล้าเช่นนี้จริงหรือ?” หลี่ซิเย่จ้องมองดูหง
เทียนจู้ กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ทะเลสาบตั้งถึงในเวลาี่ ตระกูล
หงของพวกเจ้ากำอำนาจเอาไว้ไม่น้อยทีเดียว ตระกูลสวี่เองก็
ควบคุมเว้งน้ำขนาดใหญ่เอาไว้หลายแห่ง ในบรรดาตระกูลต่างๆ ที่

นำผัดหวังหัวใจที่สุดก็คือตระกูลจางแล้ว ด้วยพื้นที่ขนาดใหญ่โตของทะเลสาบตั้งถึงกลับไม่มีแม้แต่ที่จะให้ยื่น”

เมื่อหงเทียนจู้ได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่แล้วทำให้รู้สึกถึงไอบุหน้าที่ร้อนผ่าว แม้ว่าเขาจะไม่ค่อยชัดเจนกับเรื่องการแย่งชิงอำนาจในครั้งนั้น แต่ก็พอได้ยินได้ฟังมาบ้าง แม้ว่าครานั้นบรรพบุรุษตระกูลจางจะเสียท่าในการแย่งชิงอำนาจไป แต่ตระกูลจางยังคงได้ครอบครองเวียงน้ำสิบแปดแห่งเอาไว้ในมือบางส่วน เพียงแต่ภายหลังบรรพบุรุษตระกูลจางเกิดน้อยใจจึงถอนตัวออกจากทะเลสาบตั้งถึง และตระกูลหลายตระกูลที่เหลืออยู่จึงจัดการแบ่งสรรปันส่วนทรัพย์สินส่วนนั้นของตระกูลจางไปทั้งหมด เรียกได้ว่าเป็นขั้นตอนและวิธีการที่ไม่สง่างามนัก

เวลานี้ หลี่ชีย่มองดูหงเทียนจู้อย่างเยือกเย็น กล่าวว่
“ตระกูลหงของพวกเจ้ายินดีที่จะมอบอำนาจที่อยู่ในมือออกมาจริงรึพวกเจ้ายินดีขายทรัพย์สินที่ฮุบเอาไปออกมา?”

หงเทียนจู้ทำท่าล้งเลนิดหนึ่ง สุดท้ายกล่าวเสียงทุ้มต่ำว่
“บรรดาบรรพบุรุษคิดเช่นใดเข้าไม่สามารถบอกได้ แต่ สิ่งที่คุณชายพูดมานั้นก็ไม่ผิด เป็นความจริงที่การจ้ดระเบียบอำนาจภายในทะเลสาบตั้งถึงนั้นสับสนวุ่นวาย ต่างแย่งชิงและปกครองกันเอง คำสัญญาหลายๆ อย่างไม่สามารถเชื่อมประสานและ

ดำเนินการได้ยาวนาน หากเป็นเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ เกรงว่าทะเลสาบ
ต้งถึงก็คือเม็ดทรายที่กระจัดกระจาย ปราศจากซึ่งกำลังที่จะสึบ
ทอดต่อไป”

“วันนี้ได้ฟังคำจากคุณชายแล้ว ข้าเองก็เหมือนได้
ความรู้อัดเข้ามาในสมอง” หงเทียนจู้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ
กล่าวว่า “ได้เวลาที่ทะเลสาบต้งถึงของพวกเราต้องสร้างระเบียบ
ขึ้นมาใหม่แล้ว มิฉะนั้นล่ะก็ ใครเขาจะเห็นทะเลสาบต้งถึงพวกเรา
อยู่ในสายตา?”

เขาที่อยู่ในฐานะเจ้าบ้านของทะเลสาบต้งถึง ย่อม
สามารถรับรู้ได้ถึงความฉงนด้วยเกล้าของข้อสรุปในที่ประชุมที่ไม่
สามารถปฏิบัติได้

ตอนที่ 1250 สุขขอ

สำหรับคำพูดที่หงเหียนจู้ได้กล่าวมานั้น หลี่ชียเอ่ได้มองดูเขาทีหนึ่ง สุดท้ายกล่าวด้วยท่าที่เฉยเมยว่า “เอาเถอะ ถ้าหากเจ้ามีความจริงใจเช่นนี้จริงยอมเป็นการดีที่สุด ข้าก็จะให้โอกาสแก่ทะเลสาบตั้งถึงอีกครั้งหนึ่ง ถ้าหากโอกาสครั้งนี้พวกเจ้าไม่สามารถฉกฉวยเอาไว้ให้ดีล่ะก็ ต่อไปนี้ทะเลสาบตั้งถึงจะเป็นหรือตายก็แล้วแต่พวกเจ้าเองแล้ว”

หงเหียนจู้รู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งนัก รีบเร่งแสดงการคารวะกล่าวว่า “ขอบคุณคุณชาย” แม้ว่าเขาไม่รู้ว่าหลี่ชียเอ่จะใช้วิธีอย่างไร และไม่รู้ว่ามีวิญญาณบรรพบุรุษผู้กล้ามีลักษณะเช่นใด แต่ว่าलगส่งหรณบอกเขานี้เป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่งในรอบพันล้านปีของทะเลสาบตั้งถึง หากพลาดโอกาสไปเกรงว่าทะเลสาบตั้งถึงพวกเขาคงต้องก้าวสู่ความเสื่อมถอยแล้ว

หงยวีเจียวที่นั่งอยู่ข้างๆ นางเองก็ไม่รู้ว่ามันเป็นความรู้สึกเช่นใดกันแน่ พวกเขากระหังไม่รู้ต้นลิกหนาบางเกี่ยวกับหลี่ชียเอ่ ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าให้ความรู้สึกที่ลึกล้ำยากจะหยั่งถึง อีกทั้งการนั่งอยู่ที่ตรงนี้ของเขานั้น เหมือนดั่งว่าเขาก็คือผู้บงการทุกสิ่งทุกอย่างอย่างนั้น

การนั่งอยู่ตรงนั้นของเขา ไม่ว่าจะป็นนางหรือบิดาของนาง ต่างมีความรู้สึกว่ตนเองนั้นมีศักดิ์ที่ต่ำชั้นกว่าเขามากนัก เหมือนว่เขาคือผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นนิรันดร์อย่างนั้น

“การมาเมืองบ่อน้ำมังกรของเจ้าในครั้งนี้ก็เพื่อร่วมอวยพรในงานวันเกิดของตระกูลเจียนสินะ”

หงเทียนจู้รีบกล่าวตอบว่ “เรียนคุณชาย เป็นเช่นนี้จริง บรรพบุรุษผู้เฒ่าตระกูลเจียนฉลองอายุครบแปดพันปี ได้ส่งเทียบเชิญทะเลสาบตั้งถึงเรา การมาครั้งนี้ของข้าเป็นเพราะมาอวยพรวันเกิดให้กับท่านจริงๆ”

“เอาเถอะ งั้นก็เดินทางไปด้วยกัน ไปทำความรู้จักกับบรรพบุรุษผู้เฒ่าตระกูลเจียนก็ดี” หลีซีเยพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่ “ส่วนความสัมพันธ์กับตระกูลเจียนในอนาคตเป็นอย่างไรนั้น ก็ขึ้นอยู่กับวาสนาของพวกเจ้าเองแล้ว”

“เข้าคารวะต่อท่านบรรพบุรุษผู้เฒ่า?” หงเทียนจู้หึ่งตระหนักทั้งดีใจเมื่อได้ยินคำพูดของหลีซีเย แม้ว่าทะเลสาบตั้งถึงยัง

มีการไปมาหาสู่กันทุกวันนี้ แต่เป็นความสัมพันธ์ที่อยู่ในระดับ
ธรรมดามากๆ

การทำงานวันเกิดของบรรพบุรุษผู้เฒ่าตระกูลเจียนได้ส่ง
เทียบเชิญทะเลสาบตั้งถึงเข้าร่วมนั้น เกรงว่าคงเป็นเพราะเห็นแก่ที่
เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ด้วยกันกระมัง

แม้ว่าการมาเข้าร่วมงานของทะเลสาบตั้งถึงเนื่องในงาน
วันเกิดของบรรพบุรุษผู้เฒ่าตระกูลเจียน แต่เกรงว่าทะเลสาบตั้งถึง
ของพวกเขาคงไม่มีโอกาสได้เข้าไปคารวะต่อบรรพบุรุษผู้เฒ่า
ตระกูลเจียนโดยลำพัง ผู้ที่มีสิทธิ์เข้าคารวะต่อบรรพบุรุษผู้เฒ่า
ตระกูลเจียนคงมีเพียงหอสัตตยุทธ สำนักแตรสังข์ที่เป็นสำนัก
ยิ่งใหญ่เหล่านั้น

เวลานี้หากสามารถเข้าคารวะต่อบรรพบุรุษผู้เฒ่าตระกูล
เจียนโดยลำพัง แล้วจะไม่ให้หงเหียนจู้ตื่นเต้นดีใจได้อย่างไร
สำหรับทะเลสาบตั้งถึงแล้ว ถือเป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่งโดยแท้

“ฝ่าบาท โปรดหยุดก่อน เจ้าบ้านพวกเรากำลังพบแขก
อยู่” ในเวลานี้ ปรากฏเสียงศิษย์ทะเลสาบตั้งถึงตั้งขึ้นบริเวณด้าน
นอก

แต่เสียงของศิษย์ทะเลสาบตั้งถึงยังไม่ทันขาดคำ ปราภภู
คนผู้หนึ่งได้บุกรุกเข้ามา ผู้บุกรุกคือองค์ชายแห่งแคว้นซีซังกวาน
เพยหลงนั่นเอง

ศิษย์ทะเลสาบตั้งถึงขวางซังกวานเพยหลงเอาไว้ไม่ได้
พวกเขาไม่รู้ว่าจะทำเช่นใดได้

ทั้งหงเทียนจู้และหงยวีเจียวต่างรู้สึกผิดคาดที่จู้ซัง
กวานเพยหลงก็บุกรุกเข้ามา ในขณะเดียวกัน หงเทียนจู้อดขมวด
คิ้วไม่ได้

หลังจากที่ซังกวานเพยหลงบุกรุกเข้ามา เห็นหลี่ชีย่ก็
อยู่ด้วยรู้สึกไม่สบอารมณ์ สงเสียงฮีแสดงความไม่พอใจออกมา แต่
ว่าก็ไม่ได้ทำอะไรมากกว่านั้น

ซังกวานเพยหลงไม่สนใจว่าหลี่ชีย่จะอยู่ในเหตุการณ์
ประสานหมัดคารวะต่อหงเทียนจู้และหงยวีเจียวว่า “ท่านลุง น้องหง
เป็นข้าที่ใจร้อนทำเสียมารยาท ได้โปรดอภัยให้ด้วย”

แม้ในใจของหงเทียนจู้จะไม่พอใจอย่างยิ่ง แต่ไหนๆ เรื่องก็เกิดขึ้นมาแล้ว จึงได้แต่กล่าวว่า “ไม่ทราบว่าคุณช่งกวานมีธุระเร่งด่วนอันใด?”

เวลานี้สีหน้าของช่งกวานเผยหลงเผยให้เห็นถึงความปิติยินดี เขาประสานหมัดคารวะ ไค้ค่านับที่หนึ่ง กล่าวอย่างจริงจังว่า “พี่สาวของข้าต้องการเชิญท่านลงไปที่ตระกูลเจียน เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงานของข้ากับน้องหง”

“แต่งงาน แต่งงานอะไร?” สีหน้าของหงยวีเจียวพลันแปรเปลี่ยนไปเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

แม้แต่หงเทียนจู้เองก็มีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปเช่นกัน ขมวดคิ้ว และกล่าวว่า “หลานรัก เรื่องนี้ล้อเล่นมากเกินไปแล้ว กรรมัง มาคุยเรื่องงานแต่งงานนี้ออกจะเร็วเกินไปแล้วนะ”

“ท่านลุง ไม่เร็ว ไม่เร็วไป” ช่งกวานเผยหลงยิ้มแต่กล่าวว่า “พี่สาวของข้าได้แจ้งไปยังบรรดาบรรพบุรุษของทะเลสาบตั้งถึงเรื่องที่ข้าจะสู่ขอต่อทะเลสาบตั้งถึง ซึ่งบรรดาบรรพบุรุษของทะเลสาบตั้งถึงก็เห็นด้วยกับเรื่องนี้ อีกทั้งวันที่ข้าแต่งงานกับน้องหง

โอรสสวรรค์บังสมุทระจะเป็นเจ้าภาพให้กับพวกเราในงานแต่งงานครั้งนี้ด้วย”

เมื่อซ่งกวานเพยหลงพูดออกมาเช่นนี้ ไม่เพียงหงยวีเจียวที่มีหน้าเปลี่ยนไปอย่างมาก แม้แต่หงเทียนจู้เองก็มีสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างมากเช่นกัน เรื่องราวเช่นนี้เกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน พวกเขาอาจจะรับกับสถานการณ์นี้ได้ทัน

“บรรดาบรรพบุรุษทะเลสาบตั้งถึงฝากความหวังไว้กับเรื่องแต่งงานครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง และคาดหวังเข้ากับน้องหงได้แต่งงานกันเร็ววัน” ซ่งกวานเพยหลงยิ้มแต่กล่าวว่า “พี่สาวเข้าใจดีว่าท่านลงมาที่เมืองบ่อน้ำมังกร ดังนั้นจึงให้เข้ามาเชื่อเชิญท่านลงไปที่บ้านตระกูลเจียน เพื่อปรึกษาหารือเรื่องงานแต่งงานด้วยกัน”

“เหล่าบรรพบุรุษได้ตอบตกลงตั้งแต่เมื่อไรกัน?” เมื่อหงเทียนจู้ได้สติกลับมา อุดมवादคิ้วและเอ่ยเสียงทุ้มต่ำออกมาไม่ได้

“ไม่นานนี่เอง” ซ่งกวานเพยหลงยิ้มแต่กล่าวว่า “เข้ากับน้องหงนับว่าเป็นกิ่งทองใบหยก สองตระกูลดองกันคือสวรรค์สร้างสม...”

“เรื่องแต่งงานของข้า ข้าตัดสินใจเองได้ ไม่จำเป็นต้อง
ให้บรรพบุรุษมาตัดสินใจ” หงยวีเจียวกล่าวตัดบทซึ่งกวานเพยหลง
ด้วยท่าทีเย็นชา

ในใจของหงยวีเจียวเวลานี้ไม่พอใจอย่างยิ่ง การที่
บรรดาบรรพบุรุษของทะเลสาบตั้งถึงพลันตัดสินใจเรื่องการ
แต่งงานแทนนางอย่างกะทันหัน จะให้นางรู้สึกยินดีได้อย่างไร

แม้แต่หงเทียนจู้เองก็รู้สึกไม่พอใจ เขาขมวดคิ้วที่หนึ่ง
เข้าใจถึงสาเหตุที่บรรดาบรรพบุรุษตัดสินใจรวดเร็วเช่นนี้ หลัก
ใหญ่เป็นเพราะซึ่งกวานเพยเยียนพี่สาวของซึ่งกวานเพยหลง
นั่นเอง

ซึ่งกวานเพยเยียนเวลานี้คือดาวรุ่งที่โดดเด่นที่สุดของ
สำนักแตรสังข์ อีกทั้งยังมีข่าวลือว่าซึ่งกวานเพยเยียนมีความ
เป็นไปได้สูงที่จะแต่งงานกับโอรสสวรรค์บังฟ้าศิษย์พี่ของนาง จะ
กลายเป็นนายหญิงของสำนักแตรสังข์ในอนาคต

ถ้าหากทะเลสาบตั้งถึงสามารถดองกับแคว้นซี ก็จะทำให้ทะเลสาบตั้งถึงเกาะติดสำนักแตรสังข์ซึ่งจะเป็นผู้หนุนหลังที่แข็งแกร่งมาก อันจะส่งผลดีต่อทะเลสาบตั้งถึงอย่างมากในอนาคต

แต่หงเหียนจู้ไม่ค่อยยินดีกับงานแต่งในคราวนี้สักเท่าไร เนื่องจากสายเลือดของลูกสาวนับว่าเป็นสายเลือดที่ดีที่สุดใบบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ของทะเลสาบตั้งถึง เขาย่อมไม่ต้องการให้สายเลือดที่ดีที่สุดของตระกูลหงต้องไปถ่ายทอดให้กับบุคคลต่างเผ่า

สำหรับคำพูดของหงยวีเจียนั้น ช่งกวานเพยหลงรีบกล่าวขึ้นมาว่า “น้องหง พวกเราสนิมสนมตั้งแต่เด็ก เจ้ามีสายเลือดที่ดีที่สุด ข้าได้สืบทอดระบบถ่ายทอดทางด้านลัทธิของแคว้นซี เจ้ากับข้าแต่งงานเป็นสามีภรรยา ก็จะทำให้ทายาทรุ่นหลังของเรากลายเป็นมังกรและหงส์ในหมู่ผู้คนทั้งหลาย กระทั่งสามารถสืบทอดสายเลือดมังกรแท้จริงของบรรพบุรุษ...”

“แคว้นซีมีสายเลือดมังกรแท้จริงตั้งแต่เมื่อไรกัน” ในเวลานี้เอง น้ำเสียงที่ไม่เกรงใจได้ดังขึ้นตัดบทคำพูดของช่งกวานเพยหลง หลีซีเยที่นั่งอยู่ตรงนั้นกล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามออกมาว่า “แคว้งตัวน้อยๆ ที่เลื้อยขึ้นมาจากใต้ทะเลยังกล้าดีเรียกตัวเองว่าเป็นมังกรแท้จริง!”

หลี่ซีเย่ไม่ไว้หน้าซ่งกวานเพยหลงแม้แต่น้อย กล่าวนำเกรงขามว่า “แคว้นซีนับเป็นตัวละครอะไร มีคุณสมบัติอะไรมาคู่กับตระกูลหง! ขณะที่บรรพบุรุษของตระกูลหงสยบทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินนั้น ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้ายังคงเป็นเพียงงูตัวน้อยๆ ที่กบดานอยู่ใต้ทะเลเท่านั้นเอง!”

“เจ้า...” สีหน้าของซ่งกวานเพยหลงดูไม่จืดเมื่อถูกหลี่ซีเย่ตำเอาเช่นนี้ เขาชี้หน้าหลี่ซีเย่ร้องด้วยเสียงอันดังว่า “เจ้าคนแซ่หลี่ อย่างนี้กระว่าไ้ได้กราบตั้นนกงุงเป็นอาจารย์แล้วก็ยิ่งใหญ่ตั้นนกงุงจะปราศจากผู้ต่อกรก็ต่อเมื่ออยู่ที่เขตนกงุงเท่านั้น ไปจากเขตนกงุงไม่ได้ตลอดกาล! เมื่อไม่มีตั้นนกงุงคอยคุ้มกันให้กับเจ้า เจ้านับเป็นตัวละครอะไร ตายได้ทุกเมื่อ...”

หลี่ซีเย่ชี้คร้านจะมองดูซ่งกวานเพยหลงอีกสักครั้ง ลูกซี้นยีนและกล่าวกับหงยวีเจียวว่า “เรื่องแต่งงานของตนควรจะตัดสินใจด้วยตัวเอง ตาแก่ของทะเลสาบตั้งถึงกลุ่มนั้นเง่าจนสุดจะเยียวยาเสียแล้ว เพื่อไ้ไต่ขั้นที่สูงถึงกับเอาสายเลือดที่ดีที่สุดของตนเองไปเป็นตัวเพิ่มพลังวัตรให้กับชนเผ่าอื่น! พวกเง่าทั้งนั้น”

“เจ้าอยากแต่งก็แต่งไป แต่ถ้าหากเจ้าไม่อยากจะแต่งล่ะก็
ไม่ว่าใครจะตัดสินใจแทนก็แล้วแต่ไม่ต้องไปสนใจ! ใครกล้าบังคับ
ฝืนใจเจ้า เจ้าบอกข้า แคชชานต่างเผ่ากลุ่มหนึ่งเท่านั้นนับเป็นตัว
อะไร บังอาจคิดจับคู่กับสายเลือดที่ดีที่สุดของตระกูลหง!” กล่าวจบ
หลี่ชีย่เดินออกจากห้องโถงไปทันที

“เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้าพูดให้มันชัดเจน...” เมื่อถูกหลี่ชีย่
กวนจนขุ่น ช่งกวานเพยหลงโกรธจนตัวสั่น ร้องตะโกนเสียงดัง
ออกมา

หลี่ชีย่ไม่สนใจช่งกวานเพยหลงแม้แต่น้อย เดินออก
จากห้องโถงไป

หงเทียนลู่เร่งรีบทำให้ช่งกวานเพยหลงสงบลง กล่าวว่า
“หลานรัก หากทั้งสองสำนักจะดองกันก็ถือเป็นเรื่องมงคลเรื่องหนึ่ง
แต่เรื่องการแต่งงานเป็นเรื่องสำคัญ ไว้ให้ข้ากลับไปปรึกษาหารือ
กับบรรดาบรรพบุรุษสักเล็กน้อย เมื่อทุกอย่างกระจ่างแล้วข้าค่อย
ไปพบกับแม่นางช่งกวาน อีกไม่กี่วัน งานฉลองวันเกิดของบรรพ
บุรุษผู้เฒ่าตระกูลเจียน ข้าก็จะไปคารวะแม่นางช่งกวานแน่นอน”

“ท่านลุง หลังจากงานวันเกิดของบรรพบุรุษตระกูลเจียนแล้ว เกรงว่าพี่สาวของข้าต้องรีบเดินทางกลับไปที่สำนักเตรสสังข์ ความหมายของนางก็คือ หวังว่าจะตกลงเรื่องนี้ให้เป็นมันเหมาะ ก่อนที่นางจะกลับสำนัก” เวลานี้ ช่งกวานเพยหลงได้แต่พักเรื่องของหลี่ซีเยเอาไว้ก่อน รีบกล่าวกับหงเทียนจู้ว่า “หากว่าสามารถตกลงเรื่องงานแต่งงานนี้ให้เรียบร้อยก่อนที่พี่สาวข้าจะเดินทางกลับไป นางจึงสามารถเชิญโอรสสวรรค์บังฟ้ามาเป็นเจ้าภาพในงานแต่งงานระหว่างข้าและน้องหงได้...”

“ข้าเข้าใจได้ถึงความรักและความคิดของแม่นางช่งกวานข้าก็เข้าใจได้” ในใจของหงเทียนจู้รู้สึกขัดแย้ง เพราะจะอย่างไรก็ตาม เรื่องนี้บรรดาบรรพบุรุษไม่ได้มีการปรึกษาหารือกับเขาก่อนก็ตัดสินใจโดยพลการ ยิ่งไปกว่านั้น เรื่องนี้เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ในชีวิตของบุตรของเขาเอง

หงเทียนจู้หลังจากทำให้ช่งกวานเพยหลงสงบลงได้แล้ว จึงกล่าวว่า “สำหรับเรื่องแต่งงานในครั้งนี้ ขอหลานรักโปรดวางใจก่อนที่แม่นางช่งกวานจะลาไป ข้าจะต้องให้คำตอบกับนางแน่นอน”

ไม่ถ้ายันักกว่าหงเทียนจู้จะทำให้ซ่งกวานเพยหลงสงบสติอารมณ์ลงได้ หลังจากปลอบประโลมกันอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายจึงสามารถทำให้ซ่งกวานเพยหลงยินยอมจากไปแต่โดยดี

หลังจากที่ซ่งกวานเพยหลงจากไปแล้ว หงยวีเจียวกล่าวด้วยความไม่พอใจยิ่งว่า “เหล่าบรรพบุรุษทำเกินไปแล้ว เรื่องสำคัญในชีวิตของข้า พวกเขาจะมาทำโดยผลการได้อย่างไรกัน!”

หงเทียนจู้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ทำให้บรรพบุรุษของหลายตระกูลบรรลุข้อตกลงร่วมกันภายในระยะเวลาอันสั้นได้เช่นนี้ หรือเจ้ายังดูไม่ออกอีกหรือ?”

“ถึงแม้ว่าในขณะนี้ข้าคือเจ้าบ้านของทะเลสาบตั้งถึงและตระกูลหงของพวกเราได้ควบคุมอำนาจอยู่ในมือไม่น้อย แต่เจ้าเองก็สามารถมองออกว่าบรรดาบรรพบุรุษที่เป็นสายของพวกเราหลายคนกำลังอยู่ในสภาพไม่สู้จะดีนัก อายุขัยของพวกเขาอยู่ในขั้นวิกฤตอย่างหนัก หากพวกเขาละสังขารไป เมื่อเป็นเช่นนั้นตระกูลสวีกับอีกหลายตระกูลก็สามารถช่วงชิงอำนาจได้ บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายก็แค่ต้องการต่ออายุขัยเท่านั้น สำนักแตรสังข์นับเป็นสำนักที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในยุคนี้ พวกเขามีไอศภทิพย์อยู่ในครอบครองเป็นจำนวนมาก หากข้าเดาไม่ผิดล่ะก็ พวกเขาจะต้องบรรลุข้อตกลงบางอย่างกับซ่งกวานเพยเยียน คิดอาศัยการ

แต่งงานในครั้งนี้อีกกับไอสมิทพิพย์!" ครั้งหงเหียนจู้กล่าวถึงตรงนี้
แล้ว อดที่จะทอดถอนใจออกมาไม่ได้

ตอนที่ 1251 นายน้อยสำนักกลามโลหิต

สีหน้าของหงยวีเจียวเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของผู้เป็นบิดาพลันดูไม่จืดเลย

หงเทียนจู้กล่าวด้วยความจนด้วยเกล้าว่า "สำหรับบรรพบุรุษสายของตระกูลสวีที่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ในทันทีนั้นยิ่งหาได้ไม่ยากนัก ในทะเลสาบตั้งถึงหากจะพูดถึงกลุ่มคนรุ่นใหม่ของสามตระกูลใหญ่อันได้แก่ตระกูลหง ตระกูลสวี ตระกูลหลินแล้ว สายเลือดของเจ้าดีที่สุด และสายเลือดของเจ้ามีความเป็นไปได้ที่จะกลับสู่ต้นกำเนิดดั้งเดิมของบรรพชนได้! หากยังคงให้เจ้าอยู่ที่ทะเลสาบตั้งถึงต่อไป เช่นนั้นละก็ เจ้าก็จะมีโอกาสสูงกว่าคนอื่นในการที่จะเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งของข้า กลายเป็นเจ้าบ้านของทะเลสาบตั้งถึงคนต่อไป..."

"...เจ้าลองนึกภาพดู หากตระกูลหงของเราได้กุมอำนาจอีกครั้ง ตระกูลอื่นๆ ย่อมไม่ยินยอมอยู่แล้ว" หงเทียนจู้ทอดถอนใจออกมาที่หนึ่ง กล่าวว่ "เนื่องเพราะเหตุนี้ พวกเขาจึงสามารถบรรลุข้อตกลงเรื่องการแต่งงานได้รวดเร็วถึงเพียงนี้!"

“เหล่าบรรพบุรุษของพวกเราทำเกินไปแล้ว ข้าไม่ใช่
สินค้านะ!” หงยวีเจียวกล่าวออกมาด้วยท่าที่ไม่พอใจอย่างยิ่ง

“ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเราสูญเสียมกำลังและทรัพยากร
มากมายเหลือเกิน” หงเทียนจู้กล่าวด้วยท่าที่จ่นด้วยเกล้าว่า
“แม้ว่าพวกเราจะอยู่ร่วมกันหลายตระกูลใหญ่ แต่ทุกคนต่างก็จ้อง
ไปที่อำนาจ แข่งแย่งชิงดีกันไปมา พวกเราไม่เคยมีความสามัคคีใน
หลายปีที่ผ่านมา ที่คุณชายหลี่พูดมาก็ไม่ผิด การที่บุคคลอื่นดู
แคลนพวกเราจะไปโทษใครเขาก็ไม่ถูก พวกเราตระกูลใหญ่
ทั้งหลายไม่เคยคิดที่จะบริหารทะเลสาบตั้งถึงให้เจริญ ทุกคนหวัง
เพียงผลประโยชน์ของตนเองเท่านั้น ทุกคนล้วนแล้วแต่คิดวาง
แผนการของตนเอาไว้”

“บางที นี่อาจถึงเวลาที่ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเราต้องม
ีการปฏิรูปเสียที หาไม่แล้ว ไม่ต้องรอให้ศัตรูมาทำลายพวกเรา
พวกเราเองนี่แหละจะต้องตายเพราะศึกภายในกันเอง” ครั้นเ
ยมาถึงตรงนี้แล้ว สายตาของหงเทียนจู้ส่งประกายที่ตั้งใจแน่วแน
ออกมา

หงยวีเจียวอดที่จะเป็นห่วงบิดาของตนเองไม่ได้ กล่าวว
่า “ท่านพ่อ หากท่านคิดจะทำสัตยาบันที่มั่นคงล่ะก็ คงต้องทำเหมือน
ที่คุณชายหลี่ได้กล่าวเอาไว้ ยึดถือตามกฎเหล็กของสำนักอีกครั้ง

เกรงว่าบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายคงไม่ยินยอม แม้แต่บรรพบุรุษ
สายตระกูลหงของพวกเราก็คงไม่อนุญาตให้ท่านทำแบบนี้”

“ข้ารู้” หงเทียนจู้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า
“ไม่เช่นนั้นจะให้ทำอย่างไร? หรือจะทนเห็นบรรดาตระกูลใหญ่
ทั้งหลายเปิดศึกภายในกระทั่งล่มสลายไปในที่สุดอย่างนั้นรี?”

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หงเทียนจู้ได้กล่าวเสียงทุ้มต่ำ
ออกมาว่า “เกี่ยวกับเรื่องแต่งงานในครั้งนี้ ข้าจะกลับไป
ปรึกษาหารือกับบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายด้วยตนเอง การกระทำ
ของเหล่าบรรพบุรุษนับว่าเหลือเกินจริงๆ...” เขาต้องตกอยู่
ท่ามกลางความเงียบ เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้

หลายวันผ่านไปเพียงชั่วพริบตาเดียว หลายวันมานี้จาง
ไป๋เถ๋งได้ทำการจัดระเบียบขจัดจุดที่ยังคงติดขัดอยู่จนหมดสิ้นได้
แล้ว สร้างความปลื้มปิติยินดีให้แก่เขาเป็นอย่างยิ่ง เขาไม่นึกไม่ฝัน
เลยว่าตัวเขาเองก็สามารถก้าวมาถึงวันนี้ได้

จางไป๋เถ๋งออกจากการกักตุน ขณะที่ยังมองคลของบรรพ
บุรุษผู้เฒ่าโกล้เข้ามาทุกที หลี่ชีย่นำพาจางไป๋เถ๋งเดินทางไปยังบ้าน

ตระกูลเจียน ผู้ที่ร่วมเดินทางนอกจากจางไปถู่แล้วยังมีหงเทียนจู้ หงยวีเจียว และบรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งอีกจำนวนหนึ่ง

หลี่ซีเย่นำพาพวกของหงเทียนจู้ไปพบกับบรรพบุรุษผู้ เฒ่าของตระกูลเจียนนั้น นับว่าเป็นการเห็นแก่บรรพบุรุษของพวกเขา ส่วนที่ว่าในอนาคตตระกูลหง หรือทะเลสาบตั้งถึงจะเป็น อย่างไรนั้น หลี่ซีเย่คงไม่ไปคิดมากหรือหวังใยมามากเกินไป ทั้งหมด ชื่นอยู่กับวาสนาของพวกเขาเอง

ในเวลานี้ เมืองบ่อน้ำมังกรนับว่าคึกคักยิ่งนัก ผู้คนที่เดิน ส่วนกันไปมานั้นแทบจะเดินตัวติดกัน โดยเฉพาะบริเวณบ้าน ตระกูลเจียนยิ่งเนืองแน่นไปด้วยผู้คน เรียกได้ว่ามีดฟ้ามั่วดินกัน เลยทีเดียว

งานฉลองวันเกิดครบรอบอายุแปดพันปีของบรรพบุรุษผู้ เฒ่าตระกูลเจียน ทุกสารทิศทั่วหล้าทุกแห่งหนล้วนแล้วแต่มี แขกหรือที่เดินทางมาอวยพรวันเกิด แม้กระทั่งสายสำนักเจ้าแห่ง ทะเลที่อยู่สูงเด่น หรือสายสำนักราชันเซียนก็ได้ส่งศิษย์ของตนมา อวยพรวันเกิดให้กับบรรพบุรุษผู้เฒ่าตระกูลเจียน

พวกของหลี่ซีเยยังไม่ทันเดินทางถึงบ้านตระกูลเจียนก็
ต้องพบกับซ่งกวานเพยหลงเข้าให้ หรือบางทีซ่งกวานเพยหลงจง
ใจจะร่วมเดินทางกับพวกหงเทียนจู้ก่อนแล้ว

“ท่านลุง น้องหง” เมื่อซ่งกวานเพยหลงพบเห็นหงเทียนจู้
และหงยวีเจียวจึงประสานหมัดคารวะและกล่าวทักทาย เมื่อเห็นหลี่
ซีเยก็อยู่ร่วมขบวนด้วย ซ่งกวานเพยหลงได้แต่ส่งเสียงอึแสดง
ความไม่พอใจออกมา

ซ่งกวานเพยหลงไม่ต้องการไปหาเรื่องของหลี่ซีเยมาก
นัก แต่ว่าภายในใจของเขาก็ไม่ได้หวั่นเกรงต่อหลี่ซีเย แม้ว่าหลี่
ซีเยจะเป็นผู้สืบทอดของต้นนกยูง แต่พี่สาวของเขาคือดาวรุ่งของ
สำนักแตรสังข์ ผู้ที่คอยให้การสนับสนุนเขาก็นับว่าแข็งแกร่งยิ่งนัก

มาราวนี้ซ่งกวานเพยหลงไม่ได้มาเพียงคนเดียว ยังมี
ชายหนุ่มอีกคนที่ร่วมเดินทางมาด้วย ชายหนุ่มผู้นี้มีรูปร่างที่สูง
ใหญ่ มีสายตาสีแลดูเฉียบคมยิ่งนัก รอบกายของเขาจะล้อมรอบ
ด้วยไอหมอกเลือดที่เลื่อนลาง

“ท่านลุง ผู้นี้คือนายน้อยของสำนักฉลามโลหิต คิดว่า
ท่านลุงคงจะรู้จัก” ซ่งกวานเพยหลงได้กล่าวแนะนำตัวต่อหงเทียนจู้

หงยวีเจียวและบรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงต่างรู้สึก สะท้านภายในใจ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ สำนักฉลามโลหิตนับว่ามี ชื่อเสียงไม่เบาในแดนวิญญานสวรรค์อยู่เหมือนกัน อีกทั้งสำนัก ฉลามโลหิตมีอาณาเขตติดกับแคว้นซี พวกเขาทั้งสองต่างก็อยู่ไม่ ห่างจากทะเลสาบตั้งถึงไม่ไกลนัก

ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ สำนักฉลามโลหิตนั้นมีความ แข็งแกร่งมากกว่าแคว้นซีเสียอีก เมื่อเปรียบเทียบกับสำนัก ฉลามโลหิตแล้ว การปฏิบัติตัวของแคว้นซีนับว่ามีความนุ่มนวล กว่า ขณะที่สำนักฉลามโลหิตขึ้นชื่อในด้านของความโหดร้าย พวกเขามักจะรุกรานโจมตีต่อสำนักขนาดเล็กอื่นๆ อยู่เนืองๆ

ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือปฐมบรรพบุรุษของสำนัก ฉลามโลหิตมหาเทพฉลามโลหิต นับเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะที่น่า กลัวยิ่ง เล่าลือกันว่ามหาเทพฉลามโลหิต ปฐมบรรพบุรุษของ สำนักฉลามโลหิตขณะยังอยู่ในวัยหนุ่ม เคยได้รับการยอมรับจาก ทวนสามง่าม แต่ภายหลังด้วยเหตุใดไม่ทราบได้ ทวนสามง่ามได้ละ ทิ้งและไปจากเขา ส่งผลให้เขาไม่สามารถกลายเป็นเจ้าแห่งทะเลได้ ในที่สุด

แม้จะกล่าวว่่า มหาเทพฉลามโลหิตไม่สามารถ
กลายเป็นเจ้าแห่งทะเลก็ตาม แต่ด้วยฐานะของเขา น้อยคนนักใน
ทะเลปีศาจมังกรที่หาญกล้าช่วยต่อเขา แม้กระทั่งแคว้นเจ้าลัทธิก็
ไม่ต้องการเป็นศัตรูกับมหาเทพฉลามโลหิต

“เจ้าสำนักหง ข้าน้อยขอคารวะ นับแต่นี้ไป ทะเล
สาบต้งถึงของท่านกับสำนักฉลามโลหิตของข้าก็คือญาติที่ดองกัน
เรื่องของทะเลสาบต้งถึงก็คือเรื่องของสำนักฉลามโลหิต” นายน้อย
แห่งสำนักฉลามโลหิตดูจะหยิ่งยโสมากยิ่งขึ้นกว่าซ่งกวานเพยหลงเสีย
อีก เขายิ้มกล่าวและหัวเราะพร้อมกับประสานหมัดคารวะออกมา

“เป็นญาติที่ดองกัน? ทำไมถึงพูดเช่นนี้?” หงเทียนจู้
ถึงกับขมวดคิ้วกับคำพูดเช่นนี้ รู้สึกกระยะนี้มีเรื่องราวเกิดขึ้น
มากมายเหลือเกิน

ซ่งกวานเพยหลงรีบกล่าวขึ้นมาว่า “ท่านลุงคงจะไม่รู้
สินะ ตระกูลหลินได้ยกคุณหนูตระกูลหลินให้กับนายน้อยแล้วละ”

หงเทียนจู้พลันมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปเมื่อได้ยินคำพูด
เช่นนี้ เรื่องใหญ่ขนาดนี้เขาในฐานะเจ้าบ้านกลับไม่รู้เรื่องมาก่อน

เลย เห็นท่าตระกูลหลินของทะเลสาบตั้งถึงคงไม่คิดจะแจ้งเรื่องนี้ให้กับบรรดาตระกูลใหญ่ของทะเลสาบตั้งถึงให้รับทราบกระมัง

หงเหียนลู่ปล้นเข้าใจได้ในทันที การที่ตระกูลหลินทำเช่นนี้ก็เพื่อเป็นการต่อต้านกับตระกูลหงของพวกเขา หากว่าลูกสาวของเขาหงยวีเจียวได้แต่งงานกับซ่งกวานเพยหลง สิ่งนี้ไม่เพียงดองกับแคว้นซีเท่านั้น แต่ยังกอดขาของสำนักแตรสังข์เอาไว้แน่นทีเดียว

การแต่งงานของตระกูลหงยอมส่งผลทำให้บรรดาตระกูลใหญ่อื่นๆ ภายในทะเลสาบตั้งถึงเกิดความกังวลในเรื่องนี้ ดังนั้นตระกูลหลินจึงชิงตัดหน้าก้าวหนึ่งด้วยการเกี่ยวดองกับสำนักฉลามโลหิตที่อยู่ใกล้ทะเลสาบตั้งถึง

เมื่อหงเหียนลู่คิดได้เช่นนี้แล้วจึงได้แต่ทอดถอนภายในใจเบาๆ เพื่อแย่งชิงอำนาจ เวลานี้บรรดาตระกูลใหญ่ต่างๆ ล้วนแล้วแต่ยินดีร่วมมือกับบุคคลภายนอกโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด

ในเวลานี้ สายตาของนายน้อยได้ตกไปอยู่บนตัวของศิษย์สาวคนหนึ่งของทะเลสาบตั้งถึง ศิษย์สาวผู้นี้แม้กล่าวไม่ได้ว่าเป็นประเภทสวยหยาดเยิ้ม แต่ก็มีคามงดงามยิ่ง นางมีลักษณะ

ท่าทีสุภาพและสงบเสงี่ยม ดูไปแล้วก็คล้ายตั้งเป็นกล้วยไม้ที่อยู่ท่ามกลางหุบเขาลึก

เมื่อสายตาของนายน้อยสำนักฉลามโลหิตไปสะดุดหยุดอยู่บนตัวของนาง พลันดวงตาปรากฏประกายที่สว่างไสวขึ้น สงก齡นอายุที่พร้อมจะล่วงเกินต่อนางขึ้นมาทันที ดูจะพาลยิ่งนัก

“แม่นางผู้นี้คงเป็นน้องหลินสินะ ไร่รอให้เจ้ากับข้าแต่งงานกันแล้วก็นับเป็นสามีภรรยาร่วมใจ” นายน้อยสำนักฉลามโลหิตยิ้มกล่าวว่า “เจ้ามีสายเลือดที่บริสุทธิ์ล้ำเลิศ ข้านั้นมีสายเลือดของเจ้าแห่งทะเล เจ้ากับข้าแต่งงานเป็นสามีภรณาก็นับได้ว่า เป็นกิ่งทองใบหยกเลยทีเดียว”

เมื่อเปรียบกับซ่งกวานเฟยหลงแล้ว นายน้อยแห่งสำนักฉลามโลหิตดูจะยโสโอหัง อันธพาลและมีท่าทีข่มเหงผู้คนยิ่งกว่าเสียอีก

บรรดาศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่ของทะเลสาบตั้งถึงที่หงเทียนจู่พามาในครั้งนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นศิษย์ที่มีความโดดเด่นที่สุด การที่เขาพาพาศิษย์ที่มีความโดดเด่นมากที่สุดของทะเลสาบตั้งถึงมายัง

ตระกูลเจียนในครั้งนี่ ก็เพื่อหวังให้พวกเขาสามารถคบหากับกลุ่มคนรุ่นใหม่ของตระกูลเจียน

แม่นางหลินผู้นี้ นับเป็นหนึ่งในศิษย์สาวที่โดดเด่นที่สุดของตระกูลหลิน ในขณะที่ เมื่อสายตาของนายน้อยสำนักฉลามโลหิตจับจ้องอยู่บนตัวของนาง ทำให้นางไม่สบายใจ อดที่จะหลบเข้าไปแอบอยู่ด้านหลังของหงยวีเจียวไม่ได้

คำพูดของนายน้อยสำนักฉลามโลหิตนับว่าเป็นท่าทีที่ข่มเหงผู้คนยิ่งนัก เมื่อเขาพูดออกมาเช่นนี้แล้ว ก็คล้ายตั้งแม่นางหลินคือผู้ที่มีไว้สำหรับให้เขาได้ฝึกวิชาด้วยการดูเอาพลั้งหยินจากนางไปเสริมความแข็งแกร่งให้กับเขาอย่างนั้น ซึ่งสร้างความโกรธแค้นให้กับเหล่าศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงที่ได้แต่จ้องมองอย่างโกรธเคืองแต่ทำอะไรไม่ได้

นายน้อยสำนักฉลามโลหิตที่มีความหยิ่งยโสไม่ให้ความสำคัญต่อสายตาที่จ้องมองอย่างโกรธเคืองจากเหล่าศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึง เพียงกล่าวเฉยเมยออกมาว่า "การได้เกี่ยวข้องกับสำนักฉลามโลหิตของข้าก่อให้เกิดประโยชน์ใหญ่หลวงต่อทะเลสาบตั้งถึงของพวกเจ้า และยังเป็นเกียรติของทะเลสาบตั้งถึงอีกด้วย"

คำพูดเช่นนี้ของนายน้อยสำนักฉลามโลหิตพลันทำให้ หงเหียนจู้รู้สึกไม่พอใจ เขาส่งเสียงอย่างน่าเกรงขามออกมา แต่ เขายังคงอดกลั้นเอาไว้ได้

หลี่ซีเยที่ยืนมองดูเหตุการณ์ด้วยท่าทีเย็นชามาโดย ตลอดถึงกับสายหน้าเมื่อเห็นภาพเช่นนี้ บรรดาระดับบรรพบุรุษ ตระกูลใหญ่ของทะเลสาบตั้งถึงนับว่าไร้สมองจนสุดจะเยียวยาได้ อีกแล้ว เพื่อแย่งชิงอำนาจถึงกับยอมร่วมมือกับบุคคลภายนอก มัน คือการซัดศึกเข้าบ้านชัดๆ!

ในขณะนี้ สายตาของนายน้อยสำนักฉลามโลหิตที่จับ ล้องอยู่บนตัวของแม่นางหลินนั้น ประดุจดั่งเป็นสุนัขจิ้งจอกที่หิว โหยอย่างนั้น เขาหัวเราะแล้วกล่าวว่า "รอให้เสร็จเรื่องงานฉลองวัน เกิดของบรรพบุรุษผู้เฒ่าตระกูลเจียนเสียก่อน น้องหลินติดตามข้า ไปที่สำนักฉลามโลหิตกันเถอะ ข้าจะให้เจ้าได้เข้าใจถึงประเพณี และความป็นอยู่ของสำนักฉลามโลหิตของข้า"

ขณะที่แม่นางตระกูลหลินนั้นรู้สึกเกลียดและขยะแขยง กับสายตาที่เหมือนดั่งสุนัขจิ้งจอกที่หิวโหยอย่างนั้น นางหลบซ่อน ตัวอยู่ด้านหลังของหงยวีเจียว ภายในใจของนางทั้งโมโหทั้งโกรธ แต่ก็จั้นด้วยเกล้ายั้งนัก เนื่องจากบรรพบุรุษตระกูลหลินของนางได้ ยกนางให้กับสำนักฉลามโลหิตไปแล้ว!

“สำนักฉลามโลหิตนับเป็นตัวละคร...” เวลาที่หลี่ซีเย กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “มันก็พวกชั้นต่ำฝูงหนึ่งเท่านั้น พวกชั้นต่ำที่กินแต่ศพเน่าฝูงหนึ่ง ไม่ง่ายนักกว่าจะตะเกียกตะกาย ขึ้นมาอาศัยอยู่เหนือน้ำได้ บังอาจหาญกล้ามาอวดเบ่งบารมีกับเขา ด้วย เผ่าพันธุ์ชั้นต่ำแบบนี้ยังไม่มีคุณสมบัติพอที่จะมาคู่ควรกับคน ช้างกายของข้าได้! ไสหัวไปข้างๆ ไป”

เดิมทีหลี่ซีเยไม่ต้องการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องบ้าๆ ของ ทะเลสาบตั้งถึงอยู่แล้ว แต่มาวันนี้เขากลับหันดูต่อไปไม่ไหวแล้ว สำหรับพวกไร้สมองกลุ่มนั้นของทะเลสาบตั้งถึงนั้น เขาคงต้องเข้าไปจัดระเบียบด้วยตนเองเสียแล้ว!

คำพูดของหลี่ซีเยนับว่าได้แก้ไขสถานการณ์ให้กับแม่มองของตระกูลหลินแล้ว ทำให้ศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงจำนวนมาก ต่างรู้สึกถึงความสะใจเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ แม้ว่าพวกเขาจะโกรธ แต่ก็จนปัญญา เพราะว่าพวกเขาไม่อาจฝ่าฝืนในสิ่งที่บรรพบุรุษได้ ตัดสินใจลงไปแล้ว

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยสร้างความโกรธเคืองต่อนายน้อยสำนักฉลามโลหิตเป็นยิ่งนัก พลันหันหลังกลับมา กล่าวอย่าง

น่าครั้นคร้ามออกมาว่า “เจ้าก็คือคนแซ่หลี่คนนั้นนะสิ เจ้าอย่าคิด
ว่าเป็นผู้สืบทอดของต้นนกยูงแล้วก็ไม่มีใครกล้ายุ่งกับเจ้าอย่างนั้น
รี? เมื่อต้นนกยูงไม่ได้อยู่ที่นี้ ใครก็สังหารเจ้าได้!” กล่าวพลาบสง
ประกายตาที่หน้าเกรงขามออกมา

หลี่ซีย่พลันเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา ยามที่เขาเผย
รอยยิ้มออกมานั้น ทำให้หงเที้ยนจู้รู้สึกถึงหัวใจที่เต้นกระตุกที่หนึ่ง
รู้สึกถึงความไม่เป็นมงคล เนื่องจากเรื่องราวที่เกี่ยวกับหลี่ซีย่และ
ต้นนกยูงทำการหลอมกลั่นเลือดของปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวน
นับล้านล้านตัวเขาเองก็ได้ยินได้ฟังมาเหมือนกัน

“พวกเราถึงบ้านตระกูลเจี้ยนแล้ว” หงเที้ยนจู้รีบกล่าวคำ
นี้ออกมา เชิงเตือนสตินายน้อยฉลามโลหิต และเตือนสตีหลี่ซีย่ไป
ในตัวด้วย

ตอนที่ 1252 ของขวัญวันเกิด

ซ่งกวานเพยหลงเวลานี้รีบเข้าไปขวางนายน้อยแห่งสำนักฉลามโลหิตที่กำลังจะลงมือเอาไว้ กล่าวว่ “นายน้อยไม่ต้องไปถือสาหาความกับคนถ่อยเช่นนี้ ทำให้งานฉลองวันเกิดของผู้เฒ่าเจียนต้องเสียไปละก็มันจะไม่ดี”

นายน้อยสำนักฉลามโลหิตมองดูประตูใหญ่บ้านตระกูลเจียนที่อยู่ไม่ห่างไกลนัก อดสงเสียงน่าเกรงขามออกมาก่อนนยติ ไม่ว่าจะใครก็ตามที่มาถึงบ้านตระกูลเจียนแล้วก็ต้องสำรวจเอาไว้บ้าง

“นายน้อยไม่ต้องไปสนใจ หัวของเขาได้ถูกคนเขาจองเอาไว้แล้วละ” ซ่งกวานเพยหลงหัวเราะ และกล่าวน่าเกรงขามต่อหลีชีย่ว่า “พวกเราจะไม่ถือสากับเจ้า แต่ว่าเจ้าคงดีใจได้อีกไม่นาน ฮองเฮากงซุนได้จองหัวของเจ้าเอาไว้แล้ว นางได้ประกาศแล้วว่า จะต้องเอาหัวของเจ้ามาเช่นวิญญานสาวใช้ของนาง!”

คำพูดของซ่งกวานเพยหลงสร้างความตระหนกให้กับพวกหงวีเจียวที่เป็นศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึง แม้แต่หงเทียนจู้ก็มีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย เขายอมรับรู้ว่าฮองเฮากงซุนคือผู้ใด อนุ

ของอ่องเทพจмбаดาล ที่มีผู้หนุนหลังคือราชวงศ์จмбаดาลที่เป็น
ยักษ์ใหญ่อย่างนั้น

“มันคือตัวอะไร?” หลี่ชียเอ่ไม่ได้เลิกแม้กระทั่งหนังตา ไม่
เห็นนางอยู่ในสายตาเลย

คำพูดของหลี่ชียเอ่ไม่เพียงทำเอาพวกของหงยวีเจียวที่
เป็นศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่เท่านั้น แม้กระทั่งหงเทียนจู้เองก็ต้องอึ้ง นี่
มันออกจะพาลเกินไปแล้วกรรมัง ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่จะมีสัก
กี่คนที่กล้าบอกว่ากงซุนเหมยยวี้นับเป็นตัวอะไร!

“เหอะ เหอะ เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย หากฮองเฮากงซุน
ลงมือเมื่อไหร่ล่ะก็ ไม่ว่าใครมาก็ช่วยเจ้าไม่ได้” ซ่งกวานเพยหลง
หัวเราะน่าครั่นคร้ามออกมา

ความจริงแล้ว เป็นเขาเองที่นำเอาข่าวเรื่องหลี่ชียเอ่
ปรากฏตัวที่เมืองบ่อน้ำมังกรไปแจ้งต่อกงซุนเหมยยวีเอง เนื่องจาก
พี่สาวของเขาสนิทสนมกับกงซุนเหมยยวีเป็นอันมาก หากไม่เป็น
เพราะกงซุนเหมยยวีกำลังอยู่ระหว่างการเยี่ยมคารวะต่อผู้ยิ่งใหญ่
ของตระกูลเจียนอยู่ในเวลานี้ เกรงว่านางคงเดินทางมาตัดหัวของหลี่
ชียเอ่เพื่อล้างแค้นให้กับกงซุนเชียนเอ๋อร์สาวใช้ที่ตายไปแล้วนั้น

“ทุกท่าน ถึงแล้ว” เวลาที่พวกเขาได้เดินมาถึงหน้าประตู
ของตระกูลเจียนแล้ว หงเทียนจู้เห็นพวกเขากำลังอยู่ใน
สถานการณ์ตึงเครียด จึงรีบเอ่ยขึ้น

ในขณะนี้ ศิษย์ตระกูลเจียนที่ทำหน้าที่ให้การรับรอง
แขกได้เดินเข้ามาหา ศิษย์ผู้นี้ตาแหลมคมและมีประสบการณ์
รีบเร่งประสานหมัดคารวะและกล่าวกับพวกหงเทียนจู้ว่า “เจ้าบ้าน
หง นายน้อย พวกท่านทั้งหลายให้เกียรติมาเยือน นับเป็นเกียรติ
อย่างยิ่ง...”

หงเทียนจู้รีบเร่งประสานหมัดคารวะตอบและกล่าว
ทักทายปราศรัย แม้แต่นายน้อยสำนักฉลามโลหิตที่หยิ่งโส เมื่อ
ต้องมาอยู่ต่อหน้าตระกูลเจียนก็ไม่กล้าทำท่าเรอเสิบสาน กล่าว
ทักทายกับศิษย์ตระกูลเจียนอย่างสุภาพ สำหรับซ่งกวานเพยหลง
นั้น เขามายังบ้านตระกูลเจียนนานแล้ว อีกทั้งยังได้มอบของขวัญ
อวยพรวันเกิดไปแล้วด้วย และรู้จักสนิทสนมกับศิษย์ของตระกูล
เจียนมากกว่า

“ขอบคุณ” จังหวะที่พวกหงเหียนจู้กำลังกล่าวทักทาย
ปราศรัยกับศิษย์ของตระกูลเจียนอยู่นั้น แม่นางแห่งตระกูลหลินได้
เดินเฉียดเข้าไปใกล้หลี่ซีเย่ และกล่าวด้วยเสียงแผ่วเบาออกมา

หลี่ซีเย่มองดูนาง มองดูแม่นางที่ประดุจดังกล้วยไม้
ท่ามกลางหุบเขาลึกคนนี้ ท่าทีแลดูเขินอายอยู่ในที เขาได้แต่ทอด
ถอนใจออกมาเบาๆ

ครั้งนั้น บรรพบุรุษตระกูลหง สวี หลิน จางหลายตระกูล
ได้เข้ามาจับใจอยู่ภายใต้กองทัพของเขา พวกเขาเหล่านี้เป็นเพื่อน
ที่คบกันมาหลายชั่วคน พวกเขานำพาศิษย์และคนในตระกูล
รวมตัวกันเป็นกองพันหนึ่ง เคยสร้างความหวั่นไหวใต้หล้า เคยเป็น
เหมือนดังทะเลที่รับได้กับแม่น้ำเป็นร้อยสาย พวกเขาไม่เพียงมี
ชื่อเสียงโด่งดังเท่านั้น แต่เป็นเพราะจิตใจที่กว้างขวางของพวกเขา
และมีความคิดที่ก้าวหน้า ทำให้มียอดฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์เป็น
จำนวนมากเข้ามาสวามิภักดิ์

อย่างไรก็ตาม หลายปีผ่านไป ลูกหลานที่เป็นทายาทรุ่น
หลังของพวกเขากลับแก่งแย่งชิงอำนาจซึ่งกันและกัน ส่วนผู้เยาว์
ของพวกเขาก็กลับกลายเป็นเนื้อปลาที่อยู่บนเขียง!

“พวกเราเข้าไปกันเถอะ” ขณะที่หลี่ชีย่กำลังทอดถอน
ภายในใจเบาๆ อยู่ เสียงของแม่นางตระกูลหลินได้กล่าวเตือนหลี่ชีย่

ในเวลานี้ พวกของหงเทียนจู้ได้หักท่ายพุดคุยกับศิษย์
ของตระกูลเจียนไปพลงก้าวเดินเข้าไปภายในจวนตระกูลเจียน
ส่วนศิษย์คนอื่นๆ ก็ติดตามกันเดินเข้าไป

ขณะที่หลี่ชีย่กับแม่นางตระกูลหลินก้าวขึ้นบันได ขณะ
ยืนอยู่ใต้ชายคาของจวนนั้น หลี่ชีย่อดที่จะแหงนหน้าขึ้นมองดู
แผ่นป้ายที่อยู่บนจวนไม่ได้ มันเป็นป้ายไม้แผ่นหนึ่ง บนแผ่นป้าย
จารึกอักษรคำว่า “เจียน” ในลักษณะเรียบง่าย แต่ทว่า ด้วยอักษร
คำว่าเจียนนี้กลับแฝงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์เอาไว้

หลี่ชีย่เหมือนแ้วเสียงหัวเราะที่ร่าเริง มีความสุข และก็
แฝงไว้ซึ่งความเจ้าเล่ห์หลายส่วนดังขึ้นที่ข้างหู เมื่อจ้องมองดู
ตัวอักษรคำว่า “เจียน” เป็นเสียงหัวเราะที่ยากจะลืมเลือนไปได้

“ใต้เท้าได้ปกครองจักรวาล ให้หงเทียนสืบทอดชะตาฟ้า
งั้นท่านก็ควรทิ้งอักษรเอาไว้สักตัวหนึ่งเพื่อปกป้องทายาทรุ่นหลัง
ของตระกูลเจียนของข้าบ้างเป็นไร?” ผู้หญิงคนนั้นที่มีความเจ้า

เล่าให้หลายส่วน กระพริบตาทีหนึ่ง เป็นดวงตาคู่ที่เปี่ยมไปด้วย
สติปัญญาดุจดังสามารถสื่อภาษาได้ ผู้หญิงคนนี้ยิ้มและยิ้มปาก
กล่าวว่า "ข้าไม่กล้าร้องขอให้ใต้เท้าช่วยประทับประคองทายาท
ตระกูลเจียนหวังแต่เพียง หากวันใดทายาทรุ่นหลังของตระกูล
เจียนอาจมีสักวันที่ไม่ดูตาม้าตาเรือเป็นศัตรูกับใต้เท้าละก็ หวังว่า
ใต้เท้าจะเห็นแก่คำว่า "เจียน" คำนี้ ละเว้นชีวิตให้กับพวกเขาด้วย
เถอะ"

อดีตมักเป็นเช่นนี้เสมอ เหมือนดังเพลิงเกิดขึ้นเมื่อวาน
เสียงที่ทำให้ผู้คนยากจะลืมเลือนยังคงวนเวียนอยู่ในใจ เมื่อ
มองเห็นตัวอักษรคำว่า "เจียน" แล้ว อดีตจะทอดถอนใจอยู่ในใจ
เบาๆ ไม่ได้ พิมพ์พำในใจว่า "นั่งหนูนะ นั่งหนู ครานั้นเจ้าโยต้องทำ
เช่นนี้ มัวแต่เสนอความคิดให้กับนั่งหนูหงเหียนนั้น ถ้าหากข้า
ต้องการแย่งชิงร่างกลับมาจากถ้าเซียนมารละก็ ข้าคงลงมือไปนาน
แล้ว"

ครั้นนี้ก็ถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ
ทุกอย่างได้กลายเป็นอดีตไปแล้ว ทุกอย่างมลายหายไปตั้งเมฆ
หมอก

จังหวะที่หลี่ชีย่กำลังเหม่อลอยอยู่นั้น หงเหียนจู่ได้ส่ง
มอบของขวัญอวยพรวันเกิดไป โดยเป็นของขวัญที่ไม่นับว่าน่าทึ่ง

อะไร แต่ก็ไม่ได้ทำให้ทะเลสาบตั้งถึงต้องเสียหาย เรียกว่าจัดอยู่ในระดับกลางๆ

ขณะที่นายน้อยสำนักฉลาม โลहितได้มอบกล่องวิเศษให้โบหนึ่ง ช่างในกล่องบรรจุไข่มุก โลहितเอาไข่มุกเม็ดหนึ่ง เขามีความภาคภูมิใจในของขวัญวันเกิดของตนเองเป็นอันมาก กล่าวว่
“ปฐมบรรพบุรุษของข้าไม่สามารถมาอวยพรวันเกิดให้กับผู้อาวุโส เลียนด้วยตนเอง จึงให้ข้านำไข่มุกวิเศษฉลาม โลहितมาแสดงคารวะต่อผู้อาวุโสเลี่ยน ของขวัญเล็กน้อยได้โปรดรับเอาไว้”

แม้ว่าปากของนายน้อยสำนักฉลาม โลहितจะพูดออกมาเช่นนี้ แต่ท่าทีดูจะภาคภูมิใจอยู่ในที จะอย่างไรก็ตาม ไข่มุกวิเศษนี้พบเห็นได้ยากยิ่ง การที่เขาสามารถนำเอาของขวัญชิ้นนี้มาได้ นับว่าไม่ง่ายดายโดยแท้

แม้แต่แขกบางคนที่มาอวยพรและมอบของขวัญอวยพรวันเกิดซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งก็ต้องอุทานด้วยความตื่นตะลึง ด้วยมุกวิเศษเช่นนี้เกรงว่าคงประเมินราคาไม่ได้

“มุกวิเศษฉลามโลหิตเม็ดหนึ่ง” แต่ผู้เฒ่าที่ทำหน้าที่รับของขวัญอวยพรวันเกิดกลับมีปฏิกิริยาที่ค่อนข้างเฉยเมย เพียงแค่บันทึกลงในสมุดเท่านั้นเอง

ตระกูลเจียนเป็นผู้ใด พวกเขามีรากฐานที่ลึกล้ามาก ผู้ที่สามารถมาทำหน้าที่ตรวจรับของขวัญวันเกิดล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีความรู้มีประสบการณ์ที่สูงมาก มีของวิเศษใดบ้างที่ไม่เคยผ่านตาพวกเขา แค่มุกวิเศษฉลามโลหิตเม็ดหนึ่งย่อมทำให้พวกเขามีปฏิกิริยาที่เฉยชานอยู่แล้ว

เดิมทีนายน้อยสำนักฉลามโลหิตมีความลำพองใจอยู่ไม่น้อย แต่เมื่อผู้เฒ่าตระกูลเจียนกลับแสดงท่าทีเฉยชานอกมา จึงทำให้เขาอดที่จะรู้สึกหดหู่ และรู้สึกขมเพื่อนอยู่บ้างไม่ได้ สำหรับสำนักฉลามโลหิตของพวกเขาเองแล้ว มุกวิเศษเม็ดนี้ก็ต้องนับว่าล้ำค่ายิ่งนัก ทว่าผู้เฒ่าของตระกูลเจียนกลับแสดงท่าทีเฉยเมยยิ่งนัก เหมือนหนึ่งว่าเป็นไข่มุกธรรมดาๆ เม็ดหนึ่งเท่านั้น แล้วจะไม่ทำให้เขาต้องรู้สึกจิตหดหู่ และรู้สึกขมเพื่อนอยู่บ้างได้อย่างไร

“ท่านผู้นี้คือ...” ขณะที่หลี่ชีย่กำลังยืนเหม่อลอยอยู่ตรงประตูนั้น ได้มีศิษย์ตระกูลเจียนเข้ามากล่าวทักทายหลี่ชีย่ “ไม่ทราบที่ท่านมีนามว่าอะไร?”

“เหอะ เหอะ เขามีชื่อว่าหลี่ซิเย่ มาจากเขตนกยูง ส่วนจะมีเทียบเชิญหรือไม่นั้นก็ไม่รู้หรอกนะ” นายน้อยสำนักฉลามโลหิตกำลังหงุดหงิดอยู่พอดี ดังนั้นจึงถือโอกาสพูดด้วยน้ำเสียงที่ประหลาดออกมา ตั้งใจจะทำให้หลี่ซิเย่ต้องเสียหน้า

“อ้อ ที่แท้คือคุณชายหลี่แห่งเขตนกยูงที่มีชื่อเสียงโด่งดัง” ศิษย์ของตระกูลเจียนก็หาใช่ประเภทกบในกะลา จึงรีบเร่งประสานหมัดคารวะและเอ่ยขึ้นมา

หลี่ซิเย่ไม่เหลือบมองกับการพูดจาด้วยเสียงประหลาดของนายน้อยฉลามโลหิตด้วยซ้ำ ล้วงหยิบเอาเทียบเชิญที่ได้มาจากเจียนเสี่ยวเถี่ยมอบให้กับศิษย์ตระกูลเจียนผู้นี้

“คุณชายหลี่ เชิญข้างใน” ศิษย์ตระกูลเจียนรีบเร่งนำพาหลี่ซิเย่เดินเข้าไปภายในตระกูลเจียน

นายน้อยสำนักฉลามโลหิตเดิมที่ต้องการอาศัยเรื่องนี้มาเยาะเย้ยหลี่ซิเย่ก็ต้องเงียบไปเมื่อหลี่ซิเย่สามารถยื่นเทียบเชิญได้

ครั้นศิษย์ตระกูลเจียนนำหลี่ชีย่ไปยืนอยู่ตรงบริเวณที่
ลงทะเบียนแล้ว หลี่ชีย่ไม่ได้กล่าวมากความ เพียงล้วงหยิบกล่อง
ไม้ธรรมาวางเอาไว้ตรงหน้าผู้เฒ่าที่ทำหน้าที่ลงทะเบียนตรวจรับ
ของขวัญ

กล่องไม้ไบนั้นของหลี่ชีย่เรียกว่าธรรมาจนไม่รู้ว่าจะ
บรรยายได้อย่างไร มันเป็นเพียงกล่องไม้ที่สุดแสนจะธรรมานำมา
บรรจุของขวัญเท่านั้น ไม่เป็นที่สะดุดตาแม้แต่คนเดียว

“โ้ว นี่หรือของขวัญวันเกิดของเจ้าน่ะ?” นายน้อยสำนัก
ฉลามโลหิตอดที่จะหัวเราะเยาะไม่ได้ เมื่อเห็นหลี่ชีย่หยิบเอากล่อง
ไม้สุดแสนจะธรรมาออกมา กล่าวด้วยความดูแคลนว่า “ได้ข่าวว่า
เขตนกยูงของพวกเจ้าไม่มีศิษย์ มีเจ้าแค่คนเดียวเท่านั้น สำนัก
เช่นนี้ไม่มีธาตุแท้ภายในอะไรก็เป็นเรื่องที่น่าใจได้หรอกนะ เจ้าคง
ไม่เด็ดเอาใบไม้บนต้นนกยูงมาสองสามใบเพื่อมอบให้กับผู้เฒ่าเจี
ียนเป็นของขวัญวันเกิดกระมัง”

“พี่ฉลามโลหิต ท่านจะมาเรียกร้องอะไรกับคนอื่นมาก
เกินไปก็ไม่ได้นะ เขตนกยูงหลังประสภภัยพิบัติมาในครั้งนี้นี้แล้ว
เรียกได้ว่ายากจนสุดๆ แล้วละ ความรู้สึกชั้นกว่าสิ่งของ ต่อให้เป็น
ใบไม้เพียงไม่กี่ใบก็นับเป็นของขวัญชิ้นหนึ่งเหมือนกัน” เวลานี้ ช่ง
กวานเพยหลงก็ยิ้มกล่าวขึ้นมาบ้าง

ทั้งช่วงกวางเพยหลงและนายน้อยสำนักฉลาม โลहितได้มีความแค้นต่อกันกับหลี่ชีย่มาก่อน ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ไว้หน้าหลี่ชีย่เลย

หลี่ชีย่ชี้คร้านจะไปสนใจนายน้อยฉลาม โลहित เพียงกล่าวต่อผู้เฒ่าด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “รากโสมรากหนึ่ง เอาไว้ยืดอายุขัยก็ดี”

สีหน้าของผู้เฒ่าพลันแปรเปลี่ยนไป จึงรีบเปิดกล่องไม้ ออกดู ยามเมื่อกล่องไม้ถูกเปิดออก ปรากฎกลืนโสมที่เข้มข้นยิ่งนักลอยขึ้นมา ทุกคนที่ได้สูดดมกลิ่นโสมนี้เข้าไปพลันรู้สึกพลังลมปราณที่เพิ่มขึ้นพรวดพราด โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนที่สูงอายุยิ่งรู้สึกได้ว่าตนเองคล้ายตั้งอ่อนวัยขึ้นหลายสิบปีอย่างนั้น

ภายในกล่องไม้ที่สุดแสนจะธรรมดาๆ นั้นปรากฏรากโสมวางอยู่ท่อนหนึ่ง โดยที่รากโสมท่อนนั้นมีสีดั่งโลหิต และเหมือนมีประกายสีม่วงหลังรินอยู่ภายใน เหมือนหนึ่งเป็นหยกสีม่วงอย่างนั้น อีกทั้งรากโสมท่อนนี้ดูเหมือนยังคงมีชีวิตอีกด้วย

“บรรพบุรุษราชาโสมโลहितม่วง! รากโสมบรรพบุรุษ!” ผู้
เฒ่าร้องออกมาด้วยความตะลึง ต่อให้เขาเป็นผู้ได้ผ่านโลกมาอย่าง
โชกโชกแล้วยังคงอดที่จะหวั่นไหวไม่ได้ ของชิ้นนี้ไม่สามารถ
นำเอาเรื่องของอายุสมุนไพรมานำเป็นตัวชีวิตได้ เพราะนี่คือโอสถ
เซียน!

แม้ว่ารากของบรรพบุรุษโสมชิ้นนี้จะเพียงท่อนเล็ก
ท่อนหนึ่ง แต่ก็ไม่สามารถประเมินค่าของมันได้ สำหรับผู้บำเพ็ญตน
จำนวนมากแล้ว ด้วยรากโสมบรรพบุรุษหนึ่งท่อนเล็กเท่านั้นสามารถ
ยืดอายุขัยได้ยืนยาวมาก เป็นที่ต้องการและใฝ่ฝันของบรรดายอด
ฝีมือรุ่นอาวุโสเป็นจำนวนมาก!

“บรรพบุรุษโสม...” บรรดาแขกจำนวนมากที่อยู่ใน
เหตุการณ์ต่างรู้สึกหวั่นไหวเป็นอันมากเมื่อได้เห็นรากโสมท่อนนี้
หลายคนต้องทยอยกันยึดคอเพื่อมองดู

“มันเป็นสิ่งที่ข้าได้เห็นเป็นครั้งแรกในชีวิต” ปฐมบรรพ
บุรุษของสำนักเจ้าลัทธิเมื่อเห็นเจ้าสิ่งนี้แล้ว อดรู้สึกหวั่นไหวไม่ได้
ถึงกับน้ำลายไหลยืด มันคือสุดยอดสิ่งของที่ใช้สำหรับยืดอายุขัย

“โอสถเซียนเซียนนะ พบเจอได้แต่จับต้องไม่ได้ ในช่วงชีวิตคนผู้หนึ่งจะมีสักกี่คนที่เคยเห็นโอสถเซียนกันแล้ว?” หลายคนรู้สึกประทับใจยิ่งกว่ารักโสมท่อนนี้ สำหรับผู้บำเพ็ญตนที่มีอายุมากยิ่งน้ำลายไหลยืดไม่หยุด

“นี่มันคือสิ่งที่มีไว้สำหรับจักรพรรดิเทพโดยเฉพาะนะ” แม้ว่าจะมีผู้คนจำนวนมากที่รู้สึกน้ำลายไหล แต่ไม่มีใครกล้าคิดร้าย เนื่องจากของเช่นนี้มีไว้กับระดับจักรพรรดิเทพเป็นการเฉพาะเท่านั้น

“รักโสมบรรพบุรุษ...” แม้แต่พวกหงเหียนจู้และบรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงก็เหมือนถูกสยบเอาไว้ ของเช่นนี้พวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะคิด

ตอนที่ 1253 บ้านตระกูลเจียน

รากโสมท่อนหนึ่งสร้างความตกตะลึงให้กับผู้คนจนต้องร้องอุทานออกมา โดยเฉพาะกับรากโสมที่ตั้งสีโลหิตทั้งท่อน มีประกายม่วงที่ไหลริน ไม่ว่าจะเป็นสายตาของผู้ใดก็ต้องมองว่าเป็นของล้ำค่าที่ประเมินค่าไม่ได้

ทั้งนายน้อยสำนักฉลามโลหิต และซ่งกวานเพยหลงเวลานี้ท่าทางของพวกเขาดูพะอืดพะอมยิ่งนัก สีหน้าดูไม่จี๊ด ก่อนหน้านี้พวกเขายังคงกล่าวเยาะเย้ยหลීชีเย่อยู่ แต่รากโสมที่อยู่ตรงหน้าเป็นการตบหน้าพวกเขาฉาดใหญ่ ทำให้พวกเขาเวลานี้แทบหาทางลงไม่ได้

แน่นอน การที่หลීชีเย่มอบรากโสมท่อนหนึ่งเป็นของขวัญให้กับผู้เฒ่าของตระกูลเจียนนั้น หาใช่เป็นการอวดบารมีแต่อย่างใด หากนับลำดับอาวุโสแล้ว ผู้เฒ่าตระกูลเจียนยังเป็นเพียงระดับผู้เยาว์เท่านั้น การที่เขามอบรากโสมเช่นนี้ให้กับเขาท่อนหนึ่งเพื่อใช้ยืดอายุขัยออกไป นับว่าเป็นการมอบของขวัญให้กับผู้เยาว์ในโอกาสได้พบหน้ากัน

ในขณะที่ เจียนเสี่ยวเถี่ยได้เดินเข้ามาหาอย่างเร่งรีบ เขากำลังให้การต้อนรับบรรดาแขกคนอื่นๆ อยู่ภายในจวน เมื่อได้ ยินรายงานจากศิษย์ภายในสำนักแล้ว จึงรีบเร่งรุดมาทันที รากโสม ท่อนนี้สำหรับตระกูลเจียนของเขาแล้วต้องนับว่าเป็นของขวัญชิ้น ใหญ่เลยทีเดียว เจียนเสี่ยวเถี่ยต้องออกมาต้อนรับด้วยตนเอง

“พี่หลี่ให้เกียรติมากไปแล้ว ให้เกียรติมากไปแล้ว” พลัน ที่เจียนเสี่ยวเถี่ยเห็นหน้าหลี่ซีเยรีบเร่งประสานหมัดคารวะกล่าวว่า “น้องขอขอบคุณพี่หลี่สำหรับของขวัญล้ำค่าเช่นนี้ของพี่หลี่แทน บรรพบุรุษผู้เฒ่าก่อน”

สำหรับรากโสมบรรพบุรุษท่อนนี้แล้ว มันเป็นที่ต้องการ ของเจียนหลงเว่ยบรรพบุรุษผู้เฒ่าตระกูลเจียนอย่างยิ่ง เวลานี้เขามี อายุถึงแปดพันปีเข้าไปแล้ว รากโสมเช่นนี้ท่อนหนึ่งย่อมสามารถ ยืดอายุขัยของเขาเพิ่มขึ้นนับร้อยปีเป็นอย่างน้อย

หลี่ซีเยเพียงพยักหน้า กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “แค่ ของขวัญเล็กน้อย ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง”

ด้วยท่าที่เฉยเมยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นของหลี่ซีเย ทำให้แขกที่อยู่ในเหตุการณ์ตรงหน้าอดที่จะเหลือบมองไปที่นายน้อย

สำนักฉลามโลหิตและชิ่งกวานเพยหลงไม่ได้ โดยเฉพาะกับนาย
น้อยสำนักฉลามโลหิต

ก่อนหน้านี้้นนายน้อยสำนักฉลามโลหิตยังรู้สึกกระหึ่ม
ยั้มย่องในใจหลังจากได้มอบมุกฉลามโลหิตพิเศษเป็นของขวัญวัน
เกิด ทั้งยังออกปากเยาะเย้ยหลี่ชียเอ แต่เวลานี้หลี่ชียเอได้มอบราก
โสมบรรพบุรุษท่อนหนึ่งที่มีค่ามากกว่ามุกฉลามโลหิตพิเศษจนนับ
ไม่ได้ว่ามากกว่ากี่เท่าตัว โดยที่หลี่ชียเอมีท่าทีเฉยเมยเหมือนไม่มี
อะไรเกิดขึ้น ทำให้ปรากฏออกมาอย่างชัดเจนว่าธาตุแท้ภายใน
ของทั้งสองคนนั้นใครเหนือกว่าใคร

“พี่หลี่ เจ้าบ้านทะเลสาบตั้งถึง สหายทั้งหลาย ขอเชิญ
ข้างใน ขอเชิญข้างใน” เมื่อเจียนเสี่ยวเถี่ยเห็นหลี่ชียเอมาด้วยกัน
กับพวกหงเทียนจู้ จึงรีบกล่าวเชิญพวกเขา

ได้รับการต้อนรับจากเจียนเสี่ยวเถี่ยด้วยตนเองเช่นนี้
ทำให้หงเทียนจู้และบรรดาศิษย์ทะเลสาบตั้งถึงรู้สึกหน้าบาน เจียน
เสี่ยวเถี่ยคือผู้สืบทอดของบ้านตระกูลเจียน แม้ว่าน้อยครั้งนักที่เขา
จะปรากฏตัวต่อสาธารณชน แต่ก็มีฐานะที่สูงส่งมาก ผู้ที่สามารถ
ให้เขาต้องต้อนรับด้วยตนเองนั้นล้วนแล้วแต่เป็นระดับสำนักที่เป็น
สายเจ้าแห่งทะเล หรือสายสำนักราชันเซียนทั้งสิ้น

เวลานี้พวกเขาได้รับการต้อนรับด้วยตนเองจากเจียนเสี่ยวเถี่ย ทำให้พวกเขาได้หน้ามาไม่น้อยเลยทีเดียว

ก่อนไปจากที่ตรงนั้น ขณะเดินผ่านนายน้อยสำนักฉลามโลหิต หลี่ชีย่ได้เหลือบมองนายน้อยสำนักฉลามโลหิตด้วยท่าที่เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น และกล่าวด้วยน้ำเสียงธรรมดาว่า “มุกวิเศษที่เป็นลูกแก้วหินอะไรเทือกนั้น ปกติแล้วข้าจะเอามาใช้ติดรองเท้า ไม่มีราคาสักนิด”

หลี่ชีย่จะไม่มีคำว่าปราณีสำหรับผู้ที่ทำตัวเป็นศัตรู และไม่มี ความจำเป็นต้องไว้หน้า ไม่จำเป็นต้องให้เขามีทางลง

ทุกคนต่างก็เข้าใจได้ว่าคำพูดนี้พุ่งเป้าไปที่นายน้อยสำนักฉลามโลหิตแน่นอน เพียงแต่มันเป็นเรื่องบุญคุณความแค้นส่วนตัว จึงไม่มีใครกล้าพูดสอดแทรก

สีหน้าของนายน้อยสำนักฉลามโลหิตพลันดูไม่จี๊ดถึงขีดสุด เมื่อถูกหลี่ชีย่พูดกระแนะกระแหนเช่นนี้ จึงหันหลังเดินจากไปทันที

ซึ่งกวางเพยหลงรีบติดตามจากไป หากพวกเขายังคงวิ่ง
อยู่ต่อไปก็จะอึดอัดเหลือทนมากขึ้น และยิ่งเป็นการเสียหน้ามาก
ขึ้นด้วย

“พี่หลี่มาที่บ้านตระกูลเจียนเป็นครั้งแรก ถ้าหากพี่หลี่
และท่านทั้งหลายไม่รังเกียจละก็ ติดตามน้องเดินดูรอบๆ ไม่ทราบ
เห็นเป็นประการใด?”

มองดูบ้านตระกูลเจียนที่คุ้นเคย หลี่ซิเย่พยักหน้าเบาๆ
กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “เดินเล่นหน่อยก็ดี”

ตระกูลเจียนกินพื้นที่กว้างขวางมาก กระทั่งกล่าวได้ว่า
ภายในบ้านตระกูลเจียนนั้นเหมือนเป็นโลกอีกโลกหนึ่งของตนเอง
มันไม่ได้เป็นเพียงจวนหลังหนึ่งเท่านั้น ที่ถูกต้องต้องบอกว่ามันเป็น
พื้นที่บรรพชน

ภายในบ้านตระกูลเจียนไม่เพียงมีตำหนักโบราณหอ
เก่าแก่ ยังมีภูเขาแม่น้ำ มีพื้นที่ๆ ล้อมรอบด้วยแม่น้ำ มีภูเขาสูง
ประหลาดตั้งอยู่ และยังมีน้ำพุน้ำตก...

การได้ติดตามเจียนเสี่ยวเถียนเดินท่องไปภายในบ้าน
ตระกูลเจียนนั้น นับว่าเป็นการเปิดหูเปิดตาให้กับศิษย์ทะเลสาบ
ต้งถึง เดิมทีพวกเขายังเข้าใจว่าบ้านตระกูลเจียนเป็นเพียงจวนหลัง
หนึ่งเท่านั้น ไม่นึกเลยว่าภายในจวนตระกูลเจียนกลับเป็นเหมือน
ดั่งโลกๆ หนึ่งของตนเอง

ครั้งนี้ได้เห็นภาพที่อยู่ตรงหน้า ภายในใจของศิษย์
ทะเลสาบต้งถึงนอกจากจะรู้สึกหวั่นไหวแล้ว ยังทำให้เข้าใจได้ว่า
ความแข็งแกร่งของบ้านตระกูลเจียนหาใช่เป็นชื่อเสียงจอมปลอม

การที่หลี่ชียเอ่ได้เดินติดตามเจียนเสี่ยวเถียนอยู่บน
พื้นที่ที่คุ้นเคยจนไม่รู้จะค้ำคยอย่างไรแห่งนี้ หลี่ชียเอ่ได้แต่ทอดถอน
ใจออกมาเบาๆ ภายในใจบังเกิดความรู้สึกที่บอกไม่ถูก

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ตระกูลเจียนให้การต้อนรับกับการ
กลับมาของเขาเสมอ อาจกล่าวได้ในระดับหนึ่งว่า บ้านตระกูลเจียน
นถูกสร้างขึ้นด้วยมือของเขา แต่หลังจากที่เขาได้ทำการผังร่าง
ของเจียนเหวินซินแล้ว เขาก็ไม่ต้องการจะกลับมาอีก เนื่องจากการ
มาถึงบ้านตระกูลเจียนทีใด ก็จะปรากฏคำพูดคำนั้นโพล่ขึ้นมา
กลางใจ

“ฟ้าดินช่างไกลกันเหลือเกิน การทำตัวเป็นมดปลวกที่หมอบอยู่ท่ามกลางฟ้าดินไซ้จะไม่ดี” ขณะจังหวะสุดท้ายของชีวิต นางก็ยังคงพูดเช่นนั้น

แต่สุดท้าย นางยังพูดออกมาคำหนึ่งว่า “ใต้เท้า ข้ารู้ว่าท่านมีปณิธานอยู่กับฟ้าดิน อยู่กับจุดสิ้นสุดของโลกใบนี้ เมื่อถึงเวลาที่ข้าหลับยาว ท่านก็สามารถก้าวเดินไปได้ไกลกว่า เร็วกว่า ที่ตรงนี้คือที่พักพิงของข้า เป็นที่พักพิงที่ดีที่สุด”

เมื่อนึกถึงคำพูดเช่นนั้นแล้ว หลี่ชียเอ่อดที่จะส่ายหัวเบาๆ ไม่ได้ เรื่องราวที่ผ่านไปก็ต้องผ่านไป ทุกอย่างปล่อยมันไปตามทาง ช่วงเวลาสุดท้ายเขาไม่ได้โทษเจียนเหวินซิน และไม่ได้โทษราชันเซียนหญิงหงเหียน

หนึ่งเดียวที่เสียดายก็คือ ความเป็นนังหนูที่แข็งแกร่งยิ่งนักของหงเหียน ตลอดเวลาที่ผ่านมา ในช่วงเวลาสุดท้ายที่จะจากไปไกล นางยังคงไม่ยอมหันกลับมา นางมีลักษณะที่ดื้อรั้นหัวแข็งอย่างนี้แหละ นางต้องการเอาชนะเช่นนั้น และด้วยความที่นางมีความแข็งแกร่งเช่นนั้นเอง ที่ทำให้ชีวิตนางมีความเจิดจรัสไปชั่วชีวิต

“พี่หลี่ ท่านเป็นอะไรไปหรือ?” เจียนเสี่ยวเถี่ยที่นำเดินไป
พลาจ อธิบายเรื่องราวต่างๆ ให้กับทุกคนสังเกตเห็นหลี่ซีเย่ใจคอไม่
อยู่กับเนื้อกับตัว จึงได้เอ่ยถามขึ้นมา

หลี่ซีเย่เมื่อได้สติกลับมา ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ไม่เป็นไร
ข้ารู้สึกเหนื่อยนิดหน่อย กลับไปพักผ่อนก่อนเถอะ”

“ก็ดี” เจียนเสี่ยวเถี่ยกล่าวว่า “ข้าได้ให้คนตระเตรียม
ห้องรับรองให้กับคณะของพี่หลี่ทุกคนเรียบร้อยแล้ว ในเมื่อพี่หลี่
เหนื่อยแล้ว งั้นพรุ่งนี้ค่อยมาเดินกันใหม่ ขณะเดียวกันพรุ่งนี้ก็จะ
เป็นวันที่บรรพบุรุษออกจากการกักตุน เมื่อถึงเวลานั้น ข้าจะไปพบกับ
บรรพบุรุษเป็นเพื่อนพี่หลี่”

หลี่ซีเย่เพียงแต่ยิ้มนิดหนึ่ง โดยไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา
ก็คำพูดเช่นนี้

ขณะที่บรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงเมื่อได้ยินคำพูด
เช่นนี้ของเจียนเสี่ยวเถี่ย ต่างจ้องมองหลี่ซีเย่ด้วยความอิจฉา
บรรพบุรุษผู้เฒ่าของตระกูลเจียนนั้นถือเป็นระดับจักรพรรดิเทพคน
หนึ่ง ในฐานะที่เป็นสุดยอดจักรพรรดิเทพ ไซ้ว่าใครก็สามารถเข้า

พบได้โดยง่ายตาย สามารถเข้าพบจักรพรรดิเทพเป็นการเฉพาะ
ถือเป็นเกียรติยศอย่างหนึ่ง

เขียนเสี่ยวเถียนเดินนำพวกของหลี่ชียเอ่ไปยังเรือนรับรอง
แต่พวกเขายังไม่หันกลับไปถึงเรือนรับรองก็ได้พบกับคนอื่นๆ
ระหว่างทางเสียแล้ว

“ฮองเฮา เขานี้แหละคือหลี่ชียเอ่” ในเวลานี้ ซ่งกวานเพย
หลงและนายน้อยสำนักฉลามโลหิตได้นำผู้หญิงสองคนเดินสวนมา
ผู้หญิงสองคนนี้นับได้ว่างามหยาดเยี่ยม รูปร่างของพวกนาง
สามารถทำให้ผู้หญิงอย่างหงยวีเจียว แม่นางหลินต้องสลด

ผู้หญิงทั้งสองนางนี้ คนหนึ่งงามปราดเปรียว คนหนึ่ง
งามหยาดเยี่ยม ลักษณะท่าทางสูงสง่า ทำให้ผู้พบเห็นมีจิตใจ
เคลิบเคลิ้มหลงใหล โดยเฉพาะนางที่สวยหยาดเยี่ยมและลักษณะ
ท่าทางที่สูงสง่าสมชุดเขียนของลัทธิเต๋าคนนั้น กลิ่นอายของความ
เป็นผู้หญิงที่มีสามีและมีความเป็นผู้ใหญ่นั้น ได้ยั่วเข้าจิตใจผู้คนให้
หวั่นไหว

สิ่งที่ผู้หญิงสองคนนี้ทำให้พวกหงยวีเจียวรู้สึกสลดนั้น ไม่ได้มีเพียงความงามของพวกนางเท่านั้น ยังมีท่าทีของความ แข็งแกร่งและเหนือผู้คนที่ออกมาจากตัวของพวกนางอีกด้วย

ผู้หญิงคนที่แลดูงดงามปราดเปรียวได้ปรากฏวงแหวน ของอ่องเทพแต่ละวงที่แผ่ออกมา แม้ว่าเอบางที่คอดกั้วของนางจะ ให้ความรู้สึกถึงความอ่อนแอ แต่ยามเมื่อวงแหวนรอบตัวที่แผ่ กระจายออกมากลับให้ความรู้สึกท่าทีอยู่เหนือฟ้าดินกับผู้คน ด้วย อำนาจของระดับอ่องเทพทำให้ต้องขนลุกชูในใจ นางก็คือสุดยอด ดาวรุ่งของสำนักแตรสังข์ซึ่งกวานเพยเยียน และก็คือพี่สาวของซึ่ง กวานเพยหลงนั่นเอง!

ส่วนผู้หญิงอีกคนกลับงามหยาดเยิ้มและท่าทีสูงศักดิ์ สวมชุดเขียนของผู้นำเพ็ญตน ซึ่งเพียงพอที่จะบ่งบอกถึงฐานะของ นาง รอบกายของนางปรากฏประกายทิวาออกมา โดยเฉพาะ ด้านหลังศีรษะของนางเหมือนมีคั่นฉ่องวิเศษลอยอยู่ เหมือนว่าคั่น ฉ่องบานนี้สามารถส่องสว่างทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกได้ ด้วยคั่นฉ่อง วิเศษนี้แหละเหมือนว่ามันเปี่ยมด้วยเสน่ห์ สามารถดึงเร้าวิญญาณ ของผู้คนได้อย่างนั้น

นางก็คืออนุที่อ่องเทพลมบาดาลโปรดปรานมากที่สุด นามว่ากงซุนเหมยยวี้นั่นเอง ตัวกงซุนเหมยยวีชีจะเป็นดังแจกััน

ดอกไม้ที่งดงามใบหนึ่งเท่านั้น นางคือดาวรุ่งที่มีชื่อเสียงขจรไกล ขณะอยู่ที่ทะเลร่อนน้ำลึกอยู่แล้ว ก่อนที่จะแต่งงานกับอองเทพลมบาดาลในเวลาต่อมา

กงซุนเหมยยวีมีพรสวรรค์ที่สูงมาก นางได้ทำการฝึกเคล็ดวิชาพรสวรรค์เทพศาสดสองที่เป็นวิชาเฉพาะของเผ่าวิญญาณเทพจนถึงขั้นเทพ โดยเฉพาะนางมีตาหวานคู่หนึ่ง เล่าลือกันว่าเมื่อนางสามารถฝึกเสน่ห์ของตนไปจนถึงขั้นสูงสุด ก็จะทำให้วิชาเทพศาสดสองเนตรหยาดเยิ้มของนางสามารถสะกดวิญญาณผู้คนสามารถควบคุมจิตของผู้อื่นได้

เวลานี้ ซ่งกวานเพยหลงนำกงซุนเหมยยวีมาที่นี่ และชี้ตัวหลี่ชียเอ่ให้กับนาง

สีหน้าของหงเทียนจู้พลันแปรเปลี่ยนไปเมื่อมองเห็นซ่งกวานเพยเยียนและกงซุนเหมยยวี เนื่องจากเรื่องราวเกี่ยวกับความบาดหมางระหว่างหลี่ชียเอ่กับกงซุนเหมยยวีเขาเองก็เคยได้ยินมา และฟังว่าหลี่ชียเอ่ได้สังหารกงซุนเชียนเออร์ สาวใช้ข้างกายที่นางรักมากที่สุด

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันเช่นนี้ ทำให้เจียน
เสียวเสียดขมวดคิ้วนิดหนึ่งไม่ได้ เขาไม่ใช่คนที่กลัวมีเรื่อง แต่
การที่ซ่งกวางเพยหลงและนายน้อยสำนักฉลามโลหิตแสดงออกถึง
การลงใจเสียมอย่างชัดเจน ทำให้เขาไม่ชอบยิ่งนัก

“เป็นเจ้าที่สังหารสาวใช้ของข้า!” สายตาของกงซุน
เหม่ยยวีตกไปอยู่บนตัวของหลี่ซีเย ด้วยดวงตาที่หน้าเกรงขาม แม้
เหมือนไม่โกรธแต่มากด้วยอำนาจ

“ใครกันรี?” หลี่ซีเยที่มีท่าทีเฉยเมย ไม่ถ่วงน้ำหนักกว่าเขา
จะละสายตากลับมา และมองไปที่กงซุนเหม่ยยวี กล่าวท่าทีเฉยเม
ยออกมา

“กงซุนเซียนเออร์!” กงซุนเหม่ยยวีกล่าวน้ำเสียงน่าเกรง
ขามว่า “เด็กสาวที่ถูกเจ้าสังหารที่ร่องน้ำไต้ทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดคน
นั้น”

“อ้อ มีคนเช่นนั้นจริงๆ” หลี่ซีเยหัวเราะนิดหนึ่ง กล่าวว่า
“เสียดาย นางไม่ควรลงมือต่อข้า ข้าไม่เคยปราณีต่อผู้ที่เป็ศัตรู
เสมอ”

“ฆ่าคนต้องชดใช้ด้วยชีวิต!” ดวงตาของกงซุนเหม่ยยวี เปล่งประกายน่ากลัว เผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าออกมา กล่าว น่าเกรงขามว่า “ข้าจะเอาหัวของเจ้ามาเช่นไหววิญญานของนางที่อยู่บนสวรรค์”

ทั้งนายน้อยสำนักฉลามโลหิตและซ่งกวานเพยหลงอด รู้สึกดีใจไม่ได้ เมื่อเห็นกงซุนเหม่ยยวีจะลงมือต่อหลี่ซีเย พวกเขา ต่างมีท่าทีที่ดีใจเมื่อเห็นผู้อื่นกำลังเดือดร้อน พวกเขาคอยดูหลี่ซีเย ถูกสังหารโดยกงซุนเหม่ยยวี

หลี่ซีเยเลิกคิ้วที่หนึ่ง เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเมื่อได้ยิน คำพูดเช่นนี้ มองดูกงซุนเหม่ยยวี จากนั้นมองไปที่ซ่งกวานเพย เยี่ยน แล้วก็มองไปที่นายน้อยสำนักฉลามโลหิตและซ่งกวานเพย หลง จากนั้นกล่าวอย่างเอ้อระเหยขึ้นมาว่า “เจ้าจะลงมือคนเดียว หรือว่าจะเข้ามาพร้อมกันทั้งหมด? ข้ารู้สึกว่าคุณเจ้าเข้ามา พร้อมๆ กันน่าจะดีกว่า จะได้ไม่ต้องมาลงมือกับพวกเจ้าทีละคน เสียเวลาช้าเกินไป”

ตอนที่ 1254 เจยเมยต่อผู้มีอิทธิพล

คำพูดของหลี่ซีเยปล้นทำให้ซ่งกวานเพยเยียนมีสีหน้าที่ไม่พอใจ ยิ่งพวกซ่งกวานเพยหลงด้วยแล้ว พวกเขาจ้องมองหลี่ซีเยอย่างโกรธแค้น

ขณะที่เลี่ยนเสี่ยวเถี่ยอดหัวเราะเลือนๆ ไม่ได้ แหย่กงซุนเหม่ยยวีเข้าก็เป็นเรื่องที่ยุงยากมากพอแล้ว เวลานี้กลับเพิ่มซ่งกวานเพยเยียนเข้ามาอีกคน

สำหรับพวกของหงเทียนจู้จนถึงกับพูดอะไรไม่ออก พวกเขาได้แต่มองหน้ากันและกัน กงซุนเหม่ยยวีนั้นมีผู้ให้การสนับสนุนเป็นราชวงศ์จ๋มบาดาล ส่วนซ่งกวานเพยเยียนนั้นกำเนิดจากสำนักเตตรสังข์ ไม่ว่าจะป็นราชวงศ์จ๋มบาดาล หรือสำนักเตตรสังข์ล้วนแล้วแต่ไม่มีใครกล้าไปยุ่งด้วยทั้งสิ้น

เวลานี้หลี่ซีเยกลับไปแหย่พร้อมกันทีเดียวทั้งราชวงศ์จ๋มบาดาล และสำนักเตตรสังข์ ช่างเป็นการบ้าระห่ำเหลือเกิน เท่ากับมองว่าศัตรูไม่มีตัวตนอย่างนั้น

“ใจกล้ามาก” สายตาของซ่งกวานเพยเยียนส่งประกาย
นำเกรงขามออกมา ขณะที่วงแหวนระดับอ่องเทพบนตัวส่งประกาย
ที่เจิดจ้ายิ่งขึ้น นางจ้องมองไปที่หลี่ชียเอ๋ เอ่ยอย่างช้าๆ ว่า “ได้ข่าว
ว่าเจ้าเป็นผู้ควบคุมต้นไม้ของต้นนกยูง เป็นผู้สืบทอดของเขต
นกยูง ข้ากลับต้องการรู้ว่าเจ้าได้สืบทอดฝีมือของต้นนกยูงมาได้ก็
ส่วน ถึงกับกล้าท้าทายข้า!”

“ก็แค่ระดับอ่องเทพเท่านั้นเอง ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง”
หลี่ชียเอ๋ชี้คร้านจะมองหน้าพวกนางเสียด้วยซ้ำกับคำพูดของซ่ง
กวานเพยเยียน เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ข้าเพิ่งจะมาถึงวันนี้เอง ไม่
ประสงค์จะให้เลือดนองบ้านตระกูลเจียน ถ้าหากรู้จักกาลเทศะล่ะก็
ไสหัวไปให้พ้นเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้น ข้าจะฆ่าพวกเจ้าให้หมด!”

เป็นคำพูดที่ตรงและอันธพาลยิ่งนัก พลันทำเอาผู้คน
ต้องอึ้ง แม้แต่เจียนเสี่ยวเถี่ยยังรู้สึกขนหัวลุก นี่มันเป็นการราด
น้ำมันลงไปใกองเพลิงชัดๆ!

“วาจาโอหังมาก งั้นข้านี้แหละจะลองดู!” ขณะที่กงซุน
เหม่ยยวี่ยังไม่ทันระเบิดอารมณ์ออกมา ด้านซ่งกวานเพยเยียนที่
ดวงตาเบิกกว้างเปี่ยมด้วยปณิธานการฆ่า ก้าวเดินออกมาก้าวหนึ่ง
วงแหวนอ่องเทพได้แผ่อานุภาพบดขยี้ไปทั่วทั้งบริเวณ พลันทำให้
ผู้คนรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก

“ทุกท่าน ทุกท่าน” ขณะที่สองฝ่ายกำลังจะลงมือต่อกัน ในบัดดลนั้น เจียนเสี่ยวเถี่ยรีบเข้าไปกั้นขวางระหว่างกลางเอาไว้ ทั้งกั้นขวางหลี่ชียเอเอาไว้ ขณะเดียวกันก็ขวางซ่งกวานเพยเยียน เอาไว้ด้วย

เจียนเสี่ยวเถี่ยรีบประสานหมัดคารวะต่อหลี่ชียเอและซ่งกวานเพยเยียนกับกงซุนเหม่ยยวี ตีหน้ายิ้มแ้มกล่าวว่า “พี่หลี่ แม่ นางซ่งกวาน มเหสีกงซุน ทุกคนถอยก้าวหนึ่งดีหรือไม่? ถอยก้าวหนึ่งทะเลกว้างไกล วันนี้เป็นวันมงคลทุกคนให้เกียรติสักนิด ให้เรื่องมันแล้วกันไป ให้เรื่องมันแล้วกันไปเถอะนะ”

สำหรับบุญคุณความแค้นระหว่างกันของหลี่ชียเอกับซ่งกวานเพยเยียนและกงซุนเหม่ยยวีนั้น เจียนเสี่ยวเถี่ยในฐานะเป็นบุคคลภายนอกก็ไม่อยากเข้าไปก้าวก่าย เพียงแต่ว่าก่อนวันงานฉลองวันเกิดของบรรพบุรุษตระกูลเจียน เขาย่อมไม่ต้องการให้เลือดนองตระกูลเจียน จะไม่เป็นมงคลอย่างยิ่ง

“น้องซ่งกวาน ละเว้นชีวิตของเขาชั่วคราวเถอะ ให้หัวของมันเป็นคางฝากเอาไว้บนคอของมัน ไว้รอให้เสร็จงานฉลองวันเกิดของผู้เฒ่าเจียนแล้ว ค่อยเอาชีวิตสุนัขของมันก็ยังไม่สาย”

แม้แต่กงซุนเหม่ยยวีที่สาวใช้ของตนถูกหลี่ชียเอ่สั่งหาร ยังคงอด
กลั้นเอาไว้ได้เป็นการชั่วคราว

จะอย่างไรเสีย วันมงคลเนื่องในวันเกิดของผู้เฒ่าตระกูล
เจียนได้ใกล้เข้ามามากแล้ว การตีรันฟันแทงในบ้านตระกูลเจี๋ย
นก่อนถึงวันงานเป็นการไม่ให้เกิดเกียรติแก่ตระกูลเจียนมากเกินไป
แม้ว่ากงซุนเหม่ยยวีจะได้รับการรักใคร่โปรดปรานจากอ่องเทพลม
บาดาลมากก็ตาม แต่ก็ยังคงรู้จักแยกแยะว่าอะไรควรไม่ควร

“นับว่าเจ้าโชคดี” สุดท่าย ช่งกวานเพยเยียนยังคงให้
เกียรติแก่เจียนเสี่ยวเถี่ย นางจ้องมองหลี่ชียเอ่ด้วยท่าทีน่าเกรงขาม
กล่าวว่า “หากไม่เป็นเพราะคุณชายเจียนขอร้อง วันนี้ในปีหน้าก็
คือวันครบรอบวันตายของเจ้า”

“ต้องบอกว่าโชคชะตาของพวกเขาเจ้าไม่เลวนัก” หลี่ชียเอ่
ยิ้มอย่างนุ่มนวล กล่าวว่า “วันนี้ข้ายังไม่อยากฆ่าคน ไม่อย่างนั้นละ
ก็...” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เห็นประกายน่าเกรงขามแวบออกมาจาก
ด้วยตาทั้งสองของเขา

“พี่หลี่ เชิญทางนี้ เชิญทางนี้!” เจียนเสี่ยวเถี่ยวรู้สึกขนหัวลุก เขากลัวใจจริงๆ ว่าพวกเขาที่พูดกันคำสองคำก็จะพาลลงมือกัน จึงรีบกันหลี่ซีย่เอาไว้และนำทางให้กับเขา

หลี่ซีย่เองก็ไม่ได้ทำให้เจียนเสี่ยวเถี่ยวต้องลำบากใจ เขาเพิ่งกลับมาวันนี้จึงยังไม่อยากฆ่าคน มิฉะนั้นแล้ว อาศัสนิสัยของเขาคงไม่ปล่อยให้ใครมาแสดงปณิธานการฆ่าต่อหน้าเขา มันผู้ใดเผยปณิธานการฆ่ากับเขา ต้องถูกฆ่าโดยไม่มีละเว้น!

พวกหงเทียนจู้เองก็รู้สึกโล่งอก ยามที่หลี่ซีย่ปะทะคารมกับซ่งกวานเฟยเยียนนั้น พวกเขาต่างรู้สึกอัดอัดหายใจไม่สะดวก หากพวกเขาลงมือต่อสู้กันจริง ย่อมหาใช่เป็นเรื่องล้อเล่นอย่างแน่นอน

“เจ้าสำนักหง...” ขณะที่พวกหงเทียนจู้รีบเร่งเดินตามให้ทันหลี่ซีย่ ก้าวเดินได้ไม่กี่ก้าวปรากฏเสียงของซ่งกวานเฟยเยียนได้เรียกหงเทียนจู้เอาไว้ นางพูดอย่างน่าเกรงขามว่า “ได้ยินว่าเจ้าสำนักหงมีปัญหาเรื่องที่สองตระกูลจะแต่งงานกันอย่างนั้นรึ?”

หงเทียนจู้รู้สึกขนหัวลุกเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ แต่ว่าเขาไม่หยุดเดินก็ไม่ได้ ได้แต่ประสานหมัดคารวะกล่าวว่า “แม่นาง

ซ่งกวาน ไซว่าข้าจะมีปัญหาเกี่ยวกับการแต่งงานในครั้งนี่ เรื่องนี้
เกี่ยวพันถึงเรื่องสำคัญในชีวิตของบุตรหลานทั้งสองฝ่าย เรียกว่ามี
ความสำคัญอย่างยิ่ง ดังนั้นต้องรอบคอบ ต้องรอบคอบเอาไว้”

“ในเมื่อบรรดาผู้อาวุโสของทะเลสาบตั้งถึงก็เห็นด้วย
แล้ว น้องชายของข้าก็เต็มใจอย่างยิ่ง ทั้งแคว้นซีของข้าก็ยินดีกับ
เรื่องแต่งงานในครั้งนี่ แล้วตระกูลหงยังจะต้องคุดอะไรเพื่อความ
รอบคอบอีก?” ซ่งกวานเพยเขียนเรียวกว่ากล่าววาจาฉอดๆ ชูเซ็น
บังคับด้วยท่าทางที่ข่มเหงผู้คน

ครั้นซ่งกวานเพยเขียนเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว อดมองดูหงยวี
เลียวไม่ได้ กล่าววา “เจ้าสำนักหง หรือว่าลูกสาวเจ้าไม่ยินยอม?
เห็นว่าแคว้นซีของข้าไม่คู่ควรกับตระกูลหงของพวกเจ้า!”

“เรื่องนี่ ไม่ใช่ ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น...” หง
เทียนจู้หัวเราเจื่อนๆ ออกมา ในใจของเขาไม่เห็นด้วยที่จะดองกับ
แคว้นซี เพราะมันเป็นการชกศึกเข้าบ้าน! แต่แม่แต่บรรดาบรรพ
บุรุษก็เห็นด้วยแล้ว เขาจะปฏิเสธก็ยากอยู่

“โ้ว แม่นางตระกูลหง เรื่องดีๆ เช่นนี้เจ้ายังไม่เห็นด้วย
รี?” ในเวลานี้ กงซุนเหม่ยยวีก็ช่วยพูดเสริมให้ว่า “คุณชายซ่ง

กวานนั้นคือมังกรในหมู่ผู้คน แคว้นซีก็นับเป็นสำนักเจ้าลัทธิในทะเลปีศาจมังกร นับว่าคุณควรกับเจ้า สายเลือดของตระกูลหงก็นับว่าสามารถควรคู่กับคุณชายซ่งกวานแล้ว สามารถสืบทอดทายาทที่ดีเด่นให้กับแคว้นซี...”

สำหรับคำพูดที่แสดงท่าบิบบคั้นคนของซ่งกวานเพยเขียนหงหยวีเฉียวฟังแล้วให้รู้สึกไม่สบายตัวนัก เวลานี้จากคำพูดของกงซุนหม่มยวียิ่งทำให้หงหยวีเฉียวรู้สึกโกรธแค้นเป็นยิ่งนัก ใช้นางเป็นฝ่ายต้องการแต่งงานกับซ่งกวานเพยหลง เวลานี้ฟังจากคำพูดของกงซุนหม่มยวีแล้วเหมือนว่านางสามารถเกาะแคว้นซีที่มีฐานะสูงกว่าอย่างนั้น

ความจริงแล้ว หากดูจากท่าทีของซ่งกวานเพยเขียนแล้วเหมือนว่านางได้เกาะแคว้นซีผู้มีฐานะสูงกว่าอย่างนั้นจริงๆ ซึ่งทำให้หงหยวีเฉียวยิ่งต้องการปฏิเสธการแต่งงานในลักษณะเช่นนี้ และมีความโกรธแค้นในใจมากขึ้น

“แม่นางซ่งกวาน เรื่องแต่งงานของข้า ข้าตัดสินใจเองได้!” หงหยวีเฉียวตอบซ่งกวานเพยเขียนอย่างเย็นชา

ซ่งกวานเพยเยียนเพียงจ้องมองหงยวีเจียวเยือกเย็นที่หนึ่ง กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เรื่องการแต่งงานควรให้ผู้อาวุโสเป็นผู้ตัดสินใจ ในเมื่อบรรดาบรรพบุรุษตระกูลหงเห็นด้วยแล้ว เจ้าก็ทำตามที่เขาจัดการก็แล้วกัน...”

“แคว้นซินับเป็นตัวละคร...” ขณะที่ซ่งกวานเพยเยียนมีท่าทีขมเหงผู้คน และพูดจาฉอดๆ บีบคั้นคนอื่น หลี่ชียเอ่ได้หันหลังกลับมากล่าวตัดบทซ่งกวานเพยเยียน “ในเมื่อคนของตระกูลหงไม่แต่ง เจ้าก็ไสหัวไปให้พ้น ไม่ต้องเอาท่าทีสูงเด่นเหนือผู้คนมาข่มผู้อื่น! คนของตระกูลหงข้าหาใช่คนแคว้นซีของเจ้าจะคู่ควรได้!”

คำพูดของหลี่ชียเอ่ได้พุ่งเป้าตรงไปยังซ่งกวานเพยเยียน ทำให้ซ่งกวานเพยเยียนพลันโกรธแค้นเป็นพินเป็นไฟจนกระโดดตัวลอย อดที่จะกล่าวไม่ได้ว่า “เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้าไม่ใช่คนของตระกูลหง เรื่องนี้มันกงการอะไรของเจ้า เรื่องของตระกูลหงเจ้ายังไม่มีสิทธิ์มาออกความเห็น!”

สายตาของซ่งกวานเพยเยียนดูน่าครั่นคร้าม จ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่ กล่าวน่าเกรงขามว่า “เจ้าผู้เยาว์ที่โง่เขลา แม้ว่าข้าไม่ต้องการให้เลือดนองสถานที่แห่งนี้ แต่ว่าอาศัยคำพูดเช่นนี้ของเจ้า ก็สมควรต้องถูกตบปาก”

“อาศัยเจ้า?” หลีซีย่ยิ้มแบบไม่ได้ใส่ใจ ก้าวเดินออกมาทันที กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “เจ้าพูดไม่ผิด วันนี้ข้าไม่อยากจะฆ่าคนจริงๆ และไม่อยากให้เลือดนองสถานที่แห่งนี้ ตบปากก็ดีเหมือนกัน!”

“พี่หลี่ พี่หลี่...” เห็นหลีซีย่จะลงมือ เจียนเสี่ยวเถี่ยรีบขวางเอาไว้ ขาดแค่ไม่ได้กอดหลีซีย่ที่กำลังจะเข้าไปสั่งสอนซ่งกวางเพยเยียนเท่านั้น

“พี่หลี่ ให้เกียรติอันน้อยนิดแก่ข้าเถอะนะ ทุกท่านมีบุญคุณความแค้นอย่างไรแค่เลื่อนออกไปไม่กี่วันจะเป็นอย่างไรกันเล่า?” เจียนเสี่ยวเถี่ยที่ทำหน้าเจื่อนๆ เกือบจะต้องอ้อนวอนขอแล้วล่ะ

หลีซีย่มองดูเจียนเสี่ยวเถี่ยแวบหนึ่ง จากนั้นกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “วันนี้ข้าไม่อยากจะฆ่าคน ทางที่ดีให้พวกมันไปให้พ้นๆ หน้าข้า หลังจากวันนี้ไปแล้ว ฆ่าไม่มีละเว้น!” กล่าวจบหันหลังเดินไปทันที

มองดูหลี่ชียเอ่ที่หันหลังเดินจากไปทันที ทำให้เจียนเสี่ยว
เถี่ยทอดถอนใจออกมาด้วยความโล่งอก เจียนเสี่ยวเถี่ยยังไม่รู้ว่าหลี่
ชียเอ่ได้ให้เกียรติเขาอย่างเต็มที่แล้ว หากเป็นช่วงเวลาปกติเขาไม่เคย
สนใจใครอยู่แล้ว บอกว่าจะฆ่าคนก็ฆ่าเลย!

วันนี้เป็นวันที่หลี่ชียเอ่ได้กลับมาเป็นวันแรก ในห้วงเวลา
อันสุดแสนจะยาวนานที่ผ่านไป ในที่สุดเขาก็ได้กลับมาเหยียบบ้าน
ตระกูลเจียนอีกครั้ง เขาจึงไม่ต้องการให้มีการลงมือฆ่าคนตั้งแต่วัน
แรกที่กลับเข้าบ้านตระกูลเจียนจนเลือดนองตระกูลเจียน

เมื่อถูกหลี่ชียเอ่เข้ามาตีรวนเช่นนี้ ทำให้หงเถียนลู้ดที่จะ
โล่งอกนิดหนึ่งไม่ได้ จึงรีบเร่งเดินตามติดหลี่ชียเอ่ไปพร้อมๆ กับ
บรรดาศิษย์ทะเลสาบตั้งถึง

“เจ้าสำนักหง...” ก่อนที่หงเถียนลู้จะจากไป ช่งกวาน
เพยเยียนกล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “เจ้าต้องคิดให้รอบคอบนะ
เรื่องสำคัญเช่นนี้อย่าให้บุคคลภายนอกคนหนึ่งมาบงการ สำหรับ
ทะเลสาบตั้งถึงแล้ว หาใช่เรื่องดีไม่”

คำพูดของช่งกวานเพยเยียนชมผู้คนเหลือเกิน กระทั่ง
เรียกได้ว่าเป็นการชมชู่ หงเถียนลู้ยอมฟังออก ร่างของเขารู้สึกแข็ง

อยู่กับที่ทีหนึ่งเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ แต่ว่าเขาไม่ได้ตอบโต้อะไร
รีบเร่งก้าวเท้าตามหลี่ชียเอากไป

ภายในใจของหงเทียนจู้รู้สึกจนด้วยเกล้าอย่างยิ่ง หลาย
วันมานี้เขาได้เดินทางกลับไปยังทะเลสาบตั้งถึงรอบหนึ่งด้วยตัวเอง
เขาได้เคยหวานล้อมกับบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลาย แต่ก็ไม่สำเร็จ

แม้ว่าเรื่องของการแต่งงานเช่นนี้หงเทียนจู้ไม่คิดจะไป
ฟังพาอาศัยคนอื่น แต่ทว่าเวลานี้เขากลับต้องการอาศัยหลี่ชียเอแล้ว
หากไม่มีใครสามารถทัดทานซึ่งกวานเพยเยียนได้ เกรงว่าหงยวี
เจียวคงต้องแต่งงานกับซึ่งกวานเพยหลงเป็นแน่แท้

หงยวีเจียวไม่ต้องการแต่งงานกับซึ่งกวานเพยหลง
ขณะที่หงเทียนจู้เองก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงโชคชะตาของลูกสาว
ตนเอง ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้แล้ว หงเทียนจู้ได้แต่ท่มสุดตัวสัก
ครั้ง ด้วยการคว้าตัวหลี่ชียเอเอาไว้ดุดั่งเป็นฟางเส้นสุดท้ายที่
สามารถช่วยชีวิตตนได้

หงยวีเจียวเองก็นิ่งเงียบไปตลอดทาง นางอดที่จะรู้สึก
หนทางข้างหน้าที่สลัวไม่ได้ นางไม่รู้ว่าจะทำเช่นใด นางไม่ต้องการ
แต่งงานกับซึ่งกวานเพยหลงแน่นอน แต่หากบรรพบุรุษตระกูลหง

ของนางไม่เปลี่ยนความคิด เกรงว่าโชคชะตาของนางคงถูกลีลาชิตเอาไว้เช่นนี้เสียแล้ว

“พี่หลี่ไม่จำเป็นต้องแข่งกร้าวกับพวกนาง บางครั้งการอ้อมไปก็เป็นกลยุทธ์การศึกอย่างหนึ่ง” ระหว่างทาง เจียนเสี่ยวเถี่ยในฐานะเผ่าพันธมิตรมนุษย์ด้วยกัน ก็พยายามเตือนหลี่ชีย่ด้วยความหวังดี “จะอย่างไรเสีย เผ่าพันธมิตรมนุษย์ในทะเลปีศาจมังกรก็อยู่ในสถานะที่อ่อนด้อยกว่า ที่นี่เป็นแผ่นดินของปีศาจทะเล หากพี่หลี่ทำชนกับพวกสำนักแตรสังข์ด้วยความแข่งกร้าวล่ะก็ เกรงว่าไม่ช้าก็เร็วคงต้องเสียเปรียบพวกเขาสักวัน”

หลี่ชีย่เพียงยิ้มให้นิดหนึ่งกับคำพูดของเจียนเสี่ยวเถี่ย กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “เสี่ยวเถี่ย วันนี้ข้าเพิ่งจะเดินทางกลับมา เรื่องบ่าบอไร้สาระเช่นนี้จึงไม่คิดจะเข่นฆ่าให้มันสิ้นซาก ให้มันผ่านไปก็แล้วกัน แต่พันวันพรุ่งนี้ไปล่ะก็ ใครที่ยังคงไม่มีตา ต่อให้เป็นที่บ้านตระกูลเจียนข้าก็จะสังหารพวกเขาจนสิ้น”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาเจียนเสี่ยวเถี่ยต้องอึ้ง เดิมเขาตั้งใจกล่าวเตือนหลี่ชีย่ด้วยความหวังดี แต่หลี่ชีย่กลับไม่ใส่ใจกับคำเตือนของเขาเลย

ตอนที่ 1255 แม่นางหลิน

เจียนเสี่ยวเถี่ยวได้ตระเตรียมห้องพักให้กับพวกเขาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หลังจากที่ได้จัดแจงเรื่องการเข้าพักจนเสร็จสิ้นจึงได้ขอตัวจากไป

นับว่าเจียนเสี่ยวเถี่ยวนั้นรับรองพวกเขาอย่างอบอุ่นและไม่ขาดตกบกพร่อง การที่เขาได้ให้การต้อนรับที่ทั่วถึงขนาดนี้ไม่เพียงเพราะหลี่ชียเอ๋ได้มอบของขวัญที่ล้ำค่าเท่านั้น ขณะเดียวกันยังเป็นเพราะสถานะที่เป็นเผ่าพันธมิตรด้วยกัน ดังนั้นจึงให้การดูแลมากเป็นพิเศษ

สำหรับหงเทียนจู้และบรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงนั้น ยิ่งต้องบอกว่าได้อาศัยบุญบารมีของหลี่ชียเอ๋แล้ว เพราะการต้อนรับของบ้านตระกูลเจียนที่มีต่อพวกเขานั้น เป็นการต้อนรับที่มีมาตรฐานสูงมาก เป็นระดับแขกผู้มีเกียรติ ซึ่งปกติแล้วระดับนี้จะมีไว้ต้อนรับเฉพาะกับสายสำนักราชันเซียนและสายสำนักเจ้าแห่งทะเลเท่านั้น

ถ้าหากลำพังหงเทียนจู้พวกเขามาอวยพรวันเกิดด้วยตนเอง เกรงว่าคงไม่ได้รับการต้อนรับในระดับเช่นนี้

หลังจากที่พวกของหงเทียนจู้ติดตามหลี่ชีย่มาพำนักเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ในระหว่างพวกเขานั้นมีทั้งผู้ที่ดีใจและผู้ที่รู้สึกกังวลใจ โดยศิษย์ทะเลสาบตั้งถิ่นฐานใหญ่จะรู้สึกยินดีที่สามารถเข้ามายังบ้านตระกูลเจียนได้ นับว่าเป็นเรื่องที่ไม่เลวสำหรับพวกเขา ยิ่งถ้าหากสามารถคบหากับศิษย์ของบ้านตระกูลเจียนแล้วละก็ยิ่งถือเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่งเลยละ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ต่างก็เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ด้วยกันเอง โอกาสที่จะเบียดเบียนรังเกียจซึ่งกันและกันย่อมน้อยกว่า ซึ่งในจุดนี้บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ของทะเลสาบตั้งถิ่นฐานน่าจะมีความสามัคคีกลมเกลียวมากกว่า ซึ่งแตกต่างจากรุ่นอาวุโสที่มีแต่ปากหวานกันเปรี้ยวให้แก่กัน

ขณะเดียวกัน เฉกเช่นหงเทียนจู้ หงยวีเจียว แม่นางหลินพวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีความในใจอยู่ จึงรู้สึกว่าการค้าสินชางยาวนานเหลือเกิน ทั้งหงยวีเจียวและแม่นางหลินต่างเป็นกังวลกับเรื่องแต่งงานของนาง หงยวีเจียวไม่ยากแต่งกับซ่งกวางหลงอยู่แล้ว ขณะที่แม่นางหลินก็ไม่อยากแต่ง นางเองไม่เคยรู้จักกับนายน้อยของสำนักฉลามโลหิตมาก่อน ยิ่งไปกว่านั้น ชื่อเสียงของนายน้อยของสำนักฉลามโลหิตไม่ดีมาโดยตลอด การแต่งงานของนางคงทำให้นางเป็นได้แค่เครื่องมือที่ไปเพิ่มพูนพลังวัตรให้กับเขาเท่านั้น และจุดประสงค์หลักของสำนักฉลามโลหิตคงอยู่ที่สายเลือดที่บริสุทธิ์ที่เยี่ยมยอดของนางเท่านั้น

แต่พวกนางทั้งสองคนต่างก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง
แก้ไขชะตาชีวิตของตนเองได้ พวกนางรู้สึกได้ถึงความสิ้นหวัง
เวลานี้พวกนางอดที่จะนึกถึงบุคคลผู้หนึ่งพร้อมๆ กันไม่ได้ คนผู้นั้น
คือหลี่ชียเอ่ยนั่นเอง!

ความจริง หลี่ชียเอ่ยก็น่าเป็นเพียงคนแปลกหน้าคนหนึ่ง
สำหรับพวกนาง พวกนางไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับตัวของหลี่ชียเอ่ รู้
เพียงหลี่ชียเอ่มาจากเขตนกยูงเท่านั้น ถึงเป็นเช่นนี้ก็ตาม หลี่ชียเอ่
กลับทำให้พวกนางรู้สึกดี

โดยเฉพาะหลี่ชียเอ่ยืนอยู่ข้างพวกนาง ชัดขวางเรื่องการ
แต่งงานในครั้งนี้อย่างพวกนาง ยิ่งเป็นการจุดประกายแห่งความหวัง
ขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว ทำให้ในใจของพวกนางมีการอธิษฐานขึ้นลับๆ
หวังว่าหลี่ชียเอ่ที่เป็นคนแปลกหน้าจะสามารถฝืนลิขิตแก้ไขชะตา
ชีวิตของพวกนางได้

สำหรับตัวของหงเหียนจู้่นั้นยังไม่ถูกพูดถึง สำหรับเขา
แล้วมันช่างเป็นราตรีกาลที่ยาวนานเสียเหลือเกิน สิ่งที่เขาต้อง
ครุ่นคิดใ้จะมีเพียงเรื่องการแต่งงานของลูกสาวและชะตาชีวิตของ

ศิษย์ภายในสำนักเท่านั้น เขายังนึกไปถึงชะตาของทะเลสาบตั้งถึง
งอีกด้วย!

แม้ว่าเขาจะมีฐานะเป็นถึงเจ้าสำนักของทะเลสาบตั้งถึง
แต่ว่าอำนาจของเขามีอยู่อย่างจำกัด โดยเฉพาะบรรดาระดับบรรพ
บุรุษตระกูลใหญ่แต่ละตระกูลต่างเป็นเอกเทศต่อกัน ทำให้เขายาก
ที่จะจัดระเบียบทะเลสาบตั้งถึงได้ทั้งหมด ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้
คิดจะให้ทะเลสาบตั้งถึงแข็งแกร่งขึ้นมาได้ มันคือสิ่งที่อยู่บน
กระดาศเท่านั้น

ที่ทำให้หงเหียนจู้ต้องกังวลมากยิ่งขึ้นก็คือเพื่อ
ผลประโยชน์ส่วนตัวแล้ว บรรดาระดับบรรพบุรุษของทะเลสาบตั้งถึง
กระทั่งไม่รู้สึกเสียดายที่ให้สายเลือดที่เยี่ยมยอดที่สุดของคนใน
ตระกูลไปแต่งงานกับชนเผ่าอื่น และร่วมมือกับชนเผ่าอื่น อันเป็น
การชักศึกเข้าบ้านโดยแท้

ในบรรดาพวกเขาทั้งหมด คนที่มีความสงบจิตสงบใจ
มากที่สุดก็คือจางไป๋แล้ว สำหรับเขาแล้ว เวลานี้เขามีความพึง
พอใจเป็นที่สุด สิ่งที่อยู่ในใจของเขาเรียกร้องมีอยู่ไม่มาก เขา
ต้องการบรรลุสัจธรรมเท่านั้น ดังนั้นในบรรดาพวกเขาแล้ว ผู้ที่
นอนหลับได้สนิทมากที่สุดคงไม่มีใครเกินกว่าจางไป๋อีกแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้น หงเทียนจู้ได้ไปเยี่ยมคารวะแขกคนอื่นๆ
ที่มาอวยพรวันเกิดภายในตระกูลเจียนด้วยกัน โดยทิ้งพวกหงยวี
เจียวที่เป็นผู้เฝ้าอยู่ภายในห้องพัก

หลังจากที่หงเทียนจู้จากไป พวกของหงยวีเจียวก็ไม่มีใคร
ที่จะมาเป็นแกนหลัก พวกเขาจึงไปหาหลี่ซีเย ตั้งใจจะไปถามว่าได้
มีกำหนดการอะไรหรือไม่อย่างไร แต่เมื่อพวกเขาไปถึงยังที่พัก
ของหลี่ซีเยแล้ว หลี่ซีเยไม่ได้อยู่ภายในที่พักเสียแล้ว

“ศิษย์พีฉาง คุณชายหลี่ล่ะ?” หงยวีเจียวเอ่ยถามเมื่อไม่
เห็นหลี่ซีเย

ฉางไปถูสายหน้า กล่าวว่า “ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน
คุณชายหลี่ออกจากที่นี่ไปแต่เช้า เขาไม่ได้บอกว่าจะไปที่ใด”

เมื่อไม่ได้พบกับหลี่ซีเย พวกหงยวีเจียวรู้สึกผิดหวัง
เล็กน้อย บรรดาศิษย์ทะเลสาบตั้งต่ามองหน้ากันและกัน
สุดท้าย หงยวีเจียวตัดสินใจว่า “พวกเราออกไปเดินเล่น ทำความ
รู้จักกับศิษย์ของตระกูลเจียนบ้างก็ดี”

แม่นางหลินและบรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงต่างพยับ
หน้าเห็นด้วย สำหรับพวกเขาแล้วนี่เป็นโอกาสอันดีที่จะได้ใกล้ชิด
กับศิษย์ของตระกูลเจียน ซึ่งนับเป็นเรื่องดีสำหรับทะเลสาบตั้งถึง
เช่นพวกเขา

“ศิษย์พี่จาง พวกเราไปพร้อมๆ กันเถอะ” แม้ว่าจางไปถู่
จะมีระยะห่างกับเหล่าศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงอยู่ แต่ว่าหงยวีเจียวก็
ไม่ทอดทิ้งเขา

หงยวีเจียวและเหล่าศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงได้รวมตัว
กันออกจากบริเวณลานบ้านที่เป็นที่พัก หวังจะเป็นเดินชมตาม
สถานที่ต่างๆ ของบ้านตระกูลเจียน

“น้องสาว พวกเจ้าก็ออกมาเดินเล่นสิระ” แต่แล้ว พวก
ของหงยวีเจียวยังเดินไปได้ไม่ไกลนัก ก็ต้องพบกับซ่งกวานเฟย
หลงและนายน้อยสำนักฉลามโลหิตเข้าให้

โดยเฉพาะนายน้อยสำนักฉลามโลหิตเมื่อเห็นแม่นาง
หลินแล้ว ยิ่งทำตาลุกวาวเลยเชียว คล้ายดังสุนัขจิ้งจอกที่หิวโหย
จ้องเขม็งไปที่ตัวของแม่นางหลิน เขายิ้มกล่าวว่า “ข้ากับพี่ซ่งกวาน

คุ้นเคยสถานที่บ้านตระกูลเจียนมากกว่า พวกเราไปด้วยกันเถอะนะ”

พวกของหงยวีเจียวไม่ชอบที่จะให้พวกของซ่งกวานเพยหลงสองคนเดินไปด้วยกัน แต่ก็ไม่สามารถออกปากปฏิเสธได้

โชคดีที่ในเวลานี้เจียนเสี่ยวเถี่ยปรากฏตัวขึ้นมา ทำให้บรรยากาศผ่อนคลายลง

“ทุกท่านออกมาแต่เช้าเชียว เอ่อ พี่หลี่ล่ะ?” วันนี้เจียนเสี่ยวเถี่ยตั้งใจจะมานำพาพวกของหลี่ชียเอเดินชมให้ทั่ว เพื่อให้เขาได้เข้าใจในบ้านตระกูลเจียนมากขึ้น

เจียนเสี่ยวเถี่ยนับว่ามีความรู้สึกอันดีที่บอกไม่ถูกต่อหลี่ชียเอ ยิ่งไปกว่านั้นหลี่ชียเออยู่ในฐานะตัวแทนของเซตุนกยุง ในอนาคตยังเป็นตัวแทนผลประโยชน์ของเผ่าพันธมิตรมนุษย์ที่มากมายกว่านี้ ดังนั้นเจียนเสี่ยวเถี่ยจึงยินดีที่จะคบหากับเขา

“พวกเราก็ไม่รู้เหมือนกัน” พวกของหงยวีเจียวได้แต่ส่ายหัว กล่าวว่ “คุณชายหลี่เดินออกไปจากที่นี่แต่เช้าแล้วละ” “ไม่รู้ว่เขาไปที่ไหน”

“ที่แท้เป็นอย่างนี้นี่เอง วันนี้บรรพบุรุษท่านออกจากการกักตุน ข้าตั้งใจจะแนะนำพี่หลี่ให้รู้จักพอดีเลย” เจียนเสี่ยวเถียวเอ่ยขึ้นมาด้วยความรู้สึกผิดหวังนิดๆ

“เจ้าของวันเกิดวันนี้ออกจากการกักตุน พี่สาวของข้าและฮองเฮากงซุนก็ไปคารวะเจ้าของวันเกิดกันแล้ว” เมื่อซ่งกวานเพยหลงได้ยินคำพูดเช่นนี้จึงพูดสอดขึ้นมา

ขณะที่ซ่งกวานเพยหลงกล่าวคำๆ นี้ออกมาได้แสดงออกถึงความปิติยินดี เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม บรรพบุรุษของตระกูลเจียนไซ่ว่าใครก็สามารถได้พบ เวลานี้พลันที่เขาออกจากการกักตุน พี่สาวของเขาก็มีโอกาสดูไปคารวะ เป็นการบ่งบอกถึงฐานะของพี่สาวได้เป็นอย่างดี

“ในเมื่อทุกท่านต้องการจะเดินเล่น งั้นข้าก็จะทำหน้าที่นำทางให้กับทุกท่านก็แล้วกัน รอให้พี่หลี่กลับมาแล้วค่อยว่ากันใหม่” เจียนเสี่ยวเถียวยิ้มกล่าวกับหงยวีเจียวและบรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึง

เมื่อเจียนเสี่ยวเถี่ยเอ๋อขึ้นมาเช่นนี้ พวกของหงยวีเจียว ย่อมรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง พวกเขากำลังกังวลว่าอยู่ที่บ้าน ตระกูลเจียนไม่คุ้นกับผู้คน และไม่ชินทางอยู่พอดี

เจียนเสี่ยวเถี่ยนำพาพวกของหงยวีเจียวท่องไปทั่ว บริเวณบ้านตระกูลเจียนด้วยตัวเอง เพื่อทำตัวเป็นเจ้าของบ้านที่ดี ขณะที่ซ่งกวานเฟยหลงและนายน้อยสำนักฉลามโลหิตก็ทำหน้าที่ด้านขอ ร่วมแถมด้วยคนเพื่อร่วมเดินทางไปด้วยกัน โดยเฉพาะซ่งกวาน เฟยหลงและนายน้อยสำนักฉลามโลหิตนั้นจงใจใกล้ชิดกับหงยวี เจียวและแม่นางหลิน

กล่าวสำหรับซ่งกวานเฟยหลงและนายน้อยสำนักฉลาม โลहितแล้ว ไม่เพียงแต่หงยวีเจียวและแม่นางหลินที่ไม่ชอบแล้ว แม้แต่บรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงก็ไม่ชอบ แต่พวกเขาไม่ได้อยู่ในฐานะเจ้าบ้าน จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะไล่แขก ด้วยความฉุนด้วยเกล้า ทำให้พวกเขาจำต้องปล่อยให้ซ่งกวานเฟยหลงและนายน้อยสำนัก ฉลามโลหิตติดตามพวกเขาไป

แม้ว่าเจียนเสี่ยวเถี่ยจะเป็นผู้สืบทอดของตระกูลเจียน แต่ เขาเป็นคนที่ไม่วางมาดอะไรทั้งสิ้น เขาทำหน้าที่นำพาทุกคนเที่ยว เดินไปพลางเล่าเรื่องตลกต่างๆ ที่เกี่ยวกับตระกูลเจียนให้ฟัง ซึ่ง สามารถสร้างความครื้นเครงให้กับทุกคนอยู่ไม่น้อยทีเดียว

ขณะที่ซ่งกวางเพยหลงและนายน้อยสำนักฉลามโลหิต ฉกฉวยโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนี้ พยายามพาตัวเองใกล้ชิดกับหงยวี เจียวและแม่นางหลิน แต่ว่าหงยวีเจียวนั้นแม้จะสุภาพกับซ่งกวาง เพยหลงแต่ก็ทำตัวห่างเหิน ส่วนแม่นางหลินนั้นยิ่งไม่ต้องพูดถึง นางพยายามออกห่างจากนายน้อยสำนักฉลามโลหิตให้ไกล

สิ่งนี้ได้สร้างความโกรธเคืองขึ้นภายในใจของนายน้อย สำนักฉลามโลหิต กระทั่งดวงตาทั้งสองของเขาปรากฏประกายน่า กลัวขึ้นแวบหนึ่ง ชั่วชีวิตของเขามีความทะนงตนสูงนัก ใน ความรู้สึกของเขานั้น การที่เขายอมแต่งงานกับแม่นางหลินถือเป็น บุญวาสนาของแม่นางหลิน เวลานี้แม่นางหลินกลับพยายามหลบ เขา ดังนั้นจึงทำให้เขารู้สึกโกรธเคืองอยู่ในใจ ประกายตาที่น่ากลัว ไปได้แวบออกมาจากดวงตาทั้งสองของเขา ภายภาคหน้าหากมี โอกาสเขาจะต้องสั่งสอนนางให้รู้สำนึก! ให้นางได้รับรู้ว่าเขามี ฐานะอะไร!

เจียนเสี่ยวเถี่ยได้พาพวกเขาท่องไปตามที่ต่างๆ ของ บ้านตระกูลเจียนไม่น้อยทีเดียว เว้นแต่สถานที่บางแห่งที่ บุคคลภายนอกไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไป สถานที่อื่นๆ แทบจะไป มาจนทั่ว นับว่าเจียนเสี่ยวเถี่ยให้การดูแลต่อศิษย์ของทะเลสาบ ตั้งถึงเป็นพิเศษ

เวลานี้ พวกเขาได้เดินผ่านหอโบราณหลังหนึ่ง หอโบราณหลังนี้แลดูโบราณเรียบง่ายยิ่งนัก โดยมีกำแพงสูงล้อมรอบไปทั่ว ทำให้บุคคลภายนอกไม่สามารถมองเห็นสภาพภายในว่าเป็นเช่นใด

“คุณชายเจียน ที่นี่คือที่ใด?” แม้แต่จางไป๋ก็อดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้ เมื่อมองเห็นหอโบราณที่มีลักษณะล้อมรอบด้วยกำแพงสูงคล้ายป้อมปราการ

“ที่นี่คือสถานที่เก่าแก่ที่หนึ่งของตระกูลเจียนเรา ปกติก็จะปิดผนึกเอาไว้อย่างแน่นหนา ข้าเองก็แทบไม่เคยได้เข้าไป” เมื่อเจียนเสี่ยวเถี่ยมองเห็นหอโบราณหลังนี้ อดที่จะหยุดเดินไม่ได้

เขารู้อะไรเกี่ยวกับหอโบราณหลังนี้น้อยมาก รู้เพียงว่าหอโบราณหลังนี้มีความเก่าแก่โบราณมาก เล่ากันว่ามันก่อสร้างขึ้นมาตั้งแต่ยุคสมัยปฐมบรรพบุรุษนั้น ส่วนที่ว่าหอโบราณแห่งนี้ใช้เพื่อการเช่นใดนั้น บรรดาศิษย์ตระกูลเจียนเฉกเช่นพวกเขาไม่รู้อะไรเลย

โดยปกติแล้ว หอโบราณหลังนี้จะถูกปิดผนึกอย่างแน่นหนา ไม่เปิดให้บุคคลภายนอกได้เข้าไป เขาที่อยู่ในฐานะของผู้สืบทอดก็ได้เข้าไปเพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้นเอง

แม้ว่าเจียนเสี่ยวเถี่ยจะเคยเข้าไปภายในหอโบราณหลังนี้ แต่ไม่เคยมองออกว่าหอโบราณแห่งนี้มีอะไรที่พิสดารซ่อนอยู่ หอโบราณหลังนี้ในสายตาของเขาเป็นเพียงหอธรรมดาที่มีความเก่าแก่โบราณเท่านั้น

“คุณชายเจียน ประตุมันเปิดอยู่นะ” ในเวลานี้ ศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงได้ร้องออกมา และมองเข้าไปด้านในด้วยความอยากรู้อยากเห็น

เจียนเสี่ยวเถี่ยรู้สึกตกใจยิ่งเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ จึงเร่งรีบสาวเท้าเข้าไป เป็นจริงดังว่า ประตูไม้ที่แต่เดิมถูกปิดผนึกเอาไว้แน่นหนา เวลานี้กลับถูกเปิดออกมา

“ใครกันนะที่เปิดประตูไม้นี้ออกมา?” เจียนเสี่ยวเถี่ยเองก็รู้สึกสงสัย จึงก้าวเท้าเข้าไปทันที

หงยวีเจียวและเหล่าศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงก็รู้สึกแปลกใจ และติดตามเจียนเสี่ยวเถียวเข้าไป

หอโบราณหลังนี้ไม่ได้ใหญ่โตอะไร ที่ตรงนี้ได้มีการปลูกต้นไม้เขียวเอาไว้เป็นจำนวนมาก เห็นเงาของกิ่งไม้ที่โอบโอบไปมา ยามต้องสายลมที่พัดโชยเข้ามา ยังมีใบไม้ที่เหมือนกำลังร่วงร่าอยู่ ด้วยหอขนาดเล็กเช่นนี้แลดูเจียบสงบร่มรื่นงดงามยิ่งนัก นับว่าเป็นสถานที่ที่เหมาะสมแก่การนั่งไต่ตรองอะไรเจียบๆ ยิ่ง

บริเวณกึ่งกลางของหอโบราณมีศาลาพักร้อนอยู่หลังหนึ่ง ในศาลานั้นมีโต๊ะและม้าหินตั้งวางอยู่ บนโต๊ะหินมีกระดานหมากรุกอยู่บนนั้น ด้านหนึ่งของหมากรุกมีมนุษย์หินนั่งอยู่ ขณะที่อีกด้านหนึ่งมีคนผู้หนึ่งนั่งอยู่

“พี่หลี่ ทำไมท่านถึงได้อยู่ที่ตรงนี้?” เจียนเสี่ยวเถียวอดที่จะตกใจ และเหนือความคาดคิดไม่ได้

ผู้ที่นั่งอยู่อีกด้านหนึ่งของกระดานหมากรุกก็คือหลี่ซีเยนั่นเอง เวลานี้หลี่ซีเยนั่งอยู่ตรงนั้นเจียบๆ เหมือนว่าจะไม่ได้ยินคำพูดของเจียนเสี่ยวเถียวอย่างนั้น

พวกของหงวีเจียวที่ติดตามเข้ามาเมื่อเห็นหลี่ซิเย่ นั่ง
อยู่ตรงนั้นก็ต้องร้องอุทานออกมาด้วยความตกใจ หลี่ซิเย่ออกจาก
ที่พักแต่เช้า ไม่นึกเลยว่ากลับมาอยู่ที่ตรงนี้

ตอนที่ 1256 ร่างกายเหล็กเหลว

หลี่ซีเย่นั่งอยู่ที่ตรงนั้นเงียบๆ ไม่พูดอะไรสักคำ เหมือนว่าวิญญาณของเขากำลังล่องลอยไปอย่างนั้น ดุจดังไม่ได้ยินคำพูดของเจียนเสี่ยวเถี่ย

ด้านหน้าของหลี่ซีเย่เป็นเกมหมากรุกที่จัดวางเอาไว้ โดยที่รูปแบบของหมากดูจะสับสนวุ่นวายยิ่งนัก มองไม่ออกกว่านี่เป็นหมากอะไร เนื่องจากวิธีการจัดวางหมากดูจะไร้เหตุผลสิ้นดีและเลอะเทอะยิ่งนัก เหมือนเป็นการจัดวางสุ่มๆ ของเด็กน้อยอย่างนั้น

อีกด้านหนึ่งของกระดานหมากรุกมีรูปแกะสลักรูปหนึ่ง นั่งอยู่ ดูจากรูปลักษณะที่เห็นเข้าใจว่ารูปแกะสลักนี้น่าจะเป็นเพศหญิง แต่รูปแกะสลักรูปนี้แกะได้เลือนรางมาก ทำให้ไม่สามารถมองเห็นใบหน้าของผู้หญิงคนนี้ได้อย่างชัดเจน

แต่ว่าหากจะมองดูถึงลายเส้นของรูปแกะสลักอย่างละเอียดแล้ว ก็จะพบว่าเหมือนไม่ใช่เป็นเพราะช่างแกะสลักจงใจแกะลายเส้นและโครงร่างให้มันดูเลือนรางไม่ชัดเจนเช่นนี้ เหมือนว่าเป็นความตั้งใจของผู้หญิงคนหนึ่งที่จงใจไม่ให้ใครมองเห็นรูปโฉมของตน เป็นนางที่ไม่ต้องการเปิดเผยโฉมหน้าที่แท้จริงกับ

ผู้คนในหล้าเอง นางปิดบังซ่อนเร้นรูปโฉมของตนเอาไว้เบื้องหลัง เหมือนเขาหลูซานที่อยู่ท่ามกลางเมฆหมอกอย่างนั้น ทำให้ผู้คนไม่สามารถมองเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนาง

หลี่ซีเยยังคงนั่งอยู่ตรงนั้นเฉยๆ ยังคงไม่มีการเคลื่อนไหว เหมือนดั่งได้แข็งกลายเป็นหินอย่างนั้น เสมือนว่าไม่ได้รับรู้ถึงการเข้ามาของพวกเจียนเสี่ยวเถี่ย

“พี่หลี่ ท่านเข้ามาได้อย่างไรกัน?” เจียนเสี่ยวเถี่ยมองดูรอบๆ แล้วไม่เห็นมีใครอีกเลย ทำให้เขาอดที่จะสงสัยไม่ได้ หากไม่เป็นเพราะคนของตระกูลเจียนเป็นผู้เปิดหอโบราณแห่งนี้ล่ะก็ เกรงว่าบุคลลภายนอกคนหนึ่งคงไม่อาจเปิดเข้ามาได้

อย่างไรก็ตาม หลี่ซีเยยังคงนั่งอยู่อย่างนั้นตรงนั้น ยังคงไม่มีการเคลื่อนไหว ไม่รู้ว่าเป็นเพราะกระดานหมากรุกตรงหน้าทำให้เขาเหม่อลอย หรือเป็นเพราะสาเหตุอื่นใด สรุปก็คือดูเหมือนเขาจะไม่ได้ยินคำพูดของเจียนเสี่ยวเถี่ยอย่างนั้น

พวกของหงวีเจียวก็ให้รู้สึกประหลาดใจ การที่หลี่ซีเยออกจากที่พักแต่เช้า กลับมาเล่นหมากรุกกับรูปแกะสลักหินรูปหนึ่ง

ที่นี่ พวกเขามองดูการวางหมากที่อยู่บนกระดาน มันเป็นการวางหมากที่ซับซ้อนกว่าที่คุณจะจินตนาการได้ มันมีความพิสดารตรงไหน

“คุณชาย ท่านไม่เป็นอะไรใช่ไหม?” แม่นางหลินที่มีความรู้สึกดีต่อหลี่ชี่เย่เป็นพิเศษ เมื่อเห็นหลี่ชี่เย่นั่งเหม่อลอยอยู่ตรงนั้นจึงก้ม โคนงแอบกับหลี่ชี่เย่ด้วยท่าที่นุ่มนวลยิ่ง

ครั้นนายน้อยสำนักฉลามโลหิตมองเห็นท่าที่นุ่มนวลของแม่นางหลินที่มีต่อหลี่ชี่เย่ พลันบังเกิดความหึงหวงขึ้นมาทันทีส่งประกายตาที่น่ากลัวออกมา กล่าวว่า “ฮึ แค่รูปแคะสลักรูปหนึ่งกับหมากรุกเง่าตาหนึ่งเท่านั้น ต้องทำเป็นเล่นละครตบตาผู้อื่นด้วยรี หรือคิดว่าตัวเองมีวาสนาเชื่อมติดต่อกับฟ้าดินได้จริง อาศัยหมากรุกเง่าตาหนึ่งก็สามารถบรรลุหลักสัจธรรมเก้าชั้นฟ้าอย่างนั้นรี? ฮึ คนที่ชอบเล่นละครตบตาผู้อื่นมักจะอวดอ้างตนเองอยู่เสมอ”

ครั้นแม่นางหลินได้ยินคำพูดของนายน้อยสำนักฉลามโลหิตแล้ว เดิมนางมีความรังเกียจเขาเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงไม่พอใจอย่างยิ่ง นางขมวดคิ้วแล้วกล่าวว่า “คุณชายหลี่เพียงแค่นั่งใช้ความคิดที่นี่เท่านั้นเอง ใครว่าเขาเล่นละครตบตาผู้คน”

“หึ หึ นั่งใช้ความคิด?” เมื่อนายน้อยสำนักฉลามโลหิตได้ยินแม่นางหลินพูดให้กับหลี่ชียเอเช่นนี้ ทำให้แรงหึงของเขายิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นไปอีก เขาหัวเราะอย่างน่าครั่นคร้ามที่หนึ่งกล่าวอย่างดูแคลนว่า “ที่อยู่ตรงหน้าก็แค่รูปแกะสลักเฮงซวยเท่านั้น จะมีคำว่าใช้ความคิดมาจากไหน มีแต่พวกปัญญาอ่อนจึงจะมาใช้ความคิดกับรูปแกะสลักเฮงซวยเช่นนี้ ไม่แน่ว่า รูปแกะสลักนี้อาจไปเก็บมาจากกองขยะที่ไหนสักแห่งก็เป็นได้ เหอะ เหอะ ด้วยรูปแกะสลักแตกหักที่พูดถึงเรื่องฝีมือก็ไร้ฝีมือ พูดถึงศิลปะก็ปราศจากศิลปะ เป็นเพียงขยะที่ไม่มีค่าแม้แต่นิดเดียว มีแต่คนปัญญาอ่อนเท่านั้นที่จะมาใช้ความคิดของรูปแกะสลักเฮงซวยเช่นนี้ได้”

พลันที่นายน้อยสำนักฉลามโลหิตกล่าวคำนี้ออกมา สีหน้าของเจียนเสี่ยวเถี่ยดูไม่พอใจยิ่งนัก เพียงแต่เขาเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมมาดี จึงไม่แสดงความโกรธออกมาต่อหน้าธารกำนัลเท่านั้น

น่าเสียดายที่นายน้อยสำนักฉลามโลหิตถูกความโกรธเข้าครอบงำจนไม่มีสติ ถูกความหึงหวงปิดบังตาทั้งสองข้าง จึงไม่มีความยั้งคิด และไม่ได้สังเกตเห็นท่าทีของเจียนเสี่ยวเถี่ย

ซ่งกวานเพยหลงก็ทำที่สายหน้าและหัวเราะกล่าวว่า
“เจ้าสำนักน้อย ท่านอย่าได้หัวเราะเยาะคนอื่นเขาเลย การที่คนอื่น
เขามีพฤติกรรมแปลกๆ ก็ถือเป็นเรื่องปกติ ท่านว่าอย่างนั้นหรือไม่
การเหม่อลอยต่อหน้ารูปปั้นหินรูปหนึ่งก็ไม่นับว่าเป็นอะไร มันก็แค่
โรคประสาทประเภทหนึ่งเท่านั้น ได้ยินว่าที่ทะเลปีศาจมังกรมีหมอ
เทวดาคนหนึ่งสามารถรักษาโรคประสาทเช่นนี้ได้”

การที่หลี่ชีย่ทำเสียเรื่องระหว่างเขากับหงยวีเจียวอยู่
บ่อยครั้ง ซ่งกวานเพยหลงมีปัญหาเกี่ยวกับหลี่ชีย่มาเป็นเวลานานแล้ว
กระทั่งต้องการสังหารหลี่ชีย่ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป ดังนั้นเวลานี้เขา
ก็ยอมฉวยโอกาสนี้เอาไว้เพื่อเยาะเย้ยหลี่ชีย่สักครั้ง

“โรคประสาท?” นายน้อยสำนักฉลามโลหิตหัวเราะนำ
ครั้นคร้ามออกมา กล่าวว่า “การเหม่อลอยต่อหน้ารูปสลักเองชวย
ใช้เพียงแค่โรคประสาทเท่านั้น มีเพียงพวกวิปริตชอบอะไรที่แปลก
ประหลาดเท่านั้น ยังต้องมีรสนิยมที่สูงมาก และคนที่เหลวทราม
อัปลักษณ์ยิ่งนัก จึงสามารถคิดเพื่อแจ๋อกับรูปแกะสลักที่อัปลักษณ์
ที่สุดของที่สุดได้ มีเพียงตัวประหลาดถึงจะให้ความสนใจและมี
แนวคิดที่สกปรกกับรูปแกะสลักที่เหมือนสัตว์ประหลาดตัวนี้ได้!”

มาคราวนี้ นายน้อยสำนักฉลามโลหิตนับว่าถูกแรงหึง
หวงบดบังดวงตาทั้งสอง และสูญเสียดีสัมปชัญญะโดยสิ้นเชิงเสีย

แล้ว จึงเอ่ยปากพูดออกมาโดยไม่มียั้งคิด โดยไม่ได้คำนึงว่าสิ่งที่
ตนพูดออกไปนั้น ได้ล่วงเกินต่อผู้อื่นในทันที

ดังนั้นพลันที่นายน้อยสำนักฉลามโลหิตกล่าวออกมา
เช่นนี้ ทำให้สีหน้าของเจียนเสี่ยวเถี่ยแปรเปลี่ยนไปอย่างมาก ก่อน
หน้านั้น ขณะซึ่งกวางเพยหลงพูดจาเยาะเย้ยหลี่ชียเอ๋ออยู่นั้น เจียน
เสี่ยวเถี่ยยังไม่รู้สึกอะไร เพราะว่าจะอย่างไรเสียมันก็คือบุญคุณ
ความแค้นเฉพาะตัวระหว่างหลี่ชียเอ๋อกับซึ่งกวางเพยหลงเท่านั้น

แต่เวลานี้คำพูดของนายน้อยสำนักฉลามโลหิตไม่เพียง
กล่าวเยาะเย้ยหลี่ชียเอ๋อเท่านั้น ขณะเดียวกันก็เป็นการลบหลู่ต่อรูป
แกะสลักรูปนี้ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่ไม่ธรรมดาต่อตระกูลเจียนของ
พวกเขา แล้วจะไม่ให้สีหน้าของเจียนเสี่ยวเถี่ยต้องเปลี่ยนไปได้
อย่างไร

นายน้อยสำนักฉลามโลหิตพูดยังไม่ทันจบ หลี่ชียเอ๋อปลัน
ลุกพรวดพรวดขึ้นมาและเดินออกไปด้านนอกทันที

“ว้าว เป็นเพราะมีเลศนัยอยู่ในใจ และบังเอิญข้าเดาถูก
จึงอับอายจนทนไม่ได้คิดจะหนีหรืออย่างไร” เมื่อนายน้อยสำนัก

ฉลามโลหิตเห็นหลี่ชีย่ไม่พูดไม่จา สักคำเดินหนีไปทันที จึงอดที่จะหัวเราะออกมาด้วยความรู้สึกสุขใจยิ่งกับชัยชนะที่ได้

ซ่งกวานเพยหลงก็กล่าวสนับสนุนว่า “นับว่าเขารู้ตัวเองดี ไม่อย่างนั้นล่ะก็หากเจ้าสำนักน้อยเปิดเผยความคิดที่สกปรกในใจของเขาออกมา ก็จะทำให้เขาไร้ที่จะยืนอีกเลย”

“ไสหัวออกมา” เวลานี้ หลี่ชีย่ที่ยืนอยู่ด้านนอกหอโบราณ กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ไสหัวออกมารับความตายเสีย อย่าให้เลือดชั่วๆ ของพวกเจ้าไปแปดเปื้อนสถานที่ที่เจียบสงบ!”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้นายน้อยฉลามโลหิตที่โกรธอยู่แล้วเพิ่มความโกรธมากขึ้นไปอีก กล่าวน่าเกรงขามว่า “เจ้าคนแซ่หลี่ คิดว่าข้ากลัวเจ้าหรืออย่างไร ใครจะอยู่ใครจะไปยังไม่แน่นะ” กล่าวพลาจวังออกไปทันที

“นั่นนะสิ อย่านึกนะว่าเป็นศิษย์ของพฤกษาศาจารย์ก็จะทำกร่างไปทั่วหล้าได้” ซ่งกวานเพยหลงก็พูดน่าเกรงขามออกมา และวิ่งตามออกไป

หลี่ซีเยที่ยืนอยู่นอกหอโบราณในเวลานี้เหมือนไร้
ความรู้สึก เพียงมองดูนายน้อยสำนักฉลามโลหิตและซ่งกวานเพย
หลงที่วิ่งออกมาอย่างเยือกเย็น ท่าทีของเขานั้นเยือกเย็นจนดูน่า
กลัว

ในเวลานี้ เจียนเสี่ยวเถี่ยและบรรดาศิษย์ของทะเลสาบ
ตั้งถึงก็วิ่งตามกันออกมา มาคราวนี้เจียนเสี่ยวเถี่ยที่อยู่ในฐานะเจ้า
บ้านกลับไม่เข้าไปห้ามปราม เขาเพียงยืนกอดอกยืนดูเหตุการณ์
ด้วยท่าทีเย็นชาเท่านั้น

คราวนี้เจียนเสี่ยวเถี่ยก็รู้สึกโกรธขึ้นมาแล้วเช่นกัน การ
ที่นายน้อยสำนักฉลามโลหิตออกปากกลบหลู่บรรพบุรุษของตระกูล
เจียนพวกเขา เขาไม่ได้ลงมือจัดการกับนายน้อยสำนักฉลาม
โลหิตก็ถือว่าเกรงใจมากแล้ว จึงไม่ต้องพูดถึงเรื่องการห้ามทัพ

หลี่ซีเยจ้องมองนายน้อยสำนักฉลามโลหิต และซ่งกวาน
เพยหลงอย่างเยือกเย็นแสบหนึ่ง กล่าวน้ำเสียงราบเรียบว่า “พวก
เจ้าคิดจะตายด้วยวิธีใด?”

“วาจาสามหาวนัก!” ซ่งกวานเพยหลงหัวเราะเยาะและ
กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “หลี่ซีเย เจ้าคิดว่าพวกเราเป็นเนื้อ

ปลาที่อยู่บนเขียงจริงๆ หรือ? ที่ข้าไม่ลงมือสังหารเจ้าเป็นเพราะ
ฮองเฮากงซุนได้จองชีวิตสุนัขของเจ้าเอาไว้แล้ว แต่หากทำให้ข้า
โกรธล่ะก็ ข้าก็จะฆ่าเจ้าเช่นกัน!”

“ไม่ต้องพูดมากไร้สาระ พวกเจ้าสองคนเข้ามาพร้อมๆ
กันเลย ข้าจะเปิดโอกาสให้พวกเจ้าได้ลงมือก่อน” หลี่ชียเอ่อดูเยือก
เย็นจนผิดปกติ แต่หากว่าเป็นผู้ที่เข้าใจในตัวของเขา เมื่อมองเห็น
เข้าเยือกเย็นถึงเช่นนี้ก็ต้องหวั่นเกรงยิ่งนัก

ขอเพียงเป็นคนที่เข้าใจในตัวเขาก็จะรู้ว่าเมื่อหลี่ชียเอ่อ
ออกอาการเยือกเย็นจนน่าประหลาดใจล่ะก็ แน่نونว่าเขาได้บังเกิด
ปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวขึ้นมาแล้ว เมื่อใดที่เขาบังเกิดปณิธาน
การฆ่าที่น่ากลัวขึ้นมาเช่นนี้ล่ะก็ ไม่ว่าใครมาเขาก็จะฆ่าโดยไม่มีละ
เว่น

ความจริงแล้วหลี่ชียเอ่ไม่เคยมองพวกซ่งกวานเฟยหลงที่
เป็นเพียงมดปลวกอยู่ในสายตาเลย ต่อให้พวกเขาเยาะเย้ยถากถาง
อย่างไรเขาก็สามารถทำหุทวนลมได้ น่าเสียดาย นายน้อยสำนัก
ฉลามโลหิตกลับไม่รู้จักคำว่าตาย ลบหลู่รูปแกะสลักรูปนั้นเข้า
ขณะที่นายน้อยสำนักฉลามโลหิตพูดคำพูดเหล่านั้นออกมา ชะตา
ชีวิตของเขาก็ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่า ไม่ว่าใครมาก็ช่วยอะไรเขา
ไม่ได้ มีเพียงตายสถานเดียวเท่านั้น

“วาจาที่โอหังมาก!” นายน้อยสำนักฉลามโลหิตหัวเราะ ออกมาอย่างบ้าคลั่ง กล่าวอย่างตระหง่าว่า “เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้านับเป็น ตัวอะไร เจ้าคิดว่าได้กราบตันนกงุงเป็นอาจารย์แล้วก็เก่งกล้ามาก อย่างนั้นรี? บรรพบุรุษของข้าคือเจ้าแห่งทะเล ไร้ผู้ต่อกรทั่วหล้า ขาดิกำเนิดของเจ้าเพียงเท่านี้ นับเป็นอะไรได้!”

มหาเทพฉลามโลหิตแห่งสำนักฉลามโลหิตเมื่อครั้งยัง หนุ่มเคยได้รับการยอมรับจากทวนสามง่าม นำเสียดาย ต่อมาทวน สามง่ามก็ได้ทอดทิ้งไปจากเขา ทำให้เขาไม่สามารถกลายเป็นเจ้า แห่งทะเลได้ในที่สุด

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม สำนักฉลามโลหิตยังคงยึดถือ ธรรมเนียมปฐมบรรพบุรุษเคยได้รับการยอมรับจากทวนสามง่ามมาเป็น เกียรติยศสูงสุด จึงถือว่าบรรพบุรุษของตนเป็นเจ้าแห่งทะเลคนหนึ่ง และกล่าวช่นนี้เสมอกับบุคคลภายนอก!

“ลงมือ ภายในหนึ่งกระบวนท่าจะต้องฆ่าเจ้าทั้งสองแน่!” หลี่ชียู่กล่าวน่าเกรงขาม และไม่ได้เลิกกระตังหนึ่งตา

“ดี หลีชีเย ข้ากับนายน้อยสำนักฉลามโลหิตขอรับคำ
ชี้แนะจากเจ้า” ซ่งกวยเพยหลงก็รู้สึกเดือดดาล กล่าวน่าครั้น
คร้ามออกมา

นายน้อยสำนักฉลามโลหิตล้วงเอาดาบโลหิตออกมา
ดาบนั้นมีหมอกเลือดล้อมรอบ เขาทำท่าเลียริมฝีปาก ดวงตาทั้งสอง
ส่องให้เห็นถึงประกายแห่งความกระหายเลือด กล่าวอย่างน่า
ครั้นคร้ามว่า “เจ้าเดรัจฉานน้อย ดาบโลหิตของข้าไม่ได้ดื่มเลือด
มานานมากแล้ว วันนี้จะขอซดให้อิ่มหน้าสำราญสักมื่อ”

“คุณชาย ระวังดาบโลหิตของเขา...” แม่นางหลินรู้สึก
ตระหนกจนหน้าถอดสีเมื่อเห็นนายน้อยสำนักฉลามโลหิตหยิบเอา
ดาบโลหิตออกมา จึงกล่าวเตือนด้วยความหวังดี

ท่าทีของแม่นางหลิน พลันทำให้นายน้อยสำนักฉลาม
โลหิตถึงกับโกรธจนแทบคลั่ง เขาร้องคำรามออกมาเสียงดัง “เจ้า
เดรัจฉานน้อย ข้าจะฆ่าเจ้า!” ขาดคำ ร่างของเขาเหมือนหนึ่งได้ลับ
กลายเป็นประกายโลหิตสายหนึ่ง พันใส่หลีชีเยอย่างโกรธแค้น

“ปัง...” ตามติดด้วยเสียง “ปัง” ซึ่งเป็นเสียงแตกกร้าว
จากนั้น ตามมาด้วยเสียง “คร้ากก” ที่เป็นเสียงแตกหักที่แสบแก้วหู
มาก

ภาพที่ทุกคนเห็นคือมือข้างหนึ่งของหลี่ซิเย่จับร่างของ
นายน้อยสำนักฉลาม โลहितที่มลงไปในพื้นดินจนพื้นดินจนทะเล
แหวกละเอียด เลือดสดๆ พร้อมกับเศษเนื้อปลิวกระจัดกระจาย ร่าง
ของนายน้อยสำนักฉลาม โลहितกระแทกเข้ากับพื้นจนแหวก
ละเอียด ทั้งเลือดสดๆ และเศษเนื้อปลิวกระจัดกระจายไปทั่วทั้ง
บริเวณ สยดสยองมาก

ท่างท่าของหลี่ซิเย่รวดเร็วมากเหลือเกิน ไม่มีใครมอง
ออกว่านายน้อยสำนักฉลาม โลहितตกไปอยู่ในมือของหลี่ซิเย่ได้
อย่างไรกัน

ทุกคนได้เห็นแต่เพียงร่างของนายน้อยสำนักฉลาม
โลहितที่ถูกหลี่ซิเย่จับอัดเข้ากับพื้นดินอย่างแรง ทำให้พื้นดินแตก
กระจาย ขณะเดียวกันร่างของนายน้อยสำนักฉลาม โลहितก็ถูก
กระแทกจนแหวกเหลวไปหมด เศษเนื้อและเลือดสดๆ กระเด็นไป
ทั่ว

ในเวลานี้ เศษเนื้อที่อยู่บนพื้นยังคงเต็นตู่บๆ อยู่ เลือสดๆ
อุนๆ กำลังไหลรินอยู่บนพื้นอย่างเจียบเจียบ

ตอนที่ 1257 สุสาน

ภาพนี้สร้างความหวั่นไหวอย่างยิ่ง กลิ่นคาวเลือด
คละคลุ้งเหลือเกิน ไม่ว่าจะป็นหงวีเจียวหรือบรรดาศิษย์ของ
ทะเลสาบตั้งถึงล้านแล้วแต่มีความรู้สึกที่อยากจะอาเจียนออกมา

พวกเขาจะได้ยินคำว่า "ร่างกายเหล็กเหลว" อยู่เสมอๆ
แต่ว่าพวกเขายังไม่เคยพบเห็นร่างกายเหล็กเหลวที่แท้จริงสักที
อย่างไรก็ดีมาวันนี้พวกเขาก็ได้เห็นแล้วล่ะว่าอะไรคือร่างกายเหล็ก
เหลว และเข้าใจคำว่าร่างกายเหล็กเหลวได้อย่างแท้จริง

พวกของหงวีเจียวที่เป็นศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงเมื่อได้
เห็นภาพที่คละคลุ้งด้วยกลิ่นคาวเลือดเช่นนี้แล้วต่างมีร่างที่สั่นเทิ้ม
ที่หนึ่ง มีเพียงเจียนเสี่ยวเถี่ยที่มีมือสองข้างกอดอก ยืนอยู่ตรงนั้น
ด้วยท่าที่เยือกเย็น ในสายตาของเขามองว่าจุดจบเช่นนี้อยู่ใน
ความคาดคิดอยู่แล้ว

ในขณะนี้ หลี่ชีย่งเงยหน้าขึ้นมองดูซ่งกวานเพยหลงที่ยัง
ไม่ทันได้ลงมืออย่างเยือกเย็น

ซ่งกวานเพยหลงยืนอยู่ตรงนั้น ขาทั้งสองข้างสั่นเทา ตัวเขาไม่ได้แข็งแรงมากไปกว่านายน้อยสำนักฉลามโลหิตสักเท่าไร กระทั่งเรียกได้ว่านายน้อยสำนักฉลามโลหิตดูจะแข็งแรงมากกว่าเขาเสียอีก ทว่าแม้แต่นายน้อยสำนักฉลามโลหิตยังถูกจับกระแทกจนร่างแหลกเหลวภายในหนึ่งกระบวนท่า จุดจบเช่นนี้ได้สร้างความตระหนกจนซ่งกวานเพยหลงแทบจะอุจจาระปัสสาวะราดอยู่แล้ว

“เจ้า เจ้า เจ้าอย่าเข้ามานะ เจ้า เจ้า เจ้าอย่าเข้ามา” เวลาที่ซ่งกวานเพยหลงเห็นหลี่ชีย่ก้าวเดินเข้ามาหาตน ถึงกับต้องก้าวถอยหลังไปหลายก้าว สีหน้าขาวซีด คราวนี้เขาตกใจจนวิญญานแทบออกจากร่างแล้วจริงๆ

อย่างไรก็ตาม หลี่ชีย่เพียงจ้องมองเขาอย่างน่าเกรงขาม ก้าวเดินเข้าไปทีละก้าวๆ

“เจ้า เจ้า เจ้าอย่า เจ้าอย่าทำอะไรบ้าๆ นะ” ซ่งกวานเพยหลงมีสีหน้าที่ขาวซีด ก้าวถอยหลังไปพลาจ ตัวสั่นเทาไปพลาจ ร้องออกมาด้วยน้ำเสียงที่แข็งนอกอ่อนในว่า “ข้า ข้า ข้าเป็นองค์ชายของแคว้นชินะ พี พี พีสาวข้าคือนายผู้หญิงของสำนักแตรสังซ์ พีเขยข้าคือโอรสสวรรค์บังสมุทร เจ้า เจ้ากล้าทำร้ายข้าแม้แต่

เส้นขน พี่ พี่ พี่สาวของข้าจะไม่ปล่อยเจ้าเอาไว้แน่ แคว้นซีของข้า
ข้า จะทำลายล้างเจ้าเก้าชั่วโคตร!”

หลี่ซีเย่ไม่ได้พูดอะไรออกมา เพียงจ้องมองซ่งกวานเพ
ยหลงอย่างน่าเกรงขาม ก้าวเดินไปที่ละก้าวๆ ตรงไปยังซ่งกวาน
เพยหลง

“คุณชายเจียน รีบช่วยข้า...” เมื่อซ่งกวานเพยหลง
เห็นหลี่ซีเย่ไม่มีท่าทีจะหยุด อดที่จะร้องด้วยเสียงอันดังต่อเจียน
เสี่ยวเถี่ยไม่ได้ หวังว่าฟางเส้นสุดท้ายเพื่อเอาชีวิตรอด

เจียนเสี่ยวเถี่ยอ้าปากจะพูด แต่เมื่อมองเห็นท่าทีเย็นชา
ของหลี่ซีเย่และก้าวย่างที่มั่นคงเช่นนั้นแล้ว เขารู้ได้ทันทีว่าต่อให้
ตัวเองออกปากก็เสียแรงเปล่า

“พี่ซ่งกวาน นี่เป็นเรื่องบุญคุณความแค้นระหว่างพวก
ท่าน เกรงว่าข้าคงไม่สะดวกที่จะยื่นมือเข้าไปสอด” เจียนเสี่ยวเถี่ย
สายหน้าเบาๆ เขามองออก วันนี้ใครกล้าขวางทางหลี่ซีเย่ ใครคน
นั้นก็คือรณหาที่ตาย เขาไม่ต้องการที่จะไปตายแทนคนอื่น

“หยุด หยุด หยุดอยู่ตรงนั้น...” เมื่อเห็นหลี่ซิเย่ก้าวเข้ามาใกล้ตัวทุกที ช่งกวานเพยหลงถึงกับร้องด้วยเสียงอันดังว่า “ข้า ข้า ไม่แต่งงานกับหงยวีเจียวก็แล้วกัน ข้า ข้า ข้ายกนางให้กับเจ้า เช่น เช่นนี้น่าจะพอใจแล้วนะ”

ช่วงจังหวะความเป็นความตาย ช่งกวานเพยหลงเรียกว่า ลนลานเต็มที ขอเพียงสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไป จะให้เขาทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น

เมื่อช่งกวานเพยหลงกล่าวออกมาเช่นนี้ หงยวีเจียวพลันจ้องมองเขาอย่างดูแคลน แม้แต่บรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงก็มองช่งกวานเพยหลงด้วยสายตาเหยียดหยาม

“ข้าให้โอกาสเจ้าได้ลงมือ” เวลานี้ หลี่ซิเย่ได้หยุดก้าวเดินต่อไปข้างหน้าแล้ว มองดูช่งกวานเพยหลงอย่างเยือกเย็น

ช่งกวานเพยหลงอดที่จะกลืนน้ำลายลงคอเอือกคำหนึ่ง กล่าววว่า “เจ้า เจ้า เจ้ายืนนิ่งๆ ไม่เคลื่อนไหว ข้า ข้า ข้าก็จะลงมือ”

“ได้ ข้าจะให้โอกาสเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าจะยืนนิ่งไม่เคลื่อนไหว” หลี่ซีเยมองดูซ่งกวานเพยหลงที่ตกใจกลัวจนเข่าอ่อน กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยออกมา

ซ่งกวานเพยหลงกลืนน้ำลายลงคอกล่าวว่า “เจ้า เจ้า เจ้าพูดคำไหนคำนั้นนะ ต้องไม่มีการขยับตัวอย่างเด็ดขาด มิฉะนั้น มิฉะนั้นแล้วถือว่าข้าเป็นฝ่ายชนะ”

หลี่ซีเยกล่าวเฉยเมยว่า “รีบลงมือเถอะ ข้าไม่ขยับตัวก็แล้วกัน...”

แต่พลันที่หลี่ซีเยพูดขาดคำ ซ่งกวานเพยหลงก็โกยแนบไปทันที พยายามออกวิ่งอย่างสุดแรงเกิด เขาวิ่งได้รวดเร็วมาก เรียกได้ว่าสุดแรงเกิดเลยละ เวลาที่เขาอยากจะให้มารดาของเขา ได้เพิ่มขาให้เขาอีกสักคู่หนึ่งตอนคลอดให้มันรู้แล้วรู้รอดไป เพื่อจะได้หนีไปจากที่นี่ได้ทันที

มองดูซ่งกวานเพยหลงที่พยายามวิ่งหนีเอาชีวิตรอดอย่างเต็มที่ หลี่ซีเยอดที่จะสายหัวไม่ได้ ดวงตาทั้งสองส่งประกายนำกล่าวออกมา เห็นประกายแวบหนึ่ง ประกายตาที่ดุจตั้งธนูทหะธุกยิงออกไปอย่างรวดเร็ว

“ไม่...” กำแพงร้าวอยู่ตรงหน้านี้เอง ช่งกวานเพยหลง พลันรู้สึกเจ็บปวดอย่างมากและร้องออกมาด้วยความไม่เต็มใจ จากนั้น เสียงดัง “ปัง” ศพของเขาล้มลงกับพื้นอย่างแรง

“จิตแห่งเต้าแบบนี้ยังกล้ามาฝึกบำเพ็ญเพียร” หลังจาก ที่หลี่ชีย่ได้สังหารช่งกวานเพยหลงด้วยประกายตาแล้ว กล่าวด้วย ท่าที่เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แม้แต่ศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงยังรู้สึกดูแคลนต่อช่งกวาน เพยหลงยิ่งนัก แม้ว่านายน้อยสำนักฉลามโลหิตจะทำให้ผู้คนต้อง รู้สึกรังเกียจยิ่งกว่าก็จริง แต่อย่างน้อยนายน้อยสำนักฉลามโลหิต ยังจัดอยู่ในประเภทดาวร้าย ขณะที่ช่งกวานเพยหลงเพื่อเอาชีวิต รอด แม้แต่สัญญาแต่งตั้งก็ได้ กระทั่งยกคู่หมั้นของตนให้กับ ผู้อื่นก็ทำได้

“เสี่ยวเถี่ย พวกเขามอบให้เจ้าดูแลแล้ว” หลังจาก หลี่ชีย่ได้สังหารนายน้อยสำนักฉลามโลหิตและช่งกวานเพยหลงแล้ว ท่าเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จากนั้นสั่งการกับเจียนเสี่ยวเถี่ยแล้วก้าวเท้าเข้าไปยังหอโบราณนั้น

“เอ๊ยด” หลังจากที่หลี่ชีย่เข้าไปภายในหอโบราณแล้ว ประตูไม้ของหอโบราณพลันปิดลงและลงกลอนเอาไว้

เจียนเสี่ยวเถี่ยกำลังอ้าปากจะพูด แต่หลี่ชีย่ได้ขังตัวเองเอาไว้ภายในหอโบราณแล้ว เขาไม่ทันได้เอ่ยคำออกมาด้วยซ้ำ สุดท้ายได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ

“คุณชายหลี่แกร่งมากจริงๆ นะ” ศิษย์ทะเลสาบตั้งถึงถึงกับเอ่ยด้วยความศรัทธา หลังจากที่หลี่ชีย่หายเข้าไปในหอโบราณนั้น

บ้างก็อดที่จะกล่าวว่า “คุณชายหลี่เป็นผู้สืบทอดของพฤกษาศาสตร์จะไม่แกร่งได้รึ?”

หงยวีเจียวมองตามเงาหลังของหลี่ชีย่ที่หายเข้าไปในหอโบราณ อดทอดถอนใจในใจเบาๆ ไม่ได้ เขาเปรียบประดุจมังกรแท้จริงที่อยู่ท่ามกลางเมฆหมอก ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนตลอดกาล

แม่นางหลินมองดูเงาหลังของหลี่ชีย่ที่จางหายไป นางถึงกับจ้องมองด้วยความเหม่อลอยในขณะนี้ เมื่อนึกถึงท่วงท่าที่ไร้

ผู้ต่อกรของหลี่ซีเย นึกถึงท่าทางที่หลี่ซีเยพูดกับตนแล้ว นางถึงกับคิดเพื่อเจ้อ อีกนานกว่านางจะได้สติกลับมา อดที่จะหน้าแดงและรู้สึกถึงไบหน้าที่ร้อนผ่าวอย่างไม่เป็นใจ

หลี่ซีเยกลับไปหอบุราณอีกครั้งหนึ่ง นั่งตรงหน้ากระดานหมากรุก มองดูรูปแกะสลักที่อยู่ตรงหน้าถึงกับเหม่อลอย หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก เขาอดที่จะทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้ กล่าวว่า “ตลอดเวลาที่ผ่านมา ข้าไม่เคยคิดจะกลับมาที่นี่ เพราะมันทำให้ข้าต้องแบกรับความกดดันอยู่ไม่น้อยทีเดียว ชาตินี้ข้าสมควรต้องไปได้แล้ว เอาเถอะ ให้ข้าได้มีโอกาสพบเจ้าอีกสักครั้งเถอะ”

กล่าวจบคำ หลี่ซีเยหยิบหมากขึ้นมาเม็ดหนึ่งวางลงบนกระดานหมากรุก เมื่อหมากนั้นถูกวางลงเรียบร้อยแล้ว พลันทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในกระดานหมากรุกตานั้นขึ้นทันที เสมือนว่าหนึ่งหมากกำหนดจักรวาล หนึ่งหมากเปลี่ยนแปลงโลกาอย่างนั้น

“แว้งค์” เกมหมากรุกนั้นประดุจดังทะเลดาราที่ยิ่งใหญ่ไร้ขอบเขต โดยทะเลดารานี้มีการหมุนวนไปอย่างช้าๆ คล้ายตั้งเป็นวังน้ำวนอย่างนั้น

หลี่ซีเยก้าวเท้าเดินเข้าไปภายในวังน้ำวนนี้ และหายตัว
ไปชั่วพริบตาเดียว

ครั้นหลี่ซีเยลืมตาขึ้นอีกครั้ง ปรากฏตัวของเขาไปอยู่ใน
สถานที่ที่มีภูมิประเทศที่งดงามยิ่งนัก ณ ที่ตรงนี้ ท่ามกลางสายลม
แสงแดดที่อบอุ่นเย็นสบาย แสงแดดบนหัวอ่อนโยนเป็นพิเศษ
เหมือนหนึ่งอยู่ในอ้อมกอดของหญิงสาวอย่างนั้น

ที่ตรงนี้เป็นเนินเขาเล็กๆ แห่งหนึ่ง สภาพของเนินเขา
เล็กๆ แห่งนี้แลดูคล้ายตั้งเป็นแขนที่กางออกและโอบกอดให้ผู้คน
เข้าไปอยู่ภายในอ้อมกอด ต้นหญ้าที่ขึ้นอยู่ตามเนินเขาเขียวชอุ่ม
มันวาว การที่ได้มานอนอยู่บนสนามหญ้า สามารถสูดดมกลิ่นอัน
หอมหวานของสนามหญ้าได้

ด้านข้างซ้ายขวาของเนินเขาได้ปลูกต้นไม้พิเศษเป็นทิว
แถวเอาไว้ ต้นไม้พิเศษเหล่านี้ปรากฏประกายมวงอมเขียวออกมา
ต้นไม้พิเศษเหล่านี้ล้ำค่ายิ่งนัก แค่เพียงต้นเดียวก็มีค่าควรเมืองแล้ว

ขณะเดียวกัน อีกด้านหนึ่งของเนินเขากลับมีบ่อน้ำ
เก่าแก่อยู่ปากหนึ่ง มันตกลงบอบอวลไปด้วยไอหมอก โดยที่ไอหมอก
นี้เป็นสีมวง หลังจากไอหมอกทะลักออกมาแล้วก็ได้ไปบอบอวล

รวมตัวกันอยู่ในบริเวณที่เป็นแอ่งกระทะกลางเนินเขา ทำให้บริเวณที่เป็นแอ่งกระทะแห่งนี้ดูจัดเป็นวิมานเซียน ทิวทัศน์บริเวณที่เป็นแอ่งกระทะปรากฏประกายวิเศษที่พร่างพราว เหมือนว่าใต้พื้นดินแห่งนี้มีสุดยอดวัตถุเซียนฝังอยู่อย่างนั้น

ครั้นมองดูให้ละเอียด จะเห็นว่าท่ามกลางพื้นที่ที่เป็นแอ่ง บุ่มลงไปและอบอวลไปด้วยไอหมอกสีม่วงนั้นมีแผ่นศิลาจารึกแผ่นหนึ่ง แลดูเป็นแผ่นศิลาเก่าโบราณที่เรียบง่ายทรงคุณค่าแบบดั้งเดิม สร้างขึ้นมาจากศิลาเซียนดาราม่วงที่อยู่ในตำนาน

ช่างเป็นการฟุ่มเฟือยอะไรปานนั้น ถึงกับใช้ศิลาเซียนดาราม่วงแผ่นหนึ่งมาเป็นป้ายหน้าสุสาน ด้วยสถานะเช่นนี้นับว่าหาได้ยากมากในหล้า กระทั่งระดับจักรพรรดิเทพก็ยังไม่อาจได้รับสถานะเช่นนี้ได้

“สุสานเจียนเหวินซิน” บนแผ่นป้ายดังกล่าวสลักอักษรเพียงห้าคำเช่นนี้เท่านั้น แต่อักษรทั้งห้าคำประดุจตั้งคองอยู่เป็นนิรันดร์ แม้วันเวลาก็ไม่สามารถกลบเลือนมันไปได้

หลี่ซีเยยืนอยู่ด้านหน้าป้ายสุสานคล้ายตั้งแข็งเป็นหิน
อย่างนั้น หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก เขาก็ค่อยๆ นั่งลงอย่าง
ช้าๆ และเอนกายนอนกับสนามหญ้าเขียวๆ

หลี่ซีเยค่อยๆ หลับตาทั้งสองลงช้าๆ นอนอยู่ตรงนั้น
เขียวๆ เหมือนว่าหลับสนิทอยู่ตรงนั้น

ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่เป็นไปอย่างเขียวสงบ ทุกสิ่งล้วน
แล้วแต่เป็นไปอย่างสุขสบาย ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่เป็นไปอย่างนุ่มนวล
ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ไม่อาจบรรยายออกมา

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก หลี่ซีเยจึงค่อยๆ ลืมตาทั้ง
สองข้างขึ้นมา มองดูบ่อน้ำเก่าแก่โบราณที่อยู่ข้างๆ เผยให้เห็นถึง
รอยยิ้มที่จืดจาง กล่าวว่า “เจ้ารู้หรือไม่ ครั้งนั้น ขณะที่ข้าได้ดึงเอา
พลังงานสายหนึ่งมาจากบ่อน้ำมังกรปากนั้นมายังที่ตรงนี้ ตาแก่
ของเขามังกรยักษ์ไม่ยินดีเป็นอย่างยิ่ง ก็ปีมาแล้วเจ้านี้ยังคงก
เหมือนเดิม นิสัยเห็นแก่ทรัพย์สินเงินทองไม่เคยเปลี่ยนแม้แต่น้อย”

ฟ้าดินยามนี้มีแต่ความเขียวสงบ โลกใบนี้มีแต่ความสงบ
เขียว ไม่มีใครสามารถสนทนากับหลี่ซีเย ไม่มีใครสามารถตอบ
ปัญหาของหลี่ซีเย

“เวลาผ่านไปเนิ่นนานมากแล้ว ที่สมควรผ่านไปซ้ำได้ให้มันผ่านไปแล้ว เรื่องราวในครั้งครานั้นซ้ำได้ปล่อยวางไปแล้ว” หลีชีเย่มองดูห้องฟ้าสีคราม ยิ้มเฉยเมย กล่าวว่า “แต่หงเที้ยนนั่งหนุนกลับไม่เคยปล่อยวางเลย นางไม่ยอมรับความผิดในครั้งนั้นทำเดี่ยว ไม่ยอมก้มหัวมาโดยตลอด ข้ามีชีวิตอยู่มายาวนานถึงเพียงนี้จะถูกหรือผิดสำหรับข้ามันไม่มีความสำคัญอะไรอีกแล้ว อีกอย่างไม่ว่าเจ้าก็ดี หรือนางก็ดี ครั้งนั้นล้วนแล้วแต่ทำเพื่อข้า”

ฟ้าดินยังคงเงียบสงบ ฟ้าดินยังคงปราศจากเสียงใดๆ ไม่มีใครสามารถร่วมพูดคุยสนทนากับหลีชีเย่

“วันเวลาช่างยาวไกลเหลือเกิน คนที่รู้จักข้าจริงๆ คนที่รู้ว่าในใจข้าคิดอะไร รู้ว่าข้าต้องการอะไร มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น” หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก หลีชีเย่อดที่จะทอดถอนใจออกมาด้วยความผิดหวังไม่ได้ กล่าวเฉยเมยว่า “เสียดาย เจ้ากลับต้องการชีวิตที่เรียบง่ายของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา”

“บางที สติปัญญาที่ไร้ขอบเขตของเจ้าทำให้เจ้าได้มองเห็นความเจริญทั้งหมดของโลกใบนี้มาแล้ว หรือบางที สำหรับเจ้าแล้วความเรียบง่ายจึงเป็นสิ่งล้ำค่าที่สุด เมื่อได้ประสบและผ่าน

เรื่องที่เจ็บปวดมากที่สุดในชีวิตมาแล้ว บางทีสิ่งนี้อาจจะเป็น
ความสุขที่เรียบง่ายธรรมดาที่เจ้าต้องการไขว่คว้า หวังว่าจะมี
ครอบครัวที่อบอุ่นเรียบง่าย” หลีซีย่ยมกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

“เสียดาย ข้าถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าต้องเป็นคนที่จะเดิน
ทางไกล เจ้าไม่อาจรั้งตัวข้าเอาไว้ ข้าก็ไม่อาจฝืนใจเจ้า ให้เจ้าต้อง
ก้าวตามรอยเท้าของข้า ไปกับการสู้รบที่ไม่มีสิ้นสุด และวนเวียนอยู่
อย่างนั้นไม่สิ้นสุด เป็นการเช่นฆ่าที่ไม่สิ้นสุด!” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้
แล้ว หลีซีย่ยอดที่จะทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้

ตอนที่ 1258 ความรักที่เป็นความทรงจำชั่วนิรันดร์

สุสานหนึ่ง คนอีกหนึ่ง เป็นฟ้าดินที่เจียบส้งดยั้งนัก ลมเย็นสบายที่พัดเข้ามาอย่างแผ่วเบา เหมือนดั่งมือชาวๆ ที่นุ่มนวลกำลังลูบไล้ทุกตารางนิ้วของผิวกาย ท่ามกลางความเย็นสบายแผงไว้ซึ่งความอบอุ่น ทำให้ผู้คนที่รู้สึกอยากจะหลับใหลอย่างนั้น

หลี่ซีเยนอนอยู่ตรงนี้ พร่ำบ่นพึมพำเบาๆ ได้ยินบ้าง ไม่ได้ยินบ้าง ไม่รู้ว่าเขากำลังฝันคนเดียวหรือกำลังปลดเปลื้องภาระที่ต้องรับผิดชอบออกทั้งหมด

“ตลอดเวลาที่ผ่านมา ข้าไม่ต้องการกลับมาที่นี่ ไซ้ว่าข้ายากจะปล่อยวางเรื่องราวในครั้งครานั้น เรื่องราวในครานั้นได้ผ่านไปแล้ว” หลี่ซีเยที่นอนอยู่ตรงนั้นทอดถอนใจออกมาเบาๆ รู้สึกจนปัญญาอยู่บ้าง กล่าวว่า “ทุกครั้งที่มาถึงเมืองสายรุ้ง ข้าอดที่จะนึกถึงคำพูดคำนั้นของเจ้า คำพูดคำนี้ของเจ้าทำให้ข้าไม่สามารถปล่อยวางได้”

หลี่ซีเยทอดถอนใจยาวๆ ออกมาเมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ อดที่จะตกอยู่ท่ามกลางนึ่งเจียบอยู่เป็นเวลานาน ภายในใจเปี่ยมด้วยความฉงนด้วยเกล้า

หลังจากผ่านไปนานมาก เขาเงยหน้าขึ้นมองดูป้าย
สุสาน เอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า “ที่ข้ากลับมาครั้งนี้ เพื่อต้องการกล่าวคำ
อำลาต่อเจ้า การไปครั้งนี้ของข้ามีแต่ความไม่แน่นอน”

“ข้าไม่เคยใส่ใจกับเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน เหล่าสวรรค์
เทพมาร เหล่าราชันและเหล่าเทพ แม้แต่พวกตาเดมาตระกูลเจียน
ข้าก็ไม่ได้ใส่ใจ ข้าเร็วสักวันหนึ่ง ข้าจะต้องทำการกวาดล้างพวก
เขาให้สิ้นซาก ไม่ว่าใครก็ตาม บังอาจขวางทางของข้า ข้าก็จะ
ทำลายพวกมันทั้งหมด กระทั่งทำลายเผ่าพันธุ์ทั้งเผ่าของพวกมัน!”
หลี่ชีย่กล่าวพลาง อดล้องมองไปยังห้องฟ้าที่ห่างไกล

เขาอดที่จะเอ่ยขึ้นซ้ำๆ และแผ่วเบาไม่ได้ว่า “หนึ่งเดียว
ที่ข้ามองว่าเป็นการรบครั้งสุดท้ายในชีวิตก็คือ ที่ที่เป็นสุด
ปลายทางของโลกใบนี้ การศึกครั้งนี้ไม่มีใครรู้ว่าจุดจบจะเป็น
เช่นใด ถ้าไม่ใช่ยุคของข้าคงอยู่เป็นนิรันดร์ ก็คือทุกอย่างถูก
ทำลายไปทั้งหมด เส้นทางก้าวนี้ยังไรเสียดก็ต้องมีผู้ที่ก้าวเดิน
ออกมา ไม่ว่าสุดท้ายแล้วจุดจบจะเป็นเช่นใด ข้าจะไม่หยุดก้าวเดิน
ข้าจะไม่หยุดลง ข้าจะไม่มีการเจรจา!”

“ครั้งนั้นเจ้าบอกกับข้าว่า ฟาดินช่างกว้างไกล เหลือเกิน การทำตัวเป็นมดปลวกที่หมอบอยู่ท่ามกลางฟาดินก็ใช้ว่าจะไม่ดี” หลีชีเย่อดที่จะรู้สึกเศร้าใจไม่ได้ กล่าวหาว่า “แต่ข้าจะไม่ไปเป็นมดปลวก และข้าก็ไม่พอใจกับการเป็นมดปลวก! ถ้าเซียนมารในครั้นนั้นก็ดี หรือจะเป็นสุดยอดปลายทางของโลกในอนาคตก็ดี หรือแม้กระทั่งเป็นอนาคตที่ไกลมากกว่านี้ ข้าก็จะก้าวเดินตลอดไป!”

“เหมือนดังครั้งนั้นเจ้าถามข้าว่ายินดีที่จะรั้งอยู่หรือไม่อย่างนั้น คำตอบของข้าก็คือคำว่าไม่ ตลอดไป!” หลีชีเย่กล่าวพลาง มองขึ้นไปบนท้องฟ้า สายตาที่มั่นคงอะไรอย่างนั้น กล่าวหาว่า “ไม่ว่าอนาคตจะเป็นเช่นใด ข้าก็จะไม่หยุดการก้าวเดิน! ในอดีตที่ผ่านมา เคยมีคนเลาะกระดูกทั้งตัวของข้า เคยมีคนทำให้ข้าต้องทนทุกข์ทรมานอย่างหนัก เคยมีคนปิดกั้นฟาดินของข้าเอาไว้ เคยมีคนหัวเราะเยาะข้าดำ่ว่าข้า...”

“วันเวลาที่ผ่านไป มีผู้ที่รักข้ามากมาย มีผู้ที่ข้ารัก ผู้ที่รักดีต่อข้า... พวกเขาล้วนแล้วแต่ค่อยๆ กลืนหายไปกับสายน้ำแห่งกาลเวลาอย่างช้าๆ... แต่ว่า สำหรับศัตรูก็ดี มิตรสหายก็ดี แม้แต่กับคนที่รัก ข้าก็จะไม่ยอมหยุดการก้าวเดิน ข้าจะต้องก้าวเดินไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงสุดยอดปลายทางของโลก ในโลกใบนี้ ไม่ก็คือคง

อยู่เป็นนิรันดร์ หรือไม่ก็คือสลายกลายเป็นเถ้าธุลีไป สำหรับข้า
แล้ว มีผลลัพธ์อยู่สองประการเท่านั้น!”

“ดังนั้นครั้งนั้นที่เจ้าบอกว่าเหตุใดข้าจึงไม่ปล่อย
ตามใจตัวเองไปเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง มีความสงบสุข
ปลอดภัย มีความสมบูรณ์พูนสุข วันนี้ข้าจะให้คำตอบกับเจ้าอีก
ครั้งหนึ่ง ปัญหาข้อนี้ข้าจะไม่มีวันเฉลารอมชอมอย่างเด็ดขาด ไม่
ว่ากับใครก็ตาม!” เมื่อหลี่ซิเย่เอ๋ยถึงตรงนี้แล้วอดที่จะนิ่งเงียบไม่ได้

หลังจากผ่านไปนานมาก หลี่ซิเย่จ้องมองป้ายหน้า
สุสานอีกครั้งหนึ่ง กล่าวว่า “คราวนี้ระหว่างเจ้ากับข้าบางทีอาจเป็น
การจากลากันเป็นนิรันดร์ สำหรับหงเทียน ทุกอย่างปล่อยตามนาง
ไปเถอะ ข้าไม่โทษนาง แต่หากนางจะโทษข้า ข้าก็ช่วยไม่ได้”

หลี่ซิเย่นอนอยู่กับสนามหญ้า หลังจากผ่านไปนาน
มาก เขาลุกขึ้นมาและบรรจงจุมพิตที่ป้ายหน้าสุสานเบาๆ กล่าว
ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “จากลากันนิรันดร์แล้วนะเหวินซิน คนที่
เข้าใจข้ามากที่สุด คนที่รู้ความต้องการของข้ามากที่สุด”

ในที่สุดหลี่ซิเย่จ้องมองป้ายหน้าสุสานอย่างลึกซึ้งที่
หนึ่ง หันหลังจากไปโดยไม่เหลียวหลังกลับไปอีก

เขียนเหวินซินจะเป็นชื่อที่จารึกเอาไว้ในใจของเขา
ตลอดไป เป็นรอยประทับที่ยากจะลบเลือนให้หายไป

ในยุคที่ห่างไกลมากๆ เวลานั้นราชันเขียนหญิงหง
เทียนยังไม่ได้บรรลุป็นราชันเขียน ยุคสมัยนั้นนับเป็นยุคที่เจิดจรัส
ยิ่งนัก เคยปรากฏดาวรุ่งที่มีฝีมือเป็นที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งมากมาย
เคยกำเนิดบุคคลที่สุดยอดยิ่งหลายคน

ในยุคนั้นมีผู้หญิงที่น่าทึ่งตลอดยุคสมัยนั้นอยู่สามคน
ด้วยกัน บุรุษจำนวนมากเมื่อเทียบกับพวกนางแล้ว ล้วนแล้วแต่ต้อง
สลดกันทั้งสิ้น

ในยุคสมัยนั้น ยุคที่ราชันเขียนหญิงหงเทียนยังไม่ได้
บรรลุป็นราชันเขียน ท่ามกลางยุคสมัยที่เจิดจรัสเคยมีคำๆ หนึ่งที่
ระบือไปอย่างกว้างขวาง

“หงเทียนที่โชคไม่ดีแต่แกร่งดังเหล็ก” “เขียนเหวินซิน
ที่สติปัญญาตั้งทะเล” “มู่เยว่หลี่ที่งดงามดังเทพธิดา”

ในยุคนั้น ราชันเซียนหญิงหงเหียนคือผู้หญิงที่มีสติปัญญาไม่โดดเด่นเป็นพิเศษ แต่ว่าท่ามกลางโลกที่มีความเจิดจรัสยิ่งนักใบนี้ นางกลับมีปณิธานที่สูงลิบ ดังนั้นขณะที่นางเข้าสู่ยุทธภพใหม่ๆ นั้น จึงมีผู้คนมากมายที่เฝ้าเย้ยนางว่า “ใจไฟสูงกว่าห้องฟ้า ชะตาชีวิตบอบบางกว่ากระดาษ”

ขณะที่หลี่ซีเย่ในฐานะอิกาทมิพที่เพิ่งได้รู้จักผู้หญิงที่มีสายตาเข้มแข็งมั่นคงวันแรก เขาได้สอนให้นางรู้จักคำๆ หนึ่งเป็นคำแรก มันหาใช่เคล็ดวิชาที่ลึกซึ้งพิสดาร แต่เป็นคำๆ หนึ่งที่ทำให้นางจดจำเอาไว้ในใจตลอดกาล... นกกระลอกแลนางแอนถาจะเข้าใจถึงปณิธานอันกว้างไกลของห่านฟ้า

ด้วยคำพูดคำนี้คำเดียว ทำให้ผู้หญิงตัวน้อยจดจำเอาไว้ภายในใจไปตลอดชีวิต ต่อมานางจึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นหงเหียน สุดท้ายชื่อนี้ได้สองประกายเป็นนิรันดร์ สยบเหล่าเทพและราชันทั้งหลายในนาม...ราชันเซียนหญิงหงเหียน!

ใจไฟสูงกว่าห้องฟ้า ชะตาชีวิตบอบบางกว่ากระดาษ ราชันเซียนหญิงหงเหียนที่ยังคงเป็นเด็กผู้หญิงเมื่อต้องมาอยู่ในยุคที่มีความเจิดจรัสยิ่งนัก สติปัญญาของนางเรียกว่าไม่คู่ควรจะกล่าวถึงเมื่อเทียบกับดาวรุ่งจำนวนนับไม่ถ้วนเหล่านั้น

แต่ทว่าในยุคสมัยแห่งความเจิดจรัสนี้แหละ เด็กผู้หญิง
คนนี้ตั้งปณิธานเอาไว้ว่าจะต้องอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า สยบบรรดาเทพ
และเหล่าราชัน! ด้วยความฝันที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงนี้ ทำให้ต้องรับกับการเยาะเย้ยของผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วน และต้องผ่านการขัดเกลาด้วยอุปสรรคนับไม่ถ้วน

ในช่วงเวลาที่ยาวไกล นางเคยล้มเหลว นางเคยร้องไห้
นางเคยหลั่งน้ำตา และยังเคยหลังเลือด แต่นางกลับเดินต่อไปยัง
เข้มแข็ง ภายใต้การเคียดข้างของอิกาหมิพต์ตัวหนึ่ง นางเดินไปได้
ไกลมาก

ชั่วชีวิตของราชันเซียนหญิงหงเทียมน ไม่เคยว่าจะไม่
ล้มเหลว เฉพาะที่พ่ายแพ้ให้กับเจียนเหวินซินก็นับครั้งไม่ถ้วน

เจียนเหวินซินเป็นผู้หญิงที่เปี่ยมด้วยปัญญาคนหนึ่ง
นางมีความเป็นมาที่ลึกซึ้งกับอิกาหมิพต์ตั้งแต่นางยังมีเยาว์วัยยิ่งนัก
ภายหลังนางเข้าสู่ยุทธภพ ช่วงชิงชะตาฟ้า กลายเป็นคู่ต่อสู้ที่
แข็งแกร่งมากที่สุดคนหนึ่งของราชันเซียนหญิงหงเทียมน

ความที่นางมีสติปัญญาตั้งทะเล การวางแผน ควบคุม บังคับบัญชาของนางไม่เคยพลาด เรียกได้ว่าราชันเซียนหญิงหงเหียนต้องเสียเปรียบให้แก่นางครั้งแล้วครั้งเล่า

แต่ว่าเมื่อถึงสุดท้าย คนที่ไม่ธรรมดาแต่กำเนิดเช่น นางกลับยินยอมอยู่อย่างธรรมดาสามัญ ชาติกำเนิดของนางทำให้นางละทิ้งที่จะช่วงชิงชะตาฟ้าต่อไป ในที่สุด นางก็ได้มาอยู่เคียงข้างอิ๊กาทมิฬ เป็นผู้วางแผนทุกอย่างให้กับอิ๊กาทมิฬ

เรียกได้ว่ายุคสมัยนั้น ยุคที่ราชันเซียนหญิงหงเหียนสามารถเกรียงไกรไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ไม่มีใครสามารถต้านทานนางได้นั้น นางมีผลงานที่ยิ่งใหญ่เป็นผู้อยู่เบื้องหลังให้แก่ราชันเซียนหญิงหงเหียน

นางที่ไม่ธรรมดาแต่กำเนิด กลับแสวงหาความเรียบง่ายธรรมดา นางคิดมีชีวิตอยู่บนโลกจนกว่าวาระสุดท้ายของชีวิต

แต่ว่าจะอย่างไรเสียนางก็ไม่ธรรมดา เนื่องจากนางมีสติปัญญาเป็นอันมาก ต่อมาหลังจากที่ราชันเซียนหญิงหงเหียนได้บรรลุเป็นราชันเซียนผู้ไร้เทียมทานแล้ว เพื่อเรื่องนั้น นางเคยขอคำปรึกษาต่อเจียนเหวินซิน

ในเวลานั้น เจียนเหวินชินยังมีใจเดียวกันกับราชัน
เซียนหญิงหงเทียน นางจึงอาศัยสติปัญญาอันไร้ขอบเขตของตน
ช่วยราชันเซียนหญิงหงเทียนคิดหาแผนปฏิบัติการแผนแล้วแผน
เล่า สุดท้ายนางได้คิดหาแผนการที่จะต้องสำเร็จเต็มสิบส่วนมาให้
ราชันเซียนหญิงหงเทียนได้นำไปปฏิบัติ

เหตุเพราะเรื่องนี้เอง ทำให้หลี่ชียเอที่อยู่ในฐานะอิกา
ทมิฬแตกหักกับราชันเซียนหญิงหงเทียน ในชีวิตของราชันเซียน
หญิงหงเทียนไม่มีสิ่งใดสำคัญมากไปกว่าอิกาทมิฬอีกแล้ว ตลอด
เส้นทางบนบนโลกใบนี้ มีเพียงเขาที่หัวเราะเป็นเพื่อนกับนาง และ
ร้องให้เป็นเพื่อนกับนางเท่านั้น ไม่ว่าโลกแห่งผู้บำเพ็ญตนจะยาก
เข็ญเพียงใดก็ตาม ข้างกายของนางล้วนแล้วแต่มีเงาของเขายู่
ด้วย!

ราชันเซียนหญิงหงเทียนที่มีความดีอรรันหัวแข็งมาโดย
ตลอด ไม่เคยแข็งกร้าวต่อหน้าเขามาก่อน แต่มาคราวนี้กลับแข็ง
กร้าวยิ่งนัก สุดท้ายทั้งคู่ถึงขั้นแตกหัก ต่างคนต่างไปนับจากนี้เป็น
ต้นไป

ขณะที่เจียนเหวินซินเนื่องจากราคำนวนความลึกลับ
พิสดารของฟ้าดิน เพื่อสอดส่องความลับสวรรค์ทำให้สูญเสียวง
มากเกินไป สุดท้ายเลยตกอยู่ในภาวะหายใจรวน แม้จะเป็น
เช่นนี้ก็ตาม นางไม่ต้องการดำรงอยู่บนโลกนี้เป็นนิรันดร์ หวังแต่
เพียงในช่วงเวลาที่สุดท้ายของชีวิตจะมีอีกาหมิปอยู่เป็นเพื่อน ทุก
อย่างเป็นไปอย่างเรียบง่ายและธรรมดาที่สุด

หลังจากที่เจียนเหวินซินได้จากโลกนี้ไปแล้ว หลี่ชีย
ได้นำร่างของนางมาฝังเอาไว้ยังสถานที่ที่งดงามที่สุดแห่งหนึ่ง หายสุด
เขาก็ได้จากไป ไปไกลแสนไกล และเข้าสู่ภาวะการหลับไหล

จากนั้นเป็นต้นมา หลี่ชียไม่เคยเหยียบบ้านตระกูลเจียน
อีกเลย หาใช่เป็นเพราะเรื่องนั้นแล้วถือโทษเจียนเหวินซิน แต่เป็น
เพราะทุกครั้งทีกลับมา เขาก็จะนึกถึงคำๆ นั้นของเจียนเหวินซิน

ผู้หญิงที่รู้จักใจของเขามากที่สุด ผู้หญิงที่สามารถล่วงรู้
ถึงความคิดภายในใจของเขาได้ คำพูดคำนั้นของนางทำให้เขา
ยากที่จะปล่อยวาง

ในที่สุด หลี่ชียยังคงกลับมาแล้วในชาตินี้ กลับมาอยู่
ตรงหน้าสุสานของเจียนเหวินซิน เพื่อเยี่ยมเยียนผู้หญิงที่มี

สติปัญญาตั้งทะเลผู้นี้ บางทีระหว่างพวกเขาทั้งสองมันอาจจะเป็น การอำลาชั่วนิรันดร์

หลี่ซีเยหลังจากออกมาจากบริเวณสุสานของเจียนเหวิน ซิน อดที่จะทอดถอนใจไม่ได้ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ก็ปีที่ผ่านไป เมื่อมีโอกาสดำกลับมาอีกครั้ง เขากลับรู้สึกโล่งอกไปที่หนึ่ง ไม่ว่าจะ เป็นการจากกันชั่วนิรันดร์หรือไม่ อย่างน้อยเขาก็ได้มากล่าวคำ อำลาเป็นครั้งสุดท้าย

เจียนเสี่ยวเถี่ยที่เฝ้าอยู่ด้านนอกหอโบราณแห่งนี้ทันที ที่เห็นหลี่ซีเยก้าวเดินออกมาจากหอโบราณก็พลันลุกขึ้นยืน เจียน เสี่ยวเถี่ยไม่ค่อยเชื่อในสายตาของตนเองมากนัก เขามองดูหลี่ซีเย อ้าปากจะพูด แต่ก็ไม่รู้ว่าจะพูดว่าอย่างไร

เนื่องจากเขาเคยได้ยินตำนานเกี่ยวกับตระกูลเจียนข องเขา แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาไม่รู้ว่ามันเป็นเรื่องจริงหรือเรื่อง เท็จ มาวันนี้ เขามองดูหลี่ซีเยที่ก้าวออกมาจากหอโบราณ เขามี ความรู้สึกเหมือนว่าตัวเองได้เห็นผิอย่างนั้น

เวลานี้ หลี่ซีเยมองดูเจียนเสี่ยวเถี่ยที่หนึ่ง เอ่ยขึ้นมา ซ้ำๆ ว่า "มีธูระหรือ?"

เจียนเสี่ยวเถียนหันเหิมทีหนึ่งได้สติคืนกลับมา รีบกล่าวออกมาว่า “พี่หลี่ เกิดเรื่องแล้ว แม่ นางหง และ สหายจาง ถูก ช่งกวาน เพยเยียนจับตัวไปแล้ว”

“ข้าส่งเอาไว้ ให้เจ้าคอยดูแลพวกเขาให้ดีไม่ใช่รี?” หลี่ ซิเย่ขมวดคิ้วและกล่าวออกมา

เจียนเสี่ยวเถียนได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ กล่าวว่า “พี่หลี่ เวลาที่ ช่งกวาน เพยเยียนกำลังคลุ้มคลั่งต้องการพบท่านให้ได้ เมื่อหาท่าน ไม่พบ นางจึงจับตัวแม่ นางหง และ สหายจาง ไป ข้า ข้าได้แต่ พยายามจนสุดความสามารถ ไม่ให้นางทำร้ายแม่ นางหง และ สหาย จาง แม้แต่น้อย”

“ช่งกวาน เพยเยียนได้ลั่นวาจาออกมาแล้วว่า ขอเพียง พี่หลี่ไปพบนาง นางก็จะปล่อยสหายจางและแม่ นางหง” ครั้น กล่าวถึงตรงนี้แล้ว เจียนเสี่ยวเถียนก็รู้สึกละอายอยู่บ้าง กล่าวว่า “เรื่องนี้ข้าได้รายงานท่านบรรพบุรุษแล้ว หากช่งกวาน เพยเยียนไม่ ยอมปล่อยตัวสหายจางและแม่ นางหงละก็ ท่านบรรพบุรุษจะบังคับ ให้นางปล่อยตนเอง”

ตอนที่ 1259 การรวมตัวของเหล่าผู้กล้า

ที่แท้หลังจากที่หลี่ซีเยได้สังหารซ่งกวานเพยหลงแล้ว ซ่งกวานเยียนในฐานะพี่สาวพลันคลุ้มคลั่งขึ้นมาทันที ต้องการสังหารหลี่ซีเยเพื่อเซ่นวิญญาณของน้องชายตน

เมื่อซ่งกวานเยียนรีบรุดมาถึง ปรากฏว่าหลี่ซีเยไม่อยู่ ซ่งกวานเพยเยียนจึงต้องการระเบิดความแค้นใส่ต่อบรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึง แต่โชคยังดีที่มีเจียนเสี่ยวเถี่ยเข้ามาขวางเอาไว้

แม้ว่าจะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ซ่งกวานเพยเยียนยังคงไม่ยอม จึงได้จับตัวหงวีเจียวและจางไปเถวไปเป็นตัวประกัน ประกาศออกมาว่าต้องการให้หลี่ซีเยมารับกับความตาย มิฉะนั้นนางจะสังหารหงวีเจียวและจางไปเถวเสีย เพื่อเซ่นวิญญาณของน้องชาย

หลังจากที่หลี่ซีเยได้ฟังคำของเจียนเสี่ยวเถี่ยแล้ว ดวงตาทั้งสองของเขาพลันส่งประกายตาที่น่ากลัวออกมาแวบหนึ่ง กล่าวเพียงสั้นๆ ว่า "ถึงเวลาต้องนองเลือด อย่างไรเสียก็ต้องนองเลือดอยู่ดี งั้นก็สงเคราะห์พวกนางก็แล้วกัน" กล่าวพลาถหันหลังเดินไปทันที

แม้ว่าหลี่ซีเย่จะพูดด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบมาก แต่ยามที่ประกายตาอันน่ากลัวที่แวบออกมาจากตาคู่นั้นของเขา แม้แต่ระดับอย่างเฉียนเสี่ยวเถี่ยยังคงต้องร่างสั่นเต็มขึ้นมา นาทีนี่เขาอดที่จะรู้สึกไม่ได้ว่าที่ตนกำลังเผชิญอยู่ตรงหน้าคือเทพแห่งความตายที่พร้อมจะเก็บเกี่ยวเอาชีวิตของคนอื่นได้ตลอดเวลา

ณ สวนเขียวขจีตระกูลเฉียน ซึ่งถูกใช้เป็นสถานที่สำหรับรับรองแขกผู้มีเกียรติที่มาร่วมอวยพรวันเกิด เวลานี้คลาคล่ำไปด้วยแขกจำนวนมาก ผู้ที่มาร่วมตัวกันส่วนใหญ่ยังเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีความโดดเด่น

มาวันนี้ แขกผู้มีเกียรติจำนวนมากได้มาพบปะกันที่นี่ นอกเหนือจากกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เป็นส่วนใหญ่แล้ว ยังมียอดฝีมือกลุ่มผู้อาวุโสที่มาร่วมด้วยตนเอง เหล่ายอดฝีมือรุ่นอาวุโสเหล่านี้ยังมีระดับปราชญ์จำนวนมากไม่น้อยรวมอยู่ด้วย

ย่อมไม่เป็นที่สงสัย ท่ามกลางแขกเป็นจำนวนมากที่มารวมตัวกันอยู่ ณ สวนเขียวขจีแห่งนี้ ซ่งกวานเฟยเยี่ยนและกงซุนเหม่ยยวีได้กลายเป็นตัวเอกไปโดยปริยาย พวกนางคือดาวล้อมเดือนของสถานที่ตรงนี้

ซ่งกวานเพยเยียนคือดาวรุ่งที่ยโสโอหังของสำนักแตร
สังข์ ในบรรดาดาวรุ่งที่มีอยู่เป็นจำนวนมากนั้น นางเป็นรองเพียง
แค่โอรสสวรรค์บังสมุทของนางเท่านั้น ขณะที่กงซุนเหม่ยยวีเองก็
มีชื่อเสียงที่โด่งดัง ขณะที่นางยังเป็นอยู่ก็มีชื่อเสียงอยู่ในทะเลือง
น้ำลึกมาก่อนแล้ว หลังจากแต่งงานกับอ่องเทพจมบาดาลแล้ว ยิ่ง
แสดงถึงความเป็นผู้สูงศักดิ์ของนาง

ระหว่างงานเลี้ยงรับรอง กงซุนเหม่ยยวีที่สูงศักดิ์และ
งามหยาดเยี่ยม ท่วงท่าที่แสดงออกทั้งยามขมวดคิ้วและยามยิ้ม ล้วน
แล้วแต่ทำให้ผู้คนต้องหลงใหล ทำให้จิตใจหวั่นไหว แม้จะเป็น
เช่นนี้ก็ตาม แต่ไม่มีใครกล้าที่จะคิดฝันเฟื่องไป การแย่งผู้หญิงกับ
อ่องเทพจมบาดาล เท่ากับเป็นการเบื้อที่จะอยู่บนโลกใบนี้แล้ว

สำหรับซ่งกวานเพยเยียนนั้น นางนั่งอยู่ตรงนั้นด้วย
ท่าทีที่เยอหยิ่งเย็นชา ยโสและเยือกเย็น แนนอนที่สุด ซ่งกวานเพย
หลงน้องชายของนางถูกสังหาร นางยอมมีอารมณ์ที่ไม่สู้จะดีนัก

เดิมทีการรวมตัวพบปะสังสรรค์กันเล็กๆ น้อยๆ ที่สวน
เขียวขจีเป็นงานสังสรรค์เล็กๆ ของกลุ่มคนรุ่นใหม่ ในโอกาสฉลอง
วันเกิดของบรรพบุรุษผู้เฒ่าตระกูลเจียน บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่
จากสำนักเจ้าลัทธิหัวหล้ายากจะมีโอกาสได้มาพบกันเช่นนี้ ทุกคน

เมื่อได้มารวมตัวครั้นแรกกันอยู่ตรงนี้ ย่อมอดที่จะคุยสัพเพเหระกัน
อย่างครึกครื้น

“ฮองเฮา ได้ยินว่าอ่องเทพได้ออกจากการกักตุนแล้ว
ไม่ทราบว่าจะเมื่อไรจะได้ขึ้นชมบารมีของอ่องเทพท่าน” ระหว่างที่มี
การพูดคุยกันอย่างครื้นเครงถึงเรื่องราวสัพเพเหระอยู่นั้น ย่อมขาด
ไม่ได้ที่จะมีผู้ที่เอ่ยถึงอ่องเทพลมบาดาลขึ้นมา

เมื่อมีการเอ่ยถึงชื่อของอ่องเทพลมบาดาล บรรดากลุ่ม
คนรุ่นใหม่ที่อยู่ภายในงาน รวมทั้งเหล่ารุ่นอาวุโสที่อยู่ในระดับ
ปราชญ์ต่างรัฐสีกมีกำลังวังชาขึ้นมา ต่างรวบรวมสมาธิจับจ้องไปที่
กงซุนเหม่ยยวี

อ่องเทพลมบาดาลหาใช่บุคคลประเภทมีแต่ชื่อเสียง
จอมปลอมเท่านั้น แม้แต่อ่องเทพรุ่นอาวุโสก็ให้การยอมรับในตัว
ของเขา

ถ้าหากใครคิดว่าอ่องเทพลมบาดาลนั้นเป็นผู้ที่มีอายุ
มากละก็ ถือว่าคิดผิด เพราะว่าอายุของอ่องเทพลมบาดาลไม่ได้
แตกต่างกันกับกงซุนเหม่ยยวีสักเท่าไร ด้วยอายุเพียงเท่านี้ก็

สามารถบรรลุถึงระดับอ่องเทพได้ ย่อมนี้ภาพถึงพรสวรรค์และ
สติปัญญาของเขาได้แล้ว

อ่องเทพลมบาดาลมีชาติกำเนิดมาจากราชวงศ์จรม
บาดาล เป็นหนึ่งในสี่ของพิสุทธินิรันดรสี่สาย ซึ่งถือกำเนิดขึ้นโดย
ราชันเซียนกู่ฉุน

ราชันเซียนกู่ฉุนคือราชันเซียนองค์แรกของโลก
ดังนั้นพิสุทธินิรันดรสี่สายจึงกำเนิดขึ้นในยุคของไร่ซึ่งอารยธรรม
ย่อมนี้ภาพได้ออกกว่ามันมีประวัติความเป็นมาที่สืบทอดกันมา
อย่างยาวนาน

พิสุทธินิรันดรสี่สายในฐานะที่เป็นสำนักที่แข็งแกร่ง
มากที่สุดของเผ่าวิญญาณเทพ พวกเขาเคยให้กำเนิดราชันเซียน
มาแล้วสามองค์ และหนึ่งผู้บรรลุกายเซียนชั้นสมบูรณ์ ซึ่งเป็นการ
วางรากฐานที่ไม่อาจสั่นคลอนได้ในแดนวิญญาณสวรรค์เอาไว้

อ่องเทพลมบาดาลถือกำเนิดจากราชวงศ์จรมบาดาล
เขาเป็นผู้มีพรสวรรค์ที่สูงมากมาตั้งแต่เด็ก และบรรลุเป็นอ่องเทพ
มาตั้งแต่อยู่ในวัยหนุ่ม จึงได้ปกครองราชวงศ์จรมบาดาลสืบต่อมา
และตั้งตนเป็นอิสระกับอีกสามสาย

กงซุนเหม่ยยวีที่บรรจงนั่งอยู่ตรงนั้นด้วยท่าที่สูงศักดิ์
เรียบร้อย แต่ยังคงงามหยาดยิ้มจนเข้าไปในกระดุก เวลานี้เมื่อได้
ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว นางยิ้มชนิดหนึ่ง ด้วยท่วงท่าที่สวยงามหยาดยิ้ม
เช่นนี้แล้ว กระทั่งทำให้ผู้คนต้องรู้สึกกระดุกอ่อนไปทั้งตัว

“ฮ่องเทพได้บรรลุเป็นเซียนแล้ว เขาบุกเบิกก่อตั้ง
แคว้นขึ้นเพื่อรับการถวายทานจากมวลอาณาประชาราษฎร์” กง
ซุนเหม่ยยวีกล่าวเฉยเมยพร้อมเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเล็กน้อยบน
ใบหน้า

คำพูดของกงซุนเหม่ยยวีทำให้ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์
รู้สึกสะท้านในใจ ยิ่งเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ยิ่งรู้สึกอิจฉาและนับถือ
ด้วยอายุเพียงเท่านี้ก็สามารถบรรลุถึงระดับฮ่องเทพได้แล้ว นับว่า
เป็นที่യാเกรงยิ่งนักของผู้คน

ระดับฮ่องเทพแบ่งออกเป็นห้าระดับด้วยกัน แม้ว่าทั้งห้า
ระดับล้วนแล้วแต่ได้รับการยกย่องให้เป็นฮ่องเทพเหมือนกัน แต่ใน
ใจของระดับอาวุโสแล้ว พวกเขาถือว่ามีแต่ระดับฮ่องเทพที่แท้จริง
จึงได้รับการยอมรับเป็นฮ่องเทพที่แท้จริงได้

แจกเช่นชั่งกวานเพยเขียนก็นับเป็นอ่องเทพเหมือนกัน นางอยู่ในระดับอ่องเทพกลาง แต่ทว่าในสายตาของอ่องเทพรุ่น อาวุโสมองว่าอ่องเทพเช่นชั่งกวานเพยเขียนไม่นับเป็นอะไร หาก คิดจะได้รับการยกย่องให้เป็นอ่องเทพนั้น ฝีมือยังอ่อนด้อยไป เล็กน้อย

อย่างไรก็ตาม ในแง่ของถึงสัจธรรมนั้น ระดับอ่องเทพ กลาง และอ่องเทพแท้จริงจะแตกต่างกันค่อนข้างมาก อีกทั้งเมื่อ ระดับอ่องเทพเมื่อก้าวไปถึงระดับอ่องเทพแท้จริงแล้ว พวกเขาจะมี ประชาชนที่เป็นของตัวเอง ได้รับการกราบไหว้บูชาจากประชาชน ของตน ได้รับพลังลมปราณแฝงจากประชาชนของตน

อาจกล่าวได้ว่าอ่องเทพแท้จริงมีความได้เปรียบจาก เงื่อนไขที่ดีเป็นพิเศษ ซึ่งจุดนี้อ่องเทพกลางนับว่ายังห่างชั้นไม่ สามารถเทียบเคียงกับอ่องเทพแท้จริงได้เลย

อ่องเทพลมบาดาลในเวลานี้ได้เบิกดินแดนตั้งแคว้น ของตนขึ้น ได้รับการถวายทานจากประชาชนของตนเอง ย่อม สามารถเข้าใจได้ถึงความแข็งแกร่งของเขา

“น่าเสียดาย” แต่ก็มีระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสที่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “หากอ่องเทพเลือกที่จะก้าวเดินไปตามสวรรค์วิถี น่าจะบรรลุเป็นราชันเซียนได้ในยุคนี้ กับโอรสสวรรค์บังสมุทระกลายเป็นคู่ที่มีอำนาจสูงสุดของแดนวิญญานสวรรค์ของเรา”

เมื่อระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสผู้นี้พูดออกมาเช่นนี้ ปราชญ์มีผู้ที่พยักหน้าและเห็นพ้องต้องกันกับคำกล่าวของเขา มีเพียงกงซุนเหม่ยยวีหัวเราะออกมาเบาๆ กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยและหยิ่งยโสว่า “ต่อให้อ่องเทพไม่ได้บรรลุถึงราชันเซียน ก็จะได้เป็นผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งสามารถโจมตีราชันเซียนได้”

“ไม่มีใครปฏิเสธคำพูดเช่นนี้ของกงซุนเหม่ยยวี และทุกคนต่างรู้สึกว่่าอ่องเทพจมบาดาลมีคุณสมบัติเช่นนี้จริง

“นั่นสิ เผ่าวิญญานเทพมีอ่องเทพจมบาดาล เผ่าปีศาจทะเลมีโอรสสวรรค์บังฟ้า ในยุคนี้ไหนเลยจะมีผู้เทียบเทียมได้” ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ผู้หนึ่งต้องการไต่ขั้นที่สูง จึงกล่าววาจาเลียแข้งเลียขาออกมา

“มันก็จริง” แม้แต่บรรดาระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสที่อยู่ในเหตุการณ์ก็พยักหน้า และกล่าวชื่นชมว่า “โอรสสวรรค์บังฟ้า จวนเจียนจะได้รับการยอมรับจากทวนสามง่ามแล้วสินะ ไว้รอให้ โอรสสวรรค์บังฟ้าได้รับการยอมรับจากทวนสามง่ามเสียก่อน ได้ ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด กลายเป็นเจ้าแห่งทะเล ต่อให้เผชิญหน้ากับ ราชนั้เซียนก็ไม่หวั่น”

พลันที่มีการกล่าวคำๆ นี้ออกมา หลายคนรู้สึกดีใจ เป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกับปีศาจทะเลแล้ว มันคือการจุดเลือดใน ภายให้ร้อนระอุขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็่ปีศาจทะเลคนไหนก็ตาม เมื่อพูด ถึงทวนสามง่ามแล้วก็อดที่จะดีใจไม่ได้

ทวนสามง่ามถือเป็นสุดยอดอาวุธศักดิ์สิทธิ์ของปีศาจ ทะเล ปราศจากผู้ต่อกรในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน กระทั่งมีอานุภาพ สูงกว่าสัจอาวุธราชันเซียน และถือเป็นความภาคภูมิใจสูงสุดของ ปีศาจทะเล สำหรับปีศาจทะเลเช่นพวกเขาแล้ว ต่อให้ไม่สามารถ สืบทอดชะตาฟ้าได้ก็ตาม แต่เจ้าแห่งทะเลของพวกเขาอาศัยทวน สามง่ามก็สามารถต่อกรกับราชันเซียนได้เช่นกัน

“นับตั้งแต่สิ้นสุดยุคของเจ้าแห่งทะเลราชันปู่แล้ว ทวน สามง่ามก็ไม่เคยปรากฏอีกเลย หากยุคนี้ทวนสามง่ามปรากฏตัว

ออกมา จะต้องเป็นผู้ยิ่งใหญ่ยุคใหม่ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นเทพ”
เจ้าสำนักของปีศาจทะเลผู้หนึ่งกล่าวทอดถอนใจออกมา

เจ้าแห่งทะเลราชันปู คือเจ้าแห่งทะเลคนสุดท้ายของ
ปีศาจทะเล ครั้งนั้นทวนสามง่ามเดิมให้การยอมรับต่อมหาเทพ
ฉลามโลหิต ทว่าต่อมาภายหลังด้วยเหตุผลอะไรมิทราบ ทวนสาม
ง่ามได้ละทิ้งมหาเทพฉลามโลหิตและหันไปให้การยอมรับราชันปู
สุดท้ายเจ้าแห่งทะเลราชันปูได้ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด กลายเป็นเจ้าแห่ง
ทะเลไปในที่สุด

“ในยุคนี้ หากทวนสามง่ามปรากฏออกมา ปีศาจทะเล
ของพวกเรามีตัวเลือกที่เป็นยอดนิยมอยู่สองคน หนึ่งในนั้นคือ
เทพธิดาเจ็ดสมุทรแห่งหอสัตตยุทธ และโอรสสวรรค์บังสมุทรแห่ง
สำนักแตรสังข์” ปีศาจทะเลผู้หนึ่งที่ปากไวได้หลุดปากกล่าวคำๆ นี้
ออกมา

สหายของปีศาจทะเลผู้นี้พลันกระหู่ปีศาจทะเลผู้นั้น
ด้วยศอกเป็นการส่งสัญญาณเตือนให้ระวังคำพูดหน่อย

ปีศาจทะเลผู้นี้มองเห็นช่วงกวางนเพยเยียนที่อยู่ในเหตุการณ์ อดที่จะยิ้มด้วยความพะอืดพะอมไม่ได้ "ไม่รู้ว่าจะไปต่อได้อย่างไร"

สำนักแตรสังข์นับเป็นสำนักที่มีความแข็งแกร่งมากที่สุดแห่งหนึ่งของทะเลปีศาจมังกร พวกเขาเคยให้กำเนิดเจ้าแห่งทะเลมาแล้วถึงสองคน แต่ในทะเลปีศาจมังกรยังคงมียักษ์ใหญ่อยู่อีกหนึ่ง นั่นก็คือหอสัตตยุธ หอสัตตยุธดูจะมีความแข็งแกร่งมากกว่าเสียอีก พวกเขาเคยให้กำเนิดเจ้าแห่งทะเลมาแล้วถึงสามคน!

ในยุคนี้ โอรสสวรรค์บังสมุทรได้รับการยกย่องว่าเป็นดาวรุ่งที่มีความแข็งแกร่งมากที่สุดแห่งยุค แต่ว่าเทพธิดาเจ็ดสมุทรแห่งหอสัตตยุธก็มีความปราดเปรื่องน่าทึ่งเช่นกัน กระทั่งลือกันว่าเทพธิดาเจ็ดสมุทรได้บรรลุเคล็ดวิชาเจ็ดกระบวนท่าของหอสัตตยุธแล้ว!

สำหรับคำพูดในลักษณะเช่นนี้ กงซุนเหม่ยยวีได้ยิ้มงามหยาดยิ้มออกมา กล่าวว่า "โอรสสวรรค์บังสมุทรเป็นสุดยอดดาวรุ่งแห่งยุค ข้าเชื่อว่าเขาจะต้องได้เป็นเจ้าแห่งทะเลได้อย่างแน่นอน"

ขณะที่ช่งกวานเพยเยียนที่เย็นชาก็ได้พูดออกมาว่า
“ศิษย์พีของข้าสามารถแย่งชิงความเป็นหนึ่งกับดาวรุ่งคนใดก็ได้
ไม่ว่าใครที่ตั้งปณิธานไว้ว่าจะเป็นเจ้าของทะเลก็ตาม ศิษย์พีของข้า
ก็ต้องได้ครอบครองทวนสามง่าม”

เมื่อเอ่ยถึงโอรสสวรรค์บังสมุทศิษย์พีของตนแล้ว
ท่าทีเยือกเย็นกลับเหมือนดั่งหลอมละลายขึ้นมาอย่างนั้น กระทั่ง
เรียกได้ว่าเหมือนดั่งหิมะหรือน้ำแข็งที่หลอมละลายอย่างนั้น

เมื่อช่งกวานเพยเยียนพูดเช่นนี้ออกมา ทำให้ผู้คน
จำนวนไม่น้อยต้องสะท้อนภายในใจ ตัวช่งกวานเพยเยียนคือระดับ
อ่องเทพ แต่นางกลับให้การยกย่องเทิดทูนโอรสสวรรค์บังสมุท
ศิษย์พีของตนถึงเพียงนี้ ย่อมประเมินได้ว่าโอรสสวรรค์บังสมุทมี
ความแข็งแกร่งมากเพียงใด

ความจริงมีข่าวลือมานานแล้วว่าช่งกวานเพยเยียน
รู้ตัวว่าตนเองไม่อาจเทียบกับศิษย์พีโอรสสวรรค์บังสมุทได้ จึงไม่
เลือกเดินเส้นทางสวรรค์วิถิ และเลือกที่ก้าวเดินไปโลกาวิถิเพื่อเป็น
อ่องเทพให้ได้

เมื่อมีการเอ่ยถึงศิษย์พี่ของตนเอง แม้แต่ซ่งกวานเพยเยียนที่เย็นชาและหยิ่งยโสก็อดที่จะพูดถึงศิษย์พี่ของตนเองสักหลายคำไม่ได้ นางพูดน่าเกรงขามออกมาว่า "ในยุคนี้ ศิษย์พี่ของข้าไม่เพียงได้เป็นเจ้าของทะเลเท่านั้น ยังจะได้บรรลุกายเขียนชั้นสมบูรณ์อีกด้วย มันผู้ใดก็ตามคิดแย่งชิงทวนสามง่ามกับเขาก็ไร้ประโยชน์"

ครั้นซ่งกวานเพยเยียนเอ่ยถึงตรงนี้ อดที่จะเผยให้เห็นถึงท่าทีที่ไฝหาและเลื่อมใสศรัทธาไม่ได้ ลักษณะท่าทางเช่นนี้ได้เผยให้เห็นถึงความหวานซึ้งออกมา

ขนาดคนยโสโอหังเช่นซ่งกวานเพยเยียนยังคงไฝหาและเลื่อมใสศรัทธาในตัวของโอรสสวรรค์บังสมุทถึงเพียงนี้ ทำให้หลายคนรู้สึกหวั่นไหวในใจขึ้นมา

"กายมายาของโอรสสวรรค์บังสมุทมีชื่อเสียงเลื่องลือทั่วหล้ามานาน แม้ว่าจะมีข่าวลือว่าเทพธิดาเจ็ดสมุทได้บรรลุเชื่อมถึงเคล็ดวิชาเจ็ดกระบวนท่าแล้ว เกรงว่าคงไม่สามารถต่อกรกับโอรสสวรรค์บังสมุทได้" ปี่ศาจทะเลผู้หนึ่งต้องการพูดเอาใจออกมา

แม้ว่าคำพูดเช่นนี้จะเป็นการเลียแข้งเลียขาเอาอกเอาใจก็จริง แต่ว่าหลายคนแอบมองตากันและกัน ท่าที่บ่งบอกถึงความ ย่ำเกรง

เนื่องจากมีการลือกันมานานแล้วว่า โอรสสวรรค์บัง สมุทราสำเร็จกายเขียนชั้นกลางแล้ว วันนี้เมื่อออกมาจากปากของ ซ่งกวานเพยเยียน ย่อมแสดงว่ามันคือความจริงที่ไม่อาจ เปลี่ยนแปลงได้อีกแล้ว

“ในยุคนี้ แตนวิญญานสวรรค์ของพวกเรานับว่ามีผู้ กล้าจำนวนมาก และดาวรุ่งถือกำเนิดขึ้นจำนวนมาก แม้ว่าเผ่า พกษาจะไม่มี ความชัดเจน แต่ในหมู่ของกลุ่มคนรุ่นใหม่ของเรา เผ่าวิญญานเทพมี อ่องเทพลมบาดาล เผ่าปีศาจทะเลมีโอรส สวรรค์บังสมุทรา ต่อให้เก้าแดนเปิดถึงกันอีกครั้งในอนาคต แตน วิญญานสวรรค์ของพวกเรา ก็ไม่เกรงกลัวต่อดาวรุ่งคนใดของแดน ใดๆ ก็ตาม” ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่คนหนึ่งกล่าวพร้อมกับ หัวเราะลั่นออกมา

“นั่นนะสิ นี่มันจะต้องเป็นยุคของเผ่าวิญญานเทพ หรือปีศาจทะเลของพวกเรา ส่วนเผ่าพันธมิตรมนุษย์อะไรนั้นไร้ค่าคู่ควร จะกล่าวถึง” ผู้บำเพ็ญตนอีกคนได้กล่าวเสริมขึ้นมา

“ฟังว่าเมื่อเร็วๆ นี้ เผ่าพันธุ์มนุษย์ได้ปรากฏคนที่ชื่อห
ลีชียะ ซึ่งมีความแข็งแกร่งมากเช่นกัน” แต่แล้ว เวลานี้เอง มีเจ้าหนู
ที่ทะเล่อทะล่าคนหนึ่งอดที่จะพูดคำๆ นี้ออกมา

ตอนที่ 1260 เทพสาตสองเนตรหยาดเยิ้ม

ขณะที่เจ้าเซ่อซ่าพุดออกมา หลายคนพลันหุบปากเงียบ ผู้คนจำนวนมากต่างรู้ว่าหลี่ชี่เย่เคยมีความแค้นอยู่กับกงซุนเหม่ยยวี ด้วยการสังหารสาวใช้ข้างกายของนาง ขณะที่เพิ่งไม่นานมานี้เองหลี่ชี่เย่ยังได้สังหารซ่งกวานเพยหลงน้องชายของซ่งกวานเพยเยียนไปหยกๆ

คนที่อยู่ข้างๆ เจ้าหนูเซ่อซ่าต้องสะกิดเขาอย่างลับๆ แต่เจ้าหนูเซ่อซ่าเป็นผู้ที่ยึดมั่น และมีปฏิกิริยาเชิงซำยังคงไม่เข้าใจในความหมาย กล่าวด้วยความงมงายว่า "สะกิดซำทำไมกัน ที่ซำพุดนั้นเป็นเรื่องจริง ลือกันว่าขณะอยู่ที่ทะเลมรกต หลี่ชี่เย่เคยหลอมกลั่นเลือดของปลาทะเลกว้างไพศาลเป็นจำนวนนับล้านล้านตัว ทำในสิ่งที่ไม่เคยมีผู้ใดทำมาก่อนตั้งแต่อดีตกาล ซำฟังมาจากเผ่าพฤษกษาที่ทะเลมรกตบอกว่าหลี่ชี่เย่มีเพลิงแห่งความโหดร้ายปกฟ้า ฉะเช่นเพชรฆาตตั้งเขานี้ไม่ว่าใครก็ต้องเกรงกลัวต่อเขา"

ในเมื่อเจ้าหนูเซ่อซ่ายังคงพุดในลักษณะเช่นนี้อีก พลันทำให้ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกายของเขารู้สึกจนด้วยเกล้า แสบอยากจะเว้นระยะห่างจากเจ้าหมอนี้ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป ดังนั้นจึงทำให้ผู้ที่อยู่ข้างๆ เขาต่างเมินหน้าไปทางอื่น แสดงท่าทีออกมาว่าไม่เคยรู้จักกับคนๆ นี้มาก่อน

ชั่งกวางเพยเยียนที่นั่งอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทีเย็นชาส่งเสียงฮีออกมาที่หนึ่ง โดยยังไม่ได้อาละวาดกับคำพูดของเจ้าหนูเซอซ่าผู้นี้ในทันที

มีคนรีบใกล้เคียงเมื่อมองเห็นชั่งกวางเพยเยียนไม่ค่อยสบอารมณ์นัก กล่าวว่่า “เรื่องการหลอมกลั่นเลือดของปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับล้านล้านตัวข้าก็เคยได้ฟังมาเหมือนกัน เรื่องเช่นนี้มันก็เป็นเพียงการลือกันไปมาและขยายความมากขึ้น ความจริงแล้ว ผู้ที่ทำการหลอมกลั่นเลือดปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับล้านล้านตัวคือต้นนกยูง ต้นนกยูงเป็นผู้บงการอยู่เบื้องหลังที่แท้จริง หลี่ซีเย่เป็นเพียงลูกมือให้กับต้นนกยูงเท่านั้น ก็แค่ตัวประกอบตัวน้อยๆ เท่านั้นเอง”

“แต่จะอย่างไรเสียก็เป็นการหลอมกลั่นเลือดของปลาทะเลกว้างไพศาลเป็นล้านล้านตัวนะ” สมองของเจ้าหนูเซอซ่ายังคงตามไม่ทัน กล่าวว่่า “เมื่อต้องเผชิญหน้ากับปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับล้านล้านตัว เขายังกล้าก้าวยื่นออกมา ย่อมบ่งบอกว่าเขาใจกล้ามาก หากเป็นข้าคงฉีราดไปนานแล้ว”

“ต่อให้ใจกล้าแค่ไหนมันก็แค่โง่เขลาอวดดีเท่านั้นเอง”
เวลานี้ ช่างวานเพยเขียนได้กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “ผู้
บำเพ็ญตนต้องอาศัยฝีมือที่แท้จริง คนที่โง่เขลาอวดดีรังแต่จะ
รณหาที่ตายเท่านั้น”

“หุบปาก พูดให้มันน้อยๆ หน่อย” ระดับผู้อาวุโสของ
เจ้าหนูเซ่อซ่าเห็นช่างวานเพยเขียนเหมือนว่าจะคลั่งขึ้นมาแล้ว จึง
ไม่สนใจอะไรอีกต่อไป จัดการตบหน้าไปหนึ่งฉาดพร้อมตวาดด้วย
เสียงอันทังออกมา

เจ้าหนูเซ่อซ่ารู้สึกว่าคุณเองไม่ได้รับความเป็นธรรมยิ่ง
นัก เมื่อถูกผู้อาวุโสของตนตบหน้าไปทีหนึ่ง แต่ก็ต้องหุบปากเอาไว้
แต่โดยดี

“เหอะ เหอะ แค่ว่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งเท่านั้นเอง
นับเป็นตัวอะไรได้ แตนวิญญานสวรรค์เป็นโลกปีศาจทะเล และ
วิญญานเทพของพวกเรา แค่ว่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งจะทำอะไรได้”
ผู้อาวุโสของเจ้าหนูเซ่อซ่าริบหัวเราะเหอะเหอะพูดโกล่เกลี่ยเรื่องนี้

กงซุนเหม่ยยวีหัวเราะเบาๆ กล่าวว่า “แค่ผู้เยาว์คนหนึ่ง
เท่านั้น ไซ้จะนำมาพูดคุยกันไม่ได้ เขาออกจะกำเริบเสิบสานมา

นานเกินไปเสียแล้ว สมควรถึงจุดสิ้นสุดได้แล้ว หาญกล้าท้าทาย
พวกเรา เขาสมควรตาย!”

“นั่นสิ นั่นสิ” มีผู้ที่กล่าวคล้อยตามทันทีว่า “แค่
เผ่าพันธมิตรมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น นับเป็นตัวละคร ไม่มีฐานะอะไรใน
แดนวิญญานสวรรค์! ต่อให้เป็นผู้ควบคุมต้นไม้แล้วอย่างไร คงทำ
การใหญ่อะไรไม่ได้ยู่ดี แดนวิญญานสวรรค์แห่งนี้ เผ่าพันธมิตร
มนุษย์คนไหนกล้าเป็นศัตรูกับปีศาจทะเลพวกเรา พวกเราจะ
ทำลายล้างเผ่าพันธมิตรมนุษย์ของพวกเขาแน่ แค่มดปลวกฝูงหนึ่งเท่านั้น
รือ่านทำกำเร็บเสิบสานอวดดีต่อหน้ามังกรยักษ์...”

“เพี้ยะ...” ปีศาจทะเลผู้นี้พูดยังไม่ทันจบคำ ปราบกฏฝ่า
มือที่ตบหน้าเข้ามาอย่างแรง มันปลิวไปตามแรงตบ กระอัก
เลือดออกมาอย่างแรง ฟันเป็นฟันที่ร่วงเกือบหมดปาก

“ข้าอยากให้เห็นเหมือนกันว่าใครหน้าไหนกล้าทำลาย
เผ่าพันธมิตรมนุษย์ของข้า” เวลานี้ เสียงที่เอ้อระเหยดังขึ้นมาอย่าง
เชื่องช้า ท่าทีที่ไม่สะทกสะท้าน หลีซีย่ได้ก้าวเท้าเข้ามายังสวน
เขียวขจี กวาดสายตามองไปรอบๆ เหลือบตามองดูอย่างดูแคลน
และหยิ่งยโส

“หลี่ซีเย...” ผู้บ่าเพ็ญตนเผ่าปีศาจทะเล เผ่าวิญญาณ เทพจำนวนไม่น้อยที่อยู่ในเหตุการณ์พลันลุกขึ้นยืนเมื่อเห็นหลี่ซีเย ก้าวเดินเข้ามา หลายคนจับจ้องไปที่ตัวของหลี่ซีเย

ดวงตาทั้งสองของซ่งกวานเพยเยียนพลันเปล่งประกาย เป็นปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวออกมา ขณะที่กงซุนเหม่ยยวี่ก็มี ดวงตาที่เยือกเย็นจ้องมองดูหลี่ซีเยอย่างน่าเกรงขาม

หลี่ซีเยหลังจากเข้ามาแล้ว เพียงจ้องมองดูซ่งกวาน เพยเยียนและกงซุนเหม่ยยวี่อย่างเย็นชา กล่าวน้ำเสียงราบเรียบว่า “มอบรางวัลไปเถิดและหงยวี่เจียวออกมา”

ดวงตาทั้งสองของซ่งกวานเพยเยียนเผยปณิธานการ ฆ่าที่น่ากลัวออกมา วงแหวนอ่องเทพพลันแผ่กระจายออกมา “ตูม” ซ่งกวานเพยเยียนไม่ปิดบังพลังมปราณของตนแม้แต่ร่อง อำนาจ อ่องเทพพลันระเบิดออกมา พลังมปราณที่คล้ายดั่งมังกรที่ทะยาน ขึ้นสู่ท้องฟ้า ขณะที่วงแหวนแต่ละวงประดุจตั้งเป็นเส้นทางโคจร ของดวงดาวอย่างนั้น ปิดกั้นฟ้าดิน ยามเมื่อดวงตาของซ่งกวาน เพยเยียนเปล่งปณิธานการฆ่าออกมาอย่างไร้ขีดจำกัด ทำให้ทั่วทั้ง ฟ้าดินหนาวเย็นยะเยือกขึ้นมา เวลานี้ซ่งกวานเพยเยียนได้ระเบิด อำนาจที่ทรงพลังมากที่สุดของตนออกมา ผู้ที่มีทักษะยุทธอ่อนนั้น

ขาทั้งสองข้างอดที่จะสั่นเทาไม่ได้ หลายคนต้องก้าวถอยหลังไป
หลายก้าวโดยไม่รู้ตัว

แม้ว่าทุกคนต่างก็รู้ว่าซ่งกวานเพยเยียนอยู่ในระดับ
อ่องเทพ แต่ยามเมื่อนางระเบิดพลังลมปราณทั้งหมดของตน
ออกมา สำแดงอำนาจของอ่องเทพให้ปรากฏนั้น จึงนับได้ว่าน่า
กลัวอย่างแท้จริง!

“เทพธิดาซ่งกวาน ซ่ามันเสีย แค่มดปลวกเผ่าพันธุ์
มนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น บดขยี้มันให้กลายเป็นเนื้อมด ในเมื่อ
หาญกล้าเป็นศัตรูกับปีศาจทะเลของพวกเรา ซ่าไม่มีละเว้น...”
ปีศาจทะเลคนที่ถูกหลีชีเยตบจนกระเด็นก่อนหน้า เมื่อเห็นถึงความ
แข็งแกร่งของซ่งกวานเพยเยียน จึงร้องเอ็ดตะโรออกมาทันที

หน้าตาของเขาเวลานี้ดูบูดเบี้ยว เขาไม่รู้จะเอาหน้าไป
ไว้ไหน เมื่อถูกหลีชีเยตบจนกระเด็นต่อหน้าผู้คนมากมาย

“ปัง” หลีชีเยยกเท้าจัดการเหยียบลงบนตัวของเขา
อย่างแรง กระทั่งพื้นดินกลายเป็นหลุมลึกลงไป เลือดสดๆ ไหลนอง
เต็มพื้น

“ปล่อยพวกเขาเสีย นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของพวกเขาเจ้าแล้ว” หลี่ซีเยกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

ดวงตาทั้งสองของซ่งกวานเพยเยียนเปล่งประกายการฆ่าออกมา มันน่ากลัวจนผู้คนรู้สึกหนาวสะท้านไปทั่วร่าง ยามที่ปณิธานการฆ่าของนางกวาดผ่านเข้ามานั้น เหมือนดังสามารถเฉือนเนื้อของคนเป็นชิ้นบางๆ ออกมาได้เช่นนั้น ทำให้ร่างกายอดที่จะสั่นหวั่นไหวไม่ได้

“ปล่อยพวกเขาไปก็ได้” ซ่งกวานเพยเยียนกล่าวนำเกรงขามออกมากว่า “เจ้าคุณเขาลงโทษศิระชะยอมรับผิดชอบ แล้วฆ่าตัวตายต่อหน้าข้า เพื่อให้ข้านำศิระชะของเจ้ามาเช่นไหววิญญานน้องชายข้าบนสวรรค์ ข้าก็จะปล่อยพวกเขาสองคนไป มิฉะนั้นแล้วไม่เพียงจะทำให้เจ้าตายทั้งเป็นเท่านั้น ยังจะทำให้คนที่อยู่ข้างกายเจ้าถูกสังหารทีละคนๆ!”

“เห็นทีเจ้ายังคงไม่รู้จักคำว่าตายเสียแล้ว” หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมย และเอ่ยขึ้นซ้ำๆ

“เข้ามารับความตายเสีย!” ซ่งกวานเพยเยียนก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว พลันเกิดการหมุนทวนกลับทั้งทั้งฟ้าดิน อำนาค

อ่องเทพได้ทำการสยบทุกสิ่งภายในสวนเขียวขจี ทำให้ผู้คนยากจะก้าวเดินได้แม้เพียงครึ่งก้าว กระทั่งทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกอยากจะทำลงกราบ

ขนาดซ่งกวานเพยเยียนยังไม่ทันลงมือ อำนาคอ่องเทพอันแข็งแกร่งก็สยบจนหลายคนรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก ทำให้หลายคนต้องหันมามองสบตากันและกัน ทุกคนรู้สึกหนาวสะท้านถึงภายใน การที่ซ่งกวานก้าวถึงระดับอ่องเทพหาใช่เป็นเพียงชื่อเสียงที่จอมปลอม

“อ่องเทพปรากฏ ระดับปราชญ์ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง” แม้แต่ระดับปราชญ์ทั่วไปที่เป็นรุ่นอาวุโสซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ เมื่อรับรู้ถึงพลังสยบของอ่องเทพแล้ว อุดพิมพำออกมาไม่ได้

“พี่ซ่งกวานยังไม่ต้องเร่งรีบฆ่ามันให้ตาย ทรมานมันก่อนจะดีกว่า ให้มันได้รับรู้ถึงการทรยศของคนข้างกาย และรสชาติของคนข้างกายที่ต้องตายไป” ขณะที่ซ่งกวานเพยเยียนกำลังจะลงมือ ฉับพลันนั้น รอยยิ้มจากดวงตาอันหยาดเยิ้มของที่ยิ้มออกมา ได้ขวางซ่งกวานเพยเยียนเอาไว้

“แว้งค์” เวลาในด้านหลังศีรษะของกงซุนเหม่ยยวีพลันปรากฏคั่นช่องโ่ใสออกมาบานหนึ่ง ภายในกระจกใสบานนี้มีอักขระยันต์ที่ลึกลับซึ่งยิ่งล่องลอยอยู่ ยามที่คั่นช่องบานนี้ส่องมา ทุกอย่างล้วนกลับกลายเป็นสว่างจ้า ดุจดั่งทุกสิ่งทุกอย่างเมื่ออยู่ภายใต้คั่นช่องนี้แล้วก็ต้องเผยตัวตนออกมาอย่างนั้น

“สวรค์สาตสอง...” หลายคนหันไปมองสบตากันและกัน เมื่อได้เห็นคั่นช่องบานนั้นที่ปรากฏอยู่ด้านหลังศีรษะของกงซุนเหม่ยยวี ผู้ที่เข้าใจในตัวกงซุนเหม่ยยวีพลันล่าถอยออกห่างไปอย่างเงียบๆ เพื่อให้ห่างออกจากรศมีกับกงซุนเหม่ยยวี

สวรค์สาตสองเป็นวิชาเฉพาะของเผ่าวิญญาณเทพ สวรค์สาตสองของวิญญาณเทพหรือที่ผู้คนเรียกว่าเทพสาตสองซึ่งเทพสาตสองของเผ่าวิญญาณเทพมีความฝืนลิขิตสวรค์ยิ่งนักมันสามารถนำมาคลายสัจธรรม ทะลุผ่านมายา ตรวจสอบความชัดเจน หยั่งรู้ฟ้าดินได้

ขณะที่กงซุนเหม่ยยวีไม่เพียงฝึกเคล็ดวิชาเทพสาตสองถึงขั้นแข็งแกร่งมากเท่านั้น นางยังแตกไปทางสุดยอดเคล็ดวิชาลับได้อีกแขนงหนึ่งซึ่งผู้คนได้ยินชื่อแล้วต้องหวาดกลัวยิ่งนักเป็นเคล็ดวิชาที่ทุกคนต้องพากันหวั่นเกรง!

เวลานี้ ปราภฏคนสองคนก้าวเดินออกมาจากหอ เป็น
จางไป่เถวและหงยวีเจียวที่ถูกจับตัวไปนั่นเอง ในขณะที่ ทั้งจางไป่เถว
และหงยวีเจียวอยู่ในอาการเหมือนเป็นคนปราศจากความรู้สึกและ
จิตวิญญาณ เสมือนเป็นหุ่นกระบอกอย่างนั้น หลังจากที่สองคน
เดินออกมาแล้วได้เป็นยืนอยู่ด้านหลังกงซุนเหม่ยยวีด้วยท่าที่แข็ง
ซึมไร้ความรู้สึก

“นี่คือคนที่เจ้าต้องการ น่าเสียดาย เวลานี้พวกเขาคือ
คนรับใช้ของข้า ใช้แรงงานหนักให้กับข้า” กงซุนเหม่ยยวียิ้ม
ออกมานิดหนึ่ง ด้วยท่าทีที่ทำให้จิตใจของผู้คนมีนงสับสน
โดยเฉพาะยามที่สวรรคตสองด้านหลังศีรษะของนางสว่างจ้า
ขึ้นมาขึ้น ยิ่งสร้างความหวุ่นไหวให้กับจิตใจของผู้คนจนไม่อาจ
ควบคุมตนเองได้

กงซุนเหม่ยยวียิ้มอ่อนว่า “เจ้าสังหารสาวใช้ของข้า ข้า
ก็จะเอาคนข้างกายของเจ้ามาเป็นป่าวรับใช้ ใช้แรงงานพวกเขา
ทรมานพวกเขา ให้พวกเขาตายทั้งเป็น” ภายใต้อรอยยิ้มของนาง
เผยให้เห็นถึงความน่าครั่นคร้ามและความโหดเหี้ยม

เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของกงซุนเหม่ยยวี มองดู जाए ฤและหงยวีเจียวที่คล้ายดังหุ่นกระบอกแล้ว บรรดาผู้ที่อยู่ใน เหตุการณ์และเป็นเผ่าวิญญาณเทพยังคงต้องรู้สึกสั่นเต็มขึ้นมา ผู้ ยิ่งใหญ่คนหนึ่งได้พิมพ์ออกมาว่า "วิชาเทพสาตสองเนตรหยาด เยี่ยม"

วิชาเทพสาตสองเนตรหยาดเยี่ยมคือสุดยอดวิชา ประหลาดและน่ากลัวของกงซุนเหม่ยยวี นางมีรูปโฉมที่งดงาม หยาดเยี่ยมแต่กำเนิด จึงได้นำเอาวิชาเทพสาตสองของตนมาฝึกจน กลายเป็นวิชาเนตรหยาดเยี่ยม สามารถนำมาทำให้จิตของผู้คน สับสนงงวย ควบคุมจิตที่แน่วแน่นมั่นคงได้ ไม่ว่าใครก็ตาม หากถูก วิชาเทพสาตสองเนตรหยาดเยี่ยมของนางทำให้จิตที่แน่วแน่นมั่นคง ต้องสับสนงงวยแล้ว คนผู้นั้นก็จะกลายเป็นหุ่นเชิดให้นางควบคุม ได้ตามอำเภอใจ

หลี่ซีเย่มองดู जाए ฤและหงยวีเจียวที่มีท่าทีปราศจากความ รู้สึกและจิตวิญญาณ พลันส่งสายตาที่เยือกเย็นออกมา กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า "รณหาที่ตายเอง"

"โอ้ อย่างนั้นหรือ?" กงซุนเหม่ยยวียิ้มอ่อน กล่าวว่า "หากเจ้าตกมาอยู่ในมือของข้า ฮองเฮาอย่างข้าจะทำให้เจ้าตายทั้ง เป็น"

ขาดคำ สีหน้าของกงซุนเหม่ยยวีพลันน่าเกรงขาม
ขึ้นมา ยิ้มกล่าวอย่างน่าครั่นคร้ามว่า “พวกเจ้าสองคนไปจัดการ
ฆาตมันเสีย”

กงซุนเหม่ยยวีกล่าวขาดคำ จางไปเถและหงยวีเจียวที่
ยืนอยู่ด้านหลังของจางพลันวิ่งออกไป เข้าโจมตีต่อหลี่ชียเอด้วย
ท่าทีดุตันยิ่งนัก แม้ว่าพวกเขาทั้งสองคนจะมีทักษะยุทธที่ไม่
แข็งแกร่งมากนัก โดยเฉพาะจางไปเถ นั้นเรียกได้ว่าอ่อนด้อยอย่าง
ยิ่ง แต่เวลานี้พวกเขากลับเค้นเอาความสามารถทั้งหมดที่ตนมีอยู่
สำแดงพลังออกมาสุดแรงเกิดบุกเข้าสังหารหลี่ชียเอ

พวกเขาสองคนยังไม่ทันได้เข้าไปใกล้ตัวหลี่ชียเอ หลี่
ชียเอพลันใช้สองมือกดพวกเขาเอาไว้ให้อยู่กับที่ เสียวินาทีนั่นเอง
เขาลงมือด้วยความรวดเร็วตั้งสายฟ้าจี้ไปที่หน้าผากตรงหว่างคิ้ว
ของจางไปเถและหงยวีเจียว

ดวงตาทั้งสองของหลี่ชียเอสองประกายออกมา เห็น
ลำแสงสองลำฉับพลันยิงเข้าไปยังตาของทั้งสองคน ได้ยินเสียงดัง
“ตึง” เหมือนเสียงคลายพืนึกอย่างนั้น พลันทั้งหงยวีเจียวและจางไป
เถเหมือนถูกช็อตด้วยไฟฟ้า ตึงตึงตึง ก้าวถอยหลังไปหลายก้าว

“คุณชาย....” เวลานี้จางไปถู่และหงยวีเจียวทั้งสองคน พลันฟื้นคืนสติกลับมาทันที ดวงตาของคนทั้งสองสดใส ย่อมไม่ ต้องสงสัย หลี่ชียเอ่ได้จัดการคลายความมึนงงสับสนให้พวกเขาทั้งสองแล้ว

ดวงตาทั้งสองของหลี่ชียเอ่ดูน่าเกรงขาม ก้าวเดินเข้าไป หากงซุนเหม่ยยวี

“โ้ว ดูไม่ออกจริงๆ ยังมีฝีมืออยู่บ้างนะ” กงซุนเหม่ยยวี รู้สึกตระหนกอยู่ไม่น้อย เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่ถึงกับสามารถคลายความ มึนงงสับสนให้กับจางไปถู่และหงยวีเจียวได้ แต่นางยังคงเชื่อมั่นใน ตนเอง สงรอยยิ้มที่ทำให้ผู้คนต้องลุ่มหลงออกไป

ตอนที่ 1261 โขกหัวเจ้าให้ละ

“แว้งค์...” ในเวลานี้เอง วิชาเทพศาสดสองของกงซุน
เหม่ยยวีพลันเปล่งประกายเจิดจ้ายิ่งนัก กระทั่งสว่างจ้าไปทั่วทั้งสวน
เขียวขจี สว่างจ้าจนผู้คนยากจะลืมตาขึ้นมาได้

ในเวลานี้เอง ท่ามกลางวิชาเทพศาสดสองของกงซุน
เหม่ยยวีปรากฏดวงตาข้างหนึ่งขึ้นมา เป็นดวงตาที่งดงามยิ่งนัก
ดวงตาข้างนี้มีความสดใสตั้งน้ำที่ใสสะอาดที่มีการถอดจิต
วิญญานออกมา ทันใดนั้น ดวงตาข้างนี้ก็กลับกลายเป็นหยาดเยิ้ม
ยิ่งนัก เปล่งประกายศาสดสองแววับออกมา ทำให้ผู้ที่เห็นพลัน
หลงจิตได้ในทันที

“ระวัง...” จางไปถุและหงยวีเจียวเมื่อเห็นภาพเช่นนี้แล้ว
พลันรู้สึกตกใจยิ่งนัก ร้องออกมาด้วยความตระหนก พวกเขาต่าง
เคยเสียที่ต่อเทพศาสดสองเนตรหยาดเยิ้มของกงซุนเหม่ยยวีมาแล้ว
รู้ซึ่งถึงความน่ากลัวของมัน

แต่ทันใดนั้นเอง เจียนเสี่ยวเถี่ยได้ดึงตัวคนทั้งสอง
ออกไป ไม่ให้พวกเขาเข้าไปใกล้เกินไป

“คุณชาย ท่านจะลงมือจริงหรือ?” เวลาที่ กงซุนเหม่ยย หยีเปิดปากพูดออกมา น้ำเสียงนั้นชวนให้หลงใหลยิ่งนัก ทำเอาคนผู้นั้นอ่อนระทวย ดิ่งเร้าวิญญานจนแทบออกจากร่าง โดยเฉพาะดวงตาทั้งสองของนางเวลานี้ก็ปรากฏเป็นประกายแวววับออกมาเหมือนน้ำที่ใสสะอาดในฤดูใบไม้ร่วงที่กระเพื่อม ทำให้บังเกิดคลื่นเป็นระลอกภายในใจ

ภายใต้เทพศาสดสองเนตรหยาดเอี่ยมของกงซุนเหม่ยยวีหฺลื่อชียเอ่ได้หยุดอยู่กับที่ เวลาที่เขาจ้องมองกงซุนเหม่ยยวีดูจตุรัสกลุ่มหลงต่อนางอย่างนั้น จ้องมองดูนางแบบเหม่อลอย ขณะที่ดวงตาข้างนั้นที่อยู่ท่ามกลางเทพศาสดสองนั้นดูจะมีความหยาดเอี่ยมมากยิ่งขึ้น ประกายที่กระเพื่อมสั่นไหวนั้นได้ส่องเข้าไปในดวงตาทั้งคู่ของหฺลื่อชียเอ่ ต้องการทำให้หฺลื่อชียเอ่เกิดความสับสนมึนงงโดยสิ้นเชิง

“เจ้างามเหลือเกิน...” หฺลื่อชียเอ่เวลานี้ได้ถูกสะกดทำให้จิตสับสน กล่าวพึมพำออกมา และยืนนิ่งอยู่กับที่ด้วยท่าที่เซื่องซึม

“ช่างน่ากลัวเหลือเกิน” หลายคนอดรู้สึกเสียวสันหลังวาบบไม่ได้เมื่อมองเห็นภาพนี้ สามารถควบคุมศรัทธาได้ทันทีโดยไม่จำเป็นต้องลงมือ ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่ามันน่ากลัวเพียงใด

กงซุนเหม่ยยวี่อดที่จะยิ้มอ่อนไม่ได้เมื่อเห็นหลี่ซีเยถูก เทพศาสตสองเนตรหยาดเยิ้มของตนสะกดจนจิตสับสนงงวายเอาไว้ ได้ กล่าวอย่างดูแคลนว่า "ข้ายังนึกว่ามีความแข็งแกร่งสักเท่าไร จิตแห่งเต๋าที่ไม่คนามือแค่นี้ ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง"

ซ่งกวานเพยเขียนเพียงจ้องมองหลี่ซีเยด้วยสายตาเย็นชา เวลานี้หลี่ซีเยในสายตาของนางไม่ต่างอะไรกับคนตายคนหนึ่ง นางจะทำให้ตายด้วยวิธีอย่างไรก็ได้

"พี่ซ่งกวาน เวลานี้เจ้าจะทรمانอย่างไรกับมันก็ได้ สามารถทำให้เขาตายทั้งเป็นได้โดยสิ้นเชิง" กงซุนเหม่ยยวี่ยิ้มอ่อน ความสวดยหยาดเยิ้มนั้นแทรกเข้าไปภายในกระดูก

เวลานี้ ไม่ว่าจะกงซุนเหม่ยยวี่จะมีความหยาดเยิ้มถึงในกระดูก และตั้งเป้าวิญญานเพียงใดก็ตาม แต่ในสายตาของผู้คนจำนวนมากกลับรู้สึกเย็นยะเยือกขึ้นมา สำหรับผู้คนจำนวนมากแล้ว วิชาเทพศาสตสองเนตรหยาดเยิ้มช่างน่ากลัวเหลือเกิน เมื่อต้องสูญเสียจิตที่แน่วแน่มั่นคงไปแล้ว ก็จะต้องตกอยู่ในความควบคุมของผู้อื่นไป

“เจ้าเข้ามาสิ” กงซุนเหมยยวีที่มีท่าทีหยาดเยิ้มน่า
ประทับใจได้กวักมือเบาๆ เรียกหลี่ซียเอให้เข้ามาหา

ดูเหมือนหลี่ซียเอจะถูกสะกดจนจิตสับสนงวยไปแล้ว
อย่างสิ้นเชิง ท่าทีของเขาในเวลานี้ดูแข็งข่ม เมื่อได้ยินเสียงสั่งการ
ออกมาของกงซุนเหมยยวีแล้ว ได้เดินที่อๆ เข้าไปหากงซุนเหมยยวี

“คุณชาย...” หันจางไปถูและหงยวีเจียวต่างตกใจจน
หน้าขาวซีดในเวลานี้ ร้องเสียงดังออกมา แต่ว่าเจียนเสี่ยวเถี่ยได้
ขวางพวกเขาเอาไว้ไม่ให้พวกเขาบุกเข้าไปช่วย

ชั่วพริบตาเดียว หลี่ซียเอก็เดินไปยืนอยู่ตรงหน้ากงซุน
เหมยยวี กงซุนเหมยยวีมองดูหลี่ซียเอที่ถูกสะกดเอาไว้ นั่นเผยให้
เห็นถึงความลำพองใจอยู่ในที่ ยึดมั่นหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ต่อให้เจ้า
สามารถคลายสะกดได้ แต่ตัวเจ้าเองก็ต้านทานมนต์เสน่ห์ที่สะกด
ให้จิตต้องสับสนงวยไม่ได้ มันคือพลังที่ศักดิ์สิทธิ์มากที่สุด แม้
เจ้าคิดจะต่อต้านก็ต้านเอาไว้ไม่ได้”

กงซุนเหมยยวีมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมในวิชาเทพศาส
สองเนตรหยาดเยิ้มได้ ขอเพียงนางสาวแดงเนตรหยาดเยิ้มของนาง
จ้องมองไปเรื่อยๆ ต่อให้ผู้ที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ก็จะจับจิตใจของตน

ไม่ได้ จะต้องเกิดความหวุ่นไหวในจิตแห่งเต้าของตน ที่สุดแล้วก็ต้องถูกนางสะกดและควบคุมเอาไว้ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่ากลัวที่สุดของเนตรหยาดเอี่ยมของนาง

“เออละ เวลานี้เจ้าจงคุกเข่าลงยอมรับผิดด้วยการโขกศีรษะของเจ้าต่อแม่นางซ่งกวาน กระทั่งหัวของตนแตกในที่สุด”
เมื่อเห็นหลี่ซีเย่ถูกตัวเองควบคุมเอาไว้แล้ว สุดแต่นางจะเชือดเฉือนอย่างไรก็ได้ กงซุนเหม่ยยวีก็กล่าวอย่างดูแคลนออกมา

“ฟ้าว...” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ทันใดนั้นปรากฏมือข้างหนึ่งจับดึงเอาผมของกงซุนเหม่ยยวีเอาไว้ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วมาก ทำให้กงซุนเหม่ยยวีที่อยู่ห่างจากตัวหลี่ซีเย่ในระยะที่ไกลมาก ไม่สามารถตั้งตัวได้ทัน

“ปัง...” เสียงดังสนั่นหวุ่นไหว ขณะที่ทุกคนยังมีหันมีปฏิกิริยาสนองตอบในสิ่งที่เกิดขึ้น มือข้างนี้ที่จับผมของกงซุนเหม่ยยวีเอาไว้พลันจับเอาหัวของนางโขกเข้าไปกับเสาหินอย่างแรงจนเลือดกระจายทั่วบริเวณ

“ปัง...” เสียงวัตถุชนกระแทกกันดังขึ้น กงซุนเหม่ยยวีถูกจับเอาหัวโขกเข้ากับเสาหินอีกครั้งอย่างรุนแรงโดยที่นางไม่อาจ

ชัดขึ้นได้ กระทั่งเสายังแตกละเอียด ศีรษะอันงดงามของนางเวลานี้อยู่ในสภาพแตกและ เต็มนางที่มีรูปโฉมอันงดงามเวลานี้นับเป็นจนแลดูน่ากลัวมาก

ผู้ที่จับหัวของกงซุนเหม่ยยวีไว้อย่างช่ำชองกับเสาคือหลี่ชียเอ๋นเอง เขาอาศัยมือเพียงข้างเดียวก็สามารถจับเอาหัวของกงซุนเหม่ยยวีไว้อย่างช่ำชองกับเสาคือหลี่ชียเอ๋นเอง เขาอาศัยมือเพียงข้างเดียวก็สามารถจับเอาหัวของกงซุนเหม่ยยวีไว้อย่างช่ำชองกับเสาคือหลี่ชียเอ๋นเอง

“หยุดเดี๋ยวนี้...” กงซุนเหม่ยยวีร้องด้วยเสียงอันดังออกมา พลังลมปราณพวยพุ่งออกมา เพื่อหวังดี้นหลุดจากมือขนาดใหญ่ของหลี่ชียเอ๋น แต่ทว่า “แว้งค์” มือขนาดใหญ่ของหลี่ชียเอ๋นปล้นกักคอของกงซุนเหม่ยยวีเอาไว้ ภายใต้หมัดเหวี่ยงบอเวจี้จากเพลงหมัดหมื่นสังฆกรรม นางไม่อาจขยับเขยื้อนตัวได้เลย

“ปัง” หัวของกงซุนเหม่ยยวีถูกจับให้ช็อกเข้ากับเสาคือหลี่ชียเอ๋นอีกต้นหนึ่ง ทำเอาเสาคือหลี่ชียเอ๋นถึงกับหัก ขณะเดียวกันก็เล่นเอาหัวของกงซุนเหม่ยยวีเปิด เลือดสดๆ ปนกับมันสมองกระจายออกมาดั่งน้ำพุ เป็นภาพที่น่าสยดสยองอย่างยิ่ง

“ซ่า...” ชิ่งกวานเพยเขียนร้องเสียงดังออกมาและลงมือโจมตีทันที สิบนิ้วที่ประกบกันเป็นทามุทราคกลายเป็นตราประทับ

หงส์ฟ้าที่มาพร้อมกับอำนาจอ่องเทพ ยามที่หงส์ฟ้าบุกโจมตี สามารถทำลายห้องฟ้าที่ครคร่ำด้วยดวงดาว กวาดล้างทำลาย เทพมารได้ นับว่ามีความพาลยิ่งนัก

การลงมือของอ่องเทพยอมไม่ธรรมดาอยู่แล้ว ภายใต้หนึ่งกระบวนท่านี้เรียกได้ว่าสามารถฝืนวงโคจรของดวงดาวไปในทิศทางตรงกันข้าม ฟ้าดินสับสนเปลี่ยน หวังอาศัยหนึ่งกระบวนท่าเข้าควบคุมสถานการณ์และสยบหลี่ชี่เย่เอาไว้

แต่หลี่ชี่เย่กลับไม่ได้ให้ความสนใจที่จะมองดูตราประทับหงส์ฟ้าของซ่งกวานเพยเขียนสักแวบหนึ่งด้วยซ้ำ พลันลงมือด้วย "หมัดขวานสวรรค์ทำลายฟ้าจากหนึ่งในกระบวนท่าหมัดหมื่นสังฆธรรม" ภายใต้หมัดเดี่ยวนี้อาจทำลายทุกสรรพวิชา สามารถทำลายสวรรค์ แหลมคมและทรงพลังยิ่งนัก

อย่างไรก็ตาม หลี่ชี่เย่ไม่ได้ลงมือด้วย "หมัดขวานสวรรค์ทำลายฟ้าจากหนึ่งในกระบวนท่าหมัดหมื่นสังฆธรรม" เพียงอย่างเดียว เสียงแว้งค์ดังขึ้น เขาได้สำแดงกายเขียนเหินผนวกเข้าไปด้วย เป็นการเพิ่มความเร็วให้กับหมัดนี้ให้เร็วมากขึ้นไปอีก เป็นการเพิ่มความเร็วที่ไร้ขีดจำกัด ฉับพลันนั้นทำให้ "หมัดขวานสวรรค์ทำลายฟ้าจากหนึ่งในกระบวนท่าหมัดหมื่นสังฆธรรม" ได้เพิ่มความเร็วขึ้นไปถึงขีดสุด

ปรากฏเสียงร้องของหงส์ฟ้าดังขึ้นอย่างน่าเวทนา ตราประทับหงส์ฟ้าถูกพื้นจนขาดเป็นสองท่อนในทันทีจาก "หมัดขวานสวรรค์ทำลายฟ้าจากหนึ่งในกระบวนท่าหมัดหมื่นสังฆกรรม"

ขณะที่หมัดนี้ของหลี่ซีเย่หลังจากทำลายตราประทับหงส์ฟ้าแล้ว พลังของมันหาได้สุดอยู่แค่นั้น ยังคงพุ่งตรงไปยังซ่งกวานเฟยเยียน

ด้วยความเร็วที่ไวมาก ทั้งยังมีความแหลมคมและทรงพลังยิ่งนัก ทำให้สีหน้าของซ่งกวานเฟยเยียนต้องแปรเปลี่ยนไปมาก "ตูม" วงแหวนระดับอ่องเทพทั้งหมดที่อยู่รอบตัวนางพลันถักทอเข้ากลายเป็นโล่ขนาดยักษ์ เพื่อป้องกันการโจมตีจากหมัดของหลี่ซีเย่หมัดนี้

"ปัง" โล่ขนาดยักษ์ยังคงไม่อาจต้านทานพลังโจมตีของหลี่ซีเย่ได้ ถูกทำลายจนหักโค่นลง พร้อมกับเสียงดัง "ปัง" หมัดนี้ได้เลยไปทะลุทะลวงหน้าอกของซ่งกวานเฟยเยียน ร่างของซ่งกวานเฟยเยียนลอยละลิวไปชนกระแทกเข้ากับห้องหอบต่างๆ จนพังไปหลายหลัง

“ปัง” ในเวลาเดียวกัน อีกด้านหนึ่งหลี่ซีเยไม่ได้หยุดมือ ยังคงจับหัวของกงซุนเหม่ยยวีไขกไปที่เสาคอนต้นอื่นๆ ทั้งเลือดและเศษเนื้อปลิวกระจัดกระจาย เวลานี้ศีรษะของกงซุนเหม่ยยวีแหลกละเอียดไปโดยสิ้นเชิง

ภาพอันชวนน่าสยดสยองเช่นนี้ ทำให้ผู้คนต่างมองดูด้วยความอกสั่นขวัญหาย กระทั่งมีบางคนทนดูต่อไปไม่ได้ ก่อนหน้า กงซุนเหม่ยยวียังเป็นโฉมตรูที่สวยงามเยิ้ม แต่เวลานี้หัวของนางแหลกละเอียดไปทั้งหัว เป็นภาพที่ตัดกันอย่างมากที่สุดทีเดียว

“บีม...” เวลานี้ ร่างกายของกงซุนเหม่ยยวีปลิ้นระเบิดขึ้นมา ร่างของนางแหลกกลายเป็นหมอกเลือด หลี่ซีเยถูกแรงระเบิดจนต้องก้าวถอยหลังตึงตึงตึงไปหลายก้าว

“เจ้าเดรัจฉานน้อย เจ้าทำให้ข้าโกรธแล้ว” ในขณะนี้ท่ามกลางหมอกเลือดปรากฏประกายแสงไร้สิ้นสุด ร่างของกงซุนเหม่ยยวีปรากฏต่อหน้าสายตาของผู้คนอีกครั้ง

เวลานี้ กงซุนเหม่ยยวีได้แผ่ประกายที่เจิดจ้ามากขึ้นกว่าเดิมออกมา แต่นางได้กลับกลายเป็นร่างกงซุนเหม่ยยวีขนาดพกพา

กงซุนเหม่ยยวีที่อยู่ตรงหน้าแลดูงดงามและเต็มไปด้วยความเย้ายวน ทุกๆ อณูของผิวกายละเอียดดั่งแป้ง โดยเฉพาะกับการจูงใจให้เป็นไปของกงซุนเหม่ยยวี เรือนร่างของนางได้ปลดปล่อยประกายที่เต็มไปด้วยความเย้ายวนชวนให้หลงใหล ทำให้เลือดในกายของผู้คนร้อนระอุ โดยเฉพาะกลิ่นหอมหวานที่นางปลดปล่อยออกมาจากรีณร่างของนาง ทำให้ผู้ที่สุดดมแล้วตั้งเมาสุรา

นี่คือสถานะสูงสุดของวิชาเทพศาสตสองเนตรหยาดเยิ้มของกงซุนเหม่ยยวี ภายใต้ชะตาเห็นนางได้ทำการสำแดงความหยาดเยิ้มและเย้ายวนไปจนถึงขั้นสูงสุด

เทพศาสตสองของกงซุนเหม่ยยวีพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า กลายเป็นประกายบานใหญ่ หึ่งประกายที่ทรงพลังยิ่งลงมา โดยที่ประกายทั้งหมดได้หุ้มตัวหลี่ชียเออาไว้

นาทีนี้ ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่อยู่ในสวนเขียวขจี เมื่อมองเห็นเรณูร่างที่ทำให้เลือดในกายพลุ่มปล่าน ได้กลิ่นหอมหวานที่ทำให้มัวเมาลุ่มหลง พลันถูกสะกดจนสับสนมึนงงไปทันที

“เจ้าเดรัจฉานน้อย รับความตายเสียเถอะ...” กงซุน
เหม่ยยวีเวลานี้ตั้งน้ำใสที่กระเพื่อม วิชาการสะกดให้สับสนมึนงงได้
กลายเป็นของแท้ เหมือนตั้งหนอนไหมฟ้าที่กำลังชักใยเพื่อห่อหุ้ม
ตัวหลี่ชียเอเอาไว้

“ฝีมืออ่อนด้อย!” หลี่ชียเอไม่ได้เลิกกระทิงหนึ่งตา
ปรากฏเสียงดังแว้งค์ ภายและจิตปรากฏออกมา หลักกฎเกณฑ์แต่
ละข้อที่ปรากฏขึ้นสยบสวรรค์ทั้งเหล่าชั้นฟ้าและสิบแดนดิน สำแดง
กายเหวอะสยบอเวจีออกมา ทำให้หลี่ชียเอกลับกลายเป็นเหมือนองค์
ประธานแห่งเหล่าเทพทั้งหลาย สยบเหล่าชั้นฟ้าและเทพมาร
ทั้งหมด

“ปัง...” เค้าของหลี่ชียเอได้เหยียบลงบนตัวของกงซุน
เหม่ยยวีอย่างแรง

“เปิด...” กงซุนเหม่ยยวีร้องเสียงดังออกมา เทพสาต
สองพลิกกลับ ประกายที่ไม่มีสิ้นสุดยิงใส่เค้าของหลี่ชียเอที่กำลัง
เหยียบลงมา

“ปัง...” ไม่ว่าจะวิชาเทพศาสดสองของกงซุนเหม่ยยวีจะมีความแข็งแกร่งปานใดก็ตาม แต่เมื่ออยู่ภายใต้กายหะสยบอเวจีของหลี่ซีเยแล้วก็ไร้ค่า นางจึงถูกเหยียบบออยู่ใต้ฝ่าเท้าของหลี่ซีเย

มองดูกงซุนเหม่ยยวีที่อยู่ใต้ฝ่าเท้า หลี่ซีเยพูดออกมาด้วยท่าทีน่าเกรงขามว่า “เจ้าไม่ควรใช้วิธีนี้กับคนข้างกายของข้า”

“เจ้า...” กงซุนเหม่ยยวีที่ถูกเหยียบบอร้องออกมาและดิ้นรนเพื่อหลบหนี แต่ภายใต้กายหะสยบอเวจีทำให้นางไม่สามารถเคลื่อนไหวได้แม้แต่แต่น้อย จึงไม่สามารถขัดขึ้นต่อน้ำหนักตัวของหลี่ซีเยได้

“สหายน้อย โปรดยังมือด้วย...” ทันใดนั้นเอง เสียงหนึ่งดังขึ้น ผู้เฒ่าผู้หนึ่งได้ปรากฏตัวที่สวนเขียวขจี ยื่นมือข้างหนึ่งเข้าหาหลี่ซีเย หมายถึงช่วยเหลือกงซุนเหม่ยยวีที่ถูกเหยียบเอาไว้

หลี่ซีเยกางนิ้วทั้งห้าออก “แวงค์” ปรากฏเป็นหลุมดำขึ้นมา พลันปกคลุมร่างของผู้เฒ่านี้จนมิด ภายใต้ “หมัดมารกลืนฟ้า หนึ่งในกระบวนท่าหมัดหมื่นสังฆธรรม” ผู้เฒ่าผู้นี้ไม่อาจเป็นตัวของตัวเองได้ ถูกเนรเทศไปจับปล้น

“บรรพบุรุษ...” แม้แต่เจียนเสี่ยวเถี่ยยังต้องตกใจอย่าง
ยิ่ง เมื่อเห็นผู้เฒ่าผู้นี้ถูกเนรเทศไปท่ามกลางหลุมดำนั้น

“ใครมาก็ช่วยเจ้าไม่ได้” หลี่ชียู่กล่าวน้ำเสียงเย็นชา
และราบเรียบ สำแดงกายทवेशยบอเวจีให้ปะทุขึ้นมา เท้าที่บิดขยี้
ลงไปจนร่างของกงซุนเหม่ยยวีแหลกเหลว

“ไม่...” กงซุนเหม่ยยวีร้องเสียงอันดังออกมาก่อนตาย
แต่ทุกอย่างล้วนแล้วแต่ไร้ประโยชน์ ภายใต้การบิดขยี้ของกายเท
वेशยบอเวจี ชะตาแท้ของนางกลายเป็นเถ้าธุลีไป ชะตาแท้ของนาง
ได้กลายเป็นอนุภาคขนาดเล็กค่อยๆ กระจายจางหายไปจนสิ้น
โดยไม่เหลือทิ้งร่องรอยใดๆ เอาไว้เลย

ตอนที่ 1262 คนที่อยู่ในโลง

มองดูชะตาแท้ของกงซุนเหม่ยยวี่ถูกบดขยี้จนละเอียด กลายเป็นอนุภาคขนาดเล็กที่ค่อยๆ จางหายไปสู่อากาศ ทำให้ทั่วทั้งบริเวณนั้นเงียบสงัดจนน่ากลัว เงียบจนกระทั่งสามารถได้ยินเสียงหายใจของกันและกันได้

ทั่วทั้งบริเวณนอกจากเสียงหายใจแล้วก็ไม่มีเสียงอื่นใดอีกเลย กระทั่งมีหลายคนที่ยังหวั่นไหวจนยังไม่ได้สติคืนกลับมา

สำหรับซ่งกวานเพยเยียนที่ถูกหมัดทะลวงอกจนทะลุ นั้น นางเห็นเหตุการณ์คับขันจึงได้หลบหนีหายไปทันที ไม่กล้ารั้งอยู่ต่อแม้เพียงนาทีเดียว ณ เวลานั้นนางไม่สนใจภาพลักษณ์อะไรเกี่ยวกับอ่องเทพอีกต่อไปแล้ว

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ บางคนจึงได้สติคืนกลับมา เมื่อเห็นสภาพของสวนเขียวขจีที่ระเนระนาดแล้วต้องร่างสั่นเทิ้มที่หนึ่ง พวกเขาต่างรู้สึกตระหนกเป็นอันมาก เป็นเรื่องที่คุณคนยากจะจินตนาการได้

ทุกคนต่างรู้ดีถึงทักษะยุทธของกงซุนเหม่ยยวีเป็นอย่างดี ยิ่งวิชาเทพศาสดสองเนตรหยาดเยี่ยมของนางแล้ว เรียกได้ว่าทำให้คนต้องหน้าถอดสีเมื่อมีการเอ่ยถึง สำหรับซ่งกวานเพยเยียนนั้นไม่ต้องพูดถึง ตัวนางอยู่ในระดับอ่องเทพอยู่แล้ว แต่นางยังคงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่ซิเย่ ยังคงถูกหมัดทะลวงอกได้ภายในกระบวนท่าเดียวเท่านั้น!

แม้จะกล่าวว่าผลที่เกิดขึ้นซ่งกวานเพยเยียนจะมีส่วนของความประมาทศัตรูอยู่ โดยไม่ได้จัดเอาสุดยอดอาวุธออกมา แต่นางยังคงมีทักษะยุทธที่แข็งแกร่ง ต่อให้อาศัยมือเปล่า นางยังคงสังหารระดับปราชญ์ทั่วไปได้ แต่นางกลับเป็นฝ่ายที่ต้องเสียเปรียบหลี่ซิเย่อย่างมาก ถูกบีบคั้นจนต้องหนีเตลิดไป

จางไปเถ และหงยวีเจียวทั้งสองคนต่างอ้าปากค้างจนหุบไม่ลงอยู่เป็นเวลานาน พวกเขาเห็นว่าหลี่ซิเย่มีทักษะยุทธที่แข็งแกร่งมาก แต่พวกเขาไม่เคยคิดว่าหลี่ซิเย่จะแข็งแกร่งถึงขั้นนี้ ขนาดบดขยี้กงซุนเหม่ยยวีเหมือนดั่งบีบมดตัวหนึ่งอย่างนั้น

ก่อนหน้านี้ พวกเขาต่างเป็นห่วงว่าหลี่ซิเย่จะถูกวิชาเทพศาสดสองเนตรหยาดเยี่ยมของกงซุนเหม่ยยวีควบคุมเอาไว้ เวลาหนีดูจากรูปการณ์แล้ว สิ่งที่เขาเขากังวลนั้นมันเกินความจำเป็น สิ่งที่เขาเห็นเป็นการเสแสร้งแกล้งทำของหลี่ซิเย่เท่านั้น

“แวงค์” ขณะที่ทุกคนกำลังอยู่ในอาการเหม่อลอยนั้น อากาศที่ว่างเปล่าถูกเปิดออกมา เห็นผู้เฒ่าผู้หนึ่งก้าวเดินออกมา เขาก็คือผู้เฒ่าคนก่อนหน้าที่ถูกหลีซีเยเนรเทศไปนั่นเอง เขากลับออกมาจากชั้นมิติที่ห่างไกลโดยไม่ได้รับอันตรายใดๆ ท่าทีของเขาไม่สะทกสะท้าน ซึ่งบ่งบอกถึงความแข็งแกร่งเฉพาะตัวของเขา

แม้ว่าผู้เฒ่าผู้นี้จะมีผมเผ้าที่ขาวโพลน แต่ทว่าสีหน้ายังดูดีมาก ท่าทางกระฉับกระเฉง ผมขาวแต่หน้าอ่อนเยาว์ แม้ว่าเขาไม่ได้สำแดงพลังที่น่ากลัวออกมา แต่เมื่อมองดูดวงตาทั้งสองที่ระยิบระยับเหมือนดวงดารา หลีกส์จธรรมที่เพิ่มพูนทวีมากขึ้นเรื่อยๆ เพียงพอที่จะทำให้ผู้คนต้องสะท้าน ทำให้ผู้คนรู้สึกสั่นเทา เพียงพอที่จะทำให้หนาวสะท้านไปทั่วทั้งตัว

“บรรพบุรุษผู้เฒ่าของตระกูลเจียน” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสที่อยู่ในเหตุการณ์คนหนึ่งจดจำผู้เฒ่าคนนี้ได้ อดที่จะร่างสั่นเทิ้มและพึมพำออกมาไม่ได้

ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าก็คือเจ้าบ้านตระกูลเจียน ทั้งยังเป็นเจ้าของวันเกิดผู้จัดงานเลี้ยงฉลองขึ้นในครั้งนี้นามเจียนหลงเว่ยนั่นเอง

“ท่าน ทำเช่นนี้มันเกินเลยไปแล้วนะ” เจียนหลงเว่ยมองดูหลี่ชียเอ่อดที่จะสายหน้าไม่ได้ กล่าวว่่า “ท่านทำเรื่องใหญ่แล้ว ละ ไปแห่ย์เอาริงแต่นเข้าแล้ว เมื่อมาถึงขั้นนี้แล้วเกรงว่่าคงไม่มี เผ่าพันธ์มนุษย์ใดสามารถปกป้องท่านได้”

เจียนหลงเว่ยใช้ว่่าจะมีความคิดจะเป็นศัตรูกับหลี่ชียเอ่ กระทบรู้สึกรักหลี่ชียเอ่ในฐานะผู้มีความสามารถด้วยซ้ำ แต่หลี่ชียเอ่ กลับสังหารกงซุนเหม่ยยวี และทำให้ซ่งกวนเพยเยียนบาดเจ็บ สาหัสในคราเดียวกัน เป็นการล่วงเกินต่อยักษ์ใหญ่ทั้งสองของแดน วิญญูญาณสวรรค์เข้าให้ เรื่องใหญ่เช่นนี้แม้เจียนหลงเว่ยคิดจะ ปกป้องหลี่ชียเอ่ก็คงทำได้ยาก

“แค่สำนักแตรสังข์เท่านั้นเอง ยังไม่ถึงขั้นนับว่่าก่อเรื่อง ใหญ่ขึ้นมา” หลี่ชียเอ่มองดูเจียนหลงเว่ยที่อยู่ตรงหน้ายิ้มกล่าวเฉย เมย

เจียนหลงเว่ยไม่รู้ว่่าควรจะพูดอย่างไรดี เมื่อมองเห็น ท่าทีเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นของหลี่ชียเอ่ นี้แหละคือลูกว่่า แรกเกิดยอมไม่กลัวเสือ เขาอดสายหัวไม่ได้ กล่าวว่่า “สำนักแตร

สังข์สามารถบัญชาการได้เป็นร้อยเผ่าพันธุ์ การเป็นศัตรูกับเขา
เป็นการรณหาที่ตาย...”

“หลงเว่ย เจ้าถอยไปเถอะ” เจียนหลงเว่ยพูดยังทันจบ
ปรากฏเสียงที่เหมือนหายใจราวรินดังขึ้น เสียงนี้ไม่ได้ดังก้อง และมี
เพียงเจียนหลงเว่ยเท่านั้นที่สามารถได้ยินอย่างชัดเจน

เจียนหลงเว่ยพลันเหมือนดังโดนสายฟ้าฟาดเมื่อได้ยิน
เสียงที่เหมือนหายใจราวรินเช่นนี้ เขายังเข้าใจว่าตัวเองจะหลุดไป
หรือเปล่า เขารู้สึกว่าเรื่องนี้มันไม่น่าจะเป็นไปได้ เรื่องแค่นี้ก็
สามารถรบกวนไปถึงปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาได้หรือนี่

หลี่ซีเยเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เฉยเมยออกมา เวลา
เขาชี้นิ้วออกไปอย่างนั้น “แว้งค” ประตุมิติถูกเปิดออก แล้วเขาก็
หายไปชั่วพริบตาเดียว

หลายคนไม่อาจรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างกะทันหัน
หลายคนมองดูประตุมิติที่หายไปด้วยความมึนงง

“เป็นคนที่แข็งแกร่งมาก” หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่
คนที่ได้สติคืนกลับมาถึงกับร่างสั่นเต็ม พึมพำออกมาว่า “มิน่าเล่า

ถึงกล้าช่วยต้นนกยูงทำการหลอมกลิ่นเลือดของปลาทะเลกว้าง
ไพศาลนับล้านล้านตัว คนเช่นนี้คือคนที่ฆ่าคนได้โดยไม่กระพริบ
ตา คือเทพแห่งการสังหารซัดๆ ไม่สิ ควรเรียกว่าเป็นคนโหด คน
โหดอันดับหนึ่ง!”

“คนโหด...” บางคนได้พยายามทำความเข้าใจถึง
ฉายานี้อย่างละเอียด หลังจากที่ทำความเข้าใจอย่างละเอียดแล้ว
ต่างรู้สึกว่ไม่มีอะไรเหมาะสมมากไปกว่าฉายานี้อีกแล้ว กงซุน
เหม่ยยวีคืออนุที่อ่องเทพลมบาดาบโปรดปรานมากที่สุด เวลานี้หลี่
ซีย่บอกจะฆ่าก็ฆ่าเลย เป็นการฆ่าที่เด็ดขาดมาก เป็นความเย็นชา
และเฉียบขาดเพียงใด คนเช่นนี้ย่อมมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะได้รับ
ฉายาว่า “คนโหด”

“เสี่ยวเถี่ย รับรองแขกให้ดี” เวลานี้ เจียนหลงเว่ยที่
เหม่อลอยได้สติกลับมาได้สั่งการกับเจียนเสี่ยวเถี่ย

ณ สถานที่ที่ลึกและเงียบ สถานที่ต้องห้ามที่เป็น
ความลับ ที่ตรงนั้นมีสระน้ำที่ถูกปิดผนึกเอาไว้ แทนที่จะเรียกมันว่า
เป็นสระน้ำ เรียกมันว่าเป็นโลงน้ำน่าจะถูกต้องมากกว่า

โลงน้ำลักษณะเช่นนี้ถูกตั้งวางเอาไว้บนกิ่งกลางแทนที่
ถูกปิดผนึกไว้ด้วยคาถา ภายในโลงน้ำปรากฏแสงสีอำพัน
ระยิบระยับ ทุกๆ ลำแสงล้วนเหมือนเป็นของจริงอย่างนั้น

น้ำที่อยู่ภายในโลงน้ำคล้ายตั้งอำพันที่แข็งตัวเป็นก้อน
แต่มันกลับให้ความรู้สึกถึงประกายที่กำลังไหลรินและสีสนที่เหมือน
กำลังจะไหลทะลักออกมาอย่างนั้น เหมือนว่าน้ำนี้เป็นสิ่งมีชีวิตที่
คอยหล่อเลี้ยงคนที่อยู่ภายในโลงน้ำอยู่

แม้ว่าน้ำที่คล้ายตั้งอำพันที่อยู่ภายในโลงน้ำจะถูกลง
ยันต์ปิดผนึกเอาไว้แล้วก็ตาม ทว่าแม้ตราผนึกจะทรงพลังเช่นใดก็
ตาม ก็ไม่สามารถปิดผนึกมันจนสนิท ยังคงส่งกลิ่นหอมของอำพัน
ทะเลจางๆ พลันที่ได้กลิ่นอำพันทะเลจะทำให้ผู้คนรู้สึกได้ถึง
สายเลือดภายในกายที่ขยายตัวมากขึ้นจนไม่อาจนับได้ว่าเป็นเท่าตัว
เหมือนดังตนเองกำลังจะกลายร่างเป็นมังกรแท้จริง เหมือนว่าชีพจร
ภายในกายมีมังกรยักรักษ์แต่ละตัวที่วิ่งพล่านอยู่ภายในอย่างนั้น

ภายในโลงน้ำมีผู้เฒ่าผู้หนึ่งนอนหลับใหลอยู่ภายใน มี
ผู้เฒ่าที่สวมใส่ชุดธรรมดาสามัญอยู่คนหนึ่ง แม้ว่าผู้เฒ่าจะสวมใส่
ชุดธรรมดาสามัญ แต่ใบหน้าก็ดูเรียบง่ายจริงใจกลับให้ความรู้สึก
แม้ไม่ได้โกรธแต่เปี่ยมด้วยอำนาจ เหมือนว่าเคยอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า

เคยเกรียงไกรมาทุกแห่งหน เหมือนหนึ่งเขามีลักษณะของความ
เป็นกษัตริย์มาแต่กำเนิด

“แว้งค์” ประตุมิติถูกเปิดออก หลีชีเย่ก้าวเดินออกมา
จากประตูมิตินั้น เข้าก้าวเดินไปจนถึงด้านหน้าโลงน้ำ มองดูผู้เฒ่า
ที่อยู่ภายในโลงน้ำ จากนั้นนั่งลงอย่างช้าๆ ผ่านไปชั่วครู่หนึ่ง เขา
อดที่จะหอดถอนใจเบาๆ ออกมาไม่ได้

“ซ้าา...” เวลานี้ปรากฏเสียงน้ำดังขึ้น ผู้เฒ่าที่จมอยู่
ใต้โลงน้ำค่อยๆ ลอยตัวขึ้นสูผิวหน้า เขาลืมตาทั้งสองข้างขึ้นมา
ยามที่ตาทั้งสองของเขาลืมขึ้นมา นั้น ให้ความรู้สึกเหมือนฟ้าดิน
พลันสว่างพลันมืดสลับกันไปอย่างนั้น

เดิมทีผู้เฒ่าที่ลอยขึ้นผิวหน้าต้องการจะลุกขึ้นยืน แต่หลี
ชีเย่ที่นั่งอย่างมั่นคงอยู่ตรงนั้น ได้โบกมือเบาๆ กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า
“เจี้ยนเหวิน ไม่ต้องมากพิธีแล้ว เจ้าออกมาแล้วหากจะพินิจกลับไป
อีกทีก็ยุ่งยาก นอนอยู่อย่างนั้นเถอะ”

ผู้เฒ่าที่ลอยขึ้นมาจากโลงน้ำเอาศีรษะหนุนอยู่กับขอบ
โลง มองดูหลีชีเย่ อดที่จะรู้สึกประทับใจไม่ได้ กล่าวว่า “ใต้เท้า เป็น
ท่านจริงๆ ท่านได้แยงเอาร่างที่แท้จริงกลับมาได้แล้วจริงๆ ”

หลี่ซีเยที่นั่งอยู่ตรงนั้นมองดูผู้เฒ่าแล้วก็พยักหน้า
กล่าวว่า “ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นผลงานของเจ้าดำ เขาได้ทุ่มเท
ค่าตอบแทนไปมากทีเดียว”

ผู้เฒ่าที่อยู่ในโรงทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อได้ยิน
คำพูดเช่นนี้ กล่าวว่า “สิ่งที่เจ้าดำมีอยู่ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ใต้เท้า
เป็นผู้ประทานให้ทั้งสิ้น ใต้เท้าให้ชีวิตกับเขา ให้ความรู้เทียมทาน
กับเขา ที่เขาทำเช่นนี้ก็เพื่อตอบแทนคุณใต้เท้า”

หลี่ซีเยที่นั่งอยู่ตรงนั้นนิ่งเงียบไม่กล่าวสิ่งใดออกมา
มองดูผู้ที่เคยรู้จักแก่เฒ่ากันไป เขาได้แต่นิ่งเงียบ เรื่องทำนองเช่นนี้
เขาพบเห็นมามากแล้ว

“วันเวลาไร้ความปราณี แม้แต่อำพันทะเลของตาเฒ่า
ก็ปิดกั้นเอาไว้ไม่อยู่เหมือนกัน” สุดท้าย หลี่ซีเยได้ทอดถอนใจ
เบาๆ และกล่าวว่า “เจ้าแก่แล้ว ไม่ล้าเลิศเหมือนเช่นตอนหนุ่มๆ
แล้ว”

ผู้เฒ่าอดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ กล่าวว่า “มีชีวิตอยู่
มาได้นานถึงเพียงนี้ข้าก็พึงพอใจแล้ว ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ใต้เท้า

และอาจารย์ประทานมาให้ หากไม่มีไตเท้าและอาจารย์ ก็ไม่มีข้าในวันนี้”

หลี่ชีย่ก็อดที่จะพยักหน้าไม่ได้ กล่าวว่า “เป็นความจริงที่ตาเฒ่าเอ็นดูเจ้าเหมือนดังลูกในไส้ของตนเอง ครั้งนั้นที่ข้าได้ฝากฝังพวกเจ้าพี่น้องสองคนให้กับเขา นับว่ามีค่าตอบแล้ว”

ผู้เฒ่าเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น แม้ว่าเขาจะดำรงอยู่ในฐานะที่แข็งแรงแรงยิ่งนัก เวลานี้เมื่อต้องอยู่ต่อหน้าหลี่ชีย่แล้วยังคงยิ้มอย่างบริสุทธิ์เหมือนดังเป็นเช่นเด็กคนนั้น เสมือนหนึ่งเวลานี้ได้ย้อนกลับไปเมื่อครั้งครานั้น

ในห้วงเวลาอันแสนจะยาวนานนั้น พวกเขาซ่อนเร้นพเนจรอยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง ต้องอยู่อย่างอกสั่นขวัญแขวนตลอดเวลา ทุกวันที่ผ่านไปล้วนอยู่ท่ามกลางการหลบหนีจากการถูกตามล่า จนกระทั่งได้พบกับอิกาทมิฬตัวหนึ่ง นับแต่นั้นเป็นต้นมา พวกเขาจึงได้อยู่อย่างมั่นคง และรู้ว่าอะไรที่เรียกว่าปลอดภัย อะไรที่เรียกว่าความสุข

“ไตเท้าได้พบกับพี่สาวแล้ว” ในที่สุด ผู้เฒ่าได้เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่ชื่อบริสุทธิ์ ยังคงเหมือนเด็กผู้ชายในครั้งครานั้น

หลี่ชียเอ่หนึ่งเงียบอยู่เป็นเวลานาน ในที่สุดได้พยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ถูกต้อง ตลอดเวลาไม่รู้ว่ากี่ปีผ่านมาแล้วที่ข้าไม่ต้องการกลับมาที่นี่ แต่จะอย่างไรเสียก็ต้องกล่าวคำอำลาเป็นครั้งสุดท้าย”

ผู้เฒ่าอดที่จะนิ่งเงียบไม่ได้เช่นกัน สุดท้ายเขาพูดพร้อมด้วยรอยยิ้มว่า “พี่สาวนางไม่ได้รู้สึกเสียใจเลย นางเพียงเสียใจที่ตนเองไม่สามารถก้าวข้ามอุปสรรคที่อยู่ภายในใจไปได้ ไม่สามารถก้าวเดินเป็นเพื่อนไต้เท้าไปจนถึงที่สุดได้ นางเคยบอกว่านางผิดต่อไต้เท้า เป็นนางที่ทำให้เกิดเป็นสิ่งกีดขวางบนเส้นทางเดินที่แสนจะยาวไกลของไต้เท้าขึ้นมา”

หลี่ชียเอ่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “สิ่งที่ผ่านไปแล้วก็ให้มันผ่านไป ข้าเองก็ไม่ได้โทษนาง ข้าได้ลิ้มเลือนกับเรื่องราวที่ผ่านไปแล้ว กาลเวลาช่างยาวนานเหลือเกิน หากเก็บทุกเรื่องเอาไว้ภายในใจสักก็ เมื่อไรจะจบสิ้น”

ผู้เฒ่าก็นิ่งเงียบขึ้นมาอยู่พักหนึ่ง หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขาได้เผยรอยยิ้มที่บริสุทธิ์นั้นออกมา กล่าวว่า “ข้าเข้าใจมาตลอดว่า ไต้เท้าจะไม่มีวันกลับมาที่นี่อีกแน่นอน เป็นไปไม่ได้ที่จะ

ได้พบเห็นใต้เท้าอีก วันนี้สามารถพบเห็นใต้เท้าอีกครั้งหนึ่ง ชีวิตนี้
ข้าไม่มีอะไรจะต้องเสียใจอีกแล้ว”

หลี่ชีย่เพียงพยักหน้าเบาๆ ไม่ได้กล่าวอะไรมากความ

ผู้เฒ่านั่งเงยบออยู่อย่างนั้น หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เขา
เอ่ยถามขึ้นมาเบาๆ ว่า “ที่ใต้เท้ามาคราวนี้เพื่อกล่าวคำอำลาอย่าง
เดียวเท่านั้นหรือหรือ?”

“ถือว่าใช่ก็ได้” หลี่ชีย่พยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า
“หลังจากที่จากกันวันนี้แล้ว บางทีอาจเป็นการจากกันชั่วนิรันดร์
มันจะกลายเป็นการพบหน้ากันเป็นครั้งสุดท้ายระหว่างเจ้ากับข้า
ถือว่าข้าได้จัดการเรื่องภายในใจให้เสร็จสิ้นไปแล้วเรื่องหนึ่ง”

“ใต้เท้าจะขึ้นไปแล้วหรือ?” หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ผู้
เฒ่าเอ่ยถามขึ้นมาเบาๆ ขณะที่เขาถามคำถามนี้ออกมานั้น
เหมือนว่าเขาจะเหม่อลอยอยู่บ้าง ท่าทีดูสลับซับซ้อนและแปลกมาก

“มันเป็นโลกที่เหล่าราชันและเทพอยู่ร่วมกันนะ” ผู้เฒ่า
อดที่จะพิมพ์ำออกมา ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขาดูมีท่าทีเหม่อลอย

ตอนที่ 1263 เลียนเหวินตี้

หลี่ซีเย่ที่มองดูผู้เฒ่าที่มีท่าทีเหม่อลอยยิ้มและกล่าวอย่างเฉยเมยว่า “เจ้าบอกว่าพี่สาวของเจ้าก้าวข้ามอุปสรรคไปไม่ได้ ความจริงแล้วเจ้าเองไหนเลยจะก้าวข้ามมันไปได้เล่า”

“ใต้เท้ากล่าวได้ถูกต้อง” ผู้เฒ่าได้สติกลับมา อดที่จะหัวเราะเจื่อนๆ ไม่ได้ กล่าวหาว่า “เป็นความจริงที่ข้าเป็นเช่นนี้อยู่บ้าง ข้ายึดติดมากเกินไปแล้วละ น่าละอายต่อใต้เท้ายิ่งนัก”

“ไม่มีอะไร” หลี่ซีเย่โบกมือเบาๆ กล่าวหาว่า “ถ้าหากเจ้าต้องการรู้ ข้าบอกต่อเจ้าก็ได้”

“ไม่...” ผู้เฒ่าส่ายหน้าไปมาด้วยท่าทีมั่นคง กล่าวหาว่า “ข้าไม่อยากรู้เลยสักนิด และข้าก็ไม่อยากจะถาม เขาก็เป็นเขา ข้าก็คือข้า ต่อให้เขาเป็นถึงราชันเซียนที่มีแต่ผู้คนให้ความเคารพนับถือก็ตาม ในใจของข้าเขาก็คือคนแปลกหน้าคนหนึ่งแล้ว!”

“แม้ว่าในกายของข้ายังคงเป็นสายเลือดของเขาอยู่ แต่ข้ามองว่าข้ากับเขาได้ตัดขาดความสัมพันธ์กันมานานแล้ว แม่ของข้า พี่สาวของข้าก็เช่นกัน นับตั้งแต่วันที่พวกเราหนีเอาชีวิตรอด

จากการตามล่าเป็นต้นมา พวกเรากับเขาก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน
อีกต่อไป ข้าแซ่เจียน พี่สาวข้าก็แซ่เจียน แม่ของข้าก็แซ่เจียน!”
ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้ว ท่าทีของผู้เฒ่าแลดูมั่นคงยิ่งนัก

หลี่ชียเอ่ที่มองเห็นท่าทีของเขาแล้ว อดที่จะทอดถอนใจ
ออกมาเบาๆ ไม่ได้ กล่าวว่า “ทุกอย่างล้วนแล้วแต่ผ่านไปแล้ว ทุก
อย่างล้วนแล้วแต่กลายเป็นเมฆหมอกที่จางหายไปแล้ว ทุกอย่าง
ล้วนแล้วแต่มลายไปหมดสิ้นท่ามกลางสายน้ำแห่งกาลเวลาที่แสน
จะยาวไกล”

“ถูกต้อง ทุกอย่างได้ผ่านไปแล้ว มีใครบ้างที่ยังคง
จดจำมันได้ จะมีใครรับรู้มันบ้าง” ผู้เฒ่าท่าทีเหม่อลอย พึมพำ
ออกมาว่า “แต่ชั่วชีวิตของพี่สาวข้าถูกปกคลุมเอาไว้ด้วยเงามืด
ชั่วชีวิตของนางไม่ธรรมดา นางถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องไม่
ธรรมดา แต่นางกลับแสวงหาความธรรมดา! เนื่องจากนางมีพ่อที่
ต้องการสังหารลูกสาวของตน!”

เจียนเหวินตี้ก็คือผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้า และคือปฐุมบรรพ
บุรุษของตระกูลเจียน ขณะเดียวกันก็คือน้องชายของเจียนเหวิน
ซิน

กำเนิดตระกูลเจียนเป็นความลับมาโดยตลอด ในแดน
วิญญานสวรรค์ไม่มีใครล่วงรู้ประวัติความเป็นมาของตระกูลเจียน
ยิ่งไม่มีใครรู้ว่าตระกูลเจียนนั้นกำเนิดมาจากที่ใด

ความจริงแล้ว ภายในนี้ได้ซ่อนความลับที่ยิ่งใหญ่เทียม
ฟ้าเอาไว้ เป็นความลับที่ไม่มีผู้ใดรู้มาโดยตลอด ต่อให้มีผู้รู้
ความลับนี้ก็ไม่ต้องการไปเอ่ยถึงมัน

ตระกูลเจียนนั้นถือกำเนิดขึ้นที่แดนมนุษย์กษัตรา
เจียนเหวินตี้และเจียนเหวินชินต่างก็เป็นบุตรชายหญิงของราชัน
เซียนองค์หนึ่ง น่าเสียดาย พวกเขากลับไม่ได้มีโอกาสครอบครอง
ความมีหน้ามีตาในฐานะเป็นบุตรชายและบุตรสาวขององค์ราชัน
เซียนผู้นั้น

เนื่องจากชั่วชีวิตของราชันเซียนองค์นี้ได้อาศัยการ
เข่นฆ่าในการพิชิตหลักสี่ธรรมเรื่อยมา ในขณะที่เขาก้าวขึ้นไปสู่
จุดสูงสุดนั้น มีใจมารที่เขาไม่อาจขจัดให้มันสิ้นไปได้ โดยที่เขา
อาศัยการเข่นฆ่าในการพิชิตสี่ธรรม จึงถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่า
จะต้องไร้ความปราณี และเป็นผู้ที่สังหารอย่างเลือดเย็น

แต่ว่าก่อนหน้านี้ที่เขาจะได้บรรลุเป็นราชันเซียนนั้น เขาได้มีครอบครัวมีบุตรชายหญิงอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้นขณะที่จะก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด ทำให้เขาไม่สามารถไร้ความปราณี หรือเลือดเย็นได้อย่างสิ้นเชิง ถ้าหากเขาต้องการให้เลือดเย็นไร้ความปราณีอย่างแท้จริง และสามารถเช่นฆ่าด้วยจิตใจที่ดุจดั่งราชสีห์ล่ะก็ เขาจะต้องกำจัดใจมารของตนออกไป

ในที่สุด เมื่อยืนอยู่เบื้องหน้าสังฆกรรม เขาจึงคิดจะตัดความสัมพันธ์ ตัดสายเลือดของตนเองทิ้งเสีย ดังนั้นเขาจึงคิดสังหารลูกเมียของตนเพื่อบรรลุหลักสังฆกรรม

แต่เขาไม่สามารถทำได้สำเร็จตั้งแต่เริ่มต้น ลูกเมียของเขาถูกคนข้างกายของเขาช่วยให้หนีออกไปได้ แต่ในขณะนั้นเขาห่างจากความเป็นราชันเซียนเพียงแค่ครึ่งก้าวเท่านั้นเอง อยู่ในขั้นไร้ผู้ต่อกรแล้ว

ถึงแม้จะมีคนคอยให้การคุ้มครองลูกเมียของเขา แต่ก็ไม่สามารถหลุดพ้นจากการตามฆ่าของเขาไปได้ ดังนั้นแม่ของเจียนเหวินตี้จึงได้พาพวกเขาพี่สาวน้องชายทั้งสองคนเร่ร่อนพเนจร หนีเอาชีวิตรอดจากการตามล่าไปทั่วทั้งเก้าแดน

กระทั่งสุดท้าย พวกเขาได้พบกับหลี่ซีเยที่ยังคงอยู่ในร่างของอีกาทมิฟ ซึ่งอีกาทมิฟในขณะนั้นได้ออกอุบายให้กับพวกเขา ด้วยการให้พวกเขาทั้งหมดแก่ล้างตายแล้วหลบหนีไป

บิดาของพวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาได้เสียชีวิตไปแล้วจริงๆ ในที่สุดก็สามารถก้าวข้ามใจมารของตนไปได้ บรรลุสัมฤทธิ์ธรรมกลายเป็นราชันเซียนผู้ไร้เทียมทานแห่งยุค

แต่ว่าต่อมาภายหลัง เมื่อเขาได้บรรลุเป็นราชันเซียนแล้วก็ยังมีความแข็งแกร่งมากขึ้น เขาอาศัยการคำนวณผ่านความเป็นสายเลือดเดียวกัน จึงรู้ว่าพวกเขายังคงมีชีวิตอยู่

ผลที่เกิดขึ้นย่อมจะประเมินได้ ผู้อาวุโสที่ให้ความคุ้มครองพวกเขาสามแม่ลูกแล้วแต่ต้องพลีชีพกันไป กระทั่งอีกาทมิฟได้ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง จึงได้ช่วยเหลือพวกเขาเอาไว้

เนื่องจาก ณ เวลานั้น บิดาของพวกเขาได้บรรลุเป็นราชันเซียนแล้ว กลายเป็นผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกรแห่งยุค มีความแข็งแกร่งจนปราศจากผู้ที่ต่อกรกับเขาได้อีกต่อไป

ขณะที่ในกายของพวกเขาสองพี่น้องมีสายเลือดของ บิดาที่ไหลรินอยู่ ไม่ว่าพวกเขาจะหลบซ่อนตัวอย่างไรก็ไม่สามารถ รอดพ้นจากการคำนวณของผู้เป็นบิดาไปได้

ท้ายที่สุด เพื่อหลุดพ้นจากการตามล่าสังหารของผู้ เป็นบิดาของพวกเขา มารดาพวกเขาจึงฆ่าตัวตาย ขณะที่พวกเขา สองพี่น้องถูกอิกาทมิฬทำการฉีกสายเลือดและถูกผนึกเอาไว้ ตลอดไป จากนั้นได้นำไปฝากเอาไว้ให้กับผู้ซึ่งไร้ผู้ต่อกรคนหนึ่ง ซ่อนตัวพี่น้องทั้งสองคนเอาไว้

จากการที่สายเลือดของพี่น้องทั้งสองถูกปิดผนึกเอาไว้ อีกทั้งซ่อนตัวเอาไว้ในอีกมิติหนึ่ง ซ่อนเอาไว้ในสถานที่ที่มืดซิด ลึกลับที่สุดในโลก ทำให้บิดาของพวกเขาที่แม้จะอยู่ในฐานะราชัน เขียนก็ไม่สามารถคำนวณและค้นหาที่หลบซ่อนตัวของพวกเขา จากสายเลือดได้อีก

สุดท้ายบิดาของพวกเขาได้แต่ละทิ้งการตามล่า จึงทำ ให้พวกเขาสองพี่น้องรอดพ้นจากเคราะห์กรรมและมีชีวิตอยู่ต่อมา

จนกระทั่งยุคสมัยที่ผ่านพ้นไปแต่ละยุค ตราบประทับที่ ผนึกสายเลือดของพวกเขาทั้งสองพี่น้องจึงได้รับการคลาย และ

พวกเขาสองพี่น้องได้ออกมาจากการพินิจร่างเอาไว้ และปรากฏตัว
ต่อโลกมนุษย์อีกครั้ง

ครั้นพวกเขาสองพี่น้องได้กลับสู่โลกปัจจุบัน ผู้อยู่ใน
ฐานะไร้ผู้ต่อกรในครั้งนั้นได้รับพวกเขาสองพี่น้องเอาไว้เป็นศิษย์
ด้วยสาเหตุนี้เอง จึงทำให้พวกเขาสองพี่น้องสามารถสร้างตระกูล
เจียนขึ้นในเวลาต่อมา

“ผ่านไปแล้ว ทุกอย่างได้ผ่านไปแล้ว” สุดท้าย เจียนเห
วินตี้สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ข้าคือคนของตระกูลเจียน ทุกสิ่งที่ผ่าน
ไปแล้วแต่ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับข้า”

นับตั้งแต่การหลบหนีในครั้งครานั้น เจียนเหวินตี้และ
เจียนเหวินซินก็ได้เปลี่ยนมาใช้แซ่ตามมารดา ต้องการตัดขาด
ความสัมพันธ์ทุกอย่างกับบิดาของพวกเขา

หลี่ซีเย่ที่มองดูเจียนเหวินตี้แล้วอดที่จะทอดถอนใจ
เบาๆ ออกมาไม่ได้ ครั้งนั้นแม้ว่าท้ายที่สุดพวกเขาสองพี่น้องจะรอด
ชีวิตมาได้ แต่กลับสร้างเงามืดในใจที่ไม่สามารถลบเลือนไปได้ชั่ว
ชีวิตให้กับสองพี่น้อง

พูดถึงเจียนเหวินซินผู้เป็นพี่สาวของเขาก็แล้วกัน นางถูกลิขิตเอาไว้แล้วแต่กำเนิดว่าต้องไม่ธรรมดา ชั่วชีวิตของนางก็ไม่ธรรมดา แต่เมื่อก้าวเดินจนถึงที่สุดแล้ว นางกลับแสวงหาความธรรมดา ต้องการมีชีวิตความเป็นอยู่อย่างธรรมดา ใช้ชีวิตเยี่ยงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง

ด้วยความที่นางแสวงหาความเป็นธรรมดา ต้องการใช้ชีวิตเยี่ยงธรรมดาสามัญ นางจึงได้สละละทิ้งการแย่งชิงชะตาฟ้าในท้ายที่สุด สละทิ้งโอกาสที่อาจจะได้บรรลุเป็นราชันเซียนเสีย

แต่ว่านางมีสติปัญญาที่ไร้ขอบเขตอยู่ในครอบครอง นางที่มีสติปัญญาดังทะเลที่กว้างใหญ่ จะเป็นบุคคลธรรมดาไปได้อย่างไรเล่า? เป็นไปได้อย่างไรที่จะใช้ชีวิตอยู่อย่างธรรมดาสามัญได้

โชคดีตรงที่ท้ายสุดแล้วเจียนเหวินตี้ก็อดทนก้าวผ่านพ้นมาได้ ถึงแม้ว่าเขาไม่สามารถก้าวข้ามอุปสรรคที่อยู่ภายในใจไปได้ในที่สุด แต่ตระกูลเจียนก็ได้เจริญรุ่งเรืองขึ้น กลายเป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่ยืนหยัดไม่มีวันล้มท่ามกลางน้ำมือของเขา

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เลียนเหวินตี้ได้สติกลับคืนมา หอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวด้วยความเสียใจว่า “เสียดาย ข้าไม่สามารถติดตามไต่เท้า เพื่อคอยรับใช้ไต่เท้า...”

หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ที่เจ้าอยู่รักษาตระกูลเจียนเอาไว้ก็นับว่าเพียงพอแล้ว เรื่องทดแทนบุญคุณในครั้งนั้นพี่สาวของเจ้าได้ทำไปหมดแล้ว เวลานี้เจ้าไม่ได้ติดค้างอะไรข้า”

“ไม่...” เลียนเหวินตี้สายหน้า กล่าวว่่า “ในใจของข้าไต่เท้าคือบุพการีผู้ให้ชีวิตใหม่ ไม่มีไต่เท้าก็ไม่มีข้า และไม่มีพี่สาวข้า และไม่มีตระกูลเจียนในวันนี้ ข้าแค่นใจตนเองนักที่ข้าไม่ต้องการขึ้นไปบนนั้น ข้าไม่ต้องการไปเผชิญกับมัน!”

“มีตระกูลเจียนในวันนี้ได้ ข้าเองก็ดีใจมากแล้วละ ที่นี่ถือเป็นบ้านของข้าเหมือนกัน” หลี่ซีเยหอดถอนใจออกมาเบาๆ และกล่าวอย่างเฉยเมย

เลี่ยนเหวินตี้อดที่จะเพยรอยยิ้มออกมากับคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย เป็นรอยยิ้มที่เหมือนเด็ก อันที่จริงแล้วเมื่อต้องอยู่ต่อ

หน้าหลี่ชียเอ เขาก็มีฐานะเป็นผู้เยาว์ตลอดมา และเป็นหลี่ชียเอที่ให้
กำลังใจพวกเขาสองพี่น้องให้มีชีวิตอยู่ต่อไป

“ให้หลงเว่ยและเสี่ยวเถี่ยเข้ามา” เจียนเหวินตี้ได้สั่งการ
ออกไปในท้ายที่สุด

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เจียนหลงเว่ยก็เดินเข้ามา
ตามหลังด้วยเจียนเสี่ยวเถี่ย หลังจากที่ยังสองคนได้ก้าวเดินเข้า
มาแล้ว เห็นหลี่ชียเอนั่งอยู่ตรงนั้น ต่างรู้สึกหวั่นไหวในใจขึ้นมา

ไม่เพียงแต่เจียนเสี่ยวเถี่ย แม้แต่ในใจของเจียนหลงเว่ย
ก็ตกใจเป็นอันมาก อายุของเจียนหลงเว่ยเวลานี้ปาเข้าไปแปดพัน
ปีแล้ว แต่ตลอดชีวิตของเขาเคยพบกับปฐมบรรพบุรุษนับจำนวน
ครั้งด้วยนิ้วมือเพียงสิบนิ้วก็นับได้ เว้นแต่เป็นเรื่องคอขาดบาดตาย
ปกติแล้วปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาจะไม่มีการเรียกให้เข้าพบ

สำหรับเจียนเสี่ยวเถี่ยยิ่งไม่ต้องพูดถึง แต่เล็กจนโตได้
เคยพบเห็นหน้าปฐมบรรพบุรุษเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น ซึ่งเป็นปีที่
เขาบรรลุนิติภาวะ หลังจากนั้นก็ไม่เคยได้พบเห็นอีกเลย

ความจริงแล้วในตระกูลเจียนของพวกเขา ผู้ที่สามารถพบกับปฐมบรรพบุรุษนั้นมีไม่มาก ต่อให้เป็นระดับบรรพบุรุษก็ไม้อาจพบเห็นหน้าปฐมบรรพบุรุษโดยง่ายตาย

“คุกเข่าลงต่อหน้าไต้เท้าเสีย” เจียนเหวินตี้สั่งการกับเจียนหลงเว่ยและเจียนเสี่ยวเถี่ย

ทั้งเจียนหลงเว่ยและเจียนเสี่ยวเถี่ยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ แต่พวกเขาไม่กล้าขัดคำสั่งของปฐมบรรพบุรุษ จึงได้คุกเข่าลงเบื้องหน้าหลี่ชีย่ด้วยความเคารพ

เจียนเหวินตี้เอ่ยขึ้นเชื่องช้าว่า “หลงเว่ยคือเจ้าบ้านในยุคปัจจุบัน ขณะที่เสี่ยวเถี่ยคือเจ้าบ้านรุ่นต่อไป เรื่องราวบางเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตระกูลเจียนของเราพวกเจ้าสมควรรับรู้เอาไว้ ไต้เท้าที่อยู่ตรงหน้าคือผู้มีพระคุณของตระกูลเจียนพวกเรา และท่านก็คือนายของตระกูลเจียนของเราอีกด้วย! เป็นไต้เท้าที่คุ้มครองตระกูลเจียนของเรา เป็นไต้เท้าที่ช่วยเหลือตระกูลเจียนของเรา ถ้าหากปราศจากไต้เท้าก็ไม่มีตระกูลเจียน พวกเจ้าจำเอาไว้ให้ดี คำสั่งสอนของบรรพบุรุษตระกูลเจียนสืบทอดต่อกันไปทุกชาติภพ ไต้เท้าคือนายของตระกูลเจียน คำพูดของไต้เท้าก็คือคำพูดของข้า”

เมื่อเจียนเหวินตี้กล่าวจบคำ ทั้งเจียนหลงเว่ยและเจียนเสี่ยวเถี่ยวต่างรู้สึกหวั่นไหวยิ่งนัก โดยเฉพาะเจียนหลงเว่ยที่ได้ดำรงตำแหน่งเจ้าบ้านมานานมากแล้ว ความลับบางอย่างเขารับรู้มานานแล้ว เขารู้ว่าตระกูลเจียนของตัวเองมีไต่เท้าเช่นนี้คนหนึ่ง ไต่เท้าลึกลับที่สรรค์สร้างตระกูลเจียนของพวกเขาขึ้นมา

เจียนหลงเว่ยไม่นึกไม่ฝันเลยว่า ชาตินี้ตัวเองกลับมีโอกาสได้พบเจอไต่เท้าผู้ดำรงอยู่ในตำนานตลอดกาลผู้นี้

“ศิษย์คารวะไต่เท้า...” เมื่อเจียนหลงเว่ยได้สติกลับมา จึงได้โขกศีรษะด้วยความเคารพต่อหลี่ชียเอ่ ทุกๆ ครั้งโขกนั้นล้วนแล้วแต่ด้วยความศรัทธายิ่ง เป็นการโขกศีรษะด้วยความจริงใจ เสียงดังจากการโขกศีรษะทุกครั้งล้วนออกมาจากภายในใจ

“คารวะไต่เท้า...” เจียนเสี่ยวเถี่ยวก็ได้สติกลับมา เร่งรีบโขกศีรษะเสียงดังต่อเนื่องกันไปเช่นกัน สิ่งที่เขาไม่รู้ไม่เท่า กับเจียนหลงเว่ย แต่อยู่ในฐานะที่เป็นผู้สืบทอดตระกูลเจียน เขาก็เคยได้ยินตำนานเรื่องนี้มาเหมือนกัน

เจียนเสี่ยวเถี่ยวรู้สึกหวั่นไหวยิ่งนัก เขาเองก็ไม่นึกไม่ฝัน เหมือนกันว่าวันนี้ตนเองกลับสามารถพบกับผู้ดำรงอยู่ในตำนานที่สามารถโจมตีกระทั่งราชันเซียนได้ อีกทั้งในช่วงเวลาที่ผ่านมา บุคคลผู้อยู่ในตำนานผู้นี้กลับอยู่ข้างกายของเขามาโดยตลอด

“ทั้งหมดลุกขึ้นมาเถอะ” หลี่ซีเย่รับการคารวะเต็มรูปแบบจากเจียนหลงเว่ยและเจียนเสี่ยวเถี่ยว จึงโบกมือเบาๆ และให้พวกเขาลุกขึ้น

หลังจากที่เจียนหลงเว่ยและเจียนเสี่ยวเถี่ยวลุกขึ้นยืนแล้ว เจียนเหวินตี้ได้โบกมือเบาๆ กล่าวว่า “พวกเจ้าถอยไปก่อน ข้าจะสนทนากับใต้เท้า”

เจียนหลงเว่ยและเจียนเสี่ยวเถี่ยวยืนตัวตรงมือทั้งสองประสาน จากนั้นล่าถอยออกไปอย่างไร้สัมเสียง

“ลูกหลานกตัญญู กล้าหาญและมีสติปัญญา ข้าเองก็วางใจในตระกูลเจียนแล้วละ” หลี่ซีเย่พยักหน้า และกล่าวว่า “ตาเฒ่ายังคงอยู่ ขอเพียงตระกูลเจียนทำตัวดี ทำตามหน้าที่ของตน ไม่มีอะไรสามารถทำให้ตระกูลเจียนต้องลำบาก ตระกูลเจียนจะยืนหยัดไม่มีวันล้ม”

ตอนที่ 1264 สวนดอกไม้กลางอากาศ

หลี่ชีย่ฉางเป็นเพื่อนอยู่กับเจียนเหวินตี้ พวกเขาอดที่จะพูดคุยกันถึงเรื่องราวต่างๆ และพูดคุยถึงเรื่องตระกูลเจียน ทันใดนั้นพวกเขาได้กลับไปยังอดีตอีกครั้ง เจียนเหวินตี้ยังคงเป็นเด็กคนนั้น ขณะที่หลี่ชีย่ก็ยังคงเป็นหลี่ชีย่

“ไต่เท้าจะขึ้นไปบนนั้นอีกครั้งจริงหรือ?” สูดท่าย เจียนเหวินตี้ยังคงถามอีกขึ้นมาอีกครั้ง ทั้งที่เขารู้คำตอบอยู่แล้ว แต่ยังคงอดที่จะถามอีกครั้งไม่ได้

หลี่ชีย่หัวเราะ กล่าวว่า “ถูกต้อง สิ่งที่เหมาะสมจะมา สูดท่ายก็ต้องมา สิ่งที่เหมาะสมเผชิญหน้ากับมัน สูดท่ายก็ต้องเผชิญกับมัน เจ้าควรเข้าใจ ไม่ว่าใครก็หยุดยั้งการก้าวเดินของข้าไม่ได้ ข้าถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องเดินทางไกล ข้าถูกลิขิตไว้แล้วจะต้องเป็นคนทีเดินไปจนถึงสุดปลายทาง เรื่องบางเรื่องอย่างไรเสียก็ต้องมีคนไปทำ”

เจียนเหวินตี้รู้คำตอบอยู่แล้ว เวลานี้หลี่ชีย่ได้พูดเช่นนี้อีกครั้งหนึ่ง เขารู้ว่าไม่มีสิ่งใดสามารถเปลี่ยนแปลงได้แล้ว ความจริง เขารู้คำตอบมาเป็นเวลานานแล้ว

ในอดีต พี่สาวของเขาก็เคยทดลองมาแล้ว แต่ว่าก็เหมือนดั่งที่เขาพูดมาอย่างนั้น ไม่มีใครสามารถหยุดยั้งการย่างก้าวของเขาได้ เขาเป็นผู้ที่ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าต้องเป็นคนที่เดินทางไกล

“ในยุคสมัยที่เหล่าราชันและบรรดาเทพทั้งหลายเคียดป่าเคียดงูไห้ล่กัน...” สุดท้าย เลียนเหวินตี้ได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี หรือบางที เขาควรจะทำอะไรดีว่าถนอมตัวด้วย

หลี่ซีเย่มองดูเลี่ยนเหวินตี้ ยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “นั่นเป็นยุคสมัยที่เจ็ดจรัสยิ่งนัก เป็นสถานที่ที่ทำให้เลือดในกายของผู้คนต้องเดือดพล่าน ขณะเดียวกันก็เป็นสถานที่ที่โหดร้าย โลกยิ่งกว้างใหญ่ ยิ่งโหดร้ายมากขึ้น”

“ข้ารู้ แต่น่าเสียดายที่ข้าไม่สามารถพบเห็นสภาพเช่นนั้นได้ ไม่สามารถมองเห็นเสือพบสิงห์ด้วยตาของตนเอง” เลี่ยนเหวินตี้พยักหน้าเบาๆ

หลี่ซีเยกล่าวว่่า “ครั้งนั้น เจ้าน่ะเคยมีโอกาสนี้ ถ้าหากเจ้าจะหลบให้พ้นไปจากยุคสมัยของหงเหียนไปก่อน เจ้าฝึกร่างเอาไว้อีกสักหลายยุคแล้วค่อยปรากฏตัวออกมา เจ้าเองก็มีโอกาสได้กลายเป็นราชันเซียนได้ และมีโอกาสได้ยลฟ้าดินของเหล่าราชันและบรรดาเทพทั้งหลาย”

คำพูดเช่นนี้ เจียนเหวินตี้ได้แต่ยิ้มชนิดหนึ่ง ซึ่งรอยยิ้มนั้นแฝงไว้ซึ่งความขมขื่น มีความรู้สึกยังงี้ก็ได้ มีความรู้สึกที่เมินเฉย กล่าวว่่า “ราชันเซียน? ข้าอย่างไรก็ได้ ราชันเซียนแล้วอย่างไร ปราศจากผู้ต่อกรแล้วเป็นเช่นไร? ทามกลางสายน้ำแห่งกาลเวลา มันเป็นเพียงดอกไม้ไฟที่เบ่งบานเท่านั้นเอง เวลานี้ข้ารู้สึกพึงพอใจเป็นอย่างยิ่งกับลูกหลานเต็มบ้าน ข้าไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว”

หลี่ซีเยมองดูเจียนเหวินตี้แล้ว ได้แต่ทอดถอนภายในใจเบาๆ เจียนเหวินตี้ก็เช่นเดียวกับพี่สาวของเขาเจียนเหวินซิน ท้ายสุดแล้วยังคงไม่สามารถก้าวข้ามอุปสรรคที่อยู่ภายในใจไปได้

บิดาของพวกเขาได้ฝากเงามืดที่ไม่สามารถลบเลือนไปได้ชั่วชีวิตเอาไว้ ทำให้ชาตินี้ของพวกเขาต่างแสวงหาแต่ความธรรมดา ปฏิเสธความยั่วเย้าของคำว่าไร้ซึ่งผู้ต่อกร ภายในใจของพวกเขา มีความขัดแย้งกับการดำรงอยู่ของราชันเซียน

“น่าเสียดาย ข้าไม่สามารถติดตามใต้เท้าเจกเช่นพวก
ราชันเซียนหมิงเหรินอย่างนั้น ติดตามใต้เท้าสู้รบกันจนถึงสุด
ปลายทางของโลกใบนี้” เจียนเหวินตี้กล่าวด้วยความรู้สึกเสียใจ

“การที่เจ้ามีวันนี้ ข้าก็รู้สึกดีใจเป็นที่สุดแล้ว ตระกูล
เจียนมีลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง ย่อมเหนือกว่าสิ่งอื่นใด” หลี่ชียเอ
ยิ้มกล่าวว่า “อีกอย่าง ต่อให้เจ้าได้เป็นราชันเซียนจริงๆ ข้าก็ไม่
คาดหวังให้เจ้าติดตามข้าสู้รบไปจนถึงสุดปลายทางของโลกใบนี้
เจกเช่นราชันเซียนหมิงเหริน ราชันเซียนหญิงหงเหียนในครานั้น
พวกเขาต่างก็มีเส้นทางของตนที่ต้องก้าวเดินไป”

“การสู้รบจนถึงสุดปลายทางของโลกใบนี้เป็นปณิธาน
ส่วนตัวของข้า เป็นความทะเยอทะยานส่วนตัวของข้าไม่เกี่ยวอะไร
กับคนอื่น ข้าไม่คิดจะให้คนอื่นต้องมาผูกติดอยู่กับรศีกเช่นข้า”

เจียนเหวินตี้พยักหน้าเงิบๆ เรื่องราวมากมาย
เหลือเกินที่เขาไม่สามารถให้บรรลุถึง คนที่ไม่ธรรมดาเช่นเขากลับ
ต้องมาถูกโชคชะตาของตนเองพันธนาการเอาไว้

“ตาเต๋าไหล่ออกมาอีกแล้วสินะ” หลี่ชียเอยิ้มกล่าว

เขียนเหวินตี้ก็เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเช่นกัน กล่าวว่
“ท่านอาจารย์ท่านได้นั่งเงียบไปนานมากแล้ว เร็วๆ นี้ท่านคิดจะ
เปลี่ยนแปลงความเป็นอยู่ ดังนั้นจึงคิดทำอะไรสนุกๆ ขึ้นมา”

“งั้นยอมเป็นการดีที่สุด ข้ากำลังต้องการพบเขาอยู่
พอดี” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา

สุดท้าย หลี่ซีเยได้ตบป่าของเขียนเหวินตี้เบาๆ กล่าว
เฉยเมยว่า “ข้าสมควรต้องไปแล้วละ สมควรบอกกล่าวเจ้าคำหนึ่ง
รักษาตัวด้วย”

เขียนเหวินตี้นั่งเงียบพักหนึ่ง สุดท้ายพยักหน้าเบาๆ
กล่าวว่า “ใต้เท้า รักษาตัวด้วย อนาคตอันยากไกล ข้าเชื่อว่าใต้
เท้าสามารถเกรียงไกรไร้ซึ่งผู้ต่อกร”

“แน่นอน ไม่มีอะไรที่จะมากระตุ้นขวางความตั้งใจที่แน่วแน่
ของข้าได้” หลี่ซีเยเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม ยิ้มกล่าวว่า “รักษาตัวด้วย
พยายามมีชีวิตอยู่ต่อไปก็แล้วกัน” กล่าวขาดคำ หันหลังจากไป
ทันที

“ไต่เท้า...” เมื่อหลี่ชียเอ่ก้าวเดินไปได้ไม่กี่ก้าว เลี่ยนเหวินตี้ออดที่จะร้องออกไปว่า “ข้า ข้ายังสามารถพบเห็นท่านได้อีกหรือไม่?”

หลี่ชียเอ่หยุดเดินแต่ไม่ได้หันกลับไป ในที่สุด เขาได้เอ่ยเรียบเฉยออกไปว่า “ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน ถือเสียว่าเป็นการจากกัน ชั่วนิรันดร์ก็แล้วกัน ต่อไปคงไม่มีอะไรต้องเป็นห่วงอีกแล้ว” กล่าวจบ ชี้นิ้วออกไป เปิดประตุมิติออกมา พริบตาเดียวก็หายไป

เลี่ยนเหวินตี้อัดแน่นนอนอยู่ตรงนั้นเงียบๆ ไม่พูดอะไรออกมาอีก เวลานี้สำหรับเขาแล้วเหมือนดังเวลาได้จับตัวจันแข็งอย่างนั้น

“ลาก่อน ท่านพ่อ” สุดท้าย เลี่ยนเหวินตี้อัดพรวดออกมาเบาๆ คำหนึ่ง หยดน้ำตาเอ่อท่วมตาทั้งสองข้างของเขาโดยไม่รู้ตัว เขาหลับตาลงอย่างช้าๆ

“ซ้าา ซ้าา...” จากเสียงน้ำที่ดังขึ้น เลี่ยนเหวินตี้อัดจมลงไปใต้อ่างน้ำอีกครั้งหนึ่ง และเข้าสู่การหลับใหลอีกครั้ง เป็นการหลับใหลที่ยาวนาน บางทีเมื่อเขาตื่นขึ้นมาอีกครั้งอาจเป็นอีกยุคสมัยที่ผ่านมาแล้วอย่างยาวนาน

ภายในเมืองสายรุ้งมีสถานที่อยู่แห่งหนึ่ง เป็นสถานที่ที่ใครก็ไม่สามารถเข้าไปได้ กระทั่งผู้คนจำนวนมากไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีสถานที่เช่นนี้อยู่ คนที่รู้จักมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น แม้แต่ตระกูลเจียนเองก็มีไม่กี่คนที่รู้เรื่องเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้

สถานที่แห่งนี้เป็นความลับมาโดยตลอด คนที่รู้จักสถานที่แห่งนี้เรียกมันว่าเป็นเมืองที่ตั้งอยู่สูงที่สุดของเมืองสายรุ้งหรือเป็นเมืองแห่งสุดท้าย และก็มีคนเรียกมันว่าอยู่เหนือเมฆ

สถานที่แห่งนี้เรียกมันว่าเป็นเมืองดูจะไม่ค่อยเหมาะสมนัก มีผู้เรียกมันว่าเป็นสวนดอกไม้ที่อยู่บนก้อนเมฆจะเหมาะสมกว่าความจริงแล้ว มันก็ดูเหมือนเป็นสวนดอกไม้ขนาดยักษ์ที่ลอยอยู่เหนือก้อนเมฆจริงๆ นั่นเอง

สวนดอกไม้ขนาดยักษ์เช่นนี้ไม่ได้ตั้งอยู่ที่เมืองฟังเสียงมังกร ๑ ไม่อยู่ที่เมืองบ่อน้ำมังกร และก็ไม่ได้อยู่ที่เมืองน้ำพุมังกร มันลอยอยู่เหนือก้อนเมฆที่ไม่มีใครล่วงรู้เท่านั้นเอง

ท่ามกลางสวนดอกไม้ที่ใหญ่ยักษ์เช่นนี้ มากด้วยพฤษภานานาพรรณที่เป่งบานสะพรั่ง กลิ่นหอมจากพฤษภานานา

พรรณที่ส่งกลิ่นชวนหลงใหลลอยมา ที่ตรงนี้มีกลิ่นหอมที่รู้สึก
สดใสดงาม มีกลิ่นหอมที่เข้มข้น และมีกลิ่นหอมแปลกๆ...

ภายในสวนดอกไม้เช่นนี้ มีการปลูกดอกไม้มานานา
พรรณที่หาได้ยากยิ่งในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน มีบ้านไม้หลังหนึ่ง
ปลูกสร้างอยู่บริเวณกึ่งกลางของสวน เป็นบ้านไม้ที่ก่อสร้างได้
อย่างวิจิตรงดงามยิ่งนัก

บ้านไม้หลังนี้มีความวิจิตรงดงามจนยากจะจินตนาการ
บางทีในขณะที่ก่อสร้างบ้านไม้หลังนี้ ไม้ทุกแผ่น เสาทุกต้นล้วน
ได้รับการวัดขนาดมาอย่างดี ไม้ทุกแผ่น เสาทุกต้นล้วนแล้วแต่มี
ขนาดที่เป็นมาตรฐานอย่างเข้มงวด ทุกแผ่นทุกต้นจะต้องมีขนาด
และน้ำหนักที่พอดีบพอดีไม่ขาดไม่เกินแม้แต่น้อยนิด วิจิตรจนแทบ
จะดูจัดตั้งเป็นงานศิลปะอย่างนั้น

ภายในสวนดอกไม้แห่งนี้ปรากฏเงาของคนจำนวนมาก
มากที่กำลังร่วนอยู่กับงาน มีผู้ที่กำลังรดน้ำให้กับดอกไม้หายาก มีผู้
ที่กำลังจัดวัชพืชให้กับดอกไม้ประหลาด มีคนที่กำลังพรวนดิน ยังมี
คนที่คอยจับแมลง...

เงาคนแต่ละเงาที่กำลัง่วนอยู่กับงานหากจะมองดูให้ละเอียด จะพบว่าผู้ที่กำลัง่วนวายกับงานล้วนแล้วแต่เป็นผู้เฒ่าทั้งสิ้น อีกทั้งบรรดาผู้เฒ่าเหล่านี้ก็แต่งตัวแตกต่างกันไป บ้างสวมใส่เสื้อสีโทนอ่อน บ้างสวมใส่เป็นเสื้อกันหนาว และมีผู้เฒ่าบางคนที่สวมใส่เสื้อกั๊ก...

รูปร่างลักษณะของผู้เฒ่าเหล่านี้ก็แตกต่างกัน บางคนแลดูธรรมดาไม่มีอะไรที่โดดเด่น บางคนแลดูผอมบาง บางคนดูห้วนแต่ไม่อ้วน...

แต่หากจะมองดูให้มันละเอียดลงไปมากกว่านี้ก็จะพบว่าผู้เฒ่าเหล่านี้แม้ว่าจะแตกต่างกันไป ไม่ว่าจะอ้วนหรือผอม ไม่ว่าจะธรรมดาไม่โดดเด่น หรือจะแปลกประหลาด ไม่ว่าจะพวกเขาจะแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าแบบใดก็ตาม

หากพินิจพิเคราะห์ ศึกษาให้ละเอียดก็จะมีความรู้สึกว่าผู้เฒ่าเหล่านี้มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน ส่วนเหมือนกันอย่างไรนั้นพูดได้ยาก บางทีจุดที่เหมือนกันของพวกเขาอยู่ที่โครงหน้าของพวกเขา เสมือนว่าเค้าโครงของพวกเขาจะดูคล้ายกันในลักษณะเยียมไปเลยเสมอ

ไม่ว่าจะดูจากตัวของผู้เฒ่าคนใดก็ตาม จะให้ความรู้สึกถึงความคุ้นเคยที่บอกไม่ถูก เหมือนไม่ว่าเราจะก้าวเดินไปที่ใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่เคยเห็นผู้เฒ่าคนนั้นมาก่อนอย่างนั้น

ความจริงแล้ว หากจะลองนึกดูให้ดีอีกสักครั้งละก็ เกรงว่าจะพบว่าท่านต้องได้เคยพบเห็นผู้เฒ่าเหล่านี้มาแล้วแน่นอน เป็นต้นว่าผู้เฒ่าที่ทำหน้าที่เรียกปลาสายรุ้งที่อยู่บริเวณท่าข้าม ผู้เฒ่าที่คอยเก็บเงินที่หุบเขาฟังเสียงมังกร หรือถ้าแก่ร้านหอสายรุ้ง บนตัวของพวกเขาแล้วแต่มีความรู้สึกที่คุ้นเคย เหมือนว่าเคยพบเห็นกับพวกเขาที่ไหนมาก่อน

หลี่ชีย่ที่ปรากฏตัวอยู่ท่ามกลางสวนดอกไม้แห่งนี้ ซึ่งสวนดอกไม้แห่งนี้ไม่มีใครสามารถเข้ามาได้ เว้นเสียแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเสียก่อน มิฉะนั้นแล้ว ไม่ว่าคนผู้นั้นจะมีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม หรือมีความฝืนลิขิตสวรรค์เช่นใด ก็เข้ามาที่นี่ไม่ได้

หลังจากที่หลี่ชีย่มาถึงสวนดอกไม้แห่งนี้แล้ว มองดูบรรดาผู้เฒ่าที่กำลังสาละวนเหล่านั้น หลี่ชีย่ถึงกับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่ลึกซึ้งออกมา

หลี่ชียเอ่ไม่ได้กล่าวทักทายกับบรรดาผู้เฒ่าที่กำลัง
สาละวนกับงานของตน เขาเดินตรงไปยังบ้านไม้หลังนั้น ขณะที่ผู้
เฒ่าเหล่านี้ก็ไม่ได้สนใจต่อหลี่ชียเอ่ พวกเขาเพียงยุ่งอยู่กับงานของ
ตน พวกเขายังคงกำจัดวัชพืช ยังคงรดน้ำต่อไป เหมือนหนึ่งว่า
มองไม่เห็นการมาของหลี่ชียเอ่อย่างนั้น

บริเวณหน้าบ้านของบ้านไม้หลังนี้ มีโถ้สำหรับดื่มน้ำ
ชาตั้งอยู่ มีที่นั่งสองที่จัดวางอยู่ ด้านข้างมีผู้เฒ่าที่ถือพัดคอยเร่งไฟ
เพื่อต้มน้ำชงน้ำชา เขารวบรวมสมาธิทั้งหมด เหมือนว่าสายตา
ของเขาเต็มไปด้วยเปลวเพลิงอย่างนั้น ดุจดั่งเขาไม่รู้สึกรู้สึกรับถึงการมา
ของหลี่ชียเอ่

หลี่ชียเอ่อดที่จะยิ้มไม่ได้เมื่อมองเห็นผู้เฒ่าที่รวบรวม
สมาธิเต็มทีอย่างนั้น เขาไม่ได้รับกานผู้เฒ่าคนนี้ และนั่งลงบนเก้า
อี้ไม้อย่างช้าๆ

เก้าอี้ไม้นั้นนั่งได้สบายมาก เมื่อนั่งลงไปพลันทำให้
อยากหลับตาลงและนอนหลับ เหมือนเก้าอี้ตัวนี้ถูกสร้างขึ้นโดย
การวัดตัวหลี่ชียเอ่มาอย่างนั้น เพราะมันรองรับรูปร่างของหลี่ชียเอ่ได้
อย่างเหมาะสม หากกว้างกว่านี้แม้เพียงนิดเดี๋ยวก็จะกว้างไป หรือ
หากแคบกว่านี้นิดหนึ่งก็จะรู้สึกว่ามันคับไป เรียกว่าขนาดสัดส่วน
สมบูรณ์จนไร้ที่ติจริงๆ

การได้นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ตัวนี้ หลีซีย่ถึงกับหลับตาลง
อย่างช้าๆ เหมือนว่าได้หลับไปอย่างนั้น

ขณะที่ผู้เฒ่าที่กำลังต้มน้ำเพื่อชงชาอยู่ข้างๆ เหมือน
ไม่เห็นหลีซีย่มาที่นี้เช่นนั้น ยังคงรวบรวมสมาธิทั้งหมดอยู่กับการ
ต้มน้ำชงชา ขณะที่หลีซีย่ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้เหมือนหลับสนิทไป
แล้วอย่างนั้น ท่าที่ดูผ่อนคลายเหลือเกิน

ในที่สุด ผู้เฒ่าก็ต้มน้ำชงชาเสร็จสิ้น หยิบใบชาใส่ลง
ไป หลังจากชงเสร็จแล้วได้รินใส่ถ้วยให้กับตน และรินให้กับหลีซีย่
ถ้วยหนึ่ง

เมื่อน้ำชาชงเสร็จเรียบร้อยแล้ว มองเห็นไอน้ำชาที่ลอย
หมุ่นเป็นเกลียวลอยวนขึ้นไป ซึ่งไอน้ำชาที่ลอยขึ้นไปได้กลับกลายเป็น
คล้ายดั่งเป็นมังกรที่ขดตัวอยู่บนถ้วยน้ำชาอย่างนั้น กระทั่งได้ยิน
เสียงมังกรคำรามอยู่เบื้องกลาง เป็นอะไรที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง

ตอนที่ 1265 ตาเต่า

ในเวลานี้ หลี่ชียเอ่เหมือนตื่นนอนขึ้นมาอย่างนั้น ยื่นมือยกถ้วยน้ำชาขึ้นมา จิบเบาๆ คำหนึ่ง น้ำชาชั้นเลิศที่ลงห้องรู้สึกสบายอย่างบอกไม่ถูก อุ่นกำลังดี หากร้อนกว่านี้ก็จะลวกปาก เย็นกว่านี้ก็จะชืดชา

หลังจากที่น้ำชาเลิศรสเช่นนี้ลงไปอยู่ในท้องแล้ว ภายในท้องของหลี่ชียเอ่แว่วเป็นเสียงคำรามของมังกรขึ้นมา เหมือนว่าหลี่ชียเอ่ได้กลืนเอามังกรเข้าไปตัวหนึ่งอย่างนั้น

“ชาชั้นดี ชามังกรเช่นนี้สามารถหาตีมาได้เฉพาะที่นี้เท่านั้น” หลี่ชียเอ่อดที่จะกล่าวชื่นชมในรสชาติที่ยังติดลิ้นอยู่

เวลานี้ หลี่ชียเอ่จึงได้ลืมตาทั้งสองขึ้นมาแท้จริง เมื่อหลี่ชียเอ่ลืมตาทั้งสองขึ้นมาแล้ว ปรากฏทั่วทั้งสวนดอกไม้แห่งนี้เงียบสนิท บรรดาผู้เฒ่าที่สาละวนอยู่กับการรดน้ำต้นไม้ กำจัดวัชพืช กอนหน้านั้นล้วนแล้วแต่หายไปสิ้น เหลือเพียงหลี่ชียเอ่และผู้เฒ่าที่ต้มชาก่อนหน้าเท่านั้น

ในขณะนี้ ผู้เฒ่าที่ต้มชานั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้อีกตัวหนึ่ง กำลังจิบและชิมกับรสชาติของชาเลิศรสอย่างช้าๆ ท่าทางที่อิสระ และสบายอกสบายใจอย่างนั้น เหมือนว่าน้ำชาที่เขากำลังดื่ม那就是ชาเขียวนั่น ความจริง น้ำชาเลิศรสที่เขาชงขึ้นมา นั้นนับว่าห่างชั้นจากชาเขียวนอกๆ ไม่ไกลแล้วละ ชามังกรที่เขาชงนั้น แม้แต่ราชันเขียวนก็ไม่น่าจะมีโอกาสได้ลิ้มลอง

หลี่ซีเยเองก็ชิมรสของชานี้ อย่างเอ้อระเหย จนกว่าน้ำชาเลิศรสนั้นจะหมดถ้วย เขาก็ได้ทอดถอนใจยาวๆ ออกมาที่หนึ่ง ด้วยความพึงพอใจ ในขณะเดียวกัน ผู้เฒ่าเองก็จิบน้ำชาถ้วยนั้นที่ อยู่ในมือจนหมดเช่นกัน

หลี่ซีเยอดที่จะหัวเราะและเอ่ยขึ้นมาว่า "ตาเฒ่าเอ๊ย เจ้าน่าจะทนต่อความเหงาไม่ได้อีกแล้วนะสิ มานั่งเล่นของเล่นเด็กๆ นี้ อีกแล้ว"

ผู้เฒ่าเองก็เอนกายนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ อย่างสุขสบาย ยิ้ม กล่าวเฉยเมยว่า "นอนมานานมากเกินไปแล้ว กระทั่งไหล่และขา รู้สึกว่ามันเริ่มจะเหน็บกินเสียแล้ว ดังนั้นจึงออกมายืดเส้นยืดสาย หางานอะไรทำเสียบ้าง ชีวิตคนเราบางครั้งยากจะหลีกเลี่ยงต้องทำงานกันบ้าง"

“หางานทำเสียบ้างก็เป็นเรื่องดี ช้ำยังเกรงว่าเจ้าอยู่ว่างจนแยะเลย” หลี่ซียเออดที่จะหัวเราะออกมา

ผู้เฒ่าก็หัวเราะและมองดูดอกไม้ประหลาดนานาพรรณที่อยู่ในสวน กล่าวด้วยท่าทีอิสระเสรีว่า “ตาเฒ่าอย่างช้ำยังจะทำอะไรได้อีก ชื่อนี้อีกาเช่นเจ้าก็วางใจได้เลย อีกอย่างตาเฒ่าอย่างช้ำก็ไม่อาจไปจากเขามังกรยักษ์ไปได้ จะดิ้นรนอย่างไรมันก็แค่ทำงานบริการบ้าง ร้องตะโกนเรียกลูกค้าบ้าง และก็ทำงานที่ต้องใช้แรงงานหนักเท่านั้นเอง”

หลี่ซียเออดที่จะหัวเราะไม่ได้ มองดูดอกไม้ประหลาดที่อยู่ในสวน และยังคงมีท่าทีอิสระเสรี รู้สึกดีกับความรู้สึกเช่นนี้ การสนทนาโต้ตอบกับบุคคลที่อยู่ในระดับเดียวกัน ทั้งยังไม่ใช้ศัตรูอีกด้วย เป็นเรื่องที่หาได้ยากและมีค่ายิ่งนัก

“ข้าคิดมาตลอดว่า อีกาตัวนี้อาจเจ้ารู้จักแต่เล่นลอบกัดอย่างเดียว ช้ำยังคิดว่าเจ้าจะแอบอยู่หลังจากต่อไป กระทั่งข้าฟ้าดินสลายแล้วจึงค่อยลงมือ ไม่นึกเลยว่าเจ้าจะคลานออกมาในชาตินี้” ผู้เฒ่าที่จ้องมองดูดอกไม้ประหลาด อดที่จะหัวเราะและกล่าวว่า “อีกาเช่นเจ้าตัวนี้ไม่รู้สึกเสียดายกับสุดยอดของสิ่งนั้นที่

อยู่ในถ้ำเซียนमार นับเป็นเรื่องที่ทำให้คนรู้สึกแปลกใจ ชำยัง
เข้าใจว่าอิกาทมิพเช่นเจ้าจะเล่นงานถ้ำเซียนमारที่หนึ่ง และเอา
ของสิ่งนั้นที่อยู่ในถ้ำเซียนमारมาอยู่ในมือนะ”

“ข้าเป็นคนเช่นนั้นรี?” หลี่ชียเออดหัวเราะออกมาไม่ได้
ยิ้มกล่าวว่า “คนอย่างข้าละนะ เป็นคนซื่อตรงมาโดยตลอด
ประเภทคิดวางแผนในใจนั้นข้าไม่เคยทำ”

“ซื่อตรง?” ผู้เฒ่าอดที่หัวเราะออกมา กล่าวว่า “ถ้า
หากเจ้าอิกายังบอกว่าซื่อตรง สวรรค์คงหัวเราะจนงอหายใจ
น้ำตาไหลแล้วละ”

หลี่ชียเอก็อดที่จะหัวเราะขึ้นมาไม่ได้เหมือนกัน สุดท้าย
เขาได้แต่กล่าวว่า “นับตั้งแต่ข้าหลุดออกมาจากที่นั่นมาแล้ว เจ้า
หมอนั้นที่อยู่ในถ้ำเซียนमारก็ขบคิดที่จะเอาคืนมาโดยตลอด คราว
นี้เขาได้คิดค้นบางอย่างออกมาได้ ทำให้สถานภาพของข้าดูไม่
มั่นคงอย่างยิ่ง เจ้าดำใจร้อนไปเล็กน้อย เขาบุกเข้าไปด้วยความ
โกรธ แต่เป็นการเติมพินเอาชีวิตของตนเข้าไปด้วย” เมื่อเอ่ยมาถึง
ตรงนี้แล้ว เขาอดที่จะทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้

“เจ้าหนูคนนี้ถือว่าเจ้าเป็นพ่อของเขาตลอดมา” ผู้เฒ่ากล่าวเฉยเมยว่า “นอกจากนี้หนูคนนั้นของเขาแล้ว ไม่มีอะไรสำคัญมากไปกว่านี้อีกแล้ว เขาจะไม่แลกด้วยชีวิตได้หรือ?”

หลี่ชียเอ่อดที่จะทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้ กล่าวว่ “ครั้งนั้นที่ข้าพาเขาไปที่แดนมนุษย์กษัตราหวังเพียงว่าสักวันหนึ่งเขาจะสามารถโฉบบินไปบนเก้าชั้นฟ้าอย่างทรงนงเฉกเช่นนกอินทรียัตัวหนึ่ง น่าเสียดาย เขาไม่สามารถปล่อยวางเรื่องบางเรื่องที่อยู่ภายในใจได้ ยังคงรั้งอยู่ที่แดนมนุษย์กษัตราต่อไป จนเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา แม้แต่ชีวิตของตนก็เต็มพันเข้าไปด้วย”

“เรื่องนี้ได้ทำให้เจ้าต้องเสียโอกาสแอบเล่นงานถ้าเซียนमारไป เจ้าคิดคำนวณที่จะเอาสิ่งนั้นที่อยู่ในถ้าเซียนमारมาให้ได้ตลอดเวลามิใช่รึ? เสียตาย เจ้าพลาดเสียแล้ว” ผู้เฒ่าหัวเราะออกมา

“ถูกต้อง ข้าอยากได้สิ่งนั้นมา เพียงแต่ข้าหวังได้มันมาอย่างสะดวกโยธินเท่านั้น แต่ไม่ได้หมายความว่าเพื่อให้ได้สิ่งนี้มาด้วยการเอาชีวิตคนมากมายมาเต็มพันเข้าไป บอกได้เพียงพลาดไปนิดเดียวเท่านั้นเอง” หลี่ชียเอ่อส่ายหน้าเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า “บอกได้เพียง มีเรื่องราวมากมายล้นแล้วแต่ถูกลิขิตเอาไว้แล้ว”

“เหอะ เป็นอย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน หากไม่เป็นเพราะเจ้า
ดำช่วยเหลือเจ้าออกมา แล้วเจ้าไปได้สิ่งนั้นมาจริงๆ ละก็แยะนะสิ
เท่ากับสวรรค์ไม่มีตา แม้แต่เจ้ายังได้สิ่งนั้นมาอยู่ในมือได้ แล้วจะให้
คนอื่นเขาอยู่กันอย่างไรรึ แม้แต่สวรรค์โจรก็อยู่ไม่ได้แล้ว” ผู้เฒ่ายิ้ม
กล่าวด้วยท่าทีที่ดีใจเมื่อเห็นคนอื่นได้รับความเดือดร้อนอย่างนั้น

“เรื่องมันผ่านไปแล้วก็ให้มันผ่านไปก็แล้วกัน อยากรึ
เสียดชีวิตอยู่มานานขนาดนี้แล้ว ข้าซ้กจะเบือแล้วละ” หลี่ชียเอ
หัวเราะและกล่าวว่า “ไหนๆ เจ้าดำก็ได้เอาตัวข้าออกมาแล้ว ข้าก็
จะใช้ชีวิตอยู่ให้มันสะใจไปเลยจนสิ้นชาตินี้ไป ทำการใหญ่สักครั้ง
สิ่งไหนสมควรจบก็ให้มันจบเสีย อะไรที่ควรตัดก็ตัด หลังจากชาตินี้
ไปแล้ว จะเป็นหรือตายข้าก็ไม่มีอะไรที่ต้องห่วงใยมากมายแล้ว”

“นั่นนะสิ มีชีวิตอยู่มานานก็จำต้องรู้สึกเบืออยู่บ้าง
เหมือนกัน” ผู้เฒ่าก็ทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ มองดู
ดอกไม้ประหลาดตรงหน้า กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยขึ้นมา

“ข้าดูแล้วเจ้าใช้ชีวิตอยู่ได้ไม่เลวนักนี่ นอนหลับ ทำ
โน่นนี่นั่นบ้าง วันๆ ผ่านไปช่างสบายใจ ช่างสุขสบายอะไรอย่าง
นั้น” หลี่ชียเอพูดหยอกขึ้นมา

ผู้เฒ่าถึงกับจ้องเขม็งหลี่ซิเย่ทีหนึ่ง กล่าวว่า “สวรรค์
โจรทรمانข้าจนเป็นเช่นนี้ ข้ายังจะทำอะไรได้อีก ? ตายก็ไม่ตาย
อยู่ก็อยู่ได้แค่ที่ตรงนี้! ยงดีที่ลูกหลานไม่ทำให้ตาแก่อย่างข้าต้อง
เสียหน้า ยงคงสืบทอดสายเลือดต่อไปเรื่อยๆ นับว่าไม่ได้ทำให้ข้า
ต้องเสียใจมากสักเท่าไรแล้ว”

หลี่ซิเย่อดหัวเราะไม่ได้ จ้องมองดูผู้เฒ่า แล้วกล่าวว่า
“เจ้าไม่คิดจะทำอีกสักครั้ง ลุยมันขึ้นไป ลุจนกระทั่งสุดปลายทาง
ของโลกใบนี้”

“เหอะ เหอะ เหอะ ไอ้อีกา อย่าดึงข้าเข้าไปให้
เดือดร้อน น้มน้ศึกสงครามของเจ้าไม่ใช่ของข้า เวลาข้าเป็น
เพียงตาแก่ที่ธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น” ผู้เฒ่าหัวเราะแหะ แหะ
กล่าวว่า “ข้าก็อยู่ไปวันวัน ทำโน่นนี่นั่นบาง ชงชา บางครั้งก็หวด
พวกสิงทโมนที่ตื้อร้นไม่เชื่อฟังบ้าง ชีวิตแบบนี้ ตาแก่อย่างข้าพึง
พอใจเป็นที่สุดแล้วละ”

“ข้าดูไม่ออกจริงๆ” หลี่ซิเย่มีท่าทีเป็นมิตรกับผู้เฒ่ายิ้ม
กล่าวว่า “ในยุคสมัยที่ไกลโพ้น มังกรตัวนั้นที่หาญกล้าลุยขึ้น

สวรรค์เก้าชั้นฟ้า ปีศาจมังกรที่เป็นปฏิปักษ์กับสวรรค์โจรไปไหน เสียแล้วละ?”

“ไอ้อีคา ไม่ต้องใช้แผนชั่วๆ” ผู้เฒ่าไม่รู้สึกโกรธ หัวเราะแล้วกล่าวว่า “ตาแก่อย่างข้าไม่มีอะไรจะเรียกร้องแล้ว ยอมรับความพ่ายแพ้ ครานั้นข้าแพ้แล้วและไม่มีอะไรจะพูด ฤกษ์ชั่ง อยู่ที่ตรงนี้ข้าก็ไม่โทษอะไร จะอย่างไรเสียข้ายังไม่ได้แข็งเกร่งพอดังที่คิด แพ้ก็คือแพ้ ข้ายังยอมรับกับมันได้”

คำพูดของผู้เฒ่าทำให้หลี่ชียเอ่อดที่จะนั่งเฉยไม่ได้ ผ่านไปครู่ใหญ่เขาอดที่จะพยักหน้าและกล่าวว่า “จุดนี้ก็คือจุดที่ข้าเลื่อมใสตาเฒ่าเช่นเจ้ามากที่สุด ใจกว้าง ไม่เอาสิ่งไม่สบายใจมาใส่ใจ แพ้ก็คือแพ้ แพ้ให้กับสวรรค์โจรก็ไม่มีอะไรต้องอาย วิธีทางเส้นนี้ยากเข็ญยิ่งนัก พันล้านปีที่ผ่านมา มีผู้คนเดินผ่านมากมายเท่าไร ผู้คนจำนวนเท่าไรที่กลายเป็นโครงกระดูก”

“สุดท้ายแล้ว มีผู้คนจำนวนเท่าไรที่พะวงอยู่ในใจกันเล่า” หลี่ชียเอ่อดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ยึดได้หลุดได้ นั่นคือผู้กล้าที่แท้จริง ข้าไม่สามารถก้าวข้ามอุปสรรคข้อนี้ ข้ามีนิสัยไม่ตรงที่ไม่ยอมแพ้ หากล้มตรงไหนก็จะลุกขึ้นตรงนั้น ไม่ว่าจะเป็สิ่งใด ไม่ว่าจะเป็ใคร คงมีสักวันที่ข้าจะเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ทำการกวาดล้างอีกครั้ง ทำการกวาดล้างให้หมดสิ้นทั้งหมด! ”

“บางทีการปล่อยวางได้มันเป็นเรื่องที่ตึจริงๆ ดีมาก”
หลี่ซีเยเอนนอนอยู่กับเก้าอี้ไม้ กล่าวว่่า “หลังจากปล่อยวางแล้ว
บางทีอาจจะรู้สึกว่่าบนโลกใบนี้ไม่มีอะไรที่ผ่านไปได้ บางทีใน
ความเป็นจริง เรื่องราวมากมายเป็นเรื่องที่ไม่มีความค้ำค่าควรจะกล่าวถึง
ในชีวิตของเจ้า ขอเพียงเจ้าไม่สนใจต่อมัน สิ่งที่เคยมีฐานะสำคัญ
ยิ่งภายในจิตใจของเจ้ามันก็แค่เมฆที่ลอยผ่านไปเท่านั้นเอง
ล่องลอยไปเบาๆ ไม่ควรจะกล่าวถึง”

“ไอ้อีกา เจ้าไม่เหมือนกัน” ผู้เฒ่าก็หัวเราะเช่นกัน
กล่าวว่า “ข้าพ่ายแพ้ แพ้อย่างหมดรูป ดังนั้นข้าจึงปล่อยวางได้
สำหรับข้ายังงี้ก็ได้ อีกอย่าง ในชีวิตของข้ายังมีสิ่งอื่นที่ต้องไปเฝ้า
รักษา ข้ายังมีลูกหลานให้มุ่งหวัง”

“แต่หากเจ้าละทิ้งมันไป มันก็จะเป็นการสิ้นเปลืองที่เจ้า
ไม่มีวันตาย” ผู้เฒ่ารู้สึกหดหู่ชนิดหนึ่ง กล่าวว่่า “ในเมื่อมีปัญญา
พนันกับมันได้ก็ทำให้เต็มที่ พนันให้ถึงที่สุด ไม่เจ้าก็คือผู้ที่ชนะ
พนันรายใหญ่ที่สุด เจ้ากวาดชนะมาได้ทุกอย่าง หรือไม่เจ้าก็เสีย
พนันเบี้ยที่อยู่ใมมือไปทั้งหมด ไหนๆ หากจะต้องแพ้ก็แพ้ให้หมด
เกลี้ยงไปเลย”

“เมื่อเจ้าแพ้งหมดตัว ถึงวันนั้นเจ้าก็อาจจะเปิดใจ ยอมรับกับมันได้ และเจ้าก็ปล่อยวางมันได้แล้ว” เมื่อผู้เฒ่ากล่าวถึง ตรงนี้แล้วอดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ กล่าวหาว่า “อย่างไรเสียเจ้าก็ไม่เหลืออะไรที่จะพบนั่นต่อ ได้แต่เปิดใจยอมรับมัน”

“บางทีกรรมัง” หลี่ชียเออดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้เช่นกัน รู้สึกจนด้วยเกล้าและผิดหวังอยู่บ้าง กล่าวหาว่า “ในเมื่อนั่งอยู่ที่โต๊ะพนันแล้วนี่ ก็เล่นมันให้ถึงที่สุดก็แล้วกัน เหมือนดั่งที่นั่งหนูเหวินซินได้ถามข้าว่า ทำไมถึงหยุดไม่ได้ บอกตามตรงเลยนะ ข้าเองก็ 모르เหมือนกันว่าเหตุใดจึงหยุดไม่ได้ บางทีอาจเป็นเพราะข้ายังแพ้งไม่หมดเกลี้ยง เหมือนที่เจ้าบอกว่า หากข้าแพ้งไม่เหลืออะไรอีกเลย ไม่นั่น ข้าอาจจะรับความพ่ายแพ้ได้ หรือไม่ก็คือข้าตาย!”

“ไม่ว่าจะพูดอย่างไรก็ตาม ชนะก็ดี แพ้งก็ช่าง ต่อให้ต้องตายก็ไม่มีอะไรน่ากลัว” ผู้เฒ่ายิ้มกล่าวว่า “ชั่วชีวิตของเจ้าถือว่าคุ้มแล้ว หอดสายตามองออกไปสิ ยังจะมีใครที่มีชีวิตอยู่ได้น่าตื่นเต้นกว่าเจ้าอีกหรือ? ชีวิตของเจ้า สิ่งที่คุณควรทำก็ได้ทำไปแล้ว สิ่งที่ต้องประสบก็ประสบมาหมดสิ้น ต่อให้เป็นแค่หมดปลวกก็คุ้มค่าแล้ว!”

“มดปลวกที่อยู่ท่ามกลางฟ้าดินตัวนั้นสินะ” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะด้วยความหดหู่ สุดท้ายเขาสายหัวและยิ้มด้วยท่าที่หนักแน่นว่า “ต่อให้เป็นมดปลวกที่อยู่ท่ามกลางฟ้าดินตัวนั้น ข้าจะไม่ยอมหลบอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน คงมีสักวันข้าจะต้องยืนอยู่ด้านบนฟ้าดินแห่งนี้ ชีวิตข้าข้ากำหนด ไม่ใช่สวรรค์กำหนด!”

“คำพูดนี้ข้าชอบ” ผู้เฒ่าอดที่จะหัวเราะกล่าวว่า “ต่อให้เป็นหมดปลวกที่อยู่ท่ามกลางฟ้าดินตัวนั้น ก็ต้องเป็นมดปลวกที่ยอดเยี่ยม ไม่ใช่มดปลวกที่ต่ำต้อย”

“พูดได้ดี” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะลั่น กล่าวว่า “ถูกต้องต่อให้เป็นมดปลวกที่อยู่ท่ามกลางฟ้าดินตัวนั้น ก็ต้องเป็นมดปลวกที่ยอดเยี่ยม ไม่ใช่มดปลวกที่ต่ำต้อย!”

ตอนที่ 1266 เรื่องราวในอดีต

ครั้นเอยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชี่เย่และผู้เฒ่าต่างสบตากัน และกัน จากนั้น ทั้งสองคนต่างหัวเราะลั่นออกมา ทั้งสองปล่อยฮา กันอย่างเต็มที่ พวกเขาหัวเราะกันอย่างมีความสุข หัวเราะเสียงดัง มาก หัวเราะกระหึ่มน้ำหูน้ำตาเล็ดออกมา

พวกเขามีชีวิตอยู่มาอย่างยาวนาน ผ่านอุปสรรคมานับไม่ ถ้วน ไม่นานมานี้พวกเขาล้าแล้วแต่เคยปกครองใต้หล้า พวกเขา ล้าแล้วแต่เคยยืนอยู่จุดสูงสุด ไหนเลยที่พวกเขาจะได้เคยหัวเราะ อย่างเต็มที่อย่างนี้มาก่อน

ในสายตาของบุคคลภายนอก พวกเขาเป็นประเภทลึกลับ ล้ำยากจะหยั่งถึง ซึ่งต้องวางตัวเคร่งขรึม หรือไม่ก็อำนาจสยบฟ้า ดิน จะมีสักกี่คนที่สามารถมองเห็นพวกเขาที่ปลดปล่อยหัวเราะ ออกมาอย่างเต็มที่เช่นนี้

พวกเขาทั้งสองหัวเราะเป็นเวลานานมาก หลังจากผ่านไป ไปนานมาก พวกเขาทั้งสองจึงได้เงียบเสียงหัวเราะลง พวกเขาต่าง หัวเราะจนท้องแข็ง

“มดปลวกตัวหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางฟ้าดิน...” สุดท้าย
อารมณ์ขำยังไม่สุด ผู้เฒ่าหัวเราะและสายหน้า หลังจากเวลาผ่านไป
ไปเนิ่นนาน เขาจะเก็บรอยยิ้มเอาไว้ได้

พวกเขาทั้งสองต่างหัวเราะกันจนเหนื่อย สุดท้ายนั่งอยู่
บนเก้าอี้ไม้ หลับตาลง ทั้งสองเหมือนหลับสนิทไปแล้วอย่างนั้น
เหมือนว่าสำหรับพวกเขาทั้งสองแล้ว การหัวเราะอย่างเต็มที่เช่นนี้ก็
คือการปลดปล่อยอารมณ์อย่างเต็มที่อย่างหนึ่ง

ความจริงแล้ว การหัวเราะอย่างเต็มที่เช่นนี้สำหรับพวก
เขาแล้ว ถือเป็นเรื่องที่เต็มเต็มและมีคุณค่า พวกเขาต่างก็เป็นผู้
ดำรงอยู่ในฐานะอยู่เหนือฟ้าดิน น้อยครั้งนักที่พวกเขาจะแสดงหรือ
เผยความรู้สึกที่แท้จริงออกมาต่อบุคคลอื่น จะมีเพียงยามที่อยู่กับผู้
ที่อยู่ในระดับเดียวกันเท่านั้น พวกเขาจึงแสดงออกถึงความรู้สึกที่
แท้จริงออกมา

“เจ้าอีกา ท่ามกลางวันเวลาที่นาเบื่อและสุดแสนจะ
ยาวนานเช่นนี้ ได้รู้จักกับเจ้า ถือเป็นความสุขยิ่งใหญ่ในชาตินี้” ผู้
เฒ่าที่นานอยู่เก้าอี้ไม้ตัวนั้นเหมือนหนึ่งได้หลับสนิทไปแล้ว
หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ผู้เฒ่าจึงยิ้มกล่าว

สายลมพัดผ่านไปแผ่วเบา ลมเบาๆ เย็นๆ ทำให้รู้สึก
สุขสบายเหลือเกิน เหมือนหนึ่งลืมนความกดดันของโลกไปทุก
อย่าง

“ตาเฒ่า ข้าเข้าใจว่าชาตินี้คนที่สามารถนั่งคุยกัน
อย่างสนิทใจนั้นมีน้อยมากๆ” หลีซียะหลับตาอยู่เหมือนยังนอนไม่
ตื่นอย่างนั้น ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “การได้รู้จักตาเฒ่าเช่นเจ้า มีอะไร
ที่ไม่สามารถคุยได้อย่างหมดเปลือกกันเล่า”

กาลเวลาที่ยาวนานเหลือเกิน สำหรับอีกาหมิพก็ดี
สำหรับผู้เฒ่าก็ช่าง บนโลกใบนี้สิ่งที่สามารถทำให้พวกเขาหัวเราะ
กันอย่างเต็มที่ ผู้ที่สามารถให้พวกเขานั่งจับเข่าคุยกันมีเพียงไม่กี่
คนเท่านั้น

โลกอันกว้างใหญ่ จะมีสักกี่คนที่มีสิทธิ์เป็นเพื่อนกับ
พวกเขาได้

ผู้เฒ่าไม่ตอบ นอนอยู่บนเก้าอี้ไม้ เหมือนหนึ่งได้นอน
หลับไปแล้ว หลีซียะเองก็ไม่ได้พูดอะไรอีก เสวยสุขเงียบๆ อยู่กับลม
ทะเลที่พัดโชยเข้ามา

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก หลี่ซีเย่ได้ยิ้มกล่าวเฉย
เมยว่า “ตาเต๋า ที่เข้ามาคราวนี้เหมือนจะไม่เห็นเทือกเขามังกรยักษ์
มีใครดันเมฆเล่นกัน ลูกหลานของเจ้าล้วนแล้วแต่อยู่กันแต่ภายใน
บ้านรึ?”

“คนโหดกำลังจะมา เจ้าสิงทโมนน้อยผู้นั้นไร้มารยาท
มาก เกิดพวกเขาไม่มีตาถูกเจ้าสั่งสอนไปชุดใหญ่ ถลกหนังมังกร
พวกเขา ข้าจะเอาหน้าไปไว้ไหน ดังนั้นจึงให้พวกเขาอยู่แต่ในบ้าน
แต่โดยดี” ผู้เต๋ายิ้มกล่าว

หลี่ซีเย่อดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ ยิ้มกล่าวอย่าง
เอ้อระเหยว่า “วางใจเถอะ จะอย่างไรเสียข้าก็ต้องไว้หน้าเจ้าอยู่แล้ว
ต่อให้ข้าถลกหนังมังกรของพวกเขา ยังคงต้องไว้ชีวิตพวกเขา”

ผู้เต๋าทิ้งหัวเราะที่หนึ่ง ผ่านไปชั่วครู่จึงกล่าวเฉยเมยว่า
“อีกา เจ้าไม่มาเยี่ยมตาเต๋าอย่างข้าเลยรึ?”

“แหะ ช่างเถอะ เจ้าอย่าออกมาจะดีกว่า ลักษณะของ
เจ้าอัปลักษณ์เหลือเกิน” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าว

“แหะ เจ้าอย่าได้ทำพุดดี ไม่นั่นสักวันหนึ่ง
รูปลักษณะของเจ้าอาจจะมีลักษณะยิ่งกว่าข้าเสียอีก หากเจ้ายังคง
ทำเช่นนี้ต่อไป สวรรค์โจรต้องไม่ปล่อยเจ้าเอาไว้แน่” ผู้เฒ่าก็
หัวเราะออกมา

หลี่ชีย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่ง ท่าที่ยังไงก็ได้ไม่มีปัญหา
กล่าวว่า “รอให้ถึงวันนั้นค่อยว่ากันก็แล้วกัน จะอย่างไรเสียสวรรค์
โจรก็ไม่เคยให้อภัยกับใครอยู่แล้ว ข้าก็ไม่ต้องการให้มันมาให้
อภัย”

ผู้เฒ่าเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง ยังคงหลับตาต่อไป นอนอยู่ตรง
นั้นเงียบๆ ไม่ได้พูดอะไรออกมาทั้งนั้น เหมือนว่าได้หลับสนิทไป
แล้ว

หลี่ชีย่ก็นอนอยู่ตรงนั้นเงียบๆ เสวยสุขอยู่ด้วยความ
เงียบสงบ ณ ที่ตรงนี้ เสมือนว่าฟ้าดินอันกว้างไกล ทุกอย่างไม่ต้อง
ไปคิดอะไรให้มากนัก

“เจ้าอีกา เจ้าต้องการอะไร?” หลังจากเวลาผ่านไป
นานมาก สุดท้ายผู้เฒ่าได้เอ่ยถามขึ้นในที่สุด น้ำเสียงที่พูดนั้น
ราบเรียบมาก พูดได้เฉยเมยมาก เหมือนว่ากำลังพูดถึงเรื่องที่

เล็กน้อยมากๆ อย่างนั้น เหมือนเรื่องสัพเพเหระที่พูดคุยกันทั่วไป
ระหว่างเพื่อนฝูงอย่างนั้น

หลี่ชียเอ๋ลิมตาทั้งสองขึ้นมา มองดูห้องฟ้าสีครามนั้น
มองดูเมฆสีขาวที่ลอยล่องอย่างอิสระเสรี ไม่ได้ตอบคำถามของผู้
เฒ่าในทันที

“ยันต์มังกรเซียน หรือจะเป็นอาวุธของข้า หรือเจ้า
ต้องการสิ่งที่รักษาชีวิตของข้ากันล่ะ?” ผู้เฒ่ากล่าวด้วยท่าทีเรียบ
เฉย

เป็นคำพูดที่เรียบเฉยมาก เหมือนกำลังพูดถึงสิ่งของที่
ไม่มีค่าอะไรมากมาย แต่หากรู้ว่าสิ่งที่พวกเขาพูดถึงเป็นเรื่องที่
สะท้อนโลกาเป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใครล่ะก็ คงต้องตะลึงฉงนงงัน

“ช่างเถอะ สมบัติเจ้ามีอยู่แค่นั้นเจ้าเก็บเอาไว้เองเถอะ
หากข้าต้องมาแย่งชิงสมบัติเจ้ามีอยู่เพียงแค่นั้นไปด้วย ออกจะ
ตะกละมากเกินไปแล้วล่ะ” หลี่ชียเอ๋หัวเราะและกล่าว

ผู้เฒ่าก็เพียงหัวเราะนิดหนึ่ง ไม่ได้ถือสาและไม่ได้พูด
อะไรมากความ

“ตาเตมา” ผ่านไปชั่วครู่ หลี่ซีย่จึงยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า
“ครั้งนั้นเจ้าหนุราชั้นเซียนไม่มีวันตายเคยมาขอร้องอะไรเจ้าน่ะสิ”

ผู้เตมานอนอยู่กับเก้าอี้ไม้ นั่น อมยิ้มแต่ไม่พูดอะไร เขา
ไม่ได้ตอบปัญหาของหลี่ซีย่

“ข้าไม่ได้อยากจะรู้ว่าเจ้าหนุราชั้นเซียนไม่มีวันตาย
ดีนอะไรอยู่ และไม่อยากจะรู้ว่าเขาตายอย่างไร สำหรับสิ่งที่เขาทิ้ง
เอาไว้ข้าก็ไม่มี ความสนใจสักเท่าไร” หลี่ซีย่หัวเราะและกล่าว
เอ้อระเหยว่า “ข้าต้องการรู้เพียงเรื่องเดียวเท่านั้น”

“ถูกต้อง เป็นดังที่ไอ้กาทัวนี้พูดเอาไว้ ข้าเคยไปที่
ทะเลกระดูกมา” ผู้เตมาหัวเราะ และยอมรับตรงๆ โดยไม่ปิดบังอะไร

หลี่ซีย่หัวเราะและกล่าวว่า “ข้ารู้อยู่แล้ว การที่ม้าโครง
กระดูกของเจ้าหนุราชั้นเซียนไม่มีวันตายมาหายตัวอยู่ตรงนี้ข้าก็รู้
เรื่องราวบางอย่างแล้วละ เจ้าหนุราชั้นเซียนไม่มีวันตายยังคงคิดค้น
เรื่องเหล่านี้อยู่”

ผู้เฒ่าเพียงหัวเราะแล้วกล่าวว่า “สายตาของเจ้าหนูไม่มีวันตายนับว่าไม่เลวนัก แต่ว่าเมื่อเทียบกับเจ้าแล้วรู้สึกจะมีข้อจำกัดมากเกินไป สายตาของเขามองอยู่แต่เรื่องของอายุวัฒนะอย่างเดียว เรื่องเหล่านี้ฉันคิดว่าอย่างไรมันก็มีอยู่แค่นี้ เรื่องบางเรื่องต้องกลับไปหาที่ต้นตอ”

ราชันเซียนไม่มีวันตายเป็นราชันเซียนที่เคยตายมาครั้งแล้วครั้งเล่าแต่ก็ฟื้นคืนชีพมาได้ทุกครั้ง ในยุคของเขามีผู้คนมากมายที่ให้ความยำเกรงต่อเขา แต่ว่าการเอ่ยถึงจากปากของทั้งสองคน เขาก็เป็นได้เพียงผู้เยาว์คนหนึ่งเท่านั้น

“ตาเฒ่า ข้ำต้องการให้เจ้าเปิดประตูออกมา”

“เหอะ เจ้าอีกา เจ้าพูดง่ายมากเลยนะ” ผู้เฒ่าหัวเราะหะหะๆ กล่าวว่า “ข้าได้ทุ่มเทกำลังกายใจอยู่ในนั้นไม่น้อยเลยนะ แม้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านไปข้าจะยังไม่เคยได้ใช้มัน แต่ไม่แน่วันหนึ่งข้าอาจจะได้ใช้มัน”

“ข้ารู้” หลี่ซีย่หัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าก็แค่บอกว่าไม่แน่วันหนึ่งอาจจะได้ใช้มันเท่านั้น วันนั้นจะมาถึงหรือเปล่าก็พูดยากอยู่ ในเมื่อเวลานี้เจ้าไม่ต้องใช้มันก็ให้ข้าใช้ก็แล้วกัน”

“เจ้าอีกา เจ้าคิดจะทำอะไร?” ผู้เฒ่ากล่าวว่า “เจ้าคงไม่ใช่กำลังคิดเกี่ยวกับทวนสามง่ามอยู่นะ ของชิ้นนี้ไม่ใช่จะได้มาง่ายขนาดนั้น”

“เหอะ ตาเฒ่า เจ้าจะดูถูกข้ามากเกินไปแล้วกรรมัง” หลี่ชีย่ย์มกล่าวว่า “อันที่จริงทวนสามง่ามเป็นของดีชิ้นหนึ่ง แต่มาถึงวันนี้ข้าคงไม่มาดั้นรนเพื่อทวนสามง่ามโดยเฉพาะให้เหนื่อยชาตินี้ข้ามีของวิเศษมากมาย แค่ทวนสามง่ามเพิ่มมันชิ้นหนึ่งก็ไม่ได้มากมาย ขาดมันชิ้นหนึ่งก็รู้สึกว่่าน้อยไป ข้าไม่จำเป็นต้องดั้นรนไปมาอยู่ในทะเลกระดูกเพียงเพราะต้องการทวนสามง่ามชิ้นนี้”

“ทะเลกระดูกนะ...” กระทั่งผู้เฒ่ายังต้องทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ “ต้องมีสักวัน สิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นในแดนวิญญานสวรรค์ในที่สุดก็ต้องมา เรื่องบางเรื่องไม่อาจหลบหนีได้พ้น”

ทะเลกระดูก หนึ่งในสิบสองสุสาน และเป็นสถานที่ที่อันตรายที่สุดของแดนวิญญานสวรรค์ สถานที่ตรงนี้เต็มไปด้วย

ปริศนาจำนวนนับไม่ถ้วน สถานที่ตรงนี้เคยทำให้ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนหนุนเนื่องกันเข้าไป

“สถานที่แห่งนั้นอัปลักษณ์ยิ่งนัก” หลีซีเยยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “แต่เราก็ไม่อาจปฏิเสธว่ามันเป็นสถานที่ที่ดีแห่งหนึ่งโดยแท้ สถานที่เช่นนี้เป็นที่ต้องการของผู้คนมากนะ”

“เหอะ เหอะ เป็นที่ต้องการของผู้คนมาก?” ผู้เฒ่าอดที่จะหัวเราะแหยะแหยะไม่ได้ กล่าวว่า “สิบสองสุสานมีที่ใดที่ไม่เป็นที่ต้องการของผู้คนมาก สถานที่เฮงซวยแบบนี้ ต้องมีชีวิตรอดมาเสวยสุขจึงนับว่าใช้ได้ มิฉะนั้นล่ะก็ ต่อให้สิ่งนั้นดีอย่างไรก็ไร้ประโยชน์”

“เรื่องนี้อย่างไรก็ได้ อย่างไม่เสียข้าก็ไม่คิดจะหารังอะไรอยู่แล้ว” หลีซีเยหัวเราะ และกล่าวว่า “แต่ข้ามีสิ่งที่ต้องการอยู่ในทะเลกระดูก ตาเฒ่า คราวที่แล้วเจ้าเคยไปที่นั่นมาแล้ว เจ้าควรรู้ว่าเมื่อถูกเจ้าทำเช่นนี้ทุกอย่างก็ต้องจบกันโดยสิ้นเชิง ดังนั้นข้าจึงบอกว่า ตาเฒ่า ข้าต้องการให้เจ้าเปิดประตูมิเพียงเจ้าเปิดประตูเท่านั้น ข้าจึงจะทำการได้สำเร็จ”

ผู้เฒ่าเอนนอนอยู่บนเก้าอี้ไม่ไม่พูดอะไรออกมา คล้าย
ดั่งนอนหลับไปแล้ว

หลี่ชียเอเองก็เอนตัวนอนอยู่ไม่ได้พูดให้จบ มีความสุข
กับลมที่พัดโชยมาเบาๆ เหมือนว่าได้ลืมเรื่องของตนเองไปแล้ว
อย่างนั้น

“เจ้าอีกา” ในที่สุด หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ผู้เฒ่า
ได้พูดขึ้นมาว่า “ระหว่างเจ้ากับข้า ความสัมพันธ์ก็ส่วน
ความสัมพันธ์ เจกเช่นครานั้นที่ข้ารับเจ้าหนูและนั่งหนูตระกูลเจียน
เป็นศิษย์อย่างนั้น เป็นเพราะข้าต้องการให้สายเลือดของข้าได้สืบ
ทอดต่อไปเรื่อยๆ เจ้าหนูเจียนจึงได้แต่งงานกับนั่งหนูบ้านข้า เป็น
การเสริมเต็มเต็มในสิ่งที่สายเลือดของบ้านข้าที่ขาดไป”

“ข้ารู้ ของใต้เปล้าไม่มีในโลก” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวเฉยเม
ยออกมาว่า “ตาเฒ่า เจ้าต้องการอะไรเจ้าบอกมาเลยก็แล้วกัน ขอ
เพียงเป็นสิ่งที่ข้าสามารถเอาออกมาได้ รับรองว่าข้าไม่ทำงาน
คลุมเครือแน่”

ผู้เฒ่าถึงกับนั่งเงียบ เขาเอนนอนอยู่อย่างนั้นเงียบๆ หรือบางที่เขาอาจจะหลับไปแล้ว และหรือกำลังครุ่นคิดปัญหาอะไรอยู่

“เจ้าอีกา ข้าแน่แก่แล้ว” สุดท้าย ผู้เฒ่าได้กล่าวว่า “ตาแก่ออย่างข้าไม่รู้ว่าจะเดินไปได้อีกนานเท่าไร สิ่งที่ดีควรมีข้าก็มีแล้ว สำหรับของวิเศษอะไรนั้นล้วนแล้วแต่เป็นของนอกกาย ข้าไม่ได้แสวงหาสิ่งเหล่านี้แล้วละ”

“ตาเฒ่า เจ้าคงไม่คิดจะให้หนังหนูคนไหนในบ้านเจ้ามาแต่งกับข้ากระมัง” หลีซีเยกกล่าวล้อเล่นออกไป “ถ้าหากเป็นเช่นนั้นล่ะก็ ให้มันแล้วกันไปเถอะ”

“แต่งงาน?” ผู้เฒ่าหัวเราะและสายหน้า กล่าวว่า “ช่างเถอะ เจ้าอีกา คนอื่นไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนแบบไหน แต่ตาแก่ออย่างข้านะรู้ ถ้าหากหนังหนูบ้านข้าคนนั้นแต่งงานกับเจ้าล่ะก็ เท่ากับว่าถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องเป็นคนที่มีความสำคัญ! ข้าไม่ต้องการให้หนังหนูคนนั้นของบ้านข้าต้องอาศัยน้ำตาล้างหน้าทุกวันหรอกนะ”

“เจ้ามันสูงสงขขนาดนี้ นังหนูพวกนั้นของบ้านข้าอาจ
เอื่อมไม่ถึง” ผู้เฒ่าพูดด้วยท่าทีกึ่งล้อเล่นกึ่งจริงจัง ยิ้มกล่าวว่า “ข้า
หวังเพียงให้พวกนางสงบสุขปลอดภัยและมีความสุขก็พอใจแล้ว”

ตอนที่ 1267 กล่าวลา

หลี่ซีเย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่ง โดยไม่ได้ใส่ใจกับคำพูดของผู้
เฒ่า

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ผู้เฒ่ากล่าวว่า “เจ้าอีกา
ตาแก่อ่างขำมีชีวิตอยู่มาจนถึงบัดนี้ ขำไม่ได้แสวงหาสิ่งใดอีก
ต่อไปแล้ว สำหรับของสิ่งนั้น ขำยังไ้ก็ได้ หากว่าเจ้าต้องการมัน
จริงล่ะก็ เช่นนั้นขำก็จะเปิดประตูให้”

“ขำเข้าใจ” หลี่ซีเย่นิ่งเงียบเป็นเวลานาน สุดท้ายกล่าว
งอย่างเชื่องช้าว่า “ตาเฒ่า พุดไปพุดมาท้ายที่สุดแล้วขำก็ติดค้าง
หนี้บุญคุณเจ้า”

“ถูกต้อง เจ้าติดค้างหนี้บุญคุณขำ” ผู้เฒ่าเผยให้เห็น
ถึงรอยยิ้ม กล่าวว่า “เจ้าอีกา หากว่าเจ้าพ่ายแพ้ ให้ถือว่านั่นคือ
ของขวัญที่ขำมอบให้กับเจ้า หากเจ้าชนะ ไม่ว่าจะอนาคตจะเป็น
เช่นใด ณ สุดปลายทางของโลก ในขณะที่มีการเริ่มต้นศักราช
ใหม่นั้น เจ้าอย่าลืมว่าเจ้านะติดค้างหนี้บุญคุณขำเรื่องหนึ่งก็พอ”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว ผู้เฒ่าเอ๋ยขึ้นมามีท่าทีเรียบ
เฉยว่า “ตัวข้าเองยังไ้ก็ได้ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว จะมีชีวิตอยู่ได้อีกแค
ไหน จะทรمانอีกนานแค่ไหนก็ช่างมันเถอะ หนึ่บุญคุณนี้ข้าหวัง
เพียงส่งต่อให้กับลูกหลานของข้า เจ้าคิดว่าอย่างไร เจ้าอีกา”

“ตาเฒ่า พูดไปพูดมา สุดท้ายแล้วเจ้าก็คือต้องการให้
ข้าเป็นแม่นมให้กับลูกหลานของเจ้า” หลีชีเยอดที่จะหัวเราะออกมา
ไม่ได้ กล่าวว่ “ใครๆ เขาก็ว่า คนที่แก่แล้วมักจะไร้คุณธรรม ตา
แก่อย่างเจ้านี้นั่งติดลูกคิดในใจเอาไว้อย่างดีเลยนะ”

“คนเราแก่แล้วมักจะอดเป็นหวังไม่ได้ เจ้ว่าหรือไม่” ผู้
เฒ่าก็เพียงหัวเราะแล้วกล่าวว่า “แม้ว่าจำนวนลูกหลานข้าจะมีไม่
มาก แต่บนตัวของพวกเขาล้วนแล้วแต่มีค่าทั้งนั้น เกิดวันใดข้ามี
ชีวิตอยู่ต่อไปไม่ไหวจริงๆ ละก็ สักวันหนึ่ง พวกเขาอาจจะ
กลายเป็นเหยื่อของคนอื่นก็ได้”

“มังกรนะ” หลีชีเยหัวเราะกล่าวว่า “ถ้าหากมีวันนั้น
จริงๆ อันที่จริงเลือดมังกรอะไรนั้นย่อมเป็นสิ่งที่ผู้คนอยากได้กัน
มาก ของดีๆ เช่นนี้ใครๆ ก็ต้องการได้มีส่วนแบ่งกับเขาด้วย”

ผู้เฒ่าหัวเราะและกล่าวเฉยเมยว่า “ข้าเองก็หวังว่าเจ้า ลิงทโมนจะได้กลายเป็นมังกรแท้จริงสักวัน แต่หากมีวันนั้นจริงๆ มันก็คือภัยพิบัติเหมือนกัน เพราะเหล่าราชันและบรรดาเทพ ทั้งหลายก็อยากได้”

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก หลี่ซีเยหัวเราะด้วยท่าที สบายๆ กล่าวว่า “ทำไมจะไม่ได้ล่ะ หากข้าชนะได้กระทั่งการรบครั้ง สุดท้าย สิ่งอื่นๆ ก็ไม่มีความหมายแล้ว เอ้า แม่นมก็แม่นม ตาเฒ่า ขำรับปากเจ้า”

ผู้เฒ่าเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา สิ่งนี้อยู่ในความ คาดคิดของเขาอยู่แล้ว เขาไม่ได้รู้สึกดีใจ และไม่ได้รู้สึกประหลาด ใจ เพียงมีอาการเรียบเฉยเท่านั้น

“เจ้าอีกา...” พวกเขาอยู่ในภาวะนิ่งเงียบ หลังจากผ่านไป นานมาก เขาพูดน้ำเสียงเรียบเฉยว่า “เรื่องของนังหนูเจียนนั้น ข้ารู้สึกเสียใจอยู่บ้าง ในฐานะเป็นอาจารย์ของนาง เรื่องบางเรื่อง กลับสุดความสามารถ”

หลี่ซีเยก็นิ่งเงียบไปพักหนึ่ง สุดท้ายทอดถอนใจ ออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ตาเฒ่า เจ้าเป็นอาจารย์ที่สุดยอดมากคน

หนึ่ง เป็นอาจารย์ที่ทุ่มเทให้กับหน้าที่ เจ้าหนูเลียนก็ดี นังหนูเลียนก็ช่าง เจ้าดูแลพวกเขาเหมือนดังเป็นลูกในไส้ของตนเอง สิ่งที่ควรกระทำเจ้าก็ได้ทำไปแล้ว”

“ชีวิตคนเราย่อมจะต้องมีอุปสรรคที่ไม่อาจก้าวข้ามไปได้ ไซ้ว่าใครก็สามารถเข้มแข็งยืนหยัดต่อไปได้” หลี่ชีย่รู้สึกจนด้วยเกล้าและทอดถอนใจออกมา กล่าวว่า “นังหนูนั้นไม่มีข้อที่ต้องตำหนิแล้วละ เพียงแต่น่าเสียดาย นางไม่สามารถก้าวออกมาจากเงามืดที่อยู่ในชีวิตของนางไปได้”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่รู้สึกผิดหวังอยู่บ้างและเงิบกริบ เรื่องบางเรื่องต่อให้เจ้ามีความฝืนลิขิตสวรรค์เพียงใด แต่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงมันได้

ผู้เฒ่าอดที่จะหัวเราะออกมา กล่าวว่า “ภายในใจของตาแก่อย่างข้ายังคงรู้สึกเสียใจที่ช่วงเวลาที่สุดท้ายของชีวิตนังหนูข้าไม่สามารถต่อชีวิตให้กับนาง ความจริงแล้ว ในใจของเจ้าก็จนด้วยเกล้าเหมือนกัน และรู้สึกเสียใจเช่นกัน”

“ครานั้น มันเป็นการเลือกของนาง” หลี่ชีย่ได้แต่หัวเราะและกล่าวว่า “นางคิดแต่จะตายเท่านั้นเอง นี่แหละคือความ

ธรรมดาสามัญที่นางต้องการแสวงหา นางเป็นผู้หญิงที่ดี ติดตาม อยู่ข้างกายข้า และทำงานให้กับข้ามากมาย”

“สิ่งที่ผ่านไปแล้วก็ให้มันผ่านไปเถอะนะ” ผู้เตมาเองก็ กล่าวอย่างเฉยเมยว่า “เจ้ามีความสำคัญมากที่สุดในใจของนังหนู ตลอดมา แม้แต่ช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตนาง นางก็พึงพอใจแล้ว แม้ว่านางไม่สามารถก้าวออกจากเงามืดได้ แต่ ชั่วชีวิตของนาง เจ้าเป็นผู้นำพาแสงสว่างให้กับนาง ท่ามกลางสีเลือด ภายใต้ความ สิ้นหวัง เป็นเจ้าที่ให้ชีวิตกับพวกเขา ในห้วงที่ปราศจากความ ช่วยเหลือใดๆ เป็นเจ้าที่มอบความกล้าให้พวกเขาได้มีชีวิตอยู่ ต่อไป”

“เรื่องบางเรื่องเมื่อมันผ่านไปแล้ว ก็ให้มองข้ามไป เถอะ” ผู้เตมาก็เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น กล่าวว่า “ก็ เหมือนดังคำพูดของเจ้าหนูเจียนที่ว่า แม้ว่าจะไม่ได้ก้าวเดินออกมา จากเงามืด แต่เจ้าได้ให้แสงสว่างกับพวกเขา”

“แสงสว่างไม่สามารถสาดส่องไปยังทั่วทุกมุมโลก” หลี่ ชิเย่จ้องมองดูห้องฟ้า ดวงตาทั้งสองดูลึกล้ำยิ่งนัก เหมือนว่าได้มอง ทะลุทุกสิ่งบนโลกอย่างนั้น กลางเฉยเมยว่า “บนโลกไม่มีเจ้าผู้ช่วย เหลือมนุษย์ ทุกอย่างต้องพึ่งตนเอง”

“เจ้าผู้ช่วยเหลือนมนุษย์?” ผู้เฒ่าอดที่จะหัวเราะไม่ได้
กล่าวว่า “ให้เจ้าผู้ช่วยเหลือนมนุษย์ไปตายเสียเถอะ ถ้าหากทุกคน
ต่างเฝ้าปรารภณาแต่เจ้าผู้ช่วยเหลือนมนุษย์ล่ะก็ เช่นนั้นแล้วเจ้า
ผู้ช่วยเหลือนมนุษย์ก็คือมารร้าย! ทุกคนต่างก็เป็นเจ้าผู้ช่วยเหลื่อ
มนุษย์ของตนเอง แม้แต่ตัวของเจ้าเองยังช่วยวิถีชีวิตของตนเอง
ไม่ได้ แล้วจะมีเจ้าผู้ช่วยเหลือนมนุษย์มาช่วยเหลือวิถีชีวิตของเจ้า!”

“นั่นสิ หลี่ซิเย่ทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่
กล่าวว่า “ข้าสามารถช่วยพี่สาวน้องชายพวกเขาสองคน สามารถ
ช่วยชีวิตของพวกเขาได้ แต่กลับไม่สามารถช่วยเหลือวิถีชีวิตของ
พวกเขาได้!”

“บ้าไปแล้ว!” สุดท้าย ผู้เฒ่าอดที่จะด่าออกมาคำหนึ่ง
กล่าวว่า “ไอ้อีกา อายุของพวกเราสองคนรวมกันแก่กว่าทุกคน
แล้ว กลับเหมือนยายแก่สองคนที่มาพร่ำบ่นอะไรตรงนี้ ให้
ความรู้สึกที่อ่อนแออ่อนไหว ให้ตายเถอะ”

“คนเราแก่แล้ว ย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้จะต้องบ่นจู้จี้บ้าง”
หลี่ชี่เยอตที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้

สุดท้ายผู้เฒ่าไม่พูดอะไรอีก หลี่ชี่เย่ก็ไม่พูดอะไรอีก
แล้ว พวกเขาต่างจ้องมองไปบนห้องฟ้าเจียบๆ ดุจดั่งห้องฟ้าคือ
สถานที่ที่สวยงามที่สุดในโลกอย่างนั้น

ฟ้าดินช่างเจียบสงบเหลือเกิน การมาอยู่ที่ตรงนี้ของ
พวกเขาจะไม่มีสิ่งใดมารบกวนพวกเขาได้ นี่คือช่วงเวลาที่เจียบ
สงบสำหรับพวกเขาที่เป็นระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่แท้จริง

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก แล้วผู้เฒ่าก็ได้กล่าวว่า
“เจ้าอีกา ข้าไม่ไปส่งเจ้าแล้วนะ มาทางไหนกลับไปทางนั้นก็แล้ว
กัน”

“ช่างเถอะ หากว่าต้องให้เจ้าคลานออกมาจากรังมันก็น่ากลัวมากเกินไปแล้วละ ข้ารู้จักทางดี” หลี่ซีเยกล่าวล้อเล่นออกไป

แม้ว่าจะเป็นเช่นนี้ก็ตาม หลี่ซีเยลุกขึ้นยืนมองดูผู้เฒ่าสุดท้ายได้แต่กล่าวว่า “ตาเฒ่า ลาก่อน ไม่แน่ว่าคราวนี้อาจจะเป็นโอกาสสุดท้ายที่เจ้ากับข้าได้พบกันแล้ว”

“รักษาตัวด้วย ไอ้อีกา” ผู้เฒ่ากล่าวพร้อมกับเผยถึงรอยยิ้มออกมาให้เห็น

หลี่ซีเยพยักหน้า หันหลังจากไปทันทีโดยไม่ได้กล่าวอะไรอีก

“อีกา...” หลี่ซีเยเดินไปได้ไม่กี่ไกลผู้เฒ่าได้เรียกหลี่ซีเยไว้เป็นครั้งสุดท้าย หลี่ซีเยหยุดอยู่ตรงนั้น

ผู้เฒ่านั่งตัวตรง ท่าทีจริงจังและเอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “เจ้าน่าจะเคยได้ยินตำนานบางอย่างมา ถ้าหากเจ้าก้าวข้ามเส้นนั้นไปเมื่อไร ถ้าหากก้าวไปถึงขั้นนั้นจริง ความหายนะก็จะมาเยือน”

หลี่ซิเย่ก็กล่าวด้วยที่ท่าทีจริงจังมาก ท่าทีหนักแน่น กล่าวว่ “มันเป็นเรื่องจริง สิ่งที่สมควรจะมาท้ายสุดก็ต้องมา ไม่ว่าจะก้าวข้ามเส้นนั้นหรือไม่ก็ตาม”

ผู้เฒ่าหนึ่งเงียบขึ้นมมา สุดท้าย เขาเอ่ยขึ้นมมาซ้ๆ ว่า “เจ้าอีกา เจ้าเตรียมพร้อมแล้วหรือยัง!”

“เมื่อวันนั้นมาถึง ข้าจะเผชิญกับมันโดยไม่หวั่น ข้าจะสู้รบจนถึงที่สุด ไม่ว่าจะอนาคตจะเป็นเช่นใด ขอเพียงข้าไม่ได้ล้มลง ทุกอย่างก็จะไม่เกิด!” หลี่ซิเย่กล่าวด้วยว่จาที่หนักแน่นจริงจังยิ่งนัก

ผู้เฒ่าทอดถอนใจออกมาเบาๆ พิมพ์ออกมาว่ “ที่สมควรต้องมมาอย่างไรเสียก็ต้องมมา เกรงว่ใครก็หนีไม่พ้น”

“ข้าเชื่อว่าเจ้าจะสามารถหนีรอดไปได้” หลี่ซิเย่หัวเราะ และกล่าวว่ “ตาเฒ่า เตรียมตัวให้พร้อมเถอะนะ ถ้าหากวันนั้นมมาถึงจริง ข้าเชื่อว่าเจ้ามีกำลังเช่นนี้” กล่าวจบเดินจากไปทันที

ผู้เฒ่านั่งเงิบขึ้นมา เขานั่งเงิบๆ อยู่บนเก้าอี้ไม้ นั้น
หลังจากเวลาผ่านไปนานมากๆ แล้วเขาลังได้เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า "ถ้า
หากไม่ใช่การมาถึงของศักราชใหม่ ก็คือทุกอย่างกลายเป็นเหี่ยว
เฉา" กล่าวจบ ได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ

ครั้นสิ้นเสียงการทอดถอนใจของผู้เฒ่า ผู้เฒ่าก็หาย
ตัวไปกลางอากาศ ทิวท้งสวนดอกไม้เงิบส่งดิ่งนัก เงิบจนรู้สึก
น่ากลัว หากไม่เป็นเพราะมีการปลูกดอกไม้ประหลาดต่างๆ อยู่
ตรงหน้าเต็มไปหมด อาจจะทำให้คิดว่าได้มาถึงสถานที่ที่มีแต่
ความเงิบส่งดิ่งก็เป็นได้

สุดท้ายแล้ว หลี่ซีย่กลับมาถึงตระกูลเจียน ทันทที่หลี่
ซีย่กลับมาถึง ทั้งเจียนหลงเว่ยและเจียนเสี่ยวเถี่ยต่างรีบมาเข้าพบ
พวกเขาคารวะต่อหลี่ซีย่ กล่าวว่า "ไต่เท้า..."

"ไม่ต้องมากพิธี" หลี่ซีย่โบกมือเบาๆ กล่าวว่า "ควรเป็นอย่างไรก็
เป็นอย่างนั้นเถอะ ข้าคงไม่ได้รั้งอยู่ที่นี้นานเกินไป หลังจากทีเรื่อง
บางเรื่องจัดการเสร็จสิ้นก็เป็นเวลาที่ข้าต้องไปจากแล้ว"

เมื่อเจียนหลงเว่ยและเจียนเสี่ยวเถี่ยได้ยินหลี่ซีย่กล่าว
เช่นนี้ จึงได้แต่คารวะที่หนึ่ง พวกเขาขอมคาดหวังให้หลี่ซีย่สามา

รถวิ่งอยู่ที่นี่เพื่อส่งสอนชี้แนะต่อพวกเขาบ้าง สำหรับพวกเขาแล้ว หากสามารถได้รับการชี้แนะจากอาจารย์ที่ปรึกษาระดับชั้นเซียนที่อยู่ ในตำนาน จะทำให้พวกเขาได้รับประโยชน์อย่างยิ่งไปชั่วชีวิต

“ใต้เท้า เกิดเรื่องที่ทะเลสาบตั้งถึงเล็กน้อย เจ้าสำนัก ทะเลสาบตั้งถึงต้องการพบท่านมาโดยตลอด” เวลานี้ เจียนเสี่ยว เถี่ยรีบเร่งแจ้งเรื่องต่อหลี่ชียเอ

หลี่ชียเอสั่งการไปว่า “ให้เขามาพบข้าก็แล้วกัน ทะเลสาบตั้งถึงก็มีวาสนากับข้าอยู่ สมควรที่จะต้องจบสิ้นกันเสียทีแล้ว”

เพียงครู่เดียว หงเทียนจู้เร่งรีบสาวเท้าเข้ามา พลันที่ เขาพบหน้าหลี่ชียเอจึงแสดงคารวะและกล่าวว่า “คุณชาย เกิดเรื่อง ใหญ่แล้ว แคว้นซีและสำนักฉลามโลหิตต้องการให้พวกเราให้ คำตอบพวกเขา มิฉะนั้น พวกเขาจะบุกประชิดเมือง”

หลี่ชียเอสั่งหารซ่งกวานเพยหลง และนายน้อยสำนัก ฉลามโลหิต ทำให้แคว้นซีและสำนักฉลามโลหิตโกรธแค้นอย่างยิ่ง ลั่นวาจาออกไปให้ทะเลสาบตั้งถึงส่งมอบหลี่ชียเอออกมา มิฉะนั้น แล้วพวกเขาจะเหยียบทะเลสาบตั้งถึงให้ราบ

“ส่งกองทัพมาประชิด?” หลี่ชีย่ยมเฉยเมย กล่าวว่
“ให้พวกเขาเถอะ ให้เลือดสดๆ ได้ย้อมทะเลให้กลายเป็นสีแดงก็
แล้วกัน น้ำทะเลสีครามต้องการเลือดสดๆ ของพวกมันมาล้างกายา
มีเพียงวิธีนี้เท่านั้น ปัสจทะเลจึงจะประจักษ์ถึงความแข็งแกร่งของ
เผ่าพันธุ์มนุษย์ได้!”

เมื่อหลี่ชีย่พูดออกมาเช่นนี้ ทำเอาหงเหียนจู้ถึงกับร่าง
สั่นเทิ้มทีหนึ่ง หนาวสะท้านถึงภายในทรวง เวลานี้เขาอดคิดถึง
เรื่องราวที่เกิดขึ้นที่เขตนกยุงไม่ได้ เขาคิดถึงการชนฆ่าสังหารที่
น่ากลัวกับการหลอมกลั่นเลือดของปลาทะเลกว้างไพศาลนับล้าน
ล้านตัว!

เจียนเสี่ยวเถี่ยพลันมีท่าทีกระฉับกระเฉงขึ้นมา กล่าว
ว่ “แค่แคว้นซีและสำนักฉลามโลหิตเท่านั้นนับเป็นอะไรได้ ขอ
เพียงใต้เท้ามีคำบัญชา ศิษย์ของตระกูลเจียนจะช่วยเหยียบบแคว้นซี
และสำนักฉลามโลหิตให้ราบเป็นหน้ากลองทันที”

คำพูดของเจียนเสี่ยวเถี่ยทำเอาหงเหียนจู้ต้องอ้าปาก
ตาค้าง แม้แต่ตระกูลเจียนยังพร้อมรับใช้หลี่ชีย่ ทำให้เขารู้สึกว่
มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย

หงเหียนจู๋ได้สติกลับมา ร่างสิ้นหทัยหนึ่ง เขาลังเล เล็กน้อยแล้วกล่าวว่า “ได้ยินว่ามหาเทพฉลามโลหิตแห่งสำนัก ฉลามโลหิตเป็นเจ้าของทะเล...”

“เทพจอมปลอมเท่านั้น” เจียนหลงเว่ยกล่าวน้ำเสียง เรียบเฉยว่า “คิดว่าได้รับการยอมรับจากทวนสามง่ามแล้วก็คือเจ้า แห่งทะเลอย่างนั้นรี! ขอเพียงมหาเทพฉลามโลหิตกลับมา จะสังหาร มันนอกทะเลสาบตั้งถึงแน่นอน!” เจียนหลงเว่ยกล่าวน้ำเสียง ราบเรียบมาก สิ่งนี้ยอมเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่ง ของตระกูลเจียนได้แล้ว

ตอนที่ 1268 กองทัพประชิดเมือง

คำพูดของเจียนหลงเว่ยทำให้หงเทียนจู้รู้สึกสะท้าน
ภายในใจขึ้นมา เจกเช่นมหาเทพฉลามโลหิตระดับนี้เมื่อออกจาก
ปากของเขาก็ต้องกลายเป็นเทพจอมปลอมไป เป็นความอหังการ
เพียงใด เป็นความดุดันเช่นใด

ขณะเดียวกัน คำพูดของเจียนหลงเว่ยทำให้ภายในใจ
ของหงเทียนจู้บังเกิดความฮึกเหิมและเลือดที่ร้อนระอุปะทุขึ้นมา
หากว่าทะเลสาบตั้งถึงได้รับความช่วยเหลือจากตระกูลเจียน มัน
ย่อมช่วยให้ทะเลสาบตั้งถึงผ่านพ้นวิกฤติครั้งนี้ไปได้

“เข้าไปเองก็เพียงพอแล้ว” สำหรับการขอออกศึกของ
พวกเจียนหลงเว่ยนั้น หลี่ชียเอ่เพียงโบกมือเบาๆ กล่าวเฉยเมยว่า
“สมควรให้เผ่าปีศาจทะเลในแดนวิญญานสวรรค์ได้แหกตาดู
ความภาคภูมิใจของเผ่าพันธมิตรมนุษย์บ้าง ให้พวกเขาทราบว่าต่อให้อยู่

ที่ทะเลปีศาจมังกร เผ่าพันธุ์มนุษย์ก็สามารถสยบเหล่าชั้นฟ้าได้
เช่นกัน! ”

เมื่อหลี่ชีย่พูดเช่นนี้ พวกเจียนหลงเว่ยจึงได้แต่แสดง
การระไม่กล้าเสนอตัวแย่งผลงานอีก ในสายตาของพวกเขาเข้าใจ
เป็นอย่างดีว่า ผู้ยิ่งใหญ่ที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรเฉกเช่นไต่เท่านั้น ต่อให้เจ้า
แห่งทะเลกำเนิดปรากฏตัวขึ้นมาจริง ก็ต้องกลางเป็นเก้าธูลี่ไป
เหมือนกัน เพราะบุคคลผู้นี้คือบุคคลระดับที่เคยสังหารราชันเซียน
มาแล้ว!

หลี่ชีย่สั่งการต่อหงเทียนจู้ว่า “ในเมื่อศัตรูต้องการ
ประชิดเมืองก็เตรียมตัวสู้รบกับพวกมัน ให้พวกมันฝังร่างไต่ทะเล
เอาไว้ทั้งหมด”

หงเหียนจู้้าปากจะพูดอะไรออกมา แต่อืดๆ ออดๆ อยู่
เป็นเวลานาน ท้ายสุด ยังคงไม่รู้ว่าอะไรจะปริปากพูดอย่างไร

“มีอะไรก็พูดมาไม่ต้องเกรงใจ” หลี่ซีเย่เหลือบตามอง
เขาแวบหนึ่ง เอ๋อขึ้นซ้ำๆ

หงเหียนจู้้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ สุดท้ายตัดสิ้นใจ
เด็ดขาด กล่าวว่า “เหล่าบรรพบุรุษตระกูลต่างๆ พวก พวก พวก
เขาตั้งใจจะเจรจาสงบศึก ยินดีรับเงื่อนไขของแคว้นซีและสำนัก
ฉลามโลหิต”

“เจรจาสงบศึก?” หลี่ซีเย่อดหัวเราะออกมาไม่ได้
กล่าวน่าเกรงขามว่า “ทะเลสาบตั้งถึงพวกเจ้ากลายเป็นพวกซี
ขลาดไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน? บรรพบุรุษของพวกเจ้าเคยเจรจาสงบ

ศึกกับศัตรูตั้งแต่เมื่อไหร่กัน? เหล่าปฐมบรรพบุรุษตระกูลต่างๆ เช่น
ตระกูลหลิน สวี ฉาง และตระกูลหงขณะมีชีวิตอยู่ ต่อให้สู้รบกันจน
เหลือคนสุดท้ายก็ไม่เคยคิดยอมแพ้! กระดูกของพวกเขาหล่น
ขึ้นมาจากเหล็ก เลือดที่ร้อนระอุของพวกเขาสามารถสร้างเป็น
กำแพงเมืองที่แข็งแกร่งมากที่สุดของฟ้าดินแห่งนี้ได้”

“ในครั้งนั้น ในสายตาของปฐมบรรพบุรุษพวกเจ้า อ๋อง
เทพนับเป็นตัวละคร สายสำนักราชันเซียนนับเป็นอะไร ยามที่ธงศึก
ของตระกูลพวกเจ้าโบกสะบัดถึงที่ใด ที่นั่นคือปณิธานที่แข็งแกร่ง
ดั่งเหล็กกล้า คือกองพลเหล็กกล้าไร้เทียมทาน เหล่าศัตรูทั้งหมด
จะต้องกลายเป็นเถ้าธุลี กำแพงเมืองที่แข็งแกร่งต้องละเอียดยับ
ยับเยิน! มาวันนี้ผู้ที่เป็นลูกหลานเจกเช่นพวกเจ้าใช้ได้เลย แค่มด
ปลวกอย่างแคว้นซี สำนักฉลามโลหิตก็สามารถเหยียบบ่่าพวกเจ้า
ได้แล้ว! สามารถทำให้พวกเจ้ายอมคุกเข่าเป็นทาสได้! พวกเจ้าผิด
ต่อเกียรติยศชื่อเสียงที่ปฐมบรรพบุรุษพวกเจ้าได้สร้างเอาไว้
หรือไม่? ” ครั้นเอยมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ที่มีท่าทีเอ้อระเหย
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นยังอดที่จะตำหนิหงเหียนจู้ด้วยเสียงอันดัง
ไม่ได้

หงเหียนจู้รู้สึกถึงไอบริเวณที่แสบร้อน เมื่อถูกหลี่ชีย่
กล่าวตำหนิเช่นนี้ ภายใต้การตำหนิอย่างรุนแรงของหลี่ชีย่เช่นนี้
ทำให้ภายในใจของหงเหียนจู้รู้สึกอัดอั้นเต็มทน เมื่อนึกถึงปฐม
บรรพบุรุษของตนที่เกรียงไกรมากด้วยอำนาจ คิดถึงทะเลสาบ
ต้งถึงในครั้งนั้นที่หมางเมินไต่ห้ำ! เหมือนดั่งที่หลี่ชีย่พูดเอาไว้
อย่างนั้น ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเกรียงไกรไปทั่วห้ำ ธงชัย
เฉลิมพลของพวกเขาปรากฏที่ใด ก็เสมือนหนึ่งเป็นปณิธานอัน
แข็งแกร่งดุจเหล็กกล้า

ขณะที่ปฐมบรรพบุรุษยังคงมีชีวิตอยู่ มีอิทธิพลยับ
ยันต่อเก้าแดนเช่นใด กวาดล้างสิ้นศัตรูเกรงทั่วทั้งสิบแดนดิน
หมางเมินต่อเหล่าเทพเทวาเพียงใด!

นึกถึงสุดยอดเกียรติยศของปฐมบรรพบุรุษ นึกถึง
อำนาจบารมีปราศจากผู้ต่อกรของปฐมบรรพบุรุษแล้ว หงเหียนจู้
อดรู้สึกเลือดในกายที่เดือดพล่านขึ้นมาไม่ได้ หากวันนี้พวกเขา

ยอมคุกเข่าก้มหัวให้กับแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตละก็ พวก
เขาต้องระอายเป็นบรรพชนยิ่งนัก!

“ขอเพียงคุณชายท่านยินดีช่วยเหลือข้าอีกแรงหนึ่ง
ต่อให้บรรดาบรรพบุรุษไม่เห็นด้วยก็ตาม ข้าก็จะนำพาศิษย์ใน
สังกัดรบเพื่อทะเลสาบตั้งถึง จะไม่เจรจาสงบศึกอย่างเด็ดขาด!”
ในเวลานี้ หงเทียนลู่ไม่รู้ว่าเอาแรงฮึดมาจากไหน กัดฟันกล่าวด้วย
เลือดในกายที่ระอุเดือนพล่าน

“ในเมื่อเจ้ามีใจเช่นนี้ งั้นดีมาก” หลี่ชียემองดูหงเทียน
ลู่ที่หนึ่ง พยักหน้า กล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้น เรากลับทะเลสาบ
ตั้งถึงกันเถอะ เจ้าเบิ่งตาดูให้ดี มองดูว่าพวกมดปลวกเช่นแคว้นซี
กับสำนักฉลามโลหิตจะถูกปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้าเหยียบให้
อยู่ใต้ฝ่าเท้าอย่างไร! ให้ชนรุ่นหลังของทะเลสาบตั้งถึงจงจดจำ
เอาไว้ให้ดี ปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้าเคยเกรียงไกรแปดทิศแค่
ไหน ลูกหลานห้ามทำให้เกียรติของพวกเขาต้องเสื่อมเสียไป!”

เวลานี้เลือดในกายของหงเที้ยนจู้ถึงกับเผาผลาญลูก
ใหม่ อดที่จะกำหมัดขึ้นมาไม่ได้ กล่าวว่ “พวกเราอินดิร่วมรบ
เคียงบ่าเคียงไหล่กับคุณชาย”

ครั้นเจียนหลงเวยมองเห็นภาพนี้แล้วอดที่จะพยักหน้า
เงิบๆ เขารู้ว่าการที่หงเที้ยนจู้บังเกิดอารมณ์ขึ้นมากะทันหันเช่นนี้
ได้เป็นที่ชื่นชอบของหลี่ซิเย่ ซึ่งจะแปรเปลี่ยนชะตาของทะเลสาบ
ต้งถึง และเปลี่ยนชะตาชีวิตของหงเที้ยนจู้อีกด้วย

ถ้าหากเมื่อครู่หงเที้ยนจู้แสดงท่าทีหัวหดและต้องการ
เจรจาสงบศึกละก็ เกรงว่าคงทำให้หลี่ซิเย่ละทิ้งไม่ยุ่งเกี่ยวเรื่องนี้อีก
จากนี้ไปทะเลสาบต้งถึงคงจะตกต่ำไม่สามารถลุกขึ้นมาได้อีก และ
ตกเป็นเมืองขึ้นไป

การที่หลี่ชียเอ๋ได้สังหารซ่งกวานเพยหลง นายน้อย
สำนักฉลามโลหิต ได้สร้างความโกรธแค้นให้กับแค้วนซี และสำนัก
ฉลามโลหิตอย่างมาก โดยเฉพาะซ่งกวานเพยเยียนที่เสียชีวิตให้กับห
ลี่ชียเอ๋ นางสาบานว่าจะต้องสังหารหลี่ชียเอ๋ให้จงได้

เพียงชั่วข้ามคืน แค้วนซีและสำนักฉลามโลหิตได้
รวบรวมไพร่พลถึงหนึ่งแสนคน ยกมายังทะเลสาบตั้งถึงอย่าง
ยิ่งใหญ่เกรียงไกร และประกาศออกมาว่าจะทำลายทะเลสาบตั้งถึง
เสีย

เมื่อเกิดเรื่องราวเช่นนี้ขึ้นมา ทำให้บริเวณน่านน้ำแห่ง
นี้พลันคึกคักขึ้นมาทันที ผู้บำเพ็ญตนและสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมาก
ต่างเฝ้ารอดูเหตุการณ์นี้อย่างใจจดใจจ่อ กระทั่งมีปีศาจทะเล
บางส่วนได้รวมตัวกันอย่างเงียบๆ

พื้นที่อันเป็นทำเลทองผืนนี้ของทะเลสาบตั้งถึงใครๆ ก็
อยากได้มันมาครอบครองอย่างมาก เวลานี้แคว้นซีและสำนักฉลาม
โลหิตประกาศศึกสงครามกับทะเลสาบตั้งถึง ซึ่งถ้าหากทะเลสาบ
ตั้งถึงพ่ายแพ้สงครามล่ะก็ ไม่ว่าใครก็ต้องการได้รับส่วนแบ่งกับเนื้อ
ชิ้นนี้ทั้งนั้น

โดยเฉพาะบรรพาสานักต่างๆ ของปีศาจทะเลที่อยู่ใกล้
กับที่ตั้งของทะเลสาบตั้งถึงนั้น ต่างก็เฝ้าปรารภนาอยู่อย่างเจียบๆ
รอดูสงครามคราวนี้ถึงที่สุด ถ้าหากทะเลสาบตั้งถึงเป็นฝ่ายพ่ายแพ้
พวกเขา ก็จะมีโอกาสได้เข้าไปมีส่วนแบ่งในครั้งนี้ แต่หากแคว้นซี
และสำนักฉลามโลหิตเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ย่อมหมายถึงสำนักทั้งสอง
แห่งถึงกาลตกต่ำ ก็จะมีพื้นที่จำนวนมากกลายเป็นที่ว่าง และทำให้
พวกเขาสามารถแบ่งสันปันส่วนกับพื้นที่เหล่านี้ได้

“ทะเลสาบตั้งถึงจงฟังให้ดี สงมอบเจ้าหนูเผ่าพันธุ์ มนุษย์ที่ชื่อหลี่ชีย่ออกมา วางอาวุธและยอมแพ้เสีย สามารถให้อภัยต่อพวกเจ้าได้ มิฉะนั้นแล้วจะทำลายล้างตั้งถึงของพวกเจ้า” ขณะที่กองทัพอันเกรียงไกรของแคว้นซีและสำนักฉลามโลหิตยกกำลังมุ่งหน้าสู่ทะเลสาบตั้งถึง โดยมีเจ้าสำนักฉลามโลหิต และ กษัตริย์ของแคว้นซีเสด็จนำทัพมาด้วยตนเอง!

กองทัพนับแสนขอพวกเขายังไม่ทันยกไปถึงทะเลสาบตั้งถึง แต่ก็ได้ออกคำสั่งถึงทะเลสาบตั้งถึงแล้วว่า ต้องการให้ทะเลสาบตั้งถึงจ่ายค่าตอบแทนให้พวกเขา

กองทัพนับแสนกำลังยกมาประชิดเมือง สร้างความแตกตื่นฉุนฉิวใจผู้คนต้องระส่ำ บรรดาระดับบรรพบุรุษของทะเลสาบตั้งถึงก็ได้จัดให้มีการประชุมเกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้นกลางดึก

บรรดาบรรพบุรุษของทะเลสาบตั้งถึงสายตระกูลสวี
หลิน หง ที่เป็นตระกูลใหญ่ในทะเลสาบตั้งถึงต่างรู้สึกไม่พอใจอย่าง
ยิ่งต่อหงเทียนจู้ ที่ก่อเรื่องลักษณะเช่นนี้ขึ้นมา กระทั่งเรียกได้ว่า
รู้สึกโกรธเคืองยิ่งนัก ในสายตาของพวกเขา มองว่า หงเทียนจู้เป็น
ผู้นำพาความหายนะมาสู่ทะเลสาบตั้งถึง

เดิมทีบรรดาบรรพบุรุษสายตระกูลสวี หลิน และหงได้
วางแผนให้มีการดองกับแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิต ซึ่งจะส่งผล
ให้ได้ผลประโยชน์ทั้งสองฝ่าย เป็นการสร้างความมั่นคงให้กับ
ตนเองทั้งด้านฐานะและอำนาจ แต่แล้ว เวลานี้การเกี่ยวดองด้วย
การแต่งงานกันไม่เป็นผล ซ้ำยังกลายเป็นศัตรูกันอีกด้วย ซึ่งสร้าง
ความแค้นเคืองให้กับบรรดาบรรพบุรุษของทะเลสาบตั้งถึงอย่าง
มากทีเดียว

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” ในวันเดียวกันนี้ พื้นที่ทะเลบริเวณนี้ได้เกิดสะเทือนไหวขึ้น คลื่นทะเลยักษ์ที่โหมขึ้นมาสูงเทียมฟ้า กองทัพทั้งสองได้เข้าปิดล้อมทะเลสาบตั้งถึงจากด้านซ้ายและด้านขวาพร้อมกัน

ด้านซ้ายเป็นกองทัพของแคว้นซี ด้านขวาเป็นกองทัพจากสำนักฉลามโลหิต กองทัพทั้งสองเข้าโอบล้อมโดยพร้อมเพรียงกัน ซึ่งเป็นการปฏิบัติการทางทหารที่มีการวางแผนกันมาก่อน

มองเห็นกองทัพอันเกรียงไกรของแคว้นซีที่บุกเข้ามาอย่างรวดเร็ว เห็นงูขนาดใหญ่แต่ละตัวที่วิ่งอยู่บนทะเล แคว้นซีคือสายของปีศาจทะเล โดยพวกเขาได้ยกย่องตัวเองว่าเป็นทายาทรุ่นหลังของมังกรแท้จริง เลือดที่ไหลรินอยู่ภายในกายก็เป็นสายเลือดของมังกรแท้จริง

แน่นอนที่สุด สิ่งนี้เป็นการยกย่องตัวเองของแคว้นซี
เท่านั้น แต่หากจะพูดให้ตรงกับความเป็นจริงล่ะก็ ปฐมบรรพบุรุษ
ของแคว้นซีคือองูขนาดยักษ์ตัวหนึ่ง พวกเขามีเลือดสายพันธุ์มังกร
แท้จริงที่เจือจางมากไหลรินอยู่ภายในกายเท่านั้น ส่วนจะเป็นมังกร
แบบไหนนั้นเป็นเรื่องที่พูดยากกันอยู่

ดังนั้น บรรดาลูกหลานของแคว้นซีส่วนใหญ่ก็จะรักษา
ไว้ซึ่งความเป็นงูยักษ์ของตนเอาไว้ ครั้นแข็งแกร่งจนได้ในระดับ
หนึ่งแล้ว พวกเขาจึงกลายร่างเป็นมนุษย์ได้ แต่ถ้าหากว่าสามารถ
เป็นร่างมนุษย์ได้ตั้งแต่แรกเริ่มที่ถือกำเนิดขึ้นมาล่ะก็ เป็นการบ่งชี้
ว่าสายเลือดของผู้นั้นจะต้องเป็นสายเลือดที่สูงส่งยิ่งของแคว้นซีเลย
ทีเดียว

แน่นอน ยามเมื่อยอดฝีมือของแคว้นซีฝึกยุทธ์ถึงระดับ
หนึ่งแล้ว พวกเขายังต้องการรักษาร่างเดิมของพวกมันเอาไว้
เนื่องจากยามที่พวกเขาอาศัยความเป็นงูยักษ์ปรากฏตัวออกมาก็

จะมีกำลังที่กล้าแข็งมากขึ้น แต่แน่นอนที่สุด มันไม่เป็นผลดีอย่าง
ยิ่งต่อการสืบเชื้อสายสำหรับสายเลือดของตน

เวลานี้ เห็นงูยักษ์ตัวยาวใหญ่แต่ละตัวที่คล้ายดั่งมังกร
ยักษ์ที่โชนทยานอยู่บนทะเล ด้วยลักษณะที่ดุร้าย เหมือนว่ามีมังกร
ยักษ์นับแสนตัวที่ร้ายร้าอยู่อย่างนั้น เป็นภาพที่สร้างความหวุ่นไหว
ต่อจิตใจของผู้คนเป็นอันมาก

ทางด้านขวามือเป็นสำนักฉลามโลहित กองกำลังนับ
แสนของสำนักฉลามโลहितที่พุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว มองเห็นฉลาม
โลहितขนาดใหญ่แต่ละตัวที่แหวกว่ายโตคลื่นเข้ามา ทำให้เกิดเป็น
คลื่นขนาดยักษ์สูงนับหมื่นจั้ง ฉลามโลहितทุกตัวล้วนแล้วแต่มี
ขนาดใหญ่มากทั้งสิ้น ยามที่พวกมันสะบัดหางที่หนึ่งก็จะปรากฏ
เป็นคลื่นยักษ์ที่สูงเทียมฟ้าขึ้นมา

ฉลามโลहितทุกตัวต่างก็เผยให้เห็นถึงฟันที่แหลมคม และขาที่ตั้งหิมะออกมา ทั้งยังมีลักษณะของฟันที่ยาวมาก ยามที่พวกมันอ้าปากกว้างก็จะเห็นฟันนั้นดังกระบี่ที่คมกริบแต่ละเล่ม อย่างนั้น ท่ามกลางแสงอาทิตย์ที่สาดส่องได้เผยให้เห็นประกายระยิบระยับที่นำกลั้วออกมา ทำให้ผู้พบเห็นต้องสั่นระริกตั้งลูกนก

มีผู้เฒ่าที่หักษะยุทธแข็งแกร่งยืนอยู่บนฉลามโลहित พวกเขาเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลระดับผู้อาวุโสขึ้นไปของสำนักฉลามโลहित พวกเขามาด้วยการอาศัยฉลามโลहितเป็นพาหนะ ด้วยพลังลมปราณบนตัวพวกเขาที่พุ่งสู่ท้องฟ้าแล้วดูน่ากลัวยิ่งกว่าเสียอีก เหมือนว่าต้องการฉีกท้องฟ้าให้เป็นชิ้นๆ อย่างนั้น

“ทะเลสาบตั้งถึง ให้เวลาพวกเจ้าส่งมอบตัวหลิขีเยออกมาภายในหนึ่งวัน และเปิดประตูยอมจำนน มิฉะนั้นแล้ว จะต้องรับผิดชอบต่อผลที่จะเกิดขึ้นด้วยตนเอง!” ท่ามกลางกองทัพนับ

แสน ในที่สุดซึ่งกวานเพยเขียนก็ได้ปรากฏตัวออกมาแล้ว วงแหวน
ระดับอ่องเทพบนตัวถูกสำแดงออกมาทั้งหมด และพลังลมปราณ
ที่สุดจะรุนแรง

ครั้งก่อน ซึ่งกวานเพยเขียนต้องเสียเปรียบอย่างมากที่
บ้านตระกูลเจียน นางหลบหนีไปอย่างรวดเร็วเมื่อเห็นท่าไม่ดี ทำให้
นางรักษาชีวิตเอาไว้ได้ มาตรการนี้นางได้กลับมาอีกครั้งพร้อมทั้ง
ขนเอาผู้ช่วยมาด้วย

การกลับมาอีกครั้งของซึ่งกวานเพยเขียนในครั้งนี้ ไม่
เพียงต้องการชำระล้างความแค้นก่อนเก่า ยังต้องการฉวยโอกาส
ในครั้งนี้นำลายทะเลสาบตั้งถึงเสีย กระทั่งยึดเอาทะเลสาบตั้งถึงมา
เป็นของตนอีกด้วย

แม้ว่าคราวก่อนซ่งกวานเพยเยียนจะเสียเปรียบอย่างมาก แต่คราวนี้นางเตรียมตัวมาอย่างดี นางมีความเชื่อมั่นว่าต่อให้หลี่ซีเย่แข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม และหรือทะเลสาบตั้งถึงแข็งแกร่งเท่าใด ก็ต้องตายสถานเดียว!

ภาพของกองทัพนับแสนที่ทำการปิดล้อมทะเลสาบตั้งถึงเอาไว้ มีคนตกใจ มีคนดีใจ มีคนที่มีความคิดสุดจะหยั่งถึง และมีคนที่ต้องการมาดูความคึกครื้นเพียงอย่างเดียวก็มี

“การมาเที่ยวนี้ของซ่งกวานเพยเยียนก็เพื่อต้องการล้างความอัปยศในครั้งก่อน หลี่ซีเย่นี่โหดได้ใจจริงๆ ” มองเห็นกองทัพที่เข้าปิดล้อมเมืองเอาไว้ บางคนอดที่จะพูดถึงไม่ได้

“หลี่ซีเย่นับเป็นคนโหดจริงๆ หากลูก้าสั่งหารภรรยา
น้อยของอ่องเทพลมบาดาลได้ ช่างไม่มีชื่อมีแปเสียจริง” เจ้าสำนัก
เผ่าปีศาจทะเลที่อยู่บริเวณใกล้เคียงอดที่จะพูดถึงว่า “เกรงว่าคราว
นี้เขาคงยากจะหนีพ้นเคราะห์กรรมไปได้ ต่อให้ทะเลสาบตั้งถึงคิด
จะปกป้องเขาก็คงยาก ได้ยินว่า คราวนี้ซ่งกวานเพยเยียนได้
เตรียมพร้อมมาอย่างดี ฟังว่านางไม่เพียงเตรียมการมาอย่างดี
เท่านั้น ยังพกพาเอาอาวุธของเทพเจ้าแห่งทะเลมาด้วย ที่สำคัญ
มากไปกว่านั้นคือ ข้าได้ยินข่าวว่านางได้พูดหว่านล้อมจนมหาเทพ
ฉลามโลหิตยินดีลงมือทำลายทะเลสาบตั้งถึงด้วยตนเอง”

“มหาเทพฉลามโลหิต!” “ไม่ว่าจะเป็นปีศาจทะเล หรือ
เผ่าพันธุ์มนุษย์เมื่อได้ยินชื่อนี้แล้ว ต้องรู้สึกสั่นเทาภายในใจ

“เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลที่อยู่ในตำนานนะเนี่ย หากเขา
ลงมือใครจะรับมือไหว?” ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่กล่าวด้วยความ
ความรู้สึกที่เปี่ยมด้วยความยำเกรง

ตอนที่ 1269 สิกนอกศึกใน

มหาเทพฉลามโลหิตมีชื่อเสียงกระฉ่อน หลายคนต้องหน้าถอดสีเมื่อมีการกล่าวถึง โดยเฉพาะกับกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เพิ่งเข้าสู่ยุทธภพแล้ว นับว่ามหาเทพฉลามโลหิตนั้นอยู่สูงจนสุดจะเอื้อมถึง

“ถ้าหากจะบอกว่ามหาเทพฉลามโลหิตเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลละก็แลดูออกจะเกินไปสักนิด แล้วจะเอาเทพเจ้าแห่งทะเลราชันปูไปไว้ไหน” ระดับปราชญ์ที่เป็นรุ่นอาวุโสซึ่งรู้จริงในเรื่องราวที่เกิดขึ้นในครั้งครานั้นสายหัวและกล่าวว่า “ไม่ปฏิเสธว่ามหาเทพฉลามโลหิตนั้นมีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก แต่ทว่า ครานั้นเขาไม่ได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลจริงๆ เพราะว่าทวนสามง่ามได้ไปจากเขาในท้ายที่สุด”

“แม้ว่ามหาเทพฉลามโลหิตจะไม่ได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเล แต่ทว่า ถ้าหากเทพเจ้าแห่งทะเลไม่ปรากฏ แล้วจะมีใครต่อกร

กับเขาได้อย่างนั้นหรือ? ” กลุ่มคนรุ่นใหม่ได้กล่าวว่า “ดังนั้น จึงพูดได้ว่า หากมหาเทพฉลามโลหิตลงมือ ทะเลสาบตั้งถึงจะต้องพินาศ หลีชีเย่ต้องตาย ซึ่งเป็นการดี จะได้ให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ได้รู้ว่าการทำหาย้วยต่อปีศาจทะเลในทะเลปีศาจมังกรย่อมมีจุดจบที่ไม่ดี”

ในใจของเผ่าพันธุ์มนุษย์รู้สึกไม่สบายใจนักกับคำพูดของกลุ่มคนรุ่นใหม่ของปีศาจทะเล จึงอดที่จะตอบโต้กลับไปไม่ได้ว่า “คลื่นลูกใหม่ไล่คลื่นลูกเก่า มหาเทพฉลามโลหิตแข็งแกร่งแล้วไง หลีชีเย่คือดาวรุ่งที่แข็งแกร่งที่สุดของเผ่าพันธุ์มนุษย์เรา เขาหลอมกลิ่นปลาทะเลกว้างไพศาลนับล้านๆ อาศัยเพียงมือข้างเดียวก็จัดการกับซังกวานเพยเยียนได้ ใช้ขาข้างเดียวก็เหยียบบกงซุนเหม่ยยวีจนตาย เขาจะต้องเป็นผู้ไร้เทียมทานของกลุ่มคนรุ่นใหม่แน่นอน!”

สภาพของเผ่าพันธุ์มนุษย์มีสถานะที่อ่อนแอในแดนวิญญานสวรรค์ เวลานี้มีกลุ่มคนรุ่นใหม่เฉกเช่นหลีชีเย่ที่ผงาด

ขึ้นมา ผู้คนที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์จำนวนไม่น้อยที่อยู่ในแดน
วิญญาณสวรรค์ฝากความหวังสูงเอาไว้กับหลี่ชียเอ่ ถ้าหากราชัน
เซียนในยุคนี้จะมาจากเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อาศัยอยู่ในแดนวิญญาณ
สวรรค์ล่ะก็ จะเป็นการยกระดับฐานะของเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดน
วิญญาณสวรรค์ ไม่แน่ว่าอาจสามารถสยบปีศาจทะเลที่อยู่ในแดน
วิญญาณสวรรค์ก็เป็นได้

“ฮึ อย่าเอาแต่ยกยอคนแซ่หลี่กันเองให้มากนัก” ผู้
บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าปีศาจทะเลไม่ยอมรับ กล่าวเยาะเย้ย
ว่า “ผู้คนทั่วหล้าต่างก็รู้ว่า การหลอมกลิ่นเลือดปลาทะเลกว้าง
ไพศาลนับล้านล้านเป็นผลงานของต้นนกยูง ทั้งหมดเป็นการ
วางแผนของต้นนกยูง หลี่ชียเอ่เป็นเพียงลูกมือเท่านั้น ส่วนกรณีที่ห
ลี่ชียเอ่ทำให้แม่นางซ่งกวานบาดเจ็บในฝ่ามือเดิวนั้น เป็นเพราะคน
แซ่หลี่ไร้ยางอาย ถือโอกาสที่แม่นางซ่งกวานไม่ทันระวังลอบทำ
ร้ายนาง มิฉะนั้นล่ะก็ อาศัยกำลังของแม่นางซ่งกวานแล้ว เป็นไป
ได้อย่างไรที่หลี่ชียเอ่จะทำให้นางบาดเจ็บได้.....”

“อย่างนั้นรี? แล้วกรณีของกงซุนเหม่ยยวีจะว่า
อย่างไร? คุณชายหลี่อาศัยเท้าข้างเดียวเหยียบนางจนตายเลยนะ
อี ข้าว่าชาตินี้คุณชายหลี่จะต้องได้เป็นราชันเซียนอย่างแน่นอน”
ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ไม่ยอมแพ้ กล่าวหาว่า “หรือเป็นเพราะ
พวกเจ้าปีศาจทะเลเกรงว่าเขาจะได้เป็นราชันเซียน แล้วมาสยบ
พวกเจ้า.....”

เวลานี้ แคว้นซี สำนักฉลามโลหิตยังไม่ทันได้ทำศึกกัน
ขึ้น ขณะที่กลุ่มคนรุ่นใหม่กลับระเบิดน้ำลายใส่กัน เผ่าพันธุ์มนุษย์
และปีศาจทะเลต่างฝ่ายต่างไม่ยอมให้แกกัน กลุ่มคนรุ่นใหม่ปีศาจ
ทะเลมองว่าแคว้นซีและสำนักฉลามโลหิตจะต้องเป็นฝ่ายชนะ
ขณะที่กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าพันธุ์มนุษย์เห็นว่าหลี่ชีย่ต้องเหยียบ
แคว้นซีจนราบคาบ และสังหารซ่งกวานเพยเยียนได้

สำหรับรุ่นอาวุโสส่วนใหญ่เลือกที่จะนั่งเฉย
โดยเฉพาะพวกที่ก่อตั้งสำนักอยู่ใกล้กับทะเลสาบตั้งถึงเลือกที่จะ
นั่งเฉยบ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ไม่ว่าจะสงครามในครั้งนีใครจะแพ้

ใครจะชนะ เกรงว่าล้าแล้วแต่มีสิทธิ์ลามมาถึงพวกเขา และพวกเขาอาจจะถูกไฟแห่งสงครามแผดเผาก็เป็นได้

“ทะเลสาบตั้งถึงนะเนี่ย” สายสำนักราชันเซียนของเผ่าวิญญานเทพเมื่อได้ข่าวเช่นนี้แล้ว ระดับบรรพบุรุษได้ยิ้มพร้อมกับสายหน้าเบาๆ ว่า “เวลาผ่านไปนานมากเกินไปแล้ว สงสัยเผ่าปีศาจทะเลจะลี้มไปแล้วกระมังว่า ทะเลสาบตั้งถึงถูกก่อตั้งขึ้นมาได้อย่างไร การก่อตั้งทะเลสาบตั้งถึงขึ้นในครั้งนั้น ทอดสายตามองไปทั่วทั้งทะเลปีศาจมังกร ปีศาจทะเลไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรงเสียด้วยซ้ำ วันนี้ ทะเลสาบตั้งถึงเสื่อมลงแล้ว มดปลวกฝูงหนึ่งกลับหาญกล้าต้องการขย้ำทะเลสาบตั้งถึง แต่ก็ดี ให้พวกเขาเป็นทัพหน้าลุยเข้าไปก่อน จะได้ดูว่าธาตุแท้ภายในของทะเลสาบตั้งถึงยังอยู่ดีหรือไม่”

กองทัพนับแสนปิดล้อมทะเลสาบตุงถิงเอาไว้ ในเวลานี้ เสียงแฉ่งเตือนภัยได้ดังไปทั่วทั้งบริเวณทะเลสาบตุงถิง ไม่ว่าศิษย์ทะเลสาบตุงถิงจะยินดีหรือไม่ก็ต้องเข้าสู่สถานะของการพร้อมรบเอาไว้

หงเหียนจู้พาพวกของหงยวีเจียวเร่งรีบกลับไปยังทะเลสาบตุงถิงทั้งคืน แน่นอน ผู้ที่ร่วมเดินทางไปด้วยยังมีหลี่ชียเอ

เวลานี้ ทะเลสาบตุงถิงอยู่ในสภาวะเตรียมพร้อมเต็มอัตราศึก ทุกหนทุกแห่งมีการวางเวรยามเฝ้ารักษาอย่างเข้มงวด เว็งน้ำทั้งสิบแปดแห่งสามารถพบเห็นการตั้งด่านอยู่ทั่วไปสามารถมองเห็นการตั้งด่านและเดินเวรยามของศิษย์อยู่ทุกแห่งหน

เว็มน้ำท้งสืบแปดแห่งของทะเลสาบต้งถึงคือรากฐานท่มี
ขนาดใหญ่ที่สุดของทะเลสาบต้งถึงท้งหมด และเป็นเสมือนป้อม
ปราการท่แข็งแรงที่สุดของทะเลสาบต้งถึง ในขณะท่เหล่าปฐุม
บรรพบุรุษของตระกูลจาง หลิน สวี หงหลายตระกูลใหญ่ได้ร่วมกัน
ก่อต้งเว็มน้ำท้งสืบแปดแห่งซึ้นมานั้น เว็มน้ำท้งสืบแปดแห่งถือเป็น
สาธารณสมบัติของทะเลสาบต้งถึง

หากปฏิบัติตามกฎเหล็กสำนักของทะเลสาบต้งถึงแล้ว
ไม่ว่าจะเป็นพื้นที่ท้งหมดของทะเลสาบต้งถึง ไม่ว่าจะเป็นเว็มน้ำสืบ
แปดแห่งหรือว่าจุดยุทธศาสตร์สำคัญยอดเขาต่างๆ ท้งหมดล้วน
แล้วแต่เป็นสมบัติของทะเลสาบต้งถึงท้งสิ้น ไม่สามารถแบ่งแยกเป็น
ทรัพย์สินส่วนบุคคลได้ บรรดาศิษย์ของตระกูลใหญ่จะต้องปฏิบัติ
ตามกฎเหล็กของสำนักแบ่งหน้าท่กันทำ ควบคุมดูแลทะเลสาบ
ต้งถึงร่วมกัน

แต่ว่า ในเวลาต่อมาเพื่อแย่งชิงอำนาจ เหล่าบรรพบุรุษ
ของตระกูลใหญ่ เช่น สวี หง หลิน จางได้ละท้งกฎเหล็กของสำนัก

ทำการแย่งชิงจัดสรรปันส่วนแยกกันถือครองเวียงน้ำสิบแปดแห่ง และจุดยุทธศาสตร์สำคัญรวมทั้งยอดเขาต่างๆ นำเอาสาธารณสมบัติทั้งหมดที่เป็นของทะเลสาบตั้งถึงมาเป็นทรัพย์สินสมบัติส่วนตน

สำหรับด้านของตำแหน่งและผู้กุมอำนาจของทะเลสาบตั้งถึงกลายเป็นยุ่งเหยิงวุ่นวายยิ่งขึ้น การเปลี่ยนแปลงด้านของอำนาจทำให้กฎต่างๆ เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การแย่งชิงเพื่ออำนาจกลายเป็นสับสนวุ่นวาย ทำให้ตัวของสำนักโดยรวมสับสนอลหม่านยิ่งนัก

จากนั้นเป็นต้นมา เหล่าตระกูลใหญ่ของทะเลสาบตั้งถึงก็มีสภาพเหมือนเม็ดทรายที่กระจัดกระจาย ต่างปกครองตนเองและไม่ยุ่งเกี่ยวก้าวก้าวกันและกัน ทำให้บรรดาข้อตกลงมากมาย และแผนการต่างๆ ไม่สามารถนำมาปฏิบัติได้ต่อเนื่อง

เมื่อพวกของหงเหียนจู้กลับมาถึงทะเลสาบตั้งถึงแล้ว ระหว่างทางพวกเขาได้พบกับศิษย์ของสำนักจำนวนไม่น้อย แต่ ทว่า สายตาที่ศิษย์เหล่านี้จ้องมองพวกของหงเหียนจู้ดูจะแปลกๆ ชอบกลั่นแกล้ง กระทบมีศิษย์ที่มองดูพวกเขาเหมือนดังเป็นพวกที่จะ นำพาความชั่วร้ายภัยพิบัติมาให้อย่างนั้น พยายามหลบหน้าหงเหียนจู้

ภายในใจของหงเหียนจู้รู้สึกไม่สู้จะสบายใจนักเมื่อพบ เห็นสภาพเช่นนี้ รู้ว่าจะต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นมาแน่นอน ภายในใจ รู้สึกถึงลางสังหรณ์ที่ไม่ดีนัก เข้าใจว่าคงเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นมาแล้ว

แม้แต่พวกของหงยวีเจียว แม่นางหลินที่เป็นกลุ่มคนรุ่น ใหม่ก็ดูออกว่าเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นแล้ว ในใจของพวกเขาก็ดูจะไม่ สบายใจนัก

สำหรับหลี่ชียะนั้น เขาเพียงมีท่าที่ยิ้มๆ ไม่ได้ถือเป็นเรื่องสำคัญอะไร ก้าวเดินไปเสมือนดังกำลังเดินเล่นในสวนหลังบ้านของตน โดยไม่ได้ใส่ใจกับเรื่องราวต่างๆ ทั้งสิ้น

“ศิษย์พี่หลิน อาจารย์ลุงให้ท่านกลับไป” ระหว่างทางมีศิษย์ทะเลสาบตุงถถึงผู้หนึ่งได้กล่าวกับแม่นางหลิน

เมื่อแม่นางหลินได้ฟังคำเช่นนี้ทำให้นางต้องหยุดเดินอดที่จะมองดูหลี่ชีย่ จากนั้นหันมองไปที่หงเหียนจู้ไม่ได้

ความจริงแล้ว ไม่เพียงเกิดเหตุการณ์เช่นนี้กับแม่นาง
หลินเท่านั้น ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ได้มีศิษย์จำนวนหลายคน
ล้วนแล้วแต่มาตามตัวศิษย์ที่อยู่กับหงเหียนจู้ในขณะนี้ให้กลับไป

“ศิษย์พีสวี่ ท่านบรรพบุรุษให้ท่านรีบกลับไป.....”
ก่อนหน้านั้น ศิษย์จำนวนมากไม่กล้าพูดออกมา เวลานี้ศิษย์ของ
ตระกูลหลินได้พูดเริ่มต้นขึ้นมา จึงทำให้ศิษย์คนอื่นๆ ทயอยกัน
พูดตามกันไป

บรรดาศิษย์ที่ติดตามหงเหียนจู้ไปยังตระกูลเจียนในค
ั้งนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นศิษย์ที่มีความโดดเด่นของตระกูลใหญ่ต่างๆ
ซึ่งพวกเขาเหล่านั้นติดตามหงเหียนจู้ไปยังตระกูลเจียนก็เพื่อทำ
ความรู้จักกับคนของตระกูลเจียน

เวลานี้ เหล่าศิษย์ที่ติดตามหงเหียนจู้มาต่างจ้องมองไปที่หงเหียนจู้ พวกเขาที่นับเป็นศิษย์ระดับหัวกะทิก็คงไม่โง่ เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนี้แล้วก็รู้ว่ามีเรื่องไม่ชอบมาพากลแน่นอน

กล่าวสำหรับบรรดาศิษย์เหล่านี้แล้ว พวกเขามองว่าหงเหียนจู้เป็นเจ้าของสำนักที่ดีมากคนหนึ่ง เป็นคนที่มีอุดมการณ์ มองการณ์ไกล และมีปณิธาน บรรดาศิษย์เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ยินดีติดตามหงเหียนจู้

“พวกเจ้ากลับไปทั้งหมดเถอะ” เมื่อหงเหียนจู้มองเห็นสภาพเช่นนี้ ได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ ในใจของเขาพอจะเดาออกว่าได้เกิดอะไรขึ้นแล้ว เพียงแต่ไม่อยากจะพูดออกมาเท่านั้น

บรรดาศิษย์ที่ติดตามหงเหียนจู้เหล่านี้นั่งเฝ้าอยู่พักหนึ่ง แม่นางหลินกัตรีมฝีปาก แอบมองไปที่หลี่ชียเอ่ที่หนึ่ง สุดท้ายไม่รู้ว่านางไปงัดเอาความกล้ามาจากไหน กล่าวว่า “ศิษย์น้อง เจ้ากลับไปเถอะ ข้าจะยังไม่กลับไปตอนนี้”

แม่นางหลินมีความสัมพันธ์อันดีกับหงยวีเจียว พวกนางอยู่ในฐานะพี่น้องมาตั้งแต่เด็ก มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมาก ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้นางยินดีร่วมฝ่าวิฤติไปกับหงยวีเจียว

“ถูกต้อง ข้าเองก็ยินดีติดตามเจ้าสำนักตั้งอยู่ที่นี่” ศิษย์พี่คนหนึ่งก็ก้าวออกมากล่าวว่า “กลับไปเรียนท่านบรรพบุรุษ ข้าต้องการติดตามเจ้าสำนัก ถ้าหากทะเลสาบตั้งถึงของพวกเราจะตัดสินใจเรื่องอะไรควรเอาออกมาคุยกัน แต่ไม่ใช่เป็นการตัดสินกันลับๆ โดยท่านบรรพบุรุษไม่กีท่าน ไม่อยากจะบอกว่า ท่านบรรพบุรุษหลายๆ ท่านเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวแล้วเอาพวกเรามาขายดุดั่งสินค้า!”

“นั่นสิ พวกพี่หลินไม่ใช่สินค้า ไม่ใช่ที่ท่านบรรพบุรุษต้องการให้นางแต่งงานกับใครก็ต้องแต่งงานกับใคร หรือสักวันหนึ่งท่านบรรพบุรุษให้ข้าแต่งงานกับใคร ข้าก็ต้องแต่งงานกับใครอย่างนั้นรึ?” ศิษย์ที่เป็นผู้ชายก็บ่นออกมาด้วยความไม่พอใจ

มาคราวนี้ ระดับบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆ หลายตระกูลได้ตัดสินใจโดยผลการในเรื่องแต่งงานให้หงยวีเจียวและแม่นางหลิน ทำให้บรรดาศิษย์เหล่านี้ไม่พอใจ พวกเขาก็ไม่โง่ วันนี้เป็นคิวของหงยวีเจียว แม่นางหลิน จันพรงนี้ก็อาจจะถึงคิวของพวกเขาก็เป็นได้

บรรดาบรรพบุรุษของตระกูลใหญ่ๆ หลายตระกูลเพื่อต้องการแต่งงานกับบุคคลอื่น จะให้พวกเขาแต่งงานกับใครก็ได้ ซึ่งสร้างความไม่พอใจให้กับบรรดาศิษย์ที่โดดเด่นเหล่านี้

อีกอย่าง เรื่องการแต่งงานในครั้งนี้ หงเทียนจู้ได้แสดงความคัดค้านอย่างหนัก และได้พยายามในการนี้อย่างเต็มที่ ซึ่งเป็นสิ่งที่บรรดาศิษย์เหล่านี้สามารถรับรู้ได้

อย่างน้อยที่สุด หงเทียนจู้ในฐานะเจ้าสำนักได้พยายามเพื่อพวกเขาไปแล้ว ขณะที่บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวแล้ว คิดจะเอาศิษย์ภายในสำนักไปแต่งงานกับใครก็ได้ จึงทำให้บรรดาศิษย์ที่มีความโดดเด่นเหล่านี้รู้สึกระอา

“ถูกต้อง พวกเรายินดีติดตามเจ้าสำนักฝ่าวิภฤตคราวนี้ไปให้ได้ มีเรื่องอะไรก็สมควรประกาศออกมาอย่างเปิดเผย แต่ไม่ใช่วิธีการที่บรรดาบรรพบุรุษกระทำการกันเองอย่างลับๆ พวกเราไม่ใช่สัตว์เลื้อยงนะ!”

“เมื่อไม่ยากกลับไป ก็ไปด้วยกันก็แล้วกัน” หลีซียะที่เห็นบรรดาศิษย์เหล่านี้ตัดสินใจต่อต้านการตัดสินใจของเหล่าบรรพบุรุษ จึงยิ้มและกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยออกมา

พวกแม่นางหลินต่างอดที่จะมองดูหลีซียะไม่ได้ แม้ว่าพวกเขาจะรู้จักหลีซียะได้ไม่นาน แต่ทว่า หลีซียะได้ให้ความมั่นใจกับพวกเขาเป็นอันมาก โดยเฉพาะพลังการเข่นฆ่าที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร ยิ่งเป็นการสยบใจของพวกเขาเอาไว้ทั้งหมด

“ถูกต้อง พวกเราตัดสินใจด้วยกัน ชะตาของทะเลสาบตั้งถึงเป็นของทุกคน ไม่ใช่เป็นของบรรพบุรุษบางคนเท่านั้น!” หลายคนได้ให้การสนับสนุนเรื่องนี้

ภายในใจของหงเที้ยนจู้ถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อได้เห็นภาพนี้ เขาไม่รู้ว่าสมควรจะดีใจหรือจนด้วยเกล้าดี ที่ดีใจก็คือ อย่างน้อยที่สุดศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่ยังรู้จักต่อต้านรุ่นอาวุโส แต่ที่ทำให้จนด้วยเกล้าก็คือ ภัยพิบัติอันใหญ่หลวงได้มาเยือนทะเลสาบตั้งถึงเสียแล้ว แต่บรรดาบรรพบุรุษของตระกูลใหญ่ต่างๆ ยังคงต่างคนต่างนึกถึงผลประโยชน์ของตนเอง

“อาจารย์.....” ในเวลานี้เอง ศิษย์ผู้ชายคนหนึ่งได้วิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว เมื่อพบเห็นหงเที้ยนจู้แล้วได้เอ่ยเสียงแผ่วเบาขึ้นมาว่า “อาจารย์ ท่านรีบหนีไปเถอะ เหล่าบรรพบุรุษได้ตัดสินใจแล้วว่า จะปลดอาจารย์ออกจากตำแหน่งเจ้าสำนัก แล้วกักขังอาจารย์เอาไว้ ได้ยินบรรพบุรุษแอบปรึกษากันว่าจะนำตัวอาจารย์ส่งให้กับพวกแคว้นซี เพื่อรับผิดต่อแคว้นซีและสำนักฉลาม โลहित”

หงเหียนจู้พลันมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปเมื่อได้ยินคำพูด
เช่นนี้ เขาเข้าใจแล้วว่าเหตุใดศิษย์ภายในสำนักจึงมองเขาเหมือน
ดังเป็นผู้ที่จะนำพาความชั่วร้ายและภัยพิบัติมาให้อย่างนั้น

เรื่องถูกปลดออกจากตำแหน่งเจ้าสำนักเป็นสิ่งที่อยู่ใน
ความคาดคิดของเขาอยู่แล้ว แต่ การจับตัวส่งให้กับแคว้นซีเป็น
เรื่องที่เขาคิดไม่ถึงมาก่อน

ตอนที่ 1270 เกียรติยศของปฐมบรรพบุรุษ

บรรดาศิษย์ที่ติดตามหงเหียนจู้ต่างรู้สึกโกรธแค้นเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ มันเกินกว่าที่พวกเขาคาดคิดไปมากทีเดียว

เหล่าบรรพบุรุษทั้งหลายทำเกินไปเสียแล้ว หรือว่าแม้แต่บรรพบุรุษตระกูลหงพวกเราก็เป็นเช่นนี้หรือ? ” หงยวีเจียวกล่าวด้วยความรู้สึกที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม

ศิษย์ที่มาส่งข่าวผู้นี้พยักหน้า พูดเสียงแผ่วเบาว่า “บรรพบุรุษหลายตระกูลเสนอเช่นนี้ บรรพบุรุษตระกูลหงพวกเราหลังจากได้ประชุมปรึกษาแล้ว เห็นด้วยตามข้อเสนอ”

หงยวีเจียวอดที่จะกล่าวอย่างแค้นเคืองไม่ได้ว่า
“บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายยังมียางอายุกันบ้างหรือไม่? เพื่อ
ทะเลสาบตั้งถึงแล้ว พ่อของข้าต่อให้ไม่มีผลงานก็ได้ตรากตรำ
ทุ่มเทในหน้าที่การงาน การที่สำนักขนาดใหญ่จับเอาเจ้าสำนัก
ของตนไปส่งมอบให้กับสำนักอื่นเพื่อยอมรับผิด ต่อไปทะเลสาบ
ตั้งถึงยังมีที่ยืนในแดนวิญญานสวรรค์อีกหรือ ยังคงเหลือหน้า
ค่าตาของเผ่าพันธมิตรมนุษย์อีกหรือ! อย่าว่าแต่เป็นแคว้นซีที่มีกำลัง
ใกล้เคียงกับทะเลสาบตั้งถึงของพวกเราเลย ต่อให้เป็นสำนักแตร
สังข์ที่เป็นสายสำนักเจ้าแห่งทะเล พวกเราก็ไม่สามารถคุมตัวเจ้า
สำนักของตนเองไปยอมรับผิดกับศัตรูได้! นี่คือการอภัยอย่าง
ใหญ่หลวง จะทำให้ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเราไม่อาจเงยหน้า
ขึ้นมาได้ตลอดกาล!”

“นั่นสิ แคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตอาศัยอะไรมาซี
บนหัวของพวกเรา พวกเราไม่สามารถตอบโต้พวกเขาเลยรี? ”
บรรดาศิษย์ที่มีความโดดเด่นก็กล่าวด้วยความโกรธแค้นว่า “ทะเล
สาบตั้งถึงของพวกเราไม่เห็นจะด้อยไปกว่าแคว้นซี อย่างมากก็
แลกกับพวกมัน ” พวกเราเป็นสำนักลำดับที่สามของเผ่าพันธมิตร
มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์ หากแม้ด้วยกำลังเฉกเช่นพวกเรา
ยังต้องไปยอมรับผิดกับแคว้นซีและสำนักฉลามโลหิตล่ะก็ ต่อแต่นี้

คงต้องอยู่อย่างอัปยศอดสูแล้ว! ส่วนผู้บำเพ็ญตนไว้สังกัดเผ่าพันธุ์ มนุษย์ให้คุกเขาอยู่หน้าปีศาจทะเลทุกวันก็แล้วกัน.....”

“..... เหล่าบรรพบุรุษทั้งหลายทำเกินไปแล้วละ แม้แต่ผู้บำเพ็ญตนไว้สังกัดเหล่านั้นยังมีความหยิ่งในศักดิ์ศรีอยู่บ้าง พวกเราในฐานะที่เป็นสำนักอันดับสามของเผ่าพันธุ์มนุษย์ อาศัยอะไรต้องไปคุกเขาเสียศัตรู! อย่างมากก็แลกกับพวกมัน ให้พวกมันได้รับรู้ถึงจิตใจที่เข้มแข็งของทะเลสาบตั้งถึงเสียบ้าง! ” ศิษย์อีกคนก็กล่าวด้วยน้ำเสียงที่โกรธออกมา

หงเหียนจู้ดที่จะทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้ จ้องมองดูหลี่ซีเย่แล้วเอ่ยถามขึ้นมาว่า “คุณชาย ตอนนี้ควรจะทำอย่างไรดี? ”

“ไปหอประชุมใหญ่ เรียกระดับบรรพบุรุษและระดับผู้
อาวุโส ผู้คุมกฎ เจ้าหอทั้งหมดมาที่นี่” หลีซีเยสั่งการด้วยท่าทีเฉย
เมย

“ตกลง พวกเราไปที่หอประชุมใหญ่กัน” สุดท้าย หง
เทียนจู้ตัดสินใจเด็ดขาด สำหรับเขาแล้ว สิ่งที่จะมาอย่างไรเสียก็ต้อง
มาจนได้ หนืออย่างไรก็ไม่พ้น ในเมื่อไม่มีทางที่จะถอยหนีก็เลือกที่
จะสู้กับมันให้เต็มที่ บางทีนี่อาจเป็นโอกาสสุดท้ายของทะเลสาบ
ต้งถิงของพวกเขา

หอประชุมใหญ่เป็นสถานที่ที่ทะเลสาบต้งถิงไว้ประชุม
งานในสำนัก ในอดีต เรื่องใหญ่ๆ และนโยบายมากมายของ
ทะเลสาบต้งถิงล้วนแล้วแต่ประชุมและตัดสินใจกันที่นี่

ต่อมาภายหลังระดับบรรพบุรุษของตระกูลใหญ่
ทั้งหลายเพื่อแย่งชิงอำนาจกัน น้อยครั้งนักที่มาใช้หอประชุมแห่งนี้
เรื่องราวมากมายล้วนแล้วแต่มาจากเหล่าบรรพบุรุษหลายคนคุย
ปรึกษากันลับๆ และบรรลู่ข้อตกลงกันลับๆ หลายสิ่งหลายอย่าง
เหล่าบรรพบุรุษหลายคนคอยบงการอยู่เบื้องหลัง

หอประชุมใหญ่เป็นสิ่งปลูกสร้างที่เก่าแก่มากหลังหนึ่ง
มันถูกสร้างขึ้นโดยหันหน้าเข้าหาทะเลสาบ เมื่อนั่งอยู่ในหอประชุม
สามารถมองเห็นภูมิทัศน์ของทะเลสาบตั่งถึงได้ทั้งหมด

บนหอประชุมใหญ่ได้แขวนป้ายๆ หนึ่งเอาไว้ บนป้าย
จารึกอักษรคำว่า "หมิง-ชะ-ชีว-หาว" แปลว่า "มีสายตาที่เฉียบ
แหลม สามารถสอบสวนจนได้ข้อเท็จจริงออกมา" เป็นตัวอักษรสี่
ตัวแต่เปี่ยมด้วยความน่าเกรงขามสยบทั่วทุกทิศ

เมื่อคณะของหงเทียนจู่มาถึงด้านหน้าหอประชุมใหญ่ แต่ คณะของพวกเขาถูกศิษย์ที่ยืนเฝ้าอยู่หน้าหอประชุมใหญ่ขวางเอาไว้

“ทำไมรี? จะกบฏหรือ?” สีหน้าของหงเทียนจู่พลันดูไม่ดี ท่าทางที่ไม่โกรธแต่เปี่ยมด้วยอำนาจบารมี จะอย่างไรเสียเขาก็เป็นเจ้าสำนักทะเลสาบตั้งถึง เป็นเจ้าสำนักๆ หนึ่ง ยังคงมีฐานะที่สูงส่งในสายตาของบรรดาศิษย์ของสำนัก

ศิษย์ที่เฝ้าอยู่ด้านหน้าหอประชุมใหญ่สังเกตเห็นหนึ่ง กล่าวว่ “เจ้าสำนัก เป็นการตัดสินใจของพวกเขา พวกเขาบรรพบุรุษเขา”

“การตัดสินใจของบรรพบุรุษ? ” หงเหียนจู้พูดน้ำเสียง
น่าเกรงขามว่า “นับแต่ข้าขึ้นดำรงตำแหน่งเจ้าสำนักเป็นต้นมา ก็
รับผิดชอบต่อทั้งทะเลสาบตั้งถึงอยู่แล้ว เหล่าบรรพบุรุษต้องการ
ปลดข้าออกจากตำแหน่งก็ได้ ให้เหล่าบรรพบุรุษมาแย้งกับข้า โดย
มีเหล่าผู้อาวุโส เจ้าหรือรับผิดชอบบันทึก หากข้าผิดต่อกฎเหล็ก
ของทะเลสาบตั้งถึง ข้าจะให้จับตัวแต่โดยดี สุดแต่สำนักจะ
พิจารณาลงโทษ หากไม่แล้ว เหล่าบรรพบุรุษจะต้องมีคำอธิบายกับ
ข้า! ”

ศิษย์ที่เฝ้าอยู่ตรงนี้อ้าๆ อึ้งๆ อยู่นาน ไม่รู้ว่าควรจะทำ
อะไรดี พวกเขาต้องรับหน้ากับฝ่ายหนึ่งที่เป็นเหล่าบรรพบุรุษ อีก
ฝ่ายหนึ่งเป็นหงเหียนจู้

“ไป ไปเชิญเหล่าบรรพบุรุษและผู้อาวุโส เจ้าหรือต่างๆ
มาให้ครบ ในเมื่อทุกคนต้องการตัดสินใจความช้า ช้าก็จะรับการ
ตัดสินใจทั้งหมดตรงหน้าห้องโถงหอประชุมใหญ่ ต่อหน้าเหล่า

บรรพชนทั้งหลาย! " สุดท้าย หงเหียนจู้ก็โกรธขึ้นมาเหมือนกัน ส่ง
การด้วยเสียงห่มต่ำออกไป

ท้ายสุด ศิษย์ที่เฝ้าอยู่ตรงนี้ขานรับแล้วรีบวิ่งไปรายงาน
ต่อบรรดาบรรพบุรุษและผู้อาวุโสเจ้าหอ เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา
มันเกินกว่าขอบเขตที่ศิษย์เหล่านี้จะสามารถตัดสินใจได้แล้ว

พวกของหงเหียนจู้เดินเข้าไปภายในหอประชุมใหญ่
ซึ่งเป็นสถานที่ที่กว้างขวางใหญ่โตมาก ด้วยพื้นที่ขนาดเช่นนี้
สามารถจุคนเข้าร่วมประชุมได้เป็นพันคน

ส่วนบนสุดของหอประชุมใหญ่มีเก้าอี้ขนาดใหญ่วาง
อยู่ตัวหนึ่ง เก้าอี้ขนาดใหญ่ตัวนี้แลดูเก่าแก่โบราณมาก อีกทั้งยังมี

จุดที่ดูแปลกก็คือ บนผนังฟิงของเก้าอี้ตัวนี้มีรูปแกะสลักอีกาอยู่ตัวหนึ่ง ท่าที่กำลังหลับตาพักผ่อนกายอย่างนั้น

ขณะที่บนผนังบริเวณกึ่งกลางของหอประชุมใหญ่ได้แขวนภาพวาดแต่ละภาพเอาไว้ ภาพวาดเหล่านั้นล้วนแล้วแต่เป็นผู้มีความดีเดี่ยวกล้าหาญทั้งสิ้น ภาพวาดของคนเหล่านี้บ้างสวมใส่ชุดเกราะเทวะมือถือกระบี่เหล็ก บ้างอยู่ในชุดบัณฑิตมือถือพัดขนนก และบางคนควบม้าโจนทะยาน.....

ภาพวาดแต่ละภาพล้วนแล้วแต่มีการจัดวางตำแหน่งที่เหมือนคอยอารักขาธงอยู่ผืนหนึ่ง บนธงผืนนี้ได้ปักรูปจิ้งจอกเงินไว้ตัวหนึ่ง จิ้งจอกเงินตัวนี้ปักได้เหมือนจริงมากๆ เหมือนมีชีวิตอย่างนั้น ด้านบนของจิ้งจอกเงินได้ปักอักษรว่า "หัวใจราชสีห์"

พวกที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่เฉกเช่นพวกของหงยวีเจียว เมื่อเข้าไปยังหอประชุมใหญ่แล้วก็ต้องมองไปรอบๆ หอประชุมใหญ่ เพราะว่าพวกเขาที่มายังสถานที่แห่งนี้้น้อยมาก

หงเทียนจู้ที่ยืนอยู่ท่ามกลางหอประชุมใหญ่แล้วถึงกับอดหัวเราะด้วยความขมขื่นไม่ได้ ยกเว้นวันที่เขาเข้าพิธีรับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าสำนักในครั้งนั้นแล้ว หลังจากนั้นการประชุมปรึกษาเพื่อตัดสินใจหรือกำหนดนโยบายหรือเรื่องราวต่างๆ น้อยครั้งนักที่จัดให้มีขึ้นที่หอประชุมใหญ่แห่งนี้ ส่วนใหญ่นโยบายหรือข้อกำหนดต่างๆ ล้วนแล้วแต่เป็นการตัดสินใจโดยผลการของเหล่าบรรพบุรุษที่กระทำกันอย่างลับๆ การตัดสินใจของพวกเขา มักจะเต็มไปด้วยการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์กันและกัน สำหรับสิ่งที่เป็นผลประโยชน์ส่วนรวมนั้น กล่าวสำหรับบรรดาบรรพบุรุษแล้วหาที่มีความสำคัญไม่

หลี่ซีเยที่ยืนอยู่หน้าเก้าอี้ตัวใหญ่ มองดูภาพวาดบนผนังแต่ละภาพ มองดูหน้าตาที่คุ้นเคยแต่ละใบหน้า ภายในใจของ

เขาถึงกับสิ้นหทัยขึ้นมา กาลเวลาได้ผ่านพ้นไปนานเท่าไรแล้ว
ขุนพลจำนวนเท่าไรที่แก่ชราลง ผู้กล้าจำนวนเท่าไรที่ต้องกลับไป
ชั่วนิรันดร์!

มองดูธงศึกผืนนั้นที่อยู่ท่ามกลางการอารักขา ภายใน
ใจของหลี่ซี้เยรูรู้สึกสะเทือนหวั่นไหว จิตที่แน่วแน่มั่นคงของเขาอดที่
จะบังเกิดอารมณ์ที่พลุ่งพล่านถึงเรื่องราวในอดีต

ธงศึกผืนนี้เป็นตัวแทนของเกียรติยศมากมายเท่าไร
เป็นตัวแทนของสุดยอดอำนาจมากมายเพียงใดในอดีตธงผืนนี้เคย
เป็นตัวแทนของกองทัพเหล็กที่ไร้เทียมทานกองทัพหนึ่ง

“เหอะ เหอะ ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าการตัดสินใจเด็ดขาด
ของตัวข้าจะถูกจัดให้มีขึ้นต่อหน้าบรรพชนทั้งหลาย” หงเทียนจู้

มองดูภาพวาดที่อยู่ตรงหน้า อดที่จะหัวเราะเยาะตนเองไม่ได้ กล่าว
ว่า “พูดแล้วก็น่าขัน ปกติจะมีใครเล่าที่มากุษาต่อเหล่าบรรพชน
กันบ้าง มีใครที่มากุษาไหวเหล่าบรรพชนกันบ้าง ท้ายสุด การ
ตัดสินใจกลับมาจัดขึ้นต่อหน้าภาพวาดของเหล่าบรรพชน”

หงยวีเจียวและบรรดาศิษย์ทั้งหลายต่างนั่งเงียบ พวก
เขาย่อมรู้อยู่แก่ใจดีว่า เมื่อมีการตัดสินใจ เจ้าสำนักไม่มีทาง
ชนะความได้เลย เมื่อบรรดาบรรพบุรุษจำนวนหลายคนได้ตัดสินใจ
ไปแล้ว อย่างว่าแต่เหล่าผู้อาวุโส ผู้คุมกฎ เจ้าหอ หรือแม้กระทั่งผู้
อาวุโสรุ่นบุกเบิกของทะเลสาบตั้งถึงก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

หลี่ชียเอ่ไม่ได้ให้คำวิจารณ์ในคำพูดของหงเทียนจู้ เขา
เพียงจ้องมองดูธงศึกผืนนั้น กล่าวเฉยเมยกับหงเทียนจู้และบรรดา
ศิษย์กลุ่มตนรุ่นใหม่เช่นหงยวีเจียวเป็นต้น ว่า “พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่า
ธงผืนนี้มันหมายถึงอะไร? ”

พวกของหงยวีเจียวที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ต่างมองหน้ากันและกัน พวกเขาเข้าใจเรื่องราวที่เกี่ยวกับปฐมบรรพบุรุษน้อยมาก แม้ว่าธงศึกผืนนี้ถูกจัดวางอยู่ที่นี้มาโดยตลอดก็ตาม แต่ พวกเขาไม่เคยรู้เลยว่าธงศึกผืนนี้มีความหมายว่าอะไร

“ฟังว่ามันคือธงศึกที่เหล่าปฐมบรรพบุรุษของตระกูลใหญ่หลายตระกูลนำกลับมาจากสนามรบ” หงเทียนจู้ลังเลนิดหนึ่ง กล่าวด้วยความรู้สึกไม่ค่อยมั่นใจนักว่า “ได้ยินว่า กองทัพของปฐมบรรพบุรุษนั้นมีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก”

แม้กระทั่งหงเทียนจู้ที่อยู่ในฐานะเจ้าสำนักก็ยังไม่เข้าใจถึงปฐมบรรพบุรุษอยู่ไม่มาก ความจริงแล้ว นับตั้งแต่ตระกูลใหญ่หลายตระกูลได้ทำลายกฏเหล็กและผิดคำสาบานไปแล้ว พวกบรรพบุรุษเหล่านี้จึงจงใจไม่ไปเอ่ยถึงเรื่องของเหล่าบรรพบุรุษ จะอย่างไรเสียพวกเขาก็คือผู้ที่ทำลายคำสั่งสอนของเหล่าปฐมบรรพบุรุษนั่นเอง

“ใช่เพียงแต่มีความแข็งแกร่งเท่านั้น” หลี่ซีเยมองดูธง
ศึกที่อยู่ตรงหน้า กล่าวเฉยเมยว่า “กองพันลี้จอกหัวใจราชสีห์แห่ง
กองพลลี้จอกเงินนับว่าเป็นเป็นกองพันที่ขึ้นชื่อในเรื่องเชี่ยวชาญ
การรบและเจ้าเล่ห์ เคยสร้างผลงานการรบที่โด่งดัง ถือเป็นกองพัน
อันดับต้นๆ ในกองพลลี้จอกเงิน! ธงศึกผืนนี้เป็นตัวแทนแห่ง
เกียรติยศสูงสุดของปฐมบรรพบุรุษของพวกเขา เจ้า ภายใต้อธงศึกนี้
พวกเขาสู้รบปราบปรามมาทั่วทั้งเก้าแดน เคยปราบเทพแท้จริงมา
เคยปราบกองทัพอาชาของราชันเซียน! เคยกวาดล้างสิ้นศัตรูใน
ดินแดนที่สุดแสนอันตรายมาแล้ว!”

“เคยปราบกองทัพอาชาของราชันเซียน?” บรรดา
หงยวีเจียวที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ถึงกับร่างสั่นเทิ้มเมื่อได้ยินคำพูด
เช่นนี้ ต่างมีดวงตาที่เบิกโพลง

“ถูกต้อง เคยปราบกองทัพอาชาของราชันเซียน” หลี
ชีย่กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ในอดีตที่นมานมาแล้วนั้น เคยมี
กองทัพของราชันเซียนที่เข้าใจว่าตนเองนั้นไร้เทียมทาน ได้มายั่วยุ
ทำทลาย โดยมั่นใจว่าตนเองสามารถต่อสู้กับกองพลจิ้งจอกเงินได้!
ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้าได้อาสาออกศึกเอง รบชนะได้ทุกครั้ง
ใช้อุบายอาศัยน้ำท่วมเมืองราชัน บีบบังคับให้กองทัพของราชัน
เซียนต้องล่าถอยออกไปจากแดนวิญญานสวรรค์ สุดท้าย ราชัน
เซียนได้ยอมรับด้วยตนเองว่าอำนาจของกองพลจิ้งจอกเงินไม่อาจ
ทำทลายได้!”

“มีใครบ้างในเก้าแดนที่ไม่รู้ว่า ในกองพลจิ้งจอกเงิน
นั้นมีกองพันจิ้งจอกหัวใจราชสีห์อยู่กองพันหนึ่ง เชี่ยวชาญด้าน
การรบ เจ้าเล่ห์ อาศัยจำนวนน้อยเอาชนะจำนวนมาก เชี่ยวชาญ
ด้านการจู่โจมข้ามเขต!” เมื่อเอ่ยถึงท้ายที่สุดแล้ว หลีชีย่ทอด
ถอนใจออกมาเบาๆ

“สู้รบอย่างดุเดือดกับกองทัพราชันเซียน รบชนะได้ทุกครั้ง ใช้อุบายน้ำท่วมเมืองราชัน!” พวกของหงยวีเจียวต่างรู้สึกหัวน้ไหลจนไม่สามารถพูดอะไรออกมาเป็นเวลานาน

ในความรู้สึกของพวกเขา ราชันเซียนคือผู้ดำรงไว้ซึ่งไว้ผู้เทียมทาน กองทัพราชันเซียนก็คือปณิธานสูงสุดของราชันเซียน ที่ๆ กองทัพราชันเซียนลุยผ่านไปยังอมปราศจากผู้ต่อกร และถูกปราบจนราบคาบ

แต่ทว่า วันนี้กลับทำให้พวกเขาได้รู้ว่า ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเคยต่อสู้ซึ่งหน้ากับกองทัพของราชันเซียนมาก่อน เคยยึดเยียดความพ่ายแพ้ให้กับกองทัพราชันเซียนมาก่อน!

แม้ว่าพวกเขาจะไม่มีโอกาสได้เห็นสงครามเช่นนี้มา แต่ทว่า พวกเขาสามารถจินตนาการได้ถึงปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาที่ต่อสู้อย่างดุเดือดกับกองทัพราชันเซียนในแดนวิญญาน สวรรค์ รบชนะได้ทุกครั้ง ใช้อุบายน้ำท่วมเมืองราชัน บีบให้กองทัพราชันเซียนต้องถอยร่นออกไปจากแดนวิญญานสวรรค์! พวกเขาสามารถจินตนาการถึงเหตุการณ์ที่เลือดที่ร้อนระอุเดือดพล่าน พวกเขาสามารถจินตนาการถึงท่วงท่าอันสง่างามของปฐมบรรพบุรุษ พวกเขาสามารถจินตนาการถึงภาพการโจนทะยานบนหลังม้าของปฐมบรรพบุรุษ!

นึกถึงท่วงท่าอันสง่างามของปฐมบรรพบุรุษ นึกถึงปฐมบรรพบุรุษที่ตั้งกระดูกเหล็ก บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่เช่นหงยวีเจียว ต่างรู้สึกเลือดในกายที่ร้อนระอุเดือดพล่านโดยไม่รู้ตัว พวกเขาต่างรู้สึกภาคภูมิใจ พวกเขาไม่เคยรู้มาก่อนว่าปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเคยมีเกียรติยศอันสูงส่งเช่นนี้ พวกเขาไม่เคยรู้มาก่อนว่าปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเคยมีอำนาจที่สะเทือนหวั่นไหวไปทั่วทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินเช่นนี้มาก่อน!

ตอนที่ 1271 บังคับให้สละตำแหน่ง

หลี่ซีเย่มองดูธงศึกที่อยู่ตรงหน้า อดที่จะทอดถอนใจ ออกมาด้วยความหดหู่ไม่ได้ "กองทัพราชันเซียนนับเป็นอะไร หาก ทำหายต่ออำนาจสูงสุดล่ะก็ ฆาไม่มีละเว้นเช่นกัน! "

หวนนึกถึงอดีตที่เนิ่นนานมาแล้ว ครานั้นปฐมบรรพบุรุษตระกูลจาง หง สวี หลินที่เป็นบรรดาตระกูลใหญ่ทั้งหลาย นำพาลูกหลานในสังกัดกองพันจึงจอกหัวใจราชสีห์ขอถอนตัวเพื่อ อยู่อย่างสงบ เขาได้ประทานธงศึกผืนนี้ให้กับพวกเขา กับมี อนุญาตให้ลูกหลานของพวกเขาเวลาที่ถือธงศึกผืนนี้ในมือ เท่ากับเป็นตัวแทนปณิธานสูงสุดของเขา!

เสียดาย ตั้งแต่ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาได้เสียชีวิต ลงแล้ว ลูกหลานของพวกเขา ก็เสื่อมลงทุกที ธงศึกผืนนี้จึงไม่เคยได้ โบกสะบัดอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์อีกเลย ไม่เคยโบกสะบัดใน

สนามรบอีกเลย มันถูกเก็บไว้บนหิ้งบูชาที่ตั้งอยู่ในมุมที่ไม่มีใคร
สนใจ

“กองพันสุรราชันเซียน!” พวกของหงยวีเจียวต่าง
รู้สึกเลือดในกายที่เดือดพล่าน กำหมัดเอาไว้แน่นโดยไม่รู้ตัว พวก
เขาต่างกำลังนึกไปถึงว่า เมื่อไหร่ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขาจึง
สามารถหวนคืนสู่เกียรติยศของปฐุมบรรพบุรุษ กลับสู่ความเป็นผู้มี
อำนาจปราศจากผู้ต่อกรเฉกเช่นปฐุมบรรพบุรุษของพวกเขา

“เสียดาย ธงศึกผืนนี้ไม่มีโอกาสได้โบกสะบัดในแดน
วิญญานสวรรค์อีกแล้ว ไม่มีโอกาสได้โบกสะบัดในสนามรบอีก
แล้ว!” หลี่ชีย่กกล่าวพร้อมกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ

พวกของหงยวีเจียวต่างมีท่าทีที่สลด มาถึงวันนี้
เกียรติยศ และอำนาจบารมีไร้ผู้ต่อกรของปฐมบรรพบุรุษได้กลับ
กลายเป็นเช่นใดไปแล้ว? ตระกูลใหญ่หลายตระกูลต่างปากหวาน
กันเปรี้ยวคอยแต่จะแย่งชิงอำนาจกันและกัน

“บางที อาจมีสักวันที่ธงศึกของปฐมบรรพบุรุษจะได้
โบกสะบัดในแดนวิญญานสวรรค์ก็ได้” หงยวีเจียวถึงกับกำหมัด
แน่น

หลี่ซีเยมองดูพวกเขาแล้วเพียงยิ้มเฉยเมยโดยไม่ได้
พูดอะไรออกมา ค่อยๆ นั่งลงบนเก้าอี้ตัวใหญ่นั้น นั่งอยู่ในตำแหน่ง
ที่สูงเด่นที่สุดของหอประชุมใหญ่

ยามที่หลี่ซิเยนั่งลงบนเก้าอี้ตัวใหญ่ตัวนี้นั้น พวกของ หงยวีเจียวไม่รู้ว่าคืออะไร ต่างรู้สึกว่าการที่หลี่ซิเยนั่งอยู่ตรงนั้นไม่ ทำให้รู้สึกอยู่เหนือความคาดคิดแม้แต่น้อย เหมือนว่าเก้าอี้ตัวใหญ่ ตัวนี้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อตัวเขาอย่างนั้น การนั่งอยู่ที่ตรงนั้นของเขา แลดูเป็นธรรมชาติมาก

“เอี้ยดด.....” ในเวลานี้เอง ประตูของหอประชุมใหญ่ ถูกเปิดออก ปราบกฐระดับผู้อาวุโสเดินนำหน้าเข้ามา ตามมาด้วย ระดับผู้อาวุโส ผู้คุมกฐ เจ้าหอคนอื่นๆ ของทะเลสาบตั้งถึงที่เดิน แถวเรียงหนึ่งเข้ามา

หลังจากที่บรรดาระดับผู้อาวุโส ผู้คุมกฐ เจ้าหอได้เข้ามา ภายในห้องประชุมใหญ่แล้ว มองดูพวกของหงเทียนจู้ จากนั้น มองดูหลี่ซิเยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่ พวกเขาต่างหันมามองหน้า กันและกัน

หลังจากเหล่าระดับผู้อาวุโส ผู้คุมกฎ เจ้าหอไต้ตั้ง
ประจำที่กันเรียบร้อยแล้ว มีระดับผู้อาวุโสคนหนึ่งจ้องมองหงเทียนจู้
ทำท่าไต่ตรงนิตหนึ่งกล่าวว่า “เจ้าสำนัก ทะเลสาบตั้งถึงของ
พวกเราไต่ต้องถูกลากเข้าไปเพียงเพราะคนนอกคนหนึ่งกันแล้ว?”

“ถูกลากเข้าไปรี?” หงเทียนจู้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ
กล่าวน้ำเสียงเย็นชาว่า “ถือเสียว่าคุณชายหลี่เป็นคนนอกก็แล้ว
กัน แล้วพวกยวีเจียวละ? บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายเห็นนางเป็น
อะไร เรื่องแต่งงานของพวกนางต้องให้เหล่าบรรพบุรุษเป็นผู้
ตัดสินใจกันลับๆ อย่างนั้นหรือ ถ้าหากว่าแต่งงานกับเฟาพันธมิตร
มนุษย์ก็แล้วไป นี่อาศัยอะไรต้องให้สายเลือดที่โดดเด่นของ
ทะเลสาบตั้งถึงไปแต่งงานกับปีศาจทะเล! อาศัยอะไรให้สายเลือด
ดีเด่นของทะเลสาบตั้งถึงไปเป็นตัวเพิ่มพลังวัตรให้กับปีศาจทะเล!”

“แคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตมีจิตคิดไม่ซื่อกับ
ทะเลสาบตั้งถึงมาโดยตลอด พวกเขาคือเสือหิว ฉลามโลหิตที่คอย

หาโอกาสล่องอุบทะเลสาบตั้งถึงของพวกเรา ช้าหรือเร็วพวกมันก็ต้องเอาพวกเราไปแบ่งสิ้นป็นส่วนกัน เวลานี้กลับเอาสายเลือดของตนไปแต่งงานกับพวกเขาก็คือการชกศึกเข้าบ้าน! ” เวลานี้ หงเหียนจู้ดที่จะส่งเสียงดังตำหนิบรรดาระดับผู้อาวุโส และผู้คุมกฎที่อยู่ในเหตุการณ์

กล่าวสำหรับหงเหียนจู้แล้ว วันนี้จะอย่างไรเสียได้ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องแตกคอกับทุกคนอยู่แล้ว วันนี้เขาจึงพร้อมแลกด้วยค่าตอบแทนสูงเท่าไรก็ยอม ต่อให้ไม่สำเร็จก็จะสู้กับมันเต็มที่!

“ในเมื่อเรื่องราวต่างๆ ในทะเลสาบตั้งถึงตาเต๋มาอย่างพวกเราได้ตัดสินใจไปแล้ว ก็ต้องมีเหตุผลของตาเต๋มาอย่างพวกเรา” เวลานี้ เสียงที่เยือกเย็นเสียงหนึ่งดังขึ้น

ในขณะที่เอง พลังลมปราณที่กล้าแข็งสายหนึ่งได้แผ่
กระจายเข้ามา จากนั้น ผู้เฒ่าที่มีผมเผ้าขาวโพลนแต่ละคนได้เดิน
แถวเรียงหนึ่งก้าวเดินเข้ามา แม้ว่าผู้เฒ่าเหล่านี้จะมีอายุมากแล้ว
แต่ดวงตาก็ยังมีแววตาดั่งสายฟ้า ทำให้ผู้ที่มองเห็นแล้วต้องตัวสั่น
ตั้งลูกนก

บรรดาผู้อาวุโส ผู้คัมภีร์ เจ้าหอต่างนั่งเงียบไม่มีใคร
กล้าพูดอะไรออกมาอีก เมื่อเห็นเหล่าผู้เฒ่าที่เดินแถวเรียงหนึ่งเข้า
มา เหล่าผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าล้วนแล้วแต่เป็นบรรพบุรุษของ
ทะเลสาบตั้งถึงทั้งสิ้น ยกเว้นบรรพบุรุษตระกูลจางที่พ่ายแพ้ในการ
แย่งชิงอำนาจในครั้งนั้นแล้ว บรรพบุรุษตระกูลใหญ่ต่างๆ ล้วน
แล้วแต่มากันโดยพร้อมเพรียง

เมื่อบรรดาบรรพบุรุษของตระกูลใหญ่ทะเลสาบตั้งถึง
ล้วนมากันพร้อมหน้า บรรดาผู้อาวุโส ผู้คัมภีร์ เจ้าหอต่างๆ มีฐานะ
เป็นเพียงผู้เฒ่าเท่านั้น จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะพูดอะไรออกมาได้

พวกบรรพบุรุษตระกูลต่างๆ ล้วนแล้วแต่เป็นระดับปราชญ์ที่ควบคุม ทะเลสาบตั้งถึงเอาไว้ทั้งหมด กำลังของพวกเขาสามารถสยบระดับ ผู้เยาว์ของทะเลสาบตั้งถึงได้ทุกคน

ดังนั้น หากบรรดาผู้เยาว์ของทะเลสาบตั้งถึงที่เห็นต่าง กักับการกระทำของเหล่าบรรพบุรุษหลายตระกูลก็ไม่สามารถ คัดค้านต่อต้านได้

หลังจากที่บรรดาบรรพบุรุษเข้ามาในหอประชุมใหญ่ แล้ว สายตาที่ดูประกายเหว้ได้กวาดตามองไปทั่ว โดยเฉพาะเมื่อ มองเห็นหลี่ซีเยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่นั้น พวกเขาเพียงส่งเสียง น้าเกรงขามออกมา โดยเฉพาะบรรพบุรุษบางคนได้กล่าวนำครั้น คร่ำมออกมาว่า “เมื่อมาด้วยก็นับว่าดีมาก!”

ยอมไม่ต้องสงสัย บรรดาบรรพบุรุษเหล่านี้รู้ว่าหลี่ซีเย
คือใคร!

“เทียนจู้ ในเมื่อเจ้าต้องการให้มีการตัดสินใจ จั๊กก็
จะตัดสินใจกับเจ้า!” บรรพบุรุษตระกูลสวีที่อยู่ในเหตุการณ์ผู้
หนึ่งกล่าวน่าเกรงขามว่า “เจ้าสมคบคิดบุคคลภายนอก สंहารผู้
บริสุทธิ์ ทำให้ทะเลสาบตั้งถึงตกอยู่ในสภาวะถูกทำลาย แค
ความผิดข้อนี้ก็เพียงพอที่จะปลดเจ้าออกจากตำแหน่งเจ้าสำนักได้
แล้ว!”

สำหรับข้อกล่าวหาเช่นนี้ หงเทียนจู้ตัดสินใจชั้น
เด็ดขาด กล่าวน่าเกรงขามว่า “ท่านบรรพบุรุษ ข้าสมคบคิด
บุคคลภายนอก ดี ถือเสียว่าข้าสมคบบุคคลภายนอกก็แล้วกัน ผู้ที่
ข้าสมคบก็เป็นเผ่าพันธมิตรมนุษย์! จั๊กบรรดาเหล่าบรรพบุรุษทั้งหลาย
พวกท่านลองถามใจตัวเอง พวกเจ้าไม่ได้ซักศึกเข้าบ้านหรือ
อย่างไร? ไม่สนใจว่าศิษย์ภายในสำนักจะยินยอมหรือไม่ กระทำ
การโดยพลการให้ศิษย์ในสำนักไปแต่งงานกับเผ่าปีศาจทะเล

นำเอาสายเลือดที่ดีที่สุดของทะเลสาบตั้งถึงไปมอบให้กับปีศาจทะเล หรือว่านี่ไม่ใช่เป็นการชักศึกเข้าบ้านหรืออย่างไร! "

"ในเมื่อท่านบรรพบุรุษทั้งหลายได้กล่าวคำพูดที่ไม่น่าฟังเอาไว้ก่อน เช่นนั้นแล้วข้าก็ไม่เกรงใจแล้วละ" หงเทียนจู้กล่าว ว่า "ศิษย์ทุกคนของทะเลสาบตั้งถึงหาใช่ทรัพย์สมบัติส่วนตัวของตระกูลสวี ตระกูลหง หรือตระกูลหลิน และเป็นทรัพยากรของทะเลสาบตั้งถึง ศิษย์ทุกคนของทะเลสาบตั้งถึงเป็นของทะเลสาบตั้งถึง ไม่ได้เป็นของตระกูลใดตระกูลหนึ่ง! ในเมื่อทุกคนต่างก็เป็นศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึง ก็ต้องทำตามธรรมเนียมปฏิบัติของทะเลสาบตั้งถึง ไม่ใช่อาศัยปณิธานของบรรพบุรุษแต่ละตระกูลมาเป็นตัวตัดสินชะตาชีวิตของพวกเขา! "

"หากจะกล่าวถึงละเมิดกฎข้อบังคับ หากจะกล่าวถึงการละเมิดกฎเหล็กของทะเลสาบตั้งถึงละก็ นั่นไม่ใช่ข้า แต่เป็นบรรดาเหล่าบรรพบุรุษทั้งหลาย! "เมื่อถึงที่สุดแล้ว หงเทียนจู้กล่าวด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นจริงจัง และน่าเกรงขามว่า "ในเมื่อบรรดา

เหล่าบรรพบุรุษเป็นฝ่ายริเริ่มฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของทะเลสาบตั้งถึงก่อน ผู้ที่จะต้องถูกปลดออกจากตำแหน่งก่อนเป็นอันดับแรกคือบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลาย ไม่ใช่ข้าหงเทียนจู้! ”

“ถ้าหากทะเลสาบตั้งถึงจะปลดข้าออกจากตำแหน่ง ได้ ข้าไม่มีความเห็น ในเมื่อทุกคนจะต้องปฏิบัติตามกฎของทะเลสาบตั้งถึง เช่นนั้นก็ต้องมีความเสมอภาคกัน ก่อนที่จะปลดข้า สมควรปลดบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายก่อน! ” เวลานี้ หงเทียนจู้ได้แตกหักกับบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายของตระกูลต่างๆ อย่างสิ้นเชิง ไหนๆ ก็ไหนๆ ถือเป็นโอกาสฉีกหน้ากากพวกเขาออกมา

“บังอาจ เจ้ามันเนรคุณชัดๆ ! ” บรรพบุรุษผู้หนึ่งร้อง
ตวาดออกมา

“เทียนจู้ เจ้าพูดแบบนี้มันเกินไปแล้วนะ” แม้แต่บรรพบุรุษของตระกูลหงผู้หนึ่งก็อดที่จะกล่าวเสียงห่มต่ำว่า “การที่ยิวเจียวแต่งให้กับแคว้นซี เป็นการผนวกระหว่างความแข็งแกร่งกับความแข็งแกร่งเข้าด้วยกันระหว่างทะเลสาบตั้งถึงกับแคว้นซี เมื่อมีการเกี่ยวดองแต่งงานกันเกิดขึ้น จะทำให้ทะเลสาบตั้งถึงเพิ่มพูนพันธมิตรมากยิ่งขึ้น

หงเทียนจู้ต้องสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กับคำพูดของบรรพบุรุษผู้นี้ กล่าวน้ำเสียงเย็นชาว่า “ท่านบรรพบุรุษ ท่านคือผู้อาวุโสของข้า ในฐานะที่ข้าเป็นผู้เยาว์ ข้าสมควรเคารพท่าน แต่สำหรับเรื่องนี้ พวกท่านได้ทำให้ข้าหมดศรัทธาอย่างสิ้นเชิง ทำให้ศิษย์ทั้งหมดของทะเลสาบตั้งถึงหมดศรัทธา! ไม่ต้องพูดว่าทำเพื่อทะเลสาบตั้งถึงอะไรเลย คำพูดที่สวยงามแบบนี้ให้มันแล้วกันไปเถอะ ท่านบรรพบุรุษท่านจะตำหนิข้า ได้ เอาข้อแลกเปลี่ยนระหว่างพวกท่านกับแคว้นซี และชั่งกวางเพยเยียนมากางบนโต๊ะเลย ให้ศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงทั้งหมดได้รับรู้กัน!”

เวลานี้ หงเหียนจุ่มมองดูบรรพบุรุษของตนอย่างเย้ยหยัน กล่าวน่าเกรงขามว่า “ท่านบรรพบุรุษ อย่างนี้กันว่าข้าไม่รู้ การที่พวกท่านให้ยวีเจียวแต่งงานกับแคว้นซี นอกเหนือจากคำว่า การผนวกระหว่างความแข็งแกร่งกับความแข็งแกร่งเข้าด้วยกันที่พวกท่านกล่าวอ้าง หรือว่าบรรดาเหล่าบรรพบุรุษทั้งหลายไม่มีการทำเพื่อตนเอง! ระหว่างเหล่าบรรพบุรุษกับชังกวานเพยเขียนไม่ได้ เรียกร้องเอาโอสถอายุวัฒนะจากสำนักแตรสังข์มาเป็นข้อแลกเปลี่ยน!”

“คำกล่าวที่ว่าเพื่อต้องการผนวกระหว่างความแข็งแกร่งกับความแข็งแกร่งเข้าด้วยกันเป็นเพียงข้ออ้างของเหล่าบรรพบุรุษเท่านั้นเอง พวกท่านแค่ต้องการโอสถของสำนักแตรสังข์เท่านั้น! พวกท่านเพื่อให้ได้มาซึ่งมีชีวิตอยู่ได้ยาวนานมากขึ้น ความเป็นความตายของศิษย์ทะเลสาบตั้งถึงพวกท่านไม่เคยห่วงใย! ในสายตาของพวกท่าน พวกเขาเป็นเพียงสินค้าหรือสัตว์ที่มีไว้ซื้อขายแลกเปลี่ยนเท่านั้น”

“พอแล้ว เทียนजू เจ้าไม่เพียงทรยศเนอร์คุณ ยังทรยศต่อ
บรรพชนอีกด้วย! ความผิดนี้สมควรประหาร” บรรพบุรุษตระกูลหง
ผู้นี้พาลโมโหร้องทวาดเสียงดังออกมา

“ทรยศเนอร์คุณ? ดี ข้ายอมรับว่าข้าทรยศเนอร์คุณ
สำหรับการทรยศต่อบรรพชนนั้น ข้า หงเทียนजूยืนอยู่ตรงนี้ขอ
สาบานด้วยชะตาแท้ของตน หากข้าหงเทียนजूทรยศต่อบรรพชน
ขอให้ฟ้าผ่าลงมาไม่ได้ผูกได้เกิดตลอดกาล!” หงเทียนजूเองก็
โกรธเช่นกัน ร้องกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “งั้นดี ขอถามบรรดา
บรรพบุรุษทั้งหลาย พวกท่านกล้าก้าวเดินออกมาตบอกและกล่าว
ว่า พวกท่านไม่ได้ทรยศต่อบรรพชนใช่หรือไม่? เป็นใครที่ทำลาย
ทิ้งกฎเหล็กของสำนัก เป็นใครที่ละทิ้งสัญญาเหล็ก! เป็นใครที่
ทรยศต่อคำสั่งเสียของบรรพชน! ผู้ที่ทำเรื่องเหล่านี้ไม่ใช่ข้า พวก
ท่านลองถามตัวเองดู ใครกันแน่ที่ทรยศต่อบรรพชน!”

มาคราวนี้ หงเทียนजूเองก็โกรธจนถึงขีดสุด การที่
บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายต้องการคุมตัวเขาไปรับโทษต่อแคว้นซี

เขาเองก็ได้หมดศรัทธาต่อเหล่าบรรพบุรุษตระกูลต่างๆ โดยสิ้นเชิง บรรดาบรรพบุรุษเหล่านี้ทำเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ไม่ได้สนใจต่อความเป็นความตายของศิษย์อย่างพวกเขาอยู่แล้ว!

การแผดเสียงก้องด้วยความโมโหของหงเทียนจู้ ทำให้ บรรดาบรรพบุรุษตระกูลต่างๆ ที่อยู่เหตุการณ์นี้เงียบ พวกเขา ไม่ต้องการไปเผชิญกับหัวข้อสนทนาข้อนี้ สำหรับบรรดาผู้อาวุโส ผู้คัมภีร์ เจ้าหญิงไม่กล้าที่จะเอ่ยอะไรออกมา

“เทียนจู้ ขอเพียงเจ้ายอมรับผิด พวกเราทุกคนต่าง ยอมหน้าด้านไปขอร้องต่อแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตด้วยกัน ขอเพียงเจ้ายอมรับผิดต่อพวกเขา ข้าเชื่อว่าแคว้นซี และสำนัก ฉลามโลหิตจะให้อภัยในความผิดของเจ้า” เวลานี้ ระดับบรรพบุรุษ ผู้ที่มีฐานะอาวุโสและมีอายุมากกว่าของตระกูลหงกล่าวเสียงทุ้มต่ำ ออกมา

“ยอมรับผิด? ”หงเทียนจู้หัวเราะน่าเกรงขาม กล่าวว่
“ท่านบรรพบุรุษทั้งหลาย ในเมื่อวันนี้ข้ามายืนอยู่ตรงนี้ ก็ไม่เคยคิด
ที่จะรับผิดต่อศัตรู! ข้ายินดีรับการไต่สวนของสำนัก ข้ายินดีรับ
ผิดต่อหน้าเหล่าบรรพชน ยอมรับในความไร้ความสามารถของข้า!
แต่ ให้ข้ารับผิดต่อศัตรู ไม่มีทาง! ”

“ข้าเกิดมาเป็นคนของทะเลสาบตั้งถึง ตายก็ขอเป็นผี
ของทะเลสาบตั้งถึง ถ้าหากข้าทำผิด สำนักจะประหารข้า ข้าไม่มี
อะไรจะพูด! แต่ทว่า คิดจะให้ข้าไปคุกเขายอมรับผิดต่อแคว้นซี
และสำนักฉลามโลหิตละก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้” หงเทียนจู้กล่าว
น่าเกรงขามว่า “ถ้าหากเหล่าบรรพบุรุษต้องการให้ข้ายอมคุกเข่า
ต่อแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตให้ได้ ดี จ้ะ พวกท่านก็ตัดหัวของ
ข้าไปมอบให้กับพวกแคว้นซีก็แล้วกัน! ”

ตอนที่ 1272 สถานการณ์ตึงเครียด

คำพูดของหงเหียนลู่ทำเอาเจียบกริบไปทั้งหอประชุมใหญ่ บรรดา
ผู้อาวุโส ผู้คุมกฏ เจ้าหอต่างก็ไม่ต้องการปริปากพูดอะไรออกมา

สำหรับบรรดาบรรพบุรุษตระกูลใหญ่ต่างๆ เหล่านั้น
พวกเขาไม่คาดคิดว่าหงเหียนลู่จะแข็งกร้าวขึ้นมาอย่างกะทันหัน
เช่นนี้ ถึงกับต่อต้านพวกเขาอย่างเปิดเผย เป็นการท้าทายอำนาจ
ของพวกเขา

“เจ้าคนทรยศที่อวดดี ทรยศต่อสำนักแล้วยังบังอาจ
กล่าววาจาสามหาอีก” บรรพบุรุษตระกูลหลินผู้หนึ่งร้องกล่าว
เสียงห่มต่ำว่า “ไป จับเจ้าคนทรยศคนนี้มัดเอาไว้เพื่อลงโทษ”

พลันที่คำพูดของบรรพบุรุษตระกูลหลินผู้นี้กล่าวจบคำ
ปรากฏว่าผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมดไม่ใคร่เคลื่อนไหวแม้แต่คน
เดียว ไม่ว่าจะเป็นผู้อาวุโส ผู้คุมกฎ หรือว่าเจ้าหอต่างนั่งกันนิ่ง

“ผู้อาวุโสเอก ยังรื้ออะไรรออยู่อีก รีบจับเจ้าศิษย์โง่แห่งนี้
มัดเอาไว้” บรรพบุรุษตระกูลหลินผู้นี้ร้องออกไป

ในที่นี้สำหรับระดับผู้อาวุโส นั้น มีผู้อาวุโสผู้หนึ่ง มอง
ดูบรรพบุรุษตระกูลหลิน แล้วก็มองดูหงเทียนจู้ อดที่จะมีท่าที
อึดอัดไม่ได้ กล่าวว่่า “บรรพบุรุษ เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้.....”

ความจริงแล้ว เรื่องนี้ไม่มีใครต้องการเป็นผู้ลงมือ การ
จับตัวหงเทียนจู้เอาไว้ยังพอว่า แต่หากตัดหัวหงเทียนจู้จริงๆ เพื่อ

มอบให้กับแคว้นซีเป็นการรับผิดชอบก็ เรื่องเช่นนี้จะมีสักกี่คนที่ยินดี
ไปกระทำ

จะยังไม่พูดถึงเรื่องที่ตัดหัวเจ้าสำนักของตนไปมอบต่อ
ศัตรูเพื่อรับผิดชอบ ซึ่งจะส่งผลให้ทะเลสาบตั้งถึงโงหัวไม่ขึ้นตลอดกาล
แต่เอาแค่ว่า ณ สถานการณ์ปัจจุบัน บรรดาผู้อาวุโส ผู้คฤมกฏ เจ้า
หอของทะเลสาบตั้งถึงต่างก็อยู่กันพร้อมหน้า

ถ้าหากใครเป็นผู้ทำการตัดหัวของเจ้าสำนักตน เรื่อง
เช่นนี้ย่อมจะต้องถูกจดบันทึกเอาไว้ ซึ่งหากจะวากันไปตามกฎของ
สำนักอย่างเข้มงวดแล้ว หงเหียนจู้ไม่ได้กระทำการผิดกฎข้อใด
ของทะเลสาบตั้งถึงเลย

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ หากยังคงตัดหัวของเจ้าสำนักอีก เมื่อมีการจذبบันทึกเหตุการณ์เอาไว้ ในอนาคตก็จะกลายเป็นเรื่องที่ตราตรึงเอาไว้ กระทั่งอนาคตลูกหลานของตน อาจจะต้องถูกกดดันด่าก็เป็นได้

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ จะมีสักกี่คนที่ยอมแบกรับความผิดแทนบรรพบุรุษกันเล่า ผู้อาวุโส และผู้คุมกฎก็ไม่เียง วันนี้พวกบรรพบุรุษสามารถประหารหงเทียนจู้เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง พรุ่งนี้ ไม่ว่าใครมาดำรงตำแหน่งเจ้าสำนักของทะเลสาบตั้งถึง หากขัดผลประโยชน์ของเหล่าบรรพบุรุษล่ะก็ พรุ่งนี้เหล่าบรรพบุรุษย่อมสามารถประหารผู้นั้นได้เช่นกัน

เวลานี้ ภายใต้สถานการณ์ที่บรรดาบรรพบุรุษเป็นผู้กุมอำนาจทั้งหมดของทะเลสาบตั้งถึง และยึดเอาผลประโยชน์มาเป็นของตนเองเช่นนี้ จึงมีไม่กี่คนที่อยากจะทำ พวกเขาต้องการผู้ที่สามารถสร้างสถานการณ์ยับยั้งบรรดาบรรพบุรุษมากกว่า ต้องการคนผู้หนึ่งที่สามารถหยุดยั้งบรรดาบรรพบุรุษ ไม่ให้พวกเขาทำตาม

อำเภोजใจได้ เพียงเพื่อผลประโยชน์ของตนเองยอมเสียสละ
ทะเลสาบตั้งถึงทั้งหมด

ในขณะนี้ เหตุการณ์ของหงเทียนจู้กล่าวได้ว่าเป็น
จุดเริ่มต้นที่ไม่เลวนัก ถ้าหากแม้แต่รู้ไหวเช่นหงเทียนจู้ยังถูกอุดปิด
เอาไว้ได้ละก็ ต่อไปลูกหลานรุ่นเยาว์ของทะเลสาบตั้งถึงคิดจะ
หยุดยั้งพวกบรรพบุรุษเหล่านี้ หยุดการกระทำตามอำเภอใจของ
เหล่าบรรพบุรุษพวกนี้คงจะยากมากกว่าเดิมอีก

ถ้าหากวันนี้หงเทียนจู้ถูกประหารยอมบงบอกว่า ทะเล
สาบตั้งถึงจะต้องกลายเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของเหล่าบรรพบุรุษ
เหล่านี้ พวกเขาที่เป็นศิษย์รุ่นเยาว์ก็จะมีสภาพเป็นเพียงหมากตัว
หนึ่งของเหล่าบรรพบุรุษเท่านั้น สำหรับกฎเกณฑ์ต่างๆ ของ
ทะเลสาบตั้งถึงไม่สามารถหยุดยั้งบรรดาบรรพบุรุษได้อยู่แล้ว

“พวกเจ้ากบฏกันหมดแล้วอย่างนั้นรี? ” บรรพบุรุษ
ตระกูลหลินเมื่อเห็นผู้อาวุโสเอกหนึ่งอยู่ตรงนั้นไม่มีการเคลื่อนไหว
ต้องร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังออกมา

“อย่างน้อยที่สุด ทะเลสาบตั้งถึงยังพอเยียวยาได้ อย่าง
น้อยผู้คนสองรุ่นนี้ยังรู้ว่าอะไรเรียกว่าสวนรวมสำคัญกว่า อย่าง
น้อยพวกเขาก็เข้าใจว่าทะเลสาบตั้งถึงหาใช้สมบัติส่วนตัวของคน
เพียงไม่กี่คน” เวลาตัวเอง หลี่ชียเอ่ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่ยิ้มกล่าว
ด้วยท่าที่เฉยเมย

“เจ้าหุบปาก ผู้เยาว์ เดี่ยวค่อยมาจัดการกับเจ้า
.....” บรรพบุรุษตระกูลหลินพาลโมโหขึ้นมา ร้องกล่าวด้วย
เสียงอันดัง

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง หลี่ชีย่ที่ดั่งวิญญาณ ขณะที่บรรพ
บุรุษตระกูลหลินยังพูดไม่จบ “ปัง” ฤกษ์หมัดของหลี่ชีย่ที่มเข้าให้จน
ตัวลอย กระจกเลือดออกมาอย่างแรง บรรพบุรุษตระกูลหลินยังไม่
ทันยี่นได้อย่างมั่นคง หลี่ชีย่ก็ได้คว้าตัวเขาเอาไว้ มือข้างหนึ่งเค้น
คอหอยของเขาเอาไว้ ยกตัวเขาลอยขึ้นเหนือพื้นดินที่สูงมาก

“เจ้าผู้เยาว์ เจ้าอย่าได้ทำกำเริบเสิบสาน.....” บรรพ
บุรุษตระกูลหลินคนอื่นๆ พลันลุกขึ้นยี่น ร้องกล่าวด้วยเสียงอันดัง
แต่ว่า เมื่อมีบรรพบุรุษผู้หนึ่งตกไปอยู่ในกำมือของหลี่ชีย่ ทำให้
พวกเขาทำอะไรไม่ได้เนื่องจากเกรงไปถูกพวกเดียวกันเข้า

“เจ้าผู้เยาว์ เจ้า เจ้ากล้าแต่ต้องข้าแม่แต่รู้ขุมชนละก็
อย่าหวังจะมีชีวิตรอดออกไปจากทะเลสาบตั้งถึง” บรรพบุรุษตระกูล
หลินผู้นี้แม้จะถูกเค้นคอเอาไว้ยังคงร้องกล่าวด้วยเสียงอันดัง

“เดิมที เพื่อเห็นแก่หน้าปฐมบรรพบุรุษของพวกเขา เจ้า ข้า
สามารถไว้ชีวิตพวกเขาได้ เสียตาย เจ้ามันโง่มากเกินไปแล้ว” หลี
ซิเย่ล้องมองดูบรรพบุรุษผู้นี้ด้วยท่าทีเย็นชา

“คร้ากก” หลีซิเย่จัดการบีบรัดจนคอของเขาหักอย่าง
ง่ายดาย แล้วโยนลงกับพื้นเหมือนดังโยนทิ้งขยะอย่างนั้น

ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน บรรดาบรรพบุรุษ
ทั้งหลายของทะเลสาบตั้งถึงยังไม่ทันได้ตั้งตัว มองตาปริบๆ เห็น
บรรพบุรุษผู้นี้ถูกบีบจนตายต่อหน้าต่อตา

ครั้นเมื่อบรรดาบรรพบุรุษได้สติกลับมา หลี่ชีย่ก็ได้กลับไปนั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวใหญ่ตามเดิมเรียบร้อยแล้ว ทันใดนั้น บรรพบุรุษทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นตระกูลหลิน สวี หรือหงพลันเข้าล้อมหลี่ชีย่เอาไว้

“เจ้าผู้เยาว์ การที่ให้เจ้าอยู่ที่นี่เพียงต้องการจับเป็นเจ้าเท่านั้นเอง เจ้าคิดว่าเจ้าสามารถทำอะไรตามอำเภอใจในทะเลสาบตั้งถึงได้จริงอย่างนั้นรึ?” หนึ่งในจำนวนบรรพบุรุษร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังออกมา

“พวกเราจับเป็นมันแล้วมอบให้กับแม่นางซ่งกวาน”
บรรพบุรุษตระกูลหลินผู้หนึ่งกล่าวด้วยสายตาที่น่าครั่นคร้าม

หลี่ซีเยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่เพียงมองดูบรรดา
บรรพบุรุษเหล่านี้อย่างเย็นชา กล่าวเฉยเมยว่า “แค่ระดับปราชญ์
แค่นี้ บังอาจกล่าววาจาโอหังอวดดีต่อหน้าข้า พวกเจ้านี่โง่
จนกระทั่งไม่รู้จักไปสืบเสาะข่าวบ้างหรือไม่? เจกเช่นระดับอ่องเทพ
อย่างซ่งกวานเพยเยียนข้าก็จัดการกับนางโดยอาศัยหมัดเพียง
หมัดเดียว อย่างพวกเจ้านี้นับเป็นตัวละครอะไร!”

คำพูดของหลี่ซีเยทำให้บรรดาเหล่าบรรพบุรุษหลาย
ตระกูลที่อยู่ในเหตุการณ์ต้องสะท้อนภายในใจ พวกเขาจ้องมองตา
กันและกัน พลันหยิบเอาอาวุธที่ทรงอำนาจที่สุดของตนออกมา
ยังคงมีท่าทีอยากจะลองของ

“ผู้เยาว์ ต่อให้เจ้าเก่งแค่ไหนก็ตาม อย่าลืมนี่คือ
ทะเลสาบตั้งถึง ในเมื่อเข้ามาแล้วก็อย่าหวังได้กลับออกไป” บรรพ
บุรุษตระกูลหลินอีกคนกล่าวเสียงอันดังขึ้นมา

ในเวลา นี้ พวกบรรพบุรุษทั้งหลายยังคงไม่ยอมอ่อนข้อให้ ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขายังคงมีท่าไม้ตายอยู่ พวกเขายังไม่ได้สำแดงค่ายกลใหญ่ออกมา ในสายตาของพวกเขามองว่า หากมีการรัดเอาค่ายกลออกมาใช้ ต่อให้หลี่ซิเย่เป็นระดับอ่องเทพที่แข็งแกร่งมากก็ตาม พวกเขาสสามารถขังหลี่ซิเย่เอาไว้เช่นกัน

“ถ้าหากพวกเจ้ามีความกล้าหาญเช่นนี้เพียงแค่ครึ่งเดียวยามที่ต้องเผชิญหน้ากับศัตรูภายนอกล่ะก็ ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเจ้าก็คงไม่ตกต่ำจนต้องถอดเขาศัตรูเช่นนี้ พวกเจ้ามันก็แค่เจ้าโง่ฝูงหนึ่งที่เก่งแต่ในบ้านเท่านั้น ดีเหมือนกัน วันนี้ข้าจะสังหารพวกเจ้าทั้งหมด ถือเป็นความช่วยเหลือปฐุมบรรพบุรุษพวกเจ้าจัดการกับลูกหลานที่อกตัญญูทั้งหลาย” หลี่ซิเย่จ้องมองบรรดาบรรพบุรุษเหล่านี้ด้วยท่าทีที่เยือกเย็น

พลันที่หลี่ซิเย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา ใจของหงเทียนจู้ถึงกับเต้นกระตุกทีหนึ่ง รีบกล่าวว่า “คุณชายหลี่ยังมีมือเอาไว้ด้วย”

แม้ว่าหงเหียนจู้ต้องการต่อต้านบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลาย แต่ว่าเขาไม่เคยคิดจะสังหารระดับบรรพบุรุษทั้งหมด อย่างไรก็ตามเสีย พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นผู้อาวุโสของเขา หากสังหารสิ้นเหล่าบรรพบุรุษย่อมนับเป็นบาปหนาโดยแท้จริง

“แค่เจ้าโง่ฟุ้งหนึ่งเท่านั้น ทิ้งเอาไว้รังแต่จะเป็นภัยต่อทะเลสาบตั้งถึง” หลี่ชีย่กล่าวท่าทีเฉยเมย กล่าวพลาถ ดวงตาทั้งสองของเขาดูเยือกเย็น เผยให้เห็นปณิธานการฆ่าที่นำกลัวออกมา

“อัญเชิญเสียนจู้” บรรดาบรรพบุรุษหลายตระกูล เหล่านั้นมองเห็นดวงตาทั้งสองของหลี่ชีย่ที่เผยปณิธานการฆ่าที่นำกลัวออกมา อดที่จะรู้สึกหัวใจที่เต้นกระตุกชนิดหนึ่ง พลันจิตสำนึกรับรู้ได้ถึงความน่ากลัวของหลี่ชีย่ จึงรีบเร่งถอยห่างออกไป

“วามสามหาวมาก!” เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ได้ยินเสียงที่เยือกเย็นเสียงหนึ่งดังขึ้น เสียงเยือกเย็นนี้เย็นชาไร้ความปราณี อีกทั้งเสียงเยือกเย็นนี้เปี่ยมไปด้วยอำนาจ ทำให้ผู้คนไม่กล้าที่จะขัดขึ้น

ในเวลาตัวเอง ปราภฏผู้เฒ่าสี่คนถูกห้ามเข้ามา ผู้เฒ่าทั้งสี่คนล้วนแล้วแต่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่ที่ถูกปูรองไว้ด้วยหนังพยัคฆ์ ทั้งสี่คนดูแก่หง่อมยิ่งนัก กระทั่งให้ความรู้สึกกับผู้คนถึงการเหลือลมหายใจเฮือกสุดท้ายของพวกเขา พวกเขาต่างอยู่ในลักษณะที่ดวงตาทั้งสองเหมือนคนครึ่งหลับครึ่งตื่นอย่างนั้น เหมือนว่าหากพวกเขาหลับตาลงสนิทเมื่อไหร่ก็คงจากโลกนี้ไปตลอดกาลอย่างนั้น

อีกทั้งพลังลมปราณของผู้เฒ่าทั้งสี่คนได้เหือดแห้งจนเหมือนไม่มีเหลืออีกแล้ว แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ดวงตาทั้งสองของผู้เฒ่าแต่ละคนที่ครึ่งหลับครึ่งตื่นกลับส่งประกายระยิบระยับออกมา

ทุกๆ ประกายตาที่ส่งออกมา นั้นเหมือนดังเป็นกระบี่ทวนอย่างนั้น
สามารถตัดทุกสิ่งทุกอย่างได้

“เสียนจู้!” สีหน้าของหงเหียนจู้พลันเปลี่ยนไปเมื่อได้
เห็นผู้เฒ่าทั้งสี่ที่ถูกล่ามเข้ามา ถึงกับก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว
สำหรับบรรดาผู้อาวุโส ผู้คุมกฏก็มีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปเช่นกัน
ต่างทยอยกันลุกขึ้นยืน พวกเขาไม่กล้าพูดอะไรสักคำ ยืนก้มหน้า
อยู่ตรงนั้น

ผู้เฒ่าทั้งสี่ก็คือระดับบรรพบุรุษที่มีความแข็งแกร่งมาก
ที่สุดของทะเลสาบตั้งถึง พวกเขาเก็บตัวไม่ยุ่งเกี่ยวกับโลก
ภายนอกมาโดยตลอด ทั้งสี่คนนี้ก็คือนั่งอยู่เบื้องหลังที่ก่อให้เกิดการ
ปฏิวัติขึ้นภายในทะเลสาบตั้งถึงในครั้งนั้น เป็นพวกเขาทั้งสี่ที่
ร่วมมือกันละเมิดกฏเหล็ก ฉีกปฎิญาารวมทั้ง ท้ายสุดสามารถบีบ
บังคับตระกูลจางให้ออกไปจากทะเลสาบตั้งถึง แล้วจัดการจัดสรร
ปันส่วนทรัพย์สมบัติทั้งหมดของทะเลสาบตั้งถึง

แม้ว่าภายหลังทั้งสี่คนจะปรากฏตัวออกมาน้อยมาก แต่ทว่า ชะตาของทะเลสาบตั้งถึงล้วนอยู่ในกำมือของพวกเขาทั้งสี่คน บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ตรงหน้า หากไม่ใช่ศิษย์ของพวกเขาทั้งสี่ก็คือลูกหลานของพวกเขา

แม้ว่าทั้งสี่คนได้ปลีกตัวออกจากสายตาของศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่ของทะเลสาบตั้งถึงไปแล้วก็จริง แต่ในความเป็นจริงนั้น พวกเขาทั้งสี่ยังคงเป็นผู้กุมอำนาจและทุกสิ่งทุกอย่างภายในทะเลสาบตั้งถึงอย่างเหนียวแน่น กระทั่งเรียกได้ว่า พวกเขาทั้งสี่เพื่อต่ออายุชัยไขของตนให้คงอยู่ตลอดไปนั้น ได้สิ้นเปลืองทรัพยากรของทะเลสาบตั้งถึงไปเป็นจำนวนมหาศาล

ในขณะนี้ บรรดาเหล่าบรรพบุรุษที่อยู่ในเหตุการณ์ได้ทยอยกันถอยห่างออกไป เมื่อผู้เฒ่าทั้งสี่ถูกห้ามเข้ามาและจัดวางอยู่ในตำแหน่งที่ล้อมวงหลี่ชียเออาไว้ตรงกลาง

ในเวลานี้ บรรดาผู้อาวุโส ผู้คุมกฏที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างไม่กล้าพูดอะไรออกมา ยังคงนั่งเงียบและก้มหน้าก้มตากัน ถ้าหากเป็นบรรดาบรรพบุรุษเหล่านั้น ผู้อาวุโส ผู้คุมกฏเช่นพวกเขา ยังพอจะขัดขึ้นเล็กน้อยอยู่บ้าง แต่ทว่า เมื่ออยู่ต่อหน้าระดับเสียนลู่ทั้งสี่แล้ว พวกเขาไม่อาจแข็งขึ้นได้เลย

โดยเฉพาะผู้อาวุโสที่พอจะทราบถึงเบื้องหลังในครั้งครานั้น ยิ่งรู้สึกหวาดหวั่นในใจต่อเสียนลู่ทั้งสี่ยิ่งนัก พวกเขาต่างก็รู้ว่าระดับเสียนลู่ทั้งสี่ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีจิตใจโหดเหี้ยมทั้งสิ้น เมื่อไหร่ที่ขัดคำสั่งพวกเขาแล้ว หากจะต้องขับออกจากสำนักก็จะถูกขับออกทันที หากโทษสมควรถูกกักขังก็จะถูกนำตัวไปกักขัง การขัดขึ้นเสียนลู่จะไม่มีจุดจบที่ดีอย่างแน่นอน

หงเหียนจู้มีสีหน้าที่ขาวซีด เขาได้ส่งสัญญาณลับทาง
สายตาให้กับหลี่ชียเอ บ่งบอกว่าสถานการณ์ไม่สู้จะดีนัก

“จับตัวหงเหียนจู้เจ้าคนทรยศเอาไว้ก่อน” ระดับเสียนจู้
ทั้งสี่ไม่ได้มองดูหงเหียนจู้ด้วยซ้ำ พวกเขามีอำนาจเด็ดขาดอยู่ใน
มือ เป็นผู้กุมความเป็นความตายของศิษย์ทุกคนภายในทะเลสาบ
ต้งถึงทั้งหมดอยู่ในมือ

สิ้นเสียงของเสียนจู้ทั้งสี่ ไม่ต้องรอให้ระดับผู้อาวุโสและ
ผู้คุมกฏลงมือ พลันมีระดับบรรพบุรุษที่ก้าวออกมาลงมือเข้าจับกุม
ตัวหงเหียนจู้ในทันที

เวลานี้ หงเหียนจู้ได้แต่ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นอย่างเยือกเย็น
ต่อให้เขาขัดขึ้นก็ไร้ประโยชน์ ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้เขาไม่มี
กำลังพอที่จะขัดขึ้นได้อยู่แล้ว

ตอนที่ 1273 วิญญาณปฐมบรรพบุรุษ

“เจ้าศิษย์ทรยศ ยอมให้จับเสียดีๆ ” บรรพบุรุษผู้นี้ก้าว
เดินเข้าไปหา และกล่าวด้วยเสียงอันดังต่อหงเหียนจู๋

หงเหียนจู๋ถึงกับก้าวถอยหลังไปหลายก้าวด้วย
สัญชาตญาณ ร้องกล่าวว่า “คุณชายหลี่ รีบหนีไปเถอะ! ” เขารู้สึก
สิ้นหวังตั้งแต่ยามที่เห็นบรรพบุรุษระดับเซียนนุ่ปรากฏตัวออก
มาแล้ว ในมือของเขาไม่มีเบี้ยที่จะไปสู้กับบรรพบุรุษระดับเซียนนุ่ทั้ง
สี่ได้เลย

“ไสหัวไปให้พ้น.....” ดวงตาของหลี่ซิเช่พลันเบิก
กว้าง ปากท่องบ่นเป็นคาถาออกมา เสียงดังสยบทั่วทั้งแปดทิศ

“ปัง” บรรพบุรุษที่หวังจับตัวหงเหียนจูไม่สามารถ
ควบคุมตนเองได้ ฤกคาถาของหลี่ซีเยบดขยี้จันต้องก้าวถอยหลัง
ตั้งตั้งตั้งไปหลายก้าวติดต่อกัน

หลี่ซีเยพล้นปรีปากเป็นคาถาออกมา พล้นทำให้บรรพ
บุรุษระดับเสียนจูทั้งสี่ต้องสงสายตาที่นากลัวออกมา หันได้นั้น
เสียนจูทั้งสี่ก็ได้ลุกขึ้นยืน และลืมตาขึ้นเต็มที่ ยามที่พวกเขาลืมตา
อย่างเต็มที่นั้นได้กลับกลายเป็นประกายที่แหลมคมยิ่งนักจนผู้คน
รู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดที่เกิดกับผิวหนังตน

“เจ้าผู้เยาว์ เจ้านับว่ามีความแข็งแกร่งโดยแท้จริง”
เวลานี้ หนึ่งในบรรพบุรุษระดับเสียนจูได้กล่าวน่าเกรงขามออกมา
ว่า “แต่ว่า เจ้ามาผิดที่เสียแล้ว แม้ว่าทะเลสาบตั้งถึงของพวกเรา
ยินดีเจรจาสันติกับบุคคลอื่น แต่ไม่ได้หมายความว่าทะเลสาบตั้งถึง
ของข้าอ่อนแอ!”

“ข้ารู้” หลี่ชีย่ย์มกล่าวเฉยเมยว่า “พวกเจ้ามันก็แค่
สุนัขที่คอยประจบเท่านั้น ต้องการอาศัยแคว้นซีเพื่อเชื่อมสัมพันธ์
กับสำนักเตตราสังข์เท่านั้นเอง เพื่อให้ได้มาซึ่งโอสถอายุวัฒนะ พวก
เจ้ายินดีเป็นสุนัขรับใช้ของบุคคลอื่น เป็นการเสื่อมเสียสิ้น
เกียรติยศของปฐมบรรพบุรุษ ทั้งยังเป็นทีก่นด่าของลูกหลาน”

“เจ้าเตร์จฉานน้อย เจ้าก็ทำปากเก่งไปก็แล้วกัน”
บรรพบุรุษระดับเสียนลู่อีกคนกล่าวน่าครั่นคร้ามว่า “วันนี้พวกเรา
จะหักแขนขาของเจ้า ดึงเส้นเอ็นของเจ้าออกมาแล้วค่อยส่งมอบ
ให้กับแม่นางซ่งกวานไปจัดการกับเจ้า”

กล่าวจบ ทั้งสี่คนมองตากันและกัน ต่างล้วงเอาอาวุธ
ออกมากันละชิ้นโดยพร้อมเพรียงกัน ในมือของพวกเขาต่างถือ
อาวุธอยู่ชิ้นหนึ่ง ท่าทีเวลานี้ของพวกเขาได้กลับกลายเป็นน่าเกรง
ขามยิ่ง

อาวุธทั้งสี่เล่มนี้มีร่องรอยเก่าแก่เต็มไปหมด กระทั่งมีบางเล่มที่เป็นรอยที่เกิดจากอาวุธมีดดาบ พลันที่เห็นอาวุธลักษณะเช่นนี้ก็รับรู้ได้ทันทีว่า มันได้ผ่านศึกสงครามมานับพันล้านครั้งมาแล้ว

แม้ว่าอาวุธทั้งสี่เล่มจะมีร่องรอยที่บนตัวเต็มไปหมด และมีความเก่าแก่โบราณยิ่งนัก แต่ทว่า ยามเมื่ออาวุธทั้งสี่นี้ปรากฏออกมา พลันทำให้ปณิธานการสู้รบอีกเข็มขึ้นมาทันที เหมือนถูกปลุกด้วยเสียงแตรรบอย่างนั้น ดุจดั่งกองทัพนับสิบล้านที่พร้อมจะออกรบอย่างนั้น

ในขณะนี้ ปณิธานการสู้รบที่เข็มุดันได้ปกคลุมไปทั่วทั้งหอประชุมใหญ่ ปณิธานการสู้รบที่เปรียบประดุจดั่งมังกรแท้จริงโผล่ขึ้นเหนือน้ำ พยัคฆ์ร้ายลงจากเขา สุนัขจิ้งจอกที่หิวโหยถูกปลดปล่อยออกจากกรงขัง พลังเช่นฆ่าที่ดุตันภายใต้ปณิธาน

การสู้รบเช่นนี้ เหมือนที่ไม่มีสิ่งใดสามารถต้านทานกับการย่าง
ก้าวของอาวุธทั้งสี่เล่มนี้ พวกมันสามารถทำลายสิ่งกีดขวางทุก
สิ่งทุกอย่างได้!

“อาวุธของปฐมบรรพบุรุษ.....” บรรดาผู้อาวุธโสและ
ผู้คุมกฎที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกตระหนกและทยอยกันถอยห่าง
ออกไปเมื่อได้เห็นอาวุธเก่าแก่โบราณทั้งสี่เล่มนี้ ต่างจ้องมองดู
อาวุธเก่าแก่โบราณทั้งสี่ที่อยู่ตรงหน้าด้วยความยำเกรง

“เจ้าผู้เยาว์ ยอมให้จับเสียบแต่โดยดี” บรรพบุรุษระดับ
เสียนลู่ทั้งสี่หัวเราะอย่างน่าครั่นคร้าม พวกเขาร้องออกมาพร้อมกัน
และเสกเอาอาวุธของตนออกไปเพื่อสยบหลี่ชี่เยเอาไว้ เมื่ออาวุธทั้ง
สี่ถูกปล่อยออกไปแล้ว มันก็คือสุดยอดค่ายกลศึกดีๆ นี่เอง! ”

บรรพบุรุษระดับเซียนลู่ทั้งสี่มีความมั่นใจสูงมาก ขอ
เพียงอาวุธทั้งสี่ของพวกเขาประสานเป็นสุดยอดค่ายกลรบขึ้นมา
ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพทั่วไปพวกเขาก็สามารถต้านเอาไว้ได้ ยิ่ง
ไม่ต้องพูดถึงแค่ผู้เยาว์คนหนึ่งเท่านั้น

“แวงค์.....” แต่แล้ว อาวุธทั้งสี่ยังไม่ทันได้เข้าสยบ
ถึงตัวของหลี่ซีเย หลี่ซีเยพลันลืมตาทั้งสองขึ้นมา มือทั้งสองตบลง
บนพนักของเก้าอี้ตัวใหญ่ที่หนึ่ง ปรากฏคำบัญชาพุ่งออกไป ธรบ
ที่ประดับอยู่บนผนังพลันส่งประกายสว่างขึ้น ภาพปักสุนัขจิ้งจอก
เหมือนหนึ่งมีชีวิตขึ้นมาทันที

ท่ามกลางเสียงดัง “แวงค์” เสียงนี้ที่ดังขึ้น อาวุธทั้งสี่
พลันหยุดก็ก จากนั้นทั้งหมดลอยเข้าหาหลี่ซีเย แต่ไม่ได้เป็นการ
โจมตี เป็นการเข้าหาหลี่ซีเยดูจดังได้เห็นญาติสนิทของตนอย่าง
นั้น

ในเวลานี้ เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ได้เกิดขึ้นมาแล้ว
อาวุธทั้งสี่เล่มลอยไปบินวนอยู่เหนือศีรษะของหลี่ซีเย่ ท่าทางดูมี
ความสุขเหลือเกิน เหมือนนกคีรีบูนที่บินวนร้องเพลงอย่างมี
ความสุขอยู่เหนือศีรษะของหลี่ซีเย่อย่างนั้น

การเปลี่ยนแปลงแบบกลับตาลปัตรอย่างกะทันหันพลัง
สร้างความตกใจให้กับบรรพบุรุษระดับเสียนจูเป็นอันมาก อาวุธทั้ง
สี่อยู่ในมือของพวกเขาโดยตลอด โดยเฉพาะที่มีการละทิ้งกฎ
เหล็กของสำนักไปแล้วในครั้งนั้น พวกเขาได้ยึดอาวุธทั้งสี่นี้เอาไว้
ตลอดมา แต่ มาวันนี้อาวุธทั้งสี่กลับไม่อยู่ในความควบคุมของพวกเขา

“กลับมา.....” เสียนจูทั้งสี่ได้เรียกอาวุธของตน
กลับมาพร้อมกัน แต่ กลับไม่มีการตอบสนองจากอาวุธทั้งสี่ ยังคง
ลอยวนเวียนอยู่เหนือศีรษะของหลี่ซีเย่

“ออกมา.....” เสียงนุ่งห่มยังไม่ยอมแพ้ ถึงกับเสกเอาเลือดวณณะของตนออกมาโดยไม่รู้สึกละอาย อย่างไรก็ตามอาวุธทั้งสี่ยังคงไม่สนองตอบต่อการเรียกหาของพวกเขา ยังคงบินวนเวียนอยู่เหนือศีรษะของหลี่ชี่เย่ดุจดังนกคีรีบุณที่เรีงร่าอย่างนั้น

“เป็นไปได้ไม่ได้.....” ไม่เพียงระดับผู้อาวุโสและผู้คุมกฎทั้งหมดที่รู้สึกงงัน แม้แต่เหล่าบรรพบุรุษทั้งหลายก็รู้สึกงุนงงเช่นกัน อาวุธของปฐมบรรพบุรุษทะเลสาบตั้งถึงสี่เล่มกลับถูกควบคุมโดยบุคคลภายนอกคนหนึ่ง เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ

ทว่า พวกเขาจะรับรู้ได้อย่างไรว่า อาวุธทั้งสี่นี้เป็นอาวุธที่หลี่ชี่เย่เป็นผู้สร้างมันขึ้นมากับมือเอง สุดท้าย ได้ประทานให้กับปฐมบรรพบุรุษทั้งสี่ของตระกูลหลิน สวี หง จางด้วยมือของตนเอง อาวุธทั้งสี่มาจากแรงกายแรงใจของหลี่ชี่เย่เองในฐานะผู้สร้าง ทาม

ว่าในโลกนี้ยังจะมีใครเข้าใจอาวุธทั้งสี่เล่มนี้ได้ดีไปกว่าตัวเขาอย่าง
นั้นรึ?

“อาวุธกองร้อยจิ้งจอกหัวใจราชสีห์ทั้งสี่ เป็นอาวุธ
สำหรับกองร้อยจิ้งจอกหัวใจราชสีห์ทั้งกองร้อย ไม่ได้เป็นสมบัติ
ส่วนตัวของไอ้โง่ทั้งสี่อย่างพวกเจ้า” หลี่ชีย่มองดูพวกเขาอย่างเย็น
ชาแวบหนึ่ง กล่าวน่าเกรงขามว่า “ไอ้โง่ทั้งสี่เช่นพวกเจ้าทำให้
ชื่อเสียงของปฐุมบรรพบุรุษต้องมัวหมอง ทำให้เกียรติยศของปฐุม
บรรพบุรุษเสื่อมเสีย วันนี้ ข้าเป็นตัวแทนบรรพบุรุษของพวกเจ้า
ตัดสินประหารชีวิตพวกเจ้า ให้ดำเนินการทันที!”

ขาดคำ “ตูม” บังเกิดเสียงดังขึ้นมา อาวุธทั้งสี่ที่ลอย
วนเวียนอยู่เหนือศีรษะของหลี่ชีย่พลันโถมตีใส่บรรพบุรุษระดับ
เสียนฉู่ทั้งสี่ทันที บรรพบุรุษระดับเสียนฉู่ทั้งสี่รู้สึกตกใจ จึงเสกเอา
อาวุธที่ร้ายกาจที่สุดของตนออกมา เพื่อรับมือกับการโถมตีของ
อาวุธทั้งสี่นั้น

“ปัง.....” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ภายใต้การโจมตีของอาวุธทั้งสี่ ทำให้บรรพบุรุษระดับเซียนลู่ทั้งสี่ต้องก้าวถอยหลัง ตึงตึงตึงติดต่อกันหลายก้าว นับว่าพวกเขาก็มีความแข็งแกร่งโดยแท้จริง ถึงกับรับมือกับการโจมตีของอาวุธทั้งสี่นั้นเอาไว้ได้

“แม่ทัพทั้งสี่แห่งกองร้อยจิ้งจอกหัวโจราชสีห์อยู่ที่ใด!” หลี่ชี่เย่ร้องเสียงน่าเกรงขามออกมา ในเวลานี้เอง อีกาที่แต่เดิมเกาะอยู่กับปีกพิงของเก้าอี้ตัวใหญ่นั้นพลันมีชีวิตขึ้นมา กางปีกทั้งสองออก สยายปีกบังตัวหลี่ชี่เย่เอาไว้ และลอยล่องอยู่เหนือศีรษะของหลี่ชี่เย่

อีกาตัวนี้เดิมเป็นเพียงรูปอีกาที่แกะสลักขึ้นมาจากไม้เวลานี้กลับมีชีวิตขึ้น มันได้ทั้งหลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อห้อยลงมาทุกข้อกฎเกณฑ์ล้วนมีความศักดิ์สิทธิ์และมีฐานะที่สูงส่ง ไม่อาจลบหลู่ได้

“ซ่าา.....” ในเวลานี้เอง ท่ามกลางทะเลสาบตั้งถึ
งที่อยู่ตรงหน้ากับหอประชุมใหญ่ปรากฏฟองคลื่นที่แตกกระจาย
เห็นร่างเงาที่สูงใหญ่โผล่ขึ้นมาจากทะเลสาบ

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น คนทั้งสี่ก็ได้ก้าวเท้าเข้า
มาภายในหอประชุมใหญ่ ร่างของคนทั้งสี่แปลงมาจากน้ำที่อยู่
ภายในทะเลสาบ มีความใสบริสุทธิ์ ดูไปแล้วก็คือมนุษย์น้ำดี ๆ
นั่นเอง

ครั้นมองดูหน้าตาของคนทั้งสี่แล้ว ทำให้หลายคนที่อยู่
ในเหตุการณ์ต้องตะลึง ไม่รู้ว่าใครที่มองดูภาพวาดที่แขวนอยู่บน
ผนังของหอประชุมแล้ว ต้องร้องเสียงแหลมออกมาด้วยความตก
ตะลึงว่า “ปฐมบรรพบุรุษ.....”

บนกำแพงแม้ว่าจะมีการแขวนภาพวาดบุคคลต่างๆ
เอาไว้ แต่ในจำนวนนั้นมีอยู่สี่ภาพที่มีขนาดใหญ่กว่าทุกๆ ภาพที่มี
อยู่ ย่อมไม่ต้องสงสัยว่าคนทั้งสี่ในภาพต้องมีฐานะที่สูงกว่า
ภาพวาดภาพอื่นๆ

เวลานี้ ระดับผู้อาวุโส ผู้คุมกฎจำนวนไม่น้อยได้มองดู
ภาพเหล่านั้น ปรากฏว่ามนุษย์น้ำที่ขึ้นมาจากทะเลสาบกลับมี
หน้าตาเหมือนกับคนในภาพทั้งสี่ดังกล่าวอย่างกับแกะ คนทั้งสี่ก็
คือปฐมบรรพบุรุษตระกูลหลิน จาง สวี หงของพวกเขานั่นเอง!

“วิญญาณผู้กล้าของปฐมบรรพบุรุษ.....” ในเวลานี้
หงเทียนจู้พลันนึกถึงคำพูดที่หลี่ซีเยเคยพูดเอาไว้ อดที่จะตะลึงและ
ร้องเสียงดังขึ้นมา

“วิญญาณผู้กล้าของปฐมบรรพบุรุษ.....” เมื่อหง
เทียนจู้ได้สติกลับมา จึงคุกเข่าลงก้มกราบกับพื้น

ภาพนี้ได้สร้างความหวั่นไหวอย่างยิ่งต่อผู้คน ปฐม
บรรพบุรุษแสดงปาฏิหาริย์ขึ้นกะทันหัน ทำให้บรรดาเหล่าบรรพ
บุรุษและผู้คุมกฏ ผู้อาวุโสต่างตกใจเป็นอันมาก พวกเขาไม่เคยนึก
ฝันมาก่อนว่าจะมีวันที่ปฐมบรรพบุรุษแสดงปาฏิหาริย์ขึ้นมาได้

“ปฐมบรรพบุรุษ.....” เมื่อเห็นหงเทียนจู้คุกเข่าลงก้ม
กราบอยู่ตรงนั้น ทำให้บรรดาผู้อาวุโสและผู้คุมกฏต้องทยอยยกันคุก
เข่าก้มกราบกับพื้นเช่นกัน

“เจ้าเดรัจฉาน.....” เวลาที่ มนุษย์น้ำทั้งสี่ส่งเสียงร้อง ออกมาสะเทือนหวั่นไหวไปทั่วแดน พวกเขาเคยดำรงอยู่ในฐานะ เกรียงไกรไปทั่วทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน เสียงที่ร้องกล่าวออกมา สามารถสยบบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลาย ทำให้เหล่าบรรพบุรุษ ทั้งหมดต้องรู้สึกสิ้นเทา

บรรพบุรุษระดับเสียนฉู่ทั้งสี่มีสีหน้าที่ขาวซีด หันหลัง ออกวิ่งหนีทันทีโดยไม่กล้ารั้งอยู่อีกต่อไป พวกเขาทั้งสี่เคยละทิ้งกฎ เหล็กของสำนัก ทำลายปฎิญาเหล็ก เป็นพวกเขาที่เป็นตัวการ ฝ่าฝืนคำสั่งสอนของบรรพชน ในใจของพวกเขา มีเรื่องชั่วร้ายที่ บอกใครไม่ได้ มาวันนี้เมื่อปฐมบรรพบุรุษแสดงปาฏิหาริย์ขึ้นมา จึง ทำให้พวกเขาตกใจสุดขีด คิดหลบหนีออกไปจากที่นี่

ทว่า มนุษย์น้ำทั้งสี่ทนไม่ไหวเลยจะปล่อยให้พวกเขา หลบหนีไปได้โดยง่ายตาย ทำท่ากำมืออาวุธทั้งสี่ขึ้นปล้นปรากฏ อยู่ในมือของพวกเขา ยามที่อาวุธทั้งสี่อยู่ในมือ พวกเขาเหมือนดัง

เป็นชนพลสีตนที่ลงมาจากสวรรค์ กวาดล้างไปทั่วทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบ
แดนดิน สยบเหล่าชั้นฟ้าและเทพมาร เสียงดัง "ตูม" อาวุธทั้งสี่พุ่ง
เข้าสยบโดยไร้ความปราณี ก่อเกิดอนุภาพการสู้รบที่รุนแรง

"ไม่....." บรรพบุรุษระดับเซียนจู่ทั้งสี่ซึ่งได้สูญเสีย
จิตฮึกเหิมที่จะต่อสู้ก่อนแล้ว จึงไม่ทันได้ขัดขืน ร้องเสียงอันดัง
ออกมาเมื่อถูกอาวุธทั้งสี่เข้าสยบเอาไว้ได้

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น มนุษย์น้ำทั้งสี่ได้คุมตัว
บรรพบุรุษระดับเซียนจู่ทั้งสี่กลับมา โยนพวกมันไปอยู่แทบเท้า
ของหลี่ซิเย่

"ทะเลสาบตั้งถึงในวันนี้ก็คือกองร้อยจิ้งจอกหัวใจ
ราชสีห์ในอดีต กฎเหล็กบัญญัติว่าอย่างไร?" หลี่ซิเย่กล่าวอย่าง

น่าเกรงขาม มองดูบรรพบุรุษระดับเสียนจู่ทั้งสี่ที่อยู่แทบเท้าอย่าง
เย็นชา

“ฆ่า.....” มนุษย์น้ำทั้งสี่กล่าวคำออกมาคำเดียว
อย่างเยือกเย็น ขณะที่ในเวลาตัวเอง ภาพวาดที่แขวนอยู่บนผนังทุก
ภาพพลันเปล่งประกายสว่างไสวขึ้นมา ทุกๆ ภาพลั่นแล้วแต่
ปรากฏอำนาจการสู้รบที่ปราศจากผู้ต่อกรออกมาบอวลไปทั่ว
ทุกๆ ภาพต่างปรากฏกฎเหล็กหัวใจราชสีห์ไร้ความปราณีขึ้นมา
เที่ยงตรงไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด เหมือนดั่งกฎสูงสุดของกองทัพอย่าง
นั้น!

“คุกเข่า!” สายตาของหลี่ซิเย่ส่งประกายน่ากลัว
ออกมา ขณะที่อีกาซึ่งอยู่เหนือศีรษะได้ปะทะอำนาจสูงสุดออกมา
เหมือนหนึ่งผู้ดำรงอยู่ในฐานะที่เป็นนิรันดร์พื้นดินชีพอย่างนั้น จ้อง
มองดูทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ เวลานี้คำพูดของหลี่ซิเย่ก็คือ
ตัวแทนปณิธานสูงสุด

“ปัง” มนุษย์น้ำแข็งสียกเท้าเหยียบลงไป บังคับให้บรรพ
บุรุษระดับเสียนลู่ทั้งสี่คุกเขาลงกับพื้น

“คุกเข่า” หลี่ชีย่จ้องมองดูบรรดาบรรพบุรุษตระกูล
ต่างๆ ที่อยู่เหตุการณ์เหล่านั้น ในขณะนี้ เหล่าผู้อาวุโสและผู้คุม
กฏทั้งหมดต่างคุกเข่าอยู่กับพื้นแล้ว ส่วนบรรพบุรุษตระกูลต่างๆ
กำลังยืนตัวสั่นเทาอยู่ตรงนั้น

ยามเมื่อสายตาของหลี่ชีย่ส่งประกายน่ากลัวออกมา
บรรดาบรรพบุรุษตระกูลใหญ่หลายตระกูลไม่กล้าขัดขืน ภายใต้
กฏเหล็กแต่ละข้อที่ปรากฏขึ้นจากภาพวาดเหล่านั้น พวกเขารู้สึก
ขวัญหนีดีฝ่อ ต่างคุกเขาลงกับพื้นทันที

“ละทิ้งกฎเหล็กของสำนัก ทำลายปณิญาเหล็ก ฝ่าฝืนคำสั่งสอนบรรพชน ควรมิโทษสถานใด” หลี่ชีย่กล่าวน่าเกรงขามออกมา

“แกริ่งค์ แกริ่งค์ แกริ่งค์” เสียงโลหะกระทบกันดังขึ้นมา กฎเหล็กแต่ละข้อที่ปรากฏออกมาจากภาพวาดต่างๆ แต่ละภาพ พลันพันถักทอเข้าด้วยกันกลางเป็นยันต์พยัคฆ์สูงสุดขึ้นม ตรงกลางยันต์พยัคฆ์ปรากฏตัวอักษรขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง.....ฆ่า

ตัวอักษรขนาดใหญ่คำดังกล่าวมีเลือดสดๆ ที่ไหลซึมออกมา ทำให้ผู้พบเห็นอดที่จะขนลุกซู่ไม่ได้

ตอนที่ 1274 สยบ

ในเวลานี้เอง ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกสะท้าน
ทีหนึ่ง นาทีนี้ พวกเขาจึงได้เข้าใจว่าอะไรที่เรียกว่ากฎเหล็ก เป็น
การให้รางวัลและลงโทษที่มีอยู่จริง ไม่ใช่แค่ตัวอักษรที่อยู่ใน
กระดาษเท่านั้น

“ฆ่า.....” หลี่ชีย่ส่งประกายตาที่น่าเกรงขาม มองดู
บรรพบุรุษระดับเสียนจู่ทั้งสี่อย่างเยือกเย็น ท่าทีที่เย็นชาไร้ซึ่งความ
ปราณี

เวลานี้ มือของมนุษย์น้ำทั้งสี่ปรากฏกระบี่น้ำสี่เล่ม
พวกเขาถือกุมกระบี่น้ำเอาไว้ เงื่อกระบี่ขึ้นสูง จากนั้น “ปุ” กระบี่น้ำ
ทั้งสี่ได้ฟันฉับลงมาพร้อมกัน หัวของบรรพบุรุษระดับเสียนจู่ถูกบั่น
กลิ้งตกอยู่กับพื้น เลือดสดๆ ของพวกเขาพุ่งขึ้นไปสูงมาก ไหลนอง
พื้นหอประชุมใหญ่จนแดงฉาน

บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ในเหตุการณ์ล้นอดที่จะสิ้นเหา
ไม่ได้ ความโอหังก่อนหน้านั้นหายวับไปทันที กับบรรพบุรุษระดับ
เสียนลุ่ทั้งสี่คนนั้น บทบอกว่าจะฆ่าก็ฆ่าเลย ถูกตัดหัวไปในทันที
สำหรับบรรพบุรุษเฉกเช่นพวกเขาแม้จะมีจำนวนมากกว่าแล้วจะ
เป็นเช่นใดได้

หลี่ซีเยเวลานี้นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่ท่าที่หน้าเกรงขาม
มองไปยังทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์โดยรอบ บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ใน
ในเหตุการณ์ก็ดี หรือผู้อาวุโสผู้คุมกฏที่อยู่ในเหตุการณ์ก็ช่าง
กระทั่งหงเหียนลุ่ที่คุกเข่าก้มกราบอยู่ ภายในใจของพวกเขา
เขาล้วนรู้สึกหนาวสะท้านดวงน้ำแข็ง หนาวสะท้านไปทั้งตัว

เวลานี้พวกเขาเข้าใจแล้วว่าอะไรที่เรียกว่าเป็นอำนาจสูงสุด อะไรที่เรียกว่าสยบเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ยามที่อิกาตัวนั้นกางปีกคู่ออกมา ปกคลุมไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน สรรพชีวิตนับพันล้านต้องรู้สึกสิ้นเทา

หลี่ซีเย่มองหน้าบรรพบุรุษทั้งหลาย กล่าวด้วยท่าที่ น่าเกรงขามว่า "ต่อหน้าปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้า ต่อหน้ากฎเหล็กของสำนัก พวกเจ้าจะยอมรับผิดชอบโดยดี หรือต้องให้วิญญาณผู้กล้าปฐมบรรพบุรุษพวกเจ้าลงมือ"

ในขณะนี้ มนุษย์น้ำทั้งสี่ได้ก้าวเดินเข้าไป ท่าที่ที่เปี่ยมด้วยหัวใจราชสีห์ไร้ซึ่งความปราณี แม้ว่าพวกเขาจะเป็นปฐมบรรพบุรุษของเหล่าบรรพบุรุษเหล่านั้นก็ตาม พวกเขายังคงเย็นชาปราศจากความปราณี ทั้งสี่คนได้เข้ายึดมุมเอาไว้สี่ด้าน สองมือกุมกระบี่น้ำแน่น แม้ว่ากระบี่เหล่านี้จะแปลงมาจากน้ำที่อยู่ในทะเลสาบแต่มันส่งประกายแห่งการฆ่าและกลืนดาวเลือดระยิบระยับออกมา

คล้ายดั่งเป็นกระบี่สังหารเทพที่เปี่ยมด้วยหัวใจราชสีห์ไร้ซึ่งความ
ปราณี

เมื่อวิญญาณผู้กล้าปฐุมบรรพบุรุษทั้งสี่เข้าประจำยัง
มุมทั้งสี่ด้านเอาไว้ บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายต่างรู้สึกตัวสั่นเทา
นาที่นี้พวกเขารับรู้ได้ว่า หากแม้พวกเขาคิดหลบหนีละก็ มนุษย์
น้ำทั้งสี่จะต้องสังหารพวกเขาอย่างไร้ความปราณีอย่างแน่นอน
ถึงแม้มนุษย์น้ำทั้งสี่จะมีฐานะเป็นปฐุมบรรพบุรุษของพวกเขาก็ตาม
ที่ พวกเขาจะต้องลงมือโดยไม่ปราณีอย่างแน่นอน

“ข้า ช้ายินดีรับผิด” ในเวลานี้ บรรพบุรุษตระกูลหงคน
หนึ่งมองเห็นสถานการณ์ดูจะสิ้นหวังไปแล้ว แม่ดั้นรนต่อไปอีกรั้ง
แต่จะเป็นการรณหาที่ตาย จึงก้มกราบกับพื้น กล่าวว่ “ข้ารู้ตัวว่ามี
ความผิด ยินดีรับการลงโทษจากกฎเหล็กของสำนัก”

“ข้า ข้าเองก็ยินดีรับโทษ” ในที่สุด บรรดาบรรพบุรุษ
คนอื่น ๆ เห็นมีคนริเริ่มแล้วจึงทยอยกันก้มลงกราบกับพื้น ไม่กล้า
ขัดขืนอีกต่อไป ไม่ว่าใครก็ยอมจะหวงแหนชีวิตของตนทั้งนั้น
กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การมีชีวิตอยู่อย่างอัปยศอดสูดีกว่าต้อง
ตาย

“ดี โทษตายละเว้นได้ แต่โทษเป็นไม่อาจให้อภัย” หลี่
ซีเยกล่าวอย่างน่าเกรงขาม “ภายใต้กฎเหล็กของสำนัก ตัดสิน
โทษด้วยการตรึงด้วยหมุดแล้วจงจำไว้ที่ฝาสำนักตน เก็บร่างกาย
ที่ยังมีประโยชน์เอาไว้ วันหน้าค่อยรับใช้ทะเลสาบตั้งถึงอีกครั้ง”

“ติง ติง ติง.....” ปราบกฎหลักกฎเกณฑ์แต่ละเส้นที่
แข็งดั่งเหล็กกล้าลอยออกมาจากกฎเหล็กที่อยู่ในภาพวาดของ
ปฐมบรรพบุรุษแต่ละภาพ “ปุ่ ปุ่ ปุ่” หลักกฎเกณฑ์แต่ละเส้นพลัน
ตรึงเข้าภายในร่างของเหล่าบรรพบุรุษ แล้วหลักกฎเกณฑ์แต่ละ

เส้นใต้ทำการลากเอาตัวบรรดาบรรพบุรุษไป ไม่เปิดโอกาสให้พวกเขาขัดขึ้น

กฎเหล็กประจำสำนักทะเลสาบตั้งถึงนี้เกิดจากปฐมบรรพบุรุษของพวกเขา ร่วมกับพี่น้องทั้งหมดของกองพันจิ้งจอกหัวใจราชสีห์อาศัยเลือดระอุในกายให้คำสาบานตั้งเป็นกฎเหล็กขึ้นมา ท่ามกลางกฎเหล็กดังกล่าว ไม่เพียงมีเลือดที่ร้อนระอุของปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเท่านั้น ยังมีปณิธานตั้งเหล็กกล้าของปฐมบรรพบุรุษแห่งกองพันจิ้งจอกหัวใจราชสีห์พวกเขา จึงทรงพลังยิ่งนัก เมื่อมีการนำกฎเหล็กดังกล่าวออกมาใช้ ใช้จะสามารถขัดขึ้นได้โดยง่ายดาย เพราะเท่ากับเป็นการต่อต้านกองพันจิ้งจอกหัวใจราชสีห์ทั้งกองพัน

บรรดาบรรพบุรุษระดับเสียนลู่ของทะเลสาบตั้งถึงในครั้งนั้นได้ทำการละทิ้งกฎเหล็กของสำนัก พวกเขาไม่เพียงไม่ยึดถือและปฏิบัติตามกฎเหล็กของสำนักแล้ว ยังโยกอำนาจที่ต้องกระทำการกันภายในหอประชุมใหญ่ไปเป็นการตัดสินใจกับลับๆ

เฉพาพวกเขาเอง แม้ว่าพวกเขาจะทำการละทิ้งกฎเหล็กของ
สำนักไป แต่ทว่า พวกเขาก็ไม่มีกำลังอำนาจพอที่จะไปทำลายทิ้ง
ซึ่งกฎเหล็กของสำนักได้

มองดูบรรพบุรุษแต่ละคนที่ถูกหลักกฎเกณฑ์ของกฎ
เหล็กสำนักลากตัวไปโดยที่พวกเขาไม่อาจขัดขืนได้นั้น ทำให้
บรรดาผู้อาวุโสและผู้คุมกฎต่างมีร่างที่สิ้นเทา แม้แต่หงเหียนจู้เองก็
รู้สึกตกใจเช่นกัน

พวกเขาเหล่านี้เคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับกฎเหล็กของ
สำนักมาเช่นกัน แต่ บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายต่างไม่ต้องการเอ่ย
ถึงเรื่องนี้ ก่อนหน้านั้นพวกเขารู้เพียงกฎเหล็กของสำนักก็คือกฎ
เหล็กที่บันทึกเป็นตัวอักษรเท่านั้น เช่นเดียวกันกับคำสั่งสอนบรรพ
ชนทำนองนั้น อย่างไรก็ตาม พวกเขานึกไม่ถึงว่ากฎเหล็กของ
สำนักจะมีอำนาจที่น่ากลัวถึงเพียงนี้

ในเวลานี้ ไม่ว่าจะเป็นหงเหียนจู้กั๊ดี หรือบรรดาผู้
อาวุโสและผู้คุมกฏก็ซ่าง ในที่สุดพวกเขาก็เข้าใจแล้วว่า เหตุใด
พวกของเสียนจู่ถึงได้ละทิ้งกฏเหล็กของสำนัก แล้วโยกอำนาจสั่ง
การจากที่ต้องกระทำกันภายในหอประชุมใหญ่ไปตกลงกันใน
สถานที่ลับ ที่แท้บรรดาเสียนจู่ก็หวั่นเกรงต่อกฏเหล็กของสำนัก
เช่นกัน

ในเวลานี้ หงเหียนจู่พวกเขาเข้าใจแล้วว่า ถ้าหากทุก
สิ่งปฏิบัติตามกฏเหล็กของสำนักละก็ บรรดาตระกูลใหญ่หลาย
ตระกูลในทะเลสาบตั้งถึงทำได้เพียงแค่ต่างคนต่างปฏิบัติใน
ตำแหน่งหน้าที่ของตนเท่านั้น ไม่สามารถยึดเอาทะเลสาบตั้งถึงมา
เป็นของตน ไม่สามารถยึดเอาทรัพยากรของทะเลสาบตั้งถึงมาเป็น
สมบัติส่วนตัว ยิ่งไม่สามารถนำเอาปณิธานบุคคลใดบุคคลหนึ่งมา
กำหนดเป็นกฏระเบียบหรือเป็นกฏของสำนักได้

“ข้าไม่สนว่าตระกูลหง สวี หลินได้ถือครองทรัพย์สินเอาไว้จำนวนเท่าไร เว็งน้ำก็แห้ง นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ให้ประกาศใช้กฎเหล็กของสำนักอีกครั้งหนึ่ง ข้าจะให้เวลาพวกเจ้าหนึ่งปี ในขั้นตอนระหว่างการดำเนินการตามกฎเหล็กนี้ ผู้ฝ่าฝืนจะถูกลงโทษตามกฎเหล็กโดยไม่มีละเว้น” หลี่ชียกกล่าวพร้อมกับจ้องมองดูบรรดาผู้อาวุโสและผู้คุมกฎที่อยู่ในเหตุการณ์

“ข้ายินดีปฏิบัติตามกฎเหล็กของสำนัก” หงเทียนจู้ก้มกราบกับพื้น เป็นคนแรกที่ยินดีปฏิบัติตามกฎเหล็กที่ได้มีการประกาศใช้อีกครั้ง

“พวกเราทั้งหมดก็ยินดี” บรรดาผู้อาวุโสและผู้คุมกฎต่างทยอยกันก้มกราบกับพื้น รีบเร่งแสดงเจตจำนงของตนออกมา กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว แม้แต่พวกระดับบรรพบุรุษยังไม่สามารถขัดขืนกฎเหล็กของสำนักได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงพวกเขาอีกเลย

“ดีมาก ที่เข้ามาวันนี้เพียงต้องการเป็นตัวแทนปฐม
บรรพบุรุษของพวกเขาเจ้ากำจัดศิษย์ทรยศของสำนัก อำนาจทั้งหมด
ของทะเลสาบตั้งถึงยังคงคืนให้กับทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขาเจ้า
ชะตาของทะเลสาบตั้งถึงในอนาคตยังคงอยู่ในมือของพวกเขาเอง”

ในเวลานี้ อีกาที่ลอยอยู่เหนือศีรษะของหลี่ชีย่ได้
กลับไปยืนอยู่บนพนักพิงของเก้าอี้ตัวใหญ่เหมือนเดิม ขณะที่
ภาพวาดที่แขวนอยู่กับผนังก็ค่อยๆ อับแสงลง กฎเหล็กของสำนัก
ค่อยหายเข้าไปอยู่ภายในภาพวาดอีกครั้ง มนุษย์น้ำทั้งสี่ก็ค่อยๆ
ถอยร่นกลับไปยังทะเลสาบตั้งถึงอีกครั้ง

“น้อมส่งปฐมบรรพบุรุษ.....” หงเทียนจู้ที่มองดู
มนุษย์น้ำทั้งสี่ตรงหน้า ซึ่งมีหน้าตาเหมือนกับภาพวาดที่แขวนอยู่
บนผนัง ต้องสะท้านภายในใจที่หนึ่ง นึกถึงตำนานเรื่องหนึ่ง นาทีนี้
เขารู้แล้วว่าวิญญาณบรรพบุรุษผู้กล้าคืออะไร เขาคุกเข่ากับพื้น
กล่าวพร้อมกับโชกศีรษะไป

“น้อมส่งปฐมบรรพบุรุษ.....” บรรดาผู้อาวุโสและผู้
คุมกฎก็คุกเข่าลงกับพื้น เวลานี้พวกเขาเข้าใจแล้วว่านี่คือ
วิญญาณปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเข้า วิญญาณบรรพบุรุษของ
พวกเขายังคงอยู่ท่ามกลางทะเลสาบตั้งถึงมาโดยตลอด

“รายงาน.....” ขณะที่มนุษย์น้ำทั้งสี่กำลังถอนตัวกลับ
ลงไปใ้ทะเลสาบตั้งถึง จังหวะนั้น มีศิษย์ผู้หนึ่งวิ่งเข้ามาด้วย
ความเร่งรีบ เมื่อเขาเข้ามาถึงและได้เห็นสภาพที่อยู่ตรงหน้า ทำให้
เขาต้องอืดๆ ออดๆ ไม่รู้จะพูดว่าอะไรดี

“เรื่องอะไร พูด” หลี่ชียเอที่นั่งอยู่กับแก้วอี้ตัวใหญ่ กล่าว
น้ำเสียงน่าเกรงขามออกมา

หลี่ซีเยที่เป็นคนแปลกหน้าคนหนึ่ง นั่งอยู่กับเก้าอี้ตัวใหญ่ของหอประชุมใหญ่ เดิมทีนับว่าเป็นเรื่องที่เหนือความคาดคิดเป็นอันมากอยู่แล้ว แต่ทว่า พลันที่เขาปรึปากศิษย์ผู้นี้อดที่จะหลุดปากพูดออกมาไม่ได้ว่า “แคว้นซีและสำนักฉลามโลหิตทาร์บ ให้เวลาสี่สิบห้านาทีต้องให้คำตอบ มิฉะนั้นจะหักหาญบุกโจมตีเข้ามา”

“เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย ก็ดี วันนี้จะให้ทุกคนในทะเลปีศาจมังกรได้แหกตาดูให้ดีกว่า อะไรที่เรียกว่าธาตุแท้ภายในของทะเลสาบตั้งถึง!”

“นอกจากผู้อาวุโสและผู้คุมกฎที่จะต้องรักษาตำแหน่งประจำของตนเองแล้ว คนอื่นๆ ให้ตามข้าออกไป พวกเจ้าก็สมควรได้รู้จักกับอำนาจที่ไร้เทียมทานของปฐมบรรพบุรุษ พวกเจ้าสมควรลืมตาดูท่วงท่าที่ปราศจากผู้ต่อกรของปฐมบรรพบุรุษพวกเจ้าที่เคย

เกรียงไกรไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน สิ่งเหล่านี้คือเกียรติยศของ
ปฐมบรรพบุรุษ พวกเจ้าต้องจดจำให้มั่น” หลี่ชียเอากล่าวจบลุกขึ้น
ยืนแล้วก้าวเดินออกไปทันที

นอกจากผู้อาวุโสและผู้คุมกฎที่ต้องอยู่ประจำตำแหน่ง
แล้ว คนอื่นๆ ต่างติดตามหลี่ชียเอ่ออกไปพร้อมกับหงเหียนจู้

ด้านนอกทะเลสาบตั้งถึง กองทัพนับแสนของแคว้นซี
และสำนักฉลามโลหิตได้ล้อมอยู่ด้านนอกกำแพงเมือง พวกเขาได้
ตระเตรียมกำลังพร้อมจะบุกโจมตีต่อทะเลสาบตั้งถึง ทั้งเจ้าสำนัก
ฉลามโลหิต และกษัตริย์ของแคว้นซีต่างนำหน้าทหารของตน พวกเขา
เขารอคอยคำสั่งเข้าโจมตีทะเลสาบตั้งถึง

บรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงที่ประจำอยู่ตามด่านสำคัญต่างๆ อดที่จะตื่นเต้นไม่ได้ ในใจรู้สึกกังวลยิ่ง พวกเขาไม่รู้ว่าทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขาสามารถยื่นหยัดรักษาเอาไว้ได้หรือไม่สำหรับภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นในครั้งนี้

บนพื้นที่บริเวณแห่งนี้ มีแคว้นเจ้าลัทธิอยู่เป็นจำนวนมาก และผู้บำเพ็ญตนจากทุกทิศทั่วหล้าที่คอยจับตาดูอยู่ห่างๆ พวกเขาตั้งใจมาด้วยความคิดครั้น และมีบางส่วนที่คิดถือโอกาสฉกฉวยผลประโยชน์ช่วงที่สับสนวุ่นวาย

“เวลาสี่สิบห้านาทีครบกำหนดแล้ว บรรดาบรรพบุรุษของทะเลสาบตั้งถึงหากยังคงไม่ให้คำตอบ อย่าหาว่าข้าสงทหารเข้าโจมตีทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขาเจ้า” เวลานี้ ช่งกวานเพยเขียนยืนอยู่บนห้องฟ้าและก้าวเดินออกมาอย่างน่าเกรงขาม

“ข้าจะให้คำตอบเจ้าเดี๋ยวนี้แหละ.....” ซ่งกวานเพยเขียนเพียงกล่าวขาดคำ น้ำเสียงที่เฉยเมยเสียงหนึ่งดังขึ้น เห็นคนผู้หนึ่งเห็นฟ้าเข้ามาและยืนอยู่เหนือห้องฟ้าของทะเลสาบตั้งถึงติดตามมาด้วยคือหงเหียนจู้และพวก

“หลี่ซีเย.....” ซ่งกวานเพยเขียนโกรธจนถึงขีดสุด เมื่อเห็นผู้ที่ก้าวเข้ามาคือหลี่ซีเย เรียกได้ว่าคนที่มีความแค้นต่อกันเมื่อมาพบกันย่อมจะโกรธมากขึ้นเป็นพิเศษ

“หลี่ซีเย.....” หลายคนที่ยืนดูเหตุการณ์บนห้องฟ้าต่างรู้สึกผิดคาดและรู้สึกตระหนกตกใจยิ่งนัก เมื่อเห็นหลี่ซีเยอยู่กับพวกของหงเหียนจู้

“เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้ายังกล้ารั้งอยู่ที่นี้อีก” ซ่งกวานเพย
เยียนรู้สึกโกรธมาก กล่าวน่าเกรงขามออกมา

หลี่ซีย่ย์มิดหนึ่งมองดูซ่งกวานเพยเยียนด้วยท่าที่
เรียบเฉย กล่าวว่า “แล้วทำไมข้าไม่กล้าอยู่ที่นี้ อาศัยเจ้าสามารถ
ข่มขู่ข้าได้อย่างนั้นรี? ก็แค่คนซี่แพ้เท่านั้นเอง”

“เจ้า.....” ซ่งกวานเพยเยียนจุกกับคำๆ นี้จนพูด
อะไรไม่ออก คำว่า “คนซี่แพ้” คำที่แสนจะธรรมดาแต่เพียงพอที่จะ
ทำให้นางพูดอะไรไม่ออก

หลายคนที่ได้ยินคำๆ นี้แล้วอดที่จะมองหน้ากันและกัน
ไม่ได้ แม้ว่าจะมีบางคนที่เข้าใจว่าเป็นเพราะซ่งกวานเพยเยียนประ

มาท จึงต้องพ่ายแพ้ต่อหลี่ชีย่ก็ตาม แต่นั่นนางก็ยังคงเป็นคนชี้แพ้
ต่อหลี่ชีย่ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สามารถกลบเลือนไปได้

ซ่งกวานเพยเยียนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวน้ำเสียง
น่าเกรงขามว่า “เจ้าคนแซ่หลี่ จะมีคนที่จัดการกับเจ้าเอง เวลานี้ข้า
ต้องการหาทะเลสาบตั้งถึง”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว สายตาของซ่งกวานเพยเยียนตก
ไปอยู่บนตัวของหงเทียนจู้ กล่าวน่าครั้นคร้ามออกมาว่า “หงเทียน
จู้ บรรพบุรุษของพวกเจ้าละ บรรพบุรุษของพวกเจ้าเคยรับปากข้า
จะส่งตัวหลี่ชีย่ออกมาเป็นเงื่อนไขยอมแพ้ต่อพวกเรา!”

ที่แท้ จังหวะที่ซ่งกวานเพยเยียนส่งกำลังทหารมายัง
ทะเลสาบตั้งถึงนั้น บรรดาบรรพบุรุษของทะเลสาบตั้งถึงก็ได้มีการ

ตกลงกับชิ่งกวนเพยเขียนแล้ว ทั้งสองฝ่ายได้บรรลุข้อตกลงและ
เงื่อนไขการยอมแพ้เอาไว้แล้ว

ตอนที่ 1275 มหาเทพฉลามโลหิต

หงเที้ยนจู้ที่ยืนอยู่ด้านหลังหลี่ซีเย่มีท่าทีที่เรียบเฉย กล่าวอย่างเฉยเมยว่า “แม่นางซ่งกวาน เวลานี้คุณชายหลี่มีอำนาจเต็มในการเป็นผู้แทนของทะเลสาบตั้งถึง ถ้าหากแม่นางซ่งกวาน ต้องการเจรจา สามารถเจรจากับคุณชายหลี่ได้”

“ตัวแทนผู้มีอำนาจเต็ม.....” เมื่อหงเที้ยนจู้กล่าว ขาดคำ ไม่เพียงผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่มาดูชมอยู่บริเวณนี้รู้สึก ตกใจ แม้แต่บรรดาศิษย์ที่ทำหน้าที่รักษาตามจุดต่างๆ ก็รู้สึกงุนงง

ทะเลสาบตั้งถึงที่เป็นสำนักขนาดใหญ่ถึงกับให้ บุคคลภายนอกคนหนึ่งมาเป็นผู้แทนผู้มีอำนาจเต็มภายในคำคืน เดียว อีกทั้งเป็นจังหวะที่กำลังถูกข้าศึกล้อมเมืองอยู่อีกด้วย แล้วจะ ไม่ให้ผู้คนรู้สึกงุนงงได้อย่างไร

กล่าวสำหรับศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงแล้ว พวกเขาไม่
รู้จักด้วยซ้ำว่าหลี่ชีย่คือใคร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเข้าใจตัวเขาเลย

พลันที่หงเทียนจู้กล่าวจบคำ ซ่งกวานเฟยเขียนเองก็มี
สีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป นางเองก็นึกไม่ถึงว่าจะกลับตาลปัตรเช่นนี้
นางเองก็ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดทะเลสาบตั้งถึงถึงยินยอมให้หลี่
ชีย่เป็นผู้แทนผู้มีอำนาจเต็มอย่างกะทันหันได้

“หงเทียนจู้ เจ้าต้องคิดให้รอบครอบนะ เรื่องนี้เกี่ยวพัน
ถึงความเป็นความตายของทะเลสาบตั้งถึงของเจ้า!” ซ่งกวานเฟย
เขียนกล่าวน่าเกรงขามออกมา

หงเทียนจู้ยืนอยู่ด้านหลังหลี่ซีเยโดยไม่พูดอะไรออกมา ขณะที่หลี่ซีเยยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวว่า "คำพูดที่ไร้สาระจะพูดให้มันมากความไปโย เจ้าจะเจรจาไม่ใช่รี? จันดี คนอย่างข้าเป็นคนใจกว้างอยู่แล้ว สามารถรับฟังความเห็นของผู้อื่นได้ ในเมื่อเจ้าต้องการเจรจา จันเจ้าก็ลองว่ามาก็แล้วกัน"

เมื่อช่วงกวานเฟยเยียนเห็นหงเทียนจู้และบรรดาผู้อาวุโสที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่ไม่พูดอะไรออกมา นาที่นี้นางรู้แล้วว่าทะเลสาบตั้งถึงต้องยืนอยู่ข้างหลี่ซีเยแน่นอน

แม้เป็นเช่นนี้ก็ตาม ช่วงกวานเฟยเยียนยังคงเข้าใจว่าตนเองถือไพ่ที่เหนือกว่า ภายในใจของนางก็มีความมั่นใจเต็มเปี่ยม นางเอ่ยคำนำเกรงขามออกมาว่า "หลี่ซีเย หากเจ้าคิดจะช่วยทะเลสาบตั้งถึงมันก็ไม่ยาก ข้อแรก เจ้าคุณเขายอมรับผิดชอบ ให้ข้าเป็นผู้ลงโทษ ข้อสอง ทะเลสาบตั้งถึงจะต้องส่งมอบศิษย์สาวที่มีสายเลือดโดดเด่นจำนวนห้าสิบคนให้กับแคว้นซีและสำนักฉลามโลหิตเพื่อใช้สำหรับเพิ่มพลังวัตร ข้อสาม สำนักฉลามโลหิต และ

แคว้นซีจะส่งทหารเข้าประจำการในทะเลสาบตั้งถึง ขอเพียงยอมรับ
เงื่อนไขสามข้อนี้ พวกเราก็จะถอนกำลัง”

“ไร้สาระ.....”บรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงเมื่อได้
ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว ต่างสบถออกมา ขอเพียงคนที่มีความเข้มแข็ง
ชื่อตรงจะไม่ยอมรับเงื่อนไขเช่นนี้อย่างเด็ดขาด

เงื่อนไขแบบนี้กล่าวสำหรับทะเลสาบตั้งถึงแล้ว มันคือ
ความอับยศอย่างใหญ่หลวง ถ้าหากทะเลสาบตั้งถึงพวกเขายอมรับ
เงื่อนไขเหล่านี้ละก็ ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขาอย่าหวังโง่หัวขึ้นมา
ได้อีกตลอดกาล และทะเลสาบตั้งถึงจะไม่สามารถถล่มล้างความ
อับยศนี้ได้ตลอดไป

แม้แต่บรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่อยู่บริเวณนี้
เมื่อได้ยินเงื่อนไซของซ่งกวานเพยเยียนแล้ว ก็อดที่จะสายหน้า
ไม่ได้ เงื่อนไซแบบนี้มันเกินไปแล้ว เกรงว่าคงไม่มีสำนักใดสามารถ
ยอมรับกับเงื่อนไซเช่นนี้ได้

“ถ้าหากพวกเราไม่ตกลงละ?” เมื่อหลี่ชีย่ได้ฟัง
เงื่อนไซเช่นนี้แล้วก็ไม่ได้แสดงอาการโกรธขึ้นมา เพียงยิ้มกล่าว
อย่างอ่อนโยนออกมา

ดวงตาทั้งสองของซ่งกวานเพยเยียนส่งสายตาที่นำ
กล่าวออกมา กล่าวน่าครั้นคร้ามว่า “หากไม่ตกลง เมื่อถึงเวลานั้น
แล้วก็ไม่สามารถตามใจเจ้าได้ ถึงเวลานั้นจับเป็นเจ้าแล้ว จับเจ้า
ถลกหนังและเลาะเอาเส้นเอ็นของเจ้าออกมา! สำหรับทะเลสาบ
ตุงถึงนะหรือ พวกเราจะเหยียบทะเลสาบตุงถึงให้ราบเป็นหน้ากลอง
ผู้ชายจะถูกสังหารสิ้น ผู้หญิงจะต้องเป็นทาสรับใช้ทั้งหมด!”

คำพูดของชังกวานเพยเขียนทำเอาศิษย์ทะเลสาบ
ตั้งถึงโกรธจนแทบคลั่ง ศิษย์จำนวนมากจึงเหมิงไปที่ชังกวานเพย
เขียน คำพูดเช่นนี้นับเป็นเรื่องอัปยศอดสูสำหรับทะเลสาบตั้งถึง!

“พวกเราแลกกับพวกมันเลย.....” ศิษย์จำนวนไม่
น้อยร้องกล่าวออกมาด้วยความโกรธแค้น

“ถูกต้อง แลกกับพวกมัน!” ศิษย์จำนวนไม่น้อยจึง
มองดูชังกวานเพยเขียน ร้องกล่าวเสียงดังออกมาด้วยความโกรธ

หลี่ชีย่ไม่ได้แสดงอาการโกรธ ยิ้มอย่างอ่อนโยน
กล่าวว่า “เจ้าอยากจะทำข้อเสนอของข้าบ้างมั๊ย? ข้อเสนอของข้า
ก็ง่ายมาก ข้อแรก เจ้าคุกเข่าลงและตัดหัวของเจ้าออกมารับผิดต่อ

ข้า ข้าสอง บรรดาศิษย์ทั้งหมดของแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิต ออกมาคุกเข่ายอมแพ้ สู้แล้วแต่ข้าจะลงโทษ หากพวกเจ้าปฏิบัติ ตามสองข้อนี้ได้ ข้าจะประหารเฉพาะระดับบรรพบุรุษและผู้อาวุโส พวกเจ้า แล้วให้อภัยศิษย์คนอื่นๆ.....”

“..... ถ้าหากพวกเจ้าไม่ตกลง เช่นนั้นแล้ว คำตอบของข้าก็จะยิ่งง่ายไปกว่านั้น ใช้เลือดล้างแคว้นซี สำนัก ฉลามโลหิตของพวกเจ้า เหยียบพื้นที่บรรพชนพวกเจ้าให้ราบ ให้ พวกเจ้ากลายเป็นเถ้าธุลีไป ถูกลบชื่อออกจากทะเลปีศาจมังกร ยามอรุณรุ่งในวันพรุ่งนี้ บนโลกใบนี้จะไม่มีแคว้นซี และสำนัก ฉลามโลหิตอีกต่อไป” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมยออกมา

คำพูดที่เหลือเชื่อของหลี่ชีย่ไม่เพียงสร้างความงุนงง ให้กับทะเลสาบตั้งถึงเท่านั้น แม้แต่บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่มองดู เหตุการณ์จากระยะห่างไกลก็งันเช่นกัน บางคนอดที่จะกล่าวว่า “นี่มันกล่าววาจาโอหังมากเกินไปแล้วกรรมัง”

จากการที่หลี่ชีย่ได้สังหารกงซุนเหมยยวี ทุกคนรู้ว่า เขามีความแข็งแกร่งมาก แต่ทว่า หากว่าจะทำลายสิ้นแคว้นซี และ สำนักฉลามโลหิต มันดูจะเป็นวาทะที่โอหังมากเกินไปกรรมัง

“คุณหนู ท่านออกคำสั่งเลย ให้พวกเราสังหารเจ้า เตรีจฉานน้อยนี้เสีย!” บรรดาศิษย์แคว้นซีที่อยู่ในเหตุการณ์ต่าง โกรธแค้นอย่างมาก ร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังออกมา

สีหน้าของซ่งกวานเพยเยียนเย็นชา กล่าวน่าเกรงขาม ว่า “เจ้าคนแซ่หลี่ อาศัยเจ้าเนี่ยนะบังอาจกล่าววาทะสามหา!”

“แล้วทำไมถึงไม่กล้า?” หลี่ชียเอเองก็เหลือบมองซ่ง กวานเพยเยียนอย่างเย็นชา กล่าวเอ้อระเหยออกมาว่า “คนซีแพ้อย่างเจ้าไม่มีคุณสมบัติมาต่อรองเงื่อนไขกับข้า”

ซ่งกวานเพยเยียนพลันมีสีหน้าที่แดงกำ เมื่อหลี่ชียเอพูดคำๆ นี้ออกมาทำให้นางพูดไม่ออกเป็นเวลานาน คำๆ นี้กระทบต่อนางรุนแรงมาก หากไม่สังหารหลี่ชียเอ นางก็จะไม่สามารถล้างความอัปยศที่ฟายแพ้วให้กับหลี่ชียเอไปได้ตลอดกาล

“เหะ เหะ พูดจาอวดดีเหลือเกิน ข้าเกรียงไกรไปทั่วหล้ายังไม่เคยมีใครกล้ากล่าววาจาโอหังว่าจะทำลายสำนักฉลามโลหิตของข้า” ขณะที่ซ่งกวานเพยเยียนไม่สามารถกล่าววาจาตอบโต้หลี่ชียเอ ในเวลานี้ ปราบกฐเสียงที่ฟังดูน่าครั่นคร้ามได้ตั้งขึ้น

ในเวลานี้ ท่ามกลางกองทัพนับแสนของสำนักฉลาม
โลหิตปรากฏผู้เฒ่าผู้หนึ่งถูกห้ามออกมา ผู้เฒ่าผู้นี้นั่งอยู่บนที่นั่งที่
แลดูสูงเด่น หมางเมืงต่อแปดทิศ

หลังจากที่ผู้เฒ่าถูกห้ามออกมาแล้ว เขาได้ลุกขึ้นยืน
อย่างช้าๆ พลันที่เขาลุกขึ้นยืนทุกคนจึงได้เห็นว่าเขามีรูปร่างที่สูง
ใหญ่อะไรเช่นนั้น เมื่อเขายืนตัวตรง หลายคนที่อยู่ตรงหน้าเขาก็จะ
รู้สึกว่ามันช่างเตี้ยแคระเหลือเกิน

สิ่งที่ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ามันเตี้ยแคระหาใช่เป็นส่วนสูงของผู้
เฒ่าผู้นี้ แต่เป็นกลิ่นอายที่แผ่กระจายออกมาจากร่างของเขา ซึ่ง
เป็นกลิ่นอายที่คล้ายดั่งเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้น เขามีลักษณะที่
อยู่สูงเด่น เป็นผู้ทรงอำนาจที่ไม่อาจล่วงล้ำได้ ทันใดนั้น เขาก็
เหมือนดั่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่นั่งอยู่บนสวรรค์ ก็มอมองดูสรรพชีวิต
ทั้งหมด

“มหาเทพฉลามโลหิต.....” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโส
เมื่อเห็นผู้เฒ่าผู้นี้แล้ว สามารถจดจำหน้าตาที่แท้จริงของเขาได้
ถึงกับร้องกล่าวออกมา

“มหาเทพฉลามโลหิต!” แม้ว่ากลุ่มคนรุ่นใหม่จะไม่
เคยพบเห็นผู้เฒ่าผู้นี้มาก่อน เมื่อได้ยินชื่อของเขาแล้วก็รู้สึก
สะท้านในใจ ชื่อของมหาเทพฉลามโลหิตช่างโด่งดังมากเหลือเกิน

แม้แต่พวกของหงเหียนจู้เมื่อได้เห็นผู้เฒ่าผู้นี้ และได้
ยินชื่อของเขาแล้ว ต่างมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป และก้าวถอยหลังไป
หนึ่งก้าว

“เป็นยอดฝีมือฝึนลิขิตสวรรค์ที่ครั้งนั้นมีโอกาสได้
กลายเป็นเทพเจ้าแห่งทะเล” ต่อให้เป็นระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสยัง
ต้องจ้องมองผู้เฒ่าผู้นี้ที่อยู่ตรงหน้าด้วยความยำเกรง

มหาเทพฉลามโลหิตในยุคก่อนนั้น นับได้ว่าเป็นบุคคล
ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาก เล่าลือกันว่าในยุคนั้นยามที่เขายังอยู่ในวัย
หนุ่ม เขาเคยได้รับการยอมรับจากทวนสามง่าม ในเวลานั้น สำนัก
ฉลามโลหิตนับได้ว่ามีชื่อเสียงที่ดังถึงขีดสุด ทุกคนในแดน
วิญญานสวรรค์เวลานั้นต่างเข้าใจว่ามหาเทพฉลามโลหิตจะต้อง
ได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลอย่างแน่นอน

แต่ทว่า ไม่ทราบด้วยสาเหตุอันใด ต่อมาภายหลังทวน
สามง่ามกลับละทิ้งไปจากตัวเขาอย่างกะทันหัน แล้วหันไปให้การ
ยอมรับปีศาจทะเลอีกคนเป็นเจ้าของ ซึ่งปีศาจทะเลที่ว่าก็คือเทพ
เจ้าแห่งทะเลราชันปูในภายหลังนั่นเอง!

ถึงแม้ว่ามหาเทพฉลามโลहितจะถูกทวนสามง่าม
ทอดทิ้งในภายหลังก็ตาม แต่ทว่า สุดท้ายแล้ว มหาเทพฉลาม
โลहितยังคงสามารถก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด กลายเป็นหนึ่งในปีศาจทะเล
ที่แข็งแกร่งที่สุดในยุคนั้น

มาวันนี้ มหาเทพฉลามโลहितได้มาด้วยตนเอง ทำให้
ทุกคนต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำ หลายคนรับรู้ได้ทันทีว่า บางทีแคว้นซี
พวกเขาไม่คิดจะเจรจาสันติกับทะเลสาบตั้งถึงอยู่แล้ว เกรงว่าความ
ตั้งใจแต่แรกของพวกเขาก็คือการทำลายล้างทะเลสาบตั้งถึง

“ปล้นที่มหาเทพฉลามโลहितลงมือ เกรงว่าทะเลสาบ
ตั้งถึงคงกลายเป็นเถ้าธุลีไป” ปีศาจทะเลจำนวนไม่น้อยพิมพ์
ออกมาด้วยความรู้สึกดีใจกับการปรากฏตัวของมหาเทพฉลาม
โลहित

“ช่วงกวางเพยเยียนหน้าใหญ่เหลือเกิน ถึงกับกล่อมให้มหาเทพฉลามโลหิตมาด้วยตนเองได้” หลายคนได้เห็นมหาเทพฉลามโลหิตมาด้วยตนเอง จึงเข้าใจแล้วว่า เพราะเหตุใดช่วงกวางเพยเยียนถึงได้มีความมั่นใจขนาดนี้ เมื่อมีไฟตายเช่นมหาเทพฉลามโลหิตอยู่ในมือ ย่อมกำชัยชนะเอาไว้อยู่แล้ว

ในเวลานี้ บรรยากาศทั่วทั้งสนามรบมีความกดดันจนถึงขีดสุด บรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงต่างมีสีหน้าที่ขาวซีด แม้ว่าพวกเขาจะไม่เคยได้เห็นมหาเทพฉลามโลหิต แต่ก็เคยได้ยินชื่อเสียงอันโด่งดังของมหาเทพฉลามโลหิตมาก่อน

ภายในใจของศิษย์ทะเลสาบตั้งถึงในเวลานี้อุดที่จจะรู้สึกผิดหวังไม่ได้ เมื่อต้องพบกับศัตรูที่น่ากลัวถึงเพียงนี้ เกรงว่าทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขาคงยากจะพ้นจากเคราะห์กรรมครั้งนี้ไปได้

บนท้องฟ้าของท้องทะเลที่ไกลลิบนอกเขตสนามรบ
แห่งนี้ บรรพบุรุษของเผ่าวิญญาณเทพที่แข็งแกร่งกำลังมองดูอยู่
ไกลๆ ณ บริเวณทะเลปีศาจมังกรนี้เผ่าวิญญาณเทพจำนวนมาก
ไม่ต้องการร่วมกับปีศาจทะเล โดยเฉพาะบุคคลระดับบรรพบุรุษ

“ตาแก่ฉลามโลหิตจะลงมือแล้ว ก็ไม่รู้สินะว่าธาตुแท้
ภายในของทะเลสาบตั้งถึงยังแปลงฤทธิ์ได้อีกหรือไม่” ระดับบรรพ
บุรุษที่กำเนิดจากสำนักที่เก่าแก่ของเผ่าวิญญาณเทพอดที่จะตาลุ
กวาวและพึมพำออกมาไม่ได้

“ทะเลสาบตั้งถึงมีธาตुแท้ภายในเช่นใดกัน?” ศิษย์ที่
ติดตามอยู่ข้างกายระดับบรรพบุรุษที่มีชาติกำเนิดจากสำนักที่
เก่าแก่เอ่ยถามด้วยความแปลกใจ

ในยุคปัจจุบัน บรรดาผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ และระดับกลาง และระดับอาวุโสจำนวนมากมองว่า แม้ทะเลสาบตั้งถึงจะได้ชื่อว่าเป็นสำนักขนาดใหญ่ แต่ทว่า ไม่สามารถเทียบเคียงกับสำนักที่จัดอยู่ในอันดับหนึ่งอย่างแท้จริงได้อีกแล้ว

“นี่เป็นตำนานที่เก่าแก่มาก ข้าเองก็เพียงได้ยินได้ฟังมาเท่านั้น ไม่เคยได้เห็นกับตา” ระดับบรรพบุรุษที่มีชาติกำเนิดจากสำนักที่เก่าแก่อุดที่จะเอ่ยขึ้นมาว่า “ตามตำนานเล่าว่า ปฐมบรรพบุรุษของทะเลสาบตั้งถึงมีประวัติความเป็นมาที่สะท้อนฟ้า เคยรับใช้อยู่กับกองพลที่ปราศจากผู้ต่อกรมาก่อน ปฐมบรรพบุรุษสำนักของเราเคยบอกเอาไว้ว่า ปฐมบรรพบุรุษของทะเลสาบตั้งถึงได้ทิ้งท่าไม้ตายที่น่ากลัวเอาไว้ สามารถให้การปกป้องคุ้มครองลูกหลานของทะเลสาบตั้งถึง”

“เป็นเรื่องจริงหรือเรื่องเท็จ?” ในฐานะที่เป็นผู้เยาว์ จึงรู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งกับตำนานที่ได้ยินมาเป็นครั้งแรก

“เกรงว่าน่าจะเป็นจริง” บรรพบุรุษผู้นี้พูดว่า “พื้นที่ที่เป็นทำเลทองของทะเลสาบตั้งถึงแห่งนี้เป็นที่ต้องการของผู้คนมานานแล้ว ถ้าหากพวกเขาไม่มีธาตุแท้ภายในที่แข็งแกร่งพอละก็เกรงว่าคงถูกผู้อื่นเขาทำลายไปนานแล้ว ไม่รอให้ถึงวันนี้หรอกนะ”

ณ บริเวณที่เป็นสมรภูมิรบ บรรยากาศดูจะตึงเครียด ศิษย์จำนวนมากของทะเลสาบตั้งถึงรู้สึกหวาดหวั่นในใจ พวกเขาต่างรู้สึกว่ายากที่จะหนีจากเคราะห์กรรมคราวนี้ไปได้

“แหะ ข้าไม่ได้ปรากฏตัวมายุคสมัยหนึ่งแล้ว แม้แต่รุ่นเยาว์ก็โง่หงงขึ้นมาแล้ว” มหาเทพฉลามโลหิตลุกขึ้นยืน ก้มลงมองห

ลีซีย่อยอย่างน่าเกรงขาม กล่าวว่่า “มีข้่ามหาเทพฉลามโลหิตอยู่
ถึงกับมีคนหาญกล้ากล่าวว่่าจ้อไอห้่งว่่าจะทำลายสำนักฉลาม
โลหิตของข้่า คงเบือ่ที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกโดยแท้”

ไม่มีใครคิดว่่าคำพูดของมหาเทพฉลามโลหิตเป็น
คำพูดที่ไอห้่ง ทุกคนต่างเห็นว่่าเขามีคุณสมบัติพอที่จะพูดเช่นนี้ได้

ตอนที่ 1276 กองพันจิ้งจอกหัวใจราชสีห์

หลายคนรู้สึกรำคาญใจ หลายคนไม่กล้าที่จะต่อต้านเขา เมื่อเห็นร่างของมหาเทพฉลามโลหิต ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยมีโอกาสดำเนินเทพเจ้าแห่งทะเลผู้นี้ ต่อให้ท้ายสุดเขาไม่ได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลก็ตาม แต่ยังคงมีความน่ากลัวยิ่งนัก

“แค่เทพจอมปลอมคนหนึ่งเท่านั้น ถึงกับกล้าทำอวดเก่งอยู่ตรงนี้” หลี่ซีเย่เพียงมองหน้ามหาเทพฉลามโลหิตแวบหนึ่ง ด้วยท่าทีเอือระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “อย่าว่าแต่เทพจอมปลอมอย่างเจ้าเลย ต่อให้เป็นเทพแท้จริงมาที่นี่ ข้าก็จะจัดการสังหารมันด้วยการปักตรึงเอาไว้ที่นี่”

พลันที่หลี่ซีเย่พูดออกมาเช่นนี้ ทำให้ผู้คนต่างงุนงง อ้าปากก็ว่าจะสังหารเทพ เกรงว่าทอดสายตามองไปทั่วหล้า อย่าว่าแต่กลุ่มคนรุ่นใหม่เลย ต่อให้เป็นผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสก็คงมีไม่กี่คนที่สามารถทำได้

สีหน้าของมหาเทพฉลามโลหิตพลันดูไม่ฉืดถึงขีดสุด
ตัวเขานับเป็นปีศาจทะเลที่ดุร้ายยิ่งแห่งยุค ในยามที่เขายังไม่ได้
ปรากฏตัวออกมา บรรดาผู้คนในหล้าต่างให้ความเคารพต่อเขายิ่ง
นัก ไม่ต้องพูดถึงว่าเวลานี้เขาได้ปรากฏตัวออกมาจริงๆ เลย ต่อ
หน้าผู้คนทั่วหล้าในวันนี้ กลับต้องถูกรุ่นเยาว์คนหนึ่งลบหลู่ถึงเพียง
นี้ หากไม่สังหารหลิชีเยเสีย เขายังจะหลงเหลืออำนาจบารมีอยู่อีก
หรือ

“เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย” มหาเทพฉลามโลหิตมีสี
หน้าที่น่าครั่นคร้าม ปณิธานการฆ่าที่หนักแล้วได้พวยพุ่งออกมาจาก
ดวงตาทั้งสอง ยามที่ปณิธานการฆ่าที่หนักแล้วได้พวยพุ่งออกมา
จากดวงตาทั้งสองของเขานั้น ดุจดั่งเป็นประกายเสาทางข้างเผือก
สองต้นที่พุ่งเข้าชนกับฟ้าดิน แม้แต่พื้นดินยังคงต้องสะเทือน
หวั่นไหวเพราะมัน

มหาเทพฉลามโลหิตมีท่าทีที่น่าครั่นคร้าม ปณิธาน
การฆ่าทำเอาสรรพสิ่งมีชีวิตจำนวนมากไม่ถ้วนต้องสิ้นเทา เสียงที่
น่าเกรงขามของเขาสะท้อนก้องไปมาบนฟ้าดิน "วันนี้ข้าเนื้แหละ
จะต้องสังหารเจ้า และเหยียบทะเลสาบตั้งถึงให้ราบ จากนี้ต่อไปบน
โลกนี้จะไม่มีทะเลสาบตั้งถึงอีกต่อไป"

"ตูม" เสียงดังสนั่นหวั่นไหว จับพลันนั้น มหาเทพ
ฉลามโลหิตได้พวยพุ่งพลังลมปราณปริมาณมากมายไม่สิ้นสุด
ออกมา พลังลมปราณของเขาดุจดังปกคลุมไปทั่วทั้งทะเลปีศาจ
มังกร สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องรู้สึกสิ้นเทาามากไปกว่านั้นก็คือ พลัง
ลมปราณบนตัวของเขาที่พวยพุ่งตั้งเสาชั้นไปบนท้องฟ้า ส่วน
ด้านหลังตัวของเขาปรากฏทะเลเลือดที่ไม่มีสิ้นสุด ท่ามกลางทะเล
เลือดนี้ปรากฏฉลามขนาดยักษ์ที่สุดแสนจะน่ากลัวโผล่ขึ้นมา
ฉลามยักษ์ตัวนี้ได้ก่อให้เกิดพายุและคลื่นที่โหมกระหน่ำ ลำตัวของ
มันยาวนานเหมือนลิ้นชานไปกับฟ้าดิน เสมือนว่าพลันที่มันอ้าปากก็
สามารถกลืนกินทะเลสาบตั้งถึงได้จนหมดสิ้น

“ช่างทรงพลังเหลือเกิน นั่นคือสัญลักษณ์ของสำนัก
ฉลามโลหิต!” “ไม่รู้ว่ามิผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องรู้สึกหนาวสะท้าน
ขึ้นมา เมื่อเห็นมหาเทพฉลามโลหิตได้ปะทะพลังลมปราณที่ไม่
สิ้นสุดออกมา ปราณเป็นฉลามโลหิตที่ใหญ่โตมโหฬารขึ้นมา
ภายใต้ฉลามขนาดยักษ์เช่นนี้ เกรงว่าสำนักที่มีกำลังยิ่งใหญ่กว่านี้
ก็ต้องถูกกลืนกินไปในพริบตา

ซ่งกวานเพยเขียนเองก็เพยรอยยิ้มที่น่าครั่นคร้าม
ออกมา เมื่อเห็นมหาเทพฉลามโลหิตปะทะพลังขึ้นมา นางหัวเราะ
กล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “หลี่ซีเย วันสุดท้ายของเจ้ามาถึงแล้ว
ต่อให้เจ้าเป็นอ่องเทพแท้จริง หรือเป็นอ่องเทพที่แต่งตั้งโดยราชัน
เซียนก็ต้องตายแน่นอน!”

“เจ้าเด็กโง่เขลา เจ้าจะมาคุกเข่ายอมรับความตายเสีย
โดยดี หรือจะให้ข้าจัดการหลอมละลายเจ้า!” มหาเทพฉลาม

โลหิตเวลานี้หมางเมินต่อไต้หล้า มองเหล่าผู้กล้าด้วยความทรง
ท้วงท่าที่พรั่งพรูออกมามีความแข็งแกร่งยิ่งนัก

“เกรงว่าต้องจักรพรรดิเทพออกโรงเองจึงสามารถ
รับมือได้” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสอดที่จะสะท้อนในใจไม่ได้ เมื่อ
เห็นความทรงพลังของมหาเทพฉลามโลหิต กล่าวว่า “ต้องเผชิญ
กับมหาเทพฉลามโลหิต แม้หลี่ซีเยจะเป็นอ่องเทพแต่งตั้งโดยราชัน
เซียนก็ยังไม่เพียงพอ”

“แค่เทพจอมปลอมเท่านั้น บังอาจกล้าเห่าหอนต่อหน้า
ข้า” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวน่าเกรงขาม “แถมดปลวกตัวหนึ่งเท่านั้น ไย
ต้องให้ข้าลงมือสังหารเจ้า วันนี้ ข้าจะให้ตาสุนัขของเจ้าเบิ่งตามอง
ให้ชัดเจน ให้ปีศาจทะเลทั่วหล้าได้แหกตาสุนัขมองดูให้ชัด บังอาจ
ทำกำเรบเสิบสานต่อหน้าทะเลสาบตั้งถึงสะก๊ี่ ฆาไม่มีละเว้น ข้าไม่
สนหรอกนะว่าเจ้าจะเป็นเทพจอมปลอมภาคไหนอะไรทั้งนั้น!”

พลันที่หลี่ชีย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา ทำให้ทุกคนต่าง
รู้สึกงงัน ปัสสาวะทะเลจำนวนมากถึงกับจ้องมองหลี่ชีย่ด้วยความ
โกรธ คำพูดของหลี่ชีย่เป็นการท้าทายต่อปัสสาวะทะเลทั้งหมด

แม้กระทั่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่มองดูอยู่ในระยะห่างไกลก็
รู้สึกว่หลี่ชีย่พูดจาอวดดีเกินไป เพราะเท่ากับเป็นการท้าทายต่อ
ปัสสาวะทะเลทั้งหมดที่อยู่ในทะเลปีศาจมังกร การกระทำในลักษณะ
เช่นนี้ที่ทะเลปีศาจมังกรเป็นการกระทำที่ไม่ฉลาดเลย

“ธงมา!” นาทีนี้เอง หลี่ชีย่ส่งเสียงร้องออกไป จากนั้น
“ซ่าา” ธงผืนนั้นที่เดิมแขวนอยู่บนผนังในหอประชุมใหญ่ของ
ทะเลสาบตั้งถึงปล้นพุ่งขึ้นไปอยู่บนท้องฟ้า

“ตั้ง.....” ทันใดนั้น ธงผืนนี้เหมือนประทับอยู่บน
อากาศที่ว่างเปล่า อาศัยฟ้าดินเป็นด้ามธง ปักตรึงอยู่บนท้องฟ้า
ที่ว่างเปล่านั้น ไม่มีสิ่งใดสามารถสั่นคลอนมันได้อีกต่อไป

“ซ่าา.....” ธงปลิวสะบัด เวลาที่ ปรางค์ภาพ
จึงจอกเงินที่ปักอยู่บนธงผืนนั้นเหมือนพืนคินชีพขึ้นมาอย่างนั้น
มันก้าวเดินออกมาจากธงผืนนั้น มันเก็บหางและนั่งลงท่ามกลางฟ้า
ดินแห่งนี้ ยามที่มันนั่งอยู่อย่างนั้น สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่าสวรรค์และสิบ
แดนดินล้วนแล้วแต่สั่นเทา

มันคือจิ้งจอกเงินตัวหนึ่ง ดูเหมือนว่ามันจะไม่ได้
เกี่ยวข้องอะไรกับการเช่นฆ่า ความเหี้ยมโหด และความโหดร้าย
อันธพาล แต่ทว่า ยามที่มันปรากฏตัว ไม่ว่าจะเทพแท้จริงก็ดี
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ช่าง ล้วนแล้วแต่รู้สึกสะท้านภายในใจ และขาทั้งสอง
ที่สั่นเทา

“กองพันจึงลอกเงินหัวใจราชสีห์อยู่ไหน!” หลี่ชีย่ปาก
ท่องบ่นคาถาออกมา ขณะที่ธงรบปลิวไสวโบกสะบัดไปตามคาถา
ของเขา เสียงแตรศึกดังขึ้น เป็นเสียงเป่าเขาโคยยามศึกสงคราม

“ซ้าา.....” คลื่นทะเลสาบที่พุ่งสูงเทียมฟ้า เป็นคลื่น
ขนาดยักษ์ที่พุ่งสูงนับหนึ่งล้านล้านจ้าว แม้แต่ดวงดาราจะต้องสั่น
ไหว!

หลังจากที่คลื่นขนาดยักษ์จางหายไป ปรากฏกองพัน
ขึ้นมาหนึ่งกองพัน ทั้งสี่ด้านของกองพันมีกองทหารม้าสี่กองคอย
คุ่มกันอยู่ แต่ละกองทหารม้ามีขุนพลเป็นผู้นำทัพอยู่คนหนึ่ง

การปรากฏตัวของกองทัพลักษณะเช่นนี้ ทำให้กลิ่นอายการฆ่าปกคลุมไปทั่วทั้งฟ้าดิน ยามที่กองทัพนี้ปรากฏ เหล่าเทพและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายก็ต้องยอมอ่อนข้อให้แต่โดยดี!

กองทัพห่า และขุนพลทั้งสิ้น พวกเขาที่เป็นนักรบทั้งหมดล้วนแล้วแต่แปลงมาจากน้ำที่อยู่ในทะเลสาบ แต่ทว่า ยามที่กองทัพเช่นนี้ปรากฏตัวและยืนตระหง่านอยู่ท่ามกลางฟ้าดินนั้น ทำให้ทุกคนต่างได้กลิ่นคาวเลือดที่โชยมาแตะจมูก

เป็นกลิ่นคาวเลือดที่ทำให้กระเพาะและลำไส้ของผู้คนต้องปั่นป่วน เสมือนหนึ่งนักรบทุกคนของกองทัพนี้ล้วนแล้วแต่แช่อาบอยู่ท่ามกลางเลือดสดๆ พวกเขาล้วนแล้วแต่กลิ้งผ่านเลือดสดๆ มาแล้วทั้งสิ้น พวกเขาล้วนแล้วแต่ก้าวข้ามศพและกองกระดูกของศัตรูมา พวกเขาได้ผ่านสมรภูมিরบมาเป็นจำนวนพันล้านสมรภูมิ พวกเขาได้ผ่านการเข่นฆ่ามาแล้วนับไม่ถ้วน

กองพันที่เปี่ยมไปด้วยการเช่นฆ่าลักษณะเช่นนี้ เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด มากด้วยความไร้ปราณี มีหัวใจราชสีห์ สิ่งนี้คือคติประจำใจของพวกเขา!

“ในที่สุด กองพันจึงจอกหัวใจราชสีห์แห่งกองทัพ จิ้งจอกเงินก็ได้ปรากฏตัวออกมาแล้ว” แม้แต่เจียนหลงเว่ยที่เฝ้ามองอยู่ ณ สถานที่ห่างไกลเมื่อได้เห็นกองพันทหารลักษณะเช่นนี้ ต้องกล่าวออกมาด้วยความเหม่อลอย

หลี่ชีย่ที่ยืนอยู่ภายใต้ธงศึก หมางเมินต่อใต้ห้ำ มองเหล่าเทพด้วยความเย้ยหยัน กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “วันนี้ จะให้สรรพสิ่งมีชีวิตที่อยู่ในทะเลปีศาจมังกรได้เบิ่งตาสุนัขของพวกเขา มองดูให้ชัดเจน นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ใครกล้ารุกรานทะเลสาบตั้งถึงอีก ฆ่าไม่มีละเว้น!”

“ผู้เยาว์ ข้าจะฆ่าเจ้าก่อน!” มหาเทพฉลามโลหิตร้อง
เสียงดังออกมา พลันที่เขาลงมือ ปราบกฏทะเลเลือดตั้งคลื่นยักษ์
เสมือนหนึ่งฉลามขนาดยักษ์ที่พุ่งเข้าหาหลีซียะ

การโจมตีในลักษณะเช่นนี้สามารถทำลายพื้นที่
โดยรอบเป็นล้านลิให้ปนเปื้อน หากผู้บำเพ็ญตนคนใดถูกฝ่ามือเช่นนี้
ของเขาเข้าสะก๊ จะเหมือนตั้งมดปลวกตัวหนึ่งถูกตบจนกลายเป็น
เนือบด

แต่ “ซ้าา ” เสียงหนึ่งดังขึ้น ธงปลิวสะบัด ลึงจอกเงิน
ปกป้องคุ้มกัน “ตูม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว การโจมตีของมหาเทพ
ฉลามโลหิตถูกสกัดเอาไว้ได้ ไม่สามารถทำอันตรายต่อหลีซียะ

““ฆ่ามัน! ” หลี่ชีย่จ้องมองมหาเทพฉลามโลหิตอย่าง
เย็นชา สั่งการเย็นชาออกไปว่า “ฆ่าให้หมดทุกคน! ”

“ฆ่า.....” เมื่อเสียงเขาโคดั่งขึ้น ขุนพลทั้งสี่ได้นำ
กำลังพลของกองทัพฉิ่งจอกหัวโจราชสีห์บุกเข้าโจมตีทันที ด้วย
ท่าทางที่เด็ดขาด เยือกเย็นไร้ซึ่งความปราณี พวกมันบุกเข้าโจมตี
กองทัพนับแสนของแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตอย่างรวดเร็ว

“รับมือศัตรู! ” ซ่งกวานเพยเขียนร้องเสียงอันดัง
ออกไป สั่งการให้กองทัพนับแสนของแคว้นซีและสำนักฉลาม
สมุทรรับมือกับกองทัพฉิ่งจอกหัวโจราชสีห์ที่กำลังบุกเข้ามา

“ตั้งค่ายกล.....” นักรบทุกคนของกองทัพแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตต่างร้องออกมาโดยพร้อมเพรียงกัน คำราม อย่างบ้าคลั่งว่า “ฆ่า.....”

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น กองทัพนับแสนของแคว้น ซีและสำนักฉลามโลหิตจับพลันได้แปรขบวนเป็นค่ายกลรบขนาด ยักษ์ขึ้นมา ส่วนหนึ่งได้กลับกลายเป็นมังกรยักษ์ อีกส่วนหนึ่ง กลายเป็นฉลามโลหิต มังกรยักษ์นั้นยาวนับหมื่นลี้ ขณะที่ฉลาม โลहितพลันอ้าปากสามารถกลืนกินท้องฟ้าได้ มีขนาดใหญ่และ น่ากลัวยิ่งนัก

ในแง่ของจำนวนไพร่พลนั้น แคว้นซีและสำนักฉลาม โลहितได้เปรียบเป็นอันมาก! เมื่อกองทัพจึงจอกหัวใจราชสีห์บุก โจมตีเข้ามานั้น มังกรยักษ์พลันจัดการล้อมกองทัพทหารม้าเอาไว้ อาศัยความได้เปรียบของจำนวนคนกลืนกองทัพทหารม้าจนหายไป ขณะที่ฉลามยักษ์ของสำนักฉลามโลหิตอ้าปากกลืนกองทัพทหารม้าที่ บุกเข้ามาได้เพียงคำเดียว

“อ้ากก.....” เสียงร้องนำเวหนาดังขึ้น แต่ทว่า ค่าย
กลของสำนักฉลามโลหิตและแคว้นซีไม่สามารถสำแดงประสิทธิผล
อะไรได้ เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น กองพันจิ้งจอกหัวใจราชสีห์ก็
สามารถทะลุทะลวงค่ายกลรบของพวกเขาลงได้ นาทีนี้ มังกรยักษ์
และฉลามโลหิตล้วนแล้วแต่หายไปในพื้นที่ ทำให้กองทัพนับแสน
ปรากฏตัวต่อกองทัพหทารม้า

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” นาทีนี้ กองทหารม้าของกอง
พันจิ้งจอกหัวใจราชสีห์ได้จู่โจมอย่างหนักหน่วงดุจพายุ กองทหาร
ม้าทั้งสี่เหมือนดังพายุที่โหมพัดผ่านไป ทำเอากองทัพนับแสนแตก
ฮือกระจัดกระจายไม่เป็นขบวน

“อ้ากก.....” เวลานี้ เสียงร้องนำเวหนาดังขึ้นอย่างไม่ขาดสาย กองทหารม้าแห่งกองพันลี้จอกหัวใจราชสีห์บุกโจมตีตัดศีรษะศัตรูเหมือนกำลังเก็บเกี่ยวผลผลิตอย่างนั้น ยามที่กองทหารม้าบุกโจมตีผ่านไปทีใด เห็นหัวแต่ละหัวที่ลอยขึ้นพร้อมกับศพที่ล้มตัวลงไป เลือดสดๆ ที่พวยพุ่งขึ้นไป ทำให้เหมือนฝนเลือดที่ตกลงมาจากท้องฟ้าอย่างนั้น

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น กองทัพนับแสนของแคว้นซีและสำนักฉลามโลหิตก็ถูกบุกโจมตีจนดูวุ่นวายไปหมด แม้ว่ากองพันลี้จอกหัวใจราชสีห์จะมีกำลังไพร่พลไม่มาก แต่ทว่า พวกเขากลับเหมือนน้ำป่าเหือกกล้า ซึ่งกองทัพจำนวนแสนของแคว้นซีและสำนักฉลามโลหิตไม่สามารถต้านทานการโจมตีได้เลย พวกเขาคิดจะตีโต้ศัตรูกลับไป แต่ว่า ภายใต้อการบุกโจมตีของกองพันลี้จอกหัวใจราชสีห์ ทำให้แนวป้องกันและการโจมตีของพวกเขาถูกทำลายจนยับเยินปนเปื้อน

นี่คือกองกำลังทหารม้าที่ผ่านสมรภูมิมารมาเป็น พันล้านสมรภูมิ เกรียงไกรไปทั่วหล้า ไม่มีผู้ใดสามารถต้านทาน พวกเขาได้ กองทัพเฉกเช่นแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตถือว่าเป็นคนละชั้นกับพวกเขาซึ่งไม่ใช่คู่แข่งเลย คู่ต่อสู้ของพวกเขา ต้องเป็นกองทัพของราชันเซียน ไม่ใช่ปลาชิวปลาสร้อยเหล่านี้!

“ฮ่าก.....” เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น กองทัพนับ แสนของแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตก็ถูกเข่นฆ่าสิ้น ในจังหวะ สุดท้าย กองทัพนับแสนพลันล่มสลาย ศิษย์บางคนคิดจะวิ่งหนี แต่ พวกเขาหนีไปได้ไม่ไกล กองทหารม้าก็คล้ายดั่งเคียวของเทพแห่ง ความตายที่ตัดเอาหัวของพวกเขาออกมาและกลิ้งอยู่กับพื้น เลือด สดๆ ที่พวยพุ่งขึ้นมา พวกเขาตาเบิกโพลงกระห่มองไม่เห็นร่าง ของตนที่พวยพุ่งเลือดสดๆ ออกมาแล้วล้มลงด้วยซ้ำ

กำลังรบของทั้งสองฝ่ายแตกต่างกันมากมายเหลือเกิน กองทัพนับแสนถูกตีแตกในพริบตาเดียว และถูกสังหารสิ้นภายใน เวลาอันรวดเร็ว นับเป็นศึกสงครามที่ไม่สมศักดิ์ศรี แม้ว่าแคว้นซี

และสำนักฉลาม โลहितจะมีกำลังมากเป็นแสนนาย แต่ไม่พ้นเคราะห์กรรมต้องถูกเขนฆ่าเท่านั้น!

มันเป็นการเขนฆ่าที่ถูกกระทำเพียงฝ่ายเดียวกองทัพนับแสนของแคว้นซีและสำนักฉลาม โลहितยังไม่ทันได้รับรู้ที่ตัวเองนั้นพ่ายแพ้การรบได้อย่างไร ก็ถูกตัดหัวไปเรียบร้อยแล้ว

“อ้ากก.....” เสียงร้องอันโหยหวนน่าเวทนาดังก้องฟ้าดิน กษัตริย์ของแคว้นซีถูกขุนพลผู้หนึ่งแห่งทะเลร้างจนเสียชีวิตโดยขุนพลผู้นี้ได้เกี่ยวร่างของกษัตริย์แคว้นซียกขึ้นสูง เลือดสดๆ หยดลงพื้นที่ละหดยๆ

“ไม่.....” ซ่งกวางเพยเขียนเห็นบิดาของตนถูก
สังหาร มองดูศพของบิดานางที่ถูกเกี่ยวยกสูงขึ้นไป นางต้องร้อง
ออกมาด้วยเสียงอันดัง

ตอนที่ 1277 ทวนสามง่ามลอกเลียนแบบ

กองทัพที่มีไพรพลเป็นแสนพลันถูกสังหารด้วยประการ
เช่นนี้เพียงชั่วพริบตาเดียว กองทหารม้าของกองทัพจักรวรรดิ
ราชสีห์เปรียบเสมือนเป็นพายุที่โหมกวาดผ่านไปโดยไม่มีการ
สะดุดแม้แต่หนึ่งนิด กำลังของทั้งสองฝ่ายห่างชั้นกันมากมาย
เหลือเกิน

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกสะเทือนหัวนไหว และ
เหม่อลอยจนไม่ได้สติกลับมา เมื่อมองเห็นกองทัพนับแสนของ
แคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตถูกกองทัพจักรวรรดิราชสีห์
สังหารเหมือนดังพายุที่กวาดเอาใบไม้ไปอย่างนั้น ศึกลงคราม
เช่นนี้ช่างโหดร้ายทารุณและน่ากลัวเหลือเกิน นี่คือนครที่นา
กลัวที่สุดเท่าที่ชีวิตพวกเขาได้เคยเห็นมา เช่นฆ่าไร่ซึ่งความปราณี
หัวใจราชสีห์ปราศจากผู้ต่อกร

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองทัพเช่นนี้ ต่อให้เป็นสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ก็ต้องสิ้นท่า แม้แต่เทพแท้จริงยังต้องยอมอ่อนข้อให้!

“ในบรรดาสีกองพลอิกาทมิฬ กองพันพยัคฆ์ดุร้าย
ที่สุด กองพันจิ้งจอกเงินเจ้าเล่ห์ที่สุด!” เมื่อได้เห็นกองพันจิ้งจอก
หัวใจราชสีห์ที่กวาดล้างกองทัพเป็นแสน เจียนหลงเว่ยเองก็ต้อง
กล่าวด้วยความหวั่นไหวว่า “กองพันจิ้งจอกหัวใจราชสีห์ เป็นสุด
ยอดกองพันทหารม้าลำดับแรกๆ ของกองทัพจิ้งจอกเงิน ขุนพลทั้ง
สี่อันได้แก่ฉาง หง สวี หลิน พวกเขาเคยสังหารขุนพลเทพแต่ละคน
ของราชันเซียนมาแล้ว แค่กองทัพแคว้นซีเมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว
ไม่คู่ควรที่จะกล่าวถึง”

“ท่านบรรพบุรุษเคยเห็นกองพลจิ้งจอกเงินหรือไม่?”
เจียนเสี่ยวเถียงอดที่จะขมลุกชูไม่ได้เมื่อได้เห็นภาพที่น่าสะเทือน
หวั่นไหวเช่นนี้ เขาเพิ่งได้เคยเห็นกองทัพที่น่ากลัวเช่นนี้ในชีวิต
วันนี้เขาจึงได้รู้ว่าอะไรที่เรียกว่ากวาดจนหมดสิ้น!

“ไม่เคย” เขียนหลงเว่ยสายหน้า กล่าวว่ “เคยได้ยึน
ปฐุมบรรพบุรุษพุดถึง เล่าลือกัันว่กองทัพลั้งจอกเงินลึกลับมากไป
มาไร้ร่องรอย ติดตามไ้ไ้ห้านานมาก ไม่เคยรู้เลยว่กองทัพลั้งจอก
เงินอยู่ไ้ไ้ใด แต่หว่า ยามที่ไ้ไ้ห้ไ้ต้องการพวกเขา พวกเขาไ้ไ้จะ
ปรากฏตัวขึ้นที่ด้านหลังของศัตรู และทำลายลึนศัตรูภายในเวลา
ลึนที่สุด”

“ลึนไ้ไ้คือธาตุห้ภายในของทะเลสาบตั้งถึง” เขียน
เสี่ยวเถียวอดที่ไ้ไ้พิมพ์ออกมาขณะมองดูกองทัพลั้งจอกหัวใจ
ราชสีห์ด้วยอาการเหม่อลอย

เขียนหลงเว่ยพยักหน้ากล่าวว่ “ถูกต้อง ลือกัันว่
หลังจากที่กองทัพลั้งจอกหัวใจราชสีห์ได้ถอนตัวและปิดบังฐานะ
ตนเอง ก่อนที่ไ้ไ้จะแก่ตายไ้ไ้ไ้ทำการฝึงกายเนื้อของตนเองเสีย และ
นำเอาชะตาห้ของตนมากลึนบุชา จนสามารถกลึนให้กลายเป็น

วิญญาณ พวกเขาได้วางสวดอดค่ายกเอาไว้ใต้ทะเลสาบตั้งถึง โดยวิญญาณของกองพันลิ่งจอกหัวใจราชสีห์นอนหลับไหลอยู่ตรง นั้น พวกเขาอาศัยพลังแก่นใต้พิภพของพื้นที่ที่เป็นท่าเลทองของ ทะเลสาบตั้งถึงแห่งนี้มาหล่อเลี้ยงดวงวิญญาณเอาไว้ ทำให้กองพัน ลิ่งจอกหัวใจราชสีห์ถูกเก็บรักษาเอาไว้ในรูปแบบของกองทัพอเวลิ ตลอดมา

ลองนึกภาพดู ทะเลสาบตั้งถึงคือส่วนหนึ่งของ เทือกเขามังกรยักษ์ ครั้งนั้นนอกจากได้รับความเห็นชอบจาก แคว้นมังกรยักษ์แล้ว สิ่งสำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ พวกเขามีกำลัง มากพอที่จะรักษาทะเลสาบตั้งถึงเอาไว้” เจียนหลงเว่ยทอดถอนใจ ออกมาเบาๆ “หากไม่มีกำลังที่แข็งแกร่งเช่นนี้คอยปกป้องเฝ้ารักษา เอาไว้ละก็ คิดว่าบรรดาศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงในปัจจุบันสามารถ รักษาทะเลสาบตั้งถึงเอาไว้ได้อย่างนั้นรึ? มีเพียงเจ้าโง่เท่านั้นที่เชื่อ ว่าตนเองสามารถอุบเอาทะเลสาบตั้งถึงเอาไว้ได้ หากไม่ได้รับความ เห็นชอบของเทพมังกรที่อยู่เบื้องบน ใครกล้าแตะต้องพื้นที่ ของเทือกเขามังกรยักษ์? ”

เขียนเสี้ยวเทียนงี๋งเขียนไม่พูดไม่จา บรรพบุรุษของพวกเขาถูกเรียกขานว่าเขียนหลงเว่ย ชื่อนี้ใช้ว่าถูกตั้งขึ้นตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษเพิ่มแรกถือกำเนิดขึ้นมา แต่เป็นชื่อที่ได้รับพระราชทาน อีกทั้งผู้ที่สามารถได้รับพระราชทานแต่งตั้งชื่อนี้ ถือเป็นตัวแทนแห่งเกียรติยศสูงสุด

ชื่อเขียนหลงเว่ยก็เหมือนตั้งชื่อของเขา คือผู้เฝ้ารักษามังกรยักษ์ คือองค์รักษ์ของแคว้นมังกรยักษ์!

ทุกคนล้วนแล้วแต่ถูกทำให้สะท้อนหวั่นไหวเมื่อเห็นกองพันจิ้งจอกหัวใจราชสีห์ที่กวาดล้างกองทัพนับแสน หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก จึงได้มีผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสที่ได้สติกลับมา

“ตำนานเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ลือกันไปมา”
ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสผู้หนึ่งอดที่จะสะท้อนขึ้นมาไม่ได้ รู้สึกตะลึง
งันและต้องก้าวถอยหลังไปหลายก้าว พิมพ์ออกมาว่า “นี่คือ
วิญญาณผู้กล้าของปรัชญาเมธีที่อยู่ในตำนาน พวกเขาคอยปก
ปักษ์รักษาทะเลสาบตั้งถึงเอาไว้โดยตลอด”

มีตำนานเล่าลือกันมานานแล้วว่า ทะเลสาบตั้งถึงของ
เผ่าพันธุ์มนุษย์ได้รับการปกป้องคุ้มครองจากวิญญาณผู้กล้าของ
ปรัชญาเมธี แต่ผู้คนจำนวนมากกลับสายหน้าเอือมระอา กับสิ่งนี้
โดยเฉพาะจากการที่ทะเลสาบตั้งถึงได้เสื่อมถอยลงตามกาลเวลา
ทำให้มีผู้คนมากกว่าที่มองว่าคำพูดเช่นนี้เป็นเพียงเรื่องราวที่ลือกัน
ไปมาจนขยายเป็นวงกว้างออกไปเท่านั้น ไม่มีความน่าเชื่อถือ

แต่มาวันนี้ ทุกคนต่างได้เห็นวิญญาณผู้กล้าที่อยู่ใน
ตำนาน ต่างได้เห็นธาตุแท้ภายในของทะเลสาบตั้งถึงกับตาตนเอง
นาที่นี้หลายคนจึงได้เข้าใจแล้วว่า ตำนานเป็นเรื่องจริง หาใช่เป็น

เรื่องที่เล่าขานยาวงสืบต่อกันเรื่อยๆ นี้แหละคือธาตุแท้ภายในของ ทะเลสาบตุงถึง มันได้ปกป้องคุ้มครองทะเลสาบตุงถึงมาโดยตลอด

“กำเริบเสิบสาน.....” เวลานี้ มหาเทพฉลามโลหิต คำรามเสียงดัง ดวงตาทั้งสองของเขาแดงกำ เดิมที่เขาตั้งใจจะ ทำลายธงศึกที่โบกสะบัดอยู่บนห้องฟ้า และสังหารหลี่ซีเยเสีย

แต่ทว่า ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงรวดเร็วมาก เพียงแค่ชั่ว พริบตาเดียวเท่านั้น กองทัพนับแสนของสำนักฉลามโลหิตก็ถูก เขนฆ่าไป ซึ่งสิ่งนี้ได้สร้างความคลุ้มคลั่งให้กับมหาเทพฉลาม โลहितจนดวงตาทั้งสองแดงกำ เขาจึงพุ่งเป้าการสังหารไปที่กองพัน จิ้งจอกหัวโจราชสีห์ภายใต้ความโกรธของเขา

“ทิ้งชีวิตสุขนั้ขของเจ้าเอาไว้ที่นี่” จังหะที่มหาเทพ
ฉลามโลหิตกำลังจะพุ่งเข้าสังหารกองพันลั้งลอกหัวใจราชสีห์อยู่
นั้น หลี่ชีเย่ได้กล่าววาจน่าเกรงขามออกมา

“เจ้าเดรัจฉานน้อย.....” มหาเทพฉลามโลหิตหัน
หลังกลับมา จ้องเขม็งไปที่หลี่ชีเย่ด้วยความโกรธ

เวลานี้ หลี่ชีเย่ทำท่าแบมือขวาออกไป กล่าวอย่างช้าๆ
ว่า “ทวนมา.....” ปากท่องคาถา คาถาได้กลายเป็นหลัก
กฏเกณฑ์

“บุ่ม บุ่ม บุ่ม.....” ในเวลานี้เอง น้ำที่อยู่ภายใน
ทะเลสาบต้งถึงพลุ่งพล่าน เหมือนว่าน้ำที่อยู่ในทะเลสาบทั้งหมดถูก

ต้มจนเดือดพล่าน จากนั้น มันได้พวยพุ่งเป็นประกายศักดิ์สิทธิ์ไม่มี
สิ้นสุดขึ้นมา

ประกายศักดิ์สิทธิ์พลันส่องสว่างไสวไปทั่วทั้งฟ้าดิน ได้
ทะเลสาบตั้งถึงปรากฏค่ายกลที่ใหญ่มากลอยขึ้นมา โดยที่ค่ายกล
ใหญ่นี้ได้สลักยันต์จำนวนนับไม่ถ้วนเอาไว้ และยังได้สลักเคล็ด
วิชาค่ายกลโบราณเอาไว้อีกด้วย ตัวของค่ายกลผसानเป็นหนึ่งใน
เดียวกับแก่นซีพจรของทะเลสาบตั้งถึง

ในขณะนี้ ทะเลสาบตั้งถึงเหมือนหนึ่งมีชีวิตขึ้นมาอย่าง
นั้น ดุจดั่งใต้พื้นพิภพของทะเลสาบตั้งถึงมีหัวใจของมังกรยักษ์ที่
เด่นตึบๆ อยู่ เหมือนว่าต้องการให้ผู้คนสามารถรับรู้ถึงเสียงเด่น
หัวใจที่แข็งแกร่งและทรงพลังยิ่ง

“แว้งค์.....” ปรากฏศกดิ์สิทธิ์ไม่มีสิ้นสุดได้พวยพุ่ง
ออกมาตกลงท่ามกลางฟ้าดินแห่งนี้ เหมือนดั่งเป็นการเสด็จมาของ
เหล่าเทพเทวดาอย่างนั้น

ในเวลานี้เอง ท่ามกลางปรากฏศกดิ์สิทธิ์ปรากฏทวน
ขนาดใหญ่ลอยขึ้นมา เป็นทวนขนาดใหญ่ที่สร้างขึ้นมาจากน้ำ
ภายในทะเลสาบตั้งถึง บนตัวของทวนน้ำมียันต์โบราณแต่ละใบปิด
อยู่ ยันต์โบราณทุกใบล้วนแล้วแต่หนักดั่งภูผา อักษรที่อยู่บนยันต์
โบราณเป็นอักษรราชัน เหมือนว่าได้ผ่านการลงยันต์ปกป้องรักษา
ด้วยมือของราชันเขียนเองอย่างนั้น

ทวนขนาดใหญ่ที่สรรสร้างขึ้นมาจากน้ำที่อยู่ใน
ทะเลสาบตั้งถึงนี้แลดู โบราณเรียบง่ายเป็นธรรมชาติ ทวนเล่มนี้มี
สามง่าม ไม่มีสิ่งประดับตกแต่งใดๆ ดูธรรมดามาก แต่ทว่า ด้วย
ทวนขนาดใหญ่ที่และดูโบราณนี้ กลับเหมือนดั่งเป็นสิ่งที่บุกเบิกฟ้า
ดินได้อย่างนั้น

มันถูกสรรสร้างขึ้นมาโดยเสกจากน้ำที่อยู่ภายใน
ทะเลสาบ แต่ กลับให้ความรู้สึกว่ามันมีน้ำหนักมากถึงล้านตัน

“ทวนสามง่าม.....” แม้แต่มหาเทพฉลามโลหิตที่อยู่
ในระดับฝืนลิขิตสวรรค์ยังคงต้องตื่นตระหนกอย่างมากเมื่อได้เห็น
ทวนสามง่ามเล่มนี้แล้ว สีหน้าของมหาเทพฉลามโลหิตเวลานี้ขาด
สติ ก้าวถอยหลังไปหลายก้าวด้วยความตระหนก

“ทวนสามง่าม.....” บรรดาปีศาจทะเลทั้งหมดที่ชม
อยู่ในระยะห่างไกลต่างร้องเสียงหลงออกมา แม้แต่ยอดฝีมือของ
เผ่าพันธุ์ต่างๆ ก็ต้องรู้สึกใจหายใจคว่า เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

“นี่คือทวนสามง่ามของเจ้าแห่งทะเลของพวกเราอย่าง
นั้นรี? ” เวลานี้ ดวงตาทั้งสองของปีศาจทะเลต่างเบิกโพลง

“ไม่นะ.....” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสของปีศาจทะเล
มองดูทวนสามง่ามเล่มนี้อย่างละเอียดแล้ว ถึงกับร่างสั่นเต็มขึ้นมา
รีบกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “นี่มันไม่ใช่ทวนสามง่ามของจริง เป็น
เพียงของลอกเลียนแบบ”

บรรดาปีศาจทะเลจำนวนมากต่างรู้สึกโล่งอกเมื่อได้ยิน
คำพูดเช่นนี้ พึมพำออกมาว่า “โชคดีที่เป็นของปลอม”

ทวนสามง่ามเป็นสัญลักษณ์ของปีศาจทะเล มันมีฐานะ
ที่สูงส่งที่สุดในใจของปีศาจทะเล กระทั่งเรียกได้ว่ามันเป็นคือ
สัญลักษณ์ของปีศาจทะเลเลยทีเดียว

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผู้ดำรงอยู่ในฐานะสูงสุดของ
ปีศาจทะเล ซึ่งก็คือเทพเจ้าแห่งทะเลจึงมีคุณสมบัติได้ครอบครอง
ทวนสามง่าม ขณะเดียวกันทวนสามง่ามยังเป็นสัญลักษณ์ของ
ความเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรของปีศาจทะเล

ถ้าหากทวนสามง่ามตกไปอยู่ในมือของเผ่าพันธุ์มนุษย์
จริงล่ะก็ เช่นนั้นแล้วเท่ากับส่งผลกระทบต่อปีศาจทะเล
จนสามารถทำให้ปีศาจทะเลจำนวนมากต้องเสียชีวิตไป

เป็นที่เข้าใจได้ว่าปีศาจทะเลจำนวนมากมารู้สึก
หวงใยในเรื่องนี้ เนื่องจากในยุคของราชันเซียนท่าคง เผ่าปีศาจ
ทะเลของพวกเขากลับไม่มีใครได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเล อีกทั้ง

ตลอดยุคสมัยนี้ ทวนสามง่ามสิ่งซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเจ้าแห่งทะเล ก็ไม่ได้ปรากฏตัวเช่นกัน

เจ้าแห่งทะเลคนสุดท้ายของปีศาจทะเลคือเจ้าแห่งทะเลราชันปู ซึ่งเป็นเจ้าแห่งทะเลที่ถือกำเนิดขึ้นในยุคของราชันเซียนหยินหลง (ราชันเซียนมังกรครวญ)

เวลานี้กลับปรากฏทวนสามง่ามขึ้นมาอย่างกะทันหันแล้วจะไม่ให้บรรดาปีศาจทะเลต้องตระหนกตกใจได้อย่างไร พวกเขายังเข้าใจว่าทวนสามง่ามได้ตกไปอยู่ในมือของทะเลสาบตั้งถึงเสียอีก

“ดีที่เป็นของเลียนแบบ” “ไม่รู้ว่ามีปีศาจทะเลจำนวนเท่าไรที่แอบรู้สึกโชคดีอยู่ในใจ เพราะหากเป็นทวนสามง่ามจริงสักก็ พวกเขาต้องเป็นบ้าแน่ๆ เลย

มหาเทพฉลามโลหิตต่างจากบรรดาปีศาจทะเลที่แอบรู้สึกโล่งอก ดวงตาทั้งสองของเขาเวลานี้เบิกโพลงจ้องเขม็งไปที่ทวนสามง่ามนั้นอย่างไม่คลาดสายตา และมีสีหน้าที่ซัดเผือด

เขาคือผู้ที่เคยได้รับการยอมรับจากทวนสามง่ามมาก่อน ในยามที่เขายังอยู่ในวัยหนุ่ม เคยครอบครองทวนสามง่ามมาระยะหนึ่ง ซึ่งขณะนั้นถือเป็นช่วงชีวิตที่โชติช่วงชัชวาลและไร้ซึ่งผู้ต่อกรที่สุดของเขา

ช่วงเวลานั้น การบำเพ็ญเพียรของเขาก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว มือของเขาที่ถือทวนสามง่ามไว้ซึ่งผู้ต่อกร ดาวรุ่งจำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่เฝ้าในเรือนเดียวกับเขาล้วนพ่ายแพ้ในมือของเขา รวมทั้งเทพเจ้าแห่งทะเลราชนปุตที่อยู่อยู่ในวัยรุ่น

ช่วงเวลานั้น ทักษะยุทธของเขาก็ก้าวหน้าอย่างรวดเร็วเช่นกัน ทำให้เขาสามารถก้าวสู่ระดับสูงสุดภายในระยะเวลาอันสั้น ภายหลังไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด ทวนสามง่ามพลัดไปจากเขาอย่างกะทันหัน แล้วไปยอมรับเจ้าแห่งทะเลราชนปุตที่เยาว์วัยเป็นนาย ทำให้เขาได้กลายเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลที่แท้จริงในที่สุด

หลังจากที่สูญเสียทวนสามง่ามไป ทำให้เขาตัดขาดจากเส้นทางที่จะก้าวขึ้นสู่เทพเจ้าแห่งทะเล จากนั้นเป็นต้นมา ชีวิตของเขาก็ได้ตกต่ำลง แม้ว่าภายหลังเขาจะได้ฝึกตนจนทำให้ทักษะมีความก้าวหน้าในระดับหนึ่งเหมือนกัน แต่ไม่สามารถกลับไปสู่ออดีตที่ก้าวหน้าอย่างรวดเร็วเช่นนั้นได้ และไม่สามารถกลับไปสู่อความไร้เทียมทานในอดีตได้อีกต่อไป

ภายหลัง เขารู้สึกไม่ยินยอมในสิ่งที่เกิดขึ้น จึงคิดจะ
เลียนแบบสร้างทวนสามง่ามขึ้นมาเล่มหนึ่ง แต่ทว่า เขาทำไม่สำเร็จ
ทวนสามง่ามที่เขาสร้างเลียนแบบขึ้นมาไม่ได้มีพลังไร้เทียมทาน
เช่นนั้น มันเป็นไปได้เพียงเศษเสี้ยวชิ้นหนึ่งเท่านั้น

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก เขาจึงเข้าใจได้ว่าเขา
ไม่สามารถค้นพบความลึกซึ้งพิสดารของทวนสามง่ามได้ จึงป่วย
การที่จะไปพูดถึงว่าจะสร้างเลียนแบบขึ้นมา ความจริงแล้ว พันล้าน
ปีที่ผ่านมา มีปีศาจทะเลจำนวนมากที่เคยสร้างเลียนแบบทวนสาม
ง่ามขึ้น แต่ทว่า ผู้ที่สามารถทำได้สำเร็จจริงๆ นั้นมีอยู่ไม่มาก หรือ
ต่อให้ทำได้สำเร็จแต่ก็ห่างไกลจากทวนสามง่ามที่แท้จริงมากหาก
นำมาเปรียบเทียบกัน

เวลานี้ มองดูทวนสามง่ามที่อยู่ตรงหน้า มันทำให้
ภายในใจของมหาเทพฉลามโลหิตต้องสั่นเทา เขาเคยครอบครอง
ทวนสามง่ามมาก่อน จึงมีความคุ้นเคยอย่างมากกับพลังของทวน
สามง่าม แม้ว่าทวนสามง่ามเล่มนี้จะป็นของปลอมเลียนแบบ แต่ว่า
มันมีพลังที่ไร้ผู้ต่อกรเฉกเช่นทวนสามง่ามแท้จริงเล่มนั้น

“ทวนสามง่าม.....” มหาเทพฉลามโลหิตรู้สึกตกใจ
และไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ เขาไม่นึกเลยว่าขณะที่ตัวเขายังคงมีชีวิต
อยู่สามารถเห็นทวนสามง่ามที่สร้างเลียนแบบขึ้นมาได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่
เขามุ่งมาดปรารถนามาตลอดชีวิต

แต่ทว่า ยามที่ของเลียนแบบชิ้นนี้ได้ปรากฏแก่สายตา
ของเขาตรงหน้า มันกลับทำให้มหาเทพฉลามโลหิตต้องรู้สึกสั่น
เทา เนื่องจากเขาเข้าใจเป็นอย่างดีว่า ที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่นั้น
คือพลังเช่นใดกันแน่!

ตอนที่ 1278 ฆ่าไม่มีละเว้น

ทวนสามง่าม ตำนานที่เป็นนิรันดร์ เทพเจ้าแห่งทะเล อาศัยทวนสามง่ามนี้แหละในการต่อต้านกับราชันเซียน เนื่อง เพราะมีทวนสามง่ามจึงทำให้เทพเจ้าแห่งทะเลทุกยุคสมัยสามารถ เคียงบ่าเคียงไหล่กับราชันเซียนได้

กล่าวสำหรับปีศาจทะเล และเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว ทวนสามง่ามมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น มันมีพลังที่แข็งแกร่งยิ่งนัก ความแข็งแกร่งของทวนสามง่ามอยู่เหนือสัจจอาวุธราชันเซียน

แม้ว่าทวนสามง่ามที่อยู่ตรงหน้าจะเป็นของเลียนแบบ แต่ทว่า พลังที่เปล่งออกมาจากตัวมันกลับสามารถสยบจิต วิญญาณของมหาเทพฉลามโลหิตได้ ซึ่งเป็นพลังอำนาจเฉพาะตัวของทวนสามง่ามเท่านั้น

ต่อให้ทวนสามง่ามที่สร้างเลียนแบบเล่มนี้ไม่อาจเทียบได้กับทวนสามง่ามที่แท้จริงได้ แต่พลังอันไร้ซึ่งผู้ต่อกรที่มันเปล่งออกมานั้น เพียงพอที่จะทำให้ปีศาจทะเลใดๆ ก็ตามต้องสั่นเทา

“นี่ ไม่ใช่ไซของจริง?” แม้แต่มหาเทพฉลามโลหิตที่มองเห็นทวนสามง่ามที่อยู่ตรงหน้า ยังคงต้องมีสีหน้าที่ขาวซีด และไม่อยากจะเชื่อในสายตาของตนเอง

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ได้เคยมีปีศาจทะเลจำนวนนับไม่ถ้วนที่สร้างเลียนแบบทวนสามง่ามขึ้นมา แต่คนที่สามารถทำได้สำเร็จอย่างแท้จริงมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น มาวันนี้ เล่มที่สร้างเลียนแบบขึ้นมากลับอยู่ในมือของเผ่าพันธุ์มนุษย์ แล้วจะให้เขาเชื่อได้อย่างไร

มหาเทพฉลามโลหิตได้สติกลับมาอย่างรวดเร็ว ร่าง
ของเขาอดสั่นหวั่นไม่ได้ หันหลังหนีไปทันที ก้าวข้ามฟ้าดินหมาย
จะไปเสียจากที่นี่ โดยไม่ต้องการไปเผชิญหน้ากับทวนสามง่าม

มหาเทพฉลามโลหิตได้เคยครอบครองทวนสามง่ามมา
ชั่วระยะเวลาที่ยาวนานพอสมควร เขาจึงรับรู้ถึงความน่ากลัวของ
ทวนสามง่ามได้มากกว่าใครๆ ถึงแม้ทวนสามง่ามที่อยู่ตรงหน้าจะ
เป็นเพียงของปลอมเลียนแบบก็ตาม แต่ทว่า มันกลับมีพลังซึ่ง
ปราศจากผู้ต่อกรส่วนหนึ่งอยู่กับตัวของมัน เมื่อเป็นเช่นนี้
มหาเทพฉลามโลหิตจึงรู้ตัวดีว่าสิ่งที่ตนต้องเผชิญคือสิ่งใด

“แว้งค์.....” ค่ายกลขนาดใหญ่ไต่ทะเลสาบตั้งถึงได้
ส่งประกายเจิดจ้ายิ่ง พลังที่ไร้สิ้นสุดได้ปะทุขึ้นมา เสมือนดังการ

ปะทุของภูเขาไฟอย่างนั้น ในเสี้ยววินาทีนี้เอง พลังที่ปะทุพวยพุ่ง ออกมาก็เหมือนดั่งมือยักษ์ข้างหนึ่งที่ยาวทวนสามง่ามออกไป

“ตูม” พลังที่ทวนสามง่ามถูกขว้างปาออกไป อากาศที่ว่างเปล่าพังทลาย กลายเป็นหลุมดำที่น่ากลัว แม้ว่ามหาเทพฉลาม โลहितสามารถก้าวข้ามฟ้าดินในฉับพลัน แต่ทวนสามง่ามก็ไล่ตามได้ทัน

“เปิด.....” สีหน้ามหาเทพฉลาม โลहितซีดเผือดเมื่อเห็นทวนสามง่ามที่พุ่งเข้ามาหา แต่ทว่าเวลานี้เขาหมดหนทางที่จะหลบหนีได้อีกแล้ว คำรามเสียงดังพร้อมกับเสกเอาอาวุธที่ทรงอำนาจมากที่สุดในชีวิตตนออกมา ส้าแดงแนวป้องกันที่แข็งแกร่งที่สุดในชีวิต หวังต้านทวนสามง่ามที่ถูกขว้างเข้ามา

อย่างไรก็ตาม ด้วยพลังปราศจากผู้ต่อกรของทวนสามง่ามบวกกับพลังแก่นวิเศษที่อยู่ใต้ทะเลสาบตั้งถึงเข้าไป ทำให้มหาเทพฉลามโลหิตไม่สามารถต้านทานกับทวนสามง่ามได้อยู่แล้ว

“ปัง” ทวนสามง่ามทำลายอาวุธของมหาเทพฉลามโลหิต จากนั้นก็ทำลายแนวป้องกันของมหาเทพฉลามโลหิต พุ่งตรงเข้าไปหามหาเทพฉลามโลหิตด้วยท่าทางที่ไร้ผู้ต่อกร

“ไม่.....” เสียงร้องอันน่าเวทนาของมหาเทพฉลามโลหิตดังก้องอยู่บนพื้นทะเล หยดเลือดได้หยดลงน้ำทะเลที่ละหยดๆ ย้อมน้ำทะเลจนแดงฉาน และค่อยๆ กระจายตัวออกไป

มหาเทพฉลามโลหิตอุกทวนสามง่ามเสียบทะเลร้างและ
ตรึงอยู่ที่ตรงนั้น ดวงตาทั้งสองของเขาเบิกโพลง เขาไม่อยากจะ
เชื่อสายตาของตนเองเลย แม้ก่อนตายเขาก็ไม่เชื่อว่านี่จะเป็นจุด
จบของเขา ดวงตาทั้งสองที่เบิกโพลงบ่งบอกว่าไม่เต็มใจที่เป็น
เช่นนี้

ในเวลานี้ ทัวทั้งบริเวณเงียบสงบ บรรดาปีศาจทะเลที่
มองเห็นภาพนี้แล้วถึงกับร่างสั่นเทิ้ม พวกเขารู้สึกขนลุกชูในใจ
รู้สึกเสียวสันหลังเย็นวาบ

“มันถูกลิขิตเอาไว้แล้วรึ?” กระทั่งมีปีศาจทะเลรุ่น
อาวุโสกล่าวด้วยความเหม่อลอย

ครั้งนั้น มหาเทพฉลามโลหิตได้รับการยอมรับจาก
ทวนสามง่าม ต่อมาก็ถูกทวนสามง่ามทอดทิ้ง ทำลายอนาคตของ
เขาไป อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงที่สุดแล้ว เขาก็ต้องถูกทวนสามง่ามที่
สร้างเลียนแบบสังหารด้วยการปักตรึงกับที่

เหมือนว่าทุกสิ่งล้วนถูกลิขิตเอาไว้แล้ว ชั่วชีวิตของ
มหาเทพฉลามโลหิตดูเหมือนจะหนีไม่พ้นทวนสามง่าม วาสนาเกิด
เพราะทวนสามง่าม สิ้นวาสนาก็เพราะทวนสามง่าม ทั้งหลายทั้งปวง
เต็มไปด้วยการเยาะเย้ย ดุจดั่งสวรรค์ต้องการล้อเขาเล่นอย่างนั้น

“ธาตุแท้ภายในของทะเลสาบต้งถึง” เมื่อผู้คนมองเห็น
น้ำทะเลสาบสีเขียวครามของทะเลสาบต้งถึงแล้วต้องรู้สึกหนาว
สะท้านขึ้นมา นาทีนี้ทุกคนจึงได้เข้าใจว่า ทะเลสาบต้งถึงไม่เพียงมี
ทหารอเวจีเท่านั้น ยังมีทวนสามง่ามสร้างเลียนแบบอยู่อีกเล่มหนึ่ง

“น้ำมันผ่านไปก็ปีมาแล้วเนี่ย ธาตุแท้ภายในของ ทะเลสาบตั้งถึงก็ยังคงอยู่ ยังคงสำแดงพลังสังหารที่ปราศจากผู้ ต่อกร” ระดับบรรพบุรุษของสำนักเก่าแก่โบราณของเผ่าวิญญาณ เทพที่มองดูอยู่ในระยะห่างไกล อดที่จะมีท่าทีที่หนักแน่นจริงจัง ไม่ได้

มาวันนี้ ทุกคนต่างก็ได้มองเห็นธาตุแท้ภายในของ ทะเลสาบตั้งถึงด้วยตาของตนเอง หลังจากวันนี้แล้ว ต่อไปจะมีใคร กล้าคิดไม่ซื่อกับทะเลสาบตั้งถึงอีก?

แม้แต่ศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงก็งุนงงกับเรื่องที่เกิดขึ้น พวกเขาไม่เคยนึกฝันถึงสภาพการณ์เช่นนี้ แม้แต่พวกของหง เทียนจู้และระดับอาวุโส ผู้คุมกฎที่เป็นรุ่นอาวุโสก็รู้สึกสะเทือน หัวน้ไหว

พวกเขาไม่เคยรู้มาก่อนว่า ปฐมบรรพบุรุษได้ปกป้อง
คุ้มครองพวกเขามาโดยตลอด พวกเขาไม่เคยรับรู้ถึงเกียรติยศ
สูงส่งของปฐมบรรพบุรุษ พวกเขาไม่เคยรู้มาก่อนว่าปฐมบรรพบุรุษ
เคยมีห้วงเวลาที่ปราศจากผู้ต่อกร

ให้นึกถึงพวกเขาที่อยู่ในฐานะลูกหลานที่เป็นชนรุ่น
หลัง กลับทอดทิ้งสิ้นเกียรติยศของปฐมบรรพบุรุษ ละทิ้งสิ่งทุกสิ่ง
ทุกอย่างของปฐมบรรพบุรุษ เพื่อผลประโยชน์เล็กน้อยแก่งแย่งช่วง
ชิงไปมา ระดับผู้อาวุโสและผู้คุมกฎจำนวนไม่น้อยต่างรู้สึกละอาย
ยิ่งนัก พวกเขา รู้สึกว่าตนเองนั้นไม่มีหน้าจะไปพบกับเหล่าบรรพ
บุรุษทั้งหลายอีกแล้ว

ก็ปีมาแล้วที่ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขาไม่ได้กราบไหว้
บูชาปฐมบรรพบุรุษ ไม่เคยเช่นไหว้วิญญาณผู้กล้าปฐมบรรพบุรุษ
พวกเขาได้ลืมปฐมบรรพบุรุษไปแล้ว ขณะที่ปฐมบรรพบุรุษของ

พวกเขาปกป้องคุ้มครองพวกเขาที่เป็นลูกหลานอกตัญญู
คอยปกป้องคุ้มครองทะเลสาบตั้งถึงตลอดมา

เมื่อนึกถึงตรงนี้แล้ว พวกของหงเหียนจู้ที่เป็นรุ่นอาวุโส
ต่างละอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี เป็นพวกเขาที่ผิดต่อเหล่า
บรรพบุรุษ

มองดูกองพันที่ตั้งขบวนอยู่บนท้องฟ้า มองดูกองทหาร
ม้าหั่งสีกอง หลายคนรู้สึกตะลึงและหนาวสะท้านภายในใจ กอง
ทหารอเวจีเช่นนี้ปราศจากผู้ต่อกรอยู่แล้ว สามารถกวาดล้างศัตรู
ได้ทั้งหมด

“ในเมื่อมาแล้วยังคิดจะหนีอีกหรือ?” เวลาที่เสียงที่เยือกเย็นของหลี่ชีย่ดั่งขึ้น เสียงเยือกเย็นของเขาทำให้ผู้ที่ได้ยินแล้วต้องหวาดกลัวยิ่งนัก

ซ่งกวานเพยเขียนตื่นขึ้นจากการตะลึงหวั่นไหว เข้มแข็งขึ้นมาจากความเศร้าเสียใจ นางต้องการหนีไปจากที่นี่เร็วที่สุด กล่าวสำหรับนางแล้ว ขอเพียงขุนเขายังคงอยู่ไยต้องกลัวไม่มี

พิน

อย่างไรก็ตาม ซ่งกวานเพยเขียนหนีไปได้ไม่ไกลเท่าไร ก็ถูกหลี่ชีย่ขวางทางเอาไว้

ดวงหน้าที่งดงามยิ่งของซ่งกวานเพยเยียนบิดเบี้ยวเมื่อมองเห็นหลี่ซีเย่ ขณะเดียวกันสีหน้าของนางก็ดูจะขาวซีด ทั้งตื่นตระหนกทั้งโกรธแค้น แต่ ก็รู้สึกว่าจะช่างสิ้นหวังเสียเหลือเกิน

มองดูศัตรูที่ฆ่าพ่อ และน้องชาย ซ่งกวานเพยเยียนแทบอยากจะทำอะไรเข้าไปฉีกร่างนั้นให้มันกระจุย แต่ สติบอกนางว่าขอเพียงมีชีวิตอยู่ต่อไป ทุกอย่างยังมีความเป็นไปได้ และมีโอกาสได้สังหารศัตรูที่มีความแค้นจนไม่อาจอยู่ร่วมโลกได้ เพื่อล้างแค้นให้กับพ่อและน้องชายที่ตายไป!

ซ่งกวานเพยเยียนไม่ต้องการตาย เพราะถ้าหากนางต้องตายไปทุกอย่างก็จะมลายสิ้นไปด้วย นางเป็นศิษย์สำนักแตรสังข์ ขอเพียงนางสามารถเอาชีวิตรอดกลับไป นางก็จะมีโอกาสแก้แค้น

ในขณะที่ ภายในใจของช่งกวานเพยเขียนมีความคิด
ผุดขึ้นมามากมาย นางยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นไม่กล้าทำอะไรบุ่มบ่าม

ยามเมื่อหลี่ซีเยและช่งกวานเพยเขียนสองคน
ประจัญหน้ากันนั้น หลายคนอดที่จะกลั้นหายใจเอาไว้เพื่อมองดู
ภาพเหตุการณ์ตรงหน้าไม่ได้

ก่อนหน้านั้น หลายคนถือหางข้างช่งกวานเพยเขียน
เนื่องจากช่งกวานเพยเขียนมีไฟตายที่แข็งแกร่ง แต่ทว่า เพียงชั่ว
พริบตาเดียวเท่านั้น สถานการณ์พลิกกลับตาลปัตรอย่างมาก ช่ง
กวานเพยเขียนที่เดิมถือไฟเหนือกว่ากลับกลายเป็นสุนัขจวนตรอก
ไปพลัน

“เจ้าต้องการฆ่าข้าให้ตายไม่ใช่รี? ” หลี่ซีเยจ้องมองซ่ง
กวางเฟยเยียนด้วยท่าทีเฉยเมย

ซ่งกวางเฟยเยียนมองหน้าหลี่ซีเยพร้อมกับกัดฟัน
กรอด ดวงตาทั้งสองของนางเปล่งประกายแห่งความโกรธแค้นยิ่ง
ออกมา ร้องออกมาว่า “หลี่ซีเย! ”

“ข้ารู้ว่าเจ้าแค้นข้า” หลี่ซีเยกล่าวท่าทีเมินเฉย

“ข้าแค้นจนแทบอยากจะถลกหนังของเจ้า ดิบเลือด
ของเจ้า และกินเนื้อของเจ้า! ” ซ่งกวางเฟยเยียนร้องเสียงอันดัง
ออกมาว่า “แค้นที่ฆ่าพ่อ ขอสาบานว่าจะไม่ขออยู่ร่วมโลก! ”

“แล้วยังไง” หลีซียะแสดงท่าทีที่เย็นชา กล่าวว่า “ข้าก็เป็นคนที่จิตใจเหี้ยมโหดอยู่แล้ว ข้าได้เตือนเจ้าแล้ว ในเมื่อเจ้ากล้าเป็นศัตรูกับข้า ก็ต้องสำนึกได้ว่าจะต้องถูกสังหาร”

สีหน้าของซ่งกวานเพยเยียนดำคล้ำ ร่างของนางโกรธจนสิ้นเทาเมื่อมองเห็นศัตรูอยู่ตรงหน้าใกล้แค่เอื้อม แทบอยากจะสังหารหลีซียะให้ได้เดี๋ยวนี้ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป

หลีซียะมองดูซ่งกวานเพยเยียนด้วยท่าทีที่เย็นชา กล่าวว่า “ขอยืมคำพูดของเจ้า เวลานี้เจ้าจะเข้ามาคุกเข่ารับความตาย หรือจะให้ข้าสังหารเจ้ากับมือ! ”

.ในเวลานี้ ช่งกวานเพยเขียนกัณฑ์กรวด นาทีนี้นางรู้
แล้วว่าหมดหวังที่จะหนีรอดไปได้แล้ว นางอดที่จะร้องด้วยเสียงอัน
ดังว่า “เจ้าคนแซ่หลี่ หากไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วย บนโลกใบนี้มี
เจ้าต้องไม่มีข้า มีข้าต้องไม่มีเจ้า! ”

“ดีมาก อย่างน้อยก็ยังมีความกล้าหาญ” หลี่ซิเย่กล่าว
ท่าที่เฉยเมยว่า “อย่างน้อยเจ้าก็แข็งแกร่งกว่าน้องชายของเจ้าที่
ตายไป ถึงตายก็ไม่ร้องขอชีวิต! ”

“เจ้าคนแซ่หลี่.....” ช่งกวานเพยเขียนกัณฑ์ร้อง
ออกไปว่า “เจ้ากล้าหรือไม่ที่จะต่อสู้กับข้าตัวต่อตัว เพื่อชีเป็นชี
ตาย! หากข้าแพ้ ข้าไม่มีอะไรจะพูด หากไม่แล้ว ต่อให้ข้าต้องตาย
ข้าก็ไม่ยอม กลายเป็นผีร้ายก็จะไม่ละเว้นเจ้า! ”

ในเวลา​นี้ ช่งกวาง​เพียง​เขียน​รู้ว่า​หมด​ทาง​หนี​อีก​ต่อไป
ตัด​สิ้น​ใจ​ขั้น​เด็ด​ขาด​ ต้องการ​แลก​กับ​หลี่​ซี​เย่​ แต่​ทว่า​ สิ่ง​ที่​สร้าง
ความ​หวาด​หวั่น​ให้​กับ​นาง​ก็คือ​ทหาร​อเวจี​และ​ทวน​สาม​ง่าม​ของ
ทะเล​สาบ​ตั้ง​ถึง

“​ผี​ร้าย? ” หลี่​ซี​เย่​ถึง​กับ​หัว​เราะ​ขึ้น​มา​ กล่าว​ว่า​ “​แม้​แต่
เหล่า​เทพ​ชาย​ยังไม่​กลัว​ แล้ว​จะ​ต้อง​กลัว​ผี​ไร้​ญาติ​อย่าง​เจ้า​ด้วย​หรือ?
”

สี​หน้า​ของ​ช่งกวาง​เพียง​เขียน​ดำ​คล้ำ​ ร่าง​สั่น​เทิ้ม​ แต่​ไม่
กล้า​ทำ​อะไร​บุ่ม​บ่าม​ นาง​ต้องการ​ต่อสู้​กับ​หลี่​ซี​เย่​ตัว​ต่อ​ตัว​ หาก
สามารถ​สังหาร​หลี่​ซี​เย่​ได้​ ต่อ​ให้​ต้อง​แลก​ด้วย​ชีวิต​ของ​ตนเอง​ ก็ได้
แก้​แค้น​ให้​กับ​พ่อ​และ​น้อง​ชาย​ที่​ได้​ตาย​ไป​ได้​แล้ว

“อย่างไรก็ตาม ในเมื่อเจ้าต้องการแก้แค้น งั้นข้าก็จะ
สงเคราะห์เจ้า” หลี่ชียะยิ้มชนิดหนึ่งกล่าวว่า “เจ้าเข้าใจว่ามีโอกาส
งั้นดีล่ะ ข้าก็จะทำลายโอกาสของเจ้าเสีย ข้าเป็นคนที่ชื่นชอบ
ทำลายความหวังในศักดิ์ศรีและความมั่นใจของคนให้แหลก
ละเอียด ให้เขาได้ลิ้มลองรสชาติของความสิ้นหวัง”

“ดี เจ้าคนแซ่หลี่ นี่เจ้าพูดเองนะ สู้กันตัวต่อตัว คำไหน
คำนั้น!” เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียะแล้ว ช่งกวานเพยเยียนที่
เดิมสิ้นหวังแล้วนั้นพลันรู้สึกได้จุดประกายความหวังขึ้นมา แต่เกรง
ว่าหลี่ชียะจะกลับคำ จึงได้ร้องกล่าวออกไป

หลี่ชียะอดที่จะหัวเราะไม่ได้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า “อย่า
เอาจิตของคนต่ำช้ามาประเมินวิญญูชน เจ้าวางใจเถอะ ข้าหลี่ชียะ
พูดแล้วย่อมทำได้ จะฆ่าเจ้า ข้าคนเดียวก็เพียงพอแล้ว ไม่ต้อง
อาศัยวิธีการอื่นใด”

“ดี เจ้าคนแซ่หลี่ พวกเราไม่ตายไม่เลิกกรา!” ในใจของ
ซ่งกวานเพยเยียนพลันรู้สึกยินดี มองเห็นโอกาสที่จะได้ล้างแค้น

หลี่ซีเย่มองดูนางอย่างเฉยเมย กล่าวว่า “ลงมือเถอะ
ข้าจะทำให้เจ้าตายอย่างสิ้นหวัง การเป็นศัตรูกับข้ามีเพียงหนทาง
ตายสถานเดียว”

เวลานี้นาทีนี้ ทุกคนต่างอดที่จะกลั้นลมหายใจเอาไว้
ไม่ได้เพื่อดูชมเหตุการณ์ตรงหน้า ต่อให้มีปีศาจทะเลที่รู้สึกเห็นใจ
ซ่งกวานเพยเยียน และรู้สึกว่ซ่งกวานเพยเยียนไม่ได้รับความเป็น
ธรรม แต่ ก็ไม่มีปีศาจทะเลคนไหนกล้าลงมือเข้าช่วยเหลือ

ตอนที่ 1279 ธงเทพเจ้าแห่งทะเล

ในขณะนี้ ท้าทั้งทะเลเจียบกริบ ทุกคนไม่กล้าแม้แต่จะ
หายใจแรง ทุกคนต่างจ้องมองการประจัญหน้ากันระหว่างหลี่ชียเอ
กับซ่งกวานเฟยเยียน

“ฟ้าว” เวลานี้ ซ่งกวานเฟยเยียนได้นำเอาธงออกมา
ผืนหนึ่ง มือกำด้ามธงเอาไว้ ยามที่ธงนี้ถูกนำออกมา รู้สึกถึงกลิ่น
อายของทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลได้เข้ามาปะทะกับใบหน้า
เหมือนว่าท่ามกลางธงผืนนี้ได้มีการบ่มฟักสิ่งศักดิ์สิทธิ์เอาไว้

พลันที่ธงผืนนี้ปรากฏออกมา บรรดาปีศาจทะเลที่อยู่
บริเวณทะเลแห่งนี้ต่างรู้สึกหนาวสะท้านขึ้นภายในใจ รู้สึกถึงจิตใจ
ที่พลุ่งพล่านต้องการกราบไหว้ และบังเกิดความเคารพขึ้นภายใน
ใจ

“ธงเทพเจ้าแห่งทะเล เป็นอาวุธที่เทพเจ้าแห่งทะเลของ
สำนักแตรสังข์ได้ทิ้งเอาไว้” มีผู้ร้องเสียงแหลมดังออกมาเมื่อเห็นธง
ผืนนี้เข้า

หลายคนรู้สึกยำเกรงเมื่อได้เห็นธงผืนนี้ เนื่องจากมัน
คือธงเทพเจ้าแห่งทะเล สิ่งที่มีฐานะสูงส่งของปีศาจทะเลเช่นพวก
เขา เป็นตัวแทนความไร้ซึ่งผู้ต่อกรของปีศาจทะเล เป็นตัวแทน
เกียรติยศแห่งปีศาจทะเลของพวกเขา!

กล่าวสำหรับเทพเจ้าแห่งทะเลทุกยุคทุกสมัยแล้ว แม้ว่า
ทวนสามง่ามจะเป็นอาวุธที่ทรงพลังที่สุดของพวกเขา แต่ว่า
สุดท้ายแล้ว พวกเขาไม่สามารถรั้งทวนสามง่ามเอาไว้ได้ ยามที่
พวกเขาละสังขารในท่ามกลางนรกแล้วนั้น ทวนสามง่ามก็จะบิน
จากไป และจะปรากฏตัวออกมาอีกครั้งในยุคต่อไป เมื่อมีการเลือก
ผู้ที่จะเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลคนต่อไป

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ไม่เคยมีเทพเจ้าแห่งทะเลองค์ใด
สามารถรั้งให้ทวนสามง่ามอยู่กับตนได้ ไม่เคยมีใครสามารถนำเอา
ทวนสามง่ามสืบทอดต่อไปยังรุ่นลูกหลานของตนได้

ด้วยเพราะเหตุนี้เอง จึงทำให้เทพเจ้าแห่งทะเลทุกรุ่นทำ
การจัดสร้างอาวุธที่เป็นของตนเองขึ้นมา ด้วยการสร้างอาวุธวิเศษ
ที่ทรงพลังแต่ละชิ้นขึ้น แม้ว่าพวกเขาจะรู้อยู่แล้วว่าอาวุธและของ
วิเศษเหล่านี้จะอย่างไรเสียก็เทียบไม่ได้กับทวนสามง่ามอยู่ดี

แต่ทว่า อาวุธที่ถูกสร้างขึ้นมากับมือของพวกเขาจึง
นับเป็นอาวุธที่เป็นของพวกเขาโดยแท้จริง และเป็นอาวุธที่สามารถ
สืบทอดต่อไปให้กับลูกหลานของพวกเขาได้อย่างแท้จริง

ธงที่ปรากฏอยู่ในมือช่งกวานเพยเยียนตรงหน้าผืนนี้ ก็คืออาวุธที่สร้างขึ้นโดยเทพเจ้าแห่งทะเลองค์หนึ่งของสำนักแตรสังข์นั่นเอง

“นางมีอาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลในครอบครองจริงๆ ” ไม่ว่าจะเป็ปี่ศาจทะเลรุ่นอาวุโสหรือกลุ่มคนรุ่นใหม่ เมื่อเห็นช่งกวานเพยเยียนถือธงของเทพเจ้าแห่งทะเลในมือ ล้วนแล้วแต่รู้สึกอิจฉาในตัวของเธอ

แม้ว่าสำนักแตรสังข์จะเป็นสำนักที่เคยกำเนิดเทพเจ้าแห่งทะเลถึงสององค์ด้วยกัน แต่ทว่า ศิษย์ของสำนักแตรสังข์มีจำนวนหมื่นพัน ผู้ที่สามารถสืบทอดอาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลของสำนักนับเป็นเกียรตินิยมเช่นใด และเป็นการบ่งบอกถึงฐานะที่ไม่ธรรมดาของช่งกวานเพยเยียนในสำนักแตรสังข์ของเธอ

“เจ้าคนแซ่หลี่ ต่อหน้าผู้คนที่ไต่หล้าจะต้องทำตาม
สัญญาที่ลั่นวาจาเอาไว้ ห้ามกลับคำนะ” ซ่งกวานเพยเขียนที่ถือนธ
เทพเจ้าแห่งทะเลในมือร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังออกมา

นางเกรงว่าหลี่ซีเยหลังจากเห็นธเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว
จะกลับคำ ไม่ต้องการต่อสู้กับนางตัวต่อตัว! ซ่งกวานเพยเขียนเคย
พ่ายแพ้ต่อหลี่ซีเยในกระบวนท่าเดียว นางจึงรู้ว่าหากอาศัยเพียง
กำลังของตนเกรงว่าจะไม่สามารถรับมือกับหลี่ซีเยได้ นางคาดเดา
ว่า หลี่ซีเยอาจจะอยู่ในระดับอ่องเทพแท้จริง หรืออ่องเทพที่แต่งตั้ง
โดยราชันเซียน

ดังนั้น ช่งกวานเพยเยียนจึงฝากความหวังที่จะแก้แค้น
ของตนไว้ที่ธงเทพเจ้าแห่งทะเลที่อยู่ในมือ เมื่อมีธงเทพเจ้าแห่งทะเล
แล้ว นางก็มีโอกาสได้แก้แค้น!

ด้วยเหตุที่ช่งกวานเพยเยียนเกรงว่าหลี่ชีย่จะกลับคำ
ดังนั้น จึงพูดด้วยเสียงที่ดังมากเป็นพิเศษ ลงใจให้ทุกคนได้ยิน ถ้า
หากหลี่ชีย่เปลี่ยนใจ เท่ากับเป็นการทำลายชื่อเสียงของตน

“เฮ้อ เจ้านี้มันน่าขันจริงๆ เจ้าคิดว่าอาศัยลำพังแค่ธง
เทพเจ้าแห่งทะเลก็สามารถทำให้ข้าหวาดกลัวได้อย่างนั้นจริงๆ รึ?
เจ้าคิดว่าอาศัยธงเทพเจ้าแห่งทะเลผืนเดียวก็สามารถทำให้ข้าต้อง
กลืนคำพูดตัวเองได้จริงรึ? ออกจะดูถูกข้าหลี่ชีย่เกินไปแล้ว
กรรมัง” หลี่ชีย่ถึงกับสายหน้า ยิ้มนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ดี ในเมื่อ
เจ้าเห็นว่าแค่ธงเทพเจ้าแห่งทะเลผืนหนึ่งสามารถจุดประกาย
ความหวังให้แก่เจ้าได้ ทำให้เจ้าสามารถล้างแค้นได้ งั้นข้าก็คือคน
ที่ชมชอบทำลายความหวังของเจ้า!”

“ตั้ง.....” พลันที่หลี่ชีย่กล่าวขาดคำ เสียงดาบที่
คำรามแหวกอากาศ ปราภฏดาบยาวอยู่ในมือ จ้องมองซ่งกวาง
เพยเยียนอย่างเย็นชา

ดาบยาวที่อยู่ในมือ มีอำนาจราชันเซียนที่อบอวล ยาม
ที่หลี่ชีย่กำดาบหมิงเหรินอยู่ในมือนั้น กลิ่นอายเซียนได้วนเวียน
อยู่ในมือของเขา นาที่นี้ ดาบหมิงเหรินเล่มนี้ก็คล้ายตั้งรวมเป็นร่าง
เดียวกันกับหลี่ชีย่อย่างนั้น.

ดาบหมิงเหรินคือสัจอาวุธชีพของราชันเซียนหมิงเหริน
ดาบเล่มนี้ได้ผ่านการทุ่มเทด้วยพลังกายใจของราชันเซียนหมิงเห
รินและหลี่ชีย่เข้าไป

มาวันนี้ เวลาที่หลี่ชีย่กุมดาบหมิงเหรินเอาไว้ในมือนั้น มันไม่ได้แตกต่างอะไรกับขณะอยู่ในมือของราชันเซียนหมิงเหรินสักเท่าไร สิ่งเดียวที่ขาดหายไปก็คือชะตาฟ้า หากว่าได้สืบทอดชะตาฟ้าละก็ ดาบหมิงเหรินเล่มนี้แม้อยู่ในมือของหลี่ชีย่ก็สามารถสำแดงพลังอำนาจปราศจากผู้ต่อกรของราชันเซียนหมิงเหรินได้เช่นเดียวกัน

“สัจจอาวุธซีพราชนเซียน!” พลันที่ซ่งกวานเพยเยียนเห็นดาบหมิงเหรินที่อยู่ในมือของหลี่ชีย่ นางที่กำลังเฝ้ามาจากร้านกัณฑ์ก็รู้สึกอึ้งอึ้งขึ้นดี พลันมีสีหน้าที่ขาวซีด ก้าวถอยหลังตั้งตึงตึงหลายก้าวโดยไม่รู้ตัว

นาที่นี้มานตาของซ่งกวานเพยเยียนหดตัวลง อดที่จะเผยให้เห็นถึงความหวาดกลัวและความสิ้นหวังออกมาไม่ได้! แม้ว่านางจะมีธงเทพเจ้าแห่งทะเลอยู่ในมือก็ตาม แต่ทว่า ดาบหมิงเหรินที่อยู่ในมือของหลี่ชีย่คือสัจจอาวุธซีพราชนเซียนเลยนะ!

หากจะเปรียบเทียบกันด้านอาวุธระหว่างราชันเซียนกับเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว สัจอาวุธชีพเทียบไม่ได้กับทวนสามง่าม และด้วยสาเหตุความน่ากลัวและทรงพลังของทวนสามง่ามนี้เอง ทำให้เทพเจ้าแห่งทะเลสามารถตีเสมอกับราชันเซียนได้!

แต่ทว่า หากไม่มีทวนสามง่ามละก็ เทพเจ้าแห่งทะเลทำได้อย่างมากก็แค่โจมตีราชันเซียนได้เท่านั้น ไม่อาจเทียบเคียงกับราชันเซียนได้ ดังนั้น อาวุธที่เทพเจ้าแห่งทะเลสร้างขึ้นมาจึงไม่อาจเทียบได้กับอาวุธของราชันเซียน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสัจอาวุธชีพอีกเลย

นาทีนี้ ช่งกวานเพยเขียนที่ล้องมองดูดาบหมิงเหรินได้
เผยให้เห็นถึงท่าทีของความสิ้นหวังออกมา เหมือนดังที่หลี่ชียเอ่ได้
พูดเอาไว้ไว้อย่างนั้น เป็นการทำลายความหวังของนางจนแหลกลาญ

ก่อนหน้านั้น นางได้ฝากความหวังทั้งหมดเอาไว้กับธง
เทพเจ้าแห่งทะเลเอาไว้ นางเข้าใจว่าหากมีธงเทพเจ้าแห่งทะเล
ยังคงมีโอกาสสังหารหลี่ชียเอ่ได้ เพื่อแก้แค้นให้กับพ่อและน้องชายที่
ตายไป แต่ทว่า เวลานี้สิ่งที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่มันคือสัจจอาวุธชีพ
ราชันเซียน!

“สัจจอาวุธชีพราชันเซียน.....” ผู้ที่มานตาต้องหรือหด
ตัวลงใช้ว่าจะมีเพียงช่งกวานเพยเขียนเท่านั้น เมื่อได้เห็นดาบหมิง
เหรินที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่ ปัสาจทะเลที่ดูชมเหตุการณ์อยู่ใน
ระยะห่างไกลจำนวนไม่น้อยก็มีมานตาที่หดตัวลง

“เขาเป็นผู้สืบทอดของต้นนกยูงมิใช่รี? เป็นผู้ควบคุม ต้นไม้ของต้นนกยูงมิใช่รี? แล้วทำไมจึงกลับกลายเป็นทายาทรุ่น หลังของราชันเซียนไปได้ ถึงกับมีสัจอาวุธราชันเซียนใน ครอบครอง!” ปีศาจทะเลร้องเสียงดังออกมาไม่ยากเชื่อสายตา ของตนเอง

หลี่ชีย่คือผู้สืบทอดของต้นนกยูงเป็นเรื่องที่ผู้คน มากมายต่างรู้กันดี แต่ ใครจะไปคาดคิดว่าหลี่ชีย่จะมีสัจอาวุธชีพ ราชันเซียนอยู่ในครอบครอง เป็นเรื่องที่ไม่มีใครได้เคยนึกถึงมา ก่อน

“ข้าบอกแล้วว่า ข้าจะทำลายความหวังของเจ้า” หลี่ ชีย่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

“แกร่งค้” พลันที่หลี่ซิเย่กล่าวขาดคำ พลังลมปราณของเขาได้ถ่ายทอดเข้าไปในดาบหมิงเหริน นาทีนี้ หลี่ซิเย่เหมือนกลับกลายเป็นสูงเด่นอะไรขนาดนั้น เหมือนว่าเขาได้ยืนตระหง่านอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า

“ตุ้ม.....” ฟาดินสั่นสะเทือน บนตัวของหลี่ซิเย่เวลานี้กลับปะทุเป็นอนุภาพราชันเซียนขึ้นมา ดาบหมิงเหรินพลันสว่างไสวขึ้น ตัวดาบขาวแวววับดั่งหิมะที่สะท้อนทั่วห้องฟ้าจนสว่างไสว ในขณะที่ ดาบหมิงเหรินไม่เพียงปะทุอนุภาพราชันเซียนไร้สิ้นสุดออกมาเท่านั้น แต่เหมือนว่าดาบหมิงเหรินจะฟื้นและมีชีวิตขึ้นมาอย่างนั้น ตัวดาบเองก็คือผู้ดำรงไว้ซึ่งปราศจากผู้ต่อกรนิรันดร์กาล

“นี่ นี่ นี่มันเป็นไปได้อย่างไรกัน.....” หลายคนรู้สึกตะลึงเมื่อนาทีนี้หลี่ซิเย่เหมือนกลายเป็นราชันเซียนอย่างนั้น ผู้ที่มีทักษะอ่อนถึงกับต้องเข่าอ่อนทรุดตัวนั่งลงกับพื้นเมื่อถูกอนุภาพราชันเซียนที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรเช่นนี้เข้าสยบ

หลายคนต้องตาเบิกกว้างจ้องมองดูหลี่ชียเอ่ที่สูงเด่นอยู่บนห้องฟ้า และรู้สึกว่ามันน่าอัศจรรย์เมื่อได้เห็นดาบหมิงเหรินที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่

“นี่ นี่ นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพก็ไม่สามารถทำให้สัจจอาวุธราชันเซียนพื้นมีชีวิตขึ้นมาได้!” มีผู้ที่กล่าวด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ มองดูดาบหมิงเหรินวาววับดั่งหิมะยิ่งเล่มนั้น

“นั่นเป็นเพราะเขาได้รับการยอมรับจากสัจจอาวุธราชันเซียน เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นได้น้อยมากในทุกยุคสมัยที่ผ่านมา”
เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่มีความเข้าใจในเรื่องของสัจจอาวุธราชันเซียน

มากกว่า สามารถเข้าใจได้ว่าเป็นเพราะสาเหตุใด เมื่อมองเห็นหลี่
ชียเอ่ที่มีอกุมดาบหมิงเหรินเอาไว้

“ติ่ง ติ่ง ติ่ง.....” ภาพเช่นนี้ได้ทำให้ซ่งกวานเพย
เขียนต้องตะลึง ก้าวถอยหลังติดต่อกันหลายก้าว นาที่นี้นางได้ตก
อยู่ในภาวะสิ้นหวังโดยแท้จริงแล้ว

ขณะที่หลี่ชียเอ่หยิบเอาดาบหมิงเหรินออกมานั้น นางก็
รู้แล้วว่าตัวเองนั้นสิ้นหวังแล้ว เวลานี้ได้เห็นหลี่ชียเอ่ผसानเป็นร่าง
เดียวกันกับดาบหมิงเหรินเข้าไปอีก ยิ่งทำให้นางต้องตกอยู่ใน
สภาพที่สิ้นหวังถึงที่สุด

“เจ้าคนแซ่หลี่ ข้าขอแลกกับเจ้า!” ท่ามกลางความสิ้น
หวัง ซ่งกวานเพยเขียนได้ตกอยู่ในสภาวะที่บ้าคลั่ง คำรามออกมา

ด้วยความโกรธ อ้าปากฉีดพ่นเลือดวิฆเนศปริมาณมากมายออกมา โดยใช้เลือดวิฆเนศที่มีอยู่ทั้งหมดทำการบูชายันต์ให้กับธงเทพเจ้าแห่งทะเลนั้น เวลานี้นางพลันมีสีหน้าที่ขาวซีดลงทันที

นี่คือวิธีการล้างผลาญ นางที่ยังคงมีอายุเพียงเท่านี้ กลับใช้เลือดวิฆเนศที่มีอยู่ทั้งหมดมาบูชากับธงเทพเจ้าแห่งทะเล เช่นนี้ ต่อให้นางสามารถชนะศึกในครั้งนี้ นางเองก็จะมีอายุขัยแห่งเหือด คงมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน

เป็นวิธีการต่อสู้ที่ต้องการตายพร้อมกับศัตรู ต่อให้เอาชนะได้ตัวเองก็หนีไม่พ้นความตาย” ทุกคนต่างก็รู้ว่าซังกวาน เพยเยียนนั้นจบสิ้นแล้ว เมื่อเห็นนางได้นำเอาเลือดวิฆเนศที่มีอยู่ทั้งหมดบูชากับธงเทพเจ้าแห่งทะเล ต่อให้นางสามารถมีชีวิตรอดจากการศึกในครั้งนี้ก็คงอยู่ได้อีกไม่นาน

“ตุ้ม.....” บังเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหวขึ้น เมื่อธงเทพเจ้าแห่งทะเลได้รับการบูชาด้วยเลือดวัฒนธรรมทั้งหมดจากซึ่งกวานเพยเขียนพลันกลับกลายเป็นเจิดจรัสมีสีสนิมขนาดยิ่งนัก ได้ปล่อยหลักกฎเกณฑ์ขนาดใหญ่แต่ละเส้นแทงลงไปทะเล

“ซ่าา.....” ได้ยินเสียงน้ำดังขึ้น ปรากฏคลื่นขนาดยักษ์ที่โหมสาดซัด เวลานี้ หลักกฎเกณฑ์ที่เกิดจากธงเทพเจ้าแห่งทะเลถึงกับทำให้เกิดคลื่นยักษ์ที่สูงนับแสนล้านจ้ำงขึ้นมา ยามที่หลักกฎเกณฑ์ทั้งหมดได้แทงทะลุผ่านน้ำทะเลจนหมดสิ้นแล้ว น้ำทะเลได้กลับกลายเป็นมนุษย์น้ำที่ใหญ่โตร่างกำยำขึ้นมา

ในเวลาตัวเอง ธงเทพเจ้าแห่งทะเลสะบัดทีหนึ่งและม้วนห่อหุ้มตัวของมนุษย์น้ำนั้น เพียงชั่วพริบตาเดียวมนุษย์น้ำก็กลับกลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไป

นาที่นี้ เหมือนว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอย่าง
นั้น พลันที่เขาหันหลังกลับมา ลืมตาทั้งสองขึ้น เวลานี้เหมือนว่า
เทพเจ้าแห่งทะเลองค์หนึ่งได้ฟื้นคืนชีพอย่างนั้น

“ตุ้ม.....” เสียงดังสนั่นจนฟ้าดินหวั่นไหว เทพเจ้า
แห่งทะเลองค์นี้ปรากฏเปลืองศักดิ์สิทธิ์ที่ลุกโชนขึ้นปกคลุมทั่วทั้ง
ทะเล ฉับพลันนั้น อารมณ์ภาพของเทพเจ้าแห่งทะเลเหมือนอาละวาด
ไปทั่วทั้งทะเลปีศาจมังกร หันโด่นั้นเหมือนเทพเจ้าแห่งทะเลได้มา
ปรากฏตัวด้วยตนเอง

“เทพเจ้าแห่งทะเล ฝ่าบาท.....” ปีศาจทะเลจำนวน
มากรู้สึกตื่นตันใจยิ่งนักเมื่อเห็นเทพเจ้าแห่งทะเลขนาดที่จะกำลง
กราบไม่ได้ กระทั่งมีปีศาจทะเลที่น้ำตาไหลออกมาด้วยความตื่นตัน
ยิ่งนัก

“เทพเจ้าแห่งทะเลฟื้นคืนชีพแล้วรึ? ” แม้แต่เฟ่าพันธุ์มนุษย์ยังคงต้องตกตะลึงและมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป เมื่อเห็นเทพเจ้าแห่งทะเลองค์นี้

“มิใช่เป็นการฟื้นคืนชีพของเทพเจ้าแห่งทะเล” มีเฟ่าพันธุ์มนุษย์รุ่นอาวโสสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “นี่คือการบูชาถวาย อาศัยเลือดวัณณะในกายทั้งหมดเรียกเทพเจ้าแห่งทะเลมาทำการโจมตีที่ไร้ผู้ต่อกรด้วยกระบวนท่าๆ หนึ่ง! เป็นการรวบรวมพลังทั้งหมดของอาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลขึ้นนี้กับการโจมตีครั้งเดียว จะสำเร็จหรือล้มเหลวก็ขึ้นอยู่กับการโจมตีในครั้งนี้แล้ว”

“การโจมตีเพียงครั้งเดียวของเทพเจ้าแห่งทะเล เขาจะต้านเอาไว้ได้มั้ยนะ? ” ครั้นพวกแม่นางหลินของทะเลสาบตั้งถึงมอง

เห็นร่างเงาที่สูงใหญ่ปราศจากผู้ต่อกรนั้นแล้ว อดไม่ได้ต้องเป็นห่วง
ต่อหลี่ชี่เย่ขึ้นมา

ตอนที่ 1280 ตัดศีรษะประจาน

การโหมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรของเทพเจ้าแห่งทะเลทำให้ทุกคนต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนรู้สึกหายใจไม่สะดวก ภายใต้อำนาจของเทพเจ้าแห่งทะเล ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องรู้สึกเช่นนี้ ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องกลัวจนตัวสั่นงันงก

“แกริ่งค์.....” เสียงดาบดังกังวาลเก้าชั้นฟ้า ดาบหมีงเหรินที่อยู่ในมือของหลี่ชียีเปลี่ยนแปลงประกายเจิดจรัสขึ้นมา ดาบหมีงเหรินเหมือนหายวับไปกับตา กลายเป็นประกายที่เจิดจ้าที่สุดของฟ้าดินแห่งนี้ ส่องสว่างไปทั่วทุกแดน ส่องประกายจนวาววับทั้งนรกและสวรรค์

ในเวลานี้ ร่างของหลี่ชียีไม่เพียงปะทุอนุภาพราชันเซียนออกมา ยังปะทุปณิธานของดาบที่ปราศจากผู้ต่อกร ปณิธาน

ของดาบที่อยู่เหนือฟ้าดิน สยบหยินและหยาง บนท้องฟ้าหลีชียเก้
คือดาบ ดาบก็คือหลีชียเอ

ดาบที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง เวลาไม่มีคำพูดใดสามารถ
อธิบายถึงปณิธานของดาบที่อยู่ตรงหน้าได้ดีกว่านี้อีก ปณิธาน
ของดาบแทรกอยู่ทุกที่เหมือนปรอทที่แทรกเข้าไปได้ทุกจุด

ในเวลานี้ ทุกคนล้วนแล้วแต่รับรู้ได้ว่าตัวเองนั้นเสมือน
หนึ่งอาบอยู่ภายใต้ปณิธานของดาบ หาใช่อาบอยู่ท่ามกลาง
แสงแดด ดุจดั่งดาบหมิงเหรินในเวลานี้ได้เข้าแทนที่ดวงสุริยันที่อยู่
บนท้องฟ้าอย่างนั้น

“นี่ไม่เพียงได้รับการยอมรับจากสัจจอาวุธชิพราชน
เซียนเท่านั้น เขายังได้ฝึกเพลงดาบอีกด้วย เพลงดาบไร้ผู้ต่อกร

ดาบเดี่ยวที่อยู่ในมือสามารถราวี่ร้อยอาวุธ” ครั้นมองเห็นหลี่ชียเอ่ที่เวลานี้คนและดาบหลอมรวมเป็นหนึ่ง ฟาดินลั่นแล้วแต่อยู่ภายใต้ปณิธานของดาบ ต่อให้เป็นอ่องเทพก็ต้องหนาวสะท้านภายในใจ

“ฆ่า.....” ช่งกวานเพยเขียนในเวลาณีถอยไม่ได้อีกแล้ว ได้แค่คำรามเสียงดังออกมา นางได้หุ่่มสุดตัวไปแล้ว มาถึงวันนี้ หากไม่ใช่นางตายก็คือหลี่ชียเอ่ม้วย ต่อให้ต้องตายพร้อมกัน นางก็ไม่เกีย่ง

โถมตีสวนขึ้นไป คือทางเลือกสุดท้ายเพียงทางเดียวของช่งกวานเพยเขียน ไม่สู้ก็ตาย สู้ก็ตาย แล้วทำไมไม่สู้มันสักครั้งเล่า!

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” จากปณิธานที่รุนแรงของชิ่ง
กวานเพยเยี่ยน เทพเจ้าแห่งทะเลที่ที่แปลงมาจากน้ำทะเลเหินฟ้า
ขึ้นไป ทุกอย่างก้าวล่วงแล้วแต่เหยียบบนอากาศที่ว่างเปล่าแหลก
ละเอียดตั้งกระเบื้องเคลือบ น่าดูชมยิ่งนัก

อีกทั้งการที่เทพเจ้าแห่งทะเลเหินฟ้าขึ้นไปไม่เพียงทำ
ให้อากาศที่ว่างเปล่าแหลกละเอียด แม้แต่หลักกฎเกณฑ์ต่างๆ ก็
ยังคงต้องร้องอย่างเศร้ามั่นหด แม้แต่สรรพวิชาที่ไม่สามารถต่อกร
กับเขา

“ปัง” เทพเจ้าแห่งทะเลได้ลงมือแล้ว ด้วยการอาศัยหนึ่ง
ฝ่ามือทำลายฟ้าดินจนแหลกลาญ พลันลงมือก็ปล่อยตราประทับ
เทพเจ้าแห่งทะเลออกมา อักขระยันต์โบราณแห่งท้องทะเลเหมือน
กระปะทุของภูเขาไฟอย่างนั้น อักขระยันต์ทุกตัวที่มีขนาดเท่า
ดวงดาว ภายใต้การทำลายล้างของอักขระยันต์ที่บดขยี้เหล่าชั้น
ฟ้าสิบแดนดิน ทำการปิดกั้นบรรดาราชนและเหล่าเทพ

ภายใต้หนึ่งตราประทับเหล่านารและปีศาจล้วนแล้วแต่กลายเป็นเก้า
ธูลิป

พลันที่ตราประทับเทพเจ้าแห่งทะเลลงลงมา ทุกคน
รู้สึกวิญญานแทบออกจากร่าง รู้สึกเหมือนว่าตราประทับเทพเจ้า
แห่งทะเลนี้ได้สยบหัวใจของตนเองไว้อย่างนั้น ภายใต้พลังที่
แน่นอนของเทพเจ้าแห่งทะเล เหมือนว่าตนนั้นช่างอ่อนแอไร้สิ้น
เรียวแรง ช่างเล็กจิ๋วอะไรอย่างนั้น ช่างไม่คู่ควรจะกล่าวขวัญถึง
เหมือนเป็นเพียงผงธุลีบนโลกเท่านั้น

เมื่อตราประทับเทพเจ้าแห่งทะเลทำการสยบลงมา หลี
ซียะจึงได้ลงมือดาบยาวที่วาดขวางออกไป เจ็ดจ้าวเป็นนรินทร์
ภายใต้หนึ่งดาบสะบัดหยินและหยาง ดับมูลเหตุและผลกรรม

“แก๊งค์.....” เสียงดาบสะท้อนหวั่นไหวทั่วหล้า หนึ่งดาบส่องสว่างทุกแห่งทั่วทุกมุมโลก หนึ่งดาบดั่งแสงเทียนส่องสว่างอเวจี เหล่าเทพและหมู่มารล้วนแล้วแต่ไม่สามารถหลบซ่อนตัวไปได้

เพลงดาบที่หนึ่งในดาบหมิงเหรินสามเพลงดาบความชัดเจนไร้สหายในหล้า ภายใต้ดาบนี้ดาบเดียว ทุกอย่างล้วนไม่สะทกสะท้าน ความมืดและสว่าง หยินและหยาง ความเป็นความตาย ทุกสิ่งทุกอย่างภายใต้ดาบนี้ยังกลับกลายเป็นสงบไม่ลึกลับซึ่งพิสดารอีกต่อไป

นี่มันไม่เพลงดาบอีกต่อไปแล้ว เป็นปณิธานอย่างหนึ่ง ปณิธานของราชันเซียนหมิงเหริน ปณิธานที่ต้องการไถ่ชีวิตช่วยสรรพชีวิต ปณิธานที่พร้อมเผชิญหน้าอย่างไม่สะทกสะท้าน

ภายใต้หนึ่งดาบ จะเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลก็ดี เหล่ามาร
ก็ช่าง ล้วนแล้วแต่กลับกลายเป็นเล็กจิ๋วปานนั้น กลายเป็นไม่มีค่า
คู่ควรจะกล่าวถึง

“ปัง” ดาบเดียวดาบนี้^๑ได้พันตราประทับเทพเจ้าแห่ง
ทะเลเป็นสอซึกโดยไม่มีการสะดุด ภายใต้หนึ่งดาบนี้^๑ได้ยินเสียงดัง
“ตบ” เทพเจ้าแห่งทะเลถูกสังหาร

ได้ยินเสียงดัง “ซ่าส” น้ำทะเลได้ไหลกลับคืนสู่ทะเล
เทพเจ้าแห่งทะเลหายไป น้ำทะเลทั้งหมดเหมือนดังน้ำตกที่ตกลงสู่
ทะเลไปสิ้น

คงเหลือไว้เพียงธงเทพเจ้าแห่งทะเลอยู่บนท้องฟ้า อีก
ทั้งธงเทพเจ้าแห่งทะเลผืนนี้ได้ถูกดาบหมิงเหรินเฉือนจนหายไป
เสี้ยวหนึ่ง

“ปัง” ธงเทพเจ้าแห่งทะเลที่ถูกเฉือนไปเสี้ยวหนึ่งได้
สำแดงลมพายุขึ้นมา แล้วถือโอกาสบินหนีไป หายไปกับเส้นขอบ
ฟ้า

“ไม่.....” เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ผู้ที่ร้องเสียงแหลม
ออกมาไม่ใช่ซ่งกวานเพยเยียน แต่เป็นพวกปีศาจทะเลบางส่วน

กล่าวสำหรับผู้คนแล้ว ภาพนี้ส่งผลกระทบมากมาย
เหลือเกิน เทพเจ้าแห่งทะเลถึงกับถูกสังหารได้ เท่ากับทำลายความ
ศักดิ์ศรีของปีศาจทะเลทั้งหลายให้พังทลายลง

“จะอย่างไรเสียมันก็หาใช้เทพเจ้าแห่งทะเลที่แท้จริง เป็นเพียงปณิธานการต่อสู้ของอาวุธเท่านั้นเอง” เจ้าสำนักของ ปีศาจทะเลผู้หนึ่งเหม่อลอยและกล่าวออกมา แม้ว่าคำพูดของเขาจะไม่ผิด แต่ ยังคงไม่สามารถซ่อนเร้นความรู้สึกหงอยเหงาที่อยู่ใจของเขา

“สังหารเทพรี?” ผู้บำเพ็ญตนเฝ้าพันธุมมนุษย์บางคน รู้สึกถึงเลือกในกายที่เดือดพล่านเมื่อได้เห็นภาพนี้ มันช่างสร้างความสะเทือนหัวน้ไหวมากเหลือเกิน

เป็นที่ทราบกันดีว่า ในทะเลปีศาจมังกรมันคือโลกที่มี ปีศาจทะเลเป็นใหญ่ เทพเจ้าแห่งทะเลนับเป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งฐานะที่สูง เด่น ในความรู้สึกของปีศาจทะเลคือปราศจากผู้ต่อกรเป็นนิรันดร์

แต่ว่า มาวันนี้ ปล้นที่ดาบหมิงเหรินปรากฏก็สังหาร
เทพเจ้าแห่งทะเลไปทันที ฉะนั้นเอาเองเทพเจ้าแห่งทะเลไปเสียหนึ่ง
มันเป็นการทำลายขวัญกำลังใจของปีศาจทะเลอย่างแน่นอน
ทำลายความเชื่อมั่นของปีศาจทะเล

ภาพเช่นนี้จะไม่ทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ให้ต้องรู้สึก
ภาคภูมิใจได้อย่างไร นี่คือการเกียรติยศของเผ่าพันธุ์มนุษย์

“สุดท้ายแล้ว ไม่ว่าจะยุคสมัยใดก็ตาม ราชันเซียนของ
พวกเรา ก็ปราศจากผู้ต่อกร!” เผ่าพันธุ์มนุษย์บางคนไม่สามารถ
ซ่อนความภาคภูมิใจของตน

“ตามตำนานเล่าว่า สามเพลงดาบหมิงเหรินนับเป็น เพลงดาบที่ราชันเซียนหมิงเหรินภาคภูมิใจที่สุด เล่าลือกันว่าใน ความคิดของราชันเซียนหมิงเหรินกระทั่งจัดวางตำแหน่งให้อู๋เหินอ เคล็ดลับชะตาฟ้าเสียอีก เคยมีผู้กล่าวเอาไว้ว่า จับดาบเล่มนี้ สำแดงเพลงดาบนี้ หากชะตาฟ้าไม่ปรากฏ ไม่มีกระบวนท่าใด เอาชนะได้!” เลียนหลงเว่ยเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว จึงกล่าวทอดถอน ใจออกมา

เวลานี้ ช่งกวานเพยเยียนยืนเซ่ออยู่ตรงนั้น ธงเทพเจ้า แห่งทะเลซึ่งเป็นความหวังมากที่สุดของนางก็ยิ่งพ่ายแพ้จนหนี หายไป ความหวังเพียงหนึ่งเดียวที่อยู่ในใจของนางพังครืนลง ในทันที นางยืนเหม่อลอยอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานาน ไม่อาจเรียกสติ กลับคืนมา

“ยืมคำพูดของเจ้า คุณเข่าลงรับความตายเสีย” หลี่ ชิเย่มองดูช่งกวานเพยเยียนอย่างเย็นชา ดาบหมิงเหรินที่อยู่ในมือ ชี้ไปที่ช่งกวานเพยเยียน

“ตึง ตึง ตึง” ชิ่งกวานเพยเยียนได้สติกลับมา ก้าวถอย
หลังติดต่อกันหลายก้าว ใบหน้าของนางไม่มีสีเลือดอีกเลย

“ไม่.....” ชิ่งกวานเพยเยียนร้องด้วยเสียงอันดัง
แม้ว่าเวลานี้นางจะพ่ายแพ้การต่อสู้ แต่ความหยิงนั้นยังคงอยู่ ยังคง
เชิดหัวขึ้นสูงเหมือนเดิม

“ไม่อาจตามใจเจ้า!” หลี่ชียเอ่ที่เย็นช้ำ ดาบหมิงเหริน
เจิดจ้า เปี่ยมล้นด้วยปณิธานดาบ อานุภาพราชันเซียนคุกคามต่อ
ฟ้าดิน เวลานี้ตัวเขาก็เหมือนดั่งเป็นราชันเซียนองค์หนึ่งที่อยู่สูง
เด่น คำสั่งและปณิธานของเขาไม่อนุญาตผู้ใดปฏิเสธได้

ปณิธานดาบปราศจากผู้ต่อกร อานุภาพราชันเซียนที่
สูงสุด การสยบที่เด็ดขาดไม่ปล่อยให้ชังวานเพยเขียนเยอหยิ่ง
“ปัง” ภายใต้อพลังการสยบเช่นนี้ ชังวานเพยเขียนต้องคุกเข่าลง

“ไม่.....” แม้ใกล้จะตาย ชังวานเพยเขียนยังคง
แข็งกร้าว หวังอาศัยสรรพวิชาบวกกับพลังลมปราณที่ยังเหลืออยู่
น้อยนิดแปลงร่างเป็นหงส์ตัวหนึ่งเพื่อโอบยบนิขึ้นไปบนท้องฟ้า
กล่าวสำหรับนางแล้ว นางยอมฆ่าตัวตายเสียดีกว่า ไม่ต้องการ
คุกเข่าปล่อยให้ถูกสังหาร

“ปัง” ทว่า พลังลมปราณของชังวานเพยเขียนที่เพิ่ง
จะกลายเป็นหงส์ กลับถูกปณิธานดาบที่ปราศจากผู้ต่อกรบดขยี้
ทำลาย ทำให้ชังวานเพยเขียนที่เดิมดี้นรณจนลุกขึ้นมาได้ต้อง
คุกเข่าลงอย่างแรงอีกครั้ง จนหัวเขาแหลกละเอียดไป

ซึ่งกวางเพยเขียนขณะพลั้งลมปราณกล้าแข็งอาจยัง
พอจะดิ้นรนได้ เสียตาย นางได้ใช้เลือดวะณะทั้งหมดไปกับการ
บูชาเทพเจ้าแห่งทะเลไปแล้ว เวลานี้นางจึงไม่อาจหาญเหมือน
เช่นคราก่อนหน้านั้นอีกแล้ว

ปณิธานดาบที่ปราศจากผู้ต่อกร อานุภาพราชันเซียน
สูงสุดที่สยบให้ซึ่งกวางเพยเขียนต้องคุกเข่าอยู่ตรงนั้น หลี่ซิเย
ค่อยๆ เงื่อดาบหมิงเหรินขึ้น

“ท่ามกลางฟ้าดินแห่งนี้ ไม่ว่าใครก็ตามที่เป็นศัตรูกับ
ข้า ข้าก็ไม่สน ต่อให้ศัตรูพ่ายแพ้แล้วหากร้องขอให้ตายอย่างมี
ศักดิ์ศรี ข้าก็อนุญาตให้ได้” หลี่ซิเยเงื่อดาบหมิงเหรินขึ้น กล่าว
อย่างเย็นชาว่า “แต่ ท่ามกลางเก้าแดน หากมีใครเห็นว่าเผ่าพันธมิตร
มนุษย์ของข้าอ่อนแอ สามารถให้เผ่าพันธมิตรมนุษย์ของข้าไปเป็นทาส
ได้ ให้เผ่าพันธมิตรมนุษย์ของข้าไปเป็นสิ่งเพิ่มพลังวัตรให้ ให้เผ่าพันธมิตร

มนุษย์ของข้าไปเป็นเครื่องบำบัดความใคร่ เช่นนั้นละก็ ข้าจะ
ทำลายสิ้นทั้งเผ่าพันธุ์ของเขา ข้าจะให้เขาตายอย่างไรศักดิ์ศรี
....."

"..... ข้าไม่ใช่ผู้ปกป้องเผ่าพันธุ์มนุษย์ และข้าก็
ไม่ใช่ผู้ที่ช่วยชาวโลก แต่ไม่ว่าเจ้าจะเป็นปีศาจทะเลหรือว่าเผ่า
พฤษาก็ตาม จงฟังข้าให้ดี ข้าคือเผ่าพันธุ์มนุษย์ ดังนั้น เวลาที่
เจ้าคิดจะใช้เผ่าพันธุ์มนุษย์เป็นทาสละก็ให้ไตร่ตรองให้ดี เจ้าจะมี
จุดจบเช่นใด!" น้ำเสียงของหลี่ชีย่เยินชา แต่ภายใต้เสียงที่เยินชา
แฝงไว้ซึ่งความหนักแน่น เป็นอะไรที่มันคงเปี่ยมด้วยพลัง ทุกคำพูด
ของเขา ทุกๆ ตัวอักษรล้วนแล้วแต่ตรึงเข้าไปภายในใจของทุกคน

"ปุ....." ดาบหมิงเหรินที่พื้นฉับลง พร้อมกับสีริษะ
ของซ่งกวานเพยเยียนที่ลอยขึ้น สุดท้ายกลิ้งอยู่กับพื้น เลือดสดๆ
ที่พวยพุ่งสูงได้ย้อมท้องฟ้าจนกลายเป็นสีแดง ตกกลงในทะเลย้อมน้ำ
ทะเลกลายเป็นสีแดงฉาน

สตรีผู้สูงส่ง ดาวรุ่งของปีศาจทะเล อ่องเทพผู้มีอายุน้อยที่สุดแห่งยุค มาวันนักกลับต้องคุกเข่าให้คนเขาประหาร เป็นภาพที่สร้างความสะเทือนใจให้กับทุกคน โดยเฉพาะปีศาจทะเล พวกเขาสร้างอดีตอันหายใจไม่สะดวก

“แม้ว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์เราจะดูอ่อนแอ แต่ จะไม่ยอมเป็นทาสตลอดกาล!” ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว ต่างรู้สึกได้ถึงเลือดในกายที่ระอุ น้ำตาแห่งความปลาบปลืมนองหน้า อดที่จะกำหมัดเอาไว้แน่นไม่ได้

แต่เดิมเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์นับว่าอ่อนแออยู่แล้ว ผู้บำเพ็ญตนที่ถือกำเนิดจากหุบเขาสูงไสยยังดีหน่อย แต่หากเป็นสำนักขนาดเล็กหรือผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัด พวกเขามักถูกปีศาจทะเลเบียดเบียนและรังแกทุกที่

การกระทำของหลี่ซีเยในวันนี้ ทำให้ผู้บำเพ็ญตน
เฟ่าพันธุ่มนุษย์สามารถโง่หัวขึ้นมา และถือเป็นการภาคภูมิใจ
อย่างยิ่ง

สำหรับด้านของปีศาจทะเล เวลานี้ไม่มีใครอยากจะบ่น
ออกมาแม้แต่คำเดียว หลี่ซีเยทำการประหารซ่งกวานเฟยเยียนต่อ
หน้าธารกำนัล เป็นการท้าทายปีศาจทะเลอย่างพวกเขา แต่ เวลานี้
ใครๆ ก็รู้ว่าหากไม่มีกำลังที่กล้าแข็งพอแล้วเป็นศัตรูกับหลี่ซีเย
เท่ากับเป็นการรณหาที่ตาย!

หลี่ซีเยเก็บดาบหมิงเหรินกลับคืน และกลับไปอยู่
ภายใต้ธงสีกอย่างเย็นชา เขามองดูสถานที่ห่างไกลออกไปด้วย
ท่าทีเย็นชา กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "กองพันจิ้งจอกหัวใจราชสีห์

รับคำสั่ง ทำลายแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตเสีย ขณะที่พระ
อาทิตย์ขึ้นในเช้าวันพรุ่งนี้ จะต้องไม่มีแคว้นซี และสำนักฉลาม
โลหิตอีกต่อไป”

“ตุ้ม.....” เสียงดังสนั่น การตอบรับที่ตรงที่สุดของ
กองพันลี้จอกหัวใจราชสีห์ก็คือ การเคลื่อนพลออกไป จากเสียงที่
ดังขึ้น กองพลลี้จอกหัวใจราชสีห์ได้แบ่งกำลังออกเป็นซ้ายขวา
สายหนึ่งตรงไปยังแคว้นซี อีกสายหนึ่งมุ่งไปยังสำนักฉลามโลหิต

กองทัพที่ปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้ พลันเห็นฟ้าพุ่ง
ออกปั้งสายฟ้า ฝ่าอากาศที่ว่างเปล่าออกแล้วก้าวข้ามไป

“กองทัพหรรอเวจีเช่น เช่น เช่นนี้ ออกจะไร้เทียมทาน
เกินไปแล้วกรรมัง” ผู้ที่ไม่เคยรู้ถึงประวัติความเป็นมามองดูกองพัน

จึงลอกหัวใจราชสีห์ที่เคลื่อนพลออกไป ต้องกล่าวด้วยความเหม่อ
ลอย

ขณะที่บรรพบุรุษที่มาจากสำนักที่โบราณของเผ่า
วิญญาณเทพผู้นั้น ซึ่งมองดูอยู่ ณ ที่ที่ห่างไกล อดที่จะพึมพำ
ออกมาไม่ได้ว่า “กองทัพที่อยู่ในตำนานนะเนี่ย แม้แต่กองทัพของ
ราชันเซียนยังถูกฆ่าจนถอยไม่เป็นขบวน แม้ว่าพวกเขาได้ตายไป
แล้ว ต่อให้กลายเป็นทหารอเวจี แต่ว่า ยังคงปราศจากผู้ต่อกรใน
ยุคปัจจุบัน! นี่แหละคือกองทัพปราศจากผู้ต่อกรที่แท้จริง”

ตอนที่ 1281 ทำลายล้างศัตรู

ทุกสิ่งล้วนไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง สำหรับการยกทัพออกปราบปรามของกองทัพจักรวรรดิจักรวรรดิ เป็นที่ทราบกันว่า ครานั้นพวกเขาต้องเผชิญหน้ากับกองทัพของราชันเซียนนั้น ล้วนแล้วแต่รบทุกครั้งชนะทุกครั้ง ทุกที่ที่พวกเขายกไปทำให้กองทัพศัตรูต้องแตกพ่าย ไม่มีผู้ใดสามารถต้านทานพวกเขาได้

มาวันนี้ ต่อให้แคว้นซี สำนักฉลามโลหิตจะมีความแข็งแกร่งปานใดก็ตาม ยังคงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของกองทัพจักรวรรดิจักรวรรดิ

"ตูม.....ตูม.....ตูม....." ภายในวันเดียวกันนี้ พื้นที่ที่เป็นทะเลบริเวณนี้สั่นไหวกระเพื่อมขึ้น คลื่นทะเลพุ่งพล่านสู่ท้องฟ้า เหมือนดังสีนามิกำลังจะมาอย่างนั้น

“ฆ่า.....” ภายในวันเดียวกันนี้ ทั้งแคว้นซีและสำนัก
ฉลามโลหิตล้วนแล้วแต่ปรากฏเสียงร้องคำรามฆ่าฟันขึ้น เสียง
เตือนภัยฉุกเฉินดังก้องไปทั่วพื้นที่บรรพชนของพวกเขา ค่ายกล
และแนวป้องกันพื้นที่บรรพชนถูกนำออกใช้

แต่ แม้ว่าแคว้นซีและสำนักฉลามโลหิตจะยกกำลัง
ออกมาทั้งหมด ทั้งกองกำลังที่พร้อมอาวุธและเกรียงไกร ศิษย์
ทั้งหมดล้วนเข้าสู่สมรภูมิรบ บรรดาระดับบรรพบุรุษต่างปรากฏตัว
ออกมาเพื่อรับมือกับศัตรู แต่ทว่า ภายใต้อาชาเหล็กกองพัน
จึงลอกหัวใจราชสีห์ที่ปราศจากผู้ต่อกรและไร้ซึ่งความปราณี พวก
เขายังคงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขชะตากรรมของสำนักตน

“ฆ่า.....” ถึงสุดท้าย เสียงร้องฆ่าดูจะเบาบางลงทุก
ทีๆ ปัสาจทะเลที่ยังคงรอดชีวิตจากสมรภูมิรบดูจะน้อยลงไปทุกที

เลือดสดๆ ไหลนองย้อมน้ำทะเลจนกลายเป็นสีแดง ศพแต่ละศพที่
ลอยฟ่องอยู่บนทะเลอันเป็นที่ตั้งของแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิต

“ตุม.....” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ท้ายสุดแล้ว กอง
พันลิ่งจอกหัวใจราชสีห์ก็ได้ทำลายล้างพื้นที่บรรพชนของแคว้นซี
และสำนักฉลามโลหิตจนราบคาบภายในชั่วข้ามคืน แคว้นซีและ
สำนักฉลามโลหิตกลับกลายเป็นเถ้าธุลีไป ถูกลบชื่อออกไปจาก
ทะเลปีศาจมังกรนับแต่นี้เป็นต้นไป ต่อให้พวกเขายังคงมีศิษย์ที่หนี
รอดไปได้ แต่ว่า กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การสูญเสียดินแดนที่บรรพ
ชนไปก็เท่ากับสูญสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง

ก่อนหน้านี้วันเดียว แคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตส่ง
กองทัพเรือแสนเข้าปราบปรามทะเลสาบตั้งถึง กล่าวสำหรับพวก
เขาแล้ว พวกเขาเอาความมั่นใจเต็มเปี่ยม ขวัญทหารดีเยี่ยม

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การทำลายทะเลสาบตั้งถึง
ไม่เพียงสามารถยึดเอาทรัพยากรและของวิเศษต่างๆ ของทะเลสาบ
ตั้งถึงมาเป็นของตนเท่านั้น ยังสามารถแย่งชิงเอาผู้หญิงของ
ทะเลสาบตั้งถึงได้อีกด้วย อาศัยสายเลือดที่เยี่ยมยอดของเผ่าพันธุ์
มนุษย์มาสืบทอดขยายพันธุ์ให้กับเผ่าพันธุ์ของตนเอง

เรียกได้ว่า ขณะที่แคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตขณะ
ออกศึก พวกเขามีเลือดในกายที่เดือดพล่าน รอคอยเวลาได้รับชัย
ชนะกลับไป สามารถเสพสุขกามาได้อย่างเต็มที่

แต่แล้ว พวกเขากลับนึกไม่ถึงว่า การยกทัพเดิน
ทางไกลไปปราบปรามในครั้งนี้จะกลายเป็นครั้งสุดท้ายของพวกเขา
เขา ทั้งยังเป็นต้นเหตุให้สำนักของพวกเขาต้องถูกทำลาย

พวกเขานึกไม่ถึงว่า กองทัพเรือขนส่งของพวกเขาไม่เพียงทำลายทะเลสาบตั้งถึงไม่ได้ ตรงกันข้าม เป็นพวกเขาเองที่ถูกทหารอเวจีของทะเลสาบตั้งถึงทำลาย

ภายในเวลาชั่วข้ามคืน ทั้งแคว้นซีและสำนักฉลามโลหิตที่เป็นสองสำนักขนาดใหญ่ก็กลายเป็นเถ้าธุลีไป ซึ่งสร้างความสะเทือนหวั่นไหวต่อปีศาจทะเลทั้งหมดที่ได้เห็นภาพนี้

ถึงแม้ว่าแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตจะห่างชั้นอยู่มากเมื่อเปรียบกับสายสำนักเทพเจ้าแห่งทะเล แต่ทว่า ตัวของพวกเขาเองก็นับว่ามีความแข็งแกร่งเป็นอันมากในทะเลแถบนี้ กำลังของแคว้นซีและสำนักฉลามโลหิตนับว่าไม่รองใคร แต่ วันนี้พลังถูกทำลายสิ้นไปในทันที ทั้งยังเป็นการถูกทำลายโดยกองทัพอเวจีอีกด้วย

ในที่สุด กองพันจึงจอกหัวใจราชสีห์ได้กลับมาอยู่
ภายใต้ธงสีอีกครั้ง พวกเขายังคงเย็นชานั้น ยังคง เปี่ยม
ด้วยพลังประทัดประหาร ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม พวกเขาเหมือน
อาบแช่อยู่ท่ามกลางเลือดสดๆ อย่างนั้น

มองดูทหารอเวจีลักษณะเช่นนี้แล้ว ผู้คนจำนวนนับไม่
ถ้วนถึงกับร่างสั่นเทิ้มขึ้นมา ลำพังกะกลืนอายประทัดประหารของ
พวกเขาก็ทำให้หนาวสะท้านเข้าไปภายในจิตใจ ต่างรู้สึก
หวาดหวั่นอย่างยิ่ง นี่แหละคือหัวใจราชสีห์โดยแท้จริง นี่แหละคือ
เครื่องจักรสงครามที่แท้จริง!

“ใครที่ต้องการอยากได้ทะเลสาบตั้งถึง ให้มองดูให้
ชัดเจนสักหน่อย!” หลี่ชียู่กล่าวน้ำเสียงเย็นชา ขณะยืนอยู่ใต้ธง
สีนั้น

คำพูดของหลี่ซีเยในเวลานี้ได้ทำให้หลายคนรู้สึกอึดอัด โดยเฉพาะพวกปีศาจทะเลที่วางแผนช่วงชิงผลประโยชน์ขณะที่เกิดความวุ่นวายก่อนหน้า อดที่จะร่างสั้นหุ้มไม้ได้ ถึงกับเหงื่อเย็นไหลไทรอมตัว

บรรดาปีศาจทะเลที่คิดจะถือโอกาสฉกฉวยผลประโยชน์ยามที่เกิดความวุ่นวายอดที่จะคิดว่าตนเองนั้นโชคดีเหลือเกิน ที่ไม่ได้บุกเข้าไปเป็นกองหน้า มิฉะนั้นล่ะก็ จุดจบของแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตก็คือจุดจบของพวกเขา

“ซ้าา.....” เวลาที่น้ำที่อยู่ภายในทะเลสาบตั้งถึงได้พวยพุ่งขึ้นมา กองพันลี้จอกหัวใจราชสีห์ได้จมลงสู่ทะเลสาบตั้งถึงอย่างช้าๆ จมลงไปยังก้นทะเลสาบ จากนั้นก็ได้

หายไป พวกเขาได้กลับไปยังทะเลสาบตั้งถึงและผสมรวมเป็นเนื้อเดียวกันกับทะเลสาบตั้งถึง สำหรับทหารอเวจีเช่นพวกเขาแล้ว หากทะเลสาบตั้งถึงคงอยู่ พวกเขาก็จะคงอยู่

“แวงค์.....” สุดยอดค่ายกลของทะเลสาบตั้งถึงเปิดออก ทวนสามง่ามได้ลอยเข้าไปอยู่ท่ามกลางค่ายกลใหญ่นั้น จากนั้นค่ายกลใหญ่ก็ได้ปิดลงพร้อมกับทวนสามง่ามที่หายเข้าไป อยู่ใต้ทะเลสาบตั้งถึง

ปีศาจทะเลจำนวนมากต่างมองดูทวนสามง่ามเล่มนี้ด้วยความอิจฉา แม้แต่ยอดฝีมือของสายสำนักเทพเจ้าแห่งทะเล เมื่อได้เห็นทวนสามง่ามเล่มนี้แล้ว ต่างรู้สึกอิจฉายิ่งนัก เนื่องจากเคยมีเทพเจ้าแห่งทะเลได้ทำการสร้างเลียนแบบทวนสามง่ามขึ้นมาเหมือนกัน แต่ทำไม่สำเร็จ แม้ว่าทุกคนล้วนแล้วแต่รู้ว่า ทวนสามง่ามที่อยู่ตรงหน้าเป็นเพียงของเลียนแบบเท่านั้น แต่ทว่า มันกลับทรงพลังเป็นอันมาก แล้วจะไม่ให้ผู้คนต้องรู้สึกอิจฉาได้อย่างไรกัน

แต่ ความอิจฉาก็ส่วนความอิจฉา เวลานี้ไม่มีใคร
หาญกล้าไปคิดไม่เชื่อต่อทวนสามง่ามเล่มนี้ง่ายตาย เว้นแต่ไม่
อยากมีชีวิตอยู่อีกต่อไป

“นี่แหละคือธาตุแท้ภายในของทะเลสาบตั้งถึงนะเนี่ย”
ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสที่มองเห็นทหารอเวจีมหายาไปใต้ทะเลสาบ
มองดูทวนสามง่ามที่จมลงท่ามกลางทะเลสาบตั้งถึงแล้วอดพูด
ขึ้นมาไม่ได้ว่า “มิน่าเล่า ตลอดเวลาที่ผ่านมาจึงไม่มีใครกล้าคิดไม่
เชื่อกับทะเลสาบตั้งถึง ด้วยธาตุแท้ภายในเช่นนี้ของทะเลสาบตั้งถึง
ใครเล่าจะหาญกล้าประกาศสงครามกับพวกเขาโดยง่ายตาย”

เหล่าศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึงมองดูภาพเหตุการณ์
ตรงหน้าด้วยความหวั่นไหว พวกเขาไม่นึกเลยว่า ทะเลสาบตั้งถึง
ของตนจะมีธาตุแท้ภายในเช่นนี้ พวกเขาไม่เคยนึกฝันมาก่อนว่า
ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขาจะมีพลังที่รุนแรงเช่นนี้

ท้ายสุด ได้ยินเสียง "ซ่าา" จิ้งจอกเงินก็ได้หายไป ฝูง
ศึกได้บินเข้าไปแขวนอยู่บนผนังของหอประชุมใหญ่ตามเดิมอีก
ครั้ง

ฟ้าดินเงียบสงบ สงครามได้ยุติลง หลายคนเข้าใจว่า
ศึกสงครามในครั้งนี้จะทำให้ทะเลสาบตั้งถึงต้องถูกทำลายไป จะมี
ใครที่คิดว่าผู้ที่ถูกทำลายไปจากสงครามในครั้งนี้คือแคว้นซี และ
สำนักฉลามโลหิต

หลี่ซีเย่มองดูทุกคนด้วยสายตาที่เย็นชา จากนั้นหัน
หลังเดินจากไปทันที กลับเข้าไปอยู่ภายในทะเลสาบตั้งถึง โดยมี
พวกหงเหียนจู้ที่เร่งรีบก้าวตามหลังไป

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกโล่งอก เมื่อหลี่ชียเอ๋ได้ไปจาก
ที่ตรงนี้แล้ว

“เจ้าหมอนี่มันฝืนลิขิตสวรรค์เสียเหลือเกิน หากมีเขา
อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ละก็ เกรงว่ายุคนี้เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อยู่ใน
แดนวิญญานสวรรค์คงเป็นตัวเขานี้แหละที่มีโอกาสได้เป็นราชัน
เซียนมากที่สุดแล้วละ” ผู้เฒ่าที่มองตามรางเงาของหลี่ชียเอ๋ที่หายไป
พึมพำออกมา

“ไม่ได้เขาเป็นราชันเซียนไม่ได้แล้ว” ผู้บำเพ็ญตน
เผ่าพันธุ์มนุษย์ย่อมนึกเอาตัวเขาเป็นความภาคภูมิใจ กล่าวว่
“เขาเป็นทั้งผู้ควบคุมต้นไม้ แล้วยังเป็นกษัตริย์ของทะเลสาบตั้งถึง
ยิ่งเป็นโอรสราชันเซียนของสายสำนักราชันเซียน หากชาตินี้เขา
ไม่ได้เป็นราชันเซียนยังมีผู้ใดอีก”

แน่นอน ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์จำนวนมากไม่เคยรู้เลยว่าหลี่ซีเยมีประวัติความเป็นมาเช่นใด พวกเขาเพียงพูดไปอย่างนั้น ในสายตาของพวกเขา ขอเพียงหลี่ซีเยสามารถกลายเป็นราชันเซียน ก็คือเกียรติยศของเผ่าพันธุ์มนุษย์ ไม่ว่าจะยกยอหลี่ซีเยเช่นใดก็ไม่นับว่าเกินเลย

ปีศาจทะเลจำนวนมากต่างนั่งเงิบ สีหน้าแลดูไม่สู้จะดีนัก ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ระยะเวลาหลังนี้หลี่ซีเยนับว่าสร้างผลกระทบต่อความฮึกเหิมของปีศาจทะเลเป็นอันมาก

ก่อนหน้านี้ไม่นาน หลี่ซีเยร่วมมือกับต้นนกยูงทำการหลอมกลั่นปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับล้านล้านตัว มาวันนี้

หลี่ชียเอ่ก็ได้อาศัยทหารอเวจี และทวนสามง่ามทำลายแคว้นซี และ
สำนักฉลามโลหิต

การกระทำของหลี่ชียเอ่เป็นการกระทบต่อความฮึกเหิม
ของปีศาจทะเลอย่างมาก ทำให้ปีศาจทะเลเช่นพวกเขาแทบหายใจ
ไม่ออก

ปีศาจทะเลจำนวนมากต่างรู้สึกถึงความฮึกเหิมของหลี่
ชียเอ่มีมากเหลือเกิน พวกเขาถูกสยบจนแทบหายใจไม่ออก อดที่จะ
พูดขึ้นมาว่า “ปีศาจทะเลของพวกเรา ก็มีสุดยอดดาวรุ่งอยู่
เหมือนกัน”

“ถูกต้อง ดาวรุ่งของพวกเรา ยังไม่ทันได้ลงมือเลย”
ปีศาจทะเลอื่นรีบกล่าวเสริมว่า “พวกเรา ยังมีโอรสสวรรค์บังสมุท

กับราชินีเทพเจ็ดสมุทร รอให้โอรสสวรรค์บังสมุทรของพวกเรา
สำเร็จกายเขียนชั้นสมบุรณ์ก่อนเถอะ โจมตีได้กระทั่งราชันเขียน
หากโอรสสวรรค์บังสมุทรสามารถเป็นเทพเจ้าแห่งทะเล ในมือมี
ทวนสามง่าม ก็จะปราศจากผู้ต่อกรยิ่งขึ้นไปอีก”

“เป็นความจริงที่ไม่มีความจำเป็นต้องไปยกย่องผู้อื่น
แล้วทำลายความทะเยอทะยานของตนเอง” แม้แต่ปีศาจทะเลรุ่น
อาวุโสก็ให้กำลังใจกับเผ่าพันธุ์ของตนเอง กล่าวว่า “ราชินีเทพเจ็ด
สมุทรก็ปราศจากผู้ต่อกรเช่นกัน ราชินีเทพเจ็ดสมุทรคือสุดยอด
ดาวรุ่งเพียงหนึ่งเดียวที่สามารถบรรลุเจ็ดกระบวนทำได้ ยุคนี้ยังมี
ผู้ใดสามารถต่อกรกับนางได้แล้ว? ขอเพียงนางสำแดงเจ็ดกระบวน
ท่าออกมา ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพก็ต้องยอมอ่อนข้อให้”

“นั่นนะสิ” มีปีศาจทะเลรีบเร่งพูดจากล้อยตามว่า “เจ็ด
กระบวนท่าของหอสัตตะยุทธถือเป็นเคล็ดวิชาเขียนที่ผู้ต่อกร ต่อ
ให้เคล็ดลับชะตาฟ้าของราชันเขียนก็สู้ไม่ได้ ลองนึกย้อนดูในอดีต
เทพเจ้าแห่งทะเลของหอสัตตะยุทธเคยอาศัยเจ็ดกระบวนท่าเข้า

ต่อสู้กับราชันเซียน ถามว่า ในโลกนี้จะมีใครที่สามารถรับมือเจ็ด
กระบวนท่าได้ทั้งหมด”

“เจ็ดกระบวนท่าพลันสำแดงออกมา ปราศจากผู้ต่อกร
ทั่วหล้า” ไม่ว่าจะเป็เพราะปีศาจทะเลกินปูนร้อนท้อง หรือต้องการ
ให้กำลังใจตัวเอง ต่างชื่นชมว่า “ในโลกนี้ยังไม่เคยมีผู้ใดสามารถ
รับมือเจ็ดกระบวนท่าเต็มรูปแบบได้ เกรงว่าแม้แต่ราชันเซียนก็ไม่
ไหว ฮี แค่ผู้เยาว์คนหนึ่งเท่านั้น ยิ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะรับมือได้กับเจ็ด
กระบวนท่านั้น! ”

เจ็ดกระบวนท่าของหอสัตตะยุทธนับว่าเป็นเรื่อง
มหัศจรรย์ตลอดมา เคยมีการเล่าลือกันว่า พลันที่เจ็ดกระบวนท่า
ถูกสำแดงออกมา ปราศจากผู้ต่อกรทั่วหล้า

ในแดนวิญญานสวรรค์มีผู้ที่มองว่า หากผู้ใดก็ตามสามารถฝึกเจ็ดกระบวนท่านี้ได้สำเร็จ ต่อให้ไม่เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลก็สามารถโจมตีราชันเซียนได้ เพราะมันคือกระบวนวิชาที่ไร้เทียมทานที่สุดในโลก!

“ถามโลกหล้า สิ่งใดชื่อว่าไร้ซึ่งผู้ต่อกร มีเพียงเจ็ดกระบวนท่าเท่านั้น” เมื่อปีศาจทะเลเอ๋ยถึงที่สุดแล้ว เขาเองก็ไม่ว่าเป็นเพราะตัวเองโง่เขลา หรือเป็นจริงดังว่า

ความจริงแล้ว ขณะที่บรรดาปีศาจทะเลพยายามคุ้ยโตโง่เขลาเจ็ดกระบวนท่าสุดลึ้มที่มประตูลูกนั้น พวกเขาเองก็ไม่ว่าอะไรคือเจ็ดกระบวนท่า กระทั่งไม่เคยได้เห็นเสียด้วยซ้ำว่าเจ็ดกระบวนท่าเป็นเช่นใด

เนื่องจากเจ็ดกระบวนท่าของหอสัตตะยุทธปรากฏต่อ
สายตาน้อยมาก เคยมีผู้ที่กล่าวว่า ผู้ที่เคยเห็นเจ็ดกระบวนท่าล้วน
แล้วแต่ไม่ได้อยู่บนโลกใบนี้อีกแล้ว เนื่องจากยังไม่เคยมีใคร
สามารถรับมือกับเจ็ดกระบวนท่าารเต็มรูปแบบได้สักคน!

“ฮิ ภายเขียนแล้วยังไง เจ็ดกระบวนท่าแล้วเป็นเช่นใด
พวกเรามีหลี่ซีเย” เผ่าพันธ์มนุษย์ที่ได้ยินปีศาจทะเลคุยโตโอ้อวด
ถึงเจ็ดกระบวนท่า รู้สึกไม่สบอารมณ์ จึงเอ่ยขึ้นมาด้วยท่าทีเย็นชา

“ฮิ หลี่ซีเยไม่เห็นจะปราศจากผู้ต่อกรได้ถึงที่สุด แดน
วิญญานสวรรค์เป็นที่ที่พยับคัมหมอบมังกกรเร้นกาย ยังไม่ต้องพูดถึง
ปีศาจทะเลของพวกเรา ในทะเลมรกตมีทายาทของบรรพบุรุษ
พฤษชาอยู่จำนวนเท่าไร มีสายเลือดที่ไร้ผู้ต่อกรอยู่เท่าไร ในทะเล
ร่องน้ำลึก เผ่าวิญญานเทพก็คือลูกรักของสวรรค์ พวกเขาถูก
ลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องปราศจากผู้ต่อกร”

“นั่นนะสิ เผ่าพันธุ์มนุษย์พวกเจ้าอย่าลืมเผ่าวิญญาณเทพไปสิ ในทะเลร่อนน้ำลึกมีเผ่าวิญญาณเทพที่แข็งแกร่งจำนวนเท่าไรที่มองข้ามชื่อเสียงเกียรติยศ โดยจะไม่พูดถึงอ่องเทพลมบาดาล เล่าลือกันว่านักพรตคุณหยางจื่อแห่งเกาะเทพเจ้าโบราณนั้นฝึกกายเพชรจนบรรลุขั้นสมบูรณ์แล้ว แม้ว่าชื่อเสียงจะไม่เป็นที่รู้จัก นั่นเป็นเพราะคนเขาทำตัวค่อมต่ำเท่านั้นเอง ใ้ใช้ว่าศัตรูจะต้องทำตัวเด่นดังทุกคนเสมอไป คนที่เขาปราศจากผู้ต่อกรโดยแท้จริง มักจะมีความเป็นอยู่อย่างสมถะ”” ปีสาจทะเลได้กล่าวตอบโต้ขึ้นมา

สำหรับปีศาจทะเลแล้ว วันนี้ไม่ใช่เป็นวันของพวกเขาไฟแห่งความอึกเหิมของพวกเขาถูกหลี่ชีย่สยบเอาไว้โดยสิ้นเชิง ดังนั้น ต่อให้ไม่สามารถเป็นศัตรูกับหลี่ชีย่ได้ ก็ขออวดอ้างปีศาจทะเลของตนเองบ้าง

บรรดาผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่มีปัญหาสัณนิตเมื่อเห็นท่าทีปีศาจทะเลเอาแต่คุยว่ายอดฝีมือมักจะปะปนอยู่ในกลุ่ม

ของผู้คนที่เป็นปุถุชนธรรมดาอย่างนั้น ต่างไม่ต้องการพูดต่อไปอีก มิฉะนั้นแล้วหากไปล่วงเกินเฝ้าพฤกษา และเฝ้าวิญญูณเทพเข้าไปอีก คงไม่มีที่จะยืนอีกแล้ว

“เชือดไก่ให้ลิงดูเท่านั้น” แน่นอน เจกเช่นเจียนหลง เว่ยที่เป็นผู้รู้เบื้องหลังที่แท้จริง ย่อมไม่ให้ความสนใจต่อคำพูด เหล่านั้น เอ่ยขึ้นมาเชื่องช้าว่า “ชาตินี้ ปีศาจทะเลก็ดี วิญญูณเทพก็ช่าง หากคนเหล่านี้ยังคงคิดว่าเฝ้าพันธมิตรของตนปราศจากผู้ต่อกรละก็ ให้ออกเลือดล้างเฝ้าได้เลย ไม่แน่ว่า เลือดล้างในครั้ง ครานั้นจะกลับมาแสดงอีกครั้งหนึ่งก็เป็นได้

ตอนที่ 1282 เปิดประวัติศาสตร์หน้าใหม่

ณ ทะเลสาบตั้งถึง ยังคงเป็นที่หอประชุมใหญ่ หลีชีเย ได้นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่อีกครั้งหนึ่ง การนั่งอยู่ตรงนั้นของเขา แม้ว่าท่าทีจะแลดูเป็นธรรมชาติ และดูสงบอิสระ แต่กลับให้ความรู้สึกที่แม่ไม่แสดงอาการโกรธแต่มาด้วยอำนาจ

การนั่งอยู่ตรงนั้นของเขา ก็คือลักษณะที่สูงเด่น อยู่เหนือเหล่าราชันและทวยเทพ คำสั่งของเขาไม่มีผู้ใดกล้าปฏิเสธ

ภายในหอประชุมใหญ่ บรรดาระดับผู้อาวุโส ผู้คุมกฎ เจ้าหอของทะเลสาบตั้งถึงทั้งหมดได้เข้าร่วมประชุมในครั้งนี้ เวลานี้พวกเขาต่างนั่งประจำตำแหน่งของตนอย่างเงียบๆ มองดูหลีชีเยที่อยู่ตรงหน้าด้วยท่าทีที่เคารพยิ่ง

ด้านบนของผนังยังคงเป็นภาพวาดแต่ละภาพที่แขวน
อยู่ตรงนั้น บริเวณกึ่งกลางแขวนธงสีเทาไว้ ในอดีต อย่างว่าแต่
บรรดาผู้อาวุโสและผู้คุมกฎของทะเลสาบตั้งถึง แม้กระทั่งศิษย์ทั่วๆ
ไป เมื่อเห็นภาพวาดที่แขวนอยู่เหล่านี้แล้ว เกรงว่าคงมีความรู้สึก
แคว้งงว้างๆ อย่างไม่รู้ได้

แต่ มาวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดในทะเลสาบตั้งถึงก็ตาม
เมื่อมองเห็นภาพวาดที่แขวนอยู่บนผนังรวมทั้งธงสีเทาแล้ว พลัน
บังเกิดความรู้สึกยำเกรง ใครก็ตาม หากก้าวเดินเข้าไปภายใน
หอประชุมใหญ่แล้ว ล้วนแล้วแต่สำรวมท่าทีจัดแจงเสื้อผ้าให้
เรียบร้อย ไม่กล้าแสดงออกถึงไม่เคารพแม้แต่หน่อย

เนื่องจากสถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่ที่เป็นตัวแทนแห่ง
เกียรติยศของพวกเขา เนื่องจากสถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่ที่เป็น
ตัวแทนอำนาจสูงสุดของทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขา

บรรพบุรุษระดับเสียนฉู่ทั้งสี่ถูกประหาร บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายถูกจองจำ ทำให้ทะเลสาบตั้งถึงเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่ โครงสร้างอำนาจของทะเลสาบตั้งถึงเกิดการเปลี่ยนแปลงชนิดที่เรียกว่าพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินกันเลยทีเดียว

หลี่ซีเยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ขนาดใหญ่แน่นด้วยท่าทีที่แม่ไม่แสดงอาการโกรธแต่กลับมากด้วยอำนาจ เข้าจ้องมองบรรดาผู้คนทั้งหมดที่อยู่ในหอประชุมด้วยท่าทีที่เย็นชา เวลานี้ ไม่ว่าจะ เป็นบรรพบุรุษรุ่นบุกเบิก หรือระดับผู้อาวุโส ภายใต้อายตาของหลี่ซีเยแล้ว ล้วนรู้สึกเสียวสันหลังวาบ รู้สึกยำเกรงในใจ

“หลังจากก้าวผ่านวันนี้ไปแล้ว พวกเจ้าคงเข้าใจแล้วสินะว่า เกียรติยศของทะเลสาบตั้งถึงอยู่ตรงไหน พวกเจ้าสมควรเข้าใจว่าความรับผิดชอบของพวกเจ้าอยู่ตรงไหน” หลี่ซีเยกล่าวน้ำเสียงเย็นชาว่า “หลังจากก้าวพ้นวันนี้แล้ว ข้าจะส่งมอบ

เกียรติยศของปฐมบรรพบุรุษคืนให้กับพวกเจ้า คินอำนาจทั้งหมด
ของทะเลสาบตั้งถึงให้พวกเจ้า คินชะตากรรมของทะเลสาบตั้งถึง
ให้กับพวกเจ้า.....”

“.....ต่อไปนี้ ทะเลสาบตั้งถึงจะมีอำนาจสยบฟ้าดิน
สองประกายเก้าทวีป หรือจะตกต่ำลงต่อไปเรื่อยๆ เหมือนสุนัขจร
จัดฝูงหนึ่งที่คอยแต่แก่งแย่งกระดูกแห่งอำนาจที่มีอยู่น้อยนิดนั้น
หากเป็นเช่นนั้น จุดจบจะเป็นอย่างไร ชะตากรรมเป็นเช่นใด
ทั้งหมดล้วนอาศัยพวกเจ้าเอง! ”

สายตา ที่เยือกเย็นของหลี่ซีเย่มองผู้คนทั้งหมด
โดยรอบที่อยู่ในหอประชุมใหญ่ กล่าวว่า “ชะตากรรมของทะเลสาบ
ตั้งถึงในวันพรุ่งนี้จะอยู่ในมือของพวกเจ้า และอยู่ในมือของกลุ่มคน
รุ่นใหม่ ไม่ใช่อยู่ในมือของตาเฒ่าที่ถูกอำนาจบดบังสายตา
เหล่านั้น! ”

ครั้งนี้เอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว สายตาของหลี่ชียเตกไปอยู่ที่พวกหงยวีเจียวที่เป็นศิษย์โดดเด่นกลุ่มคนรุ่นใหม่เหล่านั้น

หากเป็นเช่นอดีต การประชุมปรึกษาเรื่องใหญ่ อย่าว่าแต่ผู้คุมกฎ เจ้าหอ แม้แต่ระดับผู้อาวุโสก็ยากที่จะมีสิทธิ์ได้เข้าร่วมประชุมด้วย เรื่องใหญ่จะถูกบรรดาเหล่าบรรพบุรุษทั้งหลาย ตัดสินใจกันอย่างลับๆ

มาคราวนี้ แม้แต่พวกหงยวีเจียวที่เป็นศิษย์โดดเด่นกลุ่มคนรุ่นใหม่ก็ได้สิทธิ์ในการเข้าร่วมประชุมในครั้งนี้ด้วย

ปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้า ได้สร้างรากฐานที่แข็งแกร่ง ยิ่งไว้ให้กับพวกเจ้าเอาไว้ ปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้าได้บุกเบิก

เกียรติยศสูงสุดไว้ให้กับพวกเจ้า” หลีซีย่กล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “มาวันนี้ ข้าได้จัดการเปิดใช้เกียรติยศปฐมบรรพบุรุษพวกเจ้าขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เปิดใช้รากฐานที่ปฐมบรรพบุรุษพวกเจ้าทิ้งเอาไว้ ถ้าหากด้วยไฟตายขนาดนี้แล้ว พวกเจ้ายังคงไม่เอาไหนทำอะไรไม่ได้ละก็ เช่นนั้นแล้ว ทะเลสาบตั้งถึงจะเป็นหรือตาย จะรุ่งหรือร่วง มันก็คือเรื่องของพวกเจ้าแล้ว”

“คุณชาย โปรตวางใจ นับจากวันนี้เป็นต้นไป พวกเราจะไม่ทำให้เกียรติยศของบรรพบุรุษต้องเสื่อมเสียอย่างเด็ดขาด จะไม่ทำให้เหล่าบรรพชนต้องขายหน้าอย่างเด็ดขาด นับจากรุ่นพวกเราเป็นต้นไป จะรักษาคุณเหล็กของสำนัก สืบทอดปฎิญาเหล็กของสำนักอย่างมั่นคง ข้าขออาศัยชะตาแท้ของข้าให้คำมั่นสัญญาว่า จะทำในสิ่งที่พูดให้ได้ ไม่ทำให้คุณชายต้องผิดหวังอย่างแน่นอน” เมื่อหลีซีย่กล่าวจบคำ หงเหียนจู้ได้ก้มกราบลงกับพื้นพูดอย่างหนักแน่นจริงจัง และทำได้อย่างที่พูดเอาไว้ ได้ให้คำสาบานด้วยชะตาแท้เดี่ยวนั้นทันที!

กล่าวสำหรับหงเหียนจู้แล้ว นี่เป็นโอกาสที่จะปฏิรูป ทะเลสาบตั้งถึงที่ดีที่สุด หากพลาดจากโอกาสที่อยู่ตรงหน้านี้ไป แล้ว คิดจะกลับมาทำอีกครั้งละก็ ยากยิ่งกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นฟ้า เสียอีก

ณ สถานการณ์ปัจจุบัน บรรดาผู้อาวุโส ผู้คุมกฏต่าง มองตากันและกัน สุดท้าย เหล่าผู้อาวุโสและผู้คุมกฏต่างทยอยกัน ก้มลงกราบตามหงเหียนจู้ พร้อมกับสาบานด้วยชะตาเห็นว่า “ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเราจะปฏิบัติตามกฏเหล็กของสำนักตลอดไป สืบทอดปฎิญาเหล็ก จะไม่กลับคำว่าเสียใจเด็ดขาด”

“ดีมาก ในเมื่อพวกเจ้ามีความตั้งใจเช่นนี้ย่อมเป็นการ ดีที่สุด นับว่าไม่ทำให้สายเลือดแห่งเกียรติยศของปฐมบรรพบุรุษที่ ไหลรินอยู่ภายในกายพวกเจ้าต้องเสื่อมเสีย” หลี่ซิเยพยักหน้าช้าๆ

บรรดาผู้อาวุโสรุ่นบุกเบิก ผู้คุมกฎ เจ้าหอทั้งหมดที่อยู่
ในเหตุการณ์ ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลผู้มีอำนาจแท้จริงของทะเลสาบ
ตั่งถึง เวลานี้ทั้งหมดอาศัยชะตาแท้ในการให้คำมั่นสัญญาว่าจะ
ปฏิบัติตามกฎเหล็กของสำนักอย่างเคร่งครัด ซึ่งจะเป็นการเปิด
หน้าประวัติศาสตร์หน้าใหม่ให้กับทะเลสาบตั่งถึง เป็นการต้อนรับ
การถือกำเนิดใหม่ของทะเลสาบตั่งถึง

“ทะเลสาบตั่งถึงเป็นของตระกูลสวี หง หลิน จาง ซึ่ง
ปฐมบรรพบุรุษพวกเขาเหล่านั้นได้ร่วมกันก่อตั้งขึ้นมา พวกเขาถือ
เป็นชนรุ่นหลังของกองพันจิ้งจอกหัวโจกราชสีห์ พวกเขาจะต้อง
จดจำเอาไว้ให้มั่น ในทะเลสาบตั่งถึงไม่เพียงมีตระกูลสวี หลิน หง
เท่านั้น ยังมีตระกูลจางอีกด้วย!” หลี่ชียู่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า
“ข้าไม่สนว่าครั้งนั้นเหล่าบรรพบุรุษพวกเขาจะทำการ
แบ่งสรรปันส่วนเวียงน้ำสิบแปดแห่งนั้นด้วยวิธีใด แต่ จงจำเอาไว้ นับ
แต่วันนี้เป็นต้นไป เวียงน้ำทั้งสิบแปดแห่งคือสมบัติของทะเลสาบ
ตั่งถึง ไม่ใช่สมบัติของคนใดคนหนึ่ง หรือตระกูลใดตระกูลหนึ่ง! สิ่ง
ที่สมควรต้องส่งมอบออกมาก็ต้องมอบออกมาทั้งหมด!”

จางไปถูกก้อยู่ในเหตุการณ์ด้วย คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้พวกหงเทียนจู้ที่เป็นรุ่นอาวโสถึงกับก้มหน้าด้วยความละอาย ครั้งนั้นเหล่าบรรพบุรุษตระกูลตระกูลสวี หลิน หงที่เป็นตระกูลใหญ่ได้ร่วมมือกันกีดกันตระกูลจางออกไป แล้วนำเอาเว้งน้ำทั้งสิบแปดแห่งมาแบ่งกัน

“คุณชาย นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ตระกูลหงของข้าจะส่งมอบเว้งน้ำทั้งเจ็ดแห่งที่อยู่ในความครอบครองคืนให้กับทะเลสาบตั้งถึง การจัดแบ่งเรื่องของสำนักทุกอย่างให้อยู่ภายใต้กฎเหล็กของสำนักเป็นหลัก” หงเทียนจู้รีบเร่งกล่าวออกมา

ความจริงแล้ว ในบรรดาตระกูลใหญ่หลาย ๆ ตระกูลในทะเลสาบตั้งถึงนั้น ตระกูลหงนับว่ามีกำลังที่กล้าแข็งมาก เว้งน้ำสิบแปดแห่งอยู่ในความครอบครองของพวกเขาถึงเจ็ดแห่ง วันนี้ หง

เทียนจู้เป็นคนแรกที่ก้าวออกมาแสดงความจำนงยินดีส่งมอบทุก
อย่างคืนให้กับทะเลสาบตั้งถึง

“ตระกูลหลินของพวกเราที่ยินดีส่งมอบเวียงน้ำจำนวน
ห้าแห่งที่อยู่ในความครอบครองออกมา” แม้แต่หงเทียนจู้ยังยินดีส่ง
มอบเวียงน้ำที่ใหญ่ที่สุดเจ็ดแห่งคืนออกมา เวลานี้ บรรดาตระกูล
อื่นๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์และเป็นผู้กุมอำนาจแท้จริงก็ทยอยกันแสดง
ตน ยินดีนำเอาทรัพยากรที่ได้รับการจัดสรรปันส่วนมาในครั้งนั้น
ส่งมอบคืนให้กับทะเลสาบตั้งถึง

หลี่ซีเย่เพียงพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “พวกเจ้ามีความ
ตั้งใจเช่นนี้ย่อมเป็นการดีที่สุด อนาคตของทะเลสาบตั้งถึงจะต้อง
อาศัยคนรุ่นพวกเจ้าทั้งหมด ตระกูลใหญ่หลายตระกูลพวกเจ้าควร
สามัคคีเป็นอันเดียวกันเอาไว้ เฉกเช่นปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้า
มิฉะนั้นแล้ว เพียงเพราะต้องการผลประโยชน์เล็กน้อยจนสู้กันตาย
ไปข้างหนึ่ง ละก็ ถ้าเป็นเช่นนั้น การก้าวเดินสู่หายนะคงไม่ไกลแล้ว

ต่อให้ศัตรูไม่มาทำลายพวกเจ้า ทะเลสาบตั้งถึงก็ต้องถูกทำลาย
ด้วยน้ำมือของพวกเขาเอง”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซิเย่ได้ทำให้ระดับผู้อาวุโสจำนวน
ไม่น้อยรู้สึกหน้าชา ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขาใช้ว่าจะไม่มีธาตุแท้
ภายใน ไม่มีไฟตาย เสียตาย นับตั้งแต่บรรพบุรุษรุ่นเสียจนจู่เป็นต้น
มา กลับนำเอาสมองและพลังทั้งหมดไว้กับการแก่งแย่งชิงดีกันเอง
และเพราะสาเหตุนี้เอง จึงทำให้บุคคลภายนอกทุกคนต่างมองว่า
ทะเลสาบตั้งถึงพวกเขาไร้แก่นได้ ทั้งๆ ที่พวกเขามีไฟตายที่ทรงพลัง
อยู่ในมือ จนในที่สุด แม้แต่สำนักเช่นแคว้นซี และสำนักฉลาม
โลหิตยังประกาศว่าจะส่งกองทัพมาทำลายพวกเขา

“กองกำลังทั้งสี่ได้กลับคืนสู่ตำแหน่ง กฎเหล็กของ
สำนักก็ได้นำมาใช้อีกครั้ง” หลี่ซิเย่มองดูทุกคน แล้วกล่าวว่า “นับ
จากวันนี้เป็นต้นไป พวกเจ้าได้ต้อนรับวันใหม่ที่กำลังมาถึง สิ่งที่เข้า
จะช่วยพวกเจ้าคงมีเพียงเท่านั้น อนาคตของที่นี่เป็นของพวกเขา”
กล่าวจบ เขาได้ลุกออกจากเก้าอี้ตัวใหญ่ เหลียวหลังกลับไปมองดู

ธงศึก และภาพวาดที่แขวนอยู่บนผนังอีกครั้งหนึ่ง จากนั้น ก้าวเดิน
ออกไปจากหอประชุมใหญ่

หลังจากที่หลี่ซีเย่ก้าวเดินออกจากหอประชุมใหญ่แล้ว
หงเทียนจู้และบรรดาผู้อาวุโส ผู้คุมกฎที่อยู่ในนั้นต่างนั่งเงียบ พวก
เขาอดที่จะก้มหน้าลงไม่ได้ ระลึกถึงเรื่องราวต่างๆ ที่ผุดขึ้นมา
กลางใจ

หลี่ซีเย่ที่เป็นเพียงบุคคลภายนอกคนหนึ่ง สามารถ
ควบคุมทหารอเวจีของทะเลสาบตั้งถึง สามารถควบคุมทวนสาม
ง่าม อีกทั้งด้วยกำลังของตัวเองกระทั่งสามารถสยบทุกๆ คน
ภายในทะเลสาบตั้งถึงเอาไว้ได้

แต่ว่า ด้วยคนที่เป็นเพียงบุคคลภายนอกเช่นเขานั้น
ทั้งที่ทะเลสาบตั้งถึงทั้งหมดวางอยู่ตรงหน้าของเขา เขากลับไม่ได้
มองและไม่ได้ลโมภในอำนาจของทะเลสาบตั้งถึงของพวกเขาเข้าเอา
เสียเลย ยิ่งไม่ได้ต้องการได้ทรัพยากรของทะเลสาบตั้งถึงพวกเขา

ขณะที่ย้อนกลับมามองตัวพวกเขาเอง ทะเลสาบตั้งถึง
เป็นของพวกเขาทุกคนอยู่แล้วแท้ๆ แต่ทว่า ด้วยความเห็นแก่ตัว
เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง พวกเขาเช่นฆ่ากันเอง เบียดเบียนกัน
และกัน ทำให้ทะเลสาบตั้งถึงเหมือนดังเป็นเม็ดทรายที่กระจัด
กระจาย

พวกเขาในฐานะศิษย์ของทะเลสาบตั้งถึง ในฐานะที่
เป็นลูกหลานของตระกูลหง สวี หลิน จางตระกูลใหญ่หลายตระกูล
กลับไม่ได้คิดว่าทะเลสาบตั้งถึงเป็นบ้านของตน คิดว่าเป็นงานเลี้ยง
ยิ่งใหญ่ที่สามารถตัดทวงแบ่งสนับสนุนส่วนผลประโยชน์กันได้เท่านั้น

ไม่ว่าจะมองจากด้านใดก็ตาม เพียงพอที่จะทำให้พวกเขาต้องรู้สึกละอายยิ่งนัก พวกเขาผิดและละอายต่อบรรพชนของตน

ภายใต้ความรู้สึกละอายนี้ ระดับผู้อาวุโสและผู้คุมกฎจำนวนมากไม่น้อยอดที่จะกำหมัดของตนแน่น บ้านของตนเองแต่ไม่รู้จักหวงแหน คนในบ้านของตนเองไม่รู้จักปกป้อง เมื่อเป็นเช่นนี้อาศัยอะไรให้ผู้อื่นมองตัวเราว่ามีค่า?

ทะเลสาบตั้งถึงเป็นบ้านของพวกเขา เป็นบ้านของศิษย์ทุกคน ไม่ใช่เป็นสมบัติของใครคนใดคนหนึ่ง หรือตระกูลใดตระกูลหนึ่ง ทะเลสาบตั้งถึงเป็นของลูกหลานและศิษย์ทุกๆ คน

หลี่ซีเยไม่ได้ไปจากทะเลสาบตั้งถึงในทันที เขายังคงอาศัยอยู่ในทะเลสาบตั้งถึงอีกหลายวัน เขาต้องการรับรู้ถึงกลิ่นอายของฟ้าดินแห่งนี้ และเสวยสุขอยู่กับทะเลสาบและพื้่นน้ำแห่งนี้

กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว บางที ครั้งนี้อาจจะเป็นโอกาสสุดท้าย หรือเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาจะได้พักอาศัยอยู่ที่ทะเลสาบตั้งถึง ในอนาคต บางทีเขาอาจไม่ได้กลับมาอีกเลย ก่อนไปจากที่นี่ หลี่ซีเยจึงต้องการพักอยู่อีกหลายวัน ถือว่าเป็นการเก็บความทรงจำเอาไว้เป็นครั้งสุดท้าย

มองดูน้ำในทะเลสาบที่ส่งประกายใสแจ้วนั้น หลี่ซีเยอดที่จะทอดถอนภายในใจเบาๆ วิญญาณผู้กล้าจำนวนเท่าไรที่ถูกฝังเอาไว้ใต้ทะเลสาบแห่งนี้ จังหวะสุดท้ายก่อนที่พวกเขาจะแก่ชราสิ้นอายุขัย พวกเขาได้ทำการฝังกายเนื้อของตนเอง ทำพิธีบูชาดวงวิญญาณของตน ให้วิญญาณของตนกลายเป็นทหารอเวจี หลับใหลอยู่ใต้ทะเลสาบเป็นนิรันดร์

ในสายตาของบุคคลอื่นมองว่า วิธีการเช่นนี้คือการทำให้วิญญานของตนไม่ได้ผูกได้เกิดตลอดไป ซึ่งผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างปรารถนาที่จะได้ถือกำเนิดขึ้นมาใหม่ ย่อมไม่ต้องการทำเช่นนั้นอยู่แล้ว

แต่ทว่า กองกำลังที่เคยไร้ซึ่งผู้ต่อกรนี้ พวกเขากลับเลือกที่จะทำเช่นนี้

นั่นเป็นเพราะว่าพวกเขารักในผืนแผ่นดินแห่งนี้เป็นอย่างมาก เป็นการอาลัยอาวรณ์ต่อผืนแผ่นดินผืนนี้อย่างยิ่งของพวกเขา สำหรับพวกเขาแล้ว ต่อให้ต้องตายไป พวกเขา ก็จะยังคงปกป้องคุ้มครองผืนแผ่นดินผืนนี้ คุ้มครองลูกหลานที่เป็นชนรุ่นหลังของพวกเขา

“บางที นี่อาจเป็นที่พักพิงที่ดีที่สุดกระมัง” หลี่ชี่เย่อดที่
จะทอดถอนภายในใจเบาๆ รู้สึกกลัดกลุ้ม และจนด้วยเกล้าอยู่บ้าง
วันเวลาที่ยาวนาน ทุกคนต่างมีวิถีของตนที่ต้องก้าวเดินไป

ขึ้นมา
ในเวลานี้ ปราบกฏเสียงเคาะประตูดังก๊อกก๊อกก๊อก

“เข้ามา” หลี่ชี่เย่ได้สติกลับคืน และเก็บชบวนความคิด
ของตนเสีย กล่าวด้วยน้ำเสียงเฉยเมย

ตอนที่ 1283 เป็นสาวใช้ดีไหม

เวลานี้หงเทียนจู้ได้เข้ามาในห้อง เมื่อเห็นหลี่ชีย่แล้ว เขาแสดงคารวะแล้วกล่าวว่า “คุณชาย”

หลี่ชีย่มองดูหงเทียนจู้แล้วเพียงพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “พยายามหน่อยนะ ขอเพียงเจ้ายืนหยัดต่อไป อนาคตของ ทะเลสาบตั้งถึงยังคงราบเรียบและกว้างใหญ่”

เป็นความจริงที่หงเทียนจู้ตั้งใจจะเปลี่ยนแปลงทะเลสาบตั้งถึง เขามีปณิธานยิ่งใหญ่ที่ต้องการทำให้ทะเลสาบตั้งถึงมีความแข็งแกร่ง น่าเสียดายที่ยังคงมีความสามารถไม่เพียงพอ

“ขอบคุณคุณชาย หากไม่มีคุณชายก็จะไม่มีทะเลสาบตั้งถึงในวันนี้ บุญคุณของคุณชายทะเลสาบตั้งถึงพวกเราจะจดจำไว้ชั่วลูกชั่วหลาน” หงเทียนจู้คารวะด้วยความรู้สึกซาบซึ้งยิ่งนัก

กล่าวสำหรับหงเทียนจู้แล้ว หากไม่ได้หลี่ชีย่ลงมือ ต่อให้เขามีใจคิดจะเปลี่ยนแปลงก็มีใจแต่ไร้กำลัง อาศัยตัวเขาเพียงคนเดียว ต่อให้มีศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีความโดดเด่นยินดีติดตาม

อยู่ข้างเขา ก็ไม่สามารถสั่นคลอนบรรดาบรรพบุรุษได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงบรรพบุรุษระดับเสียนจู่เลย

“ไม่ต้องขอบคุณข้า” หลี่ชี่เย่ นั่งมองน้ำในทะเลสาบอยู่ตรงนั้นกล่าวว่า “การที่ข้าลงมือก็ต้องอาศัยการตัดสินใจของเจ้า และสิ่งนี้ก็เป็นการปกป้องคุ้มครองของปฐมบรรพบุรุษ หากไม่ได้รับการปกป้องคุ้มครองจากปฐมบรรพบุรุษก็จะมีทะเลสาบตั้งถึงในวันนี้ หากจะขอบคุณ ก็ให้ไปขอบคุณปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้า พวกเขาอนอยู่ใต้พื้นดินตรงนี้เองแหละ แม้ว่าพวกเขาจะแก่ชราตายมาแล้วนับพันล้านปี แต่ยังคงวางใจบรรดาลูกหลานของพวกเขาเองไม่ได้”

หงเหียนจู่รู้สึกละอายใจจนต้องก้มหน้าลง เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชี่เย่

“ข้ารู้ว่าความสามารถของเจ้ามีขีดจำกัด” หลี่ชี่เย่ มองดูหงเหียนจู่แวบหนึ่ง กล่าวว่า “ต่อไปนี่เจ้าจะต้องไปขอคำชี้แนะจากเจียนหลงเว่ยแห่งบ้านตระกูลเจียน ไปศึกษากับเขาอย่างถ่อมตน ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการบำเพ็ญตน เรียนรู้การร่วมมือกับพันธมิตรต่างๆ ล้วนแล้วแต่มีประโยชน์ยิ่งทั้งสิ้น”

“ข้า ข้า ข้าทำได้หรือ?” หงเหียนจู้รู้สึกไม่มีความ
มั่นใจนอดที่จะเกาหัวแครงๆ ไม่ได้ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

แม้ว่าตัวเขาจะมีฐานะเป็นถึงเจ้าสำนักของทะเลสาบ
ต้งถึง แต่ทว่า เจียนหลงเว่ยบรรพบุรุษผู้เฒ่าแห่งบ้านตระกูลเจียน
นถือเป็นคนหนึ่งที่อยู่สูงเด่นยิ่ง ผู้ที่สามารถได้รับการเอ็นดูจากเขา
นั้น ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์สูงยิ่งทั้งสิ้น

“วางใจเถอะ ข้าจะแจ้งเรื่องนี้ล่วงหน้ากับพวกเขาเอง”
หลี่ชีย่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “หากจะนับเนื่องกันจริงๆ แล้ว
ทะเลสาบต้งถึงมีความสัมพันธ์กับบ้านตระกูลเจียนอยู่ไม่น้อย
ทีเดียว เสียตาย เป็นพวกเจ้าเองที่ไม่เอาไหน จะไปโทษบ้านตระกูล
เจียนไม่สนใจพวกเจ้าก็ไม่ถูก”

“ศิษย์เข้าใจ” หงเหียนจู้อดก้มหน้าลงด้วยความละอาย
ไม่ได้ ครั้งนั้นทะเลสาบต้งถึงของพวกเขามีความร่วมมือที่เข้มแข็ง
ต่อกัน กับหุบเขาสุกใสเองก็มีความสัมพันธ์ที่เข้มแข็งมาก

เสียตาย นับแต่เหล่าบรรพบุรุษระดับเสียนจู้ได้ละทิ้งกฎ
เหล็กของสำนักแล้ว ทำให้ขาดจากความร่วมมืออันเข้มแข็งนั้น

พวกหุบเขาสุกใสก็ไม่ยอมไปมาหาสู่กับพวกเขาอีก เป็นทะเลสาบ
ตั้งถึงที่ตัดทำลายอนาคตของตนเอง

หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ ขณะที่นั่งมองดูน้ำใน
ทะเลสาบ กล่าวว่า “ตลอดเวลาที่ผ่านมา ข้าไม่เห็นด้วยที่จะให้
เผ่าพันธมิตรมนุษย์อาศัยอยู่ที่แดนวิญญานสวรรค์อยู่แล้ว ปฐมบรรพ
บุรุษของพวกเจ้ามีโอกาสที่จะปักหลักตั้งถิ่นฐานในแดนอื่นๆ ของ
เก้าแดน แต่ทว่า กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว พื้นดินแห่งนี้เป็นที่ชื่นชอบ
ของพวกเขายิ่งนัก พวกเขามีความอาลัยอาวรณ์กับมัน
มากมายเหลือเกิน ท้ายที่สุด พวกเขาจึงรั้งอยู่บนผืนดินผืนนี้”

สองมือของหงเทียนจู้ห้อยลงและฟังความจากหลี่ซีเย
เงิบๆ เขามีความเข้าใจเกี่ยวกับอดีตของปฐมบรรพบุรุษอยู่น้อย
มากๆ

สุดท้าย หลี่ซีเยหัวเราะด้วยความขมขื่นและสายหน้า
เบาๆ จากนั้นจ้องมองดูหงเทียนจู้แล้วกล่าวว่า “ไม่ว่าจะพูดอย่างไร
ก็ตาม ทะเลสาบตั้งถึงของพวกเจ้ามีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับ
เทือกเขามังกรยักษ์อยู่ไม่น้อย ปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้าบุกเบิก
ฟ้าดินแห่งนี้และวางรากฐานที่มั่นคงแข็งแรงยิ่งเอาไว้ อนาคตจะเป็น
เช่นใดนั้น ต้องอาศัยพวกเจ้าเองแล้ว ถ้าหากว่าพวกเจ้าไม่เอาไหน
เองละก็ อย่าคิดหวังให้บนก้อนเมฆนั้นมองพวกเจ้าว่าดูดีมีระดับ

ขอเพียงพวกเจ้ามีความตั้งใจและมานะ อนาคตทะเลสาบตั้งถึงพวกเจ้าจึงจะยืนหยัดโดยไม่ล่มสลาย

น้อยครั้งนักที่หลี่ชีย่จะใช้ความพยายามในการพร่ำสอนผู้อื่นเช่นนี้ การที่เขาต้องใช้ความพยายามเช่นนี้ก็เพราะเห็นแก่หน้าของปฐุมบรรพบุรุษของพวกเขา

“จำไว้ให้ดี” หลี่ชีย่สั่งการออกไปว่า “วิญญาณปฐุมบรรพบุรุษของพวกเจ้าได้สถิตคอยคุ้มครองพวกเจ้าอยู่ ขอเพียงพวกเจ้ามีความมานะ ในอนาคตต่อให้ต้องพบกับยุคสมัยที่ยากลำบากกว่านี้ การเปลี่ยนแปลงที่สะท้อนฟ้ามากกว่านี้ พวกเจ้าก็มีโอกาสก้าวข้ามภัยพิบัตินั้นไปได้ แต่ถ้าหากพวกเจ้าไม่มีความเพียรพยายาม ต่อให้วิญญาณปฐุมบรรพบุรุษมีปาฏิหาริย์ ต่อให้ปฐุมบรรพบุรุษคอยปกป้องคุ้มครองพวกเจ้าอยู่เงียบๆ ก็ไร้ประโยชน์ พวกเจ้าต้องละอายต่อปฐุมบรรพบุรุษ และเป็นคนบาปของลูกหลาน”

หงเหียนลู่พยายามไตร่ตรองคำพูดของหลี่ชีย่อย่างละเอียด แม้ว่าเขาไม่สามารถทำความเข้าใจความหมายแท้จริงได้ทั้งหมด แต่เขาได้จดจำเอาไว้ว่ามันไม่กล้าลืมเลือน

“คำสั่งสอนของคุณชาย ศิษย์จะจำใส่ใจให้มัน
ตลอดไป” หงเหียนจู๋คารวะอีกครั้งหนึ่ง

หลี่ซิเย่พยักหน้า มองดูน้ำในทะเลสาบด้วยท่าทีนิ่ง
เงียบ บางทีภัยพิบัติในแดนวิญญานสวรรค์จะต้องมาถึงสักวัน เมื่อ
วันนั้นมาถึง ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะต้องเปลี่ยนไป

สุดท้าย หลี่ซิเย่ได้แต่ส่ายหน้าเบาๆ ไม่ไปคิดมากอีก
ต่อไป หากวันนั้นมาถึงจริง เขาไม่ได้อยู่ที่แดนวิญญานสวรรค์อีก
แล้ว ชะตากรรมของแดนวิญญานสวรรค์อยู่ในกำมือของพวกเขา
เอง

“มีธุระรึ? ” เมื่อหลี่ซิเย่ได้สติกลับคืน มองดูหงเหียนจู๋ที่
ยืนห้อยมือลงอยู่ข้างกายโดยยังไม่ยอมไปไหนแวบหนึ่ง

“เรื่อง เรื่องนี้ เรื่องนี้” หงเหียนจู๋หัวเราะเลือนๆ ทำท่าถู
มือไปมา “ไม่รู้ว่าควรจะพูดว่าอะไรดี” “ไม่รู้ว่าจะเรียงร้อยถ้อยคำ
เช่นใดดี

“มีอะไรก็พูดออกมาเถอะ” หลี่ซิเย่มองดูหงเหียนจู๋แล้ว
พูดท่าทีเฉยเมย

“ข้า ข้า ข้า.....” หงเหียนจู้จ๋าๆ อึ้งๆ อยู่ครึ่งค่อนวัน
พูดไม่ออกสักคำ เขารู้สึกพะอืดพะอมในใจมากมายเหลือเกิน
สุดท้าย หงเหียนจู้ตัดสินใจขั้นเด็ดขาด ผืนใจพูดออกไปว่า
“คุณชายคิดว่าบุตรของข้าเป็นอย่างไรบ้าง? ”

หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมยกับคำถามของหงเหียนจู้ กล่าวว่า
“นางเป็นคนที่ไม่เลวนักคนหนึ่ง มีพลังแฝงอยู่ไม่น้อย เพียงแต่นิสัย
ใจร้อนไปนิดหนึ่ง แต่ ก็นับว่ารู้จักกาลเทศะดี”

“เหอะ เหอะ เหอะ คุณชายชมเกินไปแล้ว” หงเหียนจู้
อดที่จะภูมิใจไปมาไม่ได้ และหัวเราะเจื่อนๆ ไหนๆ ก็พูดออกไปแล้วก็
กััดฟันพูดให้มันจบ “คุณชาย หากว่าท่าน ท่าน ท่านเห็นว่าเป็นไป
ได้ละก็ ให้นาง นางติดตามคุณชาย ไม่ทราบเห็นเป็นประการใด? ”

ในที่สุด หงเหียนจู้ก็พูดสิ่งที่อัดอั้นอยู่ในใจออกมาจน
หมดสิ้น เหมือนได้ยกสิ่งที่หนักอึ้งลงจากบ่า คล้ายทำภารกิจใหญ่
หลวงเสร็จสิ้นลงอย่างนั้น

หลี่ชีย่เพียงแต่ยิ้มโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา กับคำพูด
ของหงเหียนจู้

เมื่อหงเทียนจู้เห็นหลี่ซีเยยิ้มแต่ไม่ตอบ จึงรีบกล่าวว่า “คุณชายอย่าได้เข้าใจผิด คุณชายคือมังกรแท้จริงบนเก้าชั้นฟ้า บุตรีข้าไม่อาจเอื้อม ความหมายของข้า ความหมายของข้าก็คือ ให้นางติดตามรับใช้คุณชาย ให้นางได้เพิ่มพูนประสบการณ์ และได้เปิดหูเปิดตา”

หงเทียนจู้รู้ตัวดี ในใจของเขาเข้าใจดีว่าคนอย่างหลี่ซีเยสักวันก็ต้องบินอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า กระทงอนาคตจะต้องได้เป็นราชันเซียนแห่งยุค แนนอนที่สุด เป็นไปไม่ได้ที่บุตรของเขาจะได้เป็นราชินี

หงเทียนจู้คาดหวังเพียงให้บุตรของตนติดตามหลี่ซีเย ได้ออกไปเพิ่มพูนประสบการณ์ และได้เปิดหูเปิดตา แม้ว่าต้องเป็นสาวใช้อยู่ข้างกายหลี่ซีเย ก็จะทำให้นางได้ประโยชน์ไปชั่วชีวิต

หลี่ซีเยหัวเราะ และสายหน้าเบาๆ ว่า “ลูกสาวของเจ้า เป็นผู้หญิงที่ไม่เลวคนหนึ่ง เสียตาย ข้าไม่สามารถให้นางมาอยู่ข้างกายได้”

“คุณ คุณชายหากไม่รังเกียจ รับนางเอาไว้เป็นสาวใช้ก็ได้” หงเหียนจู้ยังไม่ยอมละความพยายาม เขาหวังให้บุตรของตนมีอนาคตที่ดีกว่านี้ การที่บุตรของเขายังคงอยู่ในทะเลสาบตั้งถึงต่อไป ประสบการณ์ที่จะได้คงมีจำกัด ขณะที่ด้วยอายุและภาระหน้าที่ของเขา ฤทธิขิตให้เขาต้องแก่ตายอยู่ในทะเลสาบตั้งถึงอยู่แล้ว

ขณะที่บุตรของเขาอายุยังน้อย เขาหวังจะให้นางได้ท่องเที่ยวในโลกกว้าง อีกทั้งหลี่ชียเอคือผู้ที่ฉกฉวยได้ดีที่สุดอย่างไม่ต้องสงสัย

“โซ่วซ่าจะรังเกียจนาง” หลี่ชียเอสายหน้าเบาๆ กล่าว “แต่เป็นเพราะซ่าไม่สามารถให้นางติดตามซ่าได้ วิธีทางที่ซ่าจะเดินไปนั้นหาใช่ทางที่นางสมควรก้าวเดินไป”

หงเหียนจู้อ้าปากจะพูด แต่ว่า ก็ไม่รู้ว่าควรจะพูดว่าอย่างไรดี รู้สึกก่ดก่ดก่ดอยู่ในใจ

“พ่อ ซ่ามีวิถีชีวิตของซ่าเอง ซ่าเดินไปตามวิถีทางของตนเองได้” ในเวลานี้เอง หงยวีเจียวได้บุกเข้ามาจากด้านนอก สีหน้าของนางแดงก่ำ กระทบดูเหมือนจะเคืองๆ อยู่บ้าง เป็นการชัดเจน นางได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอแล้ว

“ศิษย์พี่ เจ้าอย่างได้เข้าไป” จังหวะที่หงยวีเจียวบุกเข้าไปนั้น ยังมีผู้หญิงอีกคนรู้สึกจะตกใจมาก รีบดึงตัวนางเอาไว้ ผู้หญิงคนนั้นก็คือแม่นางหลินนั่นเอง

แต่ทว่า หงยวีเจียวที่กำลังโกรธ แม่นางหลินจึงไม่สามารถดึงตัวนางเอาไว้ ต้องปล่อยให้นางบุกเข้าไป

“เจ้าตามเข้ามาทำไม” หงเทียนจู้รู้สึกตกใจเมื่อเห็นหงยวีเจียววิ่งเข้ามา

“พ่อ ข้าเองหาใช่เด็กสามขวบ ไม่ต้องให้ท่านจัดการให้กับข้า แม้ข้าเพียงลำพังคนเดียว ข้าก็มีทางเดินของข้าเอง” สุดท้าย หงยวีเจียวได้กระทุบเท้าด้วยท่าที่เหมือนโกรธเคืองยิ่ง เป็นที่แน่ชัดว่านางกำลังพุดออกมาด้วยความน้อยใจ

“ห้ามพุดจาเหลวไหล ต่อหน้าคุณชายห้ามเสียมารยาท” หงเทียนจู้รีบกล่าวเ็ดหงยวีเสียวเอาไว้

หงยวีเจียวทั้งอับอายทั้งโมโห และโกรธเคือง รู้สึกว่า หากยังคงร้องอยู่ที่ตรงนี้เป็น การเสียนหน้า ไม่รู้ว่าจะเอาหน้าไปไว้ไหน จึงกระต๊อบเท้าทีหนึ่งแล้วหันหลังวิ่งออกไปทันที

“คุณชาย บุตรีข้าเสียมารยาทแล้ว ศิษย์จะไปพูดกับนางเอง” หงเทียนจู้รีบเร่งคารวะต่อหลี่ชียเอ และกล่าวขออภัยต่อหลี่ชียเอ จากนั้นวิ่งตามออกไป

หลี่ชียเอเพียงยิ้มชนิดหนึ่งเท่านั้นกับการงอนของหงยวีเจียว “ไม่ได้พูดอะไร

เมื่อหงยวีเจียววิ่งออกไปแล้ว โดยมีหงเทียนจู้วิ่งตามไป ภายในห้องจิ้งเหลื่อเพียงหลี่ชียเอกับแม่นางหลินเท่านั้น

เมื่อเหลื่อเพียงตนเองอยู่ในห้องคนเดียว ทำให้แม่นางหลินกลับรู้สึกตื่นเต้นจนไม่รู้ว่า จะเอามือทั้งสองข้างไปวางไว้ตรงไหนดี ท่าทางดูจะเก้อเขินยิ่งนัก

“ศิษย์พี่นางเป็นคนดีมาก เพียง เพียงแต่เมื่อครู เมื่อครู นางอนนิตหน้อยเท่านั้นเอง” แม่นางหลินพูดแก้ต่างแทนหงยวีเจียวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

หลี่ชีย่หัวเราะเหน็ดหนึ่ง มองดูผู้หญิงที่แลดูสูงส่งงดงาม
ตรงหน้า กล่าวว่า “เจ้าชื่ออะไร?”

ในใจของแม่นางหลินสะท้อนเหน็ดหนึ่ง เมื่อได้ยินคำ
กล่าวของหลี่ชีย่ รู้สึกหัวใจเต้นระทึกจนพูดจาติดขัดไม่รู้ในไหล
“ข้า ข้า ข้าชื่อหลินเมี่ยว” กล่าวพลาง นางอดที่จะเงยหน้าขึ้น
มองดูหลี่ชีย่แวบหนึ่ง หน้าแดงริบกำลงทันที

ปกติแล้ว หลินเมี่ยวหาใช่คนที่คร่ำครึและซื่อฉลาด
กระทั่งเรียกได้ว่ามีความสง่างามในการต้อนรับขับสู้กับผู้อื่น แต่
ทว่า เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชีย่แล้ว นางไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร ดู
ตื่นเต้นเป็นพิเศษ

“สายเลือดศักดิ์สิทธิ์ล้ำเลิศของตระกูลหลิน” หลี่ชีย่
จ้องมองนางพร้อมกับพยักหน้าและกล่าวออกมา

หลินเมี่ยวไม่อาจควบคุมจิตใจของตนให้สงบได้ ริบเร่ง
พยักหน้าและกล่าวว่า “ใช่ ใช่ ใช่ ศิษย์พี่นาง นางมีสายเลือดที่
ดีกว่าของข้าเสียอีก สายเลือดศักดิ์สิทธิ์ล้ำเลิศของ ของ ของข้า

เทียบ เทียบไม่ได้กับสายเลือดของศิษย์พี่” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว
ใบหน้าของนางแดงกำ

ตอนที่ 1284 หลินเมี่ยว

หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ มองดูหลินเมี่ยวที่ยืนก้มหน้า
กล่าวว่า "สายเลือดไม่ได้แบ่งแยกว่าดีหรือเลว ไซ้ว่าใครเกิดมาก็
ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าสูงส่ง หรือใครเกิดมาก็ถูกลิขิตเอาไว้ว่าต่ำ
ต้อย"

"เป็น เป็น เป็นเรื่องจริงหรือ?" หลินเมี่ยวที่ก้มหน้าก้ม
ตา แอบเหลือบมองดูหลี่ชีย่แวบหนึ่งแล้วรีบละสายตากลับไป ทำที่
ดูตื่นเต้นมาก

หลี่ชีย่กล่าวท่าทีจริงจังว่า "ข้าไม่จำเป็นจะต้องโกหก
เจ้า ที่ข้าพูดมานั้นทุกถ้อยทุกคำล้วนแล้วแต่เป็นความจริง ทุกคำ
ทุกตัวอักษรล้วนออกมาจากใจ"

“ข้า ข้า ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนี้” หลินเมี่ยว
เข้าใจว่าหลี่ชีย่คงเข้าใจนางผิด รู้สึกร้อนรนจนแทบจะร้องไห้
ออกมาเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่ รีบเร่งกล่าวว่า “ข้า ข้า ข้า
ไม่ได้สงสัยถึงความหมายในคำพูดของท่าน.....”

หลี่ชีย่ถึงกับยิ้มเจื่อนๆ เมื่อเห็นหลินเมี่ยวที่มีท่าที
ตื่นเต้นอย่างนั้น เขาสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “เจ้านั่งลงเถอะ ข้าจะเล่า
เรื่องเกี่ยวกับสายเลือดให้เจ้าฟัง” พูดพลาง ชี้ไปยังเก้าอี้ที่อยู่ข้างๆ

หลินเมี่ยวลงเลนิดหนึ่ง สุดท้ายนางได้นั่งลงข้างๆ นาง
รู้สึกได้ถึงใบหน้าที่ร้อนผ่าวเมื่อนั่งอยู่ข้างๆ หลี่ชีย่ แต่ทว่า ภายใน
ใจอดที่จะรู้สึกหวนซึ่งไม่ได้

หลี่ซีเยจ้องมองนางและกล่าวอย่างจริงจังว่า “สายเลือด ไม่ได้มีการแบ่งว่าใครสูงส่งใครต่ำต้อย อย่างน้อยที่สุดข้ามองว่า อย่างนั้น ในสายตาของชาวโลก หรือในสายตาของผู้บำเพ็ญตน บางทีอาจมองว่าบุคคลใดบุคคลหนึ่งมีสายเลือดที่ต่ำต้อย แต่ ห้ายที่สุดแล้วผู้คนจำนวนเท่าไรที่พวกเขา มองว่ามีสายเลือดต่ำ ต้อยนั้นได้เหยียบพวกเขาเอาไว้ได้ฝ่าเท้า”

“เป็นเช่นนี้หรือ?” ได้นั่งอยู่ข้างกายของหลี่ซีเย หลิน เมี่ยวรู้สึกถึงความพอใจที่บอกไม่ถูก คำพูดของหลี่ซีเยที่พูดเสียง แผ่วเบาและเปี่ยมด้วยความดั่งดุดดั่งแม่เหล็ก ทำให้นางรู้สึกว่านาง นั้นโชคดี

“มันเป็นเช่นนี้” หลี่ซีเยกล่าวอย่างจริงจังหนักแน่น “นับแต่อดีตกาลมา มีราชันเซียนจำนวนเท่าไรที่ถูกผู้คนเขามองว่า เป็นพวกที่มีสายเลือดต่ำต้อย? ไซ้ว่าราชันเซียนทุกคนล้วนแล้วแต่ มีชาติกำเนิดที่สูงส่งเสมอ อีกทั้งมีโอรสราชันเซียนจำนวนเท่าไรใน โลกที่ห้ายที่สุดแล้ว ถูกคนเขาเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้า?”

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว ขอเพียงเจ้ามีจิตแห่ง
เต้าดวงหนึ่งที่สูงส่ง เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าก็จะมีสายเลือดที่สูงส่งอยู่
ในครอบครอง” หลี่ซีเยกล่าวว่า “นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา พวกที่
ดำรงอยู่ในฐานะยโสโอหังยิ่งจำนวนมาก ระดับที่ปราศจากผู้ต่อกร
จำนวนมาก สิ่งที่พวกเขาภาคภูมิใจมากที่สุดหาใช่สายเลือดที่
สูงส่งหรือต่ำต้อยของพวกเขา แต่เป็นความสูงส่งของจิตแห่งเต้า
ของพวกเขาเอง เมื่อมีจิตแห่งเต้าดวงหนึ่งที่สูงส่ง เชื่อมมั่นในตนเอง
และมุ่งมั่น ย่อมมีค่ามากกว่าและเต็มเต็มทุกสิ่งทุกอย่างได้”

“ข้า ข้าได้ยินเขาพูดกันว่า คุณชายคือ คือสายเลือด
โอรสราชันเซียน ในมุม มุมมองของข้า คุณชายสูงส่งกว่าทุกคน”
หลินเมียวแอบเหลือบมองหลี่ซีเยที่หนึ่ง เมื่อนางคำพูดเช่นนี้
ออกมา ทำให้นางรู้สึกถึงใบหน้าที่ร้อนผ่าว ทั้งยังเร่าร้อนไปทั้งตัว
อีกด้วย นางหลุดปากพูดคำๆ นี้ออกมา แม้คิดจะควบคุมแต่ก็คุมไม่
อยู่

หลี่ชียเอ่อดที่จะหัวเราะไม่ได้ สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า
“จะเป็นสายเลือดโอรสราชันเซียนหรือไม่ ในสายตาของข้าเองมัน
เป็นเรื่องที่อย่างไรก็ได้ กล่าวสำหรับข้าแล้ว ข้ามีจิตแห่งเต๋าที่มั่นคง
ในครอบครอง ข้าก็มีทุกสิ่งในโลกอยู่ในครอบครอง ขอเพียงจิต
แห่งเต๋าไม่สูญสลาย แม้ล้มเหลวก็ยังคงเริ่มต้นใหม่ได้ อุปสรรคทำ
ให้ข้ามีความกล้าหาญมากยิ่งขึ้น ความสำเร็จก็ไม่ทำให้ข้าลืมน
ข้าคือข้า จิตแห่งเต๋าไม่เสื่อมสลาย คงอยู่เป็นนิรันดร์”

“ดังนั้น กล่าวสำหรับตัวข้าเองแล้ว การมีจิตแห่งเต๋าที่
มั่นคงอยู่ในครอบครอง ก็คือครอบครองได้ทุกสิ่ง” หลี่ชียเอ่อกว่า
อย่างจริงจังกับนาง

“คุณชายคือมังกรแท้จริงของเก้าชั้นฟ้า รบไม่เคยแพ้”
หลินเมี่ยวหลุดปากกล่าวคำชื่นชมออกไป นางอดที่จะมองดูหลี่ชียเอ่

ไม่ได้ ในสายตาของนางแล้ว หลี่ชีย่เป็นอะไรที่สมบูรณ์แบบ เมื่อนางได้สติคืนกลับมา รู้สึกหน้าแดงจนต้องก้มหน้าลง

หลี่ชีย่สายหัว แล้วกล่าวว่า "ขอเพียงเจ้ามีจิตแห่งเต๋าดวงหนึ่งที่มั่นคง เจ้าก็สามารถกลายเป็นหงส์ที่อยู่บนท้องฟ้าได้ โบายบินบนท้องฟ้าที่อยู่ไกลแสนไกลนั้น"

"ข้า ข้า ข้าทำได้หรือ?" หัวใจของหลินเมี่ยวรู้สึกสะท้านนิดหนึ่ง เหมือนถึงถูกไฟฟ้าดูดอย่างนั้น เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่ การเป็นหงส์ที่โบายบินอยู่บนท้องฟ้าเป็นเรื่องที่นางไม่เคยคิดมาก่อน

ในเวลานี้ คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่เสมือนฟ้าแลบที่วิ่งผ่านหัวใจของนาง ทันใดนั้นทำให้นางรู้สึกเหมือนได้มองเห็นประกายที่สวยงามที่สุดในโลกอย่างนั้น

“ทำไมจะไม่ได้?” หลี่ชียเอ่ยิ้มชนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ใครบอกว่าชีวิตคนเราพลันถือกำเนิดขึ้นมา ก็ถูกลิขิตไว้แล้วว่า ต้องสูงส่ง ใครถือกำเนิดพลันก็ต่ำต้อย? บนโลกนี้เดิมทีก็ไม่มีเรื่องสูงส่งกับต่ำต้อยอยู่แล้ว เจ้ามีจิตใจที่สูงส่ง เจ้าก็สูงส่ง! ในอดีตที่ผ่านมา มีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ฝันแก้ไขชะตาชีวิต.....”

“..... วันเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา มีผู้คนที่มิชาติกำเนิดต่ำต้อยจำนวนเท่าไรได้ฝากร่องรอยที่ไม่สามารถลบเลือนไว้กับสายน้ำแห่งกาลเวลาไปตลอดกาล” หลี่ชียเอ่กล่าวว่า เจกเช่นราชันเซียนหญิงหงเหียน ขณะที่นางยังเล็กนางเป็นเพียงเด็กผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น นางเกิดในยุคที่เฟื่องฟูด้วยดารุ่ง นางเป็นเพียงผู้ที่ธรรมดา มากจนไม่รู้จะธรรมดาอย่างไรอีกแล้วคนหนึ่งเท่านั้น”

ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงหน้าแล้ว หลี่ชีย่หยุดนิดหนึ่ง กล่าววา
"ด้วยเด็กผู้หญิงที่สุดแสนจะธรรมดาคนหนึ่งนี่แหละ นางก้าวเดินไป
เรื่อย ๆ ผ่านความยากลำบากจำนวนนับไม่ถ้วน เคยร้องไห้ เคย
หัวเราะ แต่ นางไม่เคยถอย สูดหายใจ มีดาวรุ่งจำนวนเท่าไรที่ถูกลาง
เหยียบเอาไว้ใต้ฝ่าเท้า และมีโอรสราชันเขียนจำนวนเท่าไรที่ถูก
นางสังหาร ด้วยจิตแห่งเต่าที่มั่นคง ทำให้นางสามารถพลาดวิถีทาง
ที่ปราศจากผู้ต่อกรสายหนึ่งขึ้นมา"

หลินเมี่ยวอดที่จะเงยหน้าก้มอยู่ขึ้นมา ฟังหลี่ชีย่พูด
มองดูหลี่ชีย่ มองดูโครงหน้าที่ธรรมดา ทำให้นางหลงใหลโดยไม่
รู้ตัว หน้าตาที่ธรรมดากลับมีเสน่ห์ยิ่งนัก ทำให้นางมองไม่รู้จักเบื่อ
น้ำเสียงของเขาช่างน่าฟังเหลือเกิน เปี่ยมด้วยความฉลาดเฉียบ
แหลมและมีสายตาที่ยาวไกล เปี่ยมด้วยแรงดุด

“คติประจำใจตลอดชั่วชีวิตของราชันเซียนหญิงหง
เทียนก็คือ นกกระลอกแลนางแอ่นถาจะเข้าใจถึงปณิธานอัน
กว้างไกลของท่านฟ้า!” นางจดจำประโยคนี้เอาไว้มันตลอดชีวิต
ดังนั้น นางจึงได้ตั้งชื่อว่าหงเทียน” หลี่ชียะกล่าวกับหลินเมี่ยวว่า
“เจ้าก็สามารถทำได้ถึงจุดนี้ ไม่ใช่เป็นเพราะว่าสายเลือดของตนสูง
หรือต่ำ และรู้สึกว่าคุณเองนั้นต่ำกว่าคนอื่นเขาครึ่งหนึ่ง”

หลินเมี่ยวที่ฟังคำหลี่ชียะแล้วถึงกับเหม่อลอย หลังจาก
ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ นางจึงพิมพ์ออกมาว่า “นกกระลอกแล
นางแอ่นถาจะเข้าใจถึงปณิธานอันกว้างไกลของท่านฟ้า!”

ในเวลาตัวเอง ฉับพลัน ประโยคนี้เหมือนได้จุดประกาย
ชีวิตของนางให้สว่างไสวขึ้นมา คำพูดของหลี่ชียะเหมือนได้ร่าง
โครงร่างของชีวิตให้กับนาง เหมือนว่านางสามารถรู้สึกได้ว่าชีวิต
ของนางพลันสว่างไสวขึ้นมาทันที

ก่อนหน้านี้ นางไม่เคยนึกถึงปัญหาข้อนี้มาก่อน กล่าวสำหรับนางแล้ว ทะเลสาบตั้งถึงมีขนาดเพียงเท่านี้ เมื่อเทียบกับสายสำนักเทพเจ้าแห่งทะเล หรือสายสำนักราชันเซียนแล้ว เรียกว่าไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

นางเป็นเพียงศิษย์ธรรมดาทั่วไปคนหนึ่งของทะเลสาบตั้งถึงเท่านั้น เหนือนางขึ้นไปยังมีศิษย์พี่คนอื่นๆ ผู้ที่มีความโดดเด่นกว่านางก็มีอยู่ไม่น้อย เจกเช่นหงยวีเจียวที่เหมือนดังเป็นพี่น้องห้องเดียวกันก็มีความโดดเด่นเหนือกว่านางในทุกๆ ด้าน

ดังนั้น กล่าวสำหรับหลินเมี่ยวแล้ว วิธีชีวิตของนางอย่างมากที่สุดก็คงได้แค่ธรรมดาที่อาจมีอะไรที่แปลกใจแทรกเข้ามาในชีวิตบ้างก็เท่านั้นเอง เปรียบกับผู้ที่เหนือกว่านางยังคงด้อยกว่า เทียบกับผู้ที่ด้อยกว่านางย่อมมีดีกว่าแน่นอน หากคิดจะเป็นให้ได้ตั้งชั่งกวางนเพยเยียน หรือราชินีเทพเจ็ดสมุทรประเภทนั้นล่ะก็ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

ด้วยเพราะสาเหตุนี้เอง จึงทำให้หลินเมี่ยวมีความเฉย
เมยไม่ได้มีความมุ่งมาดปรารถนาอะไรมากมาย กล่าวสำหรับนาง
แล้ว ขอเพียงสามารถกระทำในสิ่งที่ตนชอบได้ นางก็พึงพอใจที่สุด
แล้ว

แต่ว่า เวลาที่คำพูดของหลี่ชียเอกลับนำมาซึ่งแสงสว่าง
ให้กับชีวิตอันโง่เขลาของนางอย่างกะทันหัน เหมือนหนึ่งส่องสว่าง
ให้กับชีวิตของนาง คำพูดของหลี่ชียเอเปรียบประดุจตะเกียงที่ชี้นำ
ทางแห่งชีวิตของนางอย่างนั้น

“จิตคงอยู่ ฝันก็คงอยู่” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวว่า “หวนนึกถึง
อดีต แคंपฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้าที่เป็นตระกูลใหญ่ เช่นสวี หลิน
ฉาง หง ตระกูลของพวกเขาไม่เห็นจะมีธาตุแท้ภายในดีไปกว่า

ทะเลสาบตั้งถึง แต่ทว่า ท้ายสุดพวกเขา กลับกลายเป็นกองทัพที่
ปราศจากผู้ต่อกร พวกเขาพี่น้องรักใคร่ นำพาลูกหลานของ
ตระกูลหลังเลือดสมรภูมิ เพื่อตัวเอง เพื่อเผ่าพันธุ์ สร้างชื่อเสียงที่
โด่งดังไม่อาจลบเลือนให้กับตระกูลแซ่ของตนเอง”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ หลี่ซีเยจ้องมองหลินเมี่ยวด้วยสายตา
ที่ตราตรึงแวบหนึ่ง กล่าวว่า “การที่ปฐุมบรรพบุรุษพวกเขาเจ้าสามารถ
เป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกร พวกเขาพี่น้องร่วมกันกวาดล้างไปทั่วเก้า
ชั้นฟ้าสิบแดนดิน ทำให้กองทัพราชันเซียนยังต้องอ่อนข้อให้
ทั้งหลายเหล่านี้หาใช่เป็นเพราะพวกเขามีสายเลือดที่สูงส่งเพียงใด
อยู่ในกาย ใ้ว่าพวกเขามีชาติกำเนิดที่สุดยอดเยี่ยมมากเช่นใด แต่เป็น
เพราะพวกเขามีจิตแห่งเต๋าที่ไม่ยอมแพ้พ่ายอยู่ในครอบครอง”

หัวใจของหลินเมี่ยวพลันเต้นตุบตามขึ้นเมื่อได้ยิน
คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย นางที่มีความอ่อนโยนของความเป็นสาว
อดที่จะรู้สึกเลือดอุ่นๆ ในกายที่เดือดพล่านขึ้นมา จินตนาการถึง
ปฐุมบรรพบุรุษของพวกเขา จินตนาการถึงความเป็นกองทัพจิ้งจอก

หัวใจราชสีห์ที่กวาดล้างไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ทั้งหมดล้วน
แล้วแต่เพียงพอที่จะทำให้นางรู้สึกภาคภูมิใจ นี่คือเกียรติยศที่เป็น
ของปฐมบรรพบุรุษพวกเขา

เวลานี้ หลินเมี่ยวพลันนึกฝันจนเหม่อลอย จังหวะนี้เอง
นางอดที่จะมีจินตนาการที่ล่องลอยไปไกลไม่ได้ ทันใดนั้น ภายใน
ใจของนางบังเกิดความผ่นขึ้น บังเกิดความไฝ่ผ่นขึ้นมา

“จิตคงอยู่ ผ่นก็คงอยู่” หลินเมี่ยวพูดออกมาคล้ายๆ
กัมมฆายอยู่บ้าง

“ถูกต้อง จิตคงอยู่ ผ่นก็คงอยู่” หลี่ซีเยพูดให้กำลังใจ
ว่า “อนาคตของพวกเขาเจ้าที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ก็คืออนาคตของ
ทะเลสาบตั้งถึง นอกจากพวกเขาแล้วยังจะมีใครสามารถบงการ

ชะตาของทะเลสาบตั้งถึงได้? ชะตาของทะเลสาบตั้งถึงอยู่ในกำมือ
ของพวกเขา อยู่ในกำมือของกลุ่มคนรุ่นใหม่เช่นพวกเขา”

ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลินเมี่ยวได้สติคืนกลับมา นางอด
ที่จะแอบเหลือบมองดูหลี่ชียะหลายครั้ง กล่าวเสียงแผ่วเบาออกมา
ว่า “ข้า ข้า ข้าเพียงคิดอยากจะมีชีวิตที่ตนเองชื่นชอบ อยู่อย่างมี
ความสุข” เอ๋ยถึงตรงนี้ นางอดที่จะแอบเหลือบมองหลี่ชียะอีกครั้ง
ใบหน้าร้อนผ่าว ก้มหน้าลง

“หนทางนั้นขอเพียงก้าวเดินไปเรื่อยๆ ก็พอ ขอเพียง
เจ้ายืนหยัด ขอเพียงเจ้าเฝ้ารักษาเอาไว้ก็เพียงพอแล้ว จะเป็นผู้
ปราศจากผู้ต่อกรหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับวาสนาก็แล้วกัน” หลี่ชียะ
ปลอบและโห่กำลังใจ “ทะเลสาบตั้งถึงต้องอาศัยกลุ่มคนรุ่นใหม่ไป
ปกป้องรักษา ถ้าหากแม้พวกเขาเองยังไม่ปกป้องคุ้มครองบ้านของ
ตน แล้วจะให้ใครเขามาคุ้มครองเล่า? เจ้าว่าอย่างนั้นไหมล่ะ”

“ถูกต้อง” หลินเมี่ยวเร่งรีบพยักหน้า ในใจของนาง คล้อยตามอย่างยิ่ง ในใจของนางฟังว่าสิ่งที่หลี่ซิเย่พูดมาทั้งหมด ล้วนแล้วแต่เปี่ยมด้วยเหตุผลและฉลาดเฉียบแหลมและมีสายตาวินิจฉัย

“ไปพยายามเข้า ไปรักษาเอาไว้อย่างมั่นคงเถอะ ของเพียงกลุ่มคนรุ่นใหม่เช่นพวกเจ้าพยายามเข้าไว้ ไปปกป้องรักษา ทะเลสาบตั้งถึงจึงจะมีอนาคตที่ดีกว่านี้” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว น้อยครั้งนักที่หลี่ซิเย่จะมีท่าทีที่อ่อนโยนเพียงนี้ กล่าวว่ “ข้มอบหมายทะเลสาบตั้งถึงให้กับเจ้า เจ้าคิดว่าทำได้มั้?”

พูดไปพูดมา ภายในใจของหลี่ซิเย่ยังคงคาดหวัง ทะเลสาบตั้งถึงมีอนาคต อย่างไรก็ตามเสียพวกหงเทียนจู่ก็แก่ชราแล้ว อนาคตของทะเลสาบตั้งถึงยังคงต้องอาศัยพวกหลินเมี่ยวที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่

หลินเมี่ยวที่ปกติเป็นคนขี้อาย ทันใดนั้นนางพลันรู้สึกถึงภายในใจที่อบอุ่นขึ้นมากะทันหัน รู้สึกหวานซึ่งเหลือเกิน เวลาที่หลี่ชีย่บอกว่าจะมอบทะเลสาบตั้งถึงให้กับนาง เป็นการให้ความเชื่อถือตัวนางยิ่งนัก เป็นการคาดหวังในตัวนางอย่างยิ่ง

“ข้า ข้าจะทำตามที่ท่านกล่าว” สุดท้าย หลินเมี่ยวเงยหน้าขึ้นสู้อกับสายตาของหลี่ชีย่ นางกล่าวอย่างหนักแน่นมั่นคงต่อหลี่ชีย่ โดยไม่รู้ว่านางไปเอาความกล้ามาจากไหน

ตอนที่ 1285 จากไป

หลี่ชียเอ่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม มองดูสายตาคาที่มั่นคงของ หลินเมี่ยวแล้วพยักหน้ากล่าวว่า “ข้าเชื่อเจ้า เจ้าต้องทำได้แน่ เจ้า ต้องทำได้อย่างแน่นอน”

คำพูดที่ยืนยันเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ เหมือนให้หลินเมี่ยว ได้ดื่มน้ำทิพย์เข้าไปอย่างนั้น รู้สึกเหมือนตัวเบาหัวจนวนตัวลอย เหมือนว่ากำลังอยู่ท่ามกลางปุยมะฆายอย่างนั้น

ข้าเชื่อเจ้า คำพูดที่ธรรมดาๆ แต่สำหรับหลินเมี่ยวแล้ว มันเปี่ยมด้วยพลัง คำพูดนี้เมื่อออกมาจากปากของหลี่ชียเอ่มันเปี่ยม ด้วยเสน่ห์

สำหรับหลินเมี่ยวแล้ว คำพูดคำนี้ของหลี่ชีย่ไพเราะกว่าคำว่าคำชื่นชมไหนๆ ทั้งสิ้น ในขณะที่ทำให้นางรู้สึกเปี่ยมล้นด้วยความสุข ในใจรู้สึกหวานฉ่ำยิ่งนัก ไม่มีเรื่องใดสามารถทำให้นางสบายใจมากไปกว่านี้อีกแล้ว

“น้ำลายเกือบจะหกแล้วละ” หลี่ชีย่อดที่จะอมยิ้มและพูดหยอกเล่น เมื่อเห็นท่าทีที่เหม่อลอยของหลินเมี่ยว

หลินเมี่ยวที่ได้สติกลับมา พลันรู้สึกหน้าแดงลามไปจนเกือบถึงคอ ทำให้นางรู้สึกได้ถึงใบหน้าที่ร้อนฟ่าว แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม นางยังรู้สึกถึงความหวานจี๊ดที่บังเกิดอยู่ภายในใจ แลดูสบายใจยิ่งนัก ความหวานเช่นนี้สามารถคงความหวานอยู่ได้อีกนานสำหรับนาง

“ไปเถอะ คงมีสักวันที่เจ้าจะโบยบินอยู่บนเก้าอี้ฟ้าสิบ
แดนดินเหมือนดั่งหงส์” หลีซีเยพูดโดยแฝงไว้ซึ่งรอยยิ้ม

หัวใจของหลินเมี่ยวเวลานี้ล่องลอยขึ้นมา นางแลดูมี
ความสุขอะไรปานนั้น ช่างโชคดีเช่นนั้น แม้แต่การย่างก้าวยังรู้สึก
เบาหวิว ก้าวเดินไปยังประตูอย่างรวดเร็ว

“ข้า ข้ายังสามารถพบกับท่านอีกหรือไม่?” เมื่อหลิน
เมี่ยวก้าวเดินถึงประตูแล้วได้หันกลับมาและมองไปยังหลีซีเย

หลีซีเยมองดูท่าทางของหลินเมี่ยวแล้วต้องทอดถอน
ภายในใจเบาๆ รู้สึกจนด้วยเกล้าอยู่บ้าง แต่ เขายังคงเผยรอยยิ้ม
ออกมา ผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า “หากมีวาสนาย่อมได้พบกัน ถ้า
หากวันหนึ่งข้าไม่ได้อยู่กับฟ้าดินแห่งนี้แล้ว บนเก้าอี้ฟ้าเจ้ายังหา
ข้าได้พบอยู่แล้ว”

“ข้าเข้าใจ” หลินเมี่ยวอดที่จะจ้องมองหลี่ชียเออย่าง ลึกซึ้งทีหนึ่ง แม้วนางจะเป็นคนชี่อายุแต่เวลานี้ก็จ้องมองอย่าง ลึกซึ้งหลงใหลยิ่งนัก เหมือนว่าต้องการให้ภาพของหลี่ชียเอได้จดจำ เอาไว้ในใจให้มั่น และสลักเอาไว้ในใจอย่างมั่นคง ไม่มีวันลืมเลือน ตลอดไป

หลังจากหลินเมี่ยวจากไปแล้ว หลี่ชียเออดทอดถอนใจ ออกมาเบาๆ ไม่ได้ มองดูน้ำที่อยู่ในทะเลสาบ กล่าวเฉยเมยว่า “เมื่อความรักมากล้นกลับกลายเป็นเบาบาง ห้ายสุดแล้วไร้รักย่อม ดีกว่ามากรัก การจะหมางเมินต่อความรักนั้น มีสักกี่คนที่สามารถ ทำได้เล่า”

จบคำ หลี่ชียเอค่อยๆ กลับตาทั้งสองข้างลง เข้าสู่สมาธิ ฌาน ไม่รับรู้เรื่องราวภายนอกอีก

หลี่ชียเอออาศัยอยู่ในทะเลสาบตั้งถึงไม่กี่วัน เจียนหลงเว่ย ก็ได้เดินทางมารับตัวเขา ต่อให้เจียนหลงเว่ยไม่มา หลี่ชียเออก็ตั้งใจจะไปจากทะเลสาบตั้งถึงอยู่แล้ว

“ไต่เท้า เทพมังกรได้แจ้งข่าวมาว่า ทุกอย่างเตรียมพร้อมสรรพ ไต่เท้าต้องการให้เปิดประตูเมื่อไหร่?” เจียนหลงเว่ย เอ่ยขึ้นหลังจากได้พบกับหลี่ชียเอ

“วันนี้เลยก็แล้วกัน ข้าสมควรต้องไปแล้ว” หลี่ชียเออที่ยืนอยู่ตรงหน้าต่างกล่าวขึ้น ขณะมองดูน้ำที่อยู่ในทะเลสาบ

“ได้เท่าไม่อยู่ต่ออีกสักหลายวันรึ?” เลียนหลงเว่ยเอ่ย
ขึ้น ในใจของเลี่ยนหลงเว่ยเองก็ปรารถนาจะให้หลี่ซีเยพักอาศัยอยู่
ในตระกูลเลี่ยนอีกสักหลายวัน

หลี่ซีเยมองดูเลี่ยนหลงเว่ย ยิ้มกล่าวว่า “เจ้าก้าวเดิน
มาถึงวันนี้เห็นว่าเยี่ยมยอดมากแล้ว ข้าเองก็ไม่มีสิ่งใดที่จะชี้แนะให้
เจ้าอีกแล้ว สำหรับลูกหลานของเจ้านั้น หากเข้าตาได้จริง ตาเต๋า
เองคงชี้แนะด้วยตนเองได้ ข้าจะไม่แย่งผลงานของตาเต๋าทรงคะ”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยได้ทอดถอนใจออกมา
เบาๆ กล่าวว่า “ปฐมบรรพบุรุษพวกเจ้าข้าก็ได้พบและกล่าวคำอำลา
ไว้แล้ว สมควรแก่เวลาที่ข้าต้องไปแล้วละ ขึ้นอยู่ต่อไปตั้งแต่เป็นการ
เพิ่มความก่อกวนเท่านั้นเอง

ปฐมบรรพบุรุษที่หฺลือชเยพุดถึงในที่นี้ไม่เพียง
หมายถึงเจียนเหวินตี้ แต่ยังหมายถึงเจียนเหวินชินอีกด้วย

เจียนหลงเว่ยพยักหน้าเงียบๆ เรื่องราวเกี่ยวกับรุ่นปู่ที่
ผ่านมาเขาเองก็ไม่ชัดเจนนัก เพียงแต่เคยได้ยินได้ฟังมาบ้างเท่า
นั่นเอง

การที่ตระกูลเจียนของพวกเขาเจ้าสามารถแผ่
กิ่งก้านสาขาออกไปได้ซ้าก็รู้สึกชื่นใจ” หฺลือชเยยี้มกล่าวว่า “แม่จะ
กล่าวว่า เผ่าพันธ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์เป็นเพียงแขกที่
เดินทางผ่านมาเท่านั้น แต่ทว่า ตระกูลเจียนของพวกเขาไม่
เหมือนกัน ที่ตรงนี้กลับจะเป็นที่พักพิงของพวกเขา มีบรรพบุรุษ
ของพวกเขาอยู่ มีตาเฒ่าอยู่ มีเทือกเขามังกรยักษ์อยู่ และมีแคว้น
มังกรยักษ์อยู่ ตระกูลเจียนของพวกเขาจะยืนหยัดอยู่ไม่มีวันล้มลง
ตลอดไป”

“ปฐุมบรรพบุรุษท่านเพียงหวังได้ลูกหลานของตระกูล
เจียนได้คงอาศัยอยู่ที่นี้” เจียนหลงเว่ยกล่าวว่า “ได้ยินมาว่า เคยมี
บรรพบุรุษที่คิดจะสร้างสาขาขึ้นที่แดนมนุษย์กษัตรา แต่ทว่า ปฐุม
บรรพบุรุษท่านไม่เห็นด้วย”

“ที่ตรงนี้คือที่ที่อันเป็นที่พักพิงของเขา” หลี่ชีย่ทอด
ถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “เฉกเช่นคนจำนวนมากมาย เขามี
ความผูกพันที่ลึกซึ้งมากกับพื้นดินผืนนี้ เขาหลงรักพื้นดินแห่งนี้
ยินดีตั้งรกรากอยู่ที่นี้ทุกชาติภพ”

หลี่ชีย่เองก็เข้าใจ ภายในใจของเจียนเหวินตี้จะ
อย่างไรเสียก็ไม่สามารถก้าวข้ามสิ่งนั้นไปได้ กล่าวสำหรับเขา
สำหรับเจียนเหวินซินพีสาวของเขาแล้ว พวกเขาทั้งสองไม่สามารถ
ก้าวข้ามสิ่งกีดขวางที่อยู่ภายในใจได้ตลอดมา

สำหรับพวกเขาพี่สาวและน้องชายสองคน ผู้เป็นบิดา ได้สร้างรอยบาดแผลเอาไว้ในใจของพวกเขาลึกมาก พวกเขาสิ้นแล้วแต่ไม่ต้องการเหยียบย่ำพื้นดินของแดนมนุษย์กษัตราอีกเลย

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว พื้นดินของแดนมนุษย์กษัตราเต็มไปด้วยการทำร้าย พวกเขาได้ผ่านกาลเวลาที่ยากเข็ญที่สุดบนผืนแผ่นดินนี้ บนผืนแผ่นดินนี้เคยทำร้ายฉีกหัวใจของพวกเขาจนแหลกลาญ!

แน่นอนที่สุด หลีซีเยยอมสามารถเข้าใจถึงจิตใจของพวกเขา การที่พวกเขาไม่สามารถก้าวข้ามสิ่งกีดขวางที่อยู่ใจนั้น หลีซีเยเองก็ไม่เคยฝืนบังคับพวกเขา จะอย่างไรเสีย กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว เรื่องราวในครั้งนั้นเป็นเรื่องที่ทุกซ์ระทมยิ่งโดยแท้จริง

ขึ้นมา

“ไต่เท้าจะไปทีไร?” เขียนหลงเวยอดที่จะเอ่ยถาม

หลี่ชีย่เงยหน้าขึ้น สายตามองไปยังที่ห่างไกลมาก ๆ
กล่าวว่า “จะไปทะเลกระดูกสักครั้ง เมื่อเรื่องบางเรื่องได้จบสิ้นลง
แล้ว ก็ได้เวลาที่ข้าสมควรจะไปจากแล้ว”

เขียนหลงเวยอดรู้สึกสะท้อนภายในใจไม่ได้ เมื่อได้ยิน
คำว่า “ทะเลกระดูก”

ทะเลกระดูก หนึ่งในสิบสองสุสานที่ถือเป็นสถานที่ที่
อันตรายยิ่งแห่งหนึ่ง โดยเฉพาะพื้นที่ต้องห้ามอันเป็นส่วนสำคัญที่
อยู่ในตำนาน แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพเช่นเขายังไม่กล้าย่างก้าว
เข้าไปโดยง่ายตาย เนื่องจากการก้าวเขาไปยังพื้นที่ต้องห้ามอัน

เป็นส่วนสำคัญนี้ แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพก็ไปแล้วไปลับอยู่
เสมอๆ

แน่นอน เจียนหลงเว่ยเชื่อว่าเฉกเช่นหลี่ซีเยที่เป็น
ประเภทตำรงไว้ซึ่งสถานะสูงสุดเป็นนิรันดร์ไม่ว่าจะก้าวไปยังที่ใดก็
เหมือนดั่งเดินอยู่บนทางราบอย่างนั้น

ผ่านไปชั่วครู่ หลี่ซีเยได้ละสายตากลับมา กล่าวว่
“ข้าต้องการสืบเรื่องๆ หนึ่งจากเจ้า”

“เชิญใต้เท้าเข้ามาได้” เจียนหลงเว่ยรีบทำความเคารพ
กล่าวว่า “ขอเพียงศิษย์รู้ จะต้องพูดออกมาแน่นอน”

หลี่ชีย่หนึ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายค่อยๆ พุดออกมา
อย่างช้าๆ “หอเทียนเขียนช่วงหนึ่งถึงสองสมัยที่ผ่านมาเป็นอย่างไร
บ้างแล้ว?”

สำหรับปัญหาของหลี่ชีย่นั้น ทำให้เขียนหลงเว่ยรู้สึก
เหนือความคาดคิดไปบ้างเหมือนกัน รีบเร่งตอบว่า “เรียนใต้เท้า
หอเทียนเขียนยังคงตั้งตระหง่านอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ มัน
ยังคงเป็นหนึ่งในสำนักที่แข็งแกร่งที่สุด เพียงแต่ หอเทียนเขียนดูจะ
ทำตัวค่อนข้างมากขื่นทุกทีๆ กระทิงมีศิษย์น้อยมากปรากฏตัวอยู่ใน
ยุทธภพ”

หลี่ชีย่ยังคงนิ่งเงียบไปพักหนึ่งเมื่อได้ยินคำพูดของ
เขียนหลงเว่ย สุดท้ายเขาทอดถอนใจออกมาเบาๆ และเอ่ยถามว่า
“เทพธิดาเก็บจันทรายังคงมีชีวิตอยู่หรือไม่?”

ปัญหาข้อนี้ทำให้เขียนหลงเว่ยรู้สึกสะท้อนภายในใจ
รีบเร่งตอบว่า “เรียนใต้เท้า ฟังว่าเทพธิดาเก็บจันทรายังคงมีชีวิต
อยู่ เพียงแต่ศิษย์ไม่เคยได้พบมาก่อน ครั้งนั้นหลังจากที่ข้าได้รับ
การแต่งตั้งจากเทพมังกรแล้ว เคยไปคารวะห่อเทียนเซียนด้วย
ตนเอง ได้ฟังจากเจ้าหอของห่อเทียนเซียนว่า เทพธิดาเก็บจันทรายังคงมีชีวิตอยู่
แต่ว่า ไม่เคยมีใครได้พบนาง แม้แต่เหล่าบรรพบุรุษ
ของห่อเทียนเซียนก็ไม่สามารถเข้าเฝ้าได้”

“วันเวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้ว” หลี่ชีย่ทอดถอนใจ
ภายในใจเบาๆ เขารู้ว่าเรื่องบางเรื่องจำเป็นต้องไปเผชิญกับมัน
มิฉะนั้นล่ะก็มันจะเป็นเงื่อนตายตลอดไป

เขียนหลงเว่ยก็ไม่รู้เหมือนกันว่าระหว่างหลี่ชีย่กับ
เทพธิดาเก็บจันทรากี่วข้องกันอย่างไร เขาอดที่จะพูดเสียงแผ่ว
เบาไม่ได้ว่า “เคยได้ยินปฐุมบรรพบุรุษกล่าวว่า เทพธิดาเก็บ
จันทราคือหนึ่งในจำนวนผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดของแดนวิญญาน
สวรรค์ ปฐุมบรรพบุรุษยังรู้สึกกว่าตนเองเทียบไม่ได้กับนาง”

“นั่นสิ นางมีความแข็งแกร่งเช่นนี้เสมอมาแล้วนี่ นางไม่แข็งแกร่งได้หรือ?” หลี่ซีเย่มองไปยังน้ำที่อยู่ในทะเลสาบ กล่าว “ครั้งนั้น นางคือผู้ที่เคยแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนหญิงหงเทียนมาก่อน ในขณะที่ราชันเซียนหญิงหงเทียนอายุน้อย นางคือผู้ที่เอาชนะราชันเซียนหญิงหงเทียนมาได้หลายครั้ง นางมีความแข็งแกร่งอย่างแท้จริง”

“เรื่องนี้ข้าเคยได้ยินปฐมบรรพบุรุษพูดถึง ปฐมบรรพบุรุษบอกว่า แตนวิญญานสวรรค์มีเทพธิดาเก็บจันทราราด แตนมนุษย์กษัตรามีราชันทักษิณ พวกเขาต่างก็เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์สูงสุดในยุคนั้น” เจียนหลงเว่ยเองก็รู้สึกไฟหากับสิ่งนี้อยู่บ้างเหมือนกัน

ในยุคของราชันเซียนหญิงหงเทียน ได้กำเนิดดาวรุ่งจำนวนมากมาย ยุคนั้นถือได้ว่าเป็นยุคที่เฟื่องฟูยิ่งนัก

ในยุคนั้น คำว่า บุคลิกดั่งเซียนคือคำที่ใช้แทน เทพธิดาเก็บจันทรา อาศัยแค่คำดังกล่าวก็พอจะจินตนาการได้แล้ว ว่า เทพธิดาเก็บจันทราจะมีบุคลิกลักษณะที่ทำให้แม้กระทั่งเซียนยัง ต้องตระหนก

“ในยุคนั้น พรสวรรค์ของพวกเขา นับว่าสูงกว่าผู้ใดในหล้า” หลี่ซีเยเองก็พยักหน้าให้การยอมรับ กล่าวว่ “ในยุคนั้น แม้ว่าดาวรุ่งจะมากมายดั่งดวงดาวบนท้องฟ้า แต่พวกเขาสองคนก็เป็นทีี่สะดุดต่ายิ่งนัก แต่ว่า เส้นทางทั้งราชันทักษิณและเทพธิดาเก็บจันทราแตกต่างกัน ราชันทักษิณเหมือนผู้ที่ปลื้กตัวจากโลกภายนอกทีี่มีท่วงท่าสูงสงดงาม เทพธิดาเก็บจันทรากลับเหมือนนักรบทีี่ไม่มีวันหันหลังกลับ! ”

คำพูดของหลี่ซีเยกลับสร้างความมั่นใจให้กับเจียนหลง เว่ย ปกติแล้ว ผู้ชายน่าจะเหมือนนักรบมากกว่า เวลานี้หลี่ซีเยกลับเปรียบเปรยเทพธิดาเก็บจันทรธาเป็นนักรบ ทำให้เจียนหลงเว่ยสามารถจินตนาการได้ว่า ในยุคนั้นเทพธิดาเก็บจันทรธา นั้นมีความอหังการเพียงใด

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หลี่ซีเยละสายตากลับมาหัวเราะทีหนึ่ง แล้วสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ไปเถอะ ได้เวลาที่ต้องไปจากที่นี่แล้ว” กล่าวพลางก้าวเดินออกจากห้องไป

เจียนหลงเว่ยรีบเร่งก้าวตามให้ทัน ติดตามอยู่ด้านหลังของหลี่ซีเย

ขณะที่หลี่ซีเยจากไป พวกหงเหียนจู้ต่างก็เดินทางมาส่ง พวกเขาเดินส่งไปจนถึงด้านนอกทะเลสาบตั้งถึง

“กลับไปเถอะ สงกันพันลี้ก็ต้องจากกันอยู่ดี”

พวกของหงเหียนลู่คารวะต่อหลี่ซีเย่คารวะแล้วคารวะ
อีก สุดท้ายกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “คุณชาย รักษาตัวด้วย แล้ว
พบกันวันหน้า”

หลี่ซีเย่ยิ้มชนิดหนึ่ง สุดท้ายจ้องมองดูน้ำสีเขียวที่อยู่ใน
ทะเลสาบตั้งถึง ลี๊กซึ้ง เห็นฟ้าขึ้นพร้อมกับเจียนหลงเว่ยไปจาก
ทะเลสาบตั้งถึง

มองดูหลี่ซีเย่ที่จากไป หลินเมี่ยวไม่รู้ว่าพกพาเอา
ความกล้ามาจากไหน ร้องไล่เงาหลังของหลี่ซีเย่ไปด้วยเสียงอันดัง
“คุณชาย รักษาตัวด้วย!”

หลี่ซีเย่ได้ยินเสียงเรียกของหลินเมี่ยว หันหลังกลับไป
จ้องมองนาง เพชรรอยยิ้มเรียบเฉยออกมาพยักหน้าให้กับนาง
จากนั้นจากไปโดยไม่หันหลังกลับมาอีกเลย

หลินเมี่ยวมองตามร่างเงาของหลี่ซีเย่ที่จากไปไกล ไม่
อาจเรียกสติกลับมาได้อยู่นาน รอยยิ้มสุดท้ายจะถูกตราตรึงอยู่
ภายในใจของนางอย่างแน่นหนา สลักและประทับอยู่ภายในส่วนที่
ลึกที่สุดในใจของนาง

“ลูกเอ๊ย กลับไปเถอะ” หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ๆ
หงเทียนจู่จึงเอ่ยปากกับหลินเมี่ยวที่ยังคงเหม่อลอยมาเป็นเวลานาน

หงเหียนจู้ในฐานะที่เป็นผู้อาวุโส ไหนเลยจะมองไม่
ออก? เขาทำได้แค่สายหน้าเบาๆ เท่านั้น เนื่องจากหลินเมี่ยวเป็น
คนที่อาศัยอยู่คนละโลกกับหลี่ชียเอ่ เกรงว่าหากต้องการพบกับหลี่
ชียเอ่อีกคงเป็นไปได้ยาก

ตอนที่ 1286 เทือกเขามังกรยักษ์

เทือกเขามังกรยักษ์ถูกปกคลุมอยู่ท่ามกลางหมอกหนา
ทึบ ทำให้ผู้คนไม่สามารถมองเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของมัน
ตลอดเวลาที่ผ่านมา มันคงความลึกลับอยู่เช่นนี้แหละ

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เคยมีผู้คนในแดนวิญญาน
สวรรค์จำนวนมากต้องการเข้าไปสำรวจดูภายในเทือกเขามังกร
ยักษ์ว่าเป็นเช่นใด แต่ ทำกันไม่สำเร็จ

ตามตำนานเล่าว่า ท่ามกลางเทือกเขามังกร
ยักษ์ตั้งอยู่ เป็นแคว้นที่มีขนาดใหญ่มากๆ ไม่มีใครรู้ว่ามันเป็น
ความจริงหรือไม่ อย่างน้อยก็ไม่มีใครได้ไปแคว้นมังกรยักษ์มา
ก่อนดังนั้น จึงไม่อาจรู้ได้ว่ามันมีแคว้นมังกรยักษ์บนโลกนี้หรือไม่

ยามที่ยืนอยู่บนภูเขาสูง ได้รับกลิ่นอายเฉพาะตัวของ
เทือกเขามังกรยักษ์ที่โฉบเข้ามา หลีซียะอดที่จะจ้องมองแต่ไกล
มองดูเทือกเขาที่ขึ้นลงสลับไม่มีสิ้นสุดจากระยะห่างไกล

ยามที่ยืนอยู่บนเทือกเขามังกรยักษ์นั้น สภาพที่เห็นกับ
สภาพที่มองจากด้านนอกมันแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ทุกคนต่างก็รู้ว่า แดนวิญญานสวรรค์พื้นที่มีน้อย ยิ่ง
พื้นที่ที่กว้างใหญ่ยิ่งมีอยู่เป็นจำนวนน้อยมาก ความจริงแล้ว ทิวทัศน์
แดนวิญญานสวรรค์พื้นที่ที่สามารถเรียกได้ว่าเป็นผืน
แผ่นดินใหญ่จริงๆ ก็คือทวีปเสินจื่อเท่านั้น

แต่หากว่ามีโอกาสได้มาที่เทือกเขามังกรยักษ์ล่ะก็ จะ
พบว่า ตนเองไม่ได้ยืนอยู่บนเทือกเขา แต่ยืนอยู่บนพื้นดินที่กว้าง

ใหญ่ไพศาลยิ่งนัก เหมือนว่าพื้นแผ่นดินใหญ่ผืนนี้มีขนาดกว้างใหญ่ไม่ด้อยไปกว่าทวีปเส้นลือเป็นแน่แท้

แน่นอน ผู้ที่มีโอกาสได้เห็นภาพเช่นนี้เกรงว่าคงมีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น ต่อให้ผู้ที่มิคุณสมบัติได้เข้ามายังเทือกเขามังกรยักษ์ก็ตาม เกรงว่าคงไม่ต้องการกล่าวกับบุคคลภายนอกหลังจากที่ได้กลับไปแล้ว

“แคว้นมังกรยักษ์” หลี่ซีเยจ้องมองจากระยะไกลแล้วอดเผยให้เห็นรอยยิ้มออกมาไม่ได้ กล่าวสำหรับเขาแล้ว แคว้นมังกรยักษ์เป็นสถานที่ที่มีความหมายสำหรับเขามาก

แน่นอน การมาที่เทือกเขามังกรยักษ์ในครั้งนี้ หลี่ซีเยไม่คิดจะไปที่แคว้นมังกรยักษ์ เขาเองก็ไม่ประสงค์จะไปหวดเจ้าลิงทโมนกลุ่มนั้นให้มันสาสม

หลี่ซีเยอดที่จะยิ้มไม่ได้ สายหัวเบาๆ แล้วเดินทางต่อไป
แต่ว่า นี่เป็นการเดินทางเพียงคนเดียวของเขา เลี่ยนหลงเว่ยไม่
สามารถติดตามเขาไปได้อีกต่อไปแล้ว

หลี่ซีเยเดินทางไปไกลมากท่ามกลางเทือกเขามังกร
ยักษ์ ขึ้นเขาลงห้วย ก้าวข้ามผืนดินที่แห้งแล้ง ผ่านทะเลทราย ข้าม
ภูเขาไฟ กระทบผ่านมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ไพศาล

เหมือนหนึ่งว่าที่ตรงนี้เป็นโลกอีกโลกหนึ่งโดยเอกเทศ
แม้ว่าจะไม่ได้พบเห็นผู้คนท่ามกลางผืนดินที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้ก็
ตาม แต่ทว่า กลิ่นอายมังกรดูจะมีอยู่ทั่วทุกแห่งหน

กล่าวสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้ว การได้อาบอยู่กับ
กลิ่นอายมังกรที่ไม่ขาดสาย บางทีอาจรู้สึกได้รับความกดดันอย่าง
มาก เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม กลิ่นอายมังกรเป็นพลังที่มีความ
แข็งแกร่งเป็นอันมาก ผู้บำเพ็ญตนที่มีทักษะอ่อนไม่สามารถแบก
รับกับกลิ่นอายมังกรเช่นนี้ได้อยู่แล้ว

แต่ หลี่ชีย่กลับรู้สึกว่าเป็นการเสวยสุขยิ่งกับกลิ่นอาย
มังกรเช่นนี้ กล่าวสำหรับเขาแล้ว รสชาติแบบนี้ ความรู้สึกเช่นนี้
ช่างสบายอะไรอย่างนั้น ช่างเป็นการเสวยสุขอะไรปานนั้น

ไม่ว่าจะเป็นการก้าวข้ามผืนดินที่แห้งแล้ง หรือทะลุ
ผ่านทะเลทราย การได้อาบอยู่ภายใต้กลิ่นอายมังกร ทำให้หลี่ชีย่
รู้สึกเสวยสุขมากเป็นพิเศษ

“มังกรแท้จริงนะเนี่ย ปีศาจมังกรแห่งยุคที่ท้ายสุดได้
กลับกลายเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรโดยแท้จริง ทำการชำระล้าง
สายเลือดของตนเอง ให้สายเลือดของตนเองกลายเป็นสายเลือดที่
มีความแข็งแกร่งมากที่สุดและมีค่าที่สุดในโลก” หลี่ซีเยที่อาบอยู่
ท่ามกลางคลื่นอายมังกรอดที่จะหอดถอนใจออกมาว่า “ฉายาเทพ
มังกรนับว่าสมชื่อจริงๆ ”

บุคคลภายนอกอาจไม่มีใครรู้ว่า พื้นที่ทุกๆ ตารางนิ้ว
ของเทือกเขามังกรยักษ์ล้วนแล้วแต่มีค่ายิ่งนัก มันคือพื้นที่วิเศษ
ทำเลทองที่กว้างใหญ่ไพศาล สามารถทำให้ทายาทลูกหลานได้รับ
ประโยชน์ไม่มีสิ้นสุด

“เพราะว่าสายเลือดนี้มีค่ามากเหลือเกิน การเลือกของ
ตาเม่ามันว่าฉลาดหลักแหลมโดยแท้จริง มิฉะนั้นแล้ว คงต้อง
กลายเป็นอาหารลำค่าของบรรดาราชนและเหล่าเทพที่อยู่บนเก้า
ชั้นฟ้าแน่นอน” หลี่ซีเยอดพึมพำออกมาไม่ได้

ลูกหลานของตาเฒ่าล้วนแล้วแต่มีความแข็งแกร่งยิ่ง
เนื่องจากพวกเขาต่างสืบทอดสายเลือดของตาเฒ่าเอาไว้ แน่نون
หากจะเปรียบเทียบกับสายเลือดของตาเฒ่าเองมันก็ด้อยกว่ากัน
เยอะ แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม พวกเขายังคงมีสายเลือดมังกรแท้จริงที่
เข้มข้นมากหลังไหลอยู่ภายในกายของพวกเขาอยู่

สำหรับภายนอกนั้น ประเภทที่มีเพียงสายเลือดมังกรที่
เจือจางบางเบาหลังไหลอยู่ภายในกายก็ถือว่าเป็นค่ายิ่งนักเสียแล้ว
เฉกเช่นสายเลือดลูกหลานของตาเฒ่าหากปรากฏตัวในภายนอกกล่
ก็ พวกเขาก็คือมังกรแท้จริงในสายตาของพวกเขา

กล่าวสำหรับเผ่าพันธุ์ของตาเฒ่าแล้ว สายเลือดที่มีค่า
ยิ่งมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีนั้นคงไม่ต้องกล่าวถึง เผ่าพันธุ์พวก
เขาถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องมีความแข็งแกร่งยิ่งนัก ข้อเสียนั้นก็
ชัดเจนอย่างยิ่ง เนื่องจากสายเลือดของพวกเขาที่มีความแข็งแกร่ง

มากเกินไป ทำให้การขยายพันธุ์ของเผ่าพันธุ์พวกเขาเป็นไปอย่าง
เชื่องช้า

กระทั่งกล่าวได้ว่า คงไม่มีเผ่าพันธุ์ใดในแดนวิญญาน
สวรรค์ หรือแม้กระทั่งเก้าแดนที่ขยายเผ่าพันธุ์ได้ช้ากว่าพวกเขา
อีกแล้ว ยังโชคดีตรงที่เผ่าพันธุ์ของพวกเขาล้าแล้วแต่มีอายุขัยที่
ค่อนข้างยืนยาว มิฉะนั้นละก็ เผ่าพันธุ์พวกเขาคงสูญพันธุ์ไปนาน
แล้ว

ด้วยสาเหตุนี้เอง พวกตาเต๋มาจึงต้องการตระกูลเจียนอ
อย่างยิ่ง เนื่องจากต้องสายเลือดโอรสราชันเซียนของตระกูลเจีย
นจึงคู่ควรกับเผ่าพันธุ์ของพวกเขา อีกทั้ง ตระกูลเจียนและเผ่าพันธุ์
ของตาเต๋มามีความสัมพันธ์ที่เรียกได้ว่าเลือดข้นกว่าน้ำ ตาเต๋มาเอง
ก็ไว้ใจตระกูลเจียนเป็นอันมาก ซึ่งเป็นเหตุผลที่ว่า เหตุใดตระกูล
เจียนจึงเป็นหนึ่งในเมืองสายรุ้งเท่านั้น

ความจริงแล้ว ตระกูลใหญ่หลายตระกูลเช่น จาง หลิน สวี และหงของทะเลสาบตั้งถึงก็มีความสัมพันธ์ไม่น้อยกับเทือกเขามังกรยักษ์ เพียงแต่ ทั้งหมดคือเรื่องราวที่ยาวนานและห่างไกล มากๆ แล้ว

ความที่สายเลือดเผ่าพันธุ์ตาเต๋ามีค่านี้อย่างมีปัญหาก็อีกข้อหนึ่ง บรรดาลูกหลานของตาเต๋ามาหลังจากผ่านการฝึกฝนบำเพ็ญเพียร ทำให้สายเลือดของตนนั้นหวานกลับคืนสู่บรรพบุรุษซึ่งทำให้เลือดมังกรแท้จริงยิ่งมีความบริสุทธิ์มากขึ้นกว่าเดิม

แต่ทว่า เนื่องจากพวกเขามีปัญหาเรื่องการขยายเผ่าพันธุ์ของตน และปัญหาเรื่องความล้ำค่าของสายเลือดพวกเขาเอง จึงทำให้พวกเขาไม่เข้าร่วมต่อกรเพื่อช่วงชิงความเป็นหนึ่งใต้หล้าที่เป็นงานใหญ่นั้น

เนื่องจากกล่าวสำหรับเผ่าพันธุ์ของพวกเขาแล้ว ต่อให้
มีผู้ที่สามารถกลายเป็นราชันเซียนที่ปราศจากผู้ต่อกรได้ สักวันก็
ต้องเผชิญหน้ากับปัญหาข้อหนึ่ง.....ยุคที่บรรดาเหล่าราชันเซียน
และเหล่าเทพทั้งหลายต้องอยู่ด้วยกัน

ลองนึกภาพดู ด้วยสายเลือดที่มีค่ายิ่งเช่นนี้ มันช่าง
เป็นสิ่งหอมหวลเช่นใด เป็นสุดยอดของบำรุงเพียงใด กระทั่งเรียก
ได้ว่าเป็นสุดยอดสิ่งเพิ่มพูนอายุขัยเลยทีเดียว

ด้วยสายเลือดเช่นนี้ ๖ ไปอยู่ในยุคที่บรรดाराชันและ
เหล่าเทพอยู่ด้วยกันทั้งหมด ต้องกลายเป็นอาหารเลิศรสแน่นอนซึ่ง
มีโอกาสเป็นไปได้สูงมาก เผ่าพันธุ์ของเขาคิดจะยืนอยู่ตรงนั้น
อย่างมั่นคงเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย

ด้วยสาเหตุนี้เอง จึงทำให้เผ่าพันธมิตรตาเตมาพวกเขาไม่เป็นที่รู้จักของเผ่าพันธมิตรอื่นๆ

หลี่ชีย่เดินทางไปไกลมาก ในที่สุดก็ถึงจุดหมายแล้ว ที่ตรงนี้ไม่มีหญ้าขึ้นมาได้แม้แต่ต้นเดียว เป็นพื้นที่ที่ประกอบด้วย ดินเหลืองทั้งหมด หอดสายตามองออกไปล้วนแล้วแต่เป็นดิน เหลืองทุกแห่งหน

ในที่สุด หลี่ชีย่ได้มาถึงบริเวณไต้เนินดินแห่งหนึ่ง เป็น เนินดินที่มีขนาดไม่ใหญ่โตนัก และไม่ได้มีอะไรที่ดูแปลกเป็นพิเศษ

หลี่ชีย่ยังไม่ทันเดินไปถึงเนินดินก็ได้ยินเสียงดังกอก กอก กอกที่เป็นเสียงฝีเท้าการวิ่งของม้า เมื่อหลี่ชีย่ได้ยินเสียง ฝีเท้าเช่นนี้แล้ว อดที่จะเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา

เมื่อมาถึงตีนเขา เห็นถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่ง เป็นถ้ำที่ดูปกติ
ทั่วๆ ไปได้แปลกอะไรมากมาย

แต่ ถ้ำที่มีลักษณะเช่นนี้กลับถูกปิดกั้นเอาไว้ด้วยราว
กั้น และราวกั้นดังกล่าวมีสีเป็นสีงาช้าง เหมือนสร้างขึ้นมาจาก
งาช้างอย่างนั้น

ด้านหน้าของถ้ำแห่งนี้มีม้าโครงกระดุกตัวหนึ่งวนเวียน
อยู่ตรงนั้น มันเดินไปเดินมาเหมือนหนึ่งว่ากำลังรอคอยอะไร
บางอย่างอยู่

ม้าโครงกระดุกตัวนี้ก็คือม้าโครงกระดุกตัวที่เคย
ปรากฏอยู่บนทะเลตัวนั้น มันคือม้าที่เป็นพาหนะของราชันเซียนไม่
มีวันตายในครั้งนั้น ใครเล่าจะไปคาดคิดว่าเจ้าม้าโครงกระดุกตัวนี้
จะมาปรากฏตัวอยู่ที่ตรงนี้ได้

แน่นอนที่สุด การที่ม้าโครงกระดุกตัวนี้สามารถมา
ปรากฏตัวอยู่ ณ ที่ตรงนี้ได้ ย่อมต้องได้รับอนุญาตจากตาเต๋านั้น
มิฉะนั้นละก็ ต่อให้มันเคยเป็นพาหนะของราชันเซียนมาก่อนก็ตาม
เป็นไปไม่ได้ที่จะเข้ามายังสถานที่แห่งนี้ได้

"ฮึ....." เมื่อม้าโครงกระดุกเห็นหลี่ชียเอ่แล้วจึงรีบส่ง
เสียงร้องออกมาทันที กระทั่งยกขาหน้าทั้งสองขึ้นมา เป็นที่ชัดเจน
มันมีท่าทีที่ไม่เป็นมิตรต่อหลี่ชียเอ่

จะโทษม้าโครงกระดูกแสดงความเป็นศัตรูกับหลี่ชียเอ่ก็
ไม่ถูก ก่อนหน้านั้น หลี่ชียเอ่เคยแปลงร่างเป็นราชันเซียนไม่มีวัน
ตายขณะอยู่ในวัยหนุ่มเพื่อต้องการหลอกหลวงมัน ดังนั้น ในสายตา
ของมันย่อมมองว่าหลี่ชียเอ่คือศัตรู

หลี่ชียเอ่เห็นม้าโครงกระดูกส่งเสียงร้องต่อตนอดที่จะ
หัวเราะไม่ได้ กล่าวว่า “เจ้าไม่ต้องแสดงความเป็นศัตรูกับข้าขนาด
นี้ก็ได้ ไม่แน่มันอีกสักครู่เจ้าอาจจะต้องขอร้องข้า เมื่อถึงเวลานั้น
แล้วเจ้าค่อยทำดีกับข้ามันก็สายเกินไปเสียแล้วละ เจ้าว่าอย่างนั้น
หรือเปล่า”

“ฮึ.....” แม้ว้าม้าโครงกระดูกจะเป็นเพียงโครงกระดูก
เท่านั้น แต่ทว่า ในฐานะที่เป็นพาหนะของราชันเซียน มันจึงมีความ
ฉลาดสูงมาก มันย่อมฟังคำของหลี่ชียเอ่ออก แม้ว้ามันจะส่งเสียงร้อง
ต่อหลี่ชียเอ่แต่มันไม่ได้เข้าใจมตี ถึงจะเต็มไปด้วยความเป็นศัตรูก็
ตาม

หลี่ซีเยียนอยู่หน้าถ้ำหิน เมื่อสังเกตดูแล้วก็อดที่จะ
กล่าวชื่นชมไม่ได้ว่า "นี่นับเป็นสถานที่ที่กักขังที่ดีที่สุด หากถูกกัก
เอาไว้ที่นี่แล้ว ไม่เพียงสามารถหลบทุกสิ่งทุกอย่างได้ ยังหนีออกไป
ไม่ได้ด้วย"

แม้ว่าถ้ำนี้จะแลดูธรรมดาไม่มีอะไรเป็นที่สะดุดตา แต่
ทว่า มันมากด้วยสุดยอดความลึกลับลึกลับ ล้ำพั้งแค่ราวกันที่ใช้
ในการปิดกั้นปากถ้ำก็เป็นกระดุกมังกรที่แข็งแกร่งฝืนลิขิตสวรรค์
แล้ว มันคือกระดุกมังกรของตาเต๋อานะเนี่ย! ย่อมสามารถประเมิน
ถึงความแข็งแกร่งของมันได้

มองดูถ้ำหินแห่งนี้ มันเป็นถ้ำที่มีขนาดพอเหมาะไม่เล็ก
ไม่ใหญ่เกินไป ภายในถ้ำก็ไม่ได้มีอะไรมากมาย มีกรงที่ไม่เล็กไม่
ใหญ่เกินไปอยู่ใบหนึ่ง กรงใบนี้ถูกล็อกเอาไว้บนพื้นที่เป็นหลุมลึก
ลงไป ดูเหมือนกรงใบนี้จะถูกวางเสียบบลงไปอยู่ในหลุมนี้เท่านั้น

ในหลุมมีของเหลวที่เป็นสีดำอยู่เต็มหลุม เป็น
ของเหลวสีดำที่ ดำสนิท เกรงว่าไม่มีสิ่งใดในโลกจะมีสีดำ
มากไปกว่ามันอีกแล้ว ดำจนสามารถดูดจับแสงทุกอย่างได้หมด
เมื่อแสงอาทิตย์สาดส่องลงบนตัวของมันก็จะถูกมันจับเอาไว้ ไม่
สามารถหนีรอดไปจากตัวมันได้

ด้วยของเหลวที่ดำสนิทเช่นนี้ ครั้งแรกที่มองเห็นยัง
เข้าใจว่ามันคือหลุมดำขนาดเล็ก

แต่เมื่อมองดูอย่างละเอียดอีกครั้ง ของเหลวที่ดำสนิท
เหมือนไม่ใช่สิ่งไม่มีชีวิต บางครั้งสามารถเห็นมันกระดิกตัวที่หนึ่ง
เพียงแต่มันหมอบอยู่กับหลุมนั้นไม่สามารถขยับตัวไปไหนได้
เท่านั้น ทำได้เพียงกระดิกตัวบ้างในบางครั้ง

อย่างน้อยเป็นการบ่งชี้ว่า ของเหลวที่มีสีดำนี้ยังมีชีวิต
อยู่ มันเหมือนเป็นสิ่งที่มีชีวิตอย่างนั้น

มองดูของเหลวที่ดำสุดๆ หลี่ขีเยือดที่จะยี้มอย่างเบิก
บานใจไม่ได้ พิมพ์ออกมาว่า "ครั้งนั้นตาเดมานับว่ามีความ
พยายามสูงมาก ถึงกับแกะเจ้าตัวนี้ออกมาข้างเอาไว้ตรงนี้ ในโลก
หล้าจะมีสักกี่คนที่สามารถทำเช่นนี้ได้"

ของเหลวที่ดำสนิทนี้ ตาเดมาเป็นผู้นำมันมาจากทะเล
กระดูก มันมีประวัติความเป็นมาที่น่ากลัวมาก ตาเดมาได้นำ
ของเหลวสีดำสนิทมากักข้างเอาไว้ที่นี่ เดิมที่ตั้งใจจะใช้มันให้เป็น
ประโยชน์ เพียงแต่ไม่มีโอกาสได้ใช้มันเลย จึงได้แต่กักข้างมันเอาไว้
ตรงนี้มาโดยตลอด

ด้วยของเหลวสีดำสนิทที่ไม่สะอาดเป็นพิเศษเช่นนี้
แหละ แต่ทว่า หากรู้ถึงประโยชน์ของมันละก็ ไม่รู้ว่ามีคนจำนวน
เท่าไรต้องเยื่อแย่งมันจนหัวร้างข้างแตกกันไป แม้แต่ราชันเซียนยัง
ยินดีนำเอาของวิเศษมาแลกเปลี่ยนกับตาเดมาเลย

หลี่ซิเย่นนอกจากจะมองดูของเหลวที่ดำสนิทนั้นแล้ว
สายตาของเขายังมองไปถึงมุมหนึ่งของถ้ำ บริเวณมุมถ้ำที่ไม่สะอาด
ตานั้นมีสิ่งของสิ่งหนึ่งวางอยู่

หากจะกล่าวให้ถูกต้อง มันคือสิ่งของคู่หนึ่ง เป็นดวงตา
คู่หนึ่ง

ดวงตาคู่นี้เหมือนว่าถูกทิ้งขว้างให้อยู่ตรงมุมนั้นอย่าง
ไม่ไยดี เหมือนว่าถูกใครเขาทอดทิ้งอย่างนั้น

ตอนที่ 1287 ดวงตาคู่หนึ่ง

ดวงตาคู่นี้แลดูเหมือนค่อนข้างเก่าแก่มาก มันคล้ายตั้ง
ถูกใครเขาคั่วออกมาเป็นๆ ตั้งแต่ยุคสมัยที่เนิ่นนานมาแล้ว และ
ถูกโยนทิ้งขว้างอยู่ตรงนั้นอย่างนั้น

มองดูแล้ว ดวงตาคู่นี้ที่ถูกคั่วออกมาแล้วโยนทิ้ง
เอาไว้ตรงนี้ก็กลับถูกเก็บรักษาเอาไว้ได้ดีมาก ไม่ได้แห้งเหี่ยวไปตาม
กาลเวลา.

ในเวลาตัวเอง ดวงตาคู่นี้ที่ถูกโยนทิ้งอยู่ตรงมุมถ้า
เหมือนส่งประกายสว่างขึ้นมากะทันหัน ก่อนหน้านั้น ดวงตาคู่นี้ถูก
วางไว้ในลักษณะหลับตาอยู่ แต่ทว่า เวลาหลังจากที่มันส่ง
ประกายสว่างขึ้นมาแล้ว เหมือนว่าดวงตาคู่นี้มันได้ลืมตาขึ้นมาแล้ว
อย่างนั้น

หลังจากที่คู่ดวงตาส่งประกายสว่างแล้วเหมือนดังมัน
ได้ส่งเสียงคล้ายมีการพลิกตัว แต่ไม่ใช่เป็นการกลิ้งตัวไปมา
เหมือนเป็นการกรอกตาของมันมากกว่า น่าประหลาดยิ่งนัก

เกรงว่าใครก็ตามหากได้เห็นคู่ดวงตาที่กรอกตาได้
อย่างกะทันหันเช่นนี้ล่ะก็ คงตกอกตกใจจนกระโดดตัวลอย ช่าง
เป็นภาพที่น่าประหลาดอย่างยิ่ง

หลี่ซิเย่มองดูคู่ดวงตาคู่นี้แล้วอดที่จะหัวเราะออกมา
เห็นดวงตาคู่นี้แล้วทำให้เขารู้เรื่องบางอย่างทันที

“เจ้าหนูไม่มีวันตาย” หลี่ซิเย่เผยรอยยิ้มออกมาเต็มที่
กล่าวพึมพำออกมาว่า “การที่เจ้าเอาดวงตาของตนมาซ่อนเอาไว้
ที่นี่ เกรงว่าคงจ่ายค่าตอบแทนไปไม่น้อยเลยทีเดียว”

ราชันเซียนไม่มีวันตายเป็นราชันเซียนเพียงองค์เดียว
เท่านั้นที่ผู้คนได้รับรู้ถึงการสวรรคตของเขา แต่ทว่า จะมีใครเล่าที่รู้
ว่าเขายังคงมีดวงตาคู่หนึ่งเหลืออยู่ ด้วยการเอาดวงตาคู่หนึ่งแอบ
ซ่อนอยู่ในที่ที่ผู้คนตามหาไม่เจอตลอดกาลเอาไว้ ทั้งยังเป็น
สถานที่ที่สามารถหลบเลี่ยงทุกสิ่งทุกอย่างได้

“ตาเฒ่า เริ่มได้” หลี่ซิเย่มีมือกำราวกันที่แปลงมาจาก
กระดูกมังกร มองไปบนท้องฟ้าแล้วยิ้มกล่าว

“เอ๊ยด เอ๊ยด เอ๊ยด.....” เสียงสิ่งของที่มีน้ำหนักเคลื่อนที่ดังขึ้น เวลานี้ รวากันที่ปิดปากถ้าเอาไว้ได้เลื่อนขึ้นอย่างช้าๆ ทำให้หลิขิเยสามารถมองเห็นถ้าหินที่สมบูรณ์แบบปรากฏอยู่ตรงหน้า

“ฮึ.....” ดูท่าม้าโครงกระดูกจะดีใจมากเป็นพิเศษเมื่อเห็นรวากันถูกเลื่อนขึ้นและถ้าหินถูกเปิดออกมา มันยกขาคู่หน้าขึ้นมา สิ่งของมันรอคอยก็คือการมาถึงของช่วงเวลาช่วงนี้

“ฮึ.....” ม้าโครงกระดูกร้องเสียงยาวออกมาพลันวิ่งไปยังถ้าหินทันที คิดจะบุกเข้าไปเหยียบดวงตาคู่นั้น

แต่ พลันที่มันวิ่งไปถึงปากทางเข้าถ้าก็หยุดก็กลงทันที ไม่กล้าวิ่งต่อเข้าไปด้านใน มันมองดูของเหลวที่ถูกขังเอาไว้ในกรงที่อยู่ในหลุมนั้นด้วยความหวาดกลัวยิ่งนัก

ม้าโครงกระดูกที่วิ่งล้ำเข้าไปภายในถ้าเมื่อเห็นของเหลวที่ดำสนิหนึ่แล้ว มันค่อยๆ ก้าวถอยหลังกลับออกมาทีละก้าวๆ กระทั่งก้าวออกมาอยู่นอกปากทางเข้าแล้วจึงได้หยุดอยู่ตรงนั้น

แม้ว่าม้าโครงกระดูกจะมีแต่กระดูกทั่วทั้งร่าง แต่หาว่าเวลานี้กลับสามารถดูรู้ว่ามันเกรงกลัวต่อของเหลวสีดำสนิทที่อยู่ในหลุมนั้นเป็นอันมากเลยทีเดียว

“ฮึ.....” ม้าโครงกระดูกอดที่จะยกเท้าหน้าทั้งสองข้างขึ้นพร้อมกับร้องเสียงยาวออกมาขณะมองดูของเหลวสีดำสนิทนั้น มองดูดวงตาคู่นั้นที่วางเอาไว้ตรงมุมถ้ำด้วยความไม่ยินยอมเต็มใจ

เวลานี้ หลีซีเย่ที่มองดูม้าโครงกระดูกที่ไม่เต็มใจนั้น เพียรอยยิ้มออกมากล่าวด้วยท่าที่เอ้อระเหยว่า “ไหนเจ้าว่ามาซิ ถึงเวลาที่ต้องการขอความช่วยเหลือจากข้าหรือยัง”

ม้าโครงกระดูกที่กำลังหงุดหงิดได้วางเท้าลงมาเมื่อได้ยินคำพูดของหลีซีเย่ มันจ้องมองไปยังหลีซีเย่ ถึงอย่างไรก็ตาม มันยังคงความเป็นศัตรูต่อหลีซีเย่อยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

หลีซีเย่มองเห็นม้าโครงกระดูกที่ยังคงความเป็นศัตรูต่อตนอยู่ไม่น้อยนั้นโดยไม่ใส่ใจอะไร ทำท่ายักไหล่หัวเราะกล่าวว่า “เจ้าจะเกลียดข้าก็ดี มองข้าเป็นศัตรูก็ช่าง ข้าน่าจะยังไ้ก็ได้ไม่มีปัญหา คนอย่างข้ามันเป็นผู้ใหญ่ยอมใจกว้างเสมอเจ้าว่าอย่างนั้น

มัย แม้ว่าเจ้าจะเกลียดข้า หรือมองข้าเป็นศัตรูเจ้าก็ทำอะไรไม่ได้
.....”

“..... เวลาที่ปัญหาวางอยู่ตรงหน้าเจ้า ไม่เจ้าก็แค่น
เคืองต่อข้าต่อไป ไม่ก็ปล่อยวางความแค้นเคืองที่อยู่ในใจเสีย ข้อ
ร้องข้า ข้าช่วยเจ้าแรงหนึ่ง” หลี่ชีย่ยิ้มล้องมองม้าโครงกระดูกที่อยู่
ตรงหน้า

เจ้าม้าโครงกระดูกมองดูหลี่ชีย่ที่หนึ่ง จากนั้นมองดู
ดวงตาคู่หนึ่งที่ถูกวางอยู่ตรงมุมของถ้ำ จากนั้น “ฮึ” ร้องเสียงยาว
ออกมา ดูเหมือนมันจะเห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำพูดของหลี่ชีย่ ถึงแม้
จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ท่าที่ที่มันล้องมองดูหลี่ชีย่ยังคงระแวดระวังตัว
อยู่

หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมยแล้วกล่าวว่า “เจ้าไม่ต้องมองข้า
เช่นนี้ ถ้าหากข้าคิดร้ายต่อเจ้าจริงละก็ เจ้าก็คงไม่สามารถยืนอยู่ที่
ตรงนี้ได้ แม้ว่าเจ้าจะเป็นพาหนะของราชันเซียนไม่มีวันตายและมี
ฝีมืออยู่บ้าง แต่ทว่า หากข้าคิดไม่ซื่อต่อเจ้าละก็คงตรึงเจ้าเอาไว้
กับพื้นนานแล้ว

“ฮึ.....” ม้าโครงกระดูกส่งเสียงร้องออกมา ดูเหมือนจะไม่ค่อยพอใจกับคำพูดของหลี่ซีเยเท่าไหร่นัก แต่ทว่า ความรู้สึกที่เป็นศัตรูต่อหลี่ซีเยดูจะลดลงไปมากอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่ต้องระวังตัวมากขนาดนี้ก็ได้” หลี่ซีเยที่มองดูม้าโครงกระดูกยิ้มกล่าวว่า “ข้าช่วยเจ้าหยิบดวงตาคู่นั้น และข้าไม่เรียกร้องอะไรมาก ขอเพียงได้ชี้หลังเจ้าบ้างในยามจำเป็น ข้อแลกเปลี่ยนเช่นนี้ยุติธรรมมากเลยใช่มั๊ย”

เจ้าม้าโครงกระดูกมองดูหลี่ซีเย หลังจากผ่านไปชั่วครู่ มันทำท่าเอียงคอไตร่ตรอง ท่าทางเช่นนี้ดูเหมือนเป็นคนมากกว่า แทนที่จะเป็นม้าโครงกระดูกตัวหนึ่ง

แม้ว่าหลี่ซีเยจะพูดออกมาเช่นนี้ แต่ทว่า เจ้าม้าโครงกระดูกยังคงเปี่ยมด้วยความระแวงต่อหลี่ซีเย ในสายตาของมันมองว่าหลี่ซีเยต้องไม่ใช่คนที่จะรับมือได้ง่ายๆ เขาต้องไม่ใช่คนดีอะไรอย่างแน่นอน ดังนั้น มันที่แสนรู้จึงจึงระแวงระวังหลี่ซีเยยิ่งนัก

“เออละ หากว่าเจ้าไม่ยินยอมละก็ เจ้าคิดว่ายังมีทางเลือกแบบไหนกันล่ะ? ”

ม้าโครงกระดุกอดที่จะร้องออกมาไม่ได้กับคำพูดของหลี่ชียะ สุดท้ายมันจึงได้พยักหน้า ย่อมไม่ต้องสงสัยมันได้ตกลงตามข้อเรียกร้องของหลี่ชียะแล้ว

“ดีมาก ต้องอย่างนี้สิถึงจะเป็นม้าที่น่านรัก นี่แหละคือเจ้าเทาที่น่านรัก” หลี่ชียะเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มแห่งความพึงพอใจ เอื้อมมือออกไปหมายจะลูบคลำศีรษะของเจ้าม้าโครงกระดุก

“ฮึ.....” แต่แล้ว ม้าโครงกระดุกกลับไม่สบอารมณ์ต่อหลี่ชียะเป็นอันมาก มันส่ายหัวไปมาหลบเลี่ยงไปจากมือของหลี่ชียะ

หลี่ชียะไม่ถือสาเพียงยิ้มชนิดหนึ่งหดมือกลับมา จากนั้นก้าวเดินเข้าไปภายในถ้ำ ไปยังมุมๆ นั้น หยิบเอาดวงตาคู่หนึ่งที่อยู่บนพื้นขึ้นมา

หลังจากที่หลี่ชียะหยิบเอาดวงตาคู่นี้ขึ้นมาแล้วไม่ได้ส่งมอบให้กับเจ้าม้าโครงกระดุกในทันที แต่พิจารณาดูอย่างละเอียด ขณะที่ดวงตาทั้งสองที่อยู่บนมือของหลี่ชียะก็มองดูหลี่ชียะด้วยความแปลกใจยิ่ง และกรอกตาไปมาเหมือนเป็นดวงตาของเด็กน้อยที่เปี่ยมด้วยความอยากรู้อยากเห็นอย่างนั้น

หลังจากที่หลี่ซีเยพิจารณาอย่างละเอียดแล้ว อดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ กล่าวว่า “ราชันเซียนไม่มีวันตายนะ เห็นทีเจ้ายังคงมีโอกาสพลิกชนะได้อีกนะเนี่ย เจ้าหนูเช่นเจ้านับว่าเจ้าเล่ห์มากนั้ก คิดออกมาได้กระทั่งวิธีการเช่นนี้”

ขณะที่ดวงตาคู่นี้กลับไม่รู้ฟังว่าหลี่ซีเยพูดถึงอะไร มันมองหน้าหลี่ซีเยด้วยความอยากรู้อยากเห็นยิ่ง ดวงตาคู่นั้นกรอกไปมาเหมือนเปี่ยมด้วยความอยากรู้อยากเห็นในตัวของหลี่ซีเย ทั้งยังอยากรู้อยากเห็นต่อโลกภายนอกด้วย

“นับแต่อดีตที่ผ่านมา ยังไม่เคยมีใครทำได้สำเร็จ แต่กลับให้เจ้าหนูอย่างเจ้าทำสำเร็จจนได้ นับว่าเจ้าหนูอย่างเจ้านี้ไม่ธรรมดาจริงๆ” หลี่ซีเยมองดูดวงตาคู่นี้แล้วเพยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า “เอาเถอะ ข้าก็จะสงเคราะห์เจ้าก็แล้วกัน ช่วยเจ้าอีกแรงให้เจ้าได้เบิกเนตร”

พลันที่กล่าวขาดคำ หลี่ซีเยที่ทำมือทามุหรร่ายคาถาทามกลางคาถาที่อยู่ในมือของหลี่ซีเยซึ่งกระเพื่อมเหมือนดั่งน้ำในทะเลสาบอย่างนั้น และวิวัฒนาการเป็นหลักกฎเกณฑ์ไร้สิ้นสุดออกมา จี๋ลงไปบนดวงตาทั้งสอง

“ฮึ.....ฮึ.....ฮึ.....” เวลาที่ ม้าโครงกระดุกที่ยืน อยู่บริเวณปากถ้ำดูจะตื่นตระหนกยิ่งร้องเสียงอันดังออกมา หลาย ครั้งที่มีมันทำท่าจะบุกเข้าไป แต่ทว่า มันหวั่นเกรงต่อของเหลวสีดำ สนิทนั้นยิ่งนัก

ที่ม้าโครงกระดุกแสดงท่าทีเช่นนี้เป็นเพราะเกรงว่าหลี่ ชิเย่จะทำมิติมีร้ายต่อดวงตาคู่นั้น เกรงว่าหลี่ชิเย่จะทำอะไรกับ ดวงตาคู่นั้น

“แว้งค์” เมื่อนิ้วของหลี่ชิเย่ที่จี้ลงไปบนดวงตาคู่นั้น ปรากฏหลักกฎเกณฑ์มากมายที่พุ่งเข้าไปภายในดวงตาคู่นั้นทันที จังหวะนี้เอง ดวงตาคู่นี้เหมือนเปิดโลกทัศน์อีกโลกหนึ่ง ขึ้นมา มากด้วยสีสันตระการตา ดูลังการยิ่งนัก

ท่ามกลางดวงตาคู่นี้ การขึ้นหรือตกของสุริยันจันทรา การเปลี่ยนแปลงของสหัสโลกธาตุ การเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ ต่างๆ การหมุนเวียนสับเปลี่ยนของยุคต่างๆ การแปรเปลี่ยน หมุนเวียนระหว่างความรุ่งเรืองและความเสื่อมถอย..... ทุกสิ่ง ล้วนปรากฏอยู่ท่ามกลางดวงตาคู่นี้ นาที่นี้ สหัสโลกธาตุได้ล่อง ล่องไม่หยุดนิ่งอยู่ท่ามกลางดวงตาคู่นี้

ครั้นเจ้าม้าโครงกระดุกที่เต็มร้องด้วยความตระหนกจึงรู้สึกโล่งอกไปทีเมือได้เห็นภาพนี้แล้ว มันเข้าใจผิดในตัวของหลี่ชีย่ ซึ่งหลี่ชีย่หาได้คิดไม่ซื่อต่อดวงตาคู่นี้ แต่กลับช่วยเหลือดวงตาคู่นี้อีกแรง

ขณะที่ดวงตาคู่นี้เปี่ยมด้วยความอยาก رؤ้อยากเห็น มันรู้สึกแปลกใจ มองดูสหัสโลกธาตุที่ลอยล่องไม่หยุดนิ่งอยู่ภายในดวงตาของตน กล่าวสำหรับมันแล้วทุกสิ่งล้วนแล้วแต่เป็นของใหม่ ทุกอย่างล้วนเปี่ยมด้วยสิ่งที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน

หลี่ชีย่ถือดวงตาคู่นั้นก้าวเดินออกมาจากถ้ำ มองดูม้าโครงกระดุกแวบหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า "ถ้าหากข้าคิดไม่ดีกับดวงตาคู่นี้ จริงละก็ ยังจะเจรจาเงื่อนไขกับเจ้าอย่างนั้นรี? " กล่าวพลาง เอาดวงตาทั้งสองนี้ใส่เข้าไปในเบ้าตาของเจ้าม้าโครงกระดุกนั้น

บอกตามตรง ภาพเช่นนี้นับว่าแลดูประหลาดยิ่งนัก ม้าที่เหลือไว้เพียงโครงกระดุกตัวหนึ่ง กลับมีดวงตาที่ดูเหมือนเป็นของมนุษย์อยู่ในเบ้าตาที่กลวงโป้ของมัน มันเป็นภาพที่แปลกประหลาดเหลือเกิน ทำให้ผู้ที่พบเห็นต้องร่างสั่นเทิ้ม

หลี่ชียเอ่ไม่สนใจต่อม้าโครงกระดุกนั้น เดินเข้าไป
ภายในถ้ำ ในมือถือฝ้ายยันต์เอาไว้ ประทับลงบนกรงไบนั้น จากนั้น
เอามือจับกรงนั้นเอาไว้ ร้องเสียงทุ้มต่ำว่า “เปิด.....”

“เอี้ยด.....เอี้ยด.....เอี้ยด.....” เสียงสิ่งของที่
หนักมากดังขึ้น กรงที่มีส่วนครึ่งหนึ่งฝังอยู่ใต้พื้นดินถูกหลี่ชียเอ่ดึง
ขึ้นมาทีละนิดๆ จนสุดท้ายดึงขึ้นมาทั้งหมดและเปิดออกมา

เมื่อกรงถูกเปิดออกมาแล้ว ของเหลวสีดำสนิทที่อยู่
ภายในหลุมนั้นดูสั่นไหวทีหนึ่ง ลักษณะเช่นนี้ดูคล้ายกับเขาไท่ซัว
ที่หนักเป็นพันล้านตันซึ่งสยบอยู่บนตัวของมันถูกยกออกไปอย่าง
นั้น

ของเหลวสีดำสนิทในขณะนี้เหมือนยัดตัวทีหนึ่ง ค่อยๆ
ไหลออกมาจากหลุมนั้น หรือจะกล่าวให้ถูกต้องมากกว่านี้ต้องบอก
ว่า ของเหลวสีดำสนิทคลานออกมาจากหลุมมากกว่า

“ฮึ.....” ม้าโครงกระดุกที่เห็นของเหลวสีดำสนิท
คลานออกมาจากหลุมรู้สึกหวาดหวั่นยิ่งนัก เขาร้องเสียงดังออกมา
ทีหนึ่งถอยไปอยู่ด้านข้าง พยายามรักษาระยะห่างกับของเหลวสีดำ
สนิทเอาไว้

ขณะที่ของเหลวสีดำสนิทคลานออกมาจากหลุม เมื่อมันพบว่ามันได้รับอิสระอย่างแท้จริงแล้ว มันถึงกับร้องออกมาด้วยความดีใจ แม้ว่าการร้องด้วยความดีใจของมันจะไม่ได้มีเสียงใดๆ แต่ จากท่าทางการกระโดดของมันสามารถรับรู้ได้ว่ามันรู้สึกดีใจ และมีความสุขอย่างยิ่ง

หลังจากนั้น ของเหลวสีดำสนิทนี้ได้เคลื่อนที่ออกไปจากถ้ำเหมือนพายุที่พัดผ่าน ท่าที่เหมือนรู้สึกว่าได้เห็นเดือนเห็นตะวันอีกครั้งอย่างนั้น

ตอนที่ 1288 สิ่งของที่ตกทอดกันมา

ยามที่ของเหลวสีดำสนิทเคลื่อนตัวออกจากถ้ำแล้ว หลี
ชีเย่ก็เดินตามออกมา

หลังจากที่ของเหลวสีดำสนิทออกมาจากถ้ำได้แล้ว
ท่าทางของมันเหมือนว่าได้ออกมาพบเจอฟ้าเจอตะวันอย่างนั้น
กล่าวสำหรับเขาแล้วในที่สุดก็ได้รับอิสรภาพแล้ว แม้ว่ามันจะพูด
ออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ แต่ด้วยท่าทางของเขายังคงสามารถดูออก
ว่ามันได้ร้องออกมาด้วยความดีใจ จากนั้นปล้นฟุ้งตัวขึ้นห้องฟ้า
กลายเป็นเหมือนประกายสีดำสายหนึ่งที่วิ่งผ่านห้องฟ้าไปยัง
ทิศทางอันเป็นที่ตั้งของทะเลกระดูก

หลีชีเย่ยิ้มหนึ่ง มองดูของเหลวสีดำสนิทที่หายไป
ทันใดในทิศทางที่เป็นที่ตั้งทะเลกระดูก เขาสัมผัสผ้าโครงกระดูก
หัวเราะกล่าวว่า “ไปเถอะ เจ้าตามตูดของมันไป จะทำให้เจ้าไปถึง
พื้นที่ที่เป็นเขตหวงห้ามของทะเลกระดูกได้ง่ายขึ้น”

“ฮึ.....” ม้าโครงกระดูกส่งเสียงร้องออกมาเช่นกัน ยกขาหน้าสองข้างกระโดดขึ้นสูง เห็นฟ้าตามไปและหายไปยังเส้นขอบฟ้า ไล่ติดตามไปยังทิศทางที่ของเหลวสีดำสนิทวิ่งไปนั้น

หลี่ชีย่ที่มองดูเจ้าม้าโครงกระดูกที่หายลับตาไปบนท้องฟ้าอดที่จะเพยรอยยิ้มออกมาไม่ได้ กล่าวหาว่า “เจ้าหนูไม่มีวันตาย ข้ากลับคาดหวังให้เจ้าทำได้สำเร็จจริงๆ หากเจ้าทำได้สำเร็จ นับว่าเจ้าได้สร้างปรากฏการณ์มหัศจรรย์ขึ้นมา แน่نون ณ เวลานี้ตัวเจ้าก็คือสุดยอดความมหัศจรรย์อยู่แล้วละ”

หลี่ชีย่ไม่ได้รีบร้อนที่จะต้องตามม้าโครงกระดูกและของเหลวสีดำสนิทนั้นไป เขาเพียงก้าวเดินออกจากเทือกเขามังกรยักษ์ที่ละก้าวๆ

ขณะที่หลี่ซีเย่ก้าวเดินออกมาจากเทือกเขามังกรยักษ์
นั้น เจียนหลงเว่ยได้ยื่นรอเขาอยู่ที่นั่นแล้ว ในมือทั้งสองของเจียนห
หลงเว่ยอุ้มกล่องไม้ยู่ไบหนึ่ง

“ทะเลกระดูกจะเดือดพล่านแล้วใช่หรือไม่?” หลังจาก
ที่หลี่ซีเย่มาถึงแล้ว เจียนหลงเว่ยมองไปยังทิศทางที่มุ่งไปสู่ทะเล
กระดูก อดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้

“จะศึกครึ้นไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง สิ่งที่อยู่ในทะเลกระดูก
เป็นที่ต้องการอย่างมากของผู้คนตลอดมาอยู่แล้ว เวลานี้จะต้องมี
ผู้คนจำนวนมากที่นั่งกันไม่ติดละนะ” หลี่ซีเย่มองไปยังขอบฟ้าและ
ยิ้มชนิดหนึ่ง

เจียนหลงเว่ยไม่ได้ถามอะไรต่อไปอีก แม้ว่าสิ่งที่อยู่ใน
ทะเลกระดูกจะล้ำค่า แต่ทว่า เขาไม่คิดจะมีส่วนเข้าไปแตะต้อง อีก

อย่างยุคสมัยที่แตกต่างกัน ยิ่งตัวเขาเองด้วยแล้วจะไม่ออกไปจากเมืองสายรุ้งแน่นอน

ในขณะนี้ เจียนหลงเว่ยได้สติกลับมา มือทั้งสองที่อ้อมกลองไม้ได้มอบให้กับหลี่ชีย่ด้วยท่าทีแสดงออกถึงเคารพยิ่ง กล่าว
ว่า “ไต่เท้า นี่เป็นสิ่งที่ปฐุมบรรพบุรุษให้ช้านามามอบให้กับท่าน
ปฐุมบรรพบุรุษท่านบอกว่า นี่เป็นสิ่งที่ท่านป่าทิ้งเอาไว้มีส่วน
เกี่ยวข้องกับราชันเซียนหญิงหงเทียน ครั้งนั้นก่อนที่ท่านป่าจะ
สิ้นลมได้มอบสิ่งนี้ให้กับปฐุมบรรพบุรุษ ตลอดเวลาที่ผ่านมาปฐุม
บรรพบุรุษไม่รู้ว่าจะมอบให้กับไต่เท้าได้เมื่อไร.....”

“..... ปฐุมบรรพบุรุษท่านบอกว่า บางทีนี่อาจจะ
เป็นครั้งสุดท้ายที่ไต่เท้ามาที่ตระกูลเจียนของเรา ดังนั้น สิ่ง
สมควรต้องเผชิญหน้ายังคงต้องเผชิญในท้ายที่สุด ดังนั้น ท่านจึง
ให้ช้านามามอบให้กับไต่เท้า”

ท่านป่าที่เขียนหลงเว่ยพูดถึงก็คือเขียนเหวินชินนั่นเอง

หลี่ซีเยมองดูกล่องไม้ไผ่ใบนี้ จากนั้นรับเอามาและเปิดกล่องไม้ ออกดู มองดูสิ่งของที่อยู๋ภายในกล่องไม้ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่แล้วจึงค่อยๆ บรรจงปิดลง และทอดถอนใจออกมาเบาๆ

“เรื่องในอดีตล่วงแล้วแต่ผ่านไปแล้ว” หลี่ซีเยเก็บกล่องไม้ขึ้น ท่าทีสลดเล็กน้อยกล่าวว่า “ครั้งนั้นข้าไม่ได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจแล้วละ ตลอดเวลาที่ผ่านมาข้าเองก็ไม่เคยตำหนิใคร บางทีอาจเป็นความผิดของข้ากับการที่มีชีวิตอยู่อย่างอมตะ”

เขียนหลงเว่ยลังเลนิดหนึ่ง สุดท้ายพูดขึ้นมาช้าๆ ว่า “ปฐมบรรพบุรุษท่านกล่าวว่า ก่อนที่ท่านป่าจะสิ้นลมก็คาดหวังว่า

ใต้เท้าสามารถถลึมเลื่อนเรื่องราวในครั้งนั้นของราชันเซียนหญิงหง
เทียน.....”

“เจ้าไม่เข้าใจราชันเซียนหญิงหงเทียน เหวินตี้เองก็ไม่
เข้าใจหงเทียน” หลี่ชียเอ่หัวเราะและส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่ “เรื่องนี้
หาใช่ปัญหาว่าข้าตำหนิหรือไม่ตำหนินาง นางเป็นคนที่หัวแข็ง
เช่นนี้มาโดยตลอด นางไม่เคยก้มหัวให้กับใคร ข้าก็ไม่หวังว่าสัก
วันนางจะก้มหัว นางเป็นคนที่หยิ่งเช่นนี้เสมอมา หัวแข็งจนรู้สึก
น่ารักอยู่บ้างเหมือนกัน.....”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่อดที่มองไปยังที่ที่
ห่างไกลมาก คิดถึงเด็กผู้หญิงที่ดื้อรั้นหัวแข็งคนนั้นแล้วอดที่จะเพย
รอยยิ้มจางๆ ออกมา

ถึงแม้ว่าในครั้งนั้นเขากับราชันเซียนหญิงหงเทียมนจะ
โกรธกันจนแตกหักไปข้างหนึ่ง จากเดิมที่ทั้งสองต่างเชื่อใจซึ่งกัน
และกัน ที่สุดต้องต่างคนต่างไปนับแต่นั้นเป็นต้นมา แต่ทว่า ภายใน
ใจของหลี่ซีเย่ เขากลับไม่ได้ตำหนินางเลย

เขียนหลงเว่ยอดที่จะนั่งเงียบไม่ได้ เรื่องราวระหว่างผู้
อาวุโสเขารู้มาไม่มาก แต่ บางครั้งเขาก็เคยได้ยินปฐมบรรพบุรุษ
เอ่ยถึงอยู่เหมือนกัน เกี่ยวกับอิกาทมิฬ ราชันเซียนหญิงหงเทียมน
ยังมีความสัมพันธ์ระหว่างท่านป้าของพวกเขา ซึ่งซับซ้อนยิ่งนัก
บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าไปจัดการให้มันกระจ่างได้

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หลี่ซีเย่ละสายตากลับมา มอง
ดูเขียนหลงเว่ย แล้วกล่าวว่า "ตระกูลเขียนของพวกเจ้ากับแคว้น
มังกรยักษ์สามารถพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันได้ ข้าก็วางใจแล้วละ
เวลานี้เจ้าคือเจ้าบ้านตระกูลเขียน ข้าเองก็ไม่มีอะไรที่จะสอนสั่งเจ้า
แค่อยากจะบอกเจ้าว่า บริหารจัดการให้ดีต่อไป ให้สายเลือดของ
ตระกูลเขียนได้สืบทอดต่อไปเรื่อยๆ การที่ตระกูลเขียนของพวกเจ้า
สามารถสืบทอดกันมานั้นไม่ง่ายเลย ในนั้นได้แฝงเรื่องราวเกี่ยวกับ

ปฐมบรรพบุรุษของเจ้ามากมายเหลือเกิน และเป็นหนึ่งเหตุผลที่
ปฐมบรรพบุรุษของเจ้ายังคงอายุขัยยืนยาวจนถึงปัจจุบัน.....”

“..... เนื่องจากเขาไม่อาจตัดใจไปจากลูกหลาน
ของตนเอง เขามีความผูกพันกับลูกหลานของตนมากเหลือเกิน
เขาหวังว่าจะสามารถปกป้องคุ้มครองลูกหลานของตนตลอดไป
มอบชีวิตความเป็นอยู่ที่สงบสุขและปลอดภัย เขารักพวกเจ้ามาก
รักในแผ่นดินผืนนี้ การที่เขามีชีวิตอยู่ต่อไปเรื่อยๆ หาใช่เพื่อตัวเอง
และหาใช่เกรงกลัวที่จะต้องเผชิญหน้ากับความตาย เพียงแต่เขา
ตัดใจไปจากไม่ได้ โลกใบนี้ทำให้เขาหวังอาหารเหลือเกิน

เมื่อเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเย่ต้องทอดถอนใจออกมา
เบาๆ

ชีวิตของเจียนเหวินตี้ ทำให้เขารู้สึกถึงหน้าที่ความ
รับผิดชอบที่มีต่อลูกหลานของตน เขาไม่ต้องการให้ตนเองนั้นเป็น
เหมือนดังบิดาของเขา เพื่อตนเองแล้วทิ้งขว้างลูกของตนเอง

กล่าวสำหรับเจียนเหวินตี้แล้ว เขายินดีทำทุกอย่างเพื่อ
ลูกหลานของตนเอง เขายินดีเป็นพ่อที่ดีคนหนึ่ง เป็นบรรพบุรุษที่
ผ่านเกณฑ์ เขายินดีปกป้องคุ้มครองลูกหลานทุกชาติไป

“คำพูดของไต้เท้า ศิษย์จะจดจำมันอยู่ในใจ” เจียนห
ลงเว่ยโน้มตัวคารวะอย่างงามและกล่าวด้วยท่าทีที่ให้ความเคารพ
ยิ่ง

“ถึงเวลาที่ข้าควรจะไปแล้ว” หลี่ชีย่หันกลับมาองดู
เทือกเขามังกรยักษ์อีกครั้งหนึ่ง รู้สึกสลดภายในใจอยู่บ้างใน

ท้ายที่สุด ชี้นำออกไป เปิดประตูมิตออกมา เพียงชั่วพริบตาเดียวก็
ก้าวข้ามอาณาจักรไป

ระหว่างนี้ เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นที่ทะเลปีศาจมังกร
จุๆ มีอยู่วันหนึ่งไม่รู้ว่าดาวมรณะสีดำดวงหนึ่งมาจากไหน มันวิ่ง
ผ่านห้องฟ้าไปอย่างรวดเร็วเหมือนหนึ่งเป็นดาวตกดวงหนึ่งอย่าง
นั้น ขณะที่มันวิ่งผ่านห้องฟ้า นั้น เนื่องจากมันมีความเร็วที่สูงมาก
ห้องฟ้าที่ว่างเปล่ายังถูกมันพุ่งชนจนแหลกลาญ เกิดเป็นเสียงดัง
ตูมตามดังไม่ขาดสาย

ทั้งนี้ ขณะที่ดาวมรณะดวงนี้วิ่งผ่านห้องฟ้าไปนั้น
ด้านหลังของมันกลับติดตามด้วยม้าโครงกระดุกตัวหนึ่ง ความเร็ว
ของม้าโครงกระดุกตัวนี้ก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าดาวมรณะนี้แม้แต่น้อย
มันรักษาระยะห่างกับดาวมรณะนี้ตลอดเวลา

การที่ดาวมฤณะดวงหนึ่งวิ่งผ่านห้องฟ้า โดยมีม้าโครง
กระดุกตัวหนึ่งไล่ติดตามกระชั้นชิด นับว่าเป็นภาพที่แลดูประหลาด
มาก สร้างความสนใจให้กับผู้บำเพ็ญตบที่อยู่บริเวณทะเลปีศาจ
มังกรอยู่ไม่น้อย

ที่ทำให้บรรดาผู้บำเพ็ญตบต้องสนใจมากไปกว่านั้นก็
คือ ยามที่ดาวมฤณะดวงนี้วิ่งผ่านห้องฟ้าไป บริเวณที่มันวิ่งผ่านไป
โครงกระดุกที่อยู่บริเวณนั้นก็จะมีอาการเคลื่อนไหว และโครงกระดุก
บางโครงยังคล้ายตั้งได้รับการประทานชีวิตให้อย่างนั้น ถึงกับลุก
ขึ้นมาได้

แต่ว่า เมื่อดาวมฤณะดวงนี้หายไปยังเส้นขอบฟ้าแล้ว
โครงกระดุกที่ลุกขึ้นมาพลันกระจายล้มลงกับพื้น กลายเป็นกระดุก
ที่กระจัดกระจายเคลื่อนเต็มพื้นไปหมด

เมื่อเกิดเรื่องนี้ขึ้นมา นับว่าเป็นเรื่องที่แปลกประหลาด
มา กระทั่งกล่าวได้ว่าสร้างความตื่นตระหนกให้กับผู้บำเพ็ญตนทั่ว
ทั้งทะเลปีศาจมังกร ยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วน กระทั่งระดับบรรพ
บุรุษที่ไม่ปรากฏตัวในยุทธภพก็ให้ความสนใจในเรื่องนี้

สำหรับเหตุการณ์ประหลาดที่ดาวมรณะสีดำดวงนี้
นำพามาขณะวิ่งผ่านท้องฟ้าเช่นนี้ มีการกล่าวขวัญกันไปต่าง ๆ
นานา และคาดเดากันมากมายเกิดขึ้นในทะเลปีศาจมังกร

“บางที นี่อาจเป็นดาวปีศาจดวงหนึ่ง ซึ่งจะนำพาทภัย
พิบัติมาให้กับทะเลปีศาจมังกร มีเพียงดาวปีศาจจึงจะทำให้สิ่งที่
ตายไปแล้วฟื้นคืนชีพได้” ระดับผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากไม่น้อยที่รู้สึก
กังวลใจ

แต่ว่า ระดับบรรพบุรุษบางคนเมื่อได้เห็นเส้นทางที่ดาว
มรณะสีดำนี้อำนาจถึงกับทำให้โครงกระดูกลุกขึ้นมาได้ พวกเขา
กลับตาลุควาว และพิมพ์ออกมาว่า "ดาวดวงนี้สามารถทำให้โครง
กระดูกฟื้นคืนชีพได้ บางที ภายในดาวดวงนี้อาจมีสิ่งที่เป็นอมตะ
สามารถทำให้คนมีชีวิตที่เป็นอมตะได้! "

ความจริงแล้ว มีระดับบรรพบุรุษที่คิดเช่นนี้อยู่เป็น
จำนวนนับไม่ถ้วน สำหรับบรรดาระดับบรรพบุรุษที่อายุชัยกำลังจะ
หมดและเผชิญหน้ากับความตายในขณะนี้ พวกเขามีความ
กระหายกับการมีอายุวัฒนะมากกว่าใครอื่นทุกคน

ดังนั้น ขณะเมื่อดาวมรณะสีดาดวงนี้ทำให้เกิด
ปรากฏการณ์ประหลาดเช่นนี้ พลันทำให้จุดประกายแห่งความหวัง
ขึ้นภายในใจของพวกเขา ในเวลานี้จึงมีระดับบรรพบุรุษของสาย
สำนักเทพเจ้าแห่งทะเล สายสำนักราชันเซียนต่างทยอยกันปรากฏ
ตัวออกมา หวังไล่ติดตามดาวมรณะสีดาดวงนี้ให้ได้

ข่าวเกี่ยวกับร่องรอยของดาวมรณะถูกส่งออกมาอย่างรวดเร็ว เคยมีผู้พบเห็นกับตาตนเองว่า ดาวมรณะดวงนี้บินเข้าไปในทะเลกระดูก ม้าโครงกระดูกที่ติดตามอยู่ด้านหลังของมันก็พุ่งเข้าไปภายในทะเลกระดูกเช่นกัน

“เข้าไปในทะเลกระดูก?” เมื่อระดับผู้ยิ่งใหญ่ได้ยินข่าวนี้ดวงตาทั้งสองของพวกเขาพลันลุกวาวขึ้นมา อดที่จะพิมพ์ออกมาไม่ได้ว่า “หรือจะเป็นเรื่องจริง ในทะเลกระดูกมีสิ่งที่ทำให้เป็นอมตะได้?”

“เกรงว่าภายในทะเลกระดูกจะมีสิ่งที่ทำให้เป็นอมตะอยู่จริง” ระดับบรรพบุรุษที่คิดเช่นนี้มีอยู่เป็นจำนวนมาก เมื่อนึกถึงความเป็นไปได้ข้อนี้แล้ว พลันทำให้บรรดาระดับบรรพบุรุษเหล่านี้เหมือนได้รับการฉีดสารกระตุ้นเข้าไป พวกเขากล่าวอย่างตื่นเต้นดีใจออกมาว่า “สิ่งที่ถือกำเนิดในทะเลกระดูกเป็นที่ต้องการของผู้คน

เป็นอันมากตลอดมา มาวันนี้สถานการณ์แปรเปลี่ยน ภายในทะเล
กระดุกมีสิ่งที่ทำให้เป็นอมตะถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว”

“สิ่งที่ทำให้มีชีวิตเป็นอมตะจะปรากฏขึ้นที่ทะเลกระดุก
แล้ว! ” ไม่รู้ว่าใครเป็นผู้ปล่อยขาวนี้ออกมาในทะเลปีศาจมังกร
อย่างกะทันหัน

สิ่งที่ทำให้เป็นอมตะได้ มันคือสิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องการ
ได้ไว้ในครอบครองยิ่ง สิ่งของเช่นนี้ทำให้ระดับบรรพบุรุษจำนวน
มากต้องคลั่งไคล้ ดังนั้น เมื่อขาวนี้ถูกแพร่กระจายออกมาแล้วก็
เสมือนหนึ่งเป็นลมพายุนำกลัวที่โหมกระหน่ำลามไปทั่วทั้งทะเล
ปีศาจมังกร กระทั่งทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ ยอดฝีมือจากทะเล
ร่องน้ำลึก ทะเลมรกตเมื่อได้ยिनขาวนี้แล้ว ต่างก็ออกเดินทางไปยัง
ทะเลปีศาจมังกรในทันที กระทั่งตรงไปยังทะเลกระดุก

มีเพียงผู้ดำรงไว้ซึ่งมีชีวิตอยู่มาอย่างยาวนาน ทั้งยังฝังร่างของตนไว้ใต้ดินประเภทมีชีวิตเก่าแก่โบราณที่เป็นส่วนน้อยเท่านั้น เมื่อพวกเขาได้ยืนขำเช่นนี้แล้ว พวกเขาถึงกับเหม่อลอยไปชั่วขณะ

“เป็นใครกันนะที่วางแผนหลอกลวง” บุคคลประเภทมีชีวิตเก่าแก่โบราณเมื่อได้สติกลับมาแล้วอดที่จะพึมพำออกมาไม่ได้

ถึงแม้ว่าบุคคลประเภทมีชีวิตเก่าแก่โบราณซึ่งมีจำนวนอยู่น้อยมาก พวกเขาไม่รู้ว่าเรื่องราวที่แท้จริงเป็นเช่นใด แต่ทว่า เรื่องราวที่เกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในทะเลกระดูก พวกเขากลับรู้มาบ้าง พวกเขาเคยได้ยินได้ฟังตำนานมาบ้าง

สิ่งที่เกิดขึ้นมาในวันนี้ พวกเขาจึงรับรู้ได้ทันทีว่า เบื้องหลังของเรื่องนี้มีผู้ที่วางแผนลอบอยู่ ส่วนที่ว่าทำไปเพื่อ ประสงค์สิ่งใด แม้ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งมีความแข็งแกร่ง และเก๋าแก๋ก็ไม่ทราบชัดเจน

ด้วยเพราะเหตุนี้เอง เพื่อความรอบคอบ ต่อให้ข่าวว่ามี สิ่งที่จะเป็นอมตะปรากฏตัวออกมา พวกเขาที่เป็นประเภทเก๋าแก๋ โบราณและอยู่ระหว่างลมหายใจเฮือกสุดท้ายก็ยังไม่ยอมปรากฏตัว ออกมา ต่อให้มีสิ่งซึ่งจะทำให้เป็นอมตะปรากฏขึ้นจริง พวกเขาก็ไม่ กล้าไปยุ่งเกี่ยวด้วย

เนื่องจากมีเพียงระดับที่ดำรงอยู่ในฐานะแข็งแกร่งจนถึง ขั้นสูงสุดจึงเข้าใจได้ว่า ผู้ที่กล้าสร้างเรื่องลอบกลางเช่นนี้ได้คงมี อยู่ไม่กี่คนในโลก

ผู้ที่มีคุณสมบัติสร้างเรื่องหลอกลวงเช่นนี้ได้ หากไม่ใช่
ผู้ที่ดำรงอยู่ในระดับเดียวกันกับพวกเขาละก็ ก็ต้องเป็นระดับที่น่า
กลัวมากไปกว่านั้น ซึ่งผู้ดำรงอยู่ในระดับนี้มีอยู่ในตำนานเท่านั้น

แม้พวกเขาที่อยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกรมาตลอด
กาลก็ไม่ต้องการไปเหย่ เพราะหากไม่ทันระวังละก็ มันจะเป็นการ
นำพาความหายนะถึงขั้นสูญสิ้นเผ่าพันธุ์ให้กับตน

ตอนที่ 1289 แหนไร่ราก

หลี่ชียเอ้อออกจากเทือกเขามังกรยักษ์มุ่งหน้าไปยังทะเล กระจกเช่นกัน แต่ว่า หลี่ชียเอ้อไม่ได้รับแรงเดินทางด้วยการใช้ประตุมิติพร้าเพรีอเพื่อก้าวข้ามดินแดนไป

หลี่ชียเอ้อเดินไปตามทางเรื่อยๆ เดินบ้างหยุดบ้างชมทิวทัศน์อันงดงามของทะเลปีศาจมังกร ชื่นชมกับทิวทัศน์ที่อลังการซึ่งมีอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์เท่านั้น

ข่าวเรื่องทะเลกระจกมีสิ่งที่ทำให้ชีวิตเป็นอมตะปรากฏออกมาหลี่ชียเอ้อก็ได้ยินเช่นกัน ซึ่งเขาเพียงยิ้มให้กับชาวเช่นนี้เท่านั้น

เห็นผู้คนจำนวนมากที่เดินทางมุ่งหน้าไปยังทะเลกระจกอย่างเร่งรีบ ขณะที่หลี่ชียเอ้อกลับไม่เร่ง เนื่องจากเขารู้ว่าโอกาสยังไม่สุกงอม ต้องรอให้โอกาสสุกงอมเสียก่อน แล้วจึงสามารถไปถึงจุดหมายที่เขาต้องการจะไป มิฉะนั้นแล้ว ทุกอย่างก็เหนื่อยเปล่า

ด้วยเหตุนี้เอง หลี่ชียเอ้อจึงได้เดินบ้างหยุดบ้าง ปล่อยให้สบายเพื่อชื่นชมกับทิวทัศน์อันงดงามของทะเลปีศาจมังกร

แต่ว่า บางจังหวัดหฺล่ช่เยก็รู้สึกเหม่อลอยเช่นกัน
ท่ามกลางทะเลที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา หฺล่ช่เยยืนอยู่บริเวณริม
ผาขาดแห่งหนึ่ง มองดูทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาล มองดูทะเลสีเขียว
คราม จิตใจของหฺล่ช่เยล่องลอยออกไปไกลมาก

ในช่วงเวลาที่แสนจะเนิ่นนานมานั้น เคยมีช่วงเวลา
เช่นนั้น เขาเคยซาบซึ้งใจกับความสุขของการเป็นมนุษย์ปุถุชนคน
หนึ่ง ท่ามกลางยามพระอาทิตย์อัสดง บนหน้าผาขาดแห่งนี้ เคยมี
คนผู้หนึ่งที่เกาะกุ่มมือยื่นเคียงไหล่มองดูพระอาทิตย์อัสดง

ในเวลานี้ หฺล่ช่เยยืนอยู่ที่ตรงนี้นานมากๆ ยืนอยู่
จนกระทั่งพระอาทิตย์ก็ลาลาจากไป มองดูพระอาทิตย์ที่ค่อยๆ จม
ลงทะเลจนลับขอบฟ้าไปอย่างช้าๆ หฺล่ช่เยถึงกับยืนเหม่อลอยอยู่
เป็นเวลานาน

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก หฺล่ช่เยจึงได้ละสายตา
กลับมา สูดหายใจเราอย่างสง่างาม ยิ้มกล่าวว่า "แยมหฺล่ ช้าจะให้
เจ้ารู้ว่ามีคนๆ หนึ่งที่ชื่อหฺล่ช่เยได้กลับมาแล้ว ต่อให้ฆ่าช้าเสียช้าก็
ไม่ใส่ใจ สิ่งที่เราจะคิดอย่างไรเสียก็ต้องคิด หวังว่าเมื่อก้าวเดินไป
จนถึงจุดสิ้นสุดของโลกใบนี้แล้ว ช้าไม่ได้ติดค้างหนีเจ้าอีก"

สุดท้าย หลี่ซีเยได้ส่งเสียงหัวเราะออกมา ทำใจเบิก
บานด้วยบุคลิกสบายๆ จากนั้นล่องลอยจากไป

หลี่ซีเยเห็นฟ้าไปตามทาง บางครั้งก็เห็นน้ำไป บน
ท้องฟ้านั้นที่มีก้อนเมฆแต่ละก้อนที่ลอยอยู่ บางครั้งท่ามกลางก้อน
เมฆแต่ละก้อนเหล่านี้สามารถมองเห็นภูเขาอยู่สามถึงห้าลูก หรือ
อาจเป็นหอโบราณหนึ่งถึงสองหลังอยู่ในนั้น

ภูเขาที่อยู่ในก้อนเมฆเหล่านั้น แลดูคล้ายเป็นวิมาน
เทพที่อยู่ในตำนาน บรรดายอดเขาที่หลบซ่อนอยู่ในก้อนเมฆ
เหล่านี้สามารถมองเห็นต้นสนเก่าแก่ที่เขียวขจี และสามารถเห็นลำ
ธารที่ไหลเอื่อยๆ

ขณะที่ภายในหอโบราณเหล่านั้น สามารถมองเห็นผู้
บำเพ็ญตบะที่หนึ่งบำเพ็ญเพียง แลดูคล้ายตั้งเป็นเซียน

กระทั่งในบางครั้ง ขณะที่เห็นฟ้าขึ้นไปอยู่บนก้อนเมฆ
ก็จะได้เห็นบนก้อนเมฆมีผู้บำเพ็ญตบะที่เดินไปมา เวลาที่เหล่าผู้
บำเพ็ญตบะพบหน้ากันดูจะมีความสุขและอบอุ่น เรียกพี่เรียกน้อง
กัน คล้ายตั้งเซียนที่ไปมาหาสู่กันและกัน ต่างเดินทางไปเยี่ยม
คารวะต่อกัน เพื่อปรึกษาหารือถึงเคล็ดวิชาเกี่ยวกับเมฆา

ภาพที่เห็นแลดูงดงามยิ่งนัก แต่ในความเป็นจริงแล้ว กลับไม่ได้เป็นเช่นนั้น ภาพที่เป็นเหมือนดังความฝันที่งดงามกลับ ซ่อนความโหดร้ายที่ยากจะจินตนาการเอาไว้เบื้องหลัง

บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ซ่อนตัวอยู่ภายในเมฆและ ล่องลอยไปบนท้องฟ้า นั้น ส่วนใหญ่เป็นผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์ มนุษย์ อีกทั้งบรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ซ่อนตัวอยู่ในก้อนเมฆและปล่อยให้ ล่องลอยอยู่บนท้องฟ้า ส่วนใหญ่เป็นเพราะจนด้วยเกล้า

ในแดนวิญญานสวรรค์นั้น พื้นที่ที่เป็นส่วนของพื้น แผ่นดินมีน้อยมาก ต่อให้มีก็จะมีเจ้าของครอบครองอยู่ แม้ว่ากล่าว สำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว พวกเขาไม่ถือสาที่จะต้องอาศัยอยู่ในทะเล กระทบหากมีความแข็งแกร่งจนถึงระดับหนึ่งแล้ว จะเป็นทะเลหรือ พื้นดินบนบกก็ไม่ได้แตกต่างกันอะไรมากนัก

แต่ว่า เผ่าพันธุ์มนุษย์เป็นเผ่าพันธุ์ที่อาศัยอยู่บนบก หลากๆ จังหวัะเผ่าพันธุ์มนุษย์จะไม่ชินกับการที่ต้องอยู่ในทะเล ซึ่ง แตกต่างจากเผ่าพันธุ์ที่เป็นทะเล พวกเขาชื่นชอบกับการอาศัยอยู่ใน ทะเล พวกเขาเกิดมาก็เพื่ออาศัยอยู่ในทะเลอยู่แล้ว

สำหรับผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ไม่ได้มีพื้น แผ่นดินที่เป็นของตนเองแล้ว พวกเขาได้แต่ไปอาศัยอยู่บน

ห้องฟ้า หรือซ่อนตัวอยู่ในก้อนเมฆ พวกเขาอาจจะมีภูเขาสามถึงห้าลูก หรือหอโบราณสามถึงห้าหลังอยู่ในครอบครอง หากไม่ใช่มาจากการเสกขึ้นมาเองของพวกเขา ก็คือตกทอดมาจากบรรพบุรุษ หรือบางทีอาจจะโชคดีสักนิด ก็ได้ภูเขาหรือหอโบราณที่ไม่มีเจ้าของซึ่งล่องลอยอยู่บนห้องฟ้ามา

ซึ่งภูเขาและหอโบราณที่ถูกทิ้งขว้างเหล่านี้ มักจะเป็นเพราะสำนักของพวกเขาไม่มีผู้สืบทอด เมื่อสืบทอดต่อมาจนถึงรุ่นสุดท้ายแล้ว เมื่อตายไปจึงทำให้ภูเขาและหอโบราณเหล่านี้ล่องลอยไปเรื่อยๆ คนที่โชคดีก็อาจจะได้พบเจอกับภูเขาและหอโบราณเช่นนี้เข้า และยึดครองเอาไว้เป็นของตน

ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่มีกำลังเพียงพอในระดับหนึ่ง หากพวกเขาไม่สามารถมีพื้นที่บนพื้นดินสักผืนละก็ พวกเขาจะไปขุดเอาดินมาจากใต้ทะเล หรือเคลื่อนย้ายภูเขามา และทำการแปลงให้มันกลายเป็นสิ่งที่ล่องลอยอยู่บนห้องฟ้า ซ่อนตัวอยู่ในก้อนเมฆ

ความจริง กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในสภาพเช่นนี้แล้ว ถือว่าเป็นการกระทำที่ทำได้ด้วยความจนด้วยเกล้า เพราะถ้าหากพวกเขามีพื้นที่ที่เป็นของตนเองบนบกแล้ว จะมีสักกี่คนที่ยินดีล่องลอยอยู่บนห้องฟ้าเช่นนี้

กล่าวสำหรับบางคน หรือเริ่มแรกที่ล่องลอยอยู่บน
ท้องฟ้า ซ่อนตัวอยู่ในก้อนเมฆนับเป็นเรื่องที่น่าสนใจและน่าสนใจ
อย่างยิ่ง แต่ทว่า เมื่อเวลาผ่านไปนานแล้ว ทุกคนก็จะรู้ว่ามันคือ
การกระทำที่ฉนด้วยเกล้าโดยแท้

การมีแผ่นดินที่เป็นของตนเองไว้ในครอบครอง มีแคว้น
ที่เป็นของตนเองแล้ว ใครบ้างที่ยินดีมีบ้านที่อยู่ในสภาพเหมือน
แห่นที่ไร้ราก ล่องลอยอยู่บนท้องฟ้าซึ่งพร้อมที่จะพังทลายได้ทุก
เมื่อ เมื่อไรที่พบเจอกับศัตรูที่มีความแข็งแกร่งกว่าตน ก็สามารถทำ
ให้บ้านที่ล่องลอยอยู่บนท้องฟ้าถูกทำลายจนแหลกไปทันที

ชีวิตความเป็นอยู่ที่ต้องลอยล่องอยู่บนท้องฟ้าและซ่อน
ตัวในก้อนเมฆ ฟังดูเหมือนความฝัน แต่ เป็นเพราะไม่มีทางเลือก
ท่ามกลางการล่องลอยไปมาตั้งแห่นที่ไร้รากเช่นนี้ จะไม่สามารถ
ก่อตั้งพื้นที่บรรพชนของตนขึ้นมา ไม่มีทรัพยากร ไม่สามารถปลูก
สมุนไพรที่มีค่าขึ้นมาได้

การขาดแคลนทรัพยากรสำหรับผู้บำเพ็ญตนนับเป็น
เรื่องที่ร้ายแรงอย่างยิ่ง ไม่ว่าผู้บำเพ็ญตนคนใด หรือสำนักใดก็ตาม
หากคิดจะสร้างความแข็งแกร่งให้กับตนเองก็ต้องมีทรัพยากรที่
อุดมสมบูรณ์อยู่ในครอบครอง

ขณะที่ทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์จะต้องพึ่งพาพื้นที่หรือดินแดนที่อยู่ในครอบครองเสมอ หากไม่มีพื้นที่หรือดินแดนสำหรับพึ่งพาอาศัย ที่กล่าวว่าตนมีแหล่งทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์อยู่ในครอบครองก็คือความว่างเปล่า คือการคุยโวเท่านั้นเอง

มองดูภูเขาและหohlenหลังที่อยู่ในก้อนเมฆ มองดูบรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ไปมาหาสู่เยี่ยมเยียนซึ่งกันและกัน ปรีक्षाหรือซึ่งกันและกันแล้ว หลี่ชีย่ได้แต่สายหัวเบาๆ

กล่าวสำหรับบรรดาผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ล่องลอยไปมาแล้ว ภายใต้สภาพที่จนด้วยเกล้าเช่นนี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัด และสำนักขนาดเล็กได้แต่รวมตัวกันเอาไว้ ต่างคนต่างช่วยเหลือกันและกันจึงสามารถดำรงอยู่ได้ มิฉะนั้นละก็พวกเขาถึงายต่อการที่ถูกน้ำหลากพัดพาจนกระจัดกระจายตั้งแหนดที่ลอยอยู่ในน้ำ

“จะอย่างไรเสีย ที่นี้หาใช่เป็นที่ที่เผ่าพันธุ์มนุษย์สามารถอาศัยอยู่อย่างมีความสุขได้” เมื่อหลี่ชีย่ได้เห็นสภาพเช่นนี้แล้วก็ได้แต่สายหัวเท่านั้นเอง ไม่ได้กล่าวอะไรมาความ

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนเฝ้าพันธุมุขย์ การที่จะอยู่
เย็นเป็นสุขในแดนวิญญานสวรรค์หาใช่เป็นเรื่องง่าย จะมีผู้
บำเพ็ญตนสักกี่คน และสำนักที่โชคดีเช่นหุบเขาสุกใส ทะเล
สาบตั้งถึงที่สามารถมีพื้นที่บนบกของตนเองอยู่ในครอบครอง ซึ่งมี
อยู่น้อยมาก สำหรับผู้บำเพ็ญตนเฝ้าพันธุมุขย์แล้ว สามารถมี
ชาติกำเนิดเช่นสำนักในลักษณะนี้ ถือเป็นความโชคดีอย่างหนึ่ง

หลี่ชียเองไม่ได้รู้สึกเศร้าสลดอะไรกับมันมากมายนัก
กล่าวสำหรับเขาแล้ว ทุกคนต่างมีวิถีทางที่จะก้าวเดินไปเป็นของ
ตนเอง ต่อให้เป็นพระเจ้าก็ไม่สามารถช่วยเหลือทุกคนได้

วันนี้ หลี่ชีย่ก้าวเดินอยู่บนเกลียวคลื่น เดินอยู่บนทะเล
สีครามท่าทีอิสระสบายๆ

“คุณชายจะไม่ไหนรี? ให้เข้าไปส่งท่านดีไหม?” เวลา
เสียงที่ไพเราะเสนาะหูดังขึ้นมา ทำให้ผู้ฟังรู้สึกคันตึงๆ ในหัวใจ

หลี่ชีย่มองดูแวบหนึ่ง เห็นหลิวหยูเยียนยืนอยู่บนเรือ
นางยืนไต่กับลมด้วยรูปร่างที่งดงามพลิวไหว ดั่งต้นหลิวที่ไต่ลม ให้
ความรู้สึกที่ร้ายรำไปตามลมอย่างนั้น

เรือที่หลิวหยูเขียนอาศัยมานั้นเป็นเรือรบโบราณขนาดใหญ่ บนเรือได้ประทับตราสัญลักษณ์ของไตรนิกายพิสุทธีเอาไว้ ไม่ว่าใครก็ตามหากได้เห็นตราสัญลักษณ์นี้แล้วก็ต้องให้เกียรติอยู่สามส่วน

เมื่อหลิวซีเยเห็นว่าเรือเป็นหลิวหยูเขียนยี่มติดหนึ่งและไม่ปฏิเสธ ก้าวขึ้นไปบนเรือรบขนาดใหญ่ เข้าไปในลำเรือ

หลิวหยูเขียนให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น ยกโต๊ะเก้าอี้มาตั้งวาง จุดไม้จันทน์ ต้มชา แล้วยกเสิร์ฟให้กับหลิวซีเยด้วยมือของตนเอง

หลิวซีเยไม่ได้ใส่ใจ นั่งลงโดยไม่ได้เกรงใจอะไรในท่ากึ่งนั่งกึ่งนอน ท่าทีดูจะสบายเป็นพิเศษ

“คุณชาย ฝีมือข้าเทียบไม่ได้กับศิษย์พี่ หวังว่าคงไม่หัวเราะเยาะข้า” หลิวหยูเขียนยกเสิร์ฟน้ำชาด้วยตนเองด้วยท่าทีที่ยิ้มแต่

แม้ว่าใบหน้าของหลิวหยูเขียนจะถูกปิดบังเอาไว้ด้วยผ้าโปร่งบางเอาไว้ แต่ทว่า ท่าทางของนางไม่ว่าจะยิ้มหรือขมวดคิ้ว

ล้วนแล้วแต่เผยให้เห็นถึงลักษณะท่าทางที่อ่อนช้อยเอาอกเอาใจ
ทำให้แลดูรู้สึกสบายใจเป็นพิเศษ

กงซุนเหม่ยยวีก็เป็นคนที่สวยหยาดเยิ้มคนหนึ่ง แต่
ทว่า ความสวยหยาดเยิ้มระหว่างกงซุนเหม่ยยวีกับหลิวหยูเยียนนั้น
แตกต่างกัน ความสวยหยาดเยิ้มของกงซุนเหม่ยยวีเป็นความสวย
หยาดเยิ้มของผู้หญิงที่แต่งงานแล้วมีความเป็นผู้ใหญ่ ความหยาด
เยิ้มแฝงด้วยความงาม ความงามที่แฝงด้วยรสนิยมต่ำ

ขณะที่ความสวยหยาดเยิ้มของหลิวหยูเยียนนั้น กลับมี
ท่วงท่าที่ปราดเปรียวอยู่ภายใน ท่ามกลางความสวยหยาดเยิ้มมี
ความสวยสดงดงามที่ซึมซาบเข้าไปยังจิตใจของผู้คน ความงดงาม
ที่แฝงด้วยซึ่งจริต ความหยาดเยิ้มแฝงไว้ซึ่งความงดงาม ผู้หญิง
ลักษณะเช่นนี้ต้องเป็นที่ชื่นชอบของบุรุษอย่างแน่นอน

หลี่ซีเย่รับเอาถ้วยน้ำชาที่นางยิ่นเข้ามา ยกขึ้นดื่มเบาๆ
คำหนึ่ง แล้วจ้องมองนางแวบหนึ่งไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก และไม่ได้
พูดอะไรมากความ

“การเดินทางในครั้งนี้ของคุณชาย ต้องการไปที่ทะเล
กระดุกนะสิ?” หลิวหยูเยียนยิ้มด้วยท่าทีที่หยาดเยิ้ม ผู้คนที่เห็น
แล้วจะต้องหวั่นไหวในใจ รอยยิ้มนางแฝงไว้ซึ่งจริต กล่าววว่า

“ข้าน้อยก็ไปที่ทะเลกระดูก ร่วมเดินทางไปกับคุณชายด้วย ไม่ทราบเห็นเป็นประการใด?”

“ข้าของเจ้าไว้มากเลยนะ” หลี่ชียเอ๋อจับน้ำชาคำหนึ่ง ยิ้มกล่าวเฉยเมยออกมา

“คุณชายคือมังกรท่ามกลางผู้คน สุดยอดบุตรแห่งสวรรค์ ไม่ว่าคุณชายจะก้าวเดินไปที่ใด ล้วนแล้วแต่เป็นที่สะดุดตาของผู้คน เหมือนดังกระเรียนในฝูงระกาอย่างนั้น ร่องรอยของคุณชายขอเพียงสืบข่าวนิดหนึ่งก็จะทราบทันที” หลิวหยูเยียนยิ้ม นิดหนึ่งและตอบตรงๆ โดยไม่อ้อมค้อม

มองดูหลิวหยูเยียนที่หยาดยิ้มต้องใจตรงหน้า หลี่ชียเอ๋ออดที่จะเผยรอยยิ้มออกมาไม่ได้ ยิ้มกล่าวว่า “คนสวย ไม่ว่าเจ้าจะคิดวางแผนอะไรอยู่ก็ตาม ระวังหากทำให้ข้าโกรธล่ะก็ ข้าจะชินใจเจ้าเสีย”

“คุณชายกล้าหรือ?” หลิวหยูเยียนยิ้มอย่างมีจริต เต็มไปด้วยความขำขวน ยิ้มกล่าวว่า “ไม่ต้องให้คุณชายใช้กำลัง หากคุณชายต้องการ ข้าน้อยยินดีให้การต้อนรับคุณชาย แน่นอน หากคุณชายปรารถนาารสนิยมที่ไม่ธรรมดา ข้าน้อยก็ยินดีนำพาความสุขนั้นให้กับคุณชาย”

คำพูดเช่นนี้นับว่ายั่ววานจิตใจของผู้คนมากเหลือเกิน โดยเฉพาะเป็นคำพูดที่ออกมาจากปากของหลิวหยูเยียนที่หยาดเยิ้มจริตจะกำนเช่นนี้ ย่อมทำให้เลือดในกายเดือดพล่านอย่างแน่นอน

"พูดได้ดีมาก....." หลีชีเย่"พลันลืมตา ส่งประกายที่เสบตาออกมา จับพลันนั้น หลิวหยูเยียนยังไม่ทันมีปฏิกิริยา โต้ตอบก็ถูกหลีชีเย่รังตัวเข้าไปในอ้อมกอด ด้วยท่าทีที่ดุตันและอันธพาลยิ่งนัก

"เพี้ยะ.....เพี้ยะ.....เพี้ยะ....." เสียงฝ่ามือที่กระทบผิวกายดังขึ้น ท่ามกลางเสียงร้องด้วยความตกใจของหลิวหยูเยียน หลีชีเย่ซัดฝ่ามือลงไปยังก้นของนางโดยไม่ยั้ง

หลีชีเย่ไม่ได้มีท่าทีที่ทะนุถนอมอ่อนโยนต่อนางเลย แม้แต่น้อย ตีเข้าไปยังก้นกลมกลิ้งนุ่มน่มของนางเต็มแรง จนหลิวหยูเยียนรูปสีกปวดเสบปวดร้อนไปหมด ได้รับความเจ็บปวดมากอย่างแน่นอน!

ตอนที่ 1290 ศิษย์พี่ศิษย์น้อง

“ท่าน.....” “ไม่ถนัดนัก กว่าหลิวหยูเยียนจะกระโดดหนีไปได้ สภาพตั้งแมวกูกเหียบเอาหางเข้า จ้องเขม็งไปที่หลิวชียะ ทั้งตระหนกทั้งโกรธ แม้ว่าคำพูดคำจาของนางจะดูใจกล้าและเปี่ยมด้วยความยั่วยวน แต่นางก็ยังคงเป็นสาวอยู่

ที่ทำให้หลิวหยูเยียนต้องโกรธเคืองก็คือ หลิวชียะไม่มีลักษณะของการทะนุถนอมและอ่อนโยนต่อสตรีเลยแม้แต่น้อย แต่ละฟ้ามือที่สัมผัสเข้ากับก้นของนาง เล่นเอานางปวดแสบปวดร้อนไปหมด กระทั่งหากนั่งลงเก้าอี้ทันทีที่หันไฉนยังต้องรู้สึกเจ็บปวด

หลิวชียะที่นั่งอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทีเฉยเมย เหลือบตามองดูหลิวหยูเยียนที่กำลังโกรธ แล้วกล่าวว่า “คนสวย ข้าหาใช่ผู้ชายที่เจ้าจะมายั่วยวนแล้วได้ผล หากทำให้ข้าโกรธสักก็ เกรงว่าข้าจะจับเจ้าแก้ผ้าจนล่อนจ้อนแล้วประจานต่อหน้าผู้คน เจ้าคิดว่าอย่างไร?”

หลิวหยูเยียนอดที่จะค้อนไปที่หลิวชียะอย่างเคืองๆ กล่าวด้วยท่าทีโมโหว่า “หรือท่านไม่รู้จักอะไรที่เรียกว่าทะนุถนอมและอ่อนโยนต่อสตรีหรือไง?”

หลิวหยูเขียนมีฐานะเป็นถึงเจ้านิกายของนิกายกลีน
มาร มีสถานะที่สูงมากในแดนวิญญานสวรรค์ ยิ่งไปกว่านั้น ตัว
ของนางเองเป็นผู้ที่ทำให้ผู้คนต้องหลงใหล มีต้นทุนเพียงพอที่
สามารถดึงเร้าวิญญานผู้คนได้อยู่แล้ว เรียกได้ว่านางคือหญิงงาม
ระดับนารีเป็นเหตุ ท่ามกลางบุรุษนางคือดาวล้อมเดือน

ไม่เคยมีบุรุษคนใดกล้าทำตัวหยาบคายเช่นนี้ต่อหน้า
นาง แต่ทว่า มาวันนี้หลี่ซีเย่ไม่เพียงหยาบคายเท่านั้น ยังดุดันอีก
ด้วย

“ทะนุถนอม และอ่อนโยนต่อสตรี?” หลี่ซีเย่เผย
รอยยิ้มออกมา เผยให้เห็นถึงฟันที่ขาวดั่งหิมะนั้น กล่าวว่ “ข้า
ย่อมรู้จักทะนุถนอมและอ่อนโยนต่อสตรี แต่ ต้องขึ้นอยู่กับว่าเป็น
ใคร”

หลิวหยูเขียนรู้สึกโกรธเคืองยิ่งนักแต่ก็จนปัญญา ไซ้
ว่านางจะ 모르ถึงชื่อเสียงด้านความโหดของหลี่ซีเย่ สุดยอดหญิง
งามเฉกเช่นกงซุนเหม่ยยวี และซ่งกวานเฟยเขียนบทจะฆ่าก็ฆ่าได้
ทันที โดยไม่มีการอ้อมมือ การที่คนโหดอย่างเขาจะทำเรื่องเช่นนี้
ออกมาก็ไม่นับเป็นเรื่องแปลกแล้ว

หลิวหยูเยียนนั่งลงด้วยความโกรธเคือง แต่ทว่า ขาที่
นั่งลงไปพลันรู้สึกถึงความเจ็บปวดเจ็บร้อนของกันขึ้นมาก ทำให้
นางต้องขมวดคิ้ว

หลี่ซิดย่มองดูท่าทีของหลิวหยูเยียนอดที่จะขำไม่ได้
ยิ้มกล่าวว่า “เห็นทีข้าจะลงมือหนักไปหน่อย” เป็นคำพูดที่เปี่ยม
ด้วยการหยอกล้อ

“ท่านรู้ก็ดีแล้ว” หลิวหยูเยียนค้อนหลี่ซีย่ไปขวับหนึ่ง
แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม นางยังคงสวดยหยาดยิ้มต้องตาต้องใจผู้คน
จลิตนั้นดึงรั้งใจผู้คนเหลือเกิน

หลี่ซีย่มองดูท่าทีที่สวดยหยาดยิ้มจลิตต้องใจผู้คนแล้ว
หัวเราะขึ้นมา ทำให้หลิวหยูเยียนรู้สึกทั้งอับอายทั้งโกรธ จึงอดที่จะ
ค้อนขวับให้อีกที

หลี่ซีย่ไม่ได้ใส่ใจกับลักษณะท่าทางเช่นนี้ของหลิวหยู
เยียน จิบน้ำชาไปช้าๆ ยิ้มกล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “น้ำชาของนิกาย
กลืนมารนับว่าเลิศรสจริงๆ แต่ว่า จลิตของเจ้าดีกว่าน้ำชาเลิศรส
ของนิกายกลืนมารเสียอีก”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซิเย่ไม่รู้ว่าเป็นการกล่าวชมหรือตำหนิกันแน่ ขณะที่หลิวหยูเยียนก็ไม่แสดงอาการอวดดีและร้อนรน สง่างามและออดอ้อนฉอเลาะ กิริยาท่าทางของนางนำดูชมเป็นอย่างยิ่ง นางค่อยๆ รินน้ำชาเต็มให้กับหลี่ซิเย่จนเต็มถ้วย

หลี่ซิเย่จับน้ำชาลิ้มรสน้ำชาอย่างพิถีพิถัน หลิวหยูเยียนนั่งเงียบๆ อยู่ตรงนั้น ยามที่นางสงบเงียบรู้สึกว่าจะมีท่วงท่าที่ชวนให้หลงใหลอีกแบบหนึ่ง

“เจ้าหวังสิ่งใดอยู่รึ?” หลังจากหลี่ซิเย่จับน้ำชาไปคำหนึ่ง จ้องมองดูหลิวหยูเยียนและยิ้มกล่าวออกมา

หลิวหยูเยียนรินน้ำชาเต็มให้กับหลี่ซิเย่ ยิ้มอย่างมีจริต ทำให้ผู้คนที่พบเห็นแทบกระดุก่อนไปทั้งตัว นางหัวเราะเบาๆ กล่าวว่า “แย่งผู้ชายกับศิษย์พี่ของข้า ไม่ได้หรือ? บรรดาบรรพบุรุษภายในสำนักต่างคาดหวังให้ศิษย์พี่มีทายาทกับท่าน สืบทอดสายเลือดของท่าน”

“เพียงต้องการสายเลือดโอรสราชันเซียนเท่านั้นเองรึ?” หลี่ซิเย่อดที่จะหัวเราะออกมา

หลิวหยูเยียนน่วมปากยิ้ม ท่ามกลางความสวดยหยาต เยี่ยมแฝงไว้ซึ่งความทะเล้นอยู่สามส่วน กระจิบตาที่หนึ่ง กล่าวว่ “จันในฐานะผู้ควบคุมว่พะละ? ได้ยินมาว่านอกเหนือจากปฐมบรรพ บุรุษของไตรนิกายพิสุทธิแล้ว ไม่มีใครสามารถเป็นผู้ควบคุมว่ ไปได้อย่างแท้จริง หากท่านถ่ายทอดสายเลือดเอาไว้ ไม่นั่นก็จะมีผู้ ควบคุมว่พะคนใหม่เกิดขึ้นมาก็เป็นได้”

หลิวชีเย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่ง แน่นอนที่สุดเขาย่อมเข้าใจใน ข้อนี้ บรรดาบรรพบุรุษของไตรนิกายพิสุทธิต้องการได้ผู้ควบคุม ว่พะที่แท้จริงคนหนึ่ง ดังนั้น กล่าวสำหรับไตรนิกายพิสุทธิของพวกเขา แล้ว ย่อมไม่ใช่เพียงต้องการสายเลือดโอรสราชันเซียนเท่านั้น

“ข้าได้ยินมาว่า ศิษย์พีของเจ้าเคยมีสามีมาก่อน” หลิว ชีเย่พูดขึ้นมาเฉยๆ

หลิวหยูเยียนหัวเราะเบาๆ กล่าวว่ “ข้าไม่เหมือนกับ ศิษย์พี ศิษย์พีของข้ายึดถือผลประโยชน์ของสำนักเป็นหลัก เพื่อ สำนักแล้ว นางยินดีเสียสละตนเอง อีกอย่าง ศิษย์พีของข้าก็เป็น ภรรยาในฝันของผู้ชายทั้งหลาย งดงามสูงศักดิ์ รู้จักกาลเทศะ รู้ สถานการณ์ ฉลาดเฉียบแหลมและสุภาพเยือกเย็น มีผู้ชายคนไหน ที่ไม่ชอบนาง”

“เจ้าไม่รู้สึกอิจฉารึ? ” หลีชีเย่ย์มกล่าว

หลิวหยูเยียนหัวเราะเบาๆ กล่าวว่า “ทำไมจะต้องอิจฉาศิษย์พี่มีวิถิทางของศิษย์พี่ ข้าก็มีวิถิทางของข้า เมื่อเทียบกับศิษย์พี่ที่เป็นแม่ศรีเรือนแล้ว ข้าชมชอบที่จะเป็นผู้ต่อต้านมากกว่าวิถิทางบำเพ็ญเพียรยากเข็ญยิ่งนัก การเป็นผู้บำเพ็ญตนมันไม่่ง่ายอยู่แล้ว ไฉนจะต้องมาแบกรับภาระมากมายอีกเล่า ทำตามใจปรารถนามีอะไรไม่ดั่งนั้นหรือ? ”

หลีชีเย่อดที่จะหัวเราะออกมา มองดูหลิวหยูเยียนขณะที่ภายในใจของหลิวหยูเยียนก็ไม่สะทกสะท้าน สู้กับสายตาของหลีชีเย่ มีความเป็นอิสระไม่หวาดหวั่นต่อสิ่งใด ไม่มีอะไรที่ใ้ใครรู้ไม่ได้

“ดีมากกับคำว่าตามใจปรารถนา” หลีชีเย่อดที่จะพยักหน้ายิ้มกล่าวออกมาไม่ได้

หลิวหยูเยียนหัวเราะเบาๆ กล่าวว่า “บางทีข้าอาจไม่ใช่เจ้านิกายที่ผ่านเกณฑ์ แต่ ข้าเป็นผู้บำเพ็ญตนที่ผ่านเกณฑ์ประเมิน”

หลี่ชียเออดหัวเราะไม่ได้ แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา ได้แต่
จิบน้ำชาไปเบาๆ

“แต่ว่า ท่านสามารถพิจารณาดู” หลิวหยูเยียน
กระพริบตา แล้วกล่าวว่า “ได้ยืมว่าผู้ชายบางคนชมชอบผู้หญิงที่มี
สามีมาแล้วเป็นพิเศษ ผู้ชายที่มีความแข็งแกร่งมากเท่าไร ก็ยากจะ
จินตนาการถึงความนิยมชมชอบของเขา แม้ว่าศิษย์พี่ของข้าเคย
หมั่นหมายกับผู้อื่น แต่ นางยังคงเป็นสาวอยู่ ต้องเหมาะแก่กับท่าน
อย่างแน่นอน”

“ผู้หญิงแบบไหนเหมาะสมกับข้า ข้ายังอมรู้ดีอยู่แก่ใจ”
หลี่ชียเออดที่จะหัวเราะออกมากับคำพูดของหลิวหยูเยียน จ้องมอง
หลิวหยูเยียนแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ที่เจ้าบอกว่าต้องการแย่งชิงผู้ชาย
กับศิษย์พี่ แท้จริงแล้วต้องการช่วยเหลือนางอีกแรงหนึ่งเท่านั้นเอง”

“อย่างนั้นรึ? ” หลิวหยูเยียนกระพริบตาที่หนึ่ง ยิ้มอย่าง
มีจริต ลักษณะที่ยั่ววานจิตใจผู้คนและแฝงไว้ซึ่งความทะเล้นอยู่
สามส่วน กล่าวว่า “ก็ไม่แนเสมอไป เฉกเช่นผู้ชายที่มีเสน่ห์เช่น
ท่าน เพียงพอที่จะทำให้น้องจิตใจต้องเคลิบเคลิ้มหลงใหล ทำให้ข้า
ลุ่มหลง การที่ข้าจะแย่งผู้ชายกับศิษย์พี่มันก็หาใช่เรื่องแปลก”

“งั้นหรือ?” หลี่ชียเอหัวเราะและกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ตาเฒ่าของไ้ตรนิกายพิสุทธิ์พวกเจ้าคิดจะได้บางอย่างบนตัวของข้า เอาเถอะ ข้าจะพิจารณาสงเคราะห์พวกเจ้า พวกเจ้าศิษย์พี่ศิษย์น้องมาอุ่นเตียงให้กับข้าทั้งสองคนละก็ ข้าก็จะลองพิจารณาดู”

“ว้าว คุณชายตะกละไม่ใช่เล่นเลยนะ คิดจะยิงธนูดอกหนึ่งได้นกสองตัวเลยนะ โอบซ้ายกอดขวา เสพสุขไม่สิ้น” หลิวหยูเยียนหัวเราะแล้วกล่าวว่า “ความทะเยอทะยานคุณชายไม่น้อยเลยนะ”

“ความทะเยอทะยานไม่น้อย” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ข้าเพียงแต่พิจารณาเท่านั้นเอง คนที่เสียเปรียบคือตัวข้า”

หลิวหยูเยียนอดที่จะจ้องมองผู้ชายตรงหน้าที่มีท่าทีเอ้อระเหยและมีความเป็นอิสระ ทอดถอนใจออกมา กล่าวว่า “ผู้ชายที่เชื่อมั่นในตนเองก็น่าหลงใหลเช่นนี้แหละ เป็นที่ลุ่มหลงเช่นนี้แหละ”

“เออละ คนสวย ไม่ต้องมาทำยกยอข้าเช่นนี้” หลี่ชียเอยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “ให้ศิษย์พี่ของเจ้าออกมาเถอะ ลูกไม้ต้นๆ ของเจ้าไม่สามารถหลอกตาทั้งสองข้างของข้าได้หรอกนะ”

เป็นจริงดังว่า พลันที่หลี่ชียเอากล่าวขาดคำ จ้วเจี้ยนซื่อ ได้ก้าวเดินออกมาจากด้านใน นางเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าหลี่ชียเอ แสดงคารวะและกล่าวอย่างจริงใจว่า “ให้คุณชายหัวเราะเยาะแล้ว ช้าหน่อยโง่เขลา หากผิดพลาดประการใดขอคุณชายโปรดลงโทษ ด้วย”

ท่าทีของจ้วเจี้ยนซื่อนั้นดูจริงใจอย่างยิ่ง นางวางท่าที ของนางต่ำมาก แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม นางยังคงมีความมงดงามเลิศ เลอ ท่ามกลางความมงดงามเลิศเลอของนางแฝงไว้ซึ่งความออด อ้อนนอเลาะอยู่สามส่วน ผู้หญิงลักษณะเช่นนี้คงยากที่ใครเห็นแล้ว จะไม่ชอบ โดยเฉพาะน้ำเสียงที่นุ่มนวลของนางนั้น เมื่อได้ยินแล้ว ทำให้รู้สึกสบายเป็นพิเศษ

“เอาละ ข้าเองไม่ใช่คนไทรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเขาเจ้า เรื่องลงโทษก็แล้วกันไปเถอะ” หลี่ชียเอทำท่าโบกมือเบาๆ

“คุณชายสายตาแหลมคมมาก ผู้ชายที่มีสติปัญญาไม่ เป็นสองรองใครมักจะไม่ใช่คนอื่นอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ไม่สามารถปิดบังเขาได้” หลิวหยูเยียนยิ้มปากหัวเราะเบาๆ “แต่ว่า คุณชายไม่ควรโทษศิษย์พี่ เพราะเป็นความคิดของข้าเอง หาก คุณชายจะโทษก็โทษข้าเถอะ”

หลี่ซีเย่จ้องมองพวกนางทั้งสองแวบหนึ่ง ไม่ได้เก็บมาใส่ใจอะไรมากนัก เพียงยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเจ้าไม่สามารถหลุดพ้นจากธรรมเนียมปฏิบัติอย่างนั้นรี?”

จ้าวเจี้ยนซื่อเปิดปากเหมือนต้องการพูดอะไรออกมา แต่ ก็ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไร ท้ายสุดได้แต่หุบปากไม่พูดถึง

หลิวหยูเยียนกลับหัวเราะเบาๆ ท่าที่หยาดยิ้มน่าประทับใจ ยิ้มกล่าวออกมาว่า “เรื่องราวในโลกมักจะจบด้วยเกล้าเสมอ ผู้บำเพ็ญตนก็หนีหนีหน้าที่ความรับผิดชอบของตนไม่พ้น หากคุณชายไม่ถือสา ช่วยสืบทอดสายเลือดให้กับไตรนิกายพิสุทธิ์จะได้อหรือไม่? นับว่าเป็นบุญคุณอันยิ่งใหญ่”

“สืบทอดเลือดให้กับไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเจ้า?” หลี่ซีเย่อดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ มองดูจ้าวเจี้ยนซื่อ แล้วก็มองไปที่หลิวหยูเยียน ยิ้มกล่าวว่า “พวกเจ้าศิษย์พี่ศิษย์น้องสองคนใครจะมาปรนนิบัติข้าล่ะ? หรือจะมาพร้อมกันทีเดียวสองคนเลย?”

คำพูดตรงๆ ของหลี่ซีเย่ทำให้ใบหน้าของจ้าวเจี้ยนซื่อรู้สึกร้อนผ่าว แม้ว่าบรรพบุรุษของไตรนิกายพิสุทธิ์มีความประสงค์เช่นนี้จริง แต่ จะอย่างไรเสียนางก็เป็นหญิงสาวคนหนึ่ง เมื่อต้องเผชิญกับปัญหาข้อนี้ยังคงไม่พ้นที่จะเอียงอาย

หลิวหยูเยียนนั้นดีหน่อย นางยิ้มปากหัวเราะเบาๆ
กล่าวว่า "คุณชายต้องการกินรวบพวกเราสองพี่น้องนะเนี่ย นับว่า
มีความคิดที่ยอดเยี่ยม"

หลิวซีเย่เพียงหัวเราะทีหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า "ช่างเถอะ เรื่อง
นี้อย่าไปพูดถึงมันอีกเลย กลับไปบอกต่อตาเต๋มา ไตรนิกายพิสุทธิ์
ของพวกเจ้า ความคิดเช่นนี้ให้จบแค่นี้เถอะ ข้าจะไม่ทิ้งทายาทไว้
ให้กับใครง่าย ๆ หรือกนะ และข้าคงไม่สามารถให้ไตรนิกายพิสุทธิ์
ของพวกเจ้าสืบทอดสายเลือดของข้าได้ง่ายๆ " กล่าวพลางลุกขึ้น
เดินจากไปทันที

จ้าวเจี้ยนชือได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อได้ยินหลิว
ซีเย่พูดออกมาเช่นนี้ นางเองก็รู้สึกจนด้วยเกล้าเหมือนกัน นาง
เองเข้าใจ ผู้ชายเฉกเช่นหลิวซีเย่ไซ้ว่าผู้หญิงคนไหนก็สามารถทำ
ให้เขาหลงใหลได้

"ในเมื่อคุณชายจะไปที่ทะเลกระดูกไปด้วยกันจะ
เป็นไร?" หลิวหยูเยียนยิ้มกล่าวว่า "หรือคุณชายเกรงว่าจะหลง
เสน่ห์พวกเราสองพี่น้อง ดังนั้น จึงไม่กล้าใกล้ชิดกับพวกเรา?"

“อย่างนั้นรี? ” หลีชีเย่หัวเราะขึ้นมา มองดูหลิวหยู
เยียนทีหนึ่ง นั่งลงแล้วกล่าวว่า “ดี งั้นข้าก็อยากจะดูสิว่า พวกเจ้า
สองพี่น้องจะมีเสน่ห์เช่นใด”

หลีชีเย่ยอมรู้ดีว่าเป็นคำพูดที่ยั่วยุ แต่ทว่า เขายังคงรั้ง
อยู่ต่อไป

“ศิษย์พี่ ในเมื่อคุณชายยอมอยู่ต่อ สมควรต้องเอาอก
เอาใจหุบหลังผ่อนคลายเป็นอันให้กับคุณชายแล้ว?” หลิวหยู
เยียนกล่าวพูด ยิ้มกล่าวกับจ้าวเจี้ยนซือ

ในเวลานี้ จ้าวเจี้ยนซือมีใบหน้าสีแดงกำ แม้ว่าจะนางจะ
ตอบตกลงกับบรรพบุรุษของนิกายแล้ว และได้เตรียมตัวเตรียมใจที่
จะเสียสละตนเองมา แต่ทว่า เรื่องเช่นนี้กล่าวสำหรับผู้ที่ป็นสาว
เป็นนางเช่นนี้ การปรนนิบัติผู้ชายยังเป็นครั้งแรก

ตอนที่ 1291 สองสาวงามคอยปรนนิบัติ

มองดูจ้าวเจี้ยนซือที่เอียงอายและงามเลิศเลอแล้ว หลี่ชีย่อดที่หัวเราะและกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ก็ดี จั๊นก็ช่วยทูลหลังผ่อนคลายเส้นให้หน่อยก็แล้วกัน”

จ้าวเจี้ยนซือทำท่าลึงเลนิดหนึ่ง เอียงอย่างเบาๆ ไปที่ด้านหลังของหลี่ชีย่ ทูลหลังนวดไหล่ให้กับหลี่ชีย่จริงๆ เป็นเรื่องที่ทำนางได้ทำเป็นครั้งแรก ท่าทางไม่ชำนาญ แต่อ่อนโยนดุจสายน้ำ ทำให้รู้สึกว่าเป็นการเสพสุขชนิดหนึ่ง

หลิวหยูเยียนอมยิ้ม จัดการเติมน้ำชาให้กับหลี่ชีย่ ท่าทางคล่องแคล่วไม่มีติดขัด ช่างงดงามและชวนหลงใหลอะไรปานนั้น

“บอกตามตรงเลยนะ ข้ารู้สึกอิจฉาไตรนิกายพิสุทธิ์
ของพวกเจ้า ไม่ว่าจะป็นช่วงเวลาใดก็มีน้ำหนึ่งใจเดียวกันเสมอ
แม้ว่านิกายพิสุทธิ์จะแยกออกเป็นสามนิกาย แต่ว่า บรรดาศิษย์
กลับมีความสมัครสมานสามัคคีเป็นพิเศษ นับเป็นเรื่องที่ไม่ง่าย
เลย” หลี่ชีย่มองดูจ้าวเจี้ยนซือที่ดูอ่อนโยน แล้วก็มองดูหลิวหยู
เยียนที่สวยหยาดเยิ้ม กล่าวทอดถอนใจออกมา

“คำกล่าวของคุณชายผิดแล้วละ” หลิวหยูเยียนหัวเราะ
เบาๆ กล่าวว่ “แม้ว่าข้าจะมาช่วยศิษย์พี่อีกแรงหนึ่ง แต่ว่า ข้ากับ
ศิษย์พี่ไม่ได้มีความปรองดองกันเสมอมา พวกเราสองคนเป็นต้อง
ประลองแข่งเอาชนะกันมาโดยตลอด”

“อย่างนั้นรี? ” หลี่ชีย่เพียงยิ้มเฉยเมย ความจริงแล้ว
การที่ไตรนิกายพิสุทธิ์คิดจะอาศัยจ้าวเจี้ยนซือรับตัวหลี่ชีย่เอาไว้
แม้ว่าจ้าวเจี้ยนซือจะมาในบทบาทของนางเอก และหลิวหยูเยียนเป็น
ผู้ช่วย แต่ทว่า พวกนางทั้งสองกลับมีความสัมพันธ์ที่ดีมาก ต่อให้
พวกนางสองคนบางครั้งอาจถึงขั้นประลองกันเพื่อให้ได้ผลแพ้ชนะ

แต่ ในหลายๆ กรณี พวกนางยังคงเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนัก มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมาก

แม้ว่าพวกนางที่เป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องจะมีการแก่งแย่งกัน มีจิตที่แย่งชิงความเป็นผู้ชนะก็ตาม แต่ไม่ได้กระทบต่อความสัมพันธ์ของพวกนางสองคน แม้ว่าทั้งสองคนจะทะเลาะกัน กระทั่งลงมือลงไม้กัน แต่เรื่องนี้กลับไม่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ของทั้งสองที่มีต่อกัน

เฉกเช่นสิ่งที่อยู่ตรงหน้าขณะนี้ จ้าวเจี้ยนซือเป็นผู้หญิงที่งามเลิศล้ำฉลาดเฉียบแหลม แต่ว่า จะอย่างไรเสียนางก็เป็นหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งเทียบไม่ได้กับหลิวหยูเยียนที่มีรูปร่างงดงามใจกล้าตรงไปตรงมา เนื่องจากมีหลิวหยูเยียนที่ใจกล้าและตรงไปตรงมา เช่นนี้ จึงสามารถช่วยให้จ้าวเจี้ยนซือที่งามเลิศล้ำฉลาดเฉียบแหลมได้ยิ่งแรง สามารถรั้งตัวหลิวหยูเยียนเอาไว้

“การแข่งขันกันเป็นเรื่องดี สำนักที่ไม่มีการแข่งขันกัน
เลย ก็เป็นเพียงน้ำตายเท่านั้น มีการแข่งขันและความสัมพันธ์ของ
ความเป็นสำนักเดียวกันกลับลึกซึ้ง เป็นสิ่งที่มีค่าเหนือสิ่งใดๆ ” หลี่
ชีย่พูดทอดถอนใจขึ้นมาขณะเสพสุขกับการทบทวนหลังของจ้าวเจี้ยน
นชือ “ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้ายอดเยี่ยมมาก พวกเขาสามารถ
ทำให้สำนักที่มีขนาดใหญ่เช่นนี้สืบทอดไปในทางที่ดีเช่นนี้ ทำตัว
ค่อมต่ำ แข็งแกร่ง เจริญ สามัคคี สำนักที่มีสัญลักษณ์พิเศษเช่นนี้
คิดจะไม่สืบทอดยืดยาวต่อไปก็คงยาก สำนักที่มีลักษณะเช่นนี้ ไม่
ว่าจะเป็นยุคใดก็เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น”

สิ่งที่หลี่ชีย่พูดมานั้นเป็นความจริง เมื่อเปรียบเทียบกับ
สำนักที่แข็งแกร่งหลายแห่งในแดนวิญญานสวรรค์แล้ว ไตรนิกาย
พิสุทธ์ทำตัวไม่เป็นที่สนใจของผู้อื่นมากกว่าสายสำนักราชัน
เซียนหลายแห่ง แต่ทว่า พวกเขาทำตัวไม่เป็นที่สนใจของผู้อื่นแต่
ไม่อ่อนแอ พวกเขามีความแข็งแกร่งที่ทำให้สำนักหลายแห่งใน
แดนวิญญานสวรรค์ต้องหวั่นเกรงพวกเขาอยู่สามส่วน

“หากคุณชายยินยอม ไตรนิกายพิสุทธ์ก็อยู่ในมือ
ของท”น” จ้วเจี้ยนซือที่กำลังทุบหลังให้กับหลี่ชียะกล่าวน้ำเสียง
นุ่มนวล เสียงของนางมีความนุ่มนวลดุจสายน้ำ ทำให้ผู้คนอยากจะ
จมอยู่ท่ามกลางความอ่อนโยนเช่นนี้

“เจ้ายินดีจริงๆ หรือ?” หลี่ชียะเงยหน้าขึ้นมองดูยิ้มและ
กล่าวกับจ้วเจี้ยนซือที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม

“ไม่ขอปิดบังคุณชาย” จ้วเจี้ยนซือสังเกตเห็นหนึ่ง
ดวงตาที่สดใสตั้งน้ำสู่สายตาของหลี่ชียะที่จ้องมองมา กล่าวว่า “ใน
อดีต หากพูดถึงแต่งงานกับคุณชายนั้นหาใช่ความต้องการของข้า
แต่ หลังจากได้สัมผัสกับคุณชายแล้ว หากสามารถแต่งงานกับ
คุณชายได้ มันก็ไม่ทำให้ข้าเสื่อมเสีย หรืออาจจะกล่าวว่า เป็นข้าที่
อาจเอื้อมต่อคุณชาย”

“คนของนิกายพิสุทธฺ์ก็ฉลาดอย่างนี้แหละ” หลี่ชียเอ หัวเราะสายหน้าเบาๆ กล่าวว่่า “นิกายพิสุทธฺ์สมควรมีชะตาชีวิต ของมันเอง ข้าก็มีชะตาชีวิตของข้า หากราชันเซียนหวู่โก้วปฐุม บรรพบุรุษพวกเจ้ายังคงมีชีวิตอยู่ เกรงว่านางคงไม่ต้องการเห็น นิกายพิสุทธฺ์ถูกผูกติดเอาไว้กับรถศึกคันนี้ของข้า ดังนั้น เรื่องนี้ให้ มันแล้วกันไปเถอะ”

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น เมื่อได้ยึ่นว่าอำนาจทั้งหมดของ ไตรนิกายพิสุทธฺ์อยู่ข้างๆ ตนเอง รับรองได้ว่าจะต้องยึ่นดีปรีดา ยึง นัก หญิงงาม อำนาจ ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้อยู่แค่เอื้อม มีใครบ้าง ที่ไม่กระหายอยากได้?

แต่ว่า หลี่ชียเอกลับไม่สนใจต่อสิ่งเหล่านี้ แม้ว่านิกาย พิสุทธฺ์มีกำลังที่กล้าแข็งโดยแท้จริง แต่ หลี่ชียเอกลับไม่ได้มุ่งหวังใน สิ่งนี้

อีกอย่าง กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว เขาไม่ต้องการเพียง
เพื่อความต้องการส่วนตัวแล้ว จับนิกายพิสุทธ์มาผูกเอาไว้กับรถ
ศึกของตนเองเช่นนี้

แม้ว่าราชันเซียนหวูโก้วกับเขาไม่ได้มีความสัมพันธ์
ของความเป็นศิษย์อาจารย์ที่แท้จริง และไม่ได้ชื่อว่าเป็นศิษย์
อาจารย์กัน แต่ทว่า ราชันเซียนหวูโก้วได้ให้ความนับถือต่อเขามา
โดยตลอด เขายังไม่ต้องการไปทำลายความเจียบสงบของนิกาย
พิสุทธ์

จ้าวเจี้ยนซือมองดูท่าทีของหลี่ชียเอ่แล้ว ต้องทอดถอน
ภายในใจเบาๆ นางรู้ว่าผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าคนนี้ได้สนใจต่อ
อำนาจของนิกายพิสุทธ์เลย ผู้ชายเช่นนี้นับว่าทำให้ผู้อื่นรู้สึกถึง
ความลึกล้ำยากจะหยั่งถึง ไม่ว่าผู้ชายคนใดก็ตามหากจะต้อง
เผชิญกับความเขี้ยววนของอำนาจที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้แล้วก็ไม่สามารถ
บังคับตนเองได้ ต้องรู้สึกใจเต้นตุบตาม แต่ว่า ผู้ชายคนที่อยู่

ตรงหน้ากลับไม่ได้ใส่ใจในสิ่งเหล่านี้เลย ช่างเป็นความน่ากลัวอะไร
อย่างนั้น

“พวกเราไม่พูดคุยเรื่องที่เสียอารมณ์เช่นนี้” หลิวหยู
เยียนหัวเราะเบาๆ กล่าวว่า “การไปที่ทะเลกระดูกของคุณชายใน
ครั้งนี้ เพื่อสิ่งที่ทำให้ชีวิตเป็นอมตะใช่หรือไม่?”

แม้ว่าหลิวหยูเยียนเองจะแย่งชิงความเป็นผู้ชนะกับจ้าว
เจี้ยนซือเป็นประจํา แต่ ในยามจําเป็นไม่ว่าเวลาใดก็ตาม นางก็จะ
ให้ความช่วยเหลือจ้าวเจี้ยนซืออีกแรงเสมอ จ้าวเจี้ยนซือก็เป็นเช่นนี้
เหมือนกัน

“สิ่งที่ทำให้ชีวิตเป็นอมตะ?” หลิวชีเย่หัวเราะและส่าย
หน้าเบาๆ กล่าวว่า “ชีวิตที่เป็นอมตะหาใช่สิ่งที่ข้าปรารถนา อีก
อย่าง ในทะเลกระดูกก็ไม่แน่ว่าจะมีสิ่งที่ทำให้ชีวิตเป็นอมตะได้”

ครั้นหลิวหยูเขียนไต่ยื่นหลิวชิวเหฺนนี้ จึงกล่าวว่
“ข้าทราบมาว่าผู้คนจ่ำนวนมากต่งไปเพื่อสิ่งท่ทำให้ชีวิตเป็น
อมตะ กระจกมึบรรดจักรพรรดิเทพรุ่นอวสุโสปรากภูต้ว พิสุทธิ
รันดรสี่สาย สำนักเตรสังข์ หอสัตตะยุทธ สำนักเทพละเมอ ที่ล่ว
แล้วแต่เป็นสำนักยกษัใหญ่จ่ำนวนไม่น้อยต่งก็ไปเพื่อสิ่งท่ทำให้
ชีวิตเป็นอมตะ ถ้าหากคุณชายหลิวไต่ไปเพื่อสิ่งท่ให้มีชีวิตเป็น
อมตะ แล้วไปเพื่อสิ่งใด? ”

“แล้วพวกเจ้าไปเพื่ออสิ่งใด? ”

หลิวหยูเขียนกระบิริตาที่หนึ่ง กล่าวว่ “พวกเราสอง
พี่น้องมาเพื่อคุณชาย ใครใช้ให้คุณชายเสนห์แรงถึงเพียงนี้ ท่ทำให้
ผู้คนต่งหลงไหล ท่ทำให้ต่งไล่ติดตาม”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า คำพูดที่ยกยอเช่นนี้แม้ว่าข้าจะชอบฟัง แต่
ว่า คนสวย เมื่ออยู่ต่อหน้าข้าแล้วอย่าทำเป็นลูกไม้” หลี่ชีย่อดที่จะ
หัวเราะออกมาไม่ได้ และสายหน้าเบาๆ

“แรกที่เดียวพวกกเราเริ่มจากการไล่ติดตามม้าโครง
กระดุกตัวหนึ่ง” จ้าวเจี้ยนซือที่บีบนวดหัวไหล่ให้กับหลี่ชีย่อกล่าว
น้ำเสียงนุ่มนวล โดยเฉพาะกับการพูดเบาๆ ข้างหูนั้น ยิ่งทำให้รู้สึก
ชื่นชอบในความรู้สึกเช่นนี้

จ้าวเจี้ยนซือกล่าวว่า “ในตำราเก่าแก่ของนิกายพวกเรา
เคยบันทึกเอาไว้ ตามตำนานเล่าว่า ราชนัเซียนไม่มีวันตายขณะมี
ชีวิตอยู่เคยมีม้าอยู่ตัวหนึ่ง และเป็นม้าโครงกระดุกเหมือนกัน
เพียงแต่ ภายหลังกม้าตัวนั้นได้หายสาบสูญไป และไม่ได้ปรากฏตัว
ออกมาอีกเลย การสวรรคตของราชนัเซียนไม่มีวันตายเป็นไป
อย่างแปลกประหลาด เวลานี้ปรากฏม้าโครงกระดุกขึ้นมาอีกตัว

หนึ่ง พวกเราสองพี่น้องเพียงรู้สึกอยาก رؤ้ออยากเห็น ต้องการรู้ว่ามัน
อย่างไรกันแน่”

“การคาดเดาเช่นนี้ของพวกเจ้าไม่ผิด” หลี่ชียะพยัก
หน้า กล่าวว่่า “เจ้าม้าโครงกระดูกตัวนี้เป็นพาหนะของราชันเซียน
ไม่มีวันตายจริง หรือจะกล่าวให้ถูกต้องมากกว่านี้ก็คือ ม้าโครง
กระดูกตัวนี้เป็นพาหนะของเขาในวัยหนุ่ม ต่อมาภายหลัง ม้าโครง
กระดูกตัวนี้ถูกเขาแซ่แข็งเอาไว้ หลังจากที่เขาได้เป็นราชันเซียน
แล้ว เจ้าม้าโครงกระดูกตัวนี้ไม่เคยปรากฏตัวเลย และเขาก็ไม่เคยขี่
ม้าตัวนี้แม้แต่ครั้งเดียว”

“ทำไมถึงถูกจับแซ่แข็งเอาไว้? ” หลิวหยูเยียนรู้สึก
สนใจ จึงรีบเอ่ยถามขึ้นมา

หลี่ซีเย่จ้องมองพวกนางทั้งสอง หัวเราะแล้วกล่าวว่า
“เกี่ยวกับเรื่องนี้แหละหรือ มีคำเล่าลืออยู่หลายกระแส บ้างเดาว่ามีส่วน
เกี่ยวกับชาติกำเนิดของราชันเซียนไม่มีวันตาย บ้างก็คาดว่ามัน
เกี่ยวข้องกับจุดจบของราชชนชั้นเซียนไม่มีวันตาย เนื่องจากราชัน
เซียนไม่มีวันตายเคยไม่ตาย อีกทั้งยังมีคนคิดว่าเขาพยายามทำ
อะไรเพื่อกลับชาติมาเกิด”

“กลับชาติมาเกิด?” ทั้งजूเจี้ยนซือและหลิวหยูเยียน
ต่างมีสีหน้าที่รู้สึกประทับใจยิ่ง เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ ความจริง
แล้วการกลับชาติมาเกิดก็คือความเป็นอมตะประเภทหนึ่ง
เหมือนกัน เพียงแต่ต่างกันที่วิธีการเท่านั้น

แต่ เรื่องกลับชาติมาเกิดกับชีวิตที่เป็นอมตะล้วน
แล้วแต่เหมือนกัน ไม่เคยได้ยินว่ามีใครเคยทำได้สำเร็จ ผู้บำเพ็ญ
ตนจำนวนมากต่างเชื่อในเรื่องของการกลับชาติมาเกิด แต่ว่าเรื่อง
กลับชาติมาเกิดมีจริงหรือไม่ นั่น ไม่มีใครรู้

เรื่องของราชันเซียนไม่มีวันตายคือปรีศนามาโดยตลอด หลายคนต่างบอกว่าเขาไม่ตาย แต่ทว่าสุดท้ายเขาก็ตายเวลานี้หลี่ซีเย่พูดถึงการกลับชาติเกิดของราชันเซียนไม่มีวันตายจะไม่ให้จ้าวเจี้ยนซือและหลิวหยูเยียนรู้สึกตกใจได้อย่างไร

“คุณชายคิดว่าคำเล่าลือไหนเข้าท่าที่สุดล่ะ?” หลิวหยูเยียนกระพริบตาที่น่าประทับใจคุ่นั้นยิ้มและเอ่ยถามขึ้นมา

หลี่ซีเย่จ้องเขม็งหลิวหยูเยียนแวบหนึ่ง กล่าวว่า “คนสวย ออย่ามาหลอกถามข้า อีกอย่าง ต่อให้ข้ารู้ก็ไม่แน่ว่าจะต้องบอกเจ้า”

“ข้าก็แค่ถามไปอย่างนั้นเองแหละ คุณชายจะต้องระวังตัวขนาดนี้ทำไม” หลิวหยูเยียนมีท่าทีที่ออดอ้อนอยู่สามส่วน

หลี่ชีย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่งกล่าวว่า “แต่จะว่าไปละนะ สำหรับพวกเจ้าสองคนแล้วทะเลกระดูกน่าจะไปสักครั้ง หากว่าพวกเจ้ามีโชควาสนาดี ไมแน่ว่าอาจสามารถติดตามเอาเคล็ดโถมตีไล่วายๆของนิกายพิสุทธิ์พวกเจ้ากลับมาก็เป็นได้!”

“ว่าไงนะ.....” เมื่อหลี่ชีย่พูดคำๆ นี้ออกมา หลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนชือต่างร้องเสียงหลงอันดังออกมา มือทั้งสองของหลิวหยูเยียนที่กำลังจะรินเต็มน้ำชาให้กับหลี่ชีย่ถึงกับสั่นจนน้ำชาแทบหกออกมา ขณะที่จ้าวเจี้ยนชือที่กำลังทุบหลังให้กับหลี่ชีย่ก็หยุดการกระทำในทันที ดวงตาที่ใสดั่งน้ำเบิกโพลง ไม่อยากจะเชื่อ

“ความหมายของคุณชาย เคล็ดโจมตีไฉวายุของพวกเขา
พวกเราหายไปอยู่ที่ทะเลกระดูก!” จ้าวเจียนซือกกล่าวด้วยท่าที่
อ่อนโยนทั้งตระหนกและดีใจ

แม้ว่าไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเขาเคยได้รับฉายาว่า
เป็นสำนักที่มีเคล็ดกายเขียนมากที่สุด แต่ทว่า พวกเขา กลับทำสิ่ง
ที่สำคัญมากที่สุดหายไป นั่นก็คือ.....เคล็ดโจมตีกายเขียน!

เคล็ดโจมตีไฉวายุเป็นเคล็ดโจมตีกายเขียนที่ราชัน
เขียนหยูโก้วเป็นผู้คิดค้นขึ้น มันได้รับฉายาว่าเป็นเคล็ดโจมตีที่
ทรงพลังมากที่สุดของนิกายพิสุทธิ์

แต่ทว่า ภายหลัง เคล็ดโจมตีไฉวายุของนิกายพิสุทธิ์
พวกเขากลับสาบสูญไป ส่วนที่ว่า “เคล็ดโจมตีไฉวายุ” สาบสูญไป

ได้อย่างไรนั้น พวกผู้เขารวอย่างหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือไม่อาจ
บ่งบอกได้อย่างชัดเจน

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม บรรดาศิษย์ของไตรนิกายพิสุทธิ์
ขณะท่องไปทั่วยุทธภพก็ได้ให้ความสนใจกับทุกๆ เรื่องราวที่มีส่วน
เกี่ยวข้องกับ “เคล็ดโจมตีไล่วาย” มาโดยตลอด แต่ทว่า ไตรนิกาย
พิสุทธิ์ของพวกเขา ยังคงไม่สามารถติดตามเคล็ดโจมตีไล่วาย
กลับคืนมาได้

เวลานี้ได้ยินหลิวชียะพูดออกมาเช่นนี้ จะไม่ให้หลิวหยู
เยียนและจ้าวเจี้ยนซือรู้สึกตื่นเต้นดีใจได้อย่างไร

“เคล็ดโจมตีไล่วายของไตรนิกายพิสุทธิ์เราอยู่ที่ทะเล
กระดุกจริงหรือ?” ดวงตาดงามของหลิวหยูเยียนเบิกโพลง จ้อง
มองหลิวชียะอย่างไม่น่าเชื่อ

หลี่ซีเยได้แต่อมยิ้ม โดยไม่ได้พูดอะไรออกมา

หลิวหยูเยียนเมื่อได้สติกลับมา จึงยกถ้วยน้ำชาถึงริม
ฝีปากของหลี่ซีเยกับมือ นี่ไม่เพียงเป็นการเสิร์ฟน้ำชาให้กับหลี่ซีเย
เท่านั้น ขณะที่จั่วเจี้ยนชื่อกับทำการทុบหลังและนวดไหล่ให้กับหลี่
ซีเยอย่างนุ่มนวล

ตอนที่ 1292 เจ้ายุทธจักรราชันบุ

หลี่ซีเยมองดูจ้าวเจี้ยนซือและหลิวหยูเยียน แวบหนึ่ง อดที่เพยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า “เกี่ยวกับเคล็ดโจมตีไล่วายุของไตรนิกายพิสุทธินะหรือ เป็นความจริงที่มีความเป็นไปได้ว่าจะอยู่ในทะเลกระดูก”

“มีความเป็นไปได้แค่ไหน?” จ้าวเจี้ยนซือที่ปกติมีความสวยเพียบพร้อมและสุขภาพเยือกเย็น ในเวลานี้ก็ดูจะควบคุมตัวเองไม่ได้ รีบเร่งเอ่ยถามขึ้นมา

หลี่ซีเยจับน้ำชาคำหนึ่ง ส่งเสียงไอทีหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “สาวน้อย ไม่ต้องตื่นเต็นขนาดนี้ก็ได้อ ในเมื่อข้าพูดออกมาเช่นนี้แล้ว นั้นย่อมหมายความว่ามีความเป็นไปได้สูงมาก ต่อให้ไม่เต็มร้อยก็คงไม่หนีแปดหรือเก้าในสิบ.....”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ หลี่ซีเยหยุดลงกะทันหัน เห็นประกายตาแวบหนึ่ง จ้องมองไปด้านนอกโดยไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา

หลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนซือพวกนางต่างงุนงงนิดหนึ่ง แต่ทว่า พวกนางได้สติกลับมาอย่างรวดเร็ว ทั้งสองนางต่างก็เป็น

ยอดฝีมือโดยแท้ ทั้งสองนางมองตากันและกันและล้องมองไปด้าน
นอกเช่นกัน

“ใครแอบซ่อนตัวอยู่ข้างล่าง ไสหัวขึ้นมาเดี๋ยวนี้”
สายตาสลัวหยุดเยียนส่งประกายเยือกเย็นออกไป เฟ่งมองตรงไปยัง
แคมเรือ และกล่าวอย่างน่าเกรงขามขึ้นมา

จ้าวเจียนซือกก็เฟ่งมองไปยังด้านนอก เนื่องจากนางเองก็
พบว่ามีคนแอบอยู่ตรงบริเวณที่ลับตาของแคมเรือ

พลันสิ้นเสียงของสลัวหยุดเยียน บริเวณที่ลับตาคนใต้
แคมเรือมีคนผู้หนึ่งคลานตัวออกมา หลังจากคลานออกมาได้แล้ว
เขาเดินโซซัดโซเซเข้ามา

เป็นผู้เฒ่าที่สวมชุดสีเทาคนหนึ่ง แม้ว่าผู้เฒ่าผู้นี้จะมี
ร่างกายไม่ได้สูงใหญ่มากเป็นพิเศษ แต่ทว่า แขนทั้งสองของเขา
กลับดูใหญ่และทรงพลังยิ่ง แขนทั้งสองของเขาค้ำยันตั้งเป็นแขน
ของมังกรอย่างนั้น แขนทั้งสองข้างเปี่ยมด้วยพลังเป็นอันมาก

ด้วยแขนที่มีลักษณะเช่นนี้ ทำให้ผู้พบเห็นต้องเชื่อว่า แขนลักษณะเช่นนี้จะต้องสามารถยกภูเขาควนทะเลได้แน่นอน รับรองได้ว่าต้องเป็นแขนที่ทรงพลังไร้ขีดจำกัดแน่นอน

แต่ทว่า สิ่งที่ทำให้สะดุดตากลับไม่ใช่แขนทั้งสองข้างของผู้เฒ่า แต่เป็นโลงศพที่แบกอยู่บนบ่าของเขา โลงศพใบนี้แลดูค่อนข้างธรรมดาทั่วไป แต่ว่า บนนั้นกลับมีการสลักยันต์จำนวนมาก นับไม่ถ้วนเอาไว้

แขนอันทรงพลังทั้งสองของผู้เฒ่าแบกโลงศพนี้เอาไว้ อย่างมั่นคง เหมือนว่าโลงศพใบนี้จะมีของวิเศษล้ำค่าบรรจุอยู่ ภายในอย่างนั้น

ขณะเดียวกัน บนตัวของผู้เฒ่าผู้นี้เต็มไปด้วยรอย เลือด บนตัวมีบาดแผลอยู่ไม่น้อย มีทั้งบาดแผลที่เกิดจากกระบี่และดาบ และจากลูกธนู กระทั่งยังมีธนูที่หักคาปากอยู่บนตัวของเขา

ผู้เฒ่าผู้นี้เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ เมื่อเขามองเห็นหลี่ชียเอ ที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์นั่งอยู่ตรงนั้น ผู้เฒ่าแสดงท่าทีดีใจออกมา เดินโซซัดโซเซเข้าไป พลันเข่าอ่อนและคุกเข่าลงอยู่บนดาดฟ้า เรือนนั่นเอง

“คุณชาย คุณชาย ได้โปรดช่วยข้าด้วย” เมื่อผู้เฒ่าพูดเช่นนี้ออกมาแล้วดูจะมีอาการหอบ เหมือนว่าเขาพูดคำๆ นี้แล้วได้สูญเสียวพลังไปไม่น้อยเลยทีเดียว

การปรากฏตัวของผู้เฒ่าอย่างกะทันหัน โดยมีการแบกโลงศพเอาไว้บนบ่า ท้วมทั้งร่างเต็มไปด้วยบาดแผล และมาร้องขอความช่วยเหลืออย่างกะทันหันเช่นนี้ ขอเพียงเป็นคนที่มีความรู้สึกนึกดีก็จะไม่รับบุคคลเช่นนี้เอาไว้

หลี่ชียเอียนและจ้าวเจี้ยนชือทั้งสองอดที่จะมองหน้ากันและกัน พวกนางต่างมองไปที่ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้า

หลี่ชียเอียนเองก็มองดูผู้เฒ่าคนนี้อยู่เช่นกัน แต่หากจะกล่าวให้ถูกต้องมากกว่านี้ต้องบอกว่า หลี่ชียเอียนะมองดูโลงศพใบนั้นที่อยู่บนบ่าของผู้เฒ่ามากกว่า สายตาของหลี่ชียเอียนถูกดึงดูดให้ไปอยู่กับโลงศพใบนั้นอย่างจัง เหมือนว่าโลงศพใบนี้ได้บรรจุของวิเศษล้ำค่าอะไรเอาไว้ เหมือนภายในโลงศพใบนี้ได้บรรจุสุดยอดหญิงงามเอาไว้

เมื่อสายตาของหลี่ชียเอียนตกอยู่บนโลงศพใบนี้แล้วก็ไม่สามารถละสายตาไปได้อีกเลย

ในเวลาตัวเอง เรือรบโบราณขนาดใหญ่ของพวกหลิวหยูเยียนค่อยๆ หยุดลงอย่างช้าๆ ทำให้หลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนซื่ออดที่จะขมวดคิ้วไม่ได้ พวกนางรู้ว่าต้องเกิดเรื่องขึ้นแล้วละ

“ทำไมถึงได้หยุด” หลิวหยูเยียนขมวดคิ้วสั่งการออกไป

“เรียนเจ้านิกาย เรือรบของเจ้ายุทธจักรราชันปูอยู่ข้างหน้านี้เอง เขาขอขึ้นเรือของพวกเรา” ศิษย์ที่ทำหน้าที่ควบคุมเรือรีบเร่งรายงานต่อหลิวหยูเยียน

“เจ้ายุทธจักรราชันปู!” แม้แต่จ้าวเจี้ยนซื่อก็ขมวดคิ้วที่หนึ่งเมื่อได้ยินชื่อนี้ กล่าวว่า “ชื่อเสียงที่ไม่ดีของเขาตั้งกระฉ่อนไปทั่ว”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว จ้าวเจี้ยนซื่ออดที่จะมองดูผู้เฒ่าที่คุกเข่าอยู่ตรงนั้น ขณะที่ผู้เฒ่าที่คุกเข่าอยู่เมื่อได้ยินชื่อของ “เจ้ายุทธจักรราชันปู” ร่างของเขาดูแข็งทื่ออย่างเห็นได้ชัด กระทั่งร่างสิ้นเทาที่หนึ่ง แม้ว่าเขาจะพยายามควบคุมอารมณ์ของตน แต่ยังคงไม่อาจตบตาจ้าวเจี้ยนซื่อและหลิวหยูเยียนไปได้

หลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนซือก็ไม่ได้ตัดสินใจอะไรลงไป
สายตาของพวกนางตกไปอยู่บนตัวของหลี่ซิเย่ ย่อมไม่ต้องสงสัย
พวกนางต่างรอคอยการตัดสินใจของหลี่ซิเย่อยู่

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ซิเย่ละสายตากลับมา
กลับไปนั่งบนเก้าอี้อีกครั้งหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีเหนื่อยหน่ายว่า “ให้
เขาขึ้นมาเถอะ”

“ปล่อยให้เขาขึ้นมา” เมื่อหลิวหยูเยียนเห็นหลี่ซิเย่
อนุญาต จึงสั่งการ กับศิษย์ทันที

“คุณชาย ท่าน ท่านช่วย ช่วยข้าด้วย เห็นแก่ความ
เป็นเฝ้าพันธมิตรเดียวกัน ช่วยชีวิตตาเฒ่าสักครั้ง” เมื่อผู้เฒ่าได้ยินว่า
เจ้ายุทธจักรราชันปุจะมา จึงร้องออกมาอย่างร่อนรน เขารู้สึกตกใจ
ไม่เบาเลยทีเดียว

หลี่ซิเย่เพียงยิ้มๆ โดยไม่ได้รับปาก แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ
เพียงนั่งอยู่ตรงนั้นเงียบๆ มองดูผู้เฒ่าด้วยความสนใจยิ่ง

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ คนผู้หนึ่งได้ขึ้นมาบนเรือรบ
ขนาดใหญ่ ขณะที่คนผู้นี้ยังไม่ทันก้าวเท้าเข้ามา ได้ปรากฏเป็นเงา

ทมิฬขนาดยักษ์บนดาตฟ้าเรือ ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ร่างของ
บุรุษที่ใหญ่โตได้ก้าวเดินเข้ามา

ยามที่บุรุษผู้นี้ก้าวเข้ามา ร่างกายของเขามีกลิ่นอาย
ของความเป็นจอมอันทพาล เขาเหมือนจอมอันทพาลที่หมางเมิน
ต่อไต้หล้า เขาสวมชุดรัดรูป เห็นกล้ามเนื้อที่เป็นมัดๆ ทั้งตัว เปี่ยม
ด้วยพลังเป็นอันมาก โดยเฉพาะขณะที่เขากำหมัดนั้น เหมือนมี
กระแสไฟวิ่งผ่านตัวของเขาล่างๆ ลักษณะของเขาเปรียบประดุจ
เป็นมังกรดุร้ายที่พร้อมจะทำลายฟ้าดินได้ทุกเมื่อ

หน้าผากของบุรุษผู้นี้เต็มไปด้วยลวดลาย ซึ่งลวดลาย
เหล่านี้แลดูเหมือนนปุษย์ที่แยกเขี้ยวกางเล็บ ลวดลายลักษณะ
เช่นนี้นอกจากไม่ได้ทำให้เขาดูน่าเกลียดแล้ว ยังเพิ่มกลิ่นอายของ
ความเป็นจอมอันทพาลที่โหดเหี้ยมเข้าไปอีกหลายส่วน

เจ้ายุทธจักรราชันปูนั้นว่าเป็นเจ้ายุทธจักรที่มีชื่อเสียง
โด่งดังคนหนึ่งของทะเลปีศาจมังกร เขามีชาติกำเนิดจากหุบเขา
จักรพรรดิ เป็นเจ้าหุบเขาคนปัจจุบันของหุบเขาจักรพรรดิ

ไม่มีใครในทะเลปีศาจมังกรที่ไม่รู้จักหุบเขาจักรพรรดิ
ซึ่งก่อตั้งขึ้นโดยเทพเจ้าแห่งทะเลราชันปู ขณะที่เทพเจ้าแห่งทะเล

ราชันปุณินตรงกับยุคสมัยของราชันเซียนหยินหลง ซึ่งนับเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลของเผ่าพันธุ์ปีศาจทะเลที่ห่างจากยุคปัจจุบันไกลที่สุด

ชื่อเสียงด้านไม่ดีของเจ้ายุทธจักรราชันปุไม่เพียงสร้างชั้นภายใต้ร่มเงาของบรรพบุรุษเท่านั้น ขณะที่ตัวของเจ้ายุทธจักรราชันปุเองก็มีทักษะที่แข็งแกร่งมาก แม้จะอยู่ในทะเลปีศาจมังกรอันกว้างใหญ่ไพศาล เขาก็นับว่าเป็นผู้ที่โดดเด่นคนหนึ่ง

สิ่งที่ทำให้ชื่อเสียงของเจ้ายุทธจักรราชันปุโด่งดังอย่างมากหาใช่ด้านของทักษะยุทธ แต่เป็นความโหดเหี้ยมของเจ้ายุทธจักรราชันปุ ในทะเลปีศาจมังกรเจ้ายุทธจักรราชันปุ นับเป็นผู้ที่มีชื่อในด้านของความโหดเหี้ยม ใครก็ตามหากเป็นศัตรูกับเขา เขาก็จะทำลายเผ่าพันธุ์ของคนผู้นั้นเสียโดยไม่พูดพล่ามทำเพลง

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้อื่นจะไม่ได้เป็นศัตรูกับเขาและไม่ไปยุ่งกับเขา แต่เขากลับชอบล่าสังหารบุคคลที่มีชื่อเสียง หรือดาวรุ่งที่ยังหนุ่มและมีกำลังแรงแกับเผ่าพันธุ์ที่หายากและล้ำค่าแล้ว เจ้ายุทธจักรราชันปุยิ่งชื่นชอบที่จะไปล่าสังหารพวกเขาเหล่านั้น

เขาไม่เพียงชื่นชอบในการล่าสังหารศัตรูเท่านั้น ยังนิยมชมชอบทำในสิ่งทีวิปลิตต่างๆ เช่นการทรمانอย่างโหดเหี้ยม

หรือนำเอาส่วนที่เป็นหัวกระโหลกหรือส่วนที่มีค่าของผู้อื่นมาอวด
เบ่งเป็นต้น

เจ้ายุทธจักรราชันปุเคยล่าสังหารศัตรูที่แข็งแกร่งกว่า
เขา หรือสัตว์ที่มีพิษต่างๆ การล่าสังหารศัตรูหรือสัตว์ที่ดุร้ายนั้น
เขามักจะไม่กระทำซึ่งหน้า แต่อาศัยการลอบกัด ล้อมปราบ วางกับ
ดัก และวิธีการต่างๆ เป็นประจำ มาทำการล่าสังหารศัตรู

อีกทั้งตัวของเจ้ายุทธจักรราชันปุเองก็ดูจะมีความสุข
กับขั้นตอนระหว่างที่มีการปิดล้อมล่าสังหารศัตรูเช่นนี้

ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้ชื่อเสียงด้านไม่ตีนั้นกระฉ่อนไปทั่ว
บวกกับความแข็งแกร่งของหุบเขาจักรพรรดิ ทำให้มีเพียงไม่กี่คน
เท่านั้นในทะเลปีศาจมังกรที่จะไปต่อแย้งกับเขา

“ที่แท้เจ้านิกายจ้าวและเจ้านิกายหลิวล้วนอยู่ที่นี้เอง ข้า
มาเยือนพรวดพราดต้องขอให้เจ้านิกายทั้งสองโปรดอภัยให้ด้วย”
เมื่อเจ้ายุทธจักรราชันปุเห็นจ้าวเจี้ยนชือและหลิวหยูเยียนล้วน
แล้วแต่อยู่ที่นี้ จึงรีบแสดงคารวะแบบจีน

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม เมื่อมองเห็นสาวงามทั้งสอง
ตรงหน้า ดวงตาทั้งสองของเจ้ายุทธจักรราชันบุปผาภักตาสายตาที่เห็น
และอยากได้แวบออกมา แต่ทว่า เขาสามารถปกปิดสายตาของเขา
ได้ดี ทำให้ผู้คนยากจะจับได้

หลิวหยูเยียนยังคงนั่งเรียบร้อยอยู่ข้างกายหลิวชีย่
ขณะที่จ้าวเจี้ยนซือยังคงยืนอยู่ด้านหลังของหลิวชีย่ และช่วยทุบหลัง
บีบนิ้วไหล่ให้กับเขา

“เจ้ายุทธจักรราชันบุ ไม่พบกันเสียนานเลยนะ” หลิวห
ยูเยียนนั่งตัวตรงอยู่ตรงนั้น เพียงพยักหน้าเบาๆ และกล่าว

แม้ว่าเจ้ายุทธจักรราชันบุเป็นเป็นนายร้ายเจ้าถิ่น แต่
ทว่า หากจะเปรียบด้านกำลัง ด้านฐานะ และด้านผลกระทบแล้ว
เจ้ายุทธจักรราชันบุกลับไม่เท่ากับหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือ
สำหรับกำลังของหุบเขาจักรพรรดิยังไม่อาจเทียบกับไตรนิกาย
พิสุทธิได้เลย

สายตาของเจ้ายุทธจักรราชันบุไปตกอยู่บนตัวของหลิว
ชีย่ แต่ เวลานี้เขายังไม่รู้จักหลิวชีย่ จากนั้น เขามองเห็นผู้เฒ่าที่
คุกเข่าอยู่ตรงนั้น จึงรีบบอกกล่าวต่อจ้าวเจี้ยนซือและหลิวหยูเยียน
ว่า “เจ้านิกายจ้าว เจ้านิกายหลิว คนผู้นี้คือศิษย์ทรยศของหุบเขา

จักรพรรดิเรา เขาทรยศต่อสำนัก ขโมยของวิเศษของสำนักไป หนีออกมาจากหุบเขาจักรพรรดิ พวกเราไล่ตามเขามาถึงที่นี่ ขอเจ้านิกายจ้าวและเจ้านิกายหลิวส่งมอบศิษย์ทรยศคนนี่คืนให้กับหุบเขาจักรพรรดิเราด้วย ทางสำนักจะต้องทำการสอบสวนตัดสินความเขา”

“ท่านเจ้านิกายทั้งสอง ข้า ข้า ข้าไม่ใช่ศิษย์ทรยศอะไรของหุบเขาจักรพรรดิ ยิ่งไม่ได้ขโมยของวิเศษอะไรของหุบเขาจักรพรรดิ ข้าเป็นเพียงผู้บำเพ็ญตนไว้สังกัดเผ่าพันธุ์มนุษย์น้อยๆ คนหนึ่ง ไม่ใช่คนของหุบเขาจักรพรรดิอย่างเด็ดขาด ขอเจ้านิกายทั้งสองและคุณชายท่านนี้ต้องเชื่อคำพูดของข้า” เมื่อได้ยินคำพูดของเจ้ายุทธจักรราชันปู ผู้เฒ่าอดที่จะร้อนใจไม่ได้ จึงรีบกล่าวด้วยเสียงอันดังออกมา

“เจ้านิกาย อย่าได้ฟังคำข้างๆ คูๆ ของเขา เขาชำนาญในเรื่องการหลอกลวงผู้คน” เจ้ายุทธจักรราชันปูกล่าวว่า “หากว่าเจ้านิกายทั้งสองไม่เชื่อ สามารถไปดูหลักฐานที่หุบเขาจักรพรรดิของพวกเรา.....”

“ให้เขาอยู่ที่นี้” ในขณะนี้ หลีชีเย่ละสายตาจากโลงศพนั้น กล่าวท่าที่เอ้อระเหยกับเจ้ายุทธจักรราชันปูว่า “เจ้าไปได้แล้ว”

พลันที่หลี่ชียเอกล่าวคำๆ นี้ออกไป เจ้ายุทธจักรราชันปุ
มีใบหน้าที่แข็งทื่อ แต่ว่า เขากลับมีหน้าตาที่ยิ้มแย้ม แสดงคารวะ
แบบจีนต่อหลี่ชียเอ กล่าวว่า “ไม่ทราบว่าคุณผู้นี้มีนามว่าอะไร? ”

เมื่อเจ้ายุทธจักรราชันปุเห็นบุคคลแจกเช่นหลิวหยู
เยียน และจ้าวเจี้ยนซือล้วนแล้วแต่อยู่รับใช้ข้างกายจึงไม่กล้า
ประมาท เขายังเข้าใจว่าชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าคือระดับบรรพบุรุษ
คนใดคนหนึ่งของไตรนิกายพิสูทธิ์

“หลี่ชียเอ” หลี่ชียเอแจ้งชื่อของตนออกไปด้วยท่าที
เอ้อระเหย ขณะที่สายตายังคงอยู่ที่โลงศพนั้นอีกครั้ง ดูเหมือนเขา
จะให้ความสนใจต่ออักขระยันต์ที่อยู่บนโลงศพนั้นเป็นพิเศษ

“ที่แท้ท่านก็คือคุณชายหลี่ที่มีชื่อเสียงขจรไกล นับถือ
นับถือ” เมื่อเจ้ายุทธจักรราชันปุได้ยินชื่อนี้แล้วรู้สึกสะท้านภายใน
ใจ รู้ว่าตัวเองได้พบเจอกับใครเข้าให้แล้ว

เร็วๆ นี้ ชื่อเสียงด้านความโหดของหลี่ชียเอขจรไกล
ความโด่งดังด้านชื่อเสียงของเขาไล่ตามพวกโอรสสวรรค์ปกสมุท
ราชินีเทพเจ็ดสมุท อ่องเทพลมบาดาลมาติดๆ ความโด่งดังด้าน
ชื่อเสียงอยู่ในอันดับหนึ่งของกลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าพันธุ์มนุษย์

หลี่ซีเย่เพียงตอบรับคำหนึ่ง ก็บากรกล่าววาจาประจบ
ของเจ้ายุทธจักรราชันปู โดยไม่ได้กล่าวอะไรออกมา กระทั่งไม่ได้
มองเจ้ายุทธจักรราชันปูมากนัก

“คุณชายหลี่ คนผู้นี้คือศิษย์ทรยศของหุบเขา
จักรพรรดิเรา ยิ่งไปกว่านั้นยังพกพาเอาของวิเศษของหุบเขา
จักรพรรดิเรา.....” เจ้ายุทธจักรราชันปูรู้สึกไม่พอใจภายในใจ
กับท่าทีที่หยิ่งยโสเช่นนี้ แต่ว่า เขายังคงอดกลั้นเอาไว้

ตอนที่ 1293 สงเขียนปี

หลี่ชีย่กล่าวตัดบทเจ้ายุทธจักรราชันปุด้วยท่าที่เฉยเมยว่า “คนของตระกูลสง ไม่เคยเป็นศิษย์ของหุบเขาจักรพรรดิมาก่อน ลูกไม้ต้นๆ แบบนี้ไม่ต้องมาแสดงต่อหน้าข้า”

พลันที่หลี่ชีย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา สีหน้าของเจ้ายุทธจักรราชันปุพลันแปรเปลี่ยนไป ผู้เฒ่ารีบกล่าวคล้อยตามว่า “คุณชายพูดถูก ข้าไม่เคยเป็นศิษย์ของหุบเขาจักรพรรดิมาก่อน นี่เป็นเพียงการใส่ร้ายเท่านั้น”

สีหน้าของเจ้ายุทธจักรราชันปุดูจะปั่นยาก แต่ทว่า เขาได้กลับไปเป็นใบหน้าที่ยิ้มแย้มอย่างรวดเร็ว กล่าวว่่า “คุณชายหลี่ คำพูดนี้ออกจะทีกหักเอาเองเกินไปแล้ว.....”

“ข้าทีกหักเอาเองเช่นนี้มาโดยตลอดอยู่แล้วนี่” หลี่ซีเย กล่าวตัดบทเจ้ายุทธจักรราชันปู กล่าวเย็นชาว่า “คนๆ นี้ข้า คุ่มครองเขาแน่นอนแล้ว เจ้าไปเถอะ”

สีหน้าเจ้ายุทธจักรราชันปูไม่พอใจ ดวงตาทั้งสอง ปราบกฏประกายโหดร้ายแวบผ่านไป แต่ทว่า เขาเผยให้เห็นรอยยิ้ม ออกมาอย่างรวดเร็ว กล่าวว่า “ปกติข้านับถือผู้กล้าของเผ่าพันธุ์ ต่างๆ อยู่แล้ว และข้าก็ให้ความเคารพในชื่อของคุณชายหลี่อยู่แล้ว ในเมื่อวันนี้คุณชายหลี่และเจ้านิกายทั้งสองท่านต้องการคุ่มครอง ศิษย์ทรยศผู้นี้ให้ได้ ข้าก็จะให้เกียรติแก่คุณชายหลี่และเจ้านิกาย ทั้งสองท่าน จะไม่ถือสาหาความเรื่องนี้อีกต่อไป”

คำพูดของเจ้ายุทธจักรราชันปูพูดเสียดราวกับว่าตนเอง นั้นใจกว้างยิ่งนัก กระทั่งเรียกว่าให้เกียรติอย่างเต็มที่ หากเป็นผู้อื่น เกรงว่าคงรู้สึกปลื้มที่ได้หน้า การให้เกียรติเช่นนี้เรียกได้ว่าเป็น เกียรติยศพิเศษอย่างยิ่งเลยทีเดียว

แต่ทว่า ท่าทีของหลี่ซีเย่เย็นชา กระทั่งเรียกได้ว่าตั้งแต่
ต้นจนจบก็ไม่ได้มองเจ้ายุทธจักรราชันปู่มากกว่าครั้งหนึ่ง

เจ้ายุทธจักรราชันปูไม่ได้แสดงอาการโกรธกับท่าทีที่
เย็นชาของหลี่ซีเย่ เขาแสดงคารวะแบบจีน หัวเราะกล่าวว่า
“คุณชายหลี่ ท่านเจ้านิกายทั้งสอง ภูเขาไม่เลี้ยว สายน้ำต้องเลี้ยว
ข้าขอลากันตรงนี้แหละ หวังว่าวันหน้าคุณชายหลี่และเจ้านิกายทั้ง
สองจะสามารถไปเป็นแขกของหุบเขาจักรพรรดิ ข้าจะให้การ
ต้อนรับอย่างเต็มที่”

“เจ้าหุบเขาเกรงใจไปแล้วละ” ทั้งหลี่วหฺยูเยียนและจ้าว
เจี้ยนซือก็ไม่เสียมารยาท พวกนางทั้งสองจะอย่างไรเสียก็เป็นถึง
ระดับเจ้านิกาย ท่วงท่าก็และดูสง่าเปิดเผยตรงไปตรงมา

สำหรับหลี่ชีย่่นั้น ท่าทีที่เขามีต่อเจ้ายุทธจักรราชันปุ
เป็นชาติตั้งแต่แรกอยู่แล้ว กระทั่งซื้อคร้านจะมองหน้าเจ้ายุทธจักร
ราชันปุเสียด้วยซ้ำ ท่าทีเช่นนี้ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าเขา นั้นหยิ่งยโสยิ่ง
นัก

เจ้ายุทธจักรราชันปุคารวะแบบจีน หัวเราะแล้วก็จากไป
อย่างสง่าผ่าเผย

หลังจากที่เจ้ายุทธจักรราชันปุจากไปแล้ว หลิวหยูเขียน
ยิ้มปากยิ้มกล่าวว่า "คุณชาย เวลานี้ชื่อของท่านอยู่ในรายชื่อ
เหยื่อที่จะล่าของเจ้ายุทธจักรราชันปุแล้วละ เมื่อเขาจับจ้องเหยื่อ
แล้วหากไม่ตายไปข้างหนึ่งจะไม่เลิกรา เขาเป็นคนโหดที่ขึ้นชื่อ
ชอบล้อมล่าคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งกว่าตน การที่คุณชายเป็นศัตรูกับ
เขา ทั้งยังเป็นดาวรุ่งดวงใหม่ของเผ่าพันธมิตรมนุษย์ กล่าวสำหรับเจ้า
ยุทธจักรราชันปุแล้ว นับว่าเป็นเหยื่อที่ดีที่สุดของเขาแล้วละ"

“จ้ันให้เขาไปตายก็แล้วกัน” หลี่ซีย่ไม่เคยมองเจ้ายุทธจักรราชันปู่อยู่ในสายตาเลย ยิ่งไปกว่านั้น ลักษณะความเป็นมิตรที่เจ้ายุทธจักรราชันปู่แสดงออกมานั้นเป็นการแสแสร้างทั้งสิ้น

หลี่ซีย่อ่านใจคนมานับไม่ถ้วน เหนือถึงระดับราชันเซียน ล่างถึงระดับคนถ่อย มีคนประเภทไหนบ้างที่เขาไม่เคยได้พบเห็นมาก่อน วิธีการเช่นนี้ของเจ้ายุทธจักรราชันปู่ไหนเลยจะรอดพ้นจากสายตาของเขาไปได้

เมื่อได้ยินหลี่ซีย่พูดออกมาตามอารมณ์ว่าให้เจ้ายุทธจักรราชันปู่ไปตายเสีย ย่อมเป็นการบ่งชี้ว่าหลี่ซีย่มีความมั่นใจเมื่อเป็นเช่นนี้พลันทำให้ผู้เฒ่ารู้สึกสบายใจ รีบเร่งก้มลงกราบกับพื้น กล่าวว่่า “ขอบคุณคุณชายที่ช่วยชีวิต บุญคุณอันใหญ่หลวงของคุณชาย ข้าน้อยจะไม่มีวันลืมเลย”

“ขอบคุณท่านเจ้านิกายทั้งสองที่โปรดคุณธรรม
ช่วยชีวิตข้าน้อยเอาไว้” จากนั้น ผู้เฒ่าก็ได้คำนับต่อหลิวหยูเยียน
และจ้าวเจี้ยนซือ

“เจ้านี้เก่งนะ เอาคำว่าผู้มีพระคุณช่วยชีวิตเจ้ามายัด
เยียดให้กับข้าสองพี่น้อง ดูเหมือนว่าหากไม่ช่วยเจ้าก็คงยาก”
หลิวหยูเยียนเม้มปากยิ้ม และยิ้มกล่าวออกมา

ผู้เฒ่ายิ้มเจื่อนๆ แต่ทว่า เขายังคงทำหน้าที่หน้าหนาก้มกราบ
กับพื้น

“เจ้ามีชื่อว่าอะไร?” หลีชีเยที่นั่งมองผู้เฒ่าอยู่บนเก้าอี้
เอ่ยถามขึ้น

ผู้เฒ่ารีบตอบว่า “เรียนคุณชาย ข้าน้อยชื่อสงเขียนปี
เป็นลูกหลานตระกูลสง”

“ตระกูลสงได้เสื่อมสูญไปแล้ว ในแดนวิญญานสวรรค์
ไม่มีตระกูลสงอีกแล้ว หลีชีเยกล่าวเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้น

“สงเขียนปีได้ยินคำกล่าวของหลีชีเยแล้วอดที่จะมีท่าที
สลด กล่าวว่ “คุณชายกล่าวได้ถูกต้อง ข้าน้อยเป็นเพียง
วิญญานเร่ร่อนที่ไร้ญาติเท่านั้นเอง”

หลี่ชียเอ่ไม่ได้ให้ความสนใจสงเขียนปีมากมายนัก
สายตาของเขาตกอยู่ที่โลงศพที่แบกอยู่บนบ่าของสงเขียนปี เขา
กล่าวเสียงห่มต่ำว่า “โลงไม้ใบนี้เจ้าได้มันมาได้อย่างไร? ”

เมื่อหลี่ชียเอ่ถามเช่นนี้ ความจริงแล้วแม้แต่จ้าวเจี้ยนซือ
และหลิวหยูเขียนเองก็รู้สึกแปลกใจ เพราะว่าตั้งแต่สงเขียนปี
ปรากฏตัวออกมาแล้ว น้อยครั้งนักที่หลี่ชียเอ่จะละสายตาจากโลงศพ
ใบนี้

ทั้งจ้าวเจี้ยนซือและหลิวหยูเขียนแปลกใจตรงที่ว่า
ภายในโลงศพนี้บรรจุสิ่งใดไว้กันแน่ หลี่ชียเอ่ที่ไม่ใส่ใจแม้แต่อ่านาจ
ลันฟ้า แต่กลับถูกโลงศพเช่นนี้ใบหนึ่งดึงดูดเอาไว้ แล้วจะไม่ให้จ้าว
เจี้ยนซือและหลิวหยูเขียนแปลกใจได้อย่างไร

เมื่อถูกหลี่ซีเย่ถามขึ้นมาเช่นนี้ สงเชียนปี่พลันมีที่ท่า
ตื่นเต้นและระมัดระวังตัวขึ้นมาทันที แขนที่แบกโลงศพเอาไว้ถึงกับ
รัดเสียนแน่น และก้าวถอยหลังไปหลายก้าว

“เหอะ เหอะ เหอะ เรียนคุณชาย นี่คือเก้ากระดูกปฐม
บรรพบุรุษของตระกูลสงช้า ข้าคิดจะหาสถานที่แห่งหนึ่งเพื่อฝัง
เอาไว้” สงเชียนปี่กล่าวพร้อมกับหัวเราะแห้งๆ ออกมา

หลี่ซีเย่กล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “ตาเต๋า อย่ามาเล่น
ตลกต่อหน้าข้า ขณะเดียวกัน การพูดโกหกต่อหน้าข้าเป็นเรื่องที่
ไม่ฉลาดเอาเสียเลย ข้าสามารถช่วยเจ้าจากเงื้อมมือของเจ้ายุทธ
จักรราชันปู่ได้ ก็สามารถฉีกร่างของเจ้าฉนละเอียดยุ่ได้! ”

“ข้าไม่ได้สนใจความเป็นความตายของเจ้า เจ้าเป็น
เผ่าพันธมิตรมนุษย์ก็ดี เป็นปีศาจทะเลก็ช่าง ที่ข้าช่วยเจ้าเอาไว้หาใช่
เป็นเพราะชาติกำเนิดของเจ้า และก็ไม่ใช่เพราะเผ่าพันธมิตรของเจ้า
แต่เป็นโง่ศพที่อยู่บนป่าของเจ้า” ดวงตาทั้งสองของหลี่ชียะสง
ประกายเยือกเย็นออกมา กล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าเข้าใจเหตุผลข้อนี้
ล่ะก็ ทางที่ดีอย่าได้โกหกต่อหน้าข้า! มิเช่นนั้นล่ะก็ เจ้าจะได้เข้าใจ
ว่าอะไรคือความหวาดกลัวที่แท้จริง”

แม้ว่าหลี่ชียะจะไม่ได้มีลักษณะท่าทางที่ทำให้ผู้คนต้อง
ตระหนก ไม่มีท่าทีของอำนาจที่ข่มเหงผู้คน แต่ทว่า ยามเมื่อ
ดวงตาทั้งสองของหลี่ชียะสงประกายเยือกเย็นออกมา สงเชียนปี
ถึงกับร่างสั่นเทาขึ้นมา มีความรู้สึกว่าตนเองเหมือนถูกจับแช่แข็ง
เอาไว้เช่นนั้น หนาวไปทั้งตัว กระทั่งขาทั้งสองข้างไม่เป็นใจรู้สึก
อ่อนแรงขึ้นมา

แม้แต่จ้าวเจี้ยนชื่อกับหลิวหยูเยียนที่เป็นยอดฝีมือระดับ
เช่นนี้ ยามที่ดวงตาทั้งสองของหลี่ชียะสงประกายเยือกเย็นออกมา
พวกนางก็รู้สึกได้ถึงความหนาวสะท้านภายในใจ ท่ามกลางดวงตา

ทั้งสองของหลี่ซีเย เปรียบประดุจได้พบเห็นแสงที่นำกลัวท่ามกลาง
ความมืดมิด ซึ่งมันสามารถทำลายทุกสิ่งทุกอย่างได้

เหมือนดั่งที่หลี่ซีเยได้พูดออกมาอย่างนั้น อะไรคือ
ความหวาดกลัวที่แท้จริง ซึ่งสิ่งนี้แหละก็คือสิ่งที่ทำให้ผู้คนต้อง
หวาดกลัวอย่างแท้จริง

“เรียนคุณชาย” ไม่ง่ายนัก กว่าสงเขียนปีที่รู้สึกสะท้าน
ภายในใจหัวเราะเจื่อนๆ ทีหนึ่ง ได้แต่กัดฟันพูดออกไปว่า “โลงศพ
ใบ ใบ ใบนี้ข้าเก็บมาได้ ก่อนหน้านั้น ขณะที่ดาวมรณะสีดำดวง
นั้นวิ่งผ่านท้องฟ้า นั้น ข้า ข้าบังเอิญกำลังขุดหาหอยวิเศษในทะเล
อยู่พอดี และโลงศพใบ ใบ ใบนี้ก็ได้ลอยขึ้นมาจากใต้ทะเล”

คำพูดของสงเขียนปีทำให้ประกายตาของหลี่ชีย่แวบออกมาทีหนึ่ง เอ่ยขึ้นอย่างซ้าๆ ว่า “ตอนนั้นมีเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้นใช่หรือไม่ มีร่องน้ำทะเลไหลขึ้นมาจากใต้ห้องทะเล!”

“คุณชายรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร” สงเขียนปีรู้สึกตกใจยิ่งนัก จึงไม่กล้าปิดบังและกล่าวว่า “เป็นเช่นนี้จริง เมื่อดาวมรณะสีดำวิ่งผ่าน ใต้ทะเลเหมือนว่ามีการแยกออกกะทันหันอย่างนั้น ปรากฏเป็นร่องน้ำลึกร่องหนึ่งไหลขึ้นมา คล้ายดั่งร่องน้ำทะเลลึกที่ลึกไม่มีสิ้นสุดของทะเลมรกตอย่างนั้น ในร่องน้ำทะเลลึกได้มีโลงศพนี้ไหลลอยขึ้นมา ขณะที่โลงศพลอยขึ้นมานั้น มีกิ่งไม้สีเขียวเป็นหมื่นเป็นพันที่คอยพยุงมันขึ้นสู่เหนือน้ำ ข้าโชคดีก็เลยเก็บมันมาเอาไว้ได้.....”

“..... เมื่อข้าน้อยได้สติกลับมา นั้น ร่องน้ำทะเลลึกก็หายไปแล้ว ข้ายังไม่ทันได้ทำความกระจ่างกับโลงศพใบนี้ก็ได้พบกับเจ้ายุทธจักรราชันปูเข้า เขาไล่ล่าเอาชีวิตข้าน้อยมาตลอดทาง ข้าน้อยหนีเอาชีวิตรอดจนมาถึงตรงนี้ โชคดีที่ได้คุณชายยื่นมือเข้าช่วย” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว สงเขียนปีได้หัวเราะแห้งๆ ทีหนึ่ง

หลี่ชี่เย่ได้ยินเพียงคำพูดท่อนแรกของสงเซี่ยนปี้เท่านั้น ส่วนคำพูดท่อนหลังเขาไม่ได้ให้ความสนใจเลย สายตาของเขาพุ่งตรงไปยังโลงศพใบนั้นเช่นเดิม

“ภายในโลงบรรจุอะไรเอาไว้กันแน่?” หลิวหยูเยียนเห็นหลี่ชี่เย่ให้ความสำคัญกับโลงศพใบนี้เหลือเกิน นางจึงรู้สึกแปลกใจ และเอ่ยถามกับสงเซี่ยนปี้

สงเซี่ยนปี้หัวเราะเจื่อนๆ ทีหนึ่ง ได้แต่พูดออกมาตามตรงว่า “ข้าเองก็ 모르เหมือนกันว่าข้างในได้บรรจุสิ่งใดเอาไว้ โลงศพใบนี้ไม่สามารถเปิดออกได้อยู่แล้ว ไม่ว่าจะทุกอย่างก็ไม่สามารถทำให้มันเปิดออกมา

“เป็นยันต์ที่โบราณมาก อย่างน้อยในยุคปัจจุบันไม่สามารถเห็นยันต์เช่นนี้ได้” จ้าวเจียนซือได้มองดูโลงศพใบนี้อย่างละเอียด ซึ่งยันต์ที่สลักอยู่บนโลงศพนั้นไม่สามารถดูรู้ได้

เป็นที่ทราบกันดีว่า ทั้งจ้าวเจียนซือและหลิวหยูเยียนล้วนแล้วแต่มีชาติกำเนิดมาจากไตรนิกายพิสุทธ์ ซึ่งไตรนิกายพิสุทธ์ของพวกนางมีการสืบทอดมาอย่างยาวนาน พวกนางในฐานะที่เป็นเจ้านิกายจึงมีความรู้ที่ลึกซึ้งกว้างไกลใช้ว่าคนทั่วไปสามารถเปรียบกับพวกนางได้ แต่ทว่า ต่อให้เป็นพวกนางก็ไม่สามารถดูรู้และทำความเข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงของอักขระยันต์นี้ได้ทั้งหมด

“ข้าต้องการโลงศพใบนี้” หลิวซีเยที่จ้องมองดูโลงศพใบนี้ สุดท้ายได้เอ่ยกับสงเชียนป้ออย่างช้าๆ

สงเขียนปี่พล้นมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปเมื่อหลี่ชียเอ
กล่าวคำๆ นี้ออกมา ต้องก้าวถอยหลังติดต่อกันไปหลายก้าว แขน
ที่ใช้แบกโลงศพนั้นออกแรงอย่างเต็มที่ ซึ่งชัดเจนมากกว่าเขาไม่
ยินยอมอย่างยิ่ง

“เหอะ เหอะ เหอะ คุณชาย เรื่องนี้ เรื่องนี้.....” สง
เขียนปี่หัวเราะและกล่าวว่า “ข้า ข้า ข้าคิด ข้าคิด ข้าคิดจะอาศัย
มันสร้างความร่ำรวยนะเนี่ย”

“สร้างความร่ำรวย?” หลี่หุยเขียนหัวเราะเบาๆ กล่าว
ว่า “เจ้าอย่าลืมไปนสิ ใครเป็นคนช่วยชีวิตของเจ้าเอาไว้ ถ้าหาก
เจ้าไม่มีแม่กระทั่งชีวิตแล้ว เจ้ายังสามารถร่ำรวยได้หรือ?”

คำพูดของหลิวหยูเยียนสร้างความพะอืดพะอมให้กับสง
เชียนปี่ยิ่งนัก ยิ้มเฉือนๆ ยืนที่อยู่ออยู่ตรงนั้นไม่รู้เหมือนกันว่าเวลานี้
ควรจะทำเช่นใด

“ถ้าหากข้าลงมือสะกิด ไม่ว่าเจ้าจะมีกำลังแค่ไหน ไม่ว่า
เจ้าจะมีไฟตายอย่างไร เจ้าก็ไม่สามารถป้องกันเอาไว้ได้”

สีหน้าของสงเชียนปี่แปรเปลี่ยนไปอย่างมาก ถึงกับ
ก้าวถอยหลังไปอีกหลายก้าว เว้นระยะห่างจากหลิวชี่เยเอาไว้มันน้อย
เลย เขาหัวเราะเฉือนๆ ทีหนึ่ง กล่าวว่า “ข้าน้อยเชื่อว่าคุณชายคง
ไม่แย่งชิงด้วยกำลัง บุญคุณที่คุณชายช่วยเหลือชีวิตข้าน้อย
ซาบซึ้งยิ่งนัก เพียงแต่ เพียงแต่ข้าน้อยมีความลำบากใจ หวัง หวัง
ว่าคุณชายจะเข้าใจ”

“ช่วยเจ้า นั้นมันก็แค่ตามน้ำเท่านั้นเอง ข้าเพียง
ต้องการโลงศพใบนี้จึงช่วยชีวิตเจ้าเอาไว้ ข้อนี้เจ้าวางใจได้ ข้าเอง

ก็จะไม่ถือเอาบุญคุณเล็กน้อยนี้มาชมชู้บังคับเจ้า” หลีชีเย่โบกมือ
ไปมาด้วยท่าทีเย็นชา

“คุณชายมีคุณธรรมสูงส่ง ข้าน้อยละอายใจยิ่งนัก วัน
หน้าหากข้าน้อยสามารถทำอะไรเพื่อคุณชายล่ะก็ ข้าน้อยยินดีรับ
ใช้คุณชายดูจ้าวควายแนนอน” เมื่อสงเขียนปีได้ยินคำกล่าวเช่นนี้
แล้วจึงรู้สึกโล่งอก รีบแสดงคารวะด้วยการคำนับ

“เจ้าต้องการอะไร?” หลีชีเย่มองดูสงเขียนปีอย่าง
เยือกเย็น กล่าวว่ “เจ้าต้องการสิ่งของเช่นไรจึงยอมมอบโลงใบนี้
ออกมา”

เมื่อหลีชีเย่ถามออกมาเช่นนี้ สงเขียนปีอดที่จะลังเล
มองดูหลีชีเย่ จากนั้นก็มองไปที่พวกหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซื่อ
เขากำลังอยู่ระหว่างลังเลใจ ไม่รู้ว่าจะพูดออกมาอย่างไรดี

ตอนที่ 1294 โลงศพ

“พูดมาเถอะ ในโลกนี้มีสิ่งของเพียงไม่กี่อย่างที่เข้าสู่ราคาไม่ได้” หลีซียะเอ๋อขึ้นอย่างช้าๆ กล่าวว่า “แต่ว่า เจ้าต้องรู้จักประมาณตนเอง หากถือโอกาสโก่งค่าตัวล่ะก็ เจ้าจะพลาดโอกาสนั้นไป”

การที่หลีซียะเอ๋อให้ความสำคัญกับโลงศพใบนี้ สร้างความแปลกใจให้กับหลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนชือเป็นยิ่งนัก ภายในโลงศพบรรจุสิ่งใดเอาไว้กันแน่นะ

สงเชียนปี่ลังเลนิดหนึ่ง สุดท้ายกัดฟันตัดสินใจเด็ดขาด กล่าวว่า “ได้รับความเมตตาจากคุณชาย ชำน้อย ชำน้อยไม่กล้าขอสิ่งใดมากมาย ชำน้อย ชำน้อยต้องการเพียงพื้นที่บนบกแปลงหนึ่งก็พอ”

สิ่งที่สงเชียนปี่ร้องขอนั้นสร้างความผิดคาดให้กับหลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนชือเป็นอันมาก พวกนางต่างเข้าใจว่าสงเชียนปี่จะต้องเรียกร่องเอาของวิเศษ หรือไอศกัณฑ์ และหรือเคล็ดวิชาที่ล้ำเลิศ นึกไม่ถึงว่าเขาแค่ต้องการเพียงที่ดินแปลงหนึ่งเท่านั้น

“เจ้ารู้หรือไม่ว่า พื้นที่บนบกในแดนวิญญานสวรรค์มีค่าเพียงใด?” แม้แต่जूเจียนซือที่สวยงามพร้อมและสภาพอ่อนโยนยังต้องสายหน้า แม้ว่าสิ่งที่สงเขียนปีเรียกร้องไม่ใช่ของวิเศษ หรือโอสทธิพย์ และหรือเคล็ดวิชาที่ล้ำเลิศ แต่ทว่า ในแดนวิญญานสวรรค์ ผืนดินบนบกแปลงหนึ่งมีค่ามากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งใดๆ

“เรื่อง เรื่องนี้ข้าน้อยทราบ” สงเขียนปีลังเลนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า “ข้าน้อยก็ไม่กล้าเรียกร้องมาก หากว่าสามารถให้ผืนดินที่มีพื้นที่หนึ่งร้อยตารางลี้ ข้าน้อยก็พึงพอใจแล้วละ”

“พื้นที่ขนาดหนึ่งร้อยตารางลี้ยังบอกว่าไม่ได้เรียกร้องมากงั้นหรือ?” หลิวหยูเยียนอดหัวเราะไม่ได้ สายหัวแล้วกล่าวว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่า ผืนแผ่นดินที่มีขนาดพื้นที่หนึ่งร้อยตารางลี้ในแดนวิญญานสวรรค์มีค่าเท่าไรหรือไม่?”

แน่นอน ผืนแผ่นดินที่มีขนาดพื้นที่หนึ่งร้อยตารางลี้ในที่อื่นๆ ของเก้าแดนละก็ยังไม่มียอะไรมาก ในแดนอื่นๆ ลำพังแค่สาขาขนาดเล็กของสำนักเจ้าลัทธิมากมายยังมีพื้นที่มากกว่านี้มากนัก กระทั่งศิษย์ธรรมดาคนหนึ่งก็สามารถดูแลพื้นที่ขนาดร้อยตารางลี้เช่นนี้ได้

แต่ทว่า ในแดนวิญญานสวรรค์นั้นผืนแผ่นดินบนบก มีอยู่น้อยมาก ขนาดร้อยตารางลิในแดนอื่นไม่นับเป็นอะไร แต่ในแดนวิญญานสวรรค์ถือว่ามีค่ามากเป็นพิเศษ

“สำนักระดับสองหรือสามจำนวนมากก็มีเพียงพื้นที่ขนาดร้อยตารางลิแปลงหนึ่งเท่านั้นเอง” จ้าวเจียนชือก็กล่าวพร้อมกับส่ายหน้าเบาๆ

“เรื่องนี้ข้าน้อยทราบ” สงเชียนปีหัวเราะแห้งๆ กล่าวว่า “เพียงแต่ สิ่งนี้คือของประหลาดที่กำเนิดขึ้นตามธรรมชาติ การปรากฏตัวของโลงศพใบนี้ เบื้องบนมีดาวมรณะวิ่งผ่าน เบื้องล่างมีร่องน้ำทะเลปริแยก ด้วยลักษณะที่ประหลาดเช่นนี้ เกรงว่าคงหายากในโลก ข้าน้อยคิดว่าโลงใบนี้ต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน ดังนั้น ข้าน้อยคิดว่าใช้โลงใบนี้แลกกับพื้นที่บนบกร้อยตารางลิจึงไม่เป็นการเกินเลย”

“ต่อให้โลงศพใบนี้มีค่าเท่ากับพื้นที่บนบกหนึ่งร้อยตารางลิ แต่ เจ้าก็ต้องมีกำลังเพียงพอที่จะแลกเปลี่ยนกับมัน ระวังลากลอยไม่ได้มาแต่ต้องแถมพวงเอาชีวิตของตนเข้าไปด้วย” หลิวหยูเยียนกล่าวพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

คำพูดของหลิวหยูเยียนก็เป็นความจริง ลองคิดดู หากมีใครรู้ว่าโคงศพใบนี้มีค่าเทียบเท่าพื้นที่บนบกได้หนึ่งร้อยตารางลี้ล่ะก็ ย่อมมีคนมากมายลงมือแย่งชิงโคงศพนี้อย่างแน่นอน

“เรื่องนี้.....” สงเชียนปี่หัวเราะแห้งๆ และทำหน้าที่เอ๋อหรือไม่รู้ไม่ชี้

“ต่อให้มอบพื้นที่บนบกให้เจ้าไปหนึ่งร้อยตารางลี้ เจ้าสามารถรักษามันเอาไว้ได้หรือ?” เวลานี้หลิวชีเย่ได้ละสายตากลับมายิ้มชนิดหนึ่งและกล่าวท่าทีเฉยเมยขึ้นมา

ที่ดินบนบกจำนวนหนึ่งร้อยตารางลี้ในแดนวิญญานสวรรค์นับว่ามีค่าจริงๆ ด้วยพื้นที่บนบกขนาดนี้ หากไม่มีกำลังที่แข็งแกร่งเพียงพอก็มีโอกาสถูกแย่งชิงไปได้ทุกเมื่อ และเปลี่ยนมือได้ทุกเวลา!

“เรียนคุณชาย ข้าน้อยจะพยายามจนสุดความสามารถไปรักษามันเอาไว้ หากข้าน้อยมีพื้นที่บนบกแปลงหนึ่งก็สามารถสร้างตระกูลสงขึ้นมา มันก็คือชีวิตของข้า” สงเชียนปี่พูดด้วยท่าทีจริงจังยิ่งนัก

หลี่ซีเย่ที่มองดูท่าทีจริงจังของสงเซี่ยนปี้แล้ว เพียงยิ้ม
นิดหนึ่งและกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เจ้าต้องการพื้นที่บนบกแปลงหนึ่ง
ไซ้มัย ได้ เจ้าต้องการพื้นที่บนบก ช้าก็จะให้พื้นที่บนบกแก่เจ้า!”

“จริงหรือ?” เมื่อสงเซี่ยนปี้ได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย่
เขาแทบไม่อยากจะเชื่อ ความจริงแล้วขณะที่เขาออกปากขอพื้นที่
บนบกนั้น เขาไม่ได้ตั้งความหวังมากมายเอาไว้ เพราะว่าไม่ว่าจะ
อย่างไรก็ตาม นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

แต่ เวลานี้หลี่ซีเย่กลับตบปากรับคำทันที ซึ่งกล่าว
สำหรับตัวเขาแล้วมันก็เหมือนเป็นความฝันอย่างนั้น

“คำพูดของข้าไม่เคยเปลี่ยน คำพูดของข้าก็คือความ
จริงที่ตราตรึงเอาไว้บนแผ่นกระดาน” หลี่ซีเย่กล่าวอย่างช้าๆ

เมื่อสงเซี่ยนปี้ได้ยินคำพูดที่หนักแน่นของหลี่ซีเย่แล้ว
พลันรู้สึกตื่นตันและดีใจอย่างที่สุด จึงรีบก้มลงกราบในทันที
“คุณชายเหมือนเป็นผู้ให้กำเนิดข้าบ่อยอีกครั้ง ข้าบ่อยจะจารึก
เอาไว้ตลอดกาล”

“สงโงศพมาให้ข้า” หลีชีเย่ไม่ได้ให้ความสนใจต่อคำพูดของสงเชียนปี ส่งการออกไป

“เรื่องนี้.....” สงเชียนปีรู้สึกลังเลขึ้นมา จะอย่างไรเสียเวลานี้เขายังไม่ได้รับที่ดินแปลงดังกล่าว แต่ให้เขาส่งมอบโงศพออกไป เขาย่อมรู้สึกลังเล

“วางใจเถอะ ในเมื่อข้าบอกแล้วว่าจะให้ผืนดินบนบกกับเจ้าแปลงหนึ่ง ข้าก็ต้องให้ผืนดินบนบกกับเจ้าแปลงหนึ่ง รอให้เรื่องราวในมือข้าเสร็จสิ้นลงก่อน ข้าให้ผืนดินบนบกกับเจ้าแปลงหนึ่งแน่นอน” หลีชีเย่กล่าวออกมาอย่างช้าๆ

“คุณชายหลีนั่นพูดแล้วไม่คืนคำ” เวลาที่จ้าวเจี้ยนช็อกก็พูดขึ้นมาว่า “เรื่องนี้ นิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ของข้าสามารถรับประกันให้กับคุณชายได้ว่า คุณชายหลีจะมอบผืนดินบนบกกับเจ้าแปลงหนึ่ง”

“นิกายกลืนมารของข้าก็รับประกันให้กับเจ้าได้เช่นกัน เรื่องนี้เจ้าวางใจได้สิบล้านดวงเลย” หลิวหยู่เยียนก็กล่าวพร้อมกับยิ้มเบาๆ

ทั้งจ้าวเจี้ยนซือและหลิวหยูเยียนก็ออกปากพูดมาเช่นนี้
สงเชียนปี่ปล้นรู้สึกดีใจยิ่ง เพราะหลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนซือต่างก็
เป็นเจ้านิกาย ไตรนิกายพิสุทธิตัวที่มีความน่าเชื่อถือมากในแดน
วิญญานสวรรค์ เวลานี้ ทั้งจ้าวเจี้ยนซือและหลิวหยูเยียนต่าง
รับประกันให้กับหลี่ชียเอ แล้วจะไม่ให้สงเชียนปี่วางใจได้รึ? "

สงเชียนปี่รีบเร่งจัดแจงวางโลงศพดังกล่าวเอาไว้
ตรงหน้าหลี่ชียเอ กล่าวอย่างนอบน้อมว่า "คุณชาย โลงศพนี้เป็น
ของท่านแล้ว" พูดจบ เขายืนห้อยมือลงข้างตัวยืนด้วยท่าทีเคารพ
นบนอบ

หลี่ชียเอเพียงเหลือบมองเขาทีหนึ่ง ขณะที่สงเชียนปี่
หัวเราะเจื่อนๆ ทีหนึ่ง

"ทำไม กล่าวว่าจะไม่ให้ฝังแผ่นดินบนบกแก่เจ้านะ
หรือ?" หลิวหยูเยียนก็มองหน้าสงเชียนปี่และกล่าวออกมา

สงเชียนปี่ทำหน้าที่ด้านยืนอยู่ตรงนั้น หัวเราะแห้งๆ ว่า
"ไม่ใช่ เจ้านิกายอย่าได้เข้าใจผิดเด็ดขาด ข้าเชื่อในตัวคุณชาย
และเชื่อเจ้านิกายทั้งสอง เหอะ เหอะ เหอะ คุณชายและเจ้านิกายทั้ง
สองต้องการไปที่ทะเลกระดูกไขหรือไม่? ข้าน้อยก็คิดจะไปเปิดหู

เปิดตาบ้าง หากคุณชายและเจ้านิกายทั้งสองมีอะไรที่ต้องใช้
แรงงานไปทำ ช้าน้อยจะคอยรับใช้อยู่ที่ตรงนี้”

“ตระกูลสงไม่ได้มีลูกหลานที่ร่ำรวยอายุเช่นนี้มานาน
มากแล้วกรรมัง” หลี่ชีย่มองหน้าเขาแวบหนึ่งด้วยท่าทีเหนื่อย
หน่าย และกล่าวออกมาอย่างนั้นเอง

“เอ่อ.....” เมื่อสงเขียนปี่ได้ยินคำพูดของหลี่ชียิ่งกับ
รู้สึกถึงใบหน้าที่ร้อนผ่าว แต่ เขายังคงทำหน้าที่ด้าน หัวเราะเล็กน้อย
ทำแก้มงเซ่อยืนอยู่ตรงนั้น

หลี่ชีย่ไม่ไปสนใจสงเขียนปี่ ลูกขึ้นยืน เดินรอบโลง
ศพไปรอบหนึ่ง พิณฉพิเคราะห์ตัวยันต์ที่อยู่บนโลงศพอย่างละเอียด

“ข้างในนั้นบรรจุอะไรเอาไว้วะ?” หลี่หวุหยูเยียนอดที่
จะรู้สึกแปลกใจไม่ได้ มองดูโลงศพที่อยู่ตรงหน้าใบนี้ กล่าวว่า “คง
ไม่ใช่เป็นศพคนตายกรรมัง”

“ไม่แน่มันอาจเป็นสมบัติ” แม้แต่สงเขียนปี่ก็รู้สึกแปลก
ใจอย่างยิ่ง เขาเองก็อดยื่นหัวเข้าไปดูไม่ได้ กล่าวว่า “เพียงแต่ไม่รู้
วิธีที่จะเปิดมันออกมา ช้าน้อยใช้พลังสุดแรงเกิดก็เปิดมันไม่ได้”

“ข้ากลับอยากลองดูสักครั้ง” หลิวหยูเยียนมองดูโลงศพที่ไม่สะอาดตาตรงหน้า บังเกิดจิตที่อยากจะเอาชนะขึ้นมา ก้าวออกไปข้างหน้า ใช้สองมือจับโลงศพเอาไว้ ชับเคลื่อนวิชา พลังลมปราณดังสายรุ้ง “ตูม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว หลิวหยูเยียนอาศัยกำลังที่ทรงพลังมากที่สุดไปแฉกเปิดฝาโลงนั้น

เป็นที่ทราบกันดีว่า อาศัยพลังของหลิวหยูเยียนนั้นสามารถพลิกภูเขาลูกหนึ่งได้อย่างสบายมือ เมื่อนางใช้พลังสุดแรงเกิด ย่อมมีพลังที่ยากจะจินตนาการได้ พุดได้เพียงพื้นดินปราศจากห้วงมาเปรียบเปรย (หมายถึงหากพื้นดินมีห้วงที่ให้มือจับหรือเกาะเกี่ยวได้ ก็จะยกพื้นดินทั้งผืนขึ้นมาได้)

การลงมือของหลิวหยูเยียนนั้นทรงพลังเป็นอย่างยิ่ง พลังนั้นสามารถฉีกพื้นดินให้แยกออกได้ สามารถทำลายห้องฟ้าได้ แต่ไม่ว่าหลิวหยูเยียนจะสำแดงแปรเปลี่ยนวิธีการใดๆ ก็ตาม ก็ไม่สามารถเปิดฝาโลงใบนี้ออกมาได้ เรียกว่าโลงศพทั้งใบปราศจากการเคลื่อนที่แม้แต่แต่น้อย

“มันจะเป็นไปได้อย่างไร?” โลงศพไม่มีการเคลื่อนที่ ทั้งยังไม่ชำรุดแม้แต่แต่น้อยนิด ไม่มีแม้กระทั่งรอยนิ้วมือปรากฏอยู่บนโลง ซึ่งสร้างความตระหนกให้กับหลิวหยูเยียนไม่น้อย แม้ว่าหลิว

ยูเยียนจะไม่ใช้คนที่ชอบอวดตน แต่ นางมีความมั่นใจอย่างยิ่งต่อกำลังของตน

“นี่มันคือโลงศพอะไร? ” จ้าวเจี้ยนชือเองก็รู้สึกตกใจยิ่งเมื่อเห็นหลิวหยูเยียนลงมือแล้วไม่ได้ผล นางเป็นศิษย์พีศิษย์น้องกับหลิวหยูเยียนมาตั้งแต่เด็ก ทั้งสองต่างชอบเอาชนะตั้งแต่เด็ก จึงมีการลงมือประลองกันเสมอๆ นางย่อมรู้และเข้าใจถึงกำลังของหลิวหยูเยียนเป็นอย่างดี เวลานี้ หลิวหยูเยียนกลับไม่สามารถสั่นคลอนต่อโลงศพใบนี้แม้แต่น้อย แล้วจะไม่ให้จ้าวเจี้ยนชือตกใจได้อย่างไร กล่าวสำหรับพวกนางแล้ว ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพขวางทาง พวกนางก็สามารถสั่นคลอนได้

“มันเป็นเรื่องที่พวกเจ้าไม่สามารถเข้าใจได้หรอกนะ” หลี่ชีย่หัวเราะ แล้วกล่าวว่า “อย่าว่าแต่กำลังเช่นพวกเจ้าเลย หากจะต้องใช้วิธีแข็งกร้าวเพื่อเปิดโลงศพใบนี้ล่ะก็ เกรงว่าแม้แต่ราชันเซียนก็ไม่แน่ว่าจะทำได้”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่ทำให้หลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนชือรู้สึกประทับใจ แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่แน่ว่าจะใช้กำลังเปิดโลงศพนี้ออกมาได้ คำพูดเช่นนี้ฟังดูพิลึกพิลั่นเกินไปแล้ว หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นต้องคิดว่าหลี่ชีย่พูดจาอวดดี แต่ทว่า ทั้งหลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนชือกลับเชื่อในคำพูดของหลี่ชีย่

“ข้างในนั้นเป็นของอะไรกันแน่?” ในเวลานี้ แม้แต่สง
เขียนปี่ก็รู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก แม้ว่าโคงศพใบนี้เขาเป็นคนได้มัน
มา แต่ว่า เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าภายในโคงศพใบนี้คืออะไร และ
ไม่รู้ว่าโคงศพใบนี้มันมีค่าที่ตรงไหนกันแน่

“จะได้อ่านเร็วๆ นี้แหละ” หลี่ชีย่ยมกล่าวเฉยเมย
จบคำ หลี่ชีย่ค่อยๆ วางฝ่ามือทาบลงบนโคงศพ จากนั้น ค่อยๆ
หลับตาลง

หลี่ชีย่เอาฝ่ามือทาบอยู่กับโคงศพโดยที่ตัวเขาไม่
เคลื่อนไหวกระดูกกระดูกเลย ไม่มีพลังลมปราณที่พวยพุ่งออกมา
ไม่ได้สำแดงเคล็ดวิชา ยิ่งไม่ได้สำแดงเคล็ดวิชาที่แข็งแกร่ง
ปราศจากผู้ต่อกรออกมา

เขาเพียงวางฝ่ามือทาบกับโคงศพธรรมดาๆ อย่างนี้
โดยไม่มีอะไรมากหรือแตกต่างเป็นพิเศษ

หลี่ชีย่วางฝ่ามือไว้บนโคงศพ หลับตาลง ไม่
เคลื่อนไหวกระดูกกระดูก เวลาผ่านไปเรื่อยๆ หลี่ชีย่เหมือนว่า
หลับไปแล้วอย่างนั้น ดูเหมือนเขาจะอยู่ในภาวะหลับลึกไปแล้ว

พวกหลิวหยูเขียนต่างกัณลมหายใจเอาไว้ ไม่กล้า
รบกวนหลิวชีย่ กระทั่งพวกเขาเกรงว่าเสียงลมหายใจของตนจะไป
ทำให้หลิวชีย่ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมา

เวลาที่เคลื่อนผ่านไปทุกๆ นาที จั่วเจี้ยนซือและหลิวหยู
เขียนรอคอยกันอยู่เงียบๆ ตรงนั้น ขณะที่สงเขียนปีเห็นว่าทุกอย่าง
ยังคงไม่มีความเคลื่อนไหว เขาอดที่จะรู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง เกรงว่า
หากคิดจะเปิดโลงศพใบนี้ออกมาละก็คงไม่ใช่เรื่องง่ายตายปานั้น

อย่างไรก็ตาม ในเวลานี้เอง อักขระยันต์บนโลงศพที่
แต่เดิมหมองคล้ำไร้เงากลับทยอยกันส่งประกายสว่างขึ้นมา
เหมือนว่าอักขระยันต์เหล่านี้พลันได้รับการประทานชีวิตให้อย่าง
นั้น

เหล่าอักขระยันต์ที่ส่งประกายพลันลอยขึ้นมา เพียงชั่ว
พริบตาเดียวเท่านั้น อักขระยันต์เหล่านี้ก็ได้ถักทอกันเข้าด้วยกัน
เสมือนว่าได้ถักทอกันจนกลายเป็นต้นไม้แห่งชีวิตอย่างนั้น
หลังจากที่อักขระยันต์เหล่านี้ได้ถักทอกันเสร็จสิ้นแล้ว ปรากฏพลัง
แห่งชีวิตสายหนึ่งที่น่าเกรงขามยิ่งเข้ามาปะทะกับใบหน้า ดุจดั่งมี
สิ่งมีชีวิตที่กำลังบังเกิดขึ้นมาอย่างนั้น

ตอนที่ 1295 หญิงสาวในโลงศพ

“แว้งค์” เสียงหนึ่งดังขึ้น อักขระยันต์ที่จุดตั้งต้นไม้แห่งชีวิตกำลังโอนเอนไปมา จากนั้น มันได้มุดเข้าไปในโลงศพใบนั้น เสมือนหนึ่งต้นไม้แห่งชีวิตต้นนี้ต้องการหยั่งรากลงไป ในโลงศพอย่างนั้น

เมื่ออักขระยันต์ที่แจกเช่นต้นไม้แห่งชีวิตได้หายเข้าไป อยู่ภายในโลงศพแล้ว ได้ยินเสียงดัง “เอี้ยด เอี้ยด เอี้ยด” ดังขึ้น เหมือนว่าภายในโลงศพจะมีอะไรบางอย่างกำลังเคลื่อนไหวอย่างนั้น สุดท้าย “คร้าก” คล้ายเสียงคล้ายลือกของกุกญแจดังขึ้นมา ฝาโลงที่เดิมที่ปิดสนิทแนบแน่นพลันคลายตัว

“เปิดแล้ว เปิดออกแล้ว” แม้แต่สงเขียนปี่ก็มีท่าทีที่ดีใจ ลิงโลดขึ้นมาเมื่อได้เห็นภาพนี้ ร้องเสียงอันดังขึ้นมา

“นี่ นี่มันเป็นไปได้อย่างไร? มันเปิดออกมาอย่างนี้เอง หรือหรือ?” หลิวหยูเขียนเองก็รู้สึกงุนงงเช่นกัน มองดูหลิวชีย่านางกับจ้าวเจี้ยนชื่อเวลานี้ก็ดูไม่ออกว่าข้างในนั้นมีเงื่อนงำอะไร

เรียกได้ว่า หลีซีย่เพียงวางมือเอาไว้กับโลงศพ
เท่านั้นเอง ไม่ได้อาศัยอะไรเลยก็สามารถเปิดฝาโลงได้แล้ว ออกจะ
มหัศจรรย์เกินไปแล้วกรรมัง

ความจริงแล้ว สงเขียนปีเองก็รู้สึกฉงนเหมือนกัน โลง
ศพใบนี้อยู่ในมือของเขามาหลายวันแล้ว เพื่อต้องการเปิดโลงศพนี้
ออกมา เขาได้จัดเอาวิธีการต่างๆ ออกมาใช้ แต่ ก็ไม่สามารถเปิด
ออกมาได้

เวลานี้หลีซีย่ใช้วิธีเพียงวางฝ่ามือเอาไว้บนนั้นก็
สามารถเปิดฝาโลงได้แล้ว ออกจะง่ายเกินไปแล้วกรรมัง

“นี่หาใช่เป็นโลงศพธรรมดาทั่วไป โลงศพเช่นนี้เป็น
โลงที่ถือกำเนิดขึ้นตามธรรมชาติ การอาศัยความรุนแรงอย่างเดียว
ไม่สามารถเปิดมันออกมาได้ ต้องอาศัยสิ่งนี้” กล่าวพลาง หลีซีย่ชี้
ไปที่หัวใจของตนเอง กล่าวว่า “เจ้าต้องอาศัยใจไปเข้าใจและ
ตระหนักถึงมัน ต้องอาศัยใจไปเข้าใจมันอย่างลึกซึ้ง ต้องอาศัยใจ
ไปปลุกให้มันตื่น มีเพียงจังหวะการเต้นของหัวใจเจ้า จึงสามารถทำ
ให้มันรู้ว่าชีวิตอยู่ที่ใด”

คำพูดของหลีซีย่ฟังดูลึกซึ้งเข้าใจยาก พิศดารและลึกล้ำ
ทั้งหลิวหยูเขียน และจ้าวเจี้ยนชือต่างพยายามทำความเข้าใจ

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยอย่างละเอียด แม้สงเขียนปีจะไม่สามารถ
บรรลุคำพูดของหลี่ซีเย แต่ทว่า เขากลับท่องจดจำคำพูดคำนี้
ของหลี่ซีเยเอาไว้ดีอ้อๆ

เวลานี้ หลี่ซีเยได้เปิดฝาโลงออกอย่างช้าๆ ท่วงท่าของ
เขาดูอ่อนโยนเหลือเกิน ท่วงท่าของเขาช่างเชื่องช้าและแผ่วเบา
ท่วงท่าที่ระมัดระวังอย่างเต็มที่ เหมือนว่าภายในโลงศพนี้จะบรรลุ
ของวิเศษล้ำค่ายิ่งในหล้าเอาไว้ไว้อย่างนั้น

พวกจ้าวเจี้ยนซือต่างรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก พวกเขา
ต่างต้องการรู้ว่าภายในโลงศพได้บรรลุสิ่งใดเอาไว้กันแน่ ดังนั้น
พวกเขาอดที่จะยื่นศีรษะออกไปดูว่าภายในโลงศพได้บรรลุสิ่งใด
เอาไว้

เมื่อพวกของจ้าวเจี้ยนซือมองเห็นสิ่งที่อยู่ภายในโลงศพ
อย่างชัดเจนแล้วนั้น พวกเขาต่างตกตะลึงจนตาโตมองดูสิ่งที่อยู่ใน
โลงอย่างไม่น่าเชื่อสายตาของตนเอง

สงเขียนปียังนึกว่าตัวเองนั้นตาฟาด ถึงกับขยี้ตาของ
ตนเอง แต่ เขาไม่ได้ตาฟาด เขามองดูสิ่งที่อยู่ภายในโลงศพด้วย
ความหวั่นไหว และพึมพำออกมาว่า “ในโลกนี้มีเทพธิดาอยู่จริง”

“คำว่าสวยงามไม่เพียงพอที่จะมาเปรียบเทียบได้อีกแล้ว” แม้แต่หลิวหยูเขียนเองยังคงทอดถอนใจด้วยความชื่นชมออกมา

ภายในโลงศพนั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งนอนอยู่ เป็นผู้หญิงที่มีอายุน้อยมากคนหนึ่ง ผู้หญิงที่งดงามจนไม่สามารถบรรยายหรือเปรียบเทียบได้ด้วยตัวอักษร

จ้าวเจี้ยนซือและหลิวหยูเขียนได้ชื่อว่าเป็นสาวงามที่มีอันดับในแดนวิญญานสวรรค์ แม้ว่าพวกนางจะไม่ใช่สาวงามอันดับหนึ่งของแดนวิญญานสวรรค์ แต่ ทิวทังแดนวิญญานสวรรค์แล้วพวกนางก็นับว่าติดอยู่ในอันดับต้นๆ

ในฐานะที่เป็นเจ้านิกายแห่งยุค จ้าวเจี้ยนซือ และหลิวหยูเขียนไม่ได้อาศัยความงามของตนมาเป็นต้นทุน แต่ทว่า ด้วยความงามของพวกนาง มันเพียงพอที่จะทำให้พวกนางรู้สึกภาคภูมิใจกับสิ่งนี้

แต่ มาวันนี้เมื่อต้องเปรียบกับผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า แม้แต่จ้าวเจี้ยนซือ และหลิวหยูเขียนที่เป็นสุดยอดหญิงงามแห่งยุคยังต้องรู้สึกอับแสง

ภายในโรงศพ ผู้หญิงคนหนึ่งนอนนิ่งอยู่ตรงนั้นนางมีความมดงามจนไม่สามารถบรรยายได้ด้วยตัวอักษร เหมือนว่าสำนวนโวหารใดๆ ในโลกล้วนแล้วแต่ไม่เพียงพอที่จะมาเปรียบเปรยกับผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าได้ ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้ามีความมดงามจนผู้คนรู้สึกว่ามันไม่น่าจะเป็นความจริง

ผู้หญิงคนนี้นอนสงบนิ่งอยู่ภายในโรงศพ นิ้วที่เรียวยาวทั้งสิบวางอยู่บนบริเวณท้อง นางนอนหลับลึกมาก นอนได้เงียบสงบดีมาก แม้ว่าบนใบหน้าของนางจะไม่ได้ปรากฏเป็นรอยยิ้มออกมา แต่ทว่า อาศัยดูจากท่าทีที่เงียบสงบของนางแล้ว นางเปรียบเสมือนว่ากำลังอยู่ในความฝันที่งดงามอย่างนั้น

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ ในที่สุดผู้หญิงจึงค่อยๆ ลืมตาทั้งสองขึ้น ยามที่นางลืมตาทั้งสองขึ้นมานั้น ทั้งสุริยันจันทราแลดวงดาราล้วนแล้วแต่ดูอับแสงลง ดวงตาของนางช่างงดงามโดยแท้จริง

หลังจากเวลาผ่านไปชั่วครู่ ผู้หญิงคนนี้ได้ลุกออกมาจากโรงศพในที่สุด เมื่อนางปรากฏตัวยืนอยู่ตรงหน้าของทุกคนนั้น ท่าทีของนางดูจะงวยงงนสนเท่ห์อยู่บ้าง

ขณะที่พวกจ้าวเจี้ยนชือต่างอดที่จะชื่นชมไม่ได้เมื่อมองเห็นผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า ต่างรู้สึกว่าคุณหญิงที่อยู่ตรงหน้าช่างงดงามเกินไปเสียแล้ว งดงามจนเหมือนอยู่ในความฝันอย่างนั้น

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าได้ชื่อว่าสุดยอดเป็นหนึ่งในไม่เป็นสองรองใคร ดวงตาคู่นั้นของนางดุ๊กล้ำและงดงาม เหมือนดั่งหมู่ดวงดาวมาชุมนุมกัน ยามเมื่อคู่มองตาคู่นี้ลืมหืมตาขึ้นมา ดวงตะวัน จันทรารและหมู่ดารา ล้วนแล้วแต่อับแสงและต้องอับอายจนต้องหลบไปแอบไม่กล้าพบปะผู้คน

รูปร่างของผู้หญิงผู้นี้งามดั่งเทพธิดาสวรรค์ ความงดงามของสวนโค้งสวนเว้าสมบูรณ์ไร้ที่ติ แม้แต่ผู้ที่มีสายตาช่างจับผิดเรื่องมากก็ไม่สามารถหาข้อติติงได้ รูปร่างของนางดุดังเป็นเนื้อเดียวกันกับฟ้าดิน เสมือนเป็นสิ่งที้งงดงามที่สุดในหล้า

ใบหน้ากลมรีรูปไข่ งดงามละเอียดย่อนจนน่าทึ่ง เหมือนเป็นสุขยอดฝีมือสร้างสรรค์ของสวรรค์ เป็นงานศิลปะที้งงดงามไร้ที่ติชิ้นหนึ่ง ไม่ว่าใครก็ตามหากได้เห็นก็ต้องอุทานออกมาด้วยความตระหนก เพราะว่ามันงดงามเหลือเกิน

แม้ว่าผู้หญิงจะสวมชุดสีขาวปกตินิธรรมา แต่ ยังคงไม่ทำให้ความงามของนางต้องลดลง ความงดงามของนางไม่

จำเป็นต้องอาศัยสิ่งใดมาเป็นตัวช่วยอยู่แล้ว กล่าวสำหรับความงามของนางแล้ว เครื่องประดับใดๆ ล้วนแล้วแต่เกินความจำเป็นทั้งสิ้น

ด้วยเสื้อผ้าขาวชัดเจนเรียบง่ายแบบนี้กล่าวสำหรับนางแล้ว ก็คือชุดที่เหมาะสมกับนางมากที่สุด ด้วยเสื้อผ้าที่เรียบง่ายเช่นนี้สามารถแสดงให้เห็นถึงบุคลิกลักษณะที่งดงามที่สุดของนางออกมา

जूเจี้ยนซือและหลิวหยูเยียนต่างก็เป็นสุดยอดหญิงงามแห่งยุค เมื่อเปรียบเทียบกับผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าแล้ว ก็เหมือนเป็นสาวใช้น้อยๆ สองนางเท่านั้น

แม้แต่บรรดาผู้หญิงที่หลีชิเยรู้อัก เช่นหมิงเยเสวีย หมยซู่เหยา พวกนางล้วนแล้วแต่เป็นสาวงามอันดับหนึ่งทั้งสิ้น พวกนางได้ชื่อว่าเป็นหญิงงามอันดับหนึ่งของแดนๆ หนึ่ง

แต่ทว่า เมื่อเปรียบกับผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าแล้ว พวกนางเหมือนว่าจะขาดอะไรไปอย่างหนึ่ง ดูเหมือนพวกนางจะขาดสิ่งอันเป็นความงดงามที่เป็นนิรันดร์ไป

ดูเหมือนว่าผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าจะเป็นปีศาจตั้งแต่ยุค
โบราณกาลมา นางได้รับการบ่มฝึกจากสรรพชีวิตมาเป็นเวลานาน
นานมาก มีกลิ่นอายของโลกในครอบครอง มีชีวิตชีวาแห่งฟ้าดินที่
เปี่ยมด้วยพลังอยู่ในความครอบครอง มีกลิ่นอายที่บุคคลอื่นไม่
สามารถไล่ได้ทัน

ดูเหมือนกลิ่นอายลักษณะเช่นนี้จะกำเนิดขึ้นโดย
ธรรมชาติ เป็นการบ่มฝึกขึ้นมาอย่างยาวนาน เหมือนว่าจะไม่
สามารถบ่มฝึกในภายหลังขึ้นมาได้

“เป็นคู่ดวงตาที่งดงามมาก” จั่วเจี้ยนช้ออดที่จะกล่าว
ชมเปาะไม่ได้ เมื่อมองเห็นดวงตาคู่ นั้นของผู้หญิงคนนี้

“ยกสมญาให้นางเป็นสาวงามอันดับหนึ่งของเก้าแดน
ก็ไม่เกินเลย” หลิวหยูเยียนมีความถือดีในด้านความงามของตน
เสมอมา แต่ทว่า เมื่อได้เห็นผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าแล้ว นางก็อดที่จะ
ชื่นชมไม่ได้ และรู้สึกได้เองว่า นี่แหละที่เรียกว่าสาวงามอันดับหนึ่ง
ของเก้าแดนโดยแท้จริง

“ในโลกนี้มีเทพธิดาจริง ๆ ” สงเซี่ยนปี่ยังงุนงกับภาพที่
เห็น กล่าวว่ “นี่คือผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในโลก” ในสายตาของเขา
มองว่า ผู้หญิงที่งดงามดังในความฝันได้แต่มองดูอยู่ห่างๆ เท่านั้น

ในบรรดาพวกเขาทั้งหมดมีเพียงหลี่ชียเอที่นับว่ายังคงมีสภาพปกติ มีเพียงตัวเขาที่ไม่ได้ถูกความงามของผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าทำให้รู้สึกทึ่ง

เวลานี้ ผู้หญิงคนนี้ได้จ้องมองดูพวกของหลี่ชียเอ ท่าทีของเขาดูงงงวยฉงนสนเท่ห์ จากนั้นสายตาของนางตกไปอยู่บนตัวของหลี่ชียเอ กล่าวว่า “เป็นท่านที่ปลุกให้ข้าตื่นขึ้นมารึ?”

เมื่อนางเปิดปากพูดออกมา พลันทำให้ผู้คนรู้สึกเคลิบเคลิ้ม นี่คือนเสียงร้องที่เป็นธรรมชาติ แม้ว่าเสียงของจ้าวเจี้ยนชือและหลิวหยูเยียนล้วนแล้วแต่น่าฟังและน่าหลงใหล แต่เมื่อเทียบกับเสียงของผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าแล้ว ยังคงห่างชั้นอีกมาก

“ถูกต้อง” หลี่ชียเอเผยรอยยิ้มออกมา เขายื่นมือทั้งสองออกไป ลูบไล้ใบหน้าของหญิงสาว การกระทำในลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าจะกับใครก็จะดูเป็นการหยาบคายมาก และไร้มารยาทอย่างยิ่ง แต่ทว่า เมื่อกระทำโดยหลี่ชียเอแล้ว กลับดูเป็นธรรมชาติเหลือเกิน

หญิงสาวไม่ได้แสดงท่าทีขัดชิน ดวงตาทั้งสองที่ดูจ้องดวงดาวบนท้องฟ้าจ้องมองดูหลี่ชียเอ ขณะที่สายตาของหลี่ชียเอก็

ล่องมองนาง เมื่อสายตาทั้งสองประสานกัน เหมือนได้ก้าวข้ามอดีต
กลับไปยังช่วงเวลาของยุคที่เนิ่นนานจนไม่สามารถไล่เรียงได้

มือทั้งสองของหลี่ชีย่ประคองใบหน้าทิ้งดงามที่สุดแห่ง
ยุค หลับตาลงช้าๆ หญิงสาวก็ไม่ได้พูดสิ่งใดออกมา นางเองก็
หลับตาลงช้าๆ เช่นกัน

ในเวลานี้ เจียบสงบไปทั่วทั้งบริเวณ โดยที่หลี่ชีย่ได้
ประคองดวงหน้าของนางเอาไว้ ขณะที่หญิงสาวได้รับรู้ถึงกลิ่นอาย
ของหลี่ชีย่อย่างเจียบๆ เหมือนหนึ่งว่า ในขณะนี้แม้แต่เวลาก็ได้
หยุดลง พวกเขาทั้งสองเหมือนอยู่ระหว่างการหลับไหลอย่างนั้น

เวลานี้ ลมได้หยุดพัด เวลาาก็หยุดเคลื่อนที่ เหมือนว่า
ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่ไม่ต้องการไปรบกวนพวกเขาทั้งสอง
อย่างนั้น

ในขณะนี้ หลี่ชีย่ประคองดวงหน้าของหญิงสาวเอาไว้
ส่วนหญิงสาวก็รับรู้ถึงกลิ่นอายของหลี่ชีย่ ทั้งสองต่างมีท่าทีที่ดู
เป็นธรรมชาติ เหมือนว่าทุกอย่างถูกกำหนดเอาไว้ให้อยู่กับ
ช่วงเวลาเช่นนี้เป็นนิรันดร์อย่างนั้น

ภาพเช่นนี้ ดูเหมือนพวกเขาได้เคยรู้จักกันมาก่อน ตั้งแต่ห้วงเวลาที่เนิ่นนานมากมาแล้วอย่างนั้น พวกเขาทั้งสองมีความสัมพันธ์ที่ลึกมากมาตั้งแต่ครั้งอดีตที่ยาวนานมาก่อนหน้าแล้ว

หลังจากเวลาได้ผ่านไปนานมาก หลี่ชีย่ลี้มตาทั้งสองขึ้นมา หยิงสาวก็ลี้มตาทั้งสองขึ้นมาพร้อมกัน พวกเขาสองคนดูเหมือนว่าจะมีความเคลื่อนไหวที่เป็นจังหวะเดียวกัน

“เป็นเช่นนี้จริงๆ อดีตกาลช่างเป็นเวลาที่ยาวนานเหลือเกิน ช่างหงอยเหงาเพียงไร” หลี่ชีย่กล่าวทอดถอนใจด้วยความหดหู่

หญิงสาวเอียงคอเบาๆ ท่วงท่าความไร้ที่ติ สายตาของนางดูงงวยอยู่บ้าง แต่ก็มีสติปัญญา กล่าวหาว่า “ท่านก็คือผู้มีปัญญาใช่หรือไม่?”

“ไม่ ข้าไม่ใช่ผู้มีปัญญา” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “ใครๆ ต่างเรียกข้าว่าจอมมารฆ่าคน และมีคนเรียกข้าว่าเป็นมือที่มองไม่เห็น มีชื่อที่เรียกกันต่างๆ นานา แต่ไม่มีใครเรียกข้าว่าผู้มีปัญญาเลย”

“ท่านคือผู้มีปัญญา” หญิงสาวสรุปด้วยถ้อยคำเช่นนี้ ขณะที่ยังอยู่ท่ามกลางความงงงวย แม้ว่าท่าทีของนางดูจะงงงวยอยู่บ้าง แต่ทว่า สายตากลับดูสดใสขึ้น ยามที่พูดคำๆ นี้ออกมานั้น สายตาดูจะมั่นคงเหลือเกิน

“ผู้มีปัญญาก็ผู้มีปัญญาก็แล้วกัน” หลี่ชีย่หัวเราะแล้ว กล่าวว่ “มันก็แค่ฉายาหนึ่งเท่านั้นเอง เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งไม่ถือว่ามาก น้อยลงอีกหนึ่งก็ไม่ถือว่าน้อย”

กล่าวพลาง หลี่ชีย่ได้นั่งลงอย่างช้าๆ เขาใช้มือตบแก้มที่อยู่ที่อยู่ข้างกายเบาๆ หญิงสาวได้นั่งลงตาม ท่วงท่าของนางดูมีความเป็นอิสระ และเป็นธรรมชาติมาก เหมือนว่าทุกอย่างเป็นไปตามปรารถนา แต่มันดูเป็นธรรมชาติอย่างนั้น เหมือนว่านางกับฟ้าดินเป็นเนื้อเดียวกัน

“เจ้ามีชื่อว่าอะไร?” หลิวหยูเยียนที่มองดูหญิงสาวที่ทั้งงดงามทั้งลึกลับตรงหน้า อดที่จะเอ่ยถามด้วยความสนใจ

“ชื่อหรือ?” หญิงสาวรู้สึกแปลกใจ จ้องมองดูหลิวหยูเยียนเมื่อได้ยินคำพูดของนางเช่นนี้

ตอนที่ 1296 เทพธิดา

หลิวหยูเยียนที่เห็นท่าทีของหญิงสาวแล้ว จึงกล่าวว่า "ถูกต้อง มันคือชื่อ ข้ามีชื่อว่าหลิวหยูเยียน คนนี้เป็นศิษย์พี่ของข้า ชื่อจ้าวเจี้ยนชือ แล้วเจ้าละเจ้าชื่อว่าอะไร?" กล่าวพลางได้แนะนำตัวให้กับหญิงสาว

เมื่อหญิงสาวได้ยินการแนะนำตัวของหลิวหยูเยียน มองดูหลิวหยูเยียน แล้วก็มองดูจ้าวเจี้ยนชือ นางเอียงคอท่าทีเหมือนงุนงงอยู่บ้าง เหมือนว่านางกำลังนึกถึงชื่อของตนเองอยู่อย่างนั้น แต่ นางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง กล่าวว่า "ข้าไม่รู้ว่าตัวเองมีชื่อว่าอะไร?"

แม้แต่หลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนชืออดรู้สึกปวดใจไม่ได้ เมื่อเห็นหญิงสาวผู้นั้นมีท่าทีที่หงายอยู่บ้าง นึกชื่อของตนไม่ออก เหมือนว่าชีวิตของนางจะสูญเสียวะไรไปเพราะหนึ่งอย่างนั้น

“ข้ามีชื่อหรือไม่?” หญิงสาวเอียงคอ และกล่าวต่อหลี่
ชีย่

หลี่ชีย่จ้องมองดูนาง มองดูหน้าตาที่สวยสุดในหล้า
อดที่จะนั่งเงิบไปพักหนึ่ง สุดท้ายได้เผยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า
“ชื่อรี มันไม่สามารถแทนอะไรได้ เจ้าก็ชื่อว่าเทพธิดาก็แล้วกัน
หญิงสาวผู้ซึ่งมาจากโลกที่ไกลโพ้นนั้น”

“เทพธิดา.....” หญิงสาวเอียงคอก้มหน้า อ่านทวนชื่อ
นี้รอบหนึ่ง นางไม่ได้คัดค้าน

คำว่าเทพธิดาหาใช่ชื่อไม่ แต่ทว่า เมื่อหลี่ชียะตั้งเป็นชื่อให้กับนาง ไม่ว่าจะป็นจ้าวเจี้ยนซือหรือหลิวหยูเยียน ต่างรู้สึกว่ชื่อนี้มีความเหมาะสมเป็นพิเศษกับผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า คล้ายดั่งนอกเหนือจากนางแล้วก็ไม่มีใครเหมาะสมที่จะชื่อว่าเทพธิดาอีกแล้ว

เทพธิดาคลายไม่ยินดีและไม่มีการวล นางนั่งอยู่ข้างกายหลี่ชียะ มีความแปลกใจอยู่ไม่น้อย มองดูหลี่ชียะและกล่าวว่า “ชื่อของท่านละ? ”

“หลี่ชียะ” หลี่ชียะมองดูเทพธิดา ยิ้มชนิดหนึ่ง ช่วยจัดรวบเส้นผมบริเวณหน้าผากให้กับนางอย่างแผ่วเบา กล่าวว่า “พ่อแม่ของข้าบอกว่า ข้าเป็นเด็กที่เกิดมาก็ร้องไห้เจ็ดวันเจ็ดคืน ร้องไห้ได้หาใช่เป็นเรื่องไม่ดี ร้องไห้ได้ยอมบ่งบอกว่าโลกใบนี้จะยังมีเรื่องราวที่ทำให้เจ้าต้องเศร้าโศกเสียใจ ถ้าหากแม้แต่เศร้าโศกเสียใจก็ยังไม่มื โลกใบนี้คงจะสลดอับแสงแล้วละ”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเยหยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวต่อว่า "ขณะที่ข้ายังเด็ก พ่อแม่ของข้าบอกกับข้าว่า ตอนที่ข้ายังเล็กมากข้าชอบร้องไห้มาก พลันที่ถือกำเนิดมาก็สามารถร้องไห้ถึงเจ็ดวันเจ็ดคืน แน่นอนที่สุด ขณะที่ข้ายังเล็กๆ การร้องไห้คือความสุข หากว่าคนๆ หนึ่งร้องไห้ทั้งปีทั้งชาติ ร้องไห้เป็นนิรันดร์ ถ้าเช่นนั้นล่ะก็ โลกใบนี้ก็ช่างเป็นที่น่าเศร้าโศกเสียใจของผู้คนแล้วละ"

"คนร้องไห้คนหนึ่ง แสดงว่าโลกนี้ยังน่าตื่นเต้นเร้าใจ เป็นความสวยงามอะไรอย่างนั้น ถ้าหากอาณาจักรระชาราชฎร์ร้องไห้ โลกใบนี้ก็เป็นที่สิ้นหวัง โลกที่กระทั่งอาณาจักรระชาราชฎร์ยังสิ้นหวังแล้ว เช่นนั้นล่ะก็ สิ่งในโลกใบนี้เพชฌัญคือความสิ้นสลาย" เมื่อกล่าวถึงที่สุดแล้ว หลี่ซิเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ ท่าทีนั้นดูสับสนมาก

คำพูดของหลี่ซีเยเหมือนว่าสับสนจับต้นชนปลายไม่ถูก เหมือนว่าทั้งหมดที่พูดมานั้นไม่สัมพันธ์กัน กระทั่งเรียกได้ว่าเป็นคำพูดที่โยงเข้าด้วยกันแบบสับสนวุ่นวาย แต่เทพธิดากลับรับฟังอย่างออกรสชาติ รับฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ เหมือนว่ากำลังระลึกถึงอะไรบางอย่างนั้น

หลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนชือต่างรู้สึกแปลกใจเช่นกัน พวกนางเองก็พยายามไปทำความเข้าใจและซาบซึ้งกับคำพูดนี้ อย่างละเอียด พวกนางมีความรู้สึกได้ว่าคำพูดของหลี่ซีเยแฝงอะไรเอาไว้มากมายเหลือเกิน

คำพูดของหลี่ซีเยที่พูดออกมาฟังดูเหมือนว่าเขากำลังพูดถึงตัวของเขาเอง แต่ก็ไม่ใช่เป็นการพูดถึงตัวของเขาเอง บอกว่าที่พูดมาฟังว่ากำลังรำพึงรำพัน ความจริงแล้ว หากทำความเข้าใจและซาบซึ้งถึงมันอย่างละเอียดมันก็ไม่ใช่เป็นการรำพึงรำพัน

คำพูดนี้ได้แฝงไว้ซึ่งความลับมากมายเหลือเกิน มัน
เป็นความลับที่ทำให้หลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนซือไม่สามารถทำ
ความเข้าใจกับมันได้

เมื่อฟังคำพูดของหลิวซิเย่จนจบแล้ว เทพธิดานั่งอยู่ตรง
นั้นเงียบๆ นางเองก็ไม่ได้พูดอะไรออกมาอีก แต่ทว่า ท่าทีของนาง
กลับมีความวิตกกังวลอยู่หลายส่วน มีความหว่าเหวอยู่หลายส่วน
และมีความงุนงงอยู่หลายส่วน

ดวงตาที่ดูจืดจางห้องฟ้าที่คลาคล่ำด้วยดวงดาวนั้น
ประเดี๋ยวสว่างประเดี๋ยวมืด เหมือนว่านี่คืออะไรบางอย่างขึ้นมาได้ แต่
ก็นึกไม่ออกถึงรายละเอียดของมันว่าคืออะไร

“ข้าปวดใจเหลือเกิน” สุดท้าย เทพธิดาได้บอกกับหลี่ชี่เย่ด้วยคำพูดคำนี้ เป็นคำพูดที่พูดออกมากะทันหัน และเป็นคำพูดที่พูดออกมาโดยไร้เหตุผลใดๆ

หลี่ชี่เย่อดทอดถอนใจออกมาเบาๆ กุมมือที่ขาวและเรียวยาวของนางเอาไว้ จ้องมองตาทั้งสองของนางอย่างจริงจัง และกล่าวด้วยท่าทีที่จริงจังว่า “ปวดใจเป็นเรื่องดีอย่างหนึ่ง เป็นการบ่งชี้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่”

“ท่านปวดใจมั๊ย? ” เทพธิดาก็จ้องมองตาทั้งสองของหลี่ชี่เย่ เหมือนว่านางต้องการมองเข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของตาอย่างนั้น สายตาใสสะอาดของนาง เหมือนดังสามารถส่องสว่างโลกที่อยู่ภายในใจของหลี่ชี่เย่อย่างนั้น

สำหรับปัญหาของเทพธิดานั้น หลี่ซีเยถึงกับนั่งเงิบหลังจากผ่านไปครู่หนึ่งเขาเผยรอยยิ้มออกมา และกล่าวว่า “ขอเพียงเป็นหัวใจที่สดและมีชีวิต เป็นหัวใจที่ยังคงเต้นได้ ล้วนแล้วแต่มีจังหวะที่เจ็บปวดใจได้ เพียงแต่ หัวใจที่เจ็บปวดมานานก็จะซาชินเป็นหรือตาย จากและจำพราวที่ประสบมามากเกินไป ย่อมจะปรากฏผิวหนังด้านขึ้นมามากมาย”

“หัวใจจะถูกฉีกขาดหรือไม่?” เทพธิดารู้สึกฉงนอยู่บ้าง จากนั้นได้เอ่ยถามคำนี้ออกมา

“เรื่องนี้ต้องขึ้นอยู่กับว่าเป็นใคร” หลี่ซีเยนั่งเงิบครู่หนึ่ง จากนั้นเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม และกล่าวว่า “คนอย่างข้าจะไม่ปล่อยให้หัวใจของตนเองถูกฉีกขาดได้ เพราะว่าข้าคือจอมมารที่ฆ่าคน ข้าคือมือมืดที่มองไม่เห็น ยุคที่มีข้าอยู่ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องกระตุกกองเป็นภูเขา และเต็มไปด้วยฝนเลือด ข้าชินชาแล้วกับความเป็นหรือความตาย ไม่ว่าโลกจะเป็นอย่างไร หัวใจของข้าก็จะไม่ถูกฉีกขาด”

“จริงหรือนี่?” ท่ามกลางความงุนงง สายตาของ เทพธิดาแลดูช่างใสสะอาดเหลือเกิน นางอดยืนมือออกไปลูบไล้ ใบหน้าของหลี่ชีย่ไม่ได้ เหมือนว่าต้องการรับรู้ถึงการดำรงอยู่ ของหลี่ชีย่ และรับรู้จังหวะการเต้นของหัวใจของหลี่ชีย่

ขณะที่หลี่ชีย่ไม่ได้ตอบคำถามของเทพธิดา เขาตก อยู่ในความนิ่งเงียบเป็นเวลานานมาก เขาไม่พูดไม่จาและไม่ตอบ คำถามของเทพธิดาเป็นเวลานานมาก

“หัวใจของท่านก็เจ็บปวดจากการถูกฉีกขาดได้ เหมือนกัน” เทพธิดาที่สัมผัสและรับรู้จากใบหน้าของหลี่ชีย่อยู่ ท้ายสุดนางได้จ้องมองดูหลี่ชีย่อย่างจริงจัง ท่าทีของนางดูจริงจัง เหมือนเด็กคนหนึ่งอย่างนั้น

คำพูดของเทพธิดาปล้นทำให้ท่าทีของหลี่ซีเยดูแข็ง
ทื่อไปนิดหนึ่ง เขานั่งลงบนเก้าอี้อย่างเชื่องช้า นิ่งเงียบไปชั่วครู่
ใหญ่ สุดท้าย เขาเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “วันนั้นจะไม่มาถึง และข้าก็
จะไม่อนุญาตให้วันนั้นมาถึง”

“เพราะอะไร?” เทพธิดานางที่มีหน้าผากกว้าง คิ้วโค้ง
งดงามเอียงคอเอ่ยขึ้นมาด้วยความสงสัย

“เพราะว่าข้าคือหลี่ซีเย” หลี่ซีเยกล่าวอย่างช้าๆ ว่า
“การเตรียมการมาทุกยุคทุกสมัย ทุกอย่างจะต้องมีผลสรุปออกมา
ด้วยมือของข้า” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขาได้หลับตาลงอย่างช้าๆ

เมื่อเทพธิดาได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย นางเหมือนว่าจะ
นึกอะไรบางอย่างได้ แต่ก็นึกไม่ออกกว่ารายละเอียดนั้นเป็นอย่างไร

ดูเหมือนว่ามีเรื่องอะไรบางอย่าง และหรือสิ่งของบางอย่างที่มันวนเวียน อยู่ตลอดไม่จางหาย นางรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงร้องไห้ เป็นเสียง ร้องไห้ที่ดังแว่วมาจากที่ๆ ห่างไกลมาก ดูไม่เหมือนเป็นความจริง

“ท่านได้ยินเสียงร้องไห้หรือไม่?” เทพธิดาฟังเสียงนั้น ด้วยความตั้งใจ สุดท้ายอดที่จะถามหลี่ชียเอ่ไม่ได้

หลี่ชียเอ่หนึ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ข้าไม่เคยคิดฟังเสียงร้องไห้ และข้าก็ไม่ได้ ยืนยันเสียงร้องไห้”

“เพราะอะไร?” ท่าทางของเทพธิดาดูแปลกมาก เหมือนว่านางยังคงเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย

หลี่ซีเยอดที่จะนั่งเงียบไม่ได้ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาจะพูดกขึ้นมาอย่างซ้าๆ ว่า “เพราะว่าข้าคือจอมมารฆ่าคน จอมมารฆ่าคนไม่สนใจเสียงร้องไห้ของคนอื่นอยู่แล้ว ดังนั้นข้าจึงไม่ได้ยินเสียงร้องไห้”

“ท่านไม่ใช่จอมมารฆ่าคน” เทพธิดานางซึ่งมีหน้าผากกว้าง คิ้วโก่ง งดงามท่าท่าเอียงคอ แม้ว่านางจะดูเหมือนเป็นเด็กผู้หญิงที่ไม่รู้เรื่องราวในโลก แต่ทว่า ขณะที่นางพูดคำๆ นี้ออกนั้น กลับมันคงอะไอย่างนั้น

หลี่ซีเยเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมากับคำพูดของเทพธิดา เขาหัวเราะและกล่าวว่า “แต่ว่า ข้าก็ไม่ใช่พระเจ้าที่จะช่วยโลก”

เทพธิดาครุ่นคิดถึงคำพูดของหลี่ซีเย หลังจากผ่านไป
ชั่วครู่ใหญ่ รู้สึกว่าคำพูดนี้มีเหตุผล นางเองอดที่จะพยักหน้าเห็น
ด้วยไม่ได้

พวกหลิวหยูเยียนมองดูพวกเขาทั้งสองคนเงิบๆ ฟัง
คำพูดที่แปลกประหลาด ท่าทีของพวกเขาสองคนแลดูเป็น
ธรรมชาติมาก หากไม่เป็นเพราะเห็นกับตาตนเอง ยังเข้าใจว่าพวก
เขาสองคนเป็นสหายเก่าที่รู้จักกันมานานแสนนานมาแล้ว

ทั้งนี้ การโต้ตอบของทั้งสองคนนั้นฟังดูประหลาดยิ่ง
นัก พวกเขาทั้งสองต่างพูดคำพูดที่ฟังแล้วจับต้นชนปลายไม่ถูกก
ทำให้คนอื่นไม่สามารถเข้าถึงความจริง เหมือนว่าพวกเขาสองคน
มาจากโลกอีกโลกหนึ่ง คำพูดแต่ละคำล้วนแล้วแต่พิลึกพิลั่น ทำ
ให้ผู้คนจับใจความไม่ได้

“ต้องทำอะไรจึงจะไม่เจ็บปวดใจ ทำอย่างไรจึงไม่ได้ยินเสียงร้องไห้?” หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เทพธิดาได้ถามหลิชิเย่อีก ดูเหมือนนางจะเป็นนักเรียนที่ช่างถามคนหนึ่ง

สำหรับปัญหาข้อนี้ของเทพธิดานั้น ทำให้หลิชิเย่ต้องมองหน้านางและนิ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นกุมมือขวาๆ ของนางเอาไว้ กล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “ไม่เคยมีคำตอบที่เป็นมาตรฐานสำหรับปัญหาข้อนี้มาก่อน ถ้าหากเจ้าต้องการได้คำตอบจริง ข้าสามารถให้เจ้าสองข้อเอาไว้ศึกษา ข้อแรก อย่าไปสนใจมัน เมื่อเวลาผ่านไปเจ้าก็จะชินกับมัน หรือรอให้ถึงวันนั้น เจ้าก็จะรับรู้ไม่ได้กับการเจ็บปวดหัวใจ ไม่ได้ยินเสียงร้องไห้”

เทพธิดาตรึงตรอนิดหนึ่ง ดูเหมือนสิ่งนี้หาใช่คำตอบที่นางต้องการ มองดูหลิชิเย่แล้วกล่าวว่า “แล้วข้อที่สองล่ะ?”

“ฆาตวรรคโจรนั้นเสีย” หลีชีเยกล่าวด้วยท่าทีที่จริงจังมาก “บางที ขอเพียงฆาตวรรคโจรได้ ก็จะได้รับคำตอบที่เจ้าต้องการ แต่ว่า เจ้าก็อาจจะได้รับความทุกข์มากขึ้นกว่าเดิม ได้ยินเสียงร้องไห้มากกว่าเดิม”

เทพธิดาอดที่จะเอียงคอกับใบหน้าที่งดงามของนาง นางครุ่นคิดถึงความเป็นไปได้กับคำตอบข้อนี้ของหลีชีเยอย่างจริงจัง นางครุ่นคิดอยู่นานมาก

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก เทพธิดาได้เอ่ยถามหลีชีเยจริงจังว่า “สังหารฆาตวรรคโจรแล้วก็ได้คำตอบจริงหรือ? เป็นความจริงหรือจะไม่ได้ยินเสียงร้องไห้อีก ไม่เจ็บปวดหัวใจอีก? ”

หลี่ซีเย่นั่งลงที่เดิมอีกครั้ง เขาหลับตาลงและกล่าวว่า
“ไม่รู้ ข้าก็”ไม่รู้เหมือนกัน เนื่องจากไม่เคยมีใครทำได้สำเร็จ จึงไม่
เคยมีใครได้คำตอบ บางที ต่อให้ฟ้าสวรรค์โจรได้ สิ่งที่เราได้ไม่ใช่
คำตอบ บางทีสิ่งที่ได้ อาจเป็นความเจ็บปวดที่มากกว่า เสียงร้องไห้
ที่มากกว่า”

เทพธิดาฟังด้วยความตั้งใจ นางฟังและพิจารณาอย่าง
ละเอียด ดวงตาที่เหมือนดวงดาวที่พร่างพร่างอยู่บนนภากระพริบ
ไม่คงที่ ชั่วพริบตานี้ นางเหมือนจับอะไรได้อย่างนั้น เหมือนจดจำ
อะไรบางอย่างได้ แต่ทว่า เหมือนจับอะไรไม่ได้สักอย่าง นึกอะไรไม่
ออกเลย

“งั้นควรจะทำอย่างไรดี?” เทพธิดาคิดอยู่นานมา
สุดท้ายจึงเอ่ยคำนี้ออกมา

“เรื่องนี้ต้องขึ้นอยู่กับตัวเจ้าเองแล้วละ” หลีชีเย่ย์มิดหนึ่ง หอดถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “ทุกคนล้วนแล้วแต่มีวิถีทางของตนเอง แต่ ใ้ใช้ว่าทุกคนจะยินดีเดินตามวิถีทางของตนไปจนสุดทาง เนื่องจากเมื่อเดินไปถึงที่สุดแล้ว บางทีเจ้าอาจจะไปไม่ถึงจุดสิ้นสุดตลอดกาล มีสูญหยุดอยู่กลางคัน”

“บางที ความโง่เขลาเป็นเรื่องที่มีความสุขยิ่ง เมื่อมีสิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็เท่ากับมีทุกสิ่งทุกอย่าง บางคนมีความรักก็คือความสุข บางคนมีอำนาจก็คือความสุข บางคนมีลูกหลานก็คือความสุข ความเขลาช่างเป็นเรื่องที่มีความสุขเหลือเกิน เป็นสิ่งที่น่าอิจฉายิ่งนัก” เมื่อหลีชีเย่ย์เอ่ยถึงตรงนี้อดที่จะหอดถอนใจออกมาไม่ได้

ตอนที่ 1297 เกาะกระดุกขาว

หลังจากฟังคำของหลี่ชีย่แล้ว เทพธิดาเอียงคอทำ
ความเข้าใจคำพูดของหลี่ชีย่อย่างละเอียด หลังจากผ่านไปนาน
มาก นางเหมือนว่าพอจะฟังเข้าใจอะไรบางอย่าง และพยักหน้า
คล้ายกับคิดได้

สำหรับพวกจ้าวเจี้ยนซือ เมื่อได้ฟังการโต้ตอบของหลี่
ชีย่และเทพธิดาแล้ว รู้สึกจับต้นชนปลายไม่ถูก สิ่งที่พวกเขาคุย
กันให้ความรู้สึกเหมือนเลื่อนรางล่องลอย

แน่นอน พวกของหลิวหยูเยียนยอมไม่เข้าใจกับบท
สนทนาที่ฟังดูเลื่อนรางล่องลอยระหว่างหลี่ชีย่กับเทพธิดา ความ
จริงแล้ว มันคือคำสนทনারะดับสูงสุดบนโลกใบนี้ สิ่งที่พวกเขาคุย
คือหัวข้อสนทนาที่เป็นที่สุดของผู้บำเพ็ญตน สิ่งที่พูดถึงในนั้นหา
ใช่พวกจ้าวเจี้ยนซือสามารถเข้าใจได้

หลี่ซีเย่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวนั้นเงียบๆ หลับตาลงดูเหมือนได้นอนหลับไปแล้ว ขณะที่เทพธิดาเองก็นั่งนิ่งเงียบอยู่ตรงนั้น นางนั่งอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทีเหมือนไม่รู้อะไรเลย เหมือนงงวย ว่าแห้วและกังวลอยู่บ้าง

ท่าทางเช่นนี้ของนาง ทำให้ผู้พบเห็นอดรู้สึกปวดใจไม่ได้ เหมือนว่าที่ตรงนี้เหลือนางเพียงคนเดียวอย่างนั้น เหมือนว่านางได้แบกรับอะไรบางอย่างมานานนับพันล้านปีอย่างนั้น

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ซีเย่ได้ลืมตาทั้งสองขึ้นมา กล่าวกับหลิวหยูเยียนว่า "ก่อนไปทะเลกระดูก แวะไปที่เกาะกระดูกขาวสักครั้งหนึ่งก่อน"

หลิวหยูเขียนไม่พูดพล่ามทำเพลง สั่งการกับศิษย์ใน
สำนักให้ตรงไปยังเกาะกระดุกขาวทันที ความจริงแล้ว การเดินทาง
ไปยังทะเลกระดุกของพวกเขาก็ต้องผ่านเกาะกระดุกขาวอยู่แล้ว

“ข้ารู้สึกเหนื่อยนิดหน่อย ขอพักสักครู่” หลิวซิเยลุกขึ้น
ยืน จากนั้นกล่าวกับเทพธิดาว่า “เจ้าติดตามข้าก็แล้วกัน”

“ข้าได้เตรียมห้องรับรองแขกเอาไว้แล้ว” จ้าวเจี้ยนซือ
รับพิตชอบจัดแจงเรื่องความเป็นอยู่ของหลิวซิเย

หลิวซิเยติดตามจ้าวเจี้ยนซือไป ก่อนไปมองดูสงเขียนปีที่
ยืนอยู่ด้านข้าง กล่าวเฉยเมยว่า “เจ้าคิดจะติดตามไปทะเลกระดุก
รี? งั้นดี ไปหางานใช้แรงกายด้านหลังทำกับเขาบ้าง ข้างกายของ
ข้าไม่เคยเลี้ยงคนที่เอาแต่กินข้าวอย่างเดียว”

“เหอะ เหอะ ข้าน้อยจะไปเดี๋ยวนี้ ขอเพียงคุณชาย
ต้องการให้ข้าน้อยทำอะไรสักการมาได้เลย” สงเชียนปู้รู้สึกดีใจยิ่ง
เร่งรีบแสดงคารวะต่อหลี่ชียเอ่

หลี่ชียเอ่ไม่ได้พูดอะไรมากมาย นำพาเทพธิดาเดินจาก
ไป

เกาะกระดุกขาวนับเป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงของทะเล
ปีศาจมังกร และยังเป็นสถานที่ที่ประหลาดแห่งหนึ่ง แน่นอน มันยัง
เป็นสถานที่ที่ทำให้ผู้คนต้องหวาดกลัวแห่งหนึ่ง

เกาะกระดุกขาวก็แจกเช่นชื่อของมัน เกาะทั้งเกาะถูก
ปูไว้ด้วยกระดุกสีขาวทั่วทั้งเกาะ อย่างไรก็ตาม เมื่อยืนอยู่บนเกาะ
กระดุกขาวแล้วทอดสายตามองออกไป ทุกแห่งหนล้วนแล้วแต่เป็น
กระดุกขาวทั้งสิ้น

พื้นที่ของเกาะกระดุกขาวนับว่าไม่ใหญ่นัก แต่ทว่า
เกาะแห่งนี้ปราศจากต้นไม้ดอกไม้ ไม่มีลำธาร ณ ที่ตรงนี้ นอกจาก
กระดุกขาวแล้วยังคงเป็นกระดุกขาวนั้นแหละ

ยามเมื่อก้าวเดินอยู่บนเกาะกระดุกขาวแห่งนี้ จะพบว่า
บนพื้นถูกปูไว้ด้วยกระดุกขาวทั้งหมด อาจกล่าวได้ว่าทุกตารางนิ้ว
บนเกาะล้วนแล้วแต่เกิดจากการปูด้วยกระดุกขาวทั้งสิ้น

ขณะที่กระดุกขาวซึ่งใช้สำหรับปูจนกลายเป็นเกาะ
กระดุกขาวนั้นมีหลากหลายชนิด กระดุกขาวที่ใช้ปูกับพื้น

ประกอบด้วยกระดุกหน้าแข็ง กระดุกซี่โครง กระดุกเชิงกราน
.....และยังมีชิ้นกระดุกที่มีขนาดเล็กเท่ากรงเล็บของนก แต่ก็มี
ประเภทกระดุกแขนที่มีขนาดใหญ่เท่ากับสะพานแห่งหนึ่ง

บนเกาะกระดุกขาวมีสิ่งปลูกสร้างอยู่จำนวนไม่น้อย มี
ทั้งตึกรามบ้านช่อง ตำหนัก..... ซึ่งตึกรามบ้านช่องบนเกาะแห่งนี้
ก็สร้างความหวุ่นไหวจนชนลุกชนพองให้กับผู้คนเช่นกัน

มีกะโหลกศีรษะขนาดยักษ์ที่ตึงกลับหัวอยู่บนพื้น นี้
แหละคือลักษณะของบ้านหลังหนึ่ง บ้างก็อาศัยกระดุกข้อศอก
ขนาดยักษ์มาต่อเข้าด้วยกัน แล้วปูด้วยกระดุกโพลงจุมกก็จะ
กลายเป็นตึกๆ หนึ่ง แล้วยังมีตำหนักที่ถูกสร้างขึ้นด้วยกระดุกเรียง
ต่อกันทีละชั้นๆ.....

ขณะเดียวกัน บนเกาะกระดุกขาวก็มีชาวบ้านอาศัยอยู่เหมือนกัน ซึ่งชาวบ้านที่อาศัยอยู่ที่นี่ล้วนแล้วแต่เป็นกระดุกขาวแน่นอน บรรดากระดุกขาวที่ว่าหาใช่เป็นโครงกระดูกของคนๆ หนึ่งอะไรอย่างนั้น

ยามที่ก้าวเดินอยู่บนเกาะกระดุกขาว ก็จะได้พบเห็นกระดุกขาวตามท้องถนนที่มีลักษณะเช่นนี้ กะโหลกศีรษะดูเป็นหัวของจระเข้ ลำตัวกลับเป็นกระดูกส่วนอกของมนุษย์ ด้านหลังปักด้วยกระดูกอกสีกว่าชิ้นที่คล้ายเล็บไก่ ขาทั้งสองกลับใช้กระดูกแรดที่หักใหญ่และหนามาต่อเข้าด้วยกัน

ด้วยลักษณะกระดุกขาวที่พิลึกกึกกือเช่นนี้ บนตัวคลุมด้วยชุดยาว เดินอยู่บนท้องถนนของเกาะกระดุกขาวไม่รู้สึกรู้ว่ามีความโดดเด่นแต่อย่างไร เนื่องจากชาวบ้านที่อาศัยอยู่บนเกาะกระดุกขาวส่วนใหญ่ก็จะเป็นกระดุกขาว ทั้งยังมีร่างกายที่มีรูปทรงประหลาดเกิดจากการต่อรวมเข้าด้วยกันของชิ้นส่วนกระดูกต่างๆ

แต่หากว่าสามารถเห็นกระดูกขาที่มีลักษณะเป็นโครงกระดูกมนุษย์ทั้งตัวเดินอยู่บนเกาะล่เกะก็ นั่นหมายถึงผิดปกติ ต้องเป็นประเภทที่ประกอบขึ้นจนมีลักษณะพิลึกพิลั่นนั่นแหละจึงนับว่าเป็นสิ่งที่ปกติ

ขณะที่เรือรบโบราณของหลิวหยูเยียนจอดอยู่นอกชายฝั่งเกาะกระดูกขานั้น ได้มีชาวบ้านที่อาศัยอยู่บนเกาะกระดูกขามาให้การต้อนรับ กระดูกขาที่มารับได้สั่งให้เรือรบโบราณของหลิวหยูเยียนไปจอดเทียบอยู่ตรงที่เทียบเรือที่เหมาะสม

“ท่าน ท่านมาที่เกาะกระดูกขาของข้า ไม่ทราบต้องการสิ่งใด?” กระดูกขานี้มีส่วนของศีรษะเป็นช่างขนาดยักษ์ แต่ร่างกายกลับอาศัยกระดูกส่วนหัวของปลามาต่อเรียงเข้าด้วยกัน ขาทั้งสองข้างเป็นขาของนกกระเรียน เรียกว่าเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อที่

ส่วนของร่างกายลักษณะเช่นนี้กลับสามารถแบกรับส่วนที่เป็นหัว
กะโหลกขนาดใหญ่โตเช่นนั้นได้

อีกทั้งกระดูกขาผู้นี้สวมเสื้อคลุมขนาดใหญ่ แลดู
ตกลงขบขันยิ่ง ให้ความรู้สึกที่พิลึกพิลั่นกับผู้พบเห็น

กระดูกขาลักษณะเช่นนี้พลันปรึปากเป็นภาษามนุษย์
ออกมา หากเป็นสถานที่อื่นเกรงว่าคงมีคนตกใจตายกันบ้างล่ะ

หลี่ซีเย่มองดูกระดูกขาตนนี้แล้ว ยิ้มชนิดหนึ่งกล่าวว่า
“ข้าต้องการพบเจ้าเกาะของพวกเขาเจ้า”

“เหอะ เหอะ เหอะ ท่าน เกรงว่าท่านจะมีการเข้าใจผิด
แล้วละ เกาะกระดุกขาวของพวกเราไม่มีเจ้าเกาะ” กระดุกขาวตอนนี้
ยิ้มพร้อมกับส่ายหน้าไปมา

เราสามารถจินตนาการถึงลักษณะของกะโหลกศีรษะ
ข้างขนาดยักษ์ที่เผยให้เห็นรอยยิ้มหรือไม่? รอยยิ้มลักษณะเช่นนี้ดู
ไม่เจ็ดยิ่งกว่าร้องไห้เสียอีก สร้างความขนลุกขนพองให้กับผู้พบ
เห็นเป็นอันมาก

“อย่างนั้นรี? ” หลีชีเย่หัวเราะทีหนึ่ง กล่าวอย่าง
เอ้อระเหยว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าจะหาอะไรกินก่อนแล้วค่อยพบกับ
เขาสักหน่อยก็แล้วกัน ถ้าหากเขาไม่ยอมพบข้า ข้าก็จะรื้อเกาะ
กระดุกขาวพวกเจ้าทิ้ง”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีย่ทำให้หลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยน
นซื่อที่อยู่บนเรือต้องจ้องมองตากันและกัน คนที่กล่าวพูดจาทำนอง
นี้บนเกาะกระดุกขาวมีไม่มากจริงๆ

ชาวบ้านที่อาศัยอยู่บนเกาะกระดุกขาวล้วนแล้วแต่เกิด
จากการนำเอากระดุกขาวมาเรียงต่อกัน มีสารพัดรูปแบบ ดูไปแล้ว
ชาวบ้านที่อาศัยอยู่บนเกาะไม่ได้แข็งแกร่งอะไรนัก กระทั่งกล่าวได้
ว่า พวกเขาเป็นเพียงกองกระดุกกองหนึ่งเท่านั้น

แต่ทว่า ตลอดเวลาที่ผ่านมา ไม่เคยมีใครกล้าหาเรื่อง
บนเกาะกระดุกขาว เล่ากันว่า ในยุคสมัยที่นานมากๆ มาแล้ว เคยมี
เทพแห่งจริงองค์หนึ่งที่เข้าใจว่าตนเองนั้นปราศจากผู้ต่อกร เขา
ต้องการศึกษาความลึกลับพิสดารของเกาะกระดุกขาว นำเสียดาย
กลับถูกเกาะกระดุกขาวจับเป็นและนำตัวไปแขวนไว้บนเกาะ และ
ถูกเกาะกระดุกขาวจัดการเลาะเอากระดุกบนตัวออกมาทีละชิ้นๆ
ฟังว่าเทพแห่งจริงองค์นี้ร้องด้วยความเจ็บปวดไปเก้าวันเก้าคืนจึงได้
ตายลง ทำให้ยอดฝีมือจำนวนมากมองดูอย่างขนลุกขนพอง

หลังจากนั้นเป็นต้นมา จึงไม่มีใครกล้าก่อเรื่องก่อราว
ขึ้นที่เกาะกระดุกขาวอีกเลย

“ท่าน ท่านล้อเล่นแล้วละ” กระดุกขาวตนนี้ไม่ได้แสดง
อาการโกรธ ยิ้มกล่าวว่า “ท่านต้องการทานอะไรบ้างล่ะก็ขอเชิญที่
ร้านเหล้าไปกุง (กระดุกขาว) เชิญตามมาทางนี้” กล่าวพลาง เขา
ถึงกับนำทางให้กับหลี่ซิเย่

หลี่ซิเย่อดหัวเราะออกมาไม่ได้ ติดตามกระดุกขาวตน
นี้ก้าวขึ้นเกาะกระดุกขาว เดินไปพลางชมไปพลาง

ทอดสายตามองออกไปในเกาะกระดุกขาว ทุกหนทุก
แห่งล้วนแล้วแต่เป็นกระดุกขาว แต่ทว่า เมื่อพูดไปแล้วนับว่าเป็น
เรื่องที่แปลกมาก ทิวทัศน์เกาะกระดุกขาวแลดูสะอาดสะอ้านเหลือเกิน
อากาศก็มีความบริสุทธิ์ยิ่งนัก

ถ้าหากเปลี่ยนเป็นที่อื่น ทุกหนทุกแห่งล้วนเต็มไปด้วย
กระดุกขาวละก็ ต้องเต็มไปด้วยกลิ่นอายของซากศพ หรือกลิ่น
เหม็น แต่ กลับไม่มีกลิ่นอายศพบนเกาะกระดุกขาวเลยแม้แต่น้อย
นิด

กระทั่งกล่าวได้ว่า เกาะกระดุกขาวสะอาดจนเหลือเชื่อ
กระดุกขาวแต่ละชั้นที่อยู่ตรงนี้ กระทั่งมีสีขาวดั่งงาช้าง เหมือนว่า
กระดุกขาวทุกชั้นล้วนแล้วแต่ผ่านการเจียรระไนและขัดถูมาจำนวน
นับครั้งไม่ถ้วน

หฺลื่อซื่อเย่ติตตามกระดุกขาวตนนึ้ไป ซึ่ชมกั้บเกอะ
กระดุกขาวที่อยู๋ตรงหน้าเรื่อๆ พุดไปแล้วก็แปลก ในเก้าแดนก็มี
เรื่อเกี่ยวกั้บกระดุกขาวเดินได้พุดได้หรือพึ้นคึนซึ้พอยุ่ไม่น้อย

แต่ ไม่ว่าจะเป็นกระดุกขาวที่พึ้นคึนซึ้พหรือเดินได้นึ้น
ลั้วแล้วแต่เป็นสิ่งผิดปกติ เป็นตั้ว่า กระดุกขาวของสุสานบาง
แห่งแม้ว่าจะเดินได้ แต่ว่า สิ่งที่ซั้บเคลื่อมนั้โดยแท้จริง ใ้หมันมี
พลัง จนเป็นส่วนของไฟแห่งดวงวิญญูณที่อยู๋ภายในเป้าตา และ
บางแห่งอาจเป็นเพระะกระดุกขาวได้ดุดซั้บเอากลึ้นอายเน้าเหม็น
สกปรกมากเกินไป จนทำให้หมันกลายเป็นผิติดิ

แต่ทว่า กระดุกขาวที่อยู๋บนเกอะกระดุกขาวแตกต่า
กันโดยสิ่้นเชิง พวกมันไมได้มีไฟแห่งดวงวิญญูณ และไมมีกลึ้น
อายเหม็นเน้า พวกมันเป็นเพียงกระดุกขาวบริสุทธิ ซึ่ชชาวบ้านทุก
คนที้อาศึยอยู๋บนเกอะกระดุกขาวลั้วแล้วแต่ประกอบซึ้นมาจาก
กระดุกขาวบริสุทธิทั้งสิ่้น

ซึ่งสิ่งนี้ได้สร้างความแปลกใจให้กับผู้คนเป็นจำนวนมาก
มากกว่า กระจกขาวที่อยู่บนเกาะกระจกขาวมันกำเนิดเกิดขึ้นมา
และดำรงคงอยู่ได้อย่างไร กำลังของพวกเขาได้มาจากที่ใด?

สิ่งนี้เป็นความลับตลอดมา แม้ว่ามีผู้ที่คิดจะทำให้มัน
กระจ่าง แต่ทว่า ไม่มีใครสามารถขบคิดจนทะลุปรุโปร่งได้ แน่นอน
ไม่มีใครกล้าลงมือต่อชาวบ้านที่อาศัยอยู่บนเกาะกระจกขาวของ
พวกเขา

ความจริงแล้ว เวลานี้ผู้ที่เป็นบุคคลภายนอกและเดิน
อยู่บนเกาะกระจกขาวไม่ได้มีเพียงหลี่ซิเย่เท่านั้น ที่ตรงนี้ยังมีแขก
ที่มาจากที่อื่นเป็นจำนวนมาก ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นผู้บำเพ็ญตน
ที่มาจากทั่วทุกมุมโลก

ในเวลาปกติ ผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่ชมชอบการตามล่าสิ่งแปลกๆ จากทะเลปีศาจมังกรก็ได้มาหาประสบการณ์พิสดารที่เกาะกระดุกขาวอยู่แล้ว เวลานี้ยังไม่ต้องพูดถึง ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากมุ่งสู่ทะเลกระดุก และเกาะกระดุกขาวเป็นทางผ่าน ดังนั้น พวกเขาถือโอกาสมาหยุดพักที่เกาะกระดุกขาวเสียเลย ถือโอกาสเปิดหูเปิดตากับสิ่งประหลาดที่อยู่บนเกาะกระดุกขาว

ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้เกาะกระดุกขาวในเวลานี้ดูคึกคักเป็นพิเศษ สามารถพบเห็นผู้บำเพ็ญตนที่มาจากต่างถิ่นได้ทุกหนทุกแห่ง มีปีศาจทะเล เผ่าพญากษัตริย์ และเผ่าวิญญานเทพ

กระดุกขาวตอนนี้ได้พาหลี่ชีย่ไปยังร้านสุราแห่งหนึ่งบนเกาะกระดุกขาว ร้านสุราแห่งนี้สร้างขึ้นโดยอาศัยหัวกะโหลกขนาดยักษ์ มองดูเข้าตาทั้งสองที่ใหญ่โตตั้งถ้ำยักษ์ ทำให้รู้สึกสับสนปนแป

แต่ว่า ร้านสุราที่ทำให้ผู้คนรู้สึกขนลุกขนพองอยู่บ้าง
แห่งนี้กลับมีแขกนั่งกันเต็มร้าน ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นผู้บำเพ็ญ
ตนที่เป็นบุคคลภายนอกทั้งสิ้น

ภายในร้าน บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่มาจากทั่วทุกทิศต่าง
นั่งกันสามถึงห้าคนต่อโต๊ะ ขณะที่กระดุกขาวแต่ละตนที่ทำหน้าที่
เป็นเสิร์ฟเอ๋อเดินไปมาอยู่ท่ามกลางแขกจำนวนมาก คอยเสิร์ฟสุรา
อาหารไปตามโต๊ะแต่ละโต๊ะ เป็นภาพที่ดูครึกครื้นยิ่งนัก

ผู้ที่ไม่รู้ความหากมาเห็นสภาพเช่นนี้เข้า คงรู้สึกขน
ลุกขนพอง อาจเข้าใจว่าเป็นงานเลี้ยงยิ่งใหญ่ในนรกอเวจี

ความจริงแล้ว ผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่มาไม่ได้
ต้องการดื่มกิน ส่วนใหญ่ต้องการผลบุญภัยและตามล่าสิ่งแปลก
พิสดาร

“เหมียว เหมียว เหมียว.....” หลังจากที่หลี่ชีย่ก้าว
เข้าไปภายในร้านเหล้าแห่งนี้แล้ว แมวโครงกระดุกตนหนึ่งที่นั่งอยู่
บนโต๊ะได้ก้าวมือต่อหลี่ชีย่ ดูไปแล้วเหมือนว่าแมวโครงกระดุกตน
นี้ขณะมีชีวิตอยู่จะเป็นแมวนำโชค

“กระดุกขาวน้อย มีแขกมา รับรองให้ดีๆ ละ”
หลังจากหลี่ชีย่ติดตามเข้าไปในร้านเหล้าแล้ว กระดุกขาวที่ทำ
หน้าที่นำทางให้กับหลี่ชีย่ได้เรียกเสี่ยวเอ้อมาคนหนึ่ง จากนั้นก็
เดินจากไป

โตะที่อยู่ภายในร้านสุราแห่งนี้ก็ประกอบขึ้นมาจาก
กระดุกขาวเช่นกัน โตะตัวที่หลี่ชีย่ำนั่งนั้นประกอบขึ้นมาจาก
กระดุกนิ้วมือแต่ละชิ้นนำมาวางเรียงกัน ขณะที่เก้าอี้นั้นประกอบ
ขึ้นมาจากกระดุกขา เมื่อนั่งอยู่กับโตะเก้าอี้แบบนี้แล้ว ทำให้รู้สึก
เย็นวาบวบบๆ อยู่บ้าง

“นายท่านต้องการดื่มกินอะไรบ้าง?” หลังจากหลี่ชีย่
ำนั่งลงแล้ว เสี่ยวเอ้อที่ทำหน้าที่รับรองเขากล่าวยิ้มแต่ออกมา

ตอนที่ 1298 มุ่เส้าหลง

หลี่ซีเย่ยิ้มไปตามอารมณ์ กล่าวว่่า “ก็เอาอาหารที่พวกเจ้าถนัดมากที่สุดมาก็แล้วกัน”

“”ลูกค้ำ อาหารที่ถนัดที่สุดของร้านเราก็คือเหล้าเลือด ผี และผักโครงกระดุก” เสี่ยวเอ๋อรีบกล่าวว่า “ลูกค้ำจะรับสักชุดไหม? ”

“งั้นก็เอามาชุดหนึ่งก็แล้วกัน” หลี่ซีเย่ตามใจมาก ยิ้มกล่าวเฉยเมยออกมา

“ได้เลย เหล้าเลือดฝีกาหนึ่ง ผัดผักโครงกระตุกจาน
หนึ่ง” เสี่ยวเอ๋อร้องบอกออกไป จากนั้นก็เดินจากไป แล้วเสิร์ฟ
เหล้าเลือดฝีกาหนึ่งให้กับหลี่ชีย่ภายในเวลาอันรวดเร็ว

กาที่ใส่เหล้าทำขึ้นโดยเอากะโหลกมาเจียรระไน ส่วน
ของจมูกจะเป็นที่รินเหล้าพอดี แก้วเหล้าก็ทำขึ้นจากการเอา
กระดุกขาวมาเจียรระไน ภายในแก้วเหล้าบรรจุดวงตาไว้ข้างหนึ่ง
เป็นดวงตาที่ใหญ่ราวกับดวงตาของวัว อีกทั้งดวงตานี้ยังมีเลือด
สดๆ ซึมออกมาให้เห็น

หลี่ชีย่เพียงยิ้มไปตามอารมณ์ รินเหล้าลงไปโนแก้ว
เหล้าเลือดฝีกามีสีแดงยิ่งนักดูเหมือนเป็นเลือดสดๆ แก้วหนึ่งอย่างนั้น
ขณะที่รินเหล้าเลือดฝีกาไปโนแก้วนั้น จะมีเสียงดังบุ่มบุ่มและ
ปรากฏฟองขึ้นมา ฟองทุกฟองที่ปรากฏขึ้นมาเหมือนเป็นศีรษะของ
ปีศาจร้าย หลังจากนั้นฟองก็จะแตกสลายไป

ที่ทำให้หน้าหนาวผวาอย่างไม่ใช่ฟองเหล้า แต่เป็นดวงตา
ข้างนั้นที่อยู่ในแก้วเหล้า ขณะที่มีการรินเหล้าลงไปใแก้วใบนี้
ปรากฏดวงตาข้างนี้กลับมีการกรอกตาไปมา ทำให้เหล้าเลือดฝี่ที่
อยู่ในแก้วเหมือนค่อยๆ เตือดปุดปุดขึ้นมา ปรากฏกลิ่นหอมของ
เหล้าที่โชยออกมา

เหล้าดั่งโลหิต ใช้กระดูกเป็นแก้ว ภายในแก้วยังมี
ดวงตาข้างหนึ่งที่กรอกตาไปมาได้ แม้ว่าเหล้าเช่นนี้จะมีกลิ่นเหล้า
ที่ลอยวนขึ้นมาเข้ายวนใจยิ่งนัก แต่ทว่า จะมีสักกี่คนที่หาญกล้าดื่ม
มันเข้าไป เมื่อมองเห็นเหล้าที่มีลักษณะเช่นนี้แล้ว?

หลี่ชีย่กลับไม่ใส่ใจกับเหล้าเลือดฝี่ลักษณะเช่นนี้ ยก
แก้วเหล้าขึ้นจิบเบาๆ เหล้าเลือดฝี่เข้าปากจะรู้สึกว่ามันแรงแต่ไม่
ร้อน เข้มแต่ไม่ข้น รสชาติดีเยี่ยม

ยามที่ยกแก้วเหล้าขึ้นมาจิบเหล้าเลือดผีไป ขณะที่ดวงตาที่สามารถกรอกตาไปมาภายในแก้วเหล้าอยู่ใกล้แค่เอื้อม เรื่องที่น่าหวาดผวาเช่นนี้ เกรงว่าคนจำนวนไม่น้อยต้องรู้สึกขนลุกขนพองกับมัน แต่หลี่ชียะเพียงยิ้มๆ เท่านั้นเอง

หลี่ชียะจิบเหล้าเลือดผีไปเบาๆ กวาดตามองบรรดาแขกที่อยู่ภายในร้านแวนหนึ่ง ภายในร้านเหล้าแห่งนี้เรียกได้ว่ามีแขกมาใช้บริการอย่างคับคั่ง ล้วนแล้วแต่เป็นผู้บำเพ็ญตนที่มาจากที่ต่างๆ ทุกทิศทั่วหล้า

บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่นั่งอยู่ในร้านเหล้าซึ่งมาจากทั่วทุกสารทิศนั้น บางคนมาเพื่อตามล่าความแปลกพิสดาร บางคนมาด้วยมีจุดประสงค์บางอย่าง และมีบางคนที่ผ่านมาแวะพักผ่อน

สำหรับผู้บำเพ็ญตบะที่มาเพราะต้องการตามล่าหา
ความแปลกพิสดารสามารถดูออกได้ง่าย เพราะผู้บำเพ็ญตบะ
เหล่านี้ส่วนใหญ่จะมาที่เกาะกระดุกขาวเป็นครั้งแรก ดังนั้น จึงรู้สึก
ว่าเรื่องทุกเรื่องในนี้ล้วนแล้วแต่น่าสนใจ จนต้องมองซ้ายแลขวา
ตลอดเวลา

ในบรรดาแขกที่อยู่ภายในร้านเหล้าแห่งนี้ มีชายหนุ่ม
สองคนดูจะเป็นที่ดึงดูดความสนใจของผู้คนเป็นพิเศษ อีกทั้งผู้
บำเพ็ญตบะที่เข้าไปล้อมวงอยู่กับชายหนุ่มสองคนนี้มีอยู่ไม่น้อยที่
เป็นนินยอดผี มีผู้อาวุโสระดับปราชญ์ อย่างไรก็ตาม ถึงจะเป็นถึงผู้
อาวุโสระดับปราชญ์ แต่ดูมีที่ท่าต้องการประจบพวกเขาสองคนเป็น
อันมาก

เป็นที่ชัดเจนว่า ชายหนุ่มสองคนนี้ไม่ได้กำเนิดมาจาก
สำนักเดียวกัน หนึ่งในนั้นมีรูปร่าง ขณะที่อีกคนดูฉลาดหน้าตาดี

“การมาคราวนี้ของคุณชายเปาก็ต้องการเดินทางไปทะเลกระดูกไขหรือไม่?” ในบรรดาหมูดาวที่ล้อมเดือนอโยมีผู้บเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีท่าทีต้องการประจบได้เอ่ยขึ้นด้วยหน้าตาที่ยิ้มแย้ม

“ที่ข้ามาคราวนี้เพียงแค่อีสบดูลาดเลาเท่านั้น ข้าเป็นเพียงทหารเลวคนหนึ่งที่ช่วยดูลาดเลาให้กับท่านปรมาจารย์เท่านั้น” ชายหนุ่มรูปงามยิ้มกล่าว ลักษณะการพูดของเขาดูสำรวมอยู่บ้าง แต่อวดไม่ได้ที่จะแฝงไว้ซึ่งความยโส

“ผู้อาวุโสเจี้ยนเทียนก็มาที่ทะเลกระดูกรี?” แม้แต่ผู้อาวุโสระดับปราชญ์ยังต้องรู้สึกหวั่นไหวในใจเมื่อได้ยินคำพูดของชายหนุ่มผู้นี้ จึงพูดออกมาด้วยความประหลาดใจ

“ถูกต้อง ข้าเองก็กำลังจะบอกกล่าวต่อบรรดาพี่น้อง
ทั้งหลายว่า ท่านปรมาจารย์ของข้าได้ปรากฏตัวออกมาแล้ว ชาตินี้
ท่านจะต้องเป็นราชันเซียน” ชายหนุ่มผู้นี้ยิ้มกล่าว ท่าทีนั้นบ่งบอก
ถึงความหยิ่งยโส

“หมายถึงเมิ่งเจิ้นเทียนรี? ” พลันที่ชายหนุ่มผู้นั้นกล่าว
คำๆ นี้ออกมา ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนมากต่างรู้สึกหวั่นไหว
เหมือนมิติเกิดการระเบิดขึ้นมา ร้านเหล้าที่เดิมครึกครื้นยิ่งนักพลัน
เงียบสงบขึ้นมา

ความจริงแล้ว เมื่อชื่อ “เมิ่งเจิ้นเทียน” ชื่อนี้ปรากฏ
ออกมา ได้สร้างความเงียบสงบขึ้นกับร้านเหล้าแห่งนี้ และหลายคน
ต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำ

“ผู้อาวุโสเมื่อก่อนแค่ผิดไปยุคเดียวจริงหรือ?” ผู้อาวุโสระดับปราชญ์ที่พูดขึ้นมาก่อนหน้านั้นได้พูดขึ้นมาด้วยความตะลึงและไม่อยากจะเชื่อ

ชายหนุ่มรูปงามที่อยู่ตรงหน้ามีชื่อว่าเปายวีเจียง มีชาติกำเนิดมาจากสำนักเส้นเม็งเทียน โดยที่สำนักเส้นเม็งเทียนคือสำนักที่ยิ่งใหญ่มากของเผ่าวิญญาณเทพในทะเลปีศาจมังกร ที่ทำให้ผู้คนต้องหวาดหวั่นมากกว่านั้นก็คือ ในยุคก่อนหน้านี้นักเส้นเม็งเทียนได้กำเนิดสุดยอดบุคคลผู้มีฐานะสูงเด่นคนหนึ่ง คนผู้นั้นก็คือเมิ่งเจิ้นเทียน!

“พี่หุ เรื่องใหญ่เช่นนี้ พี่เปาไม่จำเป็นจะต้องโกหกท่าน” ชายหนุ่มที่มีบุคลิกลักษณะองอาจยิ้มกล่าวกับผู้อาวุโสระดับปราชญ์ผู้นี้

แม้ว่าทักษะยุทธของชายหนุ่มทั้งสองจะไม่เลวนัก แต่
ยังห่างไกลจากความเป็นดาวรุ่งอยู่ไม่น้อย แต่ทว่า พวกเขากลับ
หาญกล้าอวดดีตีตัวเสมอเรียกพี่เรียกน้องกับผู้อาวุโสระดับปราชญ์

คนชื่อเปายวีเฉียงยอมไม่ต้องพูดถึง อาจารย์ของเขา
เงากัวเจี้ยนคือศิษย์ของเมิ่งเจิ้นเทียน แม้แต่ระดับดาวรุ่งแห่งยุคยัง
ต้องให้เกียรติเขาอยู่สามส่วน

สำหรับชายหนุ่มที่มีบุคลิกลักษณะองอาจนั้น แม้ว่าเขา
เทียบไม่ได้กับดาวรุ่ง แต่พรสวรรค์ของเขาก็อยู่ในระดับไม่เลวนัก
ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ เขามีชาติกำเนิดมาจากหอเทพธิดา
แม้ว่าศิษย์ของหอเทพธิดาจะไม่ค่อยปรากฏตัวต่อบุคคลภายนอก
แต่ เมื่อไรที่ศิษย์ของหอเทพธิดาปรากฏตัวต่อสาธารณชน ก็จะได้รับ
การเคารพนับถือจากผู้คนเป็นพิเศษ

ชายหนุ่มผู้นี้มีชื่อว่ามูเส้าหลง มีชาติกำเนิดมาจากหอเทพธิดา ทั้งยังมีฐานะที่ไม่ธรรมดาในหอเทพธิดาอีกด้วย เมื่อเปรียบเทียบกับบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ที่ไม่ปรากฏตัวเหล่านั้น มูเส้าหลงกลับตรงกันข้ามชมชอบท่องเที่ยวอยู่ในยุทธภพคบหาสหาย ด้วยเพราะสาเหตุนี้เอง ทำให้ทักษะยุทธของมูเส้าหลงสู่ราชาสุรียันที่เป็นดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่ได้ แต่ว่า เขาเองก็มีชื่อเสียงไม่น้อยในแดนวิญญานสวรรค์อยู่เหมือนกัน

“พี่เส้าหลงพูดได้ถูกต้อง ยุคก่อนนี้เนื่องจากปรมาจารย์ของข้ามีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นมากกับราชันเซียนท่าคง ปรมาจารย์ของข้าไม่ต้องการแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนท่าคง ทำให้พี่น้องต้องมาเข่นฆ่ากันเอง ปรมาจารย์ของข้าหลังจากผิดยุคแล้ว จึงได้ปรากฏตัวในยุคนี้เพื่อช่วงชิงชะตาฟ้า” เปายวีเฉียงพูดไปผงกศีรษะไป เมื่อเอ่ยถึงปรมาจารย์ของตนแล้ว เขาดูหยิ่งยโสยิ่งนัก อวดชูคอขึ้นมาไม่ได้

เดิมเปายวีเฉียงหาใช่ผู้ที่ชอบแสดงท่าทีชมผู้คนแน่นอน เขาเองนับเป็นคนที่ค่อนข้างจะหยิ่งยโส ทว่า เมื่อมีการเอ่ย

ถึงเม็งเจ็ญเทียนที่เป็นปรมาจารย์ของเขาแล้ว ความมั่นใจในตนเอง
ของเขาพลันลั่นทะลั๊กออกมาทันที จนตัวเขาเปลี่ยนไปเป็นคนละ
คน

เมื่อเปายวีเจียงพูดออกมาเช่นนี้ ทำให้ร้านเหล้าแห่งนี้
เงียบสงัดไปทันที กระทบมีหลายคนารู้สึกอึดอัด รู้สึกใจหายใจคว่ำ
ขึ้นมา

ชื่อเม็งเจ็ญเทียนชื่อนี้มีอำนาจสูงสุดในแดนวิญญาน
สวรรค์ ไม่ว่าใครก็ตามหากมีการเอ่ยถึงชื่อนี้แล้วก็ต้องรู้สึกขนลุกชู
ในใจ เคยมีตำนานเล่าว่า เม็งเจ็ญเทียนขาดเพียงแค่ก้าวเดียวก็
สามารถเป็นราชันเซียนได้แล้ว

ในขณะที่ทุกคนอยู่ในความเงียบสงบนั้น มู่เส้าหลง
หัวเราะกล่าวว่า "ขอแสดงความยินดีกับพีเปา รอให้ผู้อาวุโสเม็งได้"

เป็นราชันเซียนก่อน พี่เปาจะต้องเป็นผู้บัญชาการกองทัพราชัน
เซียน ปราบปรามไปทั่วทั้งเก้าแดน”

เมื่อมู่เส้าหลงพูดเช่นนั้นออกมา พลันสร้างความพึง
พอใจอย่างยิ่งต่อจิตที่ฟังเพื่อของเปายวีเจียงจนแทบตัวลอย กล่าว
ว่า “เอาอะไรมาพูด พี่เส้าหลงชมเกินไปแล้วละ ในอนาคตข้ายัง
ต้องพึ่งพาอาศัยพี่เส้าหลงช่วยเหลือซ้ำอย่างเต็มที่อีกแรง ใครบ้างที่
ไม่รู้ว่าหอเทพธิดาของพี่เส้าหลงนั้นคือสถานที่ที่พยัคฆ์หมอบมังกร
เร้นกาย หากว่าเทพธิดาเก็บจันทรापรากฎตัวออกมาเมื่อไรละก็
ในเก้าแดนไม่มีผู้ใดต่อกรได้”

แม้ว่าเปายวีเจียงจะมีที่ท่ารู้สึกตัวลอยเบาหวิวอยู่บ้าง
แต่ว่า เมื่ออยู่ต่อหน้ามู่เส้าหลงแล้วเขาไม่กล้าจะยโสเกินไป ยังคง
ยกยอมมู่เส้าหลงไปทีหนึ่ง

“ปรมาจารย์ของพวกเราได้ตัดขาดจากโลกภายนอกมานานมากแล้ว ผู้เขาร้อย่างพวกเราจึงไม่มีโอกาสได้พบเห็นเลยสักครั้งหนึ่ง” แม้ว่าภายในใจของมูเส้าหลงจะรู้สึกสบาย แต่ก็อดที่จะทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้

เปายวีเฉียงรีบเร่งยิ้มกล่าวออกไปว่า “ผู้อาวุโสเก็บจันทรापราคาจากผู้ต่อกรแล้ว และรู้ซึ่งทางโลก ไม่ต้องการอะไรจากทางโลกอีกแล้ว จึงปลีกตัวออกจากโลกภายนอกไม่ปรากฏตัวออกมา ก็ไม่นับเป็นเรื่องแปลก”

ก่อนหน้านี้ทุกคนต่างสะท้อนหัวน้ไหวกับชื่อของ “เมิ่งเจิ้นเทียน” แต่ทว่า เมื่อมีการเอ่ยถึง “เทพธิดาเก็บจันทรာ” ทำให้ทุกคนต้องนิ่งเงียบมากขึ้นกว่าเดิมเสียอีก

ชื่อเทพธิดาเก็บจันทราเป็นชื่อที่ไม่มีใครเอ่ยถึงมา
ยาวนานมาก แต่ทว่า เมื่อมีการเอ่ยชื่อนี้ขึ้นมาอีกครั้ง ยังคงสร้าง
ความหวั่นไหวไปทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์

หอเทพธิดาเป็นสำนักที่ลึกลับมากแห่งหนึ่ง พวกเขา
ไม่ทำตัวเป็นจุดสนใจ แต่มีความแข็งแกร่งยิ่งนัก แม้ว่าหอเทพธิดา
จะไม่เคยให้กำเนิดราชันเซียน แต่ทว่า พวกเขามีความแข็งแกร่งยิ่ง
กว่าสายสำนักราชันเซียนเสียอีก ในพันล้านปีที่ผ่านมา เคยมีผู้
กล่าวว่า หอเทพธิดาเคยให้กำเนิดเทพธิดา สว่นจะเท็จจริงเช่นใด
นั้นไม่มีใครรู้

เทพธิดาเก็บจันทราสร้างความศุภคามมายุคแล้วยุค
เล่า แม้ว่านางไม่ได้ปรากฏตัวออกมาอีกแล้ว แต่ยังคงศุภคามยุค
แล้วยุคเล่าได้อีก! เนื่องจากนางคือคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งมากที่สุด
ตลอดชั่วชีวิตของราชันเซียนหญิงหงเหียน

เดิมหลี่ชียเอ่ที่นั่งปล่อยตามอารมณ์อยู่ตรงนั้น ไม่ได้ให้ความสนใจต่อการสนทนาระหว่างเปายวีเฉียงกับมู่เส้าหลง แต่ทว่าเมื่อได้ยินชื่อของ “เทพธิดาเก็บจันทราร” ซื่อนี้แล้ว หลี่ชียเอ่ถึงกับส่งประกายตาแวบขึ้นมา

เวลานี้ หลี่ชียเอ่อดจ้องมองไปยังมู่เส้าหลงไม่ได้ เขาปรับให้เสียงของตนราบเรียบขึ้น เอ่ยถามขึ้นมาว่า “เทพธิดาเก็บจันทรารยังคงเก็บตัวอาศัยอยู่ที่ยอดเขาชมจันทรไช้หรือไม่?”

เดิมร้านเหล้าที่เงียบสงบ เมื่อหลี่ชียเอ่เอ่ยคำๆ นี้ขึ้นมา ผู้คนจำนวนไม่น้อยต่างมองไปที่หลี่ชียเอ่ ในแดนวิญญานสวรรค์ เฝ้าพันธมิตรมนุษย์มีจำนวนไม่มากอยู่แล้ว ถ้าหากก่อนหน้านี้ไม่เป็นเพราะถูกเปายวีเฉียงและมู่เส้าหลงดึงความสนใจไปละก็ คงมีหลายคนให้ความสนใจต่อหลี่ชียเอ่ที่เป็นเฝ้าพันธมิตรมนุษย์

“ถูกต้อง ท่านรู้ได้อย่างไร? ” มู่เส้าหลงมองดูหลี่ชียเอ่
ด้วยความตกใจ

หลี่ชียเอ่เพียงยิ้มๆ โดยไม่ได้ตอบคำถามของมู่เส้าหลง
ทอดถอนใจภายในใจเบาๆ ยอดเขาชมจันทร์! นึกถึงเรื่องราวต่างๆ
ที่ผ่านมา ในใจของเขารู้สึกบังเกิดอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ นานา
ขึ้นมา

“ไม่ทราบว่ามีนามว่ากระได? ” เวลานี้ มู่เส้าหลง
ยิ้มกล่าวต่อหลี่ชียเอ่

“หลี่ชียเอ่” หลี่ชียเอ่มองหน้ามู่เส้าหลงแวบหนึ่ง ยิ้มๆ และ
พยักหน้า ด้วยอุปนิสัยของหลี่ชียเอ่แล้ว เขาไม่ค่อยให้ความสนใจ
ต่อผู้บ่าวเพี้ยตนทุกๆ ไป เว้นแต่ประเภทที่รู้จักกาลเทศะและเข้าใจ

สถานการณ์เท่านั้น การที่เขาไม่ทำที่ต่อมูเส้าหลงเช่นนี้นับว่าให้
ความสำคัญต่อมูเส้าหลงแล้ว

“หลี่ชียเอ.....” เมื่อได้ยินหลี่ชียเอแจ้งชื่อของตน
ออกมา บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์บางส่วนต่างรู้สึก
ตระหนก กระทั่งมีผู้บำเพ็ญตนที่ย้ายตัวเองออกห่างเข้าไป

แม้ว่ายังคงมีผู้คนจำนวนมากไม่เคยเห็นหลี่ชียเอมาก่อน
แต่ทว่า ระยะเวลาที่ผ่านมาชื่อโหดของหลี่ชียเอลือกระฉอนอยู่ในแดน
วิญญานสวรรค์ เกรงว่าคงมีผู้คนจำนวนมากที่เคยได้ยินชื่อโหด
ของหลี่ชียเอแล้ว

หลอมกลิ่นปลาทะเลกว้างไพศาลนับล้านล้านตัว เช่น
ฉาแคว้นซี สำนักฉลามโลหิต โดยเฉพาะกับการสังหารซ่งกวาน
เพยเยียน ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวจนผู้คนต้องหวาดกลัว

“ที่แท้คือพี่หลี่ ได้ยินชื่อมานานแล้ว” มู่เส้าหลงเพียงแสดงคารวะแบบจีน และพูดไปตามมารยาทนิดหนึ่ง แม้ว่าชื่อโหดของหลี่ซิเย่จะกระฉ่อน แต่ว่าเขาไม่จำเป็นจะต้องไปประจบหลี่ซิเย่ที่เป็นเผ่าพันธมิตรมนุษย์เช่นนี้ หอเทพธิดาของพวกเขาไม่จำเป็นจะต้องไปประจบใครอยู่แล้ว

“ชื่อของพี่หลี่เลื่องลือไปทั่วหล้า มิสู้มานั่งด้วยกันดื่มร่วมกันสักหลายจอกเป็นไร?” เปายวีเฉียงรู้สึกสนใจในตัวของหลี่ซิเย่ทันที

“ถูกต้อง พี่หลี่เข้ามานั่งดื่มด้วยกันไม่มีปัญหา หากว่าพี่เปาสามารถแนะนำพี่หลี่ให้รู้จักกับผู้อาวุโสเจี้ยนเทียนล่ะก็ ท่านจะต้องรุ่งแน่นอน” มู่เส้าหลงเห็นเปายวีเฉียงสนใจหลี่ซิเย่จึงยิ้มกล่าวออกมา

ตอนที่ 1299 ผู้เตมาจู

ระยะหลังนี้ ชื่อความโหดของหลี่ชียะระบือไกล กระทั่งผู้คนจำนวนมากคิดว่าเขามีความเป็นไปได้ที่จะกลายเป็นราชันเซียนของเผ่าพันธุ์มนุษย์ โดยเฉพาะเผ่าพันธุ์มนุษย์ของแดนวิญญานสวรรค์ ได้ฝากความหวังกับตัวของเขาเอาไว้สูงมาก

เวลานี้เปายวีเฉิงแสดงเจตนาดีต่อหลี่ชียะ ก็แค่คิดจะดึงตัวหลี่ชียะเอาไว้เท่านั้น แม้ว่าปากพล่ามบอกว่าต้องการแนะนำให้กับปรมาจารย์เมิ่งเจิ้นเทียนของเขา แต่ความจริงแล้ว เปายวีเฉิงหวังจะดึงตัวหลี่ชียะให้มาอยู่ใต้อาณัติของตน

ในสายตาของเปายวีเฉิงมองว่า การปรากฏตัวของปรมาจารย์ของเขาต้องได้เป็นราชันเซียนอย่างแน่นอน ในอนาคตเขาที่อยู่ในฐานะหลานศิษย์ต้องได้เป็นผู้บัญชาการกองทัพราชันเซียนกองทัพใดกองทัพหนึ่งอย่างแน่นอน ถ้าหากเขาสามารถดึงยอดฝีมือเฉกเช่นหลี่ชียะมาอยู่ใต้อาณัติของตน ย่อมสามารถ

ผลักดันกำลังของตนให้สูงขึ้น และนำไปสู่ตำแหน่งฐานะที่สูงขึ้นใน
อนาคตอีกด้วย

หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่งกับการแสดงเจตนาดีของ
เปายวีเฉิง โดยไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา ยังคงจิบเหล้าเลือดผีของ
ตนต่อไป

เมื่อหลี่ซีเยแสดงออกด้วยการไม่ให้เกิดเกียรติขนาดนี้ ทำ
ให้เปายวีเฉิงแทบจะอดกลั้นไม่อยู่ แม้ว่าเขาจะไม่ใช่นักรบแห่งยุค
แต่ทว่า มีผู้ให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลังที่แข็งแกร่งมาก เพียงพอ
ให้เขาไม่วก้าวเดินไปยังที่ใดก็สามารถวางอำนาจบาตรใหญ่ได้
เวลานี้หลี่ซีเยไม่ไว้หน้าเขาต่อหน้าธารกำนัลทำให้เขาหาทางลง
ไม่ได้ รู้สึกอึดอัดยิ่งนัก

แม้ว่าเปายวีเจียงจะไม่ได้อาละวาดในทันที แต่ ได้ส่งเสียงฮีแสดงความไม่พอใจออกมา และสีหน้าดูแย่มาก

“พลาดโอกาสที่ดีเช่นนี้ไป น่าเสียดาย ต่อไปคิดอยากจะได้โอกาสเช่นนี้อีกเกรงว่าคงยากยิ่งกว่าขึ้นไปบนสวรรค์เสียอีก” แม้แต่มุเส้าหลงยังสายหน้าเมื่อเห็นหลี่ชียเอ่ไม่ยอมให้เกียรติ แนนอน เขาไม่ได้ชั้นอาสาออกหน้าแทนเปายวีเจียง

“พี่เปา เมื่อไหร่พี่ไปเที่ยวทะเลมรกตบ้าง น้องอาสาเป็นเจ้าถิ่นแนะนำที่ทางให้กับพี่” เมื่อเห็นเปายวีเจียงมีความปรารถนาต้องการดึงตัวผู้มีความสามารถ จึงมีผู้บ่าเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ฉลาดได้สติคืนกลับมา จึงทำดีต่อเปายวีเจียง

“หลานเปา ประตูปเขาใจปราชญ์ของเราเปิดไว้
สำหรับท่านเสมอ” แม้แต่ผู้อาวุโสระดับปราชญ์ยังยอมลดตัวลงมา
เอาใจต่อเปายวีเฉียง

บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่เพียงต้องการประจบเปายวี
เฉียงเท่านั้น หากว่ามีโอกาสจริง พวกเขากระหังยินดีรับใช้ต่อ
เปายวีเฉียง สำหรับรุ่นอาวุโส นั้น จะอย่างไรเสียมากหรือน้อยพวก
เขาก็ยังคงต้องถือตัวอยู่บ้าง ในฐานะที่เป็นระดับปราชญ์รุ่นอาวุโส
หากให้พวกเขาทำงานให้กับเปายวีเฉียงดูจะฝืนบังคับจิตใจมาก
เกินไป แต่ทว่า รุ่นอาวุโสเช่นพวกเขากลับยินดีลดตัวลงเพื่อประจบ
ต่อเปายวีเฉียง

การปรากฏตัวออกมาของเมิ่งเจิ้นเทียนในยุคนี้ ทำให้
ทุกคนในแดนวิญญานสวรรค์มองว่า การก้าวขึ้นเป็นราชันเซียน
ของเมิ่งเจิ้นเทียนในยุคนี้เกรงว่าคงไม่มีอะไรทำให้เขาต้องห้วงพะวง
อีกเลย

ความจริงแล้ว เมิ่งเจิ้นเทียนก็นับว่ามีความแข็งแกร่งยิ่งนัก การที่เขามีฉายาว่าเจิ้นเทียน (สยบสวรรค์) ย่อมเพียงพอที่จะบ่งบอกถึงกำลังของเขา กระทั่งเคยมีผู้กล่าวเอาไว้ว่า อย่าว่าแต่แดนวิญญานสวรรค์เลย หอดสายตาไปยังเก้าแดน เมิ่งเจิ้นเทียนก็ยากจะมีผู้ต่อกรกับเขาได้

กล่าวสำหรับหลายคนแล้ว ก่อนที่เมิ่งเจิ้นเทียนยังไม่ได้เป็นราชันเซียน หากต้องการประจบเขายังง่ายหน่อย แต่หากเขาได้เป็นราชันเซียนแล้ว คิดจะเกาะขาของเขาก็คงไม่ใช่เรื่องง่ายแล้วล่ะ

กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมาก หากสามารถใกล้ชิดราชันเซียนได้ กระทั่งกลายเป็นชนพลของราชันเซียนล่ะก็ เช่นนั้นแล้ว ไม่เพียงตัวเองที่เจริญก้าวหน้า แม้แต่สำนักของตนก็จะได้รับบารมีไปด้วย

หลี่ชีย่สนใจเพียง “เทพธิดาเก็บจันทรา” เท่านั้น ส่วน
เมิ่งเจิ้นเทียน หรือเปายวีเฉิงอะไรนั้นเขาไม่ได้สนใจแม้แต่น้อย
ดังนั้น เขาจึงไม่สนใจพวกเปายวีเฉิงอีกเลย มองดูเวลาแล้วก็มอง
ไปด้านนอก

เวลานี้ อาหารที่หลี่ชีย่สั่งไว้ได้ถูกยกมาเสิร์ฟแล้ว หลี่
ชีย่ไม่ได้สนใจมองอาหารที่เสิร์ฟมานั้น แต่ได้ถามเสี่ยวเอ้อว่า “ตา
เฒ่าของพวกเจ้าไม่ได้มาขายของเล่นเล็กๆ น้อยๆ แล้วรี?”

“ลูกค้าหมายถึงผู้เฒ่าจุนะสิ” เสี่ยวเอ้อรีบเร่งยิ้มกล่าว
ว่า “ช่วงนี้แขกที่มายังเกาะกระดุกขาวมีจำนวนไม่น้อย ปกติเขาก็
จะมาช่วงนี้ตรงเวลาเสมอ น่าจะมีการเสียเวลาที่ยื่นไปบ้างแล้ว”

เสี่ยวเอ๋อยังพูดไม่ทันขาดคำ เสียงตึงตังขึ้นที่ด้านนอก
ประตู เห็นคนผู้หนึ่งก้าวเดินเข้ามา

“โน่น พุดถึงก็มาพอดี ผู้เฒ่าจู่มาแล้ว” เสี่ยวเอ๋อรีบเร่ง
ยิ้มบอกต่อหลี่ซีเย่

เวลานี้ สายตาของหลี่ซีเย่ได้ตกอยู่บนตัวของคนที่ก้าว
เดินเข้าประตูมา คนที่ก้าวประตูเข้ามาคนนี้ แทนที่จะบอกว่าเป็นคน
มีสูบอกว่าเป็นโครงกระดูกจะเหมาะสมกว่า เป็นโครงกระดูกมนุษย์
ที่สมบูรณ์แบบ บนตัวของเขาสวมเสื้อคลุมที่กว้างและยาวมากตัว
หนึ่ง สะพายลงไม้ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง

โดยที่ตัวของเขาเป็นโครงกระดูกที่เตี้ยแคระอยู่แล้ว แต่
สวมเสื้อคลุมที่ยาวเช่นนี้ แล้วยังสะพายถังใหญ่ใบหนึ่ง แลดูเหมือน
หัวมังกุฎท้ายมังกรอย่างนั้น

แต่ว่า การที่สามารถพบเห็นโครงกระดูกที่เป็นมนุษย์
สมบูรณ์แบบบนเกาะกระดูกขาวนับว่าไม่่ง่ายนัก ยากยิ่งกว่าพบ
เห็นมนุษย์ตัวเป็นๆ มากมายทีเดียว

ครั้นหลี่ซิเยมองเห็นเจ้าโครงกระดูกเตี้ยแคระนี้แล้ว อด
ที่จะเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เข้มข้นออกมา

“ตึง ตึง ตึง.....” หลังจากที่ผู้เฒ่าจู่ที่เป็นโครงกระดูก
เตี้ยแคระเข้ามาแล้ว ก็ได้ทำการส่งกระดิ่งทองแดงที่อยู่ในมือ เสียง
เบาๆ ถูกส่งออกมาจากบริเวณอกที่กลวงนั้น กล่าวว่ “กระดูก

ลึกลับหมิ่นยุค เนตรทवेशื่อสวรรค์ ฝ่ามือเขียน.....เทขาย
ทั้งหมดเลย”

การโผล่ออกมาตระเวนขายของในลักษณะเช่นนี้ของ
โครงกระดูกแคระ ทำให้ผู้ที่มาเกาะกระดูกขาเป็นครั้งแรกต่างรู้สึก
ประหลาดใจ ส่วนผู้บำเพ็ญตนบางส่วนที่เคยมาเกาะกระดูกขา
แล้ว เห็นได้ชัดว่าพวกเขารู้สึกระแวงต่อผู้เฒ่าจู้ แต่ทว่า อดที่จะ
อยากรู้อยากเห็นไม่ได้

“กระดูกลึกลับหมิ่นยุค เนตรทवेशื่อสวรรค์ ฝ่ามือ
เขียน? ” มีผู้บำเพ็ญตนรุ่นอาวุโสที่เคยมาที่นี้อดถามขึ้นมาไม่ได้
ว่า “ผู้เฒ่าจู้ เจ้าคงไม่ใช่ขายของปลอมอีกแล้วสินะ”

“ของปลอม? ” ผู้เฒ่าจู้เหล่ตามองดูผู้บำเพ็ญตนผู้นี้
แวบหนึ่ง แม้ว่าเขาจะไม่มีดวงตา แต่ทว่า ท่าทางนั้นชัดเจนยิ่งกว่า

เขากล่าวว่า “ตาเฒ่าอย่างข้าเป็นยี่ห้อที่”ได้รับการรับรองผ่านการ
เวียนวายตายเกิดมาถึงเก้าชาติ “ไม่มีการขายของปลอมเด็ดขาด”

“ฮึ อ๋อ ย่ามาหลอกกันเลย คราวก่อนข้าซื้อกระดูกขุยห
นิว (วัวสองขาที่อยู่ใต้นาน) กันฟ้าผ่าจากเจ้าไปชิ้นหนึ่ง ใช้
ประโยชน์อะไรไม่ได้สักนิด ข้าเกือบตายเพราะถูกหลอกเสียแล้ว”

“อ้อ เจ้าพูดถึงกระดูกขุยหนิวกันฟ้าผ่าหรือเนี่ย เจ้า
ไม่ได้ซื้อโลหิตศักดิ์สิทธิ์ขุยหนิวกันฟ้าผ่ากับข้า กระดูกนั้นต้องใช้
คู่กับโลหิตศักดิ์สิทธิ์ขุยหนิวกันฟ้าผ่าจึงสามารถป้องกันฟ้าผ่าได้”
ผู้เฒ่าจุ่มยิ้มแต่กล่าว

ยามที่โครงกระดูกโครงหนึ่งเผยให้เห็นการยิ้มแต่
ออกมานั้น ทำให้ผู้คนรู้สึกขนลุกขนพองยั้งนัก

“ถ้าเช่นนั้น คราวก่อนตอนข้าซื้อกระดูกขยุหนิวกัน ฟาผ่ากับเจ้า ทำไมเจ้าจึงไม่บอกกับข้า?” ผู้บำเพ็ญตนผู้นี้กล่าวด้วยความไม่พอใจออกไปทันที

“เหม่ ขอโทษที คราวก่อนของข้าหมดพอดี ข้ายังเข้าใจว่าเจ้ารู้แหละเนี่ย เวลานี้ข้ามีโลหิตศักดิ์สิทธิ์ขยุหนิวกันฟาผ่า อยู่พอดีเลย เจ้าต้องการสักขวดหรือไม่ล่ะ?”

ผู้บำเพ็ญตนผู้นี้แทบอยากจะอาเจียนเป็นเลือดออกมา เขาถูกผู้เฒ่าจู่หลอกเข้าใจ แต่ทว่า ก็จนด้วยเกล้า บนเกาะกระดูกขาวคงมีคนเพียงไม่กี่คนที่หาญกล้าลงมือกับโครงกระดูกเหล่านี้

“กระตุกลีกล้วยหมีนยุคมันคืออะไร?” เวลานี้มูเส้าหลง
อดที่จะถามขึ้นด้วยความสงสัย

ผู้เฒ่าจุ่มองหน้ามูเส้าหลงที่หนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีลึกลับ
อยู่หลายส่วน “บอกไม่ได้ บอกไม่ได้ เมื่อเจ้าซื้อไปแล้ว เจ้าก็จะรู้ถึง
ความพิสดารของมันแล้วละ”

“ขายเท่าไร?” มูเส้าหลงถือกำเนิดมาจากหอ
เทพธิดาจึงมีความเป็นคนมือเต็บในตัวยูบ่าง เขาไม่ใส่ใจกับราคา
ทั่วไปอยู่แล้ว

การทำการค้าของช้านั้นตามธรรมเนียมเดิม รับแต่
เลือดวัวธมนะอย่างเดียว อย่างอื่นไม่เอา” ผู้เฒ่าจุ่มกล่าวพร้อมกับส่าย
หัวไปมา

ครั้งนี้ได้ยินผู้เฒ่าจู่พูดออกมาเช่นนี้ ทำให้บรรดาผู้
บ่าเพ็ญตนที่มาที่นี่เป็นครั้งแรกต่างจ้องมองตากันและกัน กล่าว
สำหรับผู้บ่าเพ็ญตนแล้ว เลือดวัณณะเป็นสิ่งที่มีความมาก โดยเฉพาะ
ผู้บ่าเพ็ญตนที่มีอายุมากแล้ว เลือดวัณณะของเขายังมีค่าอย่างยิ่ง

“ต้องการทำอะไร? ขวดหนึ่งรี?” มูเส้าหลงรู้สึกสนใจใน
กระดุกกลีกลับหมื่นยุคเป็นอันมา จึงเอ่ยถามต่อผู้เฒ่าจู่

“เจ้า?” ผู้เฒ่าจู่สายหน้า กล่าวว่า “เลือดวัณณะของ
เจ้าใช้ไม่ได้ อย่างน้อยต้องเป็นเลือดวัณณะของจักรพรรดิเทพระดับ
สูงสุดขวดหนึ่ง จึงแลกเปลี่ยนกันได้”

“เลือดว้ฒนะของจักรพรรดิเทพระดับสูงสุด!” เมื่อได้
ยินคำพูดเช่นนี้ของผู้เฒ่าจู่แล้ว สีหน้ามูเส้าหลงเปลี่ยนไป แม้เขา
จะร่ำรวยมือเติบ แต่ก็ไม่สามารถนำของเช่นนี้ออกมาได้

จักรพรรดิเทพที่ก้าวมาถึงระดับนี้แล้ว เป็นไปไม่ได้ที่จะ
นำเอาเลือดว้ฒนะของตนออกมาโดยง่ายตาย

“แล้วฝ่ามือเซียนชายอย่างไร?” เปายวีเฉียงอดที่จะ
ถามไม่ได้

“ไม่แพง ไม่แพง แค่เลือดว้ฒนะราชันเซียนสิบหยดก็
ได้แล้ว” ผู้เฒ่าจู่พูดพร้อมกับส่ายหัวไปมา

พลันที่ผู้เฒ่าจู่พูดออกมา สีหน้าของผู้คนจำนวนมาก ต้องแปรเปลี่ยนไป เลือดว้ฒนะราชันเขียนเป็นสิ่งที่ประเมินค่าไม่ได้ สามารถได้สั้กหยดก็รวยแล้ว เลือดว้ฒนะราชันเขียนสืบหยดต่อให้ เป็นสายสำนักราชันเขียนก็ไม่ว่าจะนำออกมาได้

“ผู้เฒ่าจู่ สิ้นค้ำชุดนี้ของเจ้าทำไมแพงขนาดนี้?” ผู้ บำเพ็ญตบตีที่เคยมาเกาะกระดูกขาวอดที่จะเอ่ยถามขึ้นมา

ผู้เฒ่าจู่กล่าวว่า “สถานการณ์ตอนนี้มันต่างกัน มีสิ่ง ที่สามารถทำให้มีชีวิตเป็นอมตะปรากฏออกมา ทะเลกระดูกเดือด พล่าน ล่าสุดตาเฒ่าอย่างเข้าไปได้ของล้ำค่ามาชุดหนึ่ง ดังนั้น นาย ท่านทั้งหลายนับว่าโชคดีพอดีเลย”

แม้ผู้เฒ่าจะพูดเช่นนี้ แต่ทว่า ด้วยราคาที่สูงลิบลัว
เช่นนี้ หาใช่เป็นราคาที่พวกเขาสามารถซื้อได้

“ขอซื้อยันต์ป้องกันตัวกล่องหนึ่ง” ขณะที่ผู้บ่าเพ็ญตน
จำนวนไม่น้อยยังคงลังเลที่จะถามผู้เฒ่าจู่ๆ ยังมีสินค้าตัวอื่นอีก
หรือไม่ หลี่ชีย่ได้กล่าวกับผู้เฒ่าจู่ๆ ด้วยท่าทีเฉยเมย

“ได้เลย นายท่าน ต้องการยันต์ป้องกันตัวแบบไหนล่ะ?
” เมื่อเห็นมีคนจะซื้อสินค้า ผู้เฒ่าจู่พลันยิ้มแก้มปริ ทั้งที่เขาเป็น
เพียงโครงกระดูกขี้ดๆ แต่ท่าทางที่แสดงออกมันช่างสมจริงอะไร
อย่างนั้น

หลี่ชีย่ไม่ได้พูดอะไรออกมา เพียงนำเอาขวดใบหนึ่ง
วางไว้บนโต๊ะ ผู้เฒ่าจู่หยิบขวดใบเล็กนั้นมาแล้วเขย่าที่ข้างหู
จากนั้นมีท่าทีหนักแน่นจริงจัง เขาเปิดลังไม้ใบใหญ่ของเขาออกมา

ค้นหาอย่างละเอียด จากนั้นหยิบเอากล่องไม้ที่มีลักษณะโบราณ
ออกมาวางไว้ตรงหน้าหลี่ชียเอ่ กล่าวอย่างจริงจังว่า “นายท่าน นี่คือ
ยันต์ป้องกันตัวที่ท่านต้องการ”

หลี่ชียเอ่ไม่ได้มองดูมากมาย หยิบเอากล่องใบนี้เก็บ
เอาไว้กับตัวเลย

“ผู้เฒ่าจู่ ยันต์ป้องกันตัวของเจ้ายังมีอีกหรือไม่?” ผู้
บ่าเพี้ยตนที่เคยซื้อขายกับผู้เฒ่าจู่มาก่อนกล่าวด้วยความแปลก
ใจว่า “ยันต์ป้องกันตัวของเจ้าขาดตลาดไปนานมากแล้วไม่ใช่รี?”

“อิ อิ อิ เร็วๆ นี่ทะเลกระดูกเกิดปรากฏการณ์ประหลาด
ตาเฒ่าอย่างข้าเสี่ยงชีวิตทำยันต์ป้องกันตัวอย่างดีขึ้นมาชุดหนึ่ง
นายท่านต้องการรี?” ผู้เฒ่าจู่กล่าวพร้อมกับส่ายหัวไป
มา

“ยันต์ป้องกันตัวคืออะไร?” ผู้เยาว์คนหนึ่งได้ถามผู้
บ่าเพ็ญตนคนนี้

“เป็นยันต์ชนิดหนึ่งที่ใช้สำหรับไปยังทะเลกระดูก ถ้า
หากมียันต์นี้ป้องกันตัว ไม่แน่ว่าอาจไม่ถูกโจมตี” ผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้
มองดูผู้เฒ่าจู่ กำลังลังเลว่าจะซื้อยันต์ป้องกันตัวกับผู้เฒ่าจู่หรือไม่

“ยันต์ป้องกันตัวของเขาสามารถป้องกันตัวในทะเล
กระดูกได้จริงหรือ?” ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต่างตาลูกวาวเมื่อได้ยิน
คำพูดของผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้ เนื่องจากพวกเขาล้วนแล้วแต่ต้องการ
ไปที่ทะเลกระดูกทั้งสิ้น

“ให้ข้ากล่องหนึ่ง ราคาเท่าไร?” ผู้บ่าเพ็ญตนบางคน
รู้สึกใจเต้นตุบตาม

“เลือดวัวมะขวิดหนึ่ง” ผู้เฒ่าจุกกล่าว

ผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้ลั้งเลนิดหนึ่ง สุดท้าย หยิบเอาเลือด
วัวมะของตนออกมาส่งมอบให้กับผู้เฒ่าจุก

ขณะที่ผู้เฒ่าจุกได้หยิบเอากล่องไม้ใบหนึ่งออกมาจาก
ลังไม้ขนาดใหญ่ แล้วมอบให้กับผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้ ผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้
มองดูกล่องไม้ที่อยู่ในมือ กล่าวว่า “ทำไมของข้าจึงไม่เหมือนกัน?
”

ความหมายของเขาคือ กล่องไม้ของเขาแตกต่างจาก
กล่องไม้ของหลี่ซีเย่อย่างชัดเจน

ตอนที่ 1300 เจ้าเกาะกระดุกขาว

ผู้เฒ่าจูยี้มแต่้กล่าวว่่า “คุณภาพตามราคาสินค้า
ราคาที่คุณลูกค้าผู้นี้จ่ายเมื่อครู่ หาใช้ราคาที่ท่านจะสู้ราคาได้”

เมื่อผู้เฒ่าจูพูดออกมาเช่นนี้ ผู้บ่่าเพ็ญตนผู้นี้พลันรู้สึก
ไม่ม่ั่นใจขึ้นมำทันที มองดูผู้เฒ่าจู แล้วกล่าวว่่า “ยันต์ป้องกันตัว
ของเจ้าสามารถป้องกันตัวได้จริงหรือ?”

“ก็บอกแล้วไง คุณภาพตามราคาสินค้า แผ่นหนึ่งไม่
พอก็แปะมันเพิ่มอีกซ้กหลายใบ ของที่มีราคาถูกเจ้าก็อย่าไปให้มัน
โกลน้ก” ผู้เฒ่าจูยี้มกล่าว

คำพูดของผู้เฒ่าจู่ทำให้ผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้จนปัญญา
เขามีความรู้สึกว่าตัวเองถูกผู้เฒ่าจู่หลอกเข้าใจแล้ว

แม้ว่ามีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่รู้สึกว่าคุณเฒ่าจู่ นั้นเชื่อถือ
ไม่ค่อยจะได้ แต่ทว่า ยังคงมีผู้บ่าเพ็ญตนบางคนซื้อยันต์ป้องกันตัว
กับผู้เฒ่าจู่ ทุกคนต่างพากันมีความรู้สึกว่าเป็นของดี และคาดหวังว่า
ยันต์ป้องกันตัวของผู้เฒ่าจู่จะใช้งานได้

สำหรับของที่ราคาสูงจนเหลือเชื่อเช่นฝ่ามือเซียนนั้น
คนอื่นไม่กล้าไปถามถึง และไม่มีใครสามารถซื้อได้ลง

“เกร็งค์ เกร็งค์ เกร็งค์.....” เมื่อผู้เฒ่าจู่เห็นว่าคงไม่มีใคร
ใครซื้ออะไรอีกต่อไป จึงสั่งกระดิ่งแล้วก็เดินออกจากร้านเหล้าไป
เดินไปปากก็พร่ำร้องไปพลาง “กระดุกกลีกลับหมื่นยุค เนตรทเวะสื่อ
สวรรค ฝ่ามือเซียน.....”

หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง จ่ายค่าอาหารให้กับเสี่ยวเอ๋อ
แล้วตามออกไปจากร้านเหล้า

ผู้เฒ่าจู่เดินสายตัวไปมาเดินได้ไม่เร็วนัก ดังนั้น เพียง
ชั่วพริบตาเดียวหลี่ซีเยก็ตามทันผู้เฒ่าจู่ให้แล้ว

หลี่ซีเยไม่รีบร้อนที่จะตามให้ทันผู้เฒ่าจู่ เขาเดิน
ตามหลังผู้เฒ่าจู่อย่างเอ้อระเหย เดินไปพลาง มองดูสิ่งก่อสร้างที่อยู่
โดยรอบบนเกาะกระดุกขาว

ขณะที่ผู้เฒ่าจูดูเหมือนไม่รู้ว่าหลี่ซิเย่เดินตามมาอยู่
ด้านหลังอย่างนั้น เขาเดินไปพลาจ ส่นกระดิ่งทองแดงที่อยู่ในมือไป
พลาจ จากนั้นก็ร้องขายของไปพลาจ

หลี่ซิเย่ที่เดินอยู่ด้านหลังผู้เฒ่าจูดูไม่ได้รีบร้อนแม้แต่น้อย
เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหมือนกำลังเดินชม
ทิวทัศน์ที่งดงามอยู่อย่างนั้น

ทั้งหลี่ซิเย่และผู้เฒ่าจูดูทั้งสองคน คนหนึ่งเดินอยู่
ข้างหน้า คนหนึ่งเดินตามหลังกันอย่างนี้ไปตามถนนหลายสาย
ครั้นเดินไปถึงถนนเส้นที่เปลี่ยวและห่างไกลผู้คน ผู้เฒ่าจูดูที่เดินอยู่
ด้านหน้าพลันหยุดลงกะทันหัน แล้วหันหลังกลับมาอย่างช้าๆ

“นายท่าน ท่านยังต้องการซื้ออะไรอีกหรือ?” หลังจาก
ที่ผู้เฒ่าจู่หันหลังกลับมาแล้ว ใบหน้าที่มีแต่โครงกระดูกยังคง
สามารถเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเอ๋อถามขึ้น

หลี่ซีเยเพียงยิ้มนิดหนึ่ง เดินเข้าไปหา มองดูผู้เฒ่าจู่
แล้วกล่าวว่า “ข้าไม่ต้องการซื้ออะไร ข้าเพียงต้องการพบนายของ
พวกเจ้า หรือก็คือเจ้าเกาะของพวกเจ้า”

“หะ หะ หะ นายท่าน เกรงว่าจะมีการเข้าใจผิดกัน
แล้วละ พวกเราไม่มีนาย และก็ไม่มีเจ้าเกาะอะไรที่ว่า” ผู้เฒ่าจู่
หัวเราะหะหะ

“ข้าไม่ยากพูดอีกเป็นครั้งที่สอง” หลี่ซีเยมองดูผู้เฒ่า
จู่แวบหนึ่ง กล่าวท่าทีเฉยเมย

ผู้เฒ่าจู่ยังคงแสดงใบหน้าที่เปื้อนยิ้ม สายหน้ากล่าวว่
“นายท่าน ชำน้อยเป็นเพียงผีไร้ญาติที่ทำการค้าเล็กๆ น้อยๆ
เท่านั้น ไม่เข้าใจในสิ่งที่นายท่านพูด.....”

อย่างไรก็ตาม ผู้เฒ่าจู่ยังไม่ทันพูดจบ พลันแข็งที่ออยู่
อย่างนั้น คาถาของหลี่ซีเยปล้นสะกดตรึงเอาไว้บนหน้าผากของ
เขา หลี่ซีเยลงมือกะทันหันโดยไม่มีวีแววใดๆ อีกทั้งความรวดเร็ว
ของหลี่ซีเยนั้นแข่งล้ำหน้าเวลา ผู้เฒ่าจู่ไม่ทันได้ตอบโต้

“คร้ากก” หลี่ซีเยลงมืออย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้า
ปล้นดึงเอากระดูกขาวออกจากตัวของผู้เฒ่าจู่ท่อนหนึ่ง เมื่อ
กระดูกขาวท่อนนี้ถูกดึงออกมา ปรากฏว่าโครงกระดูกที่ประกอบ
เป็นตัวของผู้เฒ่าจู่ปล้นแยกตัวออกเป็นชิ้นๆ และร่วงหล่นลง
กระจายเต็มพื้นไปหมด

“คร่ำก” เสียงกระดุกแตกหักดังขึ้น กระดุกขาวชิ้นที่
อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่ได้แตกกลายเป็นผงที่ละนิดๆ ผงกระดุกไม่ได้
ร่วงลงพื้นแต่กลับลอยอยู่บนอากาศ และกลับกลายเป็นหลุมดำ
ขนาดเล็กขึ้นมา

หลี่ชียเอ่ไม่ได้ลังเลแม้แต่น้อย ก้าวเท้าเข้าไปในหลุมดำ
นั้นทันที เมื่อหลี่ชียเอ่หายเข้าไปอยู่ในหลุมดำแล้ว หลุมดำนี้ก็
หายไปทันทีเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เว้นแต่กระดุกขาวที่เกลื่อนพื้น
อยู่那儿

“แพละ” ขณะที่หลุมดำหายไปนั้น กระดุกขาวชิ้นที่หลี่
ชียเอ่ดึงออกจากตัวผู้เฒ่าจู่ได้หล่นลงบนพื้น

“คลิก คลิก คลิก.....” เสียงบางอย่างประกอบเข้าด้วยกันดังขึ้น เมื่อกระดุกขาวขึ้นนั้นหล่นลงพื้น เรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ก็เกิดขึ้น กระดุกที่กระจายเกลื่อนพื้นของผู้เฒ่าจุกกลับปะติดปะต่อขึ้นมาได้เอง และแล้วโครงกระดุกผู้เฒ่าจุกที่สมบูรณ์ดังเดิมก็ได้ลุกขึ้นมาจากพื้น

หลังจากที่ผู้เฒ่าจุกได้ลุกขึ้นมาแล้ว เขากลับทำเหมือนไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น เก็บกระดิงทองแดงขึ้นมา แบกถังใบใหญ่แล้วมือสั่นกระดิงเดินไปร้องไปเหมือนเดิม

บนห้องฟ้านั้น เห็นเมฆสีขาวที่ล่องลอยไปอย่างอิสระเสรี บนเมฆขาวมีพระราชวังตั้งอยู่หลังหนึ่ง โดยที่พระราชวังหลังนี้มีขนาดพอเหมาะไม่เล็กไม่ใหญ่เกินไป ด้านหน้าพระราชวังมีน้ำสีเขียวอยู่สระหนึ่ง

ด้านหน้าพระราชวังเวลานี้มีคนผู้หนึ่งนอนอาบแดด
อยู่บนเก้าอี้ไม้ ต้มเหล้าโลหิต ท่าทางแลดูมีความสุขสบายใจยิ่ง
อิสระเสรีเหมือนดังเทพอย่างนั้น

หากจะกล่าวให้ถูกต้อง คนที่นอนอยู่บนเก้าอี้ไม้หาใช่
คนไม่ แต่เป็นโครงกระดูกโครงหนึ่ง โครงกระดูกนี้ดูไปแล้วเหมือน
เป็นโครงกระดูกของเด็กอายุราวสิบสองสิบสามขวบ

โครงกระดูกโครงนี้มีสีทอง และดูคล้ายตั้งกระดูกทุก
ชิ้นถูกหล่อขึ้นมาจากทองคำอย่างนั้น ในเบ้าตาของโครงกระดูก
โครงนี้มีดวงตาคู่หนึ่ง เป็นดวงตาคู่ที่คล้ายตั้งเป็นอัญมณีอย่าง
นั้น

แต่ทว่า สิ่งที่เป็นที่สะดุดตามากที่สุดของโครงกระดูก
โครงนี้ไม่ใช่ร่างที่เหมือนหล่อขึ้นมาจากทองคำ และไม่ใช่คู่ดวงตา
ที่คล้ายดั่งอัญมณีคู่นั้น แต่เป็นวงแหวนที่อยู่บนหัวของเขา

เหนือศีรษะของโครงกระดูกทองคำปรากฏวงแหวนวง
หนึ่งลอยอยู่ วงแหวนวงนี้แลดูมีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก เมื่อยามที่
มองเห็นวงแหวนวงนี้แล้ว ทำให้รู้สึกละเอียดที่ตัวเองอัปลักษณ์
เหลือเกิน และทำให้ผู้พบเห็นบังเกิดอารมณ์อยากจะคุกเข่าลงและ
ขอถวายตัวเป็นศิษย์ เหมือนว่าวงแหวนวงนี้คือวงแหวนของทูตแห่ง
สวรรค์ สามารถล้างจิตใจของทุกคนให้สะอาดบริสุทธิ์ สามารถขับ
ไล่แสงอันสว่างไสวไปสิ้น

“ใคร.....” เดิมโครงกระดูกที่นอนอาบแดดเต็มเหล่า
โลहितอยู่อย่างเอ้อระเหยอิสระเสรีปล้นลุกขึ้นนั่ง ส่งเสียงหัมต่ำ
ออกมา

“แว้งค์” หลุมดำเปิดออก หลีชีเย่ก้าวเท้าออกมาจาก หลุมดำนั้น เพียงแค่ก้าวเดียวก็ไปยืนอยู่ตรงหน้าโครงกระดูกโครง นี้แล้ว

โครงกระดูกโครงนี้พลันเห็นหลีชีเย่ ดวงตาที่คล้าย ตั้งอัญมณีที่อยู่ในเบ้าตาคู่นั้นส่งประกายประหลาดระยิบระยับ ออกมา เขาล้วงมองหลีชีเย่ หน้าตาที่มีเพียงกระดูกของเขา เผยให้เห็นถึงท่าทีที่หนักแน่นจริงจัง

“สหาย ไม่ทราบว่ามีชื่อว่าอะไร?” โครงกระดูกโครง นี้ล้วงมองหลีชีเย่มาครู่หนึ่ง ดูไม่ออกถึงประวัติความเป็นมาของหลี ชีเย่ จึงกล่าวพร้อมกับคารวะแบบจีน

หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มที่อ่อนโยนออกมา ฟันที่ขาวแวววาว
ของเขานั้นดูดีเป็นพิเศษ กล่าวว่่า “ครั้งก่อนข้าได้ไล่กระดุกของ
เจ้าไปเจ้ากลับไม่จำแม้แต่น้อย หรือต้องการให้ข้าทำซ้ำด้วยตัวเอง
อีกสักครั้ง”

“XX.....” โครงกระดุกโครงนั้นกระโดดตัวลอย
ขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย เล่นเอาเหล่าโลहितหก
เรียราด กระโดดไปยืนอยู่ด้านข้าง ร้องเสียงหลงออกมาว่า “เจ้าคือ
ไอ้ฮึกาตัวนั้น!”

“หายได้ถูกต้องแล้ว” หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมา ฟันที่
ขาวแวววาวดูแสนมากเป็นพิเศษ จากนั้น เขานั่งลงบนเก้าอี้
อย่างไม่เกรงใจ และนั่งในท่าเอกเขนก หอดถอนใจออกมาด้วย
ความสบาย

“เจ้า เจ้า เจ้าแยงเอาร่างที่แท้จริงกลับมาได้แล้ว” โครง
กระดุกนี้ยังคงสงสัยและไม่หายตกใจ จ้องมองไปที่หลี่ชียเอ

หลี่ชียเอหลับตาลง เป้าปากออกมาที่หนึ่งอย่างสบายใจ
กล่าวว่า “ถูกต้อง นี่แหละคือร่างที่แท้จริงข้าอุตสาหามาไกลขนาดนี้
สมควรเอาเหล่าชั้นดีมารับรองแขกใช่หรือไม่”

โครงกระดุกโครงนี้ก็คือเจ้าเกาะกระดุกขาว ประวัติ
ความเป็นมาของเขาไม่ชัดเจน อย่างน้อยที่สุดนับแต่อดีตกาลที่
ผ่านมามีน้อยคนนักที่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของเขา ตลอดเวลาที่
ผ่านมาเขาเป็นผู้ควบคุมเกาะกระดุกขาวมาโดยตลอด

เจ้าเกาะกระดุกขาวมองดูหลี่ชียเอครู่หนึ่ง สุดท้ายจน
ด้วยเกล้า ต้องไปหยิบเอาเหล่าโลหิตออกมาจากภายในพระราชวัง
และรินให้กับหลี่ชียเอแก้วหนึ่ง

หลี่ซีเย่รับแก้วเหล้าโลหิตมาจิบไปคำหนึ่ง เป่าปาก
ออกมาที่หนึ่ง กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “เจ้านี้รู้จักเสพสุขเหลือเกิน
ซุกซอนของดีเช่นนี้เอาไว้ดื่มคนเดียว”

“แหะ ข้ายังจะทำอะไรได้ ถูกไอ้เหี้ย-เจ้าไม่มีวันตาย
หลอกเอา ทำให้มีชีวิตอยู่ไปวันๆ ตรงนี้ อย่างนี้ วันๆ นอกจากดื่มสัก
หนอยเป็นการฆ่าเวลาแล้ว ข้ายังจะทำอะไรได้อีก? ”

“อืมม ที่พูดมาก็ถูก” หลังจากที่หลี่ซีเย่จิบเหล้าโลหิต
ไปคำหนึ่งแล้ว พยักหน้ากล่าว

“แม่ง” เมื่อเอ่ยถึงเรื่องราวในอดีต เจ้าเกาะกระดูกขา
อดที่จะสบถออกมาอย่างมีอารมณ์ กล่าวว่า “เจ้าไม่มีวันตายไอ้เหี้ย-
นั่น คราวนั้นข้าเชื่อมั่นสนิทใจ แต่มันกลับหลอกข้า ทำให้ข้าจะหนี
ก็หนีไม่ได้ จะตายก็ไม่ตาย มีชีวิตอยู่อย่างที่เราเห็นนี้ ทุกครั้งที่ล้กลอบ
กลับไปก็ต้องถูกลงโทษทีหนึ่ง”

สำหรับการแหกปากดำทอของเจ้าเกาะกระดูกขานั้น
หล่ขีเยอดที่จะเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มไม่ได้ กล่าวว่า “ม้าโครงกระดูก
ของเจ้าหนูไม่มีวันตายก็ไปที่ทะเลกระดูกแล้วไม่ใช่รี? เจ้าสามารถ
กลับไปที่นั่นและจับมันมานะเนี่ย”

“ฮึ ฮึ ฮึ ข้าไม่รีบร้อน” เจ้าเกาะกระดูกขาโกรธจนเช่น
เขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า “ข้ากำลังรอเจ้าหนูไม่มีวันตายอยู่นะ ถ้า
หากเขาทำไม่สำเร็จก็แล้วไป แต่หากเขาทำได้สำเร็จ แหะ แหะ
อย่าให้ข้าเห็น เห็นครั้งหนึ่งก็จะจับมันถลกหนังครั้งหนึ่ง ให้เขาล้ม
ลองความร้ายกาจของข้า บังอาจกล้ามาหลอกคนอย่างข้า ข้ากับ
เขาไม่จบไม่สิ้นแน่! ”

“ไม่รู้ว่าเจ้าจะมีโอกาสนี้หรือไม่” หลี่ชีย่ตี๋มเหล่าโลหิต
ไปพลาถ กล่าวอย่างเอื้อระเหยออกมา

“มีแน่ มีโอกาสนี้แน่ ข้าจะต้องถลกหนังมันแน่นอน”
เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เจ้าเกาะกระดูกขาวถึงกับมีท่าทีคั่นไม้คั่นมือ
อยากลองเต็มที่ กลิ่นอายการฆ่าครุกรุ่น กล่าวว่่า “ไอ้เหี้ย-นี่หาก
ไม่ให้เขาได้ล้้มลองการลงทัณฑ์ที่เหี้ยมโหดในโลกบ้างสะก็ คงไม่
สาสมกับเรื่องที่เขาหลอกข้าในครั้งนั้น!”

หลี่ชีย่ยี้มและวางแก้วเหล่าในมือลง กล่าวว่่า
“เรื่องราวบุญคุณความแค้นของพวกเขาเจ้าทั้งสองข้าไม่สนใจอยากจะ
ถามถึง ถ้าหากเจ้าถลกหนังของเจ้าหนูไม่มีวันตายได้ ข้าก็จะ
ปรบมือเชียร์เจ้า ที่ข้ามาครั้งนี้เพื่อต้องการยี้มของสิ่งหนึ่งจากเจ้า”

“เหอะ เหอะ เหอะ.....” เมื่อหลี่ชีย่กล่าวคำๆ นี้ ออกมา เจ้าเกาะกระดูกขาวปล้นตื่นตัวขึ้นมาทันที หัวเราะเหอะ เหอะ และกล่าวว่า “ไอ้อีกา ไมสิ ฝ่าบาทที่เคารพนับถือ ท่านกำลัง ล้อเล่นกับบุคคลตัวน้อยๆ แล้วสิ ข้าเป็นเพียงวิญญาณเร่ร่อนที่ไร้ ญาติเท่านั้น เบื้องบนถูกสยบ เบื้องล่างถูกทรมาน วิญญาณเร่ร่อน ไร้ญาติอย่างข้าไม่มีอะไรที่ขีดหน้าชูตาได้หรอกนะ”

ใต้เท้า ท่านคือผู้บงการของเก้าแดน เป็นเทพนิจนิ รันดร เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินมีเพียงท่านที่เป็นใหญ่ ในโลกนี้ไม่มีสิ่ง ใดเป็นที่ต้องการของท่านอยู่แล้ว” กล่าวจบคำด้วยการยกยอ ให้กับหลี่ชีย่เสียยกใหญ่

สำหรับคำพูดของเจ้าเกาะกระดูกขาวนั้น หลี่ชีย่อด หัวเราะออกมาไม่ได้ ยิ้มกล่าวว่า “กระดูกขาว คำพูดของเจ้าก็มี เหตุผลอยู่เหมือนกัน เป็นความจริงที่เจ้ามีเพียงครึ่งชีวิตถูกแขวน เอาไว้ที่นี่ ทะเลกระดูกก็ทำซ้ำๆ กับเจ้าจนยากจะทนอยู่เหมือนกัน

ซ้ำยังถูกเจ้าหนูไม่มีวันตายหลอกเข้าให้อีก นับว่าไม่แก่นัก ไม่แก่นัก

“แหะ แหะ แหะ ยังคงเป็นได้เท่าที่ยุติธรรมและองอาจ เป็นหนึ่งไม่มีสองในหล้า สายตาแหลมคมยิ่งนัก” เจ้าเกาะกระดูก ขาวกล่าวประจบเป็นการใหญ่

“แต่ทว่า.....” หลีซีเย่ยิ้มแต่จ้องมองเจ้าเกาะกระดูก ขาวและกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “คราวก่อนเจ้าถือโอกาสฉกฉวย ของวิเศษจากทะเลกระดูกไปไม่น้อยเลยนะ เจ้าตกลงกับเจ้าหนูไม่มี วันตายว่าแบ่งกันห้าสิบห้าสิบ หลังจากงานสำเร็จ เจ้าโกงเอาของ เจ้าหนูไม่มีวันตายไปสามส่วน เจ้าว่าหากเจ้าหนูไม่มีวันตายไม่ หลอกเจ้าเอาบ้าง เขาจะยอมเลิกรารี? ”